

Giới thiệu Trúng Gà Yêu Tàng Đá

Truyện Trúng Gà Yêu Tàng Đá của tác giả Tích Trần xoay quanh một mỹ nữ giáo sư phong mỹ toàn trường, cao quý, tao nhã, bác học đa tài, cũng là một khối băng sơn. Ít nhiều tráng sĩ nối đuôi nhau chết dưới gấu vấy thạch lựu của nàng, cuối cùng vẫn lại bị một nữ sinh viên chấp nhất khiến cho cõi lòng đại loạn, băng sơn trầm thuyền.

Nàng trong truyện online này là đoá hoa minh diễm, kiều ngạo rực rỡ như ánh dương ấm áp như lửa của khoa Thương mại, từ trước tới nay không hề giấu diếm việc mình thích con gái, tính tình hào phóng, thoải mái. Năm thứ nhất vừa vào trường đã nghe nói tới băng sơn giáo sư xinh đẹp toàn trường. Vừa gặp qua một lần, lòng liền trao gửi, không phải người không cưới.

Nàng là mỹ nữ giáo sư suy nhất có thể nổi danh ngang hàng băng sơn mỹ nữ ngôn tình sắc, gọi cảm lại mỹ hoặc. Nam sinh học khoá nàng không có ai không phải trải qua quá trình nuốt nước miếng mà vượt qua, nhưng nàng lại chỉ nhìn trúng một tiểu loli. Thích trên chọc thiên nhiên nghiệt này, cuối cùng lại không ngờ tiểu loli đó thì ra là một phúc hắc quân, sau này sẽ thế nào đây?

Nàng là quy xác tiểu loli ngoài lạnh trong nóng, có chút tư sắc, có chút bá đạo, không sống vì bất cứ ai khác, cho nên tuy người theo đuổi nàng không ít, nhưng không ai có thể đi vào lòng nàng. Gia đình tài lực hùng hậu lại chưa bao giờ là thứ nàng đem khoe. Thẳng đến khi gặp gỡ một mỹ nữ giáo sư dĩ nhiên lại đi quyến rũ học trò, lúc này mới bắt đầu mở ra trái tim đã khoá kín 20 năm.

Bạn đang đọc truyện *Trúng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

“Tiểu Noãn, chúng ta tới căn-tin sớm một chút đi, tối nay còn phải tới khu lớp học tranh máy tính cướp khoá học chớp nhoáng nữa!”

“Không phải chứ? Còn phải tranh cướp? Không phải mới cải tiến kỹ thuật, cứ treo máy auto là có thể mỗi 0.5 giây làm mới một lần sao? Tôi còn định ở lại phòng để ngủ đây!” Nghe bạn cùng phòng Trần Mặc nhắc tới hoạt động đáng sợ nhất kích thích nhất rèn luyện trái tim nhất ở đại học Z là hoạt động lấy lớp chớp nhoáng kia, Hạ Đông Noãn mặc áo ngủ Hello Kitty đang đưa đồ ăn vặt lên tới miệng liền bị dọa đến làm rớt đồ xuống.

Mỗi lần lấy khoá học mới đều đòi cái mạng già của nàng không nói, mà nhiều lần đều chỉ có thể lấy được mấy lớp rất nhàm chán, không phải mấy ông giáo cổ hủ tóc trắng xoá, gần đất xa trời thì chính là mấy kẻ cuồng điểm danh chăm chuyên cần. Vì thế đến cuối học kỳ bình thường thành tích đều không nhìn nổi, nếu không phải cuối kỳ nàng làm bài tốt thì điểm tích lũy chắc sẽ không dám gặp người mất. Hạ Đông Noãn thực không biết nói gì với vận khí xui xẻo của mình, cho dù đi tranh cướp cũng không lấy được lớp tốt thì còn không bằng ở trong phòng vừa ăn vặt vừa chơi game còn có ích hơn.

“Ngủ ngủ ngủ, cậu chỉ biết ngủ thôi! Cậu là heo à! Tôi nói với cậu, hệ thống chọn lớp chớp nhoáng của trường mới đổi rồi, dùng chương trình auto bị theo dõi ra được thì cũng sẽ huỷ tư cách lấy lớp, nhường cho những người khác! Hơn nữa, sự thái tôi đây lần này nhất định phải lấy được lớp của Lương Sơ Lam! Hai học kỳ trước đều không lấy được, lần này tôi mà không lấy được nữa thì tôi thề với cậu tôi sẽ đổi thành họ Hạ giống cậu!!!” Trần Mặc nhéo tai Hạ Đông Noãn, son sắt thề thốt mục tiêu của mình, nhìn qua tựa một con gà trống sục sôi ý chí chiến đấu.

Trần Mặc đã mơ ước lấy được lớp của Lương Sơ Lam từ lâu, trừ một lần tình cờ gặp mặt trên đường ra, cô biết đây là cơ hội duy nhất để tiếp cận với một Lương Sơ Lam nổi tiếng toàn trường, cô sẽ không đầu hàng buông tha đâu! Ánh mắt Trần Mặc lấp lánh hoa đào. Từ khi lén liếc mắt nhìn Lương Sơ Lam một cái, về sau trong mộng cũng sẽ không còn hình bóng ai khác ngoài người kia. Nàng chính là nữ thần duy nhất của mình!

“Chờ...dừng dừng dừng! Đau chết mắt! Mặc sư thái, ngài giờ cao đánh khê! Khỏi cần theo họ tôi, nhà tôi đầy người, không nhọc ngài đại giá. Phải rồi, Lương Sơ Lam? Là ai thế?” Hạ Đông Noãn bị nhéo tai lập tức đầu hàng, ngao ngao kêu Trần Mặc buông tay. Không phải chỉ lấy lớp thôi sao, có cần nghiêm trọng vậy không, ngay cả họ của mình cũng đem ra đánh cướp.

Kỳ thật Hạ Đông Noãn là một siêu cấp trạch*, là một nữ sinh siêu nhàm chán, bạn bè bình thường đều thuộc loại quân tử chỉ giao nhạt như nước, thế nên mấy lời đồn đại trong trường cơ bản hai tai không nghe, nếu không phải do Trần Mặc ngày ngày đều lải nhải đủ loại tin tức via hè lớn nhỏ bên tai nàng thì chỉ sợ ngay cả hiệu trưởng là ai nàng cũng không biết.

(*trạch: đại loại chỉ những người chỉ thích ru rú ở trong nhà, ko màng sự đời)

“Tiểu Noãn, cậu là người trong núi hay là ‘người Đứng Thẳng [1]’ vậy hả? Lương Sơ Lam cũng không biết! Chính là băng sơn mỹ nữ trong truyền thuyết mà tôi đã kể với cậu cả trăm lần rồi đó! Mỹ nữ giáo sư khoa Quốc văn mà nam sinh thấy liền yêu, nữ sinh thấy chỉ muốn nhảy lầu ấy! Nghe nói hả.....” Thật đáng giận, nói một trăm lần mà cậu ta vẫn không nhớ được! Trần Mặc nhìn chăm chăm Hạ Đông Noãn, vẻ mặt như Gia Cát Lượng nhìn A Đầu [2], sau đó không ngại phiền, lại bắt đầu sinh động như thật giảng truyền thuyết về Lương Sơ Lam cho Hạ Đông Noãn nghe.

“.....Mặc Mặc, mẹ cậu thực hiểu cậu, đặt cho cậu cái tên như vậy chính là hy vọng cậu ít nói một chút, làm một thực nữ, không ngờ người tính không bằng trời tính, cậu vẫn là một con chích choè lảm liến ồn ào.” Nghe xong một đồng lời miêu tả rõ ràng được thổi phồng vô số lần của Trần Mặc, Hạ Đông Noãn hoàn toàn hết chỗ để nói. Mấy lời này căn bản chính là hình dung về tiên nữ mà. Nàng đã gặp qua không ít mỹ nữ, hướng chỉ với hoàn cảnh gia đình của nàng thì việc nàng gặp mấy ngôi sao cũng đơn giản như ăn cơm bữa vậy, cho nên nàng vẫn tin tưởng, 99% mỹ nữ là dựa vào trang điểm mà

nên, tẩy lớp son phấn đi rồi thì chẳng còn là gì cả, cho nên nàng căn bản cũng không tin lời Trần Mặc nói.

Có điều cũng chỉ có với Trần Mặc nàng mới có thể tỏ ra thân thiện không như bình thường vậy, hoàn toàn vui vẻ vô tư không chút cố kỵ trêu chọc, đầu võ mồm, nếu là người khác nói một đồng chuyện vớ vẩn trên trời dưới đất thế thì nàng đã sớm không thèm nể mặt võ mồm chạy lấy người rồi. Nhưng cho dù là Trần Mặc thì nàng vẫn có điều giữ lại trong lòng, ví dụ như gia đình nàng, ví dụ như.....

“Tiểu Noãn, cậu ‘thông’ rồi chứ? Tôi đây là làm việc thiện, những kiến thức cơ bản như thế coi bộ cũng tạm ổn rồi, một người ngay cả Lương Sơ Lam là ai cũng không biết như vậy thì làm sao ở trong cái trường này được, nếu không phải Mặc sư thái tôi đây có lòng tốt thu giữ cậu thì không biết cậu còn đang ở nơi nào bị người ta bắt nạt đâu! Đi thôi đi thôi, đi ăn cơm, tôi còn cần liều mạng chuẩn bị cho tốt, hôm nay phải ăn nhiều một chút!”

“Được được được, ngài nói gì cũng đúng hết, tôi tìm chỗ save lại trò game này đã, sau đó chúng ta có thể đi ăn cơm không?” Hạ Đông Noãn vẻ mặt không còn lời nào để nói bày ra bộ dáng cầu xin tha thứ, xem chừng trò chơi nàng đang chơi đã bắt đầu khó lên, nếu không nói vài lời hay để yên thân, trong mê cung không tìm thấy điểm để lưu lại thì coi như chơi phí công.

“Vậy cũng được, nhanh lên chút.”

Nhìn khuôn mặt như thể sương giá tan biến của Hạ Đông Noãn, lòng Trần Mặc không khỏi đột nhiên cao hứng lên, bởi vì chỉ có cô mới có thể khiến Hạ Đông Noãn cười như vậy.

Ở trong mắt bạn học cùng lớp, Hạ Đông Noãn là một mỹ nữ không cần trang điểm, một loli đáng yêu, rất có tư sắc, chỉ một điểm không tốt chính là cơ bản không thể nào giao tiếp được với người khác, có phần cự nhân ở ngoài ngàn dặm, cực kỳ không thích hợp với vẻ ngoài thân thiện dễ gần đáng yêu của nàng. Tuy có phần hơi lạnh lùng, nhưng ong bướm bên người vẫn nhiều không đếm xuể.

Cũng có mấy tên nam sinh đáng khinh, đặc biệt bởi vì nàng ở trong khoa nổi tiếng với danh hiệu băng son mà đến khiêu chiến, điều này khiến Hạ Đông Noãn phi thường chán ghét, nàng cũng đâu phải phần thưởng, có cái gì mà cần độ sức. Chẳng qua nàng trời sinh tính ngoài lạnh trong nóng, cũng là người không quan tâm tới những người không liên quan tới mình, nhưng chỉ có nàng biết, một khi nàng để ý tới thứ gì thì mới có thể biểu hiện ra dục vọng chiếm hữu khiến người ta sợ hãi.

Qua hơn mười phút, rốt cục Hạ Đông Noãn chạy loạn khắp mê cung tìm được chỗ lưu, nhanh chóng đóng máy tính rồi sắp xếp túi sách, thay đổi quần áo, tùy ý trang điểm một chút, liền theo Trần Mặc đi ra ngoài. Bất quá vừa đi ra khỏi phòng, khí thế của nàng liền hoàn toàn thay đổi. Vừa rồi Hạ Đông Noãn mới mặc áo ngủ, lời thôi lếch thếch, bộ dáng chẳng khác gì cô vợ bé bị Trần Mặc ăn hiếp gờ lại đúng chuẩn một tiểu mỹ nữ, tiểu loli, đi trên đường cũng khiến không ít người phải quay đầu nhìn.

Nhìn Hạ Đông Noãn từ xa, chiếc mũ lưỡi trai màu trắng che khuất mái tóc được buộc cao cùng nửa khuôn mặt, nhưng lại có thể khiến người ta từ nửa sườn mặt rất đẹp kia nhìn ra được nàng tuyệt đối là một mỹ nữ. Mấy lọn tóc không chui vào được trên đuôi tóc buộc cao được tùy ý thả xuống, rơi trên vai, bỗng nhiên tăng thêm vài phần khí chất tươi mát thanh nhã. Tuy rằng thân hình nhỏ nhắn nhưng cũng cao chừng 160m, lại có được dáng cười cực kỳ hoàn mỹ theo đúng tỷ lệ hoàng kim. Thân hình chỗ loli lỏm, lại không quá thô, khiến người ta vừa liếc mắt một cái sẽ cảm thấy bị hấp dẫn, muốn nhìn rõ cô gái xinh đẹp này. Nhìn kỹ lại, lập tức sẽ bị nữ sinh này khiến cho kinh diễm. Đôi mi như ánh trăng rằm dưới ánh nắng của một buổi chiều tàn về nên một đường cong khiến người ta mê muội, ánh mắt thâm thúy thoáng có chút hồ hững làm cho người ta đoán không ra, mà sống mũi cao thẳng tinh xảo, cái miệng anh đào nhỏ nhắn lại tôn thêm cho khuôn mặt trắng như trứng gà bóc, càng thêm quyến rũ động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Trên đời đúng là có những chuyện bi ai mà lại trùng hợp như thế, Hạ Đông Noãn vốn chẳng định lấy lớp của Lương Sơ Lam thế mà lại dờ sống sờ chết sao đây chiếm được một chỗ cuối cùng, kết quả liền đột nhiên nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết của Trần Mặc vang vọng khắp phòng máy tính, đáng sợ tới mức dọa những người đang chọn lớp nghĩ không hiểu cô nương này có phải bị cuộc chọn lớp kích thích đến điên rồi không.

“Tiểu Noãn ah! Cậu nói xem sao tôi lại khổ đến vậy chứ! Ba học kỳ đều không lấy được lớp, thế này thật đúng là phải cùng họ với cậu mất thôi! Hơn nữa chờ đến lúc tôi lấy được lớp thì con của Lương Sơ Lam cũng biết gọi mẹ mất rồi!”

“Sax... có cần khoa trương thế không?” Nghe Trần Mặc tưởng tượng vớ vẩn thế, Hạ Đông Noãn thật ra lại kỳ quái cảm thấy từ khi nào mình lại may mắn thế, dĩ nhiên lại là học sinh cuối cùng được nhận vào, thật không biết trừ Trần Mặc ra, mình đã “giết chết” bao nhiêu trai lẫn gái si mê Lương Sơ Lam nữa.

“Đừng rồi! Tiểu Noãn Noãn!... Tôi có ý này!” Trần Mặc đột nhiên trở nên phong tình vạn chủng, ánh mắt ẩn tình, nũng nịu gọi tên Hạ Đông Noãn, còn dùng điệp từ ghê tởm nữa, khiến Hạ Đông Noãn sợ tới mức nổi da gà, kết luận rằng chắc chắn Trần Mặc lại có ý tưởng ngu ngốc gì đó.

“Đừng, kiềm chế chút đi, có chuyện gì thì đứng đắn nói, cậu như vậy khiến tôi sợ nửa đêm gặp ác mộng lắm!”

“Đồ đáng ghét, cậu nghĩ đi, giáo sư cũng không biết hai chúng ta là ai, vậy mình đòi lớp với nhau được không? Lớp tôi lấy cũng không tệ, cũng là mỹ nữ, dù sao cậu không có hứng thú, ai dạy đều như nhau cả, hơn nữa lại là khoá tự chọn, cuối kỳ cũng chỉ cần nộp một bài luận văn, cho dù thi cũng không cần xem thế sinh viên! Chúng ta diễn một vở ‘ly miêu hoá thái tử’ nhé?”

“Trời, thế cũng được hả?”

Vì được học lớp của Lương Sơ Lam, Trần Mặc thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ngay cả biện pháp này cũng đề ra. Bất quá Hạ Đông Noãn nghĩ lại, như vậy hình như cũng có thể, trọng điểm là nhìn bộ dáng tích cực của Trần Mặc, hẳn là không cần lo tới việc chấm điểm chuyên cần, nhưng mà, một người luôn coi như quy củ là Hạ Đông Noãn vẫn cứ cảm thấy có chút vấn đề.

“Tiểu Noãn Noãn, tiểu Noãn Noãn, cậu đồng ý đi mà! Cùng lắm thì, lần trước cậu nhìn trúng sợi dây chuyền kia, tôi mua cho cậu!” Trần Mặc lôi kéo tay Hạ Đông Noãn làm nũng, lòng lại thầm chảy máu, cái vòng cổ kia cũng thật không rẻ gì, có điều vì Lương Sơ Lam thì cũng bất chấp giá nào, không phải chỉ là siết chặt thắt lưng ít mua vài bộ quần áo thôi sao, nhin!

“Đừng lác nữa, nãy sắp rớt ra rồi này... Tôi sẽ nghĩ lại sẽ nghĩ lại.” Kỳ thật trong lòng Hạ Đông Noãn đã sớm đồng ý với Trần Mặc, chỉ là khi thấy vẻ mặt cô gái từ trước tới giờ chỉ biết bắt nạt mình giờ lại đầy lý lẽ cùng uy khuất với ánh nhìn trông mong thế liên này sinh hứng thú xấu xa, muốn trêu chọc một phen.

“Hạ Đông Noãn!!! Thứ nhất, tôi lác tay cậu, nếu nào cậu bị sao thì trừ phi óc cậu sinh ra trong lòng bàn tay. Thứ hai, thế này rồi còn gì phải nghĩ nữa? Tôi đã dùng đến cả đòn sát thủ rồi, chẳng lẽ cậu còn không mau mau thuận theo ý dân mà đầu hàng sao? Tình bạn cùng phòng của chúng ta sâu đậm như vậy cơ mà!” Công phu miệng lợi của Trần Mặc rất lợi hại, Hạ Đông Noãn đương nhiên không cãi lại cô, nhưng mà tóm lấy lời uy hiếp của Trần Mặc, Hạ Đông Noãn cũng không phải đồ ngốc, thấy tốt hãy nhận, dù sao mình cũng không mệt, nói không chừng còn có thể nhận được danh hiệu chuyên cần, có sao lại không làm.

“Được rồi được rồi, Mặc Mặc, trêu cậu chút thôi, vậy thôi đi! Có điều cậu phải hứa chắc chắn sẽ không bị người ta phát hiện!”

“Yes, madam! Tiểu Noãn, cậu tốt nhất! Mua ~” Thấy nguyện vọng của mình trở thành sự thật, Trần Mặc cao hứng ôm Hạ Đông Noãn hưng hăng hôn một cái, nhất thời nổi đau cắt da cắt thịt vì tổn tiền cho cái dây chuyền kia cũng bị quẳng qua một bên trước. Vừa nghĩ đến việc sau cuối tuần có thể theo sự sắp xếp giáo sư của trường mà nhìn thấy Lương Sơ Lam ở ngay tiết đầu tiên, Trần Mặc liền cảm thấy mình ngay cả nằm mơ cũng phải cười tỉnh.

“Nước miếng nước miếng! Ghê quá đi!” Hạ Đông Noãn ngăn cản Trần Mặc đã hoàn toàn hưng phấn đến điên rồi tiến thêm một bước làm ra hành động thân mật gì đó, thực ra không phải cảm thấy nước miếng của Mặc Mặc ghê tởm, chỉ là Hạ Đông Noãn không quen tiếp xúc tay chân với người khác, ngay cả cha mẹ cũng cực hiếm khi ôm, hôn hai má, mà những hành vi này cũng đều thuộc loại chỉ có lúc sinh nhật một năm một lần bắt đầu từ sau mười lăm tuổi mới có. Cho nên, ôm cùng nắm tay Trần Mặc đã là giới hạn lớn nhất của nàng, với người khác thì đừng nói là nắm tay, cho dù đến gần một chút thì Hạ Đông Noãn cũng đã cảm thấy hít thở không thông.

“Được rồi, tiểu Noãn Noãn thân yêu của mình, chúng ta về đi! Tôi hát cho cậu nghe!”

“Cậu cứ như thường đi, đừng gọi ghê tởm như thế, tôi sắp phun cả cơm ra rồi đây này, hơn nữa tôi mệt chết mất, cậu để cho tôi ngủ đi!”

“Thực không có tinh thần gì cả, đồ đầu gối nhà cậu, chỉ biết ngủ thôi, ngủ có thể tìm được người làm bạn đời à? Hay là có thể trở thành tì phú!” Trần Mặc bị tạt một chậu nước lạnh đến tức gần chết, mình nói thế nào cũng là một tiểu mỹ nhân như hoa làm nũng, thế mà cậu ta lại thờ ơ, một chút chờ mong cũng không có, thật sự là một ứng cử viên ni cô tuyệt vời.

“Nói vậy cũng đúng, trong mộng đều có nhan như ngọc [1], trong mộng đều có Hoàng kim ốc [2]!” Hạ Đông Noãn nhất thời quật khởi, hiềm hoi bật lại vài câu.

“Vội trình độ ngữ văn cao cấp của cậu thì cứ coi là thế đi, không làm nhảm với cậu nữa, tôi cũng muốn nghỉ ngơi, còn phải trang điểm cẩn thận, nghỉ lại xem phải làm cách nào mới ‘tóm’ được Lương Sơ Lam!”

“Sax, thì ra là cậu có ý đồ với Lương Sơ Lam? Sao chưa từng nghe cậu nói tới?”

Hạ Đông Noãn bị lời nói rành mạch của Trần Mặc dọa nhảy dựng, đồng tính luyến ái lại còn cô trò yêu nhau, Mặc Mặc là muốn thăng cấp tình yêu cảm kỳ càng thêm cảm kỳ nữa đây mà!

“Nói với cậu thì có ích gì! Cái tên Lương Sơ Lam đã nói tới mấy trăm lần với cậu rồi, tôi còn không phải hỏi tôi người đó là ai sao! Tôi cũng không rành cứ giải thích đi giải thích lại với một bà già trí nhớ kém!”

“Thế đến lúc đó đừng đâm phải núi băng nhé, giống tàu Titanic chìm luôn ấy!” Hạ Đông Noãn vẻ mặt khinh thường nhìn Trần Mặc. Kỳ thật nàng cũng có tư tâm, nàng thật sự coi Trần Mặc là bạn bè nên mới có thể nói như vậy, dù sao qua lời Trần Mặc nói, Lương Sơ Lam cũng không phải một giáo sư bình dị gần gũi, ngược lại tính cách có chỗ giống mình, cũng chính là dạng “băng sơn” như tục ngữ nói. Trần Mặc rất khá, nhưng nếu Lương Sơ Lam không thích con gái, không cách nào nảy sinh tình yêu với Trần Mặc, nhiều nhất chỉ là khen ngợi cùng yêu thích thì có cố gắng thế nào cũng đều vô dụng. Hạ Đông Noãn thực lòng không muốn Trần Mặc bị tổn thương.

Chương 3

Khi đó Trần Mặc vừa vào đại học, không khỏi có chút không thích ứng được với thành phố khác biệt với quê hương mình, quan hệ với bạn cùng phòng cũng còn đang trong giai đoạn cọ sát. Tuy nói lên đại học, Trần Mặc hiển nhiên trở thành đối tượng “chiều cô” trong điểm của các đàn anh đàn chị, nhưng rất nhiều chuyện vẫn là dựa vào chính mình sờ soạng đi từng bước một. Ngã xuống rồi lại đứng lên, lặp đi lặp lại tuần hoàn như thế mới tìm được cách thức sinh tồn ở đại học này.

Có một ngày, buổi sáng Trần Mặc không có lớp, cô từ chối lời mời của vài vị đàn anh với danh nghĩa muốn đưa cô đi thăm thú nhận biết ngôi trường, nhưng thật ra là muốn tiếp cận cô, mà chính cô lại mặc quần áo qua loa, tùy tiện cầm túi đi ra cửa. Mà mỹ nữ còn có chỗ tốt như vậy, tùy tiện mặc thành thế nào đi nữa cũng đều có fan hâm mộ. Trần Mặc mặc như vậy ngược lại có hơn một phần vẻ đẹp chán chường bất cần.

Trường học rất lớn, khu lớp học cũng không gần khu ký túc, bình thường ở đây lúc sáng sớm có tiết học, trên đường toàn bộ đều là nhóm “xe” phóng vù vù, chỉ có mình cô một người chậm rì rì thông thả bước chân, theo thói quen đi tới căn tin cách khu B gần nhất.

Chờ cô đến căn tin, giờ này đã không còn cảnh ầm ỹ như lúc trước 8 giờ, chỉ có rải rác vài người đứng xếp hàng ngoài các ô cửa.

Trần Mặc nhàn nhai đi tới ô cửa số 5, nhìn đồ ăn rực rỡ muôn màu, tùy tiện chọn vài món: “Đi xinh đẹp, cho con một cái bánh cam, một quả trứng trà, còn thêm một bát cháo trứng muối nữa được không?”

“Được, cô bé gầy như vậy, ăn nhiều một chút!” Bác gái lấy đồ ăn bị khuôn mặt tươi cười nhu thuận cùng câu nói “xinh đẹp” của Trần Mặc khiến lòng như nở hoa, mức chào cũng nhiều hơn bình thường một chút.

Trần Mặc cười cười, đang thò tay tìm thẻ com trong túi, lại đột nhiên như thể bị sét đánh phát hiện thẻ ăn com cùng tiền của mình đều để ở một cái túi khác, mà trong túi này chỉ có một quyển sách tiếng Anh không đáng tiền. Thẻ này thực khiến Trần Mặc chịu không nổi.

“Dì...dì à, ngại quá, con...con quên mang thẻ com!” Trần Mặc ngọt ngào đáng yêu nói với bác gái bên kia cửa sổ.

Bác gái lúc này vẻ mặt vẫn đầy thân thiện nghe được câu kia của Trần Mặc liền lập tức thay đổi sắc mặt, lòng lại thầm nghĩ thì ra cô gái bộ dáng xinh đẹp miệng lại ngọt này hoá ra là đến ăn com chùa! Vừa định nói không được, làm bộ muốn đồ cháo trở lại nổi, một chiếc thẻ com lại được đưa ra từ phía sau Trần Mặc.

“Dùng của tôi đi.” Tiếng nói lạnh lùng trong trẻo, ngữ khí lại mang theo sự kiên định không thể nghi ngờ, khiến người ta có cảm giác như thể truyền đến từ chân trời, đó là loại cảm giác gần tiếp cận thanh khiết.

Chưa từng nghe âm thanh nào có thể xuyên thấu linh hồn mình đến vậy, Trần Mặc như bị lạc trong thứ thiên âm này theo bản năng quay đầu qua, mà khoảnh khắc vừa nhìn thấy cô gái hơi cúi người bên cạnh kia liền ngăn người.

Thế giới đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Đằng sau mái tóc đen dài được vén qua tai là một sườn mặt hoàn mỹ, chóp mũi Trần Mặc thoáng ngửi thấy hương sữa tắm vị hoa nhài thơm ngát chắc hẳn từ người cô gái kia.

Bản thân tự nhận là mỹ nữ, Trần Mặc chưa bao giờ gặp qua một sườn mặt nào có thể khiến mình rung động lớn đến vậy. Khuôn mặt kia thực trong trẻo, sáng sủa, trên sống mũi thẳng tắp tinh tế là một gong kính vuông màu đen, đôi mắt thành thực lại mang theo chút lạnh lùng, trong trẻo nhìn thẳng phía trước, trên đôi môi nàng được tô một lớp son hồng đầy vẻ trưởng thành, mà các ngón tay đang cầm thẻ com kia thực nhỏ nhắn thon dài, tỷ lệ hoàn mỹ của mỗi đốt ngón tay đều khiến Trần Mặc nhìn mà mê say, ngón tay búp măng chỉ sợ cũng là để miêu tả một đôi tay như vậy.

“Cô bé, có người tốt bụng giúp cô kìa, ngay cả cảm ơn cũng không nói nữa, mau cầm lấy rồi đi ăn đi! Đừng chắn đường nữa!” Bác gái sau cửa sổ biểu tình từ ghét bỏ biến thành ánh mắt đồng tình nhìn cô gái giúp Trần Mặc đứng đằng sau, như thể đang nói, cô mắc mưu rồi, cô bé xinh đẹp này là một kẻ lừa đảo.

Nghe được bác gái kia lớn giọng hét một tiếng, thế nhưng thật ra lại gọi linh hồn nhỏ bé của Trần Mặc trở lại. Cô giật mình một cái, vội vàng luống cuống chân tay nhận lấy thức ăn từ cửa sổ rồi tránh ra, để cô gái phía sau đi tới, một câu cảm ơn đều bị cô nói đến lắp bắp.

“Làm phiền cho một quả trứng chiên, một ly sữa, cảm ơn.” Cô gái kia cũng không để ý tới cô, cứ thế đi tới chỗ bác gái kia, rất lễ phép lại không chút tình cảm gọi một phần điểm tâm.

Thanh âm du dương trong trẻo nhưng lạnh lùng lại truyền đến, có cảm giác như gió lạnh quét vào mặt, khiến cho ngày hè nóng bức bởi vì nàng mà trở nên mát mẻ hơn rất nhiều.

Trần Mặc đứng một bên, ngơ ngác nhìn cô gái kia tao nhã nhận lấy điểm tâm, quần áo tuyết trắng phối hợp với một thân tây trang ôm rất vừa người

khiến đường cong cơ thể hiện rõ không thể nghi ngờ, hơn nữa một đôi giày cao gót rất tinh tế khiến cô gái này nhìn qua cực kỳ có khí chất.

Ngày nào Trần Mặc cũng mơ mộng có thể gặp được một nữ nhân xứng với hai từ “ngự tỷ”, giờ người đó lại rõ ràng đứng trước mặt cô, khiến cô tạm thời mất năng lực tự hỏi, chỉ nhìn không chuyển mắt, về mặt si tình nhìn trước mặt.

Cô vẫn luôn khinh bỉ những nam sinh tỏ vẻ mê mẩn mình, nhưng chưa bao giờ nghĩ chính mình cũng có một ngày tỏ vẻ mê gái với người khác như vậy, mà hình tượng lại còn kém đến thế, chỉ thiếu điều khoẻ miệng không chảy ra vài giọt nước miếng. Mà cô gái kia hình như cũng không để ý đến ánh mắt mê mẩn trắng trợn của Trần Mặc, đầu cũng không ngẩng lên, vô cùng thuần thực cầm lấy đồ ăn, đập giày cao gót, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi căn tin.

Đội đến khi cháo trên tay nóng đến nỗi sắp cầm không nổi, thế này Trần Mặc mới phát hiện trước mắt đâu còn bóng dáng cô gái kia nữa. Cô liền vội vàng tìm một vị trí gần nhất, đặt bát xuống, phóng như bay ra ngoài.

Trần Mặc thuộc phái hành động, phái cảm ơn người ta thật từ tế, tốt nhất là có thể dựa vào việc trả lại tiền mà lấy được cách liên lạc với nàng. Trần Mặc phát huy khả năng chạy 800 mét, chạy vội tới cửa căn tin, hết nhìn đông lại nhìn tây, cũng thất vọng phát hiện đâu còn bóng hình xinh đẹp kia nữa, đây đang là thời gian đi học, trên đường ngay cả một bóng người cũng đều không thấy.

Trần Mặc ủ rũ trở lại căn tin, không lấy được cách liên lạc không nói, thậm chí ngay cả người ta tên gì cũng không biết, rõ ràng bỏ lỡ khiến Trần Mặc cảm thấy điểm tâm đưa đến bên miệng cũng trở nên khó ăn, một chút khẩu vị cũng không khơi lên nổi.

Cô vừa ăn vừa hồi tưởng lại một màn kia. Từng hành động cử chỉ của cô gái tao nhã kia như thể một dòng điện xuyên qua toàn thân, khiến cô tê dại, đặc biệt sườn mặc thanh lệ lại lạnh lùng mỉa mai hoặc đó khiến Trần Mặc không thể nào quên được, mà trong hơi thở mình tựa hồ còn lưu lại hương hoa nhài thoang thoảng của nàng, thật lâu cũng khó có thể tan đi.

Trần Mặc không ngốc, nhớ tới quần áo của cô gái kia cùng hình dạng của thẻ com trong trí nhớ lúc này, cô cảm thấy cô gái ấy hẳn là giáo sư tại chức của đại học Z, nhưng tên là gì, dạy môn gì thì cô đều không biết, mà khiến cô cảm thấy ảo não là, mình dĩ nhiên lại để mặt mũi thế này và dưới một tình huống như vậy gặp gỡ người ta lần đầu, lại còn thiếu nợ 4 đồng 5.

Trần Mặc ủ rũ xúc mấy thìa cháo, nuốt cả viên bánh cam cùng trứng trà, bộ dáng không chút tinh thần chậm rãi trở về phòng. Nhưng mà sự tình lại tình cờ như vậy, bóng dáng vẫn còn sống động trong đầu dĩ nhiên lại xuất hiện ngay trước mắt cô, đi ra từ cửa siêu thị ở cách đó không xa.

[Không phải là ảo giác đấy chứ?] Trần Mặc dụi dụi mắt, phát hiện cô gái trước mặt rõ ràng khắc lên thủy tinh thể của mình, nương theo thần kinh thị giác, nhấn lên trung khu thị giác trên đại não rằng đây tuyệt đối không phải ảo giác.

Thân ảnh thon dong kia không thể nghi ngờ hấp dẫn mọi sự chú ý của Trần Mặc. Dáng người yếu điệu, khuôn mặt xinh đẹp, dĩ nhiên chỉ nhìn từ xa vậy đã có thể khiến hô hấp cùng nhịp tim của Trần Mặc nhanh hơn. Lúc này cô không thất thố cùng ngốc ngếch ngăn người với không khí như lúc này nữa, cũng không lựa chọn trực tiếp đi qua nói chuyện với người kia, chỉ len lén tới gần, vụng trộm đi theo sau. Làm như vậy, chủ yếu bởi vì cô sợ nếu mình tiến lại, nói muốn trả lại tiền, cô gái kia chắc chắn sẽ nói quên đi, không cần trả, vậy cô không còn có để tiếp tục trò chuyện, càng đừng nói tới cách liên lạc gì, mà ngược lại len đi theo nói không chừng còn có thể tìm được căn cứ của nàng, về sau thường xuyên ở nơi đó giả vờ tình cờ gặp thì tốt rồi. Có một khác Trần Mặc đột nhiên cảm thấy mình rất giống một kẻ háo sắc có ý đồ quấy rối, thực sự đáng khinh. Đương nhiên, trừ việc giới tính ngoài ý muốn là nữ ra.

Lần đầu tiên theo dõi một người, Trần Mặc không chút kinh nghiệm nào, tránh trái tránh phải, như một con sóc, vừa thấy liền biết đang theo dõi người ta, lộ liễu đến mức chỉ còn thiếu điều không dán hẳn lên trán hai chữ đó. Nhưng trái lại cô gái kia hình như đã từng bị nhiều người theo dõi, cho nên còn chưa đi xa vài bước nàng đã tóm được Trần Mặc.

“Cô muốn gì?”

“Tôi... tôi chỉ muốn trả lại cô tiền!”

Cô gái kia lạnh lùng hỏi, ánh mắt có chút sắc bén nhìn Trần Mặc, đáng sợ tới mức Trần Mặc cảm thấy trái tim mình như sắp nhảy ra ngoài, nhiệt độ quanh mình đều hạ xuống dưới âm mấy độ.

Lúc hai người mặt đối mặt, nói chuyện với người ta, Trần Mặc cảm thấy trái tim mình đập vội đến mức có chút khó có thể chịu nổi, như muốn vọt lên khỏi cổ họng vậy. Đặc biệt lúc mình đối diện với nàng, từ trong đôi con ngươi màu nâu nhạt kia trông thấy ảnh ngược thu nhỏ của mình, hô hấp của Trần Mặc đều trở nên hỗn loạn loạn nhịp. Là mỹ nữ hoa khôi được nâng niu trong tay của khối, bị người ta chắt vắn như thế, hơn nữa lại khản trương đến nỗi nói cũng không rõ thì thật đúng là đáng thương. Trần Mặc kiên trì đáp, đối diện với cô gái này, tài ăn nói vốn rất kiêu ngạo cũng không biết chạy đi đâu, lắp ba lắp bắp, một câu cũng nói không rõ. Thật đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn, một Trần Mặc mà hội trường hội biện luận ở trước mặt cũng phải cam bái hạ phong cũng có một ngày quần bách như vậy.

“Ồ, không cần, cũng xin đừng theo dõi tôi nữa.” Cô gái kia rất nề nếp nói, ánh mắt sắc bén dần dần thu hồi, ngược lại biến thành đạm mạc như thể chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Quả nhiên, y như Trần Mặc đoán trước, cô gái này ít nói như vàng, thậm chí ngay cả một nụ cười lấy lệ cũng không bỏ thí.

Cuối cùng, cô gái kia lại một lần xoay người, bỏ lại bóng dáng hoa lệ, đập giày cao gót mà đi.

Nàng đi xa rồi, nhưng ánh mắt trong trẻo ấy vẫn khắc trong lòng Trần Mặc, Đột nhiên có một khác, Trần Mặc cảm thấy mình hẳn nên đổi tên với nàng, bởi vì cô gái kia càng thích hợp gọi là “trần mặc”!

Bỏ qua một bên một loạt hành động thiên mã hành không chẳng hề dựa theo kịch bản này, Trần Mặc bị cảm giác thất bại bao phủ toàn thân. Lúc ấy việc duy nhất cô có thể làm chính là yên lặng nhìn bóng dáng khiến mình động tâm kia chậm rãi biến mất trước mặt, dần dần hoà hợp thành một thể với đường chân trời.

Khoảnh khắc ấy được định nghĩa là khoảnh khắc bi ai vì tình nhất từ khi cô chào đời tới nay.

Nghĩ đến đây, Trần Mặc ngồi trên ghế không khỏi cười ra tiếng, thì ra lúc mình học năm nhất thực đúng là một đứa bốc đồng. Lúc ấy dựa vào một bầu nhiệt huyết, dĩ nhiên lại vì một người ngay cả tên cũng không biết, come out luôn trong khoa Thương mại, mình oan cho cái gọi là quan hệ mờ ám giữa mình và bất cứ nam sinh nào, giờ ngẫm lại thật đúng như thể một cô gái thủ tiết vì Lương Sơ Lam vậy, ngay cả bản thân mình cũng thấy cảm động.

Chỉ là, người kia đã quên mình, hoặc giả như cô gái căn bản chưa bao giờ nhớ mình kia sau khi biết được những điều mình làm sẽ có thể cảm động không? Trần Mặc có chút không xác định. Cô chưa sót cười khan vài tiếng, lắc đầu. Nhưng phải biết rằng cho tới giờ Trần Mặc cũng không phải một người yếu đuối, bởi cô vẫn tin tưởng, hạnh phúc phải do chính mình giành lấy, mà hạnh phúc không phải Lâm muội muội, sẽ không rơi từ trên trời xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Nghĩ tới cuộc sống những ngày sau đó, Trần Mặc nhưng thật ra lại thực vui vẻ, bởi vì dần dần hoà mình được với bạn cùng phòng, mọi người cũng đều hiểu được tính tình của nhau, Hạ Đông Noãn ngoài lạnh trong nóng, chân chính là một kẻ ngốc trời sinh, Hiệp Lôi cuồng đọc sách tóm gọn hết mọi học bổng, còn cô trưởng khoa nhạc Tần Băng Thanh là người phóng khoáng lạc quan, đương nhiên nàng lại thích người khác gọi mình là Sam, bởi cảm thấy như thế nghe có vẻ ngẫu, so với cái tên tiếng Trung nhu nhược kia thì nghe qua càng giống một nghệ sĩ. Bản thân cô cũng càng ngày càng hợp cạ với Hạ Đông Noãn, hai người tính cách khác biệt lớn như vậy dĩ nhiên rất nhiều lúc đều có giá trị quan giống nhau, điều này khiến cho tình bạn giữa Trần Mặc và Hạ Đông Noãn đột nhiên tăng mạnh.

Mà cô gái kia, theo đủ loại tin tức via hệ cùng ảnh chụp trên trang web về giáo viên trong trường, Trần Mặc cũng từng bước xác định được cô gái mình tình cờ gặp ở căn tin rồi giúp đỡ mình, khiến mình vừa gặp đã yêu tên là Lương Sơ Lam. Một cái tên rất xứng với khí chất của nàng. Sơ Lam, Sơ Lam, ý chỉ sương mù vừa mới dâng lên trên ngọn núi, lạnh lùng tựa như khí chất nàng phát ra vậy, rất thanh lãnh, cũng thoải mái như thế. Nhưng tin tức via hệ mà Trần Mặc nhận được cũng không phải đều là tin tốt, bởi vì lúc biết tên người kia thì đồng thời cũng biết được nàng có một người bạn trai thanh mai trúc mã, đã đính hôn được hai năm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn là sẽ kết hôn trong năm nay. Tin tức xấu này song song với việc buồn bực vì không lấy được lớp của Lương Sơ Lam khiến tinh thần Trần Mặc sa sút suốt một thời gian, thậm chí còn giận lây sang mấy người bạn. Nhưng vấn đề là hai người quen biết nhau chưa quá một tháng, mà một tháng này ngay cả nắm tay cũng đã khiến Trần Mặc cảm thấy khó chịu, lại vẫn không ngừng mơ về Lương Sơ Lam, chút mơ mộng nho nhỏ ngày trước cũng biến thành bóng dáng lạnh lùng kia, cào cào khiến lòng cô nhức nhối. Sau vài lần trải nghiệm, Trần Mặc cảm thấy vẫn thà thiếu còn hơn ầu. Tăng kinh thương hải nan vi thủy [1], gặp được Lương Sơ Lam rồi, trái tim đã trao cả cho nàng thì căn bản cũng không chứa được những người khác nữa.

Chuông báo chuẩn bị vào tiết vang lên, cách giờ học chính thức tầm mười phút, Trần Mặc phục hồi lại tinh thần từ trong dòng kí ức, mà lúc này trong phòng học đã có đầy người ngồi. Trần Mặc lơ đãng tính sơ qua một chút, tỉ lệ nam nữ cũng hoàn hảo, nam hơi nhiều hơn nữ một chút thôi, xem ra mình vẫn tính lầm, vốn tưởng sẽ gần như toàn bộ là nam, không ngờ nữ cũng nhiều vậy. Nhìn thấy nhiều người đến vì Lương Sơ Lam như thế, lòng Trần Mặc đột nhiên nảy sinh cảm giác mất tự tin cùng áp bách trước nay chưa từng có. Cô gái mình thích quả thật đúng là mị lực toà ra từ phía.

Theo thời gian từng bước trôi qua, Lương Sơ Lam tuy thời đều có khả năng đi vào từ cách cửa kia. Trần Mặc nhìn chăm chăm cửa, trái tim cũng bắt đầu nhảy lên, bởi vì cô có thể cảm giác được mình lập tức sẽ nhìn thấy cô gái khiến mình ngay cả nằm mơ cũng muốn tới gần, cái người mông lung thần bí như làn sương sớm trên núi, có sức hấp dẫn trí mạng kia.

Quả nhiên, Lương Sơ Lam sẽ không khiến người ta thất vọng. Cửa phòng học bị nhẹ nhàng đẩy ra, như thể có một vầng hào quang bao phủ trên người Lương Sơ Lam, khiến lớp học vốn huyền ảo vô cùng nhất thời im ắng hẳn. Mọi người đều dừng hô hấp nhìn cô gái tóc búi cao, khoác áo gió, chân đạp giày cao gót, xách một cái túi da, đôi mắt nâu nhạt sau gọng kính màu đen loé lên quang mang sáng ngời.

Thanh lãnh, ưu nhã, cao quý, giới giang, không có nét quyến rũ nhưng vẫn khiến người ta không thể không tập trung ánh mắt lên người nàng. Nếu ánh mắt có thể khiến nhiệt độ tăng lên thì toàn lớp hơn tám mươi mấy ánh mắt nóng cháy kia chắc chắn có thể đốt Lương Sơ Lam thành tro. Nhưng nàng là Lương Sơ Lam, việc này đối với nàng mà nói chỉ là chuyện bình thường, từ khi nàng tốt nghiệp sư phạm đến bây giờ nhậm chức đã sáu năm, bất kể là tân sinh viên hay sinh viên cũ, đều dùng ánh mắt giống vậy để nhìn nàng chăm chú. Là một giáo sư, không thể không nói sức quyến rũ của nàng thực vượt xa.

Trần Mặc ngơ ngác nhìn bóng người trên bục giảng, đột nhiên nghe được nam sinh bên cạnh bắt gặp không kiềm chế được nuốt nước miếng, thể này mới phát hiện cổ họng mình cũng có chút khô khốc.

“Chào mọi người, tôi tên Lương Sơ Lam.” Lương Sơ Lam tao nhã nói vào microphone, sau đó xoay người, viết một hàng chữ thanh tú đề tên mình lên

bảng. Ba chữ “Lương Sơ Lam” như khắc vào lòng Trần Mặc, từng nét từng nét khắc thật sâu.

“Mọi người có thể gọi tôi là giáo sư Lương, khoá học này tên ‘Phân tích sơ bộ văn học cổ’, hẳn lúc đầu khi chọn lớp mọi người đều đã đọc qua, nếu hiện tại muốn rút lui hoặc bạn nào lấy nhầm lớp, sau khi tan học đến chỗ tôi đăng ký một chút, tham gia một lần chọn lớp bổ sung. Được rồi, chúng ta bắt đầu buổi học đầu tiên, trước tiên tôi sẽ điểm danh, nhận biết mọi người một chút, đây có thể coi như lần duy nhất tôi điểm danh trong khóa này.” Lương Sơ Lam hắng giọng, mở danh sách sinh viên, bắt đầu gọi tên từng người.

Tên của học sinh đôi khi có những chữ thực lạ, nhưng chữ gì khó đọc đi nữa thì đến bên miệng nàng đều có thể chuẩn xác đọc lên, phát âm tiêu chuẩn, có khi còn có thể hứng chí, tùy tiện giải thích hàm nghĩa của từ đó, điều này khiến cho những người không chỉ kinh diễm bởi vẻ ngoài của nàng giờ lại càng bội phục thêm mặt kiến thức.

“Vương Tiểu Lị.”

“Có!”

“Tư Thành.”

“Có!”

.....

“Hạ Đông Noãn.”

...

“???”

“Hạ Đông Noãn?” Lương Sơ Lam đề cao giọng lên tám độ, người không đến ngay buổi học đầu tiên của khóa nàng thật đúng là từ trước tới giờ chưa từng có, lại còn là sinh viên cuối cùng trong danh sách! Nàng đẩy kính mắt, lại nhìn quét qua phòng học một lần, mà lúc này phòng học đã bắt đầu xôn xao cả lên, mọi người đều âm ỹ đoán Hạ Đông Noãn là ai.

“Bạn học, có phải bạn là Hạ Đông Noãn không?” Một cô bạn tốt bụng bên cạnh đẩy đẩy Trần Mặc đang si mê nhìn Lương Sơ Lam, hoàn toàn không nhận ra mình được gọi tên. Người ta thấy cô chưa được gọi liền đoán hẳn là Hạ Đông Noãn.

“Hả?!”

“Có!!!” Trần Mặc bật dậy hô, hoàn toàn theo bản năng lớn tiếng kêu.

Tiêu điểm của toàn lớp bao gồm cả ánh mắt của Lương Sơ Lam lập tức chuyển dời lên thân thể cô. Nhìn thấy Trần Mặc rực rỡ như hoa, thẹn thùng đỏ mặt, vài nam sinh đều không kiềm được sợ hãi than. Thì ra trừ Lương Sơ Lam, dĩ nhiên còn có một cô gái xinh đẹp như vậy, có điều phần lớn mọi người đều thầm nghĩ: Đây là con gái nhà ai thế? Sao lại hành động không giống người khác vậy.

“Em là Hạ Đông Noãn?”

“Là em! Đúng là em!” Trần Mặc mặt đỏ tai hồng đáp.

Kỳ thật cũng không thể trách cô, dù sao cô còn chưa quen với việc dùng thân phận khác xuất hiện trước mặt mọi người. Cô càng không ngừng thăm cầu nguyện trong lòng, trăm ngàn lần đừng nên đụng phải bạn học cùng khoa Thương mại, nếu không không thể không lộ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Hạ Đông Noãn cảm thấy kiếp trước nhất định mình là thiên sứ gãy cánh, nếu không sao những chuyện xui xẻo dọa người lại cứ rơi xuống đầu mình như vậy chứ!

Trần Mặc đi rồi, nàng vẫn chìm đắm trong thế giới game online tươi đẹp. Trong phòng chỉ có hai người là nàng và Lôi Lôi, trừ khi muốn luyện phát âm ra thì Lôi Lôi sẽ không phát ra tiếng động gì trừ tiếng lật sách. Cho nên hai kẻ mất ăn mất ngủ vùi đầu vào trong thế giới nho nhỏ của mình hoàn toàn quên mất đồng hồ vẫn quay.

Đợi đến lúc Hạ Đông Noãn đột nhiên nhận ra đến tối mình còn có tiết thì trời đã tối, cách thời gian vào học cũng chỉ còn 20 phút. 20 phút nhìn qua thì có vẻ như còn rất nhiều thời gian, nhưng đừng quên với khoảng cách giữa khu lớp học và khu ký túc xá thì trừ khi là Wilfred? Wilfred Bungei [1]? nhập vào người, còn không thì dù mọc cánh cũng không bay tới kịp.

Hạ Đông Noãn hoàn toàn phát điên, buổi học đầu tiên đã đi muộn, chắc chắn sẽ khiến giáo sư chú ý, nếu xui xẻo gặp phải bạn cùng khoa, chuyện mạo danh thế thân bị giáo viên biết được thì tội càng thêm tội, từ tội cũng có thể, khó thoát khỏi mạng và vào thân. Nếu chẳng may bị xử phạt thì đại học coi như vứt đi, người ta vừa nhìn sơ yếu lý lịch liền nghĩ ngay là một đứa lừa đảo.

Trong lúc hoảng loạn không kịp suy nghĩ nhiều, Hạ Đông Noãn lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tóm lấy túi sách rồi lao ra khỏi phòng, đáng thương cho Lôi Lôi đang mãi mê đọc sách đột nhiên cảm giác phía sau có một trận gió lạnh thổi qua, sau đó tiểu Noãn liền biến mất khỏi phòng.

Đọc đường đi Hạ Đông Noãn cầu loạn thần tiên, Bỏ Tát, Ngọc Hoàng đại đế, Như Lai Phật tổ, một loạt thần tiên đều được nâng thăm hỏi một lần. Nàng ngoài miệng lầm bầm, dưới chân như dấy lên cơn gió, thực nhanh nhẹn biết bao, chỉ tiếc là cho dù có nhanh mấy thì cũng là sức của hai cái đùi, thế nào cũng đều kém mấy cái bánh xe.

Cho tới bây giờ Hạ Đông Noãn cảm thấy lúc mình sinh ra đã dùng hết vận may của cả đời này, ví dụ như nhan sắc, gia đình hoà thuận, tiền xài mãi không hết, khiến người khác hâm mộ ghen tị, cho nên quá trình trưởng thành không thể tránh khỏi còn lại toàn việc xui xẻo.

Nhiều năm về sau lúc nàng nhớ lại ngày này, thật không biết nên dùng từ gì để hình dung một đoạn trải nghiệm kinh thiên động địa quý khóc thần gào áy, không phải hối hận mà lại khiến trái tim cùng linh hồn tiêu tụy.

Hạ Đông Noãn cúi đầu bước đi thật nhanh, hoàn toàn không kịp phản ứng thì một chiếc xe đang trước liền vội vàng phanh lại, một lát sau xe tắt máy, một cô gái xinh đẹp bước ra. Thế mà Hạ Đông Noãn lại hoàn toàn không ý thức được vật thể to lớn trước mắt, cái đầu liền va phải.

Y Vận Hàm hoàn toàn không còn gì để nói, đồng hồ đo báo hiệu hơi trong hai lớp xe không giống nhau, cô đang muốn xuống dưới nhìn xem có phải xịt lốp không thì kết quả trước ngực mình liền nhô ra một thứ, còn hung hăng va phải mình, cảm giác đau như thể trò ngược toái đại thạch [2] vậy, đau đến mức khiến cô phải nhe răng trợn mắt, càng đáng giận là hôm nay cô mặc cổ chữ V khoét sâu nữa! Vô duyên vô cớ lại bị người ta ăn đậu hũ!

Đang muốn chửi ầm lên là tên nào không có mắt, lại bắt cần thế, dĩ nhiên lại dám va phải bản giáo sư, thật sự không muốn sống chắc, đột nhiên nhìn thấy lại là một khuôn mặt hồng đến biến thành tím. Đời này Y Vận Hàm chưa từng thấy qua khuôn mặt có thể hồng đến mức này, có thể so với ông mặt trời luôn. Có điều nhìn qua thực đáng yêu, lâu rồi không nhìn thấy sinh viên nào moe như thế, hơn nữa đáng vẻ thực xinh, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của một tiểu loli. Y Vận Hàm thầm nghĩ, dù sao cũng là con gái, bị ăn chút đậu hũ coi như mình xui xẻo. Lòng Y Vận Hàm đột nhiên nảy sinh hứng thú phi thường tà ác muốn đùa giỡn cô bé trước mắt.

Lúc Hạ Đông Noãn nhận ra mặt mình va phải cái gì đó mềm mềm, đang may mắn khuôn mặt không bị phá hỏng thì lại kinh ngạc phát hiện cái thứ mềm mềm độ lớn vừa phải, lớn nhỏ hoàn mỹ, xúc cảm cũng mượt mà như tơ lụa, càng mang theo một mùi hương mê người, khiến người ta nghĩ thấy liền muốn thêm vài thứ gì đó là bộ ngực của nữ nhân thì hoàn toàn bị hành vi của bản thân khiến cho rối loạn.

Mặt Hạ Đông Noãn như bị lửa thiêu, nhanh chóng nhiễm một tầng đỏ ửng. Đây là tình huống gì? Đẳng Đồ Từ [3] không phải luôn luôn là danh hiệu đẹp đẽ của Trần Mặc sao? Từ khi nào thì cũng đến lượt mình giờ trở lại làm kẻ yếu? Nàng có phần không dám nhìn người bị hại, nhưng nếu không nhìn người ta mà lại xin lỗi thì hình như thực không lễ phép.

Cho nên Hạ Đông Noãn đành phải sợ sệt ngẩng đầu lên, nhưng đập vào mắt lại là khuôn mặt tinh xảo như tạc từ tượng ra, xinh đẹp quyến rũ hết Đất Kỳ trọng sinh ẩn hiện ý cười nghiền ngẫm nhìn mình. Y Vận Hàm vốn cũng gần một mét bảy, hơn nữa đi đôi giày cao gót 5cm, đứng trước mặt Hạ Đông Noãn chỉ có một mét sáu lại đi giày đế bằng thì gần như cao hơn nửa cái đầu.

“Ah...thực xin lỗi!” Hạ Đông Noãn không chút nghĩ ngợi, dựa theo nguyên tắc hành vi chân thành nhất liền cúi đầu xin lỗi với cô gái mình vừa “cọt nhả”, kết quả chính là lại một lần không biết sống chết va phải bộ ngực đầy đặn của Y Vận Hàm. Cảm giác đồng dạng đánh úp lại, khiến trong lúc nhất thời đầu óc Hạ Đông Noãn hoàn toàn chết lặng.

“Bạn nhỏ! Em không phải là ngai ăn đậu hũ một lần chưa đủ no đấy chứ hả?” Y Vận Hàm bị dọa không nhẹ, chưa nói tới tên háo sắc giữa ban ngày ban mặt đùa giỡn với mình hết lần này tới lần khác, dĩ nhiên lại còn dùng cái cơ vụng về như vậy nữa. Con bé này có phải não thiếu dây thần kinh nào không đây!!! Thiệt cảm với Hạ Đông Noãn vừa mới nhen nhóm trong nháy mắt liền biến thành lửa giận, tính cả lần bị va phải đầu tiên kia nữa đã hoàn toàn vượt qua điểm bùng nổ của Y Vận Hàm.

“Ah! Tội...tôi thật sự không cố ý, thật sự không cố ý!!!” Hạ Đông Noãn cũng bị khoảng cách sai lầm của mình dọa cho chết khiếp, vội vàng lùi lại một khoảng, càng không ngừng cúi đầu giải thích. Chơi game nhiều quá nên thị lực kém quá rồi, sao có thể đáng khinh hết lần này tới lần khác vô lễ với cô gái kia như vậy.

“Không phải có ý gì? Vậy là có ý gì?” Y Vận Hàm mới sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Hạ Đông Noãn, vừa nghĩ tới việc chỉ trong vòng mười phút mà ngực mình bị tấn công những hai lần, mỗi nhục nhả này không báo không phải con gái!

“Ah...thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi thành tâm nhận lỗi, việc kia...việc kia chị muốn bồi thường thế nào? Chi cần là chuyện tôi có thể làm, tôi đều nguyện ý!” Hạ Đông Noãn vội vàng hứa, hôm nay thật đúng là bị sét đánh mà, sao lại dọa người vậy chứ!

“Ồ?! Vậy em đưa cho tôi số phone, bây giờ tôi còn chưa nghĩ ra, nghĩ ra sẽ nói cho em!”

“Được được được, chị nhớ kỹ.....XXXXXXX.”

Lưu lại số di động của Hạ Đông Noãn, Y Vận Hàm thật ra không phải muốn gây phiền toái với nàng, bởi vì bản thân vội đi tới lớp, lớp xe lại không biết có thể chạy nổi tới khu lớp học không, cho nên cô cũng không có thời gian lãng phí ở đây với Hạ Đông Noãn.

“Coi như em gặp may, tôi đang vội tới lớp, hôm nay coi như quên đi. Nhớ rõ lời hứa của em, tiểu sắc lang!” Y Vận Hàm giờ ngón tay ngọc, chọt chọt lên trán Hạ Đông Noãn, một loại phong tình không nói nên lời lan tràn trong không khí quanh người.

“....” Trên lưng, trong lòng bàn tay của Hạ Đông Noãn đều là mồ hôi lạnh. Vừa nghe đến việc tới lớp mới bừng tỉnh đại ngộ, lớp tới của mình chỉ sợ thật sự phải chết không có chỗ chôn. Vừa thấy Y Vận Hàm lên xe, nàng cũng bất chấp tất cả, cũng không quản vấn đề mặt mũi thể diện, tiến lên giữ chặt tay cô.

“À này...tôi cũng đang vội, có thể tốt bụng cho đi nhờ một đoạn đường không? Cảm ơn cảm ơn nhiều!” Hạ Đông Noãn vẻ mặt chờ mong, ánh mắt vô tội xuất hiện trên người một loli, thật sự quá moe với Y Vận Hàm, khiến cô đột nhiên nhớ tới chú mèo con ở nhà đợi đứt thức ăn, cũng thích dùng ánh mắt như vậy nhìn mình.

Như thể ma xui quỷ khiến, cô dĩ nhiên lại thực rộng rãi nói: “Được rồi, lên xe đi.”

Hạ Đông Noãn thiếu chút nữa vui đến phát ngốc mất, ông trời thật đúng là đối xử với nàng không tệ, khiến nàng sâu sắc hiểu ra nhân phẩm được bảo toàn. Nhưng đồng thời nàng không hề nghĩ tới, nhân phẩm được bảo vệ đồng thời một chút may mắn sẽ phải trả giá bằng nỗi bất hạnh tương đương.

Ngồi trên xe SUV, Hạ Đông Noãn rất kỳ quái, một sinh viên sao có thể chạy loạn trong trường thế này, còn mặc hờ hang thế nữa. Có tiền lại có sắc, chẳng lẽ không sợ bị người ta bắt cóc? Nàng không có ánh mắt như Trần Mặc, cũng nhìn không ra Y Vận Hàm 26 cái xuân xanh thật giả là giáo sư.

Hạ Đông Noãn theo thói quen khi đối mặt với người lạ, ngồi rõ lâu cũng không nặn ra được một câu, hơn nữa cảnh tượng xấu hổ vừa rồi lại khiến mặt nàng hơi hồng lên.

“Tiểu sắc lang, muốn tới khu nào?” Y Vận Hàm thực ra lại rất rộng lượng, dù sao đậu hũ cũng ăn rồi, vừa lén liếc tiểu sắc lang vài lần, dĩ nhiên mặt vẫn đỏ như thế, như thể một khi nhuộm sắc đỏ trên mặt thì sẽ không biến mất, thật sự kỳ lạ mà, tâm tình cũng bất giác tốt lên nhiều.

Đại học Z có rất nhiều dãy lớp học, từ khu 1 đến khu 15 cũng không phải đoạn đường ngắn, làm người tốt thì phải làm triệt để, tiền Phật thì phải tiền đến Tây thiên. Y Vận Hàm uống lộn thuốc, hiếm hoi làm người tốt một lần không chỉ không làm khó Hạ Đông Noãn, còn đột nhiên tốt bụng đưa nàng tới lớp.

Thật không biết là vì tiểu loli trước mắt đột nhiên xúc động trái tim của một ông chú trong cô hay vẫn là bởi tâm tình hôm nay không tệ, nhân tiện đối xử với mọi người đều nhiệt tình hẳn lên. Đương nhiên, cô tự nhận mình là thuộc cái lý do sau.

“À à, tôi muốn tới khu 3 lớp 201, muốn tới lớp của một hồ ly tinh.” Hạ Đông Noãn lại bật thốt không kịp nghĩ. Hồ ly tinh là biệt danh mà Trần Mặc gọi Y Vận Hàm. Đối với Trần Mặc mà nói, nữ nhân yêu điểm hơn cô thì chắc chắn chính là hồ ly tinh. Dần dần Hạ Đông Noãn cũng gọi quen miệng, chỉ là nàng không biết vì cái gì ở trước mặt nữ nhân bên cạnh này nói gì cũng giống như đều không thể dùng võ đại não sàng lọc một lần, trong lòng nghĩ điều thì ngoài miệng liền nói ra cái đấy. Loại tình cảm này khiến Hạ Đông Noãn cảm thấy thực không hiểu ra sao.

[Khu 3 lớp 201??? Đây không phải chính là lớp mình dạy sao? Còn hồ ly tinh???]

Y Vận Hàm thiếu chút nữa bị lời Hạ Đông Noãn nói khiến cho tức chết.

[Giới cho em tiểu sắc lang, đã ăn đậu hũ của tôi không nói lại còn dám bảo tôi là hồ ly tinh! Tới học lớp của tôi còn không thành thật với tôi, nhìn xem em có rơi vào tay tôi không!!!]

Cũng may năng lực nhẫn nại của Y Vận Hàm phi thường tốt, không biểu lộ ra vẻ cực độ khó chịu sắp sửa bùng nổ của mình, theo kế răng rít lên một câu: “Được, chúc em có một học kỳ vui vẻ với hồ ly tinh!” Y Vận Hàm còn đặc biệt nhấn mạnh chữ “hồ ly tinh”. Cô thực ra lại muốn nhìn một chút xem tiểu loli không biết tốt xấu này đến lúc nhìn thấy mình chính là hồ ly tinh kia thì về mặt sẽ thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Hạ Đông Noãn quả thực bị dọa kinh hãi. Lúc nàng thấy Y Vận Hàm đạp giày cao gót, phong tình vạn chủng, sai những bước chân duyên dáng như thể trăm hoa đua nở, yêu kiều yếu điệu đi vào phòng học, trong nháy mắt nàng liền hoá đá!

Quét mắt nhìn lớp học một vòng, rốt cục Y Vận Hàm phát hiện ra Hạ Đông Noãn ở trong góc, liền quăng cái nháy mắt khiêu khích khoác bên ngoài lớp vỏ chứa chan tình cảm về phía nàng. Người khác thì không hiểu, nhưng Hạ Đông Noãn biết đó là ánh mắt ngầm cảnh cáo, ý tứ là nói [Nhóc con, cho em

kiêu ngạo, học kỳ này em cứ đợi đó!]

Nhận được tín hiệu nguy hiểm màu đỏ, Hạ Đông Noãn đột nhiên thực hồi hận vì mình đổi lớp với Trần Mặc, sớm biết sẽ xảy ra chuyện này thì cứ ngoan ngoãn lấy được lớp nào học lớp đấy, vậy cũng sẽ không gặp phải yêu tinh này, giờ thì ngay cả chết thế nào cũng không biết nữa. Có điều càng khiến cho nàng ảo não chính là cái miệng ngu ngốc của mình, sao có thể nói hươu nói vượn với người vừa quen biết như thế? Giờ thì hay rồi, lật thuyền trong mương còn gì?! Học kỳ này bị tra tấn, nếu đến cuối kỳ mà thành tích thấp thì Mẫu Dạ Xoa Mặc Mặc còn không giết mình ý chứ!

Lòng Hạ Đông Noãn không ngừng đánh trống, rối loạn đến hồng mắt.

Dưới sự dày vò tâm lý, hai tiết học này Hạ Đông Noãn ngồi cực kỳ không an phận. Nàng ngồi trên ghế dịch tới dịch lui, bạn học bên cạnh còn tưởng không hiểu có phải cô bạn thực xinh đẹp này mộng có nhọt, hay là vẫn còn mắc chứng “tăng động” của con nít không, thế nào lại một khắc không ngừng, nồn nóng bất an xoay tới xoay lui như thế.

Kỳ thật chỉ là Hạ Đông Noãn vô cùng khấn trương mờ mịt, đặc biệt lúc Y Vận Hàm gọi đến tên Trần Mặc, nhìn thấy chính nàng giơ tay, Y Vận Hàm còn từ xa mỉm cười hoạ thủy một phen, khiến Hạ Đông Noãn khấn trương tới mức tim như muốn nhảy ra ngoài.

Mỗi lần Y Vận Hàm vô tình bắn ánh mắt như có nước về phía mình, Hạ Đông Noãn đều thấy như thể dấu hiệu bình minh trước đêm tối, dấu hiệu trước khi động thủ. Có điều, nói thật thì bộ dáng quyến rũ kia của Y Vận Hàm quả thực có phần giống hồ ly tinh, chỉ là vừa nhắc tới từ này, Hạ Đông Noãn lại hồi hận đến xanh rượi.

Ánh mắt kích động cùng thân mình nho nhỏ không an phận của Hạ Đông Noãn đều bị Y Vận Hàm thu hết vào mắt, lòng đùa giỡn không chút ngừng lại, tiếp tục dâng tràn. Cô cũng không biết vì lý do gì bản thân lại muốn trêu chọc nàng như thế. Khoái cảm khi bắt nạt Hạ Đông Noãn khiến cô cảm thấy thực thoải mái, hơn hẳn khi khi dễ bất cứ kẻ nào. Mà nhìn bộ dáng Hạ Đông Noãn thẹn thùng, ghen khuất mà không thể nói gì, Y Vận Hàm liền cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Hai tiết học trôi qua, mọi sinh viên đều bị Y Vận Hàm thuyết phục. Giọng nói của cô rất êm tai, có âm sắc khiến đầu óc sung huyết. Khiếu chọn phim của cô cũng rất khá, một giáo sư trông giống một cái bình hoa như vậy lại dĩ nhiên có kiến thức như thế hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của những người vốn chỉ định tới vì danh hiệu mỹ nữ.

Một lớp cơ hồ toàn bộ đều là con trai, một đám như lang như hổ nhìn chăm chăm thân ảnh trên bục giảng, Y Vận Hàm cũng không thêm để ý, giơ tay nhắc chân vẫn ngàn vạn phong vận, mê hoặc một đám sinh viên phía dưới nhìn không chuyển mắt, trông mắt cũng sắp rớt hết cả ra.

Trong đám sinh viên chỉ có mình Hạ Đông Noãn là như đứng đông lạnh như ngồi đồng than, cứ nghĩ đến việc mình dĩ nhiên ở trước mặt cô gọi cô là hồ ly tinh, lồng ngực nàng lại khó thở như thể sao hoá va phải địa cầu.

Thật vất vả mới đợi đến lúc tan học, Hạ Đông Noãn đã sớm chuẩn bị tốt tư thế để làm người thứ nhất lao ra khỏi cửa, chân đã thò ra được nửa bước, kết quả lại nghe thấy Y Vận Hàm nói một câu vào microphone, khiến đường trường trên mặt nàng đột nhiên hiện lên ba vạch đen.

“Tan học, bạn tên Trần Mặc mời ở lại một lát.”

Mọi nam sinh đều đổ kị nhìn Hạ Đông Noãn, Hạ Đông Noãn cảm thấy mình thật sự còn oan hơn Đậu Nga, nàng cũng đâu muốn ở lại chứ!

Thật đúng là cầm điếu ăn hoàng liên, có khổ không nói nên lời.

[Đám sắc lang các người, lát nữa ta đây chết thế nào cũng không biết ý chứ, các người còn về mặt hâm mộ căm hận ghen tị nữa! Chị đây mà chết thì sẽ kéo các người theo chôn cùng!!!]

Hạ Đông Noãn thăm mắng đám quần chúng dưới ngòi bút của Lão Tấn gia gia, lòng lại thập phần lo lắng cho vận mệnh của mình. Thật đúng là đắc tội ai không đắc tội lại đắc tội phải người không nên đụng tới, lại còn là nữ nhân, lần này phải chịu thôi!

“Trần Mặc, bạn học Trần Mặc, em nhìn trông thật quen mắt nha, chúng ta đã từng gặp nhau ở nơi nào sao?” Y Vận Hàm cố ý giả bộ quên Hạ Đông Noãn, nhưng đường cong nơi khoe miệng lại bán đứng cô.

[Cô ấy sẽ không phải già quá hoá lần đấy chứ?!] Vừa thấy nụ cười không có ý tốt trên khoe miệng cô, Hạ Đông Noãn lập tức hiểu được Y Vận Hàm đang cố ý trêu mình, nhưng trong lòng lại không biết trả lời sao cho tốt, quả nhiên chọc phải một người không dễ chọc mà.

“Y giáo sư, chúng ta đã gặp qua ban nãy, là cô đưa em đến lớp.” Hạ Đông Noãn chỉ có thể gặp chiều ra chiều, một năm một mười, nói từ đầu đến cuối, còn dùng xưng hô lịch sự. Vừa nghĩ đến bản thân từng có hành vi không lễ phép với bộ ngực của người ta, mặt Hạ Đông Noãn lại không kiềm chế được mà đỏ lên.

“Ồ, thì ra em chính là tiểu sắc lang kia hả! Tiểu sắc lang đã gọi tôi là hồ ly tinh ấy!”

Hạ Đông Noãn như cảm thấy sao bay trên đầu, nhìn thấy bộ dáng Y Vận Hàm như thể bừng tỉnh đại ngộ, thật giống như thực sự vừa mới nhận ra mình chính là đứa con gái vô lễ với cô hai lần kia vậy.

“Dạ... đúng thế.” Hạ Đông Noãn cực kỳ không muốn thừa nhận, nhưng không có cách nào, mình và nữ nhân này không cùng trình độ, còn không bằng thuận theo cô ta, làm người phải biết co biết giãn mà! Không cần gây họa tự tổn thương bản thân, tự bảo vệ mình bình an là điều duy nhất Hạ Đông Noãn thầm cầu mong lúc này.

“Vậy bạn học Trần cảm thấy, tiết học của hồ ly tinh này thế nào hả?” Y Vận Hàm cố ý dấn sát vào người Hạ Đông Noãn một chút, thân mình một nửa trên bục giảng một nửa ngả lên người Hạ Đông Noãn. Y Vận Hàm còn thổi hơi bên tai nàng, còn cố ý nhấn mạnh ba chữ “hồ ly tinh”. Thanh âm ái muội nghe vào tai đinh đing như keo, như thể muốn hoà tan Hạ Đông Noãn trong lớp học này.

Không phải nói tôi là hồ ly tinh sao?! Tôi đây liền làm hồ ly tinh cho em xem! Để coi em ăn có tiêu không.

“Em...lớp của cô thực...rất hay!” Hạ Đông Noãn ngay cả nói cũng không nói đầy đủ nổi, Y Vận Hàm tới gần như vậy khiến cả người nàng cứng ngắc, hơn nữa tầm mắt lại vừa vận thấy một đường cánh xuân như có như không. Dưới cổ áo chữ V khoét sâu của Y Vận Hàm ẩn hiện áo ngực bằng tơ tằm màu đen, bên trong...bên trong là hai bầu ngực tuyết trắng rất tròn! Bên tai vẫn là những lời yến oanh, nũng nịu thì thầm, Hạ Đông Noãn cảm thấy máu huyết mình tăng vọt, nếu cứ tiếp tục thế này thì mạch máu trong não không thể không nổ tung mất.

Y Vận Hàm thích nhìn bộ dáng kinh ngạc đỏ mặt của Hạ Đông Noãn, nhìn qua thực giống một quả táo quyến rũ, khiến người ta hận không thể một miếng ăn nàng. Cô cũng không biết mình không nên có thú vui quái ác như vậy với Hạ Đông Noãn, phải biết rằng theo thói quen từ xưa tới nay đối với học trò cô vẫn luôn rõ ràng như Ngụy – Tần, có một con sông làm ranh giới, không hề bước qua. Nhưng lúc này, cảm giác Hạ Đông Noãn gây cho cô lại khác biệt, khiến cô thoáng nghĩ muốn vượt giới tuyến một chút. Chỉ là, Y Vận Hàm còn không biết rút cuộc tại sao lại khác biệt như vậy, cô chỉ đơn giản muốn cột Hạ Đông Noãn bên người, đùa giỡn nàng, tăng thêm cảm giác sung sướng của bản thân, lại không hề biết rất nhiều chuyện tuy tuy hứng làm nhưng đã gieo xuống hạt mầm, đợi đến lúc nhận ra thì đã sinh trưởng thành một cây đại thụ chọc trời.

“Tiểu sắc lang, hôm nay em đắc tội tôi hai lần, vậy có nghĩa là tôi có hai cơ hội đưa ra yêu cầu với em phải không?” Y Vận Hàm dụ dỗ từng bước, biểu tình kia thật giống như đào sẵn một cái hố to để Hạ Đông Noãn nhảy vào.

Hố này không để Hạ Đông Noãn từ chối nhảy xuống. Ôm tâm tình hào hùng của những tráng sĩ trên Lang Nha Sơn*, Hạ Đông Noãn gật đầu đồng ý: “Phải phải, giáo sư ngài nói rất đúng, hai yêu cầu, hai yêu cầu!”

(*một ngọn núi ở tỉnh Hồ Bắc – Trung Quốc, gắn liền với sự tích về năm tráng sĩ giết giặc)

“Uhm, ngoan! Giờ tôi mới nghĩ ra một cái, trước cứ yêu cầu một việc đã!” Y Vận Hàm vỗ vỗ đầu Hạ Đông Noãn, bởi vì hiện tại Hạ Đông Noãn nhìn qua rất giống một chú cún nhỏ để mặc người ta bắt nạt, cực kỳ đáng yêu, khiến cô nhìn hồi lâu.

“Là gì?!” Hạ Đông Noãn sợ Y Vận Hàm đưa ra yêu cầu kì lạ cỡ quái gì.

“Rất đơn giản, mỗi ngày lại đây làm trợ lý cho tôi trong hai giờ, cho đến khi học kỳ kết thúc, mỗi giờ 10 đồng, có tiền lương. Thế nào?”

May mắn, yêu cầu của Y Vận Hàm cũng không đáng sợ, chỉ là phải thường xuyên gặp mặt cô, Hạ Đông Noãn cảm thấy chưa chắc trái tim bất ổn của mình vẫn có thể thừa nhận những khoảnh khắc kích tình liên miên như vậy hay không. Qua một học kỳ này, Hạ Đông Noãn cảm thấy chỗ tốt duy nhất chính là hồ hấp vừa đạt chất lượng tiêu chuẩn của mình, chắc hẳn sẽ được rèn luyện kha khá. Chỉ là cái đầu ngốc nghếch của nàng căn bản không nghĩ tới, hồ ly thông minh Y Vận Hàm này chính là muốn có thêm thật nhiều cơ hội để “dạy dỗ” nàng. Nếu lần này trực tiếp ra tay, như vậy thì chỉ có một lần, nhưng nếu có thể giữ Hạ Đông Noãn ở bên cạnh ngày ngày, chẳng lẽ còn phải buồn vì không có cơ hội đùa giỡn tiểu sắc lang này sao?!

“Được, không cần tiền lương, đó là nghĩa vụ lao động của em.” Hạ Đông Noãn như thể anh dũng hy sinh nhìn Y Vận Hàm, một bộ khảng khái chịu chết.

“Tiền lương thì vẫn phải đưa chứ, nếu không lại nói tôi bóc lột sức lao động, đó là tội lớn nha. Vấn đề này đừng dài dòng với tôi nữa, tôi đã quyết định hết rồi. Được rồi, để tôi đưa em về ký túc.” Y Vận Hàm thấy quý kẻ thực hiện thành công, mà Hạ Đông Noãn lại không phát hiện ra tính toán nhỏ nhặt của mình, liền cảm túi xách lên, phi thường tự nhiên kéo tay Hạ Đông Noãn. Một người chưa bao giờ từng tiễn ai như Y Vận Hàm dĩ nhiên lại muốn đưa Hạ Đông Noãn trở về phòng ký túc. Mà người luôn phản cảm khi người khác đụng chạm vào, thậm chí khi Trần Mặc nắm tay cũng đều khiến bản thân có chút ớn lạnh như Hạ Đông Noãn thế nhưng cũng cứ như vậy thực tự nhiên bị Y Vận Hàm nắm tay trái mình, cứ như là được tạo ra để dành cho nàng vậy. Cảm thụ được hơi ấm nhẹ cùng cảm giác mềm nhũn truyền tới từ lòng bàn tay, cảm thấy thoải mái cực kỳ, tựa như có một miếng tơ lụa phát qua.

Chỉ một động tác đơn giản như thế, trong đáy lòng hai người lại như thể có một nơi nào đó nho nhỏ mềm mại sụp xuống.

Cảm giác yêu thích không rõ nguyên nhân này khiến người chưa bao giờ yêu ai như Hạ Đông Noãn cảm thấy có chút kỳ quái, nàng không rõ đây là tình cảm gì. Hạ Đông Noãn như một tờ giấy trắng, chưa từng nghĩ tới phương diện này càng sẽ không nghĩ đến bản thân mình sẽ có một ngày bị lún sâu vào cạm bẫy ôn nhu của Y Vận Hàm đến không thể tự kiềm chế nổi.

Y Vận Hàm thậm chí thật không ngờ mình sẽ nắm tay Hạ Đông Noãn, đó chỉ là một động tác phản xạ có điều kiện, mà cho dù nắm tay rồi cô cũng không cảm thấy có điều gì không ổn. Như thể trong tay có thêm một khối mềm mại, tồn tại để khiến cho mình không còn thấy cô đơn nữa.

Hai người một đường không hề trò chuyện. Y Vận Hàm đưa Hạ Đông Noãn tới dưới lầu ký túc rồi liền lái xe rời đi, lại qua gương chiếu hậu thấy Hạ Đông Noãn ngơ ngác nhìn xe mình càng lúc càng xa, trên mặt tràn đầy tình cảm phức tạp không biết tên.

Đột nhiên, cảnh tượng này rất giống cảnh ly biệt của một đôi yêu nhau, khó khăn chia lìa, mà Y Vận Hàm cũng bỗng nhiên nảy sinh một loại xúc động phi thường mãnh liệt, muốn dừng xe lại, chạy tới ôm Hạ Đông Noãn đứng si ngốc ở cửa. Nhưng lý trí vẫn chiến thắng cảm giác xúc động nhất thời.

Y Vận Hàm cũng có phần khó hiểu với hành vi của chính mình. Cô thích nắm chắc mọi thứ trong tay, tuy bề ngoài gọi cảm, không bảo thủ kiềm chế, nhưng cho tới bây giờ mọi thứ đều ở trong tầm khống chế của cô, mà cô cũng không hoài nghi bản thân sẽ thích con gái. Cô từ trước tới giờ vẫn là một gái thẳng, cũng hoàn toàn không biết thế giới đồng tính luyến ái, bên cạnh cũng không có bạn bè như vậy. Thế thì cô gái bé nhỏ kia đến tốt cùng có sức

hút gì lại khiến mình hết lần này tới lần khác cũng không nhận thức được việc mình làm? Có lẽ nên cẩn thận nghĩ lại, mình có tình cảm gì với nàng?

Mọi thứ cứ giống như lúc mới gặp ban đầu thì thật tốt, động tâm, cũng không động tình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Trần Mặc nằm trên giường không ngừng cười ngây ngô, đến hai giờ sáng cũng không buồn ngủ chút nào, cảm di động lăn qua lộn lại, muốn nhắn tin cho Lương Sơ Lam, lại sợ lúc này chắc làm phiền nàng nghỉ ngơi, đành phải tự mình gõ từng chữ thổ lộ nỗi nhớ nhưng trong lòng, sau đó lại xóa từng chữ một đi, viết viết rồi xóa xóa, nghịch vui vẻ đến quên trời đất. Lúc cô xoay người đến không biết bao nhiêu lần, Hạ Đông Noãn nằm ở giường dưới rốt cuộc không thể nhịn được nữa nhỏ giọng gọi: “Mặc Mặc, cậu chưa ngủ à?”

Trần Mặc bị dọa cho chết khiếp, vào thời gian này, theo lý thuyết một người thuộc tính như heo giống Hạ Đông Noãn hẳn là đã sớm ngủ say như chết rồi, sao có thể còn nói chuyện với mình được chứ, chắc không phải bị Tiểu Thiên nhập vào người đâu nhỉ?!

“Cậu là người hay quý?”

“Có mà cậu thì có, tôi đây là ngủ không được!”

“Tiểu Noãn, cậu sao thế? Dĩ nhiên lại không ngủ được?! Có chuyện gì xảy ra à?”

Hạ Đông Noãn mất ngủ, đây là chuyện kỳ lạ, còn quái dị hơn chuyện Lưu Tường* chuyển qua múa bale thay vì chạy điền kinh.

(*Vận động viên điền kinh nổi tiếng)

“Mặc Mặc, hôm nay cậu học tiết của Lương Sơ Lam thế nào?” Trong đầu Hạ Đông Noãn vẫn tua đi tua lại những gì xảy ra giữa mình và Y Vận Hàm. Trước mắt nàng vẫn là dáng vẻ Y Vận Hàm khoe khoang quyền rũ, giữa những ngón tay còn quấn quanh lẫn lại hơi ẩm hai người trao nhau, hơi chớp mắt cũng tựa hồ ngửi thấy hương nước hoa Miss.Dior mới nhất từ trên người Y Vận Hàm lưu lại, làm thế nào cũng không tan đi. Đặc biệt lúc cô đưa nàng tới dưới lầu ký túc, nàng dĩ nhiên lại có một chút, đúng, chỉ một chút thôi, cảm giác lưu luyến, loại cảm xúc vô cơ này hại nàng lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay trần trọc khó ngủ như vậy.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, cũng quá mê người, cả người đều âm ẩm lằng lằng. Hạ Đông Noãn cảm thấy mình nhất định phải tìm đề tài khác để dời đi lực chú ý của mình một chút, liền nghĩ tới Trần Mặc một lòng muốn tiếp cận Lương Sơ Lam, không biết rốt cục cô có thành công không, thấy cô cũng không ngủ được liền mở miệng hỏi thăm một chút.

Mà nghe được câu hỏi của Hạ Đông Noãn, dòng suy nghĩ của Trần Mặc lại bay tới quãng thời gian buổi tối lúc tiết học chấm dứt, Lương Sơ Lam giữ một mình cô ở lại kia, một màn ấy thật giống như cuốn phim chiếu lại trước mắt cô. Tuy nói chỉ tiếp cận nhỏ nhỏ, nhưng cứ nghĩ đến cảnh Lương Sơ Lam ngưng ngưng ngoái đầu nhìn lại cùng da thịt non mềm phủ một tầng son hồng kia cũng đủ khiến Trần Mặc tâm hoa nộ phóng.

Nhớ lại cảnh tượng lúc tan học ngày ấy, Trần Mặc đứng trên bục giảng cố ý dùng ánh mắt ẩn tình nhìn Lương Sơ Lam, nũng nịu nhỏ nhẹ nói: “Giáo sư Lương, xin hỏi có chuyện gì cần dặn dò ạ?”

“Uhm, bạn học Hạ, phiền em thống kê cách thức liên lạc một chút, viết danh sách ra giấy, đến cuối giờ thì đưa cho tôi, có vấn đề gì không?” Nhìn khuôn mặt quyền rũ của Trần Mặc, Lương Sơ Lam đột nhiên cảm thấy khoảng cách như vậy có phải hơi thân cận quá mức không, khiến cho nàng sắp gần như không nhìn rõ toàn bộ khuôn mặt của Trần Mặc. Nhưng không thể phủ nhận cô sinh viên trước mặt có phần rung động lòng người, là mỹ nữ trong vô số mỹ nữ mà nàng đã từng thấy trong nhiều năm dạy học qua như vậy.

Hàng lông mi cong vút mê người như ánh trăng rằm, dưới đôi mi thật dài là một đôi mắt mắt đen láy như bao phủ bởi một lớp sương mù, khiến người ta vừa thấy liền muốn chìm sâu vào đó. Sống mũi tinh xảo cao thẳng nằm giữa hai gò má hơi ửng hồng, làn da lại căng mịn đến như chảy ra nước vậy. Đồ trang sức trang nhã càng khiến cho gương mặt thanh xuân đầy tinh thần phấn chấn này thêm một phần sức sống, khiến đôi mắt người ta muốn mù.

Lương Sơ Lam chưa bao giờ nhìn một người đẹp gần như vậy, cổ họng thế nhưng trở nên khó thở. Trên người Trần Mặc có loại hương vị rất mạnh mẽ, mà làm một người con gái, Trần Mặc có một thân mình nổi bật như lửa. Mỗi một điểm của cô đều là thứ Lương Sơ Lam không có. Nhưng Trần Mặc điềm lệ mà không tục, đẹp đến rung động lòng người cũng không giọng chủ lấn át giọng khách, như một sự tồn tại hiển nhiên, làm cho Lương Sơ Lam có cảm giác như tiếng tim đập của mình bị phóng đại đến mức có thể dễ dàng nghe thấy.

Theo Trần Mặc tới gần, Lương Sơ Lam cảm thấy từ trường của mình bị quấy nhiễu nghiêm trọng, cảm xúc có chút không ổn, nhịp tim đập cũng trở nên bất ổn. Nàng không biết vì lý do gì cảm giác đó lại xuất hiện, liền chỉ theo bản năng định nghĩa cảm giác kỳ quái này là chán ghét. Bởi vì đối với nàng mà nói, mọi sinh viên đều tồn tại như một dạng bù nhìn, mà đây cũng là điều giáo viên của nàng đã từng chỉ trích nàng, nói nàng không bỏ tình cảm vào công

việc của mình. Nhưng quả thực rất ít người có thể xúc động đến tâm lý của nàng, trừ những người khiến nàng cảm thấy chán ghét.

Chỉ có những người như thế mới khiến Lương Sơ Lam kháng cự khi bọn họ muốn tiếp cận, bởi vì lúc bọn họ tới gần sẽ có cảm giác không thoải mái, giống như thân thể không thuộc về mình nữa vậy. Lúc nàng còn chưa rõ đến tận cùng đây là cảm giác gì, giọng nói ngọt ngào của Trần Mặc đã từ cách bên tai không xa đánh úp lại, còn mang theo một luồng khí ấm áp, cổ hơi thở ấy cuốn theo hương khí nồng đậm độc đáo khiến Lương Sơ Lam thấy tê tê, ngứa ngứa, đây là cảm giác nàng chưa từng nếm qua, cũng chưa từng trải qua.

“Đương nhiên không thành vấn đề. Giáo sư cũng cho em số của cô đi, nếu không không biết nhờ có vấn đề thì tìm cô thế nào đây!” Trần Mặc thực sáng khoái đáp ứng, về mặt thành khẩn nhìn Lương Sơ Lam, chỉ là thân thể lại vẫn cố ý vô tình tiếp tục tới gần Lương Sơ Lam, mà ngữ khí cũng hết sức dịu dàng.

Lương Sơ Lam đang sửa sang lại dụng cụ giảng dạy bất động thanh sắc lui lại phía sau vài bước, thứ cảm giác không thể nắm chắc được chính bản thân này khiến nàng cảm thấy mình thật xa lạ. Nàng lấy giấy bút viết xuống số điện thoại di động cùng email của mình, lòng lại thầm cảm thấy ảo não vì quyết định vừa rồi của mình. Lúc Lương Sơ Lam viết xong phương thức liên lạc, đang chuẩn bị đưa cho Trần Mặc, nháy mắt lúc ngẩng đầu lên lại kinh ngạc phát hiện cô học trò ở bên cạnh kia đã đến gần biết bao!

Gần như một cái chớp mắt, Lương Sơ Lam giật mình hoảng sợ quay đầu, Trần Mặc hơi cúi mình về phía trước, chớp mũi nhẹ nhàng lướt qua chớp mũi. Như thể có một dòng điện nhanh chóng thổi quét qua thân thể hai người, cơ thể liền không kiềm chế được mà nổi da gà, một cổ cảm giác tê dại chạy dọc toàn thân hai người.

Lương Sơ Lam xấu hổ quay đầu, cuộc sống của nàng luôn hướng đến sự quy củ, khuôn mẫu, đừng nói là có sự tiếp xúc như vậy với người khác, cho dù là hành động từ chi tiếp xúc như việc nắm tay rất bình thường phổ biến giữa con gái với nhau cũng ít cực kỳ. Việc này khiến khuôn mặt của nàng không tự giác đỏ lên.

“Em...”

“Ah...hi hi, giáo sư, cô thực dễ ngượng nha! Chỉ là bất cẩn chạm phải chút thôi mà! Hi hi.” Trần Mặc nhìn bằng son mỹ nhân trước mắt dĩ nhiên lại đỏ mặt, vẻ đẹp này cô chưa từng thấy qua, không khỏi khiến cô nhìn ngây ngốc. Vốn chính mình cũng có chút xấu hổ, nhưng nhìn Lương Sơ Lam đẹp đến vậy khiến cô say mê, xuất phát từ bản năng nhìn không được lớn mật mở miệng khiêu khích nàng.

Cô muốn nhìn bộ dáng toà bằng sơn Lương Sơ Lam này bị hoà tan. Cô không thích Lương Sơ Lam dùng thái độ đối xử với học sinh để đối xử với mình, cho dù như vậy trong ánh mắt cũng tràn ngập tránh né cùng sự kinh hãi nhỏ.

Nghe được lời nói lớn mật lại rõ ràng của Trần Mặc, hai rặng mày đỏ trên mặt Lương Sơ Lam càng thêm nồng đậm. Chưa bao giờ có một học sinh nào lại nói với nàng bằng ngữ khí, giọng điệu ấy. Nói là tán tỉnh thì có vẻ hơi ít, nhưng nói không phải lại khiến Lương Sơ Lam có cảm giác như bị đùa giỡn.

Giờ này khắc này Lương Sơ Lam như thể một nàng công chúa băng giá bước ra từ trong sương tuyết, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi tắn xinh đẹp nhất, thiếu đi một phần khoảng cách lạnh lùng, nhiều hơn một nét quyết rũ ngượng ngùng, như thể băng tuyết trên đỉnh núi chậm chậm tan chảy dưới ánh mặt trời, khiến lòng Trần Mặc ngứa ngáy.

Chỉ là, Lương Sơ Lam rất nhanh liền khôi phục vẻ bình thường, cũng không tiếp lời Trần Mặc. Tốc độ phục hồi nhanh đến mức Trần Mặc kinh ngạc không rõ chuyện vừa rồi đến tận cùng có xảy ra không, hay đó chỉ là một giấc mộng xuân kiều diễm của riêng mình.

Lương Sơ Lam lui lại vài bước, bảo trì một khoảng cách mà nàng cảm thấy an toàn với Trần Mặc. Thật ra nàng không phải không muốn phản bác, chỉ là không biết nên nói gì. Những người bên cạnh luôn đối xử với nàng rất quy củ, thập phần tôn kính, từ nhỏ đến lớn lại là dòng dõi thư hương, việc đột ngột nảy sinh không theo quy củ này quả thật nàng chưa từng gặp phải bao giờ, càng không thể ngờ được cô học trò bên cạnh lại đúng thật có ý niệm càng cảm kỳ hơn nữa với nàng trong đầu. Cho nên, nàng chỉ thoáng tạo ra khoảng cách, nhưng ở trong mắt Trần Mặc lại là cảm giác khác.

Thì ra Lương Sơ Lam, Lương giáo sư mình vẫn ngày nhớ đêm mong lại có một mặt then thùng phong tình vạn chủng như vậy. Đối với cô mà nói, điều này còn ngọt hơn ăn mật, mà một mặt này còn chỉ có mình cô được thấy qua, khiến cô càng thêm đặc ý vênh vào.

Cũng may Trần Mặc biết đúng mực, bắt được Lương Sơ Lam không phải chuyện một sớm một chiều, cũng không đến mức giờ mất lý trí làm ra chuyện gì càng quá phận, nhờ chốc nàng chán ghét thì phiền.

Trong thế giới tình yêu chính là người truy ta đuổi như vậy đó. Trần Mặc chưa từng yêu lại, lại được rất nhiều người yêu trước đó quả thật am hiểu sâu sắc câu nói này. Từng bước thận trọng tiến tới, cô cũng không tin trái tim Lương Sơ Lam là tảng đá. Nhưng giờ khắc này cô còn không biết, thì ra có người không chỉ làm từ đá, mà sắt thép cũng so không bằng nàng.

“Vậy cứ thế đi, gặp Hạ đồng học sau!” Lương Sơ Lam xách giỏ lên, chào tạm biệt Trần Mặc, đang chuẩn bị bước ra khỏi lớp học thì từ phía sau thứ mà âm kia lại truyền đến. Tuy rằng không hề để nghe, nhưng thế nào cũng cảm thấy thanh âm của Trần Mặc thực sự rất ngọt, hơi giống mấy thứ đồ uống bỏ quá nhiều đường hoá học, gần đến mức khiến người ta nóng lên, cả người đều đĩnh đĩnh.

“Lương ~ giáo ~ sư, chờ chờ người ta chút đã! Không phải cô nói nữ sinh tốt nhất nên kết bạn đi cùng sao? Giờ người ta chỉ có một mình, sợ quá đi! Giáo sư có thể đi cùng em một đoạn đường không?” Trần Mặc được một tác lại muốn tiến một thước đưa ra yêu cầu, đương nhiên, một người vừa mới thăng cấp năm của Không Thủ Đạo như cô tuyệt đối sẽ không bị kẻ xấu gây thương tổn. Suy nghĩ cẩn thận của cô chính là muốn kéo dài thời gian ở bên Lương Sơ Lam một chút, có thể dài hơn bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

Lời Trần Mặc nói khiến Lương Sơ Lam nổi đầy da gà, thì ra đây là “làm nũng” trong truyền thuyết, sao nghe rùng rợn quá vậy. Có điều một yêu cầu

hợp lý như thế của học sinh mình, là một vị giáo sư đầy đủ tư cách, Lương Sơ Lam vẫn không từ chối, đặc biệt nhìn Trần Mặc ăn mặc quyến rũ, lại quả thực có chút nhan sắc, không, phải là cực kỳ có nhan sắc, tuy trong lòng Lương Sơ Lam không muốn thừa nhận, nhưng một cô gái như vậy đi trên đường buổi tối, xác thực hệ số nguy hiểm tăng vọt lên nhiều.

Nàng miễn cưỡng đáp ứng yêu cầu của Trần Mặc, nhưng vừa thấy nụ cười xấu xa cùng vẻ hưng phấn sôi nổi của cô, Lương Sơ Lam liền lập tức hối hận vừa rồi mình nhất thời mềm lòng, để cô lên xe mình. Cái loại cảm giác này giống như ngồi lên thuyền giặc, à không, chính xác mà nói thì là cho giặc lên thuyền mình mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Sau đó.....hắc hắc, ở trên xe – một nơi dễ dàng phát sinh JQ nhất.....

“Mặc Mặc?...Trần Mặc!!!” Hạ Đông Noãn hạ thấp thanh âm hô. Nàng cảm thấy rất kỳ quái, vì sao sau khi mình đặt câu hỏi mà thật lâu cũng không nhận được câu trả lời mong đợi, chẳng lẽ vì vấn đề mình nêu ra quá mức đơn giản nên khiến Mặc Mặc ngủ mất rồi?

“Tiểu Noãn, cậu thực đáng ghét mà, người ta đang sung sướng nhớ lại, sắp được rồi thì lại bị cậu làm ngắt quãng! Lam mỹ nhân của tôi.....muah~!” Trần Mặc nhô người ra, nhìn Hạ Đông Noãn như thể kỳ tích mà còn hoàn toàn tỉnh táo vào giờ này, cắn ai oán.

“Mặc ơi!!! Cậu có cần nửa đêm nửa hôm còn ghé thăm vậy không, lại còn Lam mỹ nhân nữa! Người ta khẳng định chê cậu thối miệng!”

“Người ta thom ngào ngạt đó chứ, không một cậu phải lo! Gọi người ta làm gì chứ, nói mau, không nói tôi tiếp tục hỏi tường lại thời gian ngọt ngào kia!”

“Cũng không có gì! Chỉ muốn hỏi cậu một chút, cảm giác khi cậu thích Lương Sơ Lam là như thế nào vậy?” Hạ Đông Noãn phi thường hiếu học lại đầy mở mồm nhìn Trần Mặc, bởi vì nàng cảm thấy có lẽ một phần ngàn, một phần vạn khả năng hình như bản thân mình có ý với Y Vận Hàm. Đương nhiên, nàng cảm thấy đây là việc có xác suất rất thấp, nếu không phải đầu óc mình trình tự sai lầm, hoặc là bị người ngoài hành tinh thay đổi thì bản thân hẳn sẽ không vật họp theo loài, giống Trần Mặc cũng đi thích nữ nhân.

“Ôi chà!!! Tiểu Noãn, nói mau, không phải cậu thích ai đấy chứ? Dĩ nhiên lại hỏi vấn đề buồn nôn này! Ha ha!” Tinh thần hóng hót của Trần Mặc lập tức trào dâng, thò nửa người ra khỏi giường, nhìn qua giống một diễn viên xiếc.

“Cậu cẩn thận chút đi! Nếu không thì chúng ta tìm chỗ nào đó trò chuyện, không nhớ đánh thức Lôi Lôi và Sam mất.” Tinh tình tốt bụng của Hạ Đông Noãn bộc lộ rõ ràng, tuy bình thường có chút băng sơn, nhưng so sánh thì với những việc cần chú ý nàng vẫn chu đáo hơn Trần Mặc.

“Được rồi được rồi, sự thái đây liền làm tỷ tỷ tri tâm một lần, nghe xem vị thí chủ này có nỗi khổ hay thiếu nữ tình hoài gì, để tôi tới chỉ điểm bên mê cho cậu.” Vừa nói, Trần Mặc vừa tiện tay phủ thêm chiếc áo khoác mỏng lên người, nhẹ nhàng bò xuống giường.

Hai người lén lút chạy ra khỏi phòng ngủ, đi tới sân thượng trên cùng toà nhà, nơi đó bày đầy ghế mây của những sinh viên ở lầu sáu mua. Hai nàng thích ý ngồi trên ghế, vung vẩy chân, đong đưa đong đưa.

Gió đêm hơi lạnh, lại vừa lúc có thể thổi tan bớt một phần khô nóng không biết tên trên người. Nhìn ánh sao sáng như ngọc trên sân thượng, nhất thời Hạ Đông Noãn cảm thấy mình cực kỳ giống bầu trời đêm mông lung mê hoặc, sao chỉ chút dày đặc, che kín toàn bộ bầu trời đêm, lại thế nào cũng không tìm thấy ánh trăng của chính mình.

“Tiểu Noãn, Mặc sư thái ở đây, đừng lo, cứ từ từ nói, đến tốt cùng là thiếu nữ tình hoài gì. Cậu yên tâm, nếu cậu thích ai đó, cho dù là Thiên Vương lão tử, Mặc sư thái tôi đều sẽ giúp cậu truy đuổi tới cùng!” Trần Mặc nói giỡn chơi nhưng thật ra lại giảm bớt một chút cảm xúc quá mức rối rắm trong lòng Hạ Đông Noãn.

“Nào có khoa trương như vậy, tôi chỉ không biết thích một người là cảm giác gì thôi. Tôi rất ngạc nhiên, cậu đối với Lương Sơ Lam là yêu sao?”

Ngoài ý liệu, Trần Mặc không lập tức trả lời, sự im lặng lan tràn giữa hai người thực lâu.

Vấn đề này đối với Trần Mặc mà nói, không dễ trả lời như tưởng tượng. Mặc kệ cuối cùng Lương Sơ Lam có thể yêu mình không thì cũng không thể dùng thái độ đùa giỡn đối với nàng, nếu không kết cục sẽ chỉ hại người hại mình, cũng giống như vài đoạn tình cảm không phải yêu ngày trước từng có, mặc kệ có muốn phủ nhận không thì cũng đều hình thành những vết thương không lớn không nhỏ trong lòng.

Tình cờ gặp mặt lúc ĐH năm nhất, sự mê luyện điên cuồng với Lương Sơ Lam, nay lại không tiếc bất cứ giá nào để tiếp cận, Trần Mặc không biết đây có thể tính là yêu không, chỉ có thể nói là rất thích rất thích. Nhưng đây liệu có phải là sự ngưỡng mộ phát triển thành say mê của một sinh viên năm nhất đối với vị giáo sư băng sơn lại uyên bác như Lương Sơ Lam không nhỉ? Trần Mặc cũng không có cách nào đưa ra câu trả lời khẳng định.

Có rất nhiều thứ nếu không nắm thì sẽ không biết được kết quả, tựa như người mù sờ voi vậy, vĩnh viễn đều chỉ biết một mặt nông cạn nhất. Nếu để Trần Mặc lúc này lựa chọn rút lui, căn bản không thể cam lòng. Lại có lẽ, tình cảm dành cho Lương Sơ Lam nhiều hơn thích một chút, ít hơn yêu một tẹo, bởi vì lúc Lương Sơ Lam tới gần, Trần Mặc sẽ hô hấp nhanh hơn, tim đập gia tốc, sẽ muốn ánh mắt nàng dừng lại trên người mình nhiều hơn một chút, sẽ bởi vì nhìn thấy nàng thẹn thùng mà cực kỳ vui vẻ, sẽ nhớ về nàng mỗi điểm mỗi nét, sẽ cảm thấy một ngày không gặp như cách ba thu. Mà loại cảm giác này, so với lúc nắm nhất thì càng mạnh mẽ hơn, càng thêm chấp nhất. Như vậy, cảm giác này có tính là yêu không? Hẳn là vậy rồi.

“Tiểu Noãn, bây giờ còn chưa thể trả lời cậu câu hỏi này. Tôi cảm thấy nhất kiến chung tình khác với yêu, yêu là cần thời gian và sức lực để nuôi dưỡng. Ba tôi từng nói trong cuộc đời một người sẽ có rất nhiều lần nhất kiến chung tình, nhưng mà sẽ chỉ yêu một người, sau khi yêu người này rồi sẽ cảm thấy không còn khí lực để yêu người khác nữa. Tôi không hiểu, nhưng tôi cảm thấy đúng. Cho nên, tôi và Lương Sơ Lam mới gặp gỡ nhau hai lần, chưa thể nói là yêu, chỉ có thể nói tôi nhất kiến chung tình với người ta, về phần có thể phát triển trở thành yêu hay không thì tôi cũng không biết được.”

“Là như thế sao? Vậy nhất kiến chung tình trông thế nào? Chính là giống cậu, ngày nào miệng cũng nhắc tới Lương Sơ Lam?”

“Tiểu Noãn chết tiệt, đây chỉ là biểu tượng thôi hiểu không!!! Nó nói lên việc tôi rất mê gái vậy. Nhất kiến chung tình chính là... Ờ? Tiểu Noãn ah, không phải là cậu nhất kiến chung tình với ai đó chứ? Hiếm khi lại thấy cậu bận lòng về mấy chuyện thế này? Tôi còn tưởng cậu thực sự muốn bước lên con đường làm ni cô chứ!”

“Không có gì, tôi không biết cảm giác nhất kiến chung tình là gì nên mới hỏi cậu, biết rồi thì còn hỏi làm chi. Hôm nay tôi gặp một người, có cảm giác rất kỳ quái, trong lòng cứ ngứa ngáy tê dại, vẫn xua không được, luôn nghĩ tới người ta.”

“Cái gì!!! Người kia là ai? Tôi có quen không? Trai hay gái?” Trần Mặc bị dọa cho hoảng sợ, té bảo hóng hớt toàn thân đều bị điều động trở dậy. Đầu gối Hạ Đông Noãn rốt cục cũng nghĩ thông suốt, rốt cục cũng có người có thể ‘chữa’ được cho cậu ta.

“Cậu không biết đâu, chỉ là một cô gái thôi mà!” Mặt Hạ Đông Noãn hơi thoáng đỏ lên, bởi vì lại nhớ tới màn gặp gỡ bất ngờ với Y Vận Hàm ngày hôm nay. Khuôn mặt quyến rũ mị hoặc của người kia lại hiện lên trước mắt nàng, chớp chớp mắt, tựa hồ lại đang khiêu khích. Có điều lúc này nàng chưa muốn kể cho Trần Mặc biết cô gái kia là Y Vận Hàm, nếu không nhất định sẽ bị mắng chết mất, nữ nhân yêu nghiệt vậy, ở trong mắt Trần Mặc chính là hồ ly tinh, tuyệt đối không thể tiếp cận.

May mắn nhờ bóng đêm, Hạ Đông Noãn nghĩ hẳn Trần Mặc không nhìn rõ hai gò má đỏ ửng của mình.

“Con gái?!” Hôm nay Trần Mặc bị Hạ Đông Noãn dọa cho kinh hoảng không biết bao nhiêu lần, mà lần nào cũng đều mang theo tin tức kinh thiên động địa. Hạ Đông Noãn là muốn kiểm tra năng lực thừa nhận tối đa của trái tim mình chắc? Hơn nữa, dĩ nhiên lại muốn trở thành người trong giới?! Thực quá kinh ngạc mà!

“Kỳ quái lắm à? Chẳng lẽ chỉ cho cậu thích con gái mà tôi lại không thể?” Hạ Đông Noãn bị biểu tình khoa trương của Trần Mặc chọc cho nhất thời bực mình, làm gì mà phải bày ra bộ mặt như thể ăn phải gián thối.

“Đâu có đâu có, người cùng giới thì cũng tốt thôi, nhưng làm tiền bối cùng tri kỷ của cậu, tôi vẫn phải nói, cậu hiểu rõ không? Nhất kiến chung tình với người ta?”

“Ai da, không phải như cậu nói sao, tôi cũng không rõ nên mới rối rắm thế này đấy chứ! Biết thì còn cần tìm cao thủ tình trường như cậu làm gì!”

“Quá khen quá khen, tôi cũng chỉ tạm tạm thôi. Cậu đừng nói vậy, ngày nào đó cậu học theo tôi, kết quả huy hạnh phúc cả đời, đến lúc đó khẳng định sẽ hận tôi chết mất!” Một câu nói đùa của Trần Mặc lại không biết dĩ nhiên thật sự nhất ngữ thành tâm*. Hạnh phúc của Hạ Đông Noãn rốt cục ở nơi nào? Hai cô gái xanh mon mồn lúc này vẫn còn đang hết sức thấp thỏm không yên với một tương lai hoàn toàn không thấy rõ kia.

(*một lời nói trở thành lời tiên tri)

“Tôi không biết, tôi không biết mà!!! Phiền chết được.” Hạ Đông Noãn, cô gái chỉ biết co mình trong cái vỏ rùa triết để khó chịu, đặc biệt Trần Mặc càng nói phức tạp, lòng nàng cũng lại càng trở nên phức tạp. Vốn muốn giải bày tâm tư ra rõ ràng rành mạch, kết quả lại biến thành một đoàn rối rung, ngay cả đầu sợi dây ở đâu cũng không tìm thấy. Muốn cởi nút thắt này ra, chỉ sợ là khó có thể hi vọng.

Chẳng qua nàng thật không ngờ, nếu lúc này muốn hoá giải bế tắc, như vậy cách tốt nhất chính là lấy kéo, cắt đứt mọi ràng buộc ngay từ ban đầu, như vậy chỉ đau đớn nho nhỏ. Đợi cho đến lúc dây dưa đến mức ngay cả điểm ban đầu cũng khó lòng tìm được nữa, lúc ấy mà chặt đứt thì chính là kiếp nạn đau đớn đến thấu tim gan.

“Ngoan, đừng phiền đừng phiền mà, từ từ sẽ đến, không phải cái gì cũng vội được, nếu có cơ hội ở bên cạnh cô ấy thì cứ ở bên đi, đến lúc cậu thật sự xác định được cảm giác và tâm ý của mình với cô ấy thì đưa ra quyết định cũng không muộn.” Nhìn thấy Hạ Đông Noãn mặt mày nhăn lại một chỗ, Trần Mặc chỉ có thể trước tiên an ủi cô bé ngây thơ ngay cả mối tình đầu đầu chưa có này. Về phần sau này, vậy cứ để ông trời quyết định đi.

Hai người cứ như thế ngồi trên ghế mây, tán gẫu chốc lát, lại nhìn bầu trời chốc lát, có lẽ trong lòng đều có một phần nhớ nhung.

Thời gian trôi qua như nước chảy. Phía đông một màu trắng sáng, ánh hồng của buổi bình minh nhuộm sắc lên những đám mây, tựa hồ như ám chỉ cuộc sống tốt đẹp của một ngày mới.

Vườn vai một cái, Trần Mặc một đêm không ngủ mà vẻ mặt vẫn tràn đầy sức sống, đưa tay vỗ vỗ Hạ Đông Noãn ở bên cạnh, bởi vì một đêm không ngủ mà bộ dáng người không ra người, quý không ra quý, nói: “Cậu nhìn xem, lại một ngày đẹp trời. Tôi muốn đi mua bữa sáng cho Lương Sơ Lam, may

mà tôi thông minh cho nên đã hỏi địa chỉ văn phòng của nàng, come on! Tôi còn muốn từng bước xâm nhập vào cuộc sống của nàng đây. Yahh!”

“Tôi muốn ngủ!5555, muốn ngủ!” Hạ Đông Noãn vò đầu bứt tai, hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao lại có một người như Trần Mặc, thức trắng cả đêm mà dĩ nhiên so với ngủ đủ giấc còn sức sống bắn ra tứ phía hơn. Cái gì mà mua bữa sáng, xâm nhập gì đó, ở trong mắt Hạ Đông Noãn đều là mây bay, vào tai trái tiến ra tai phải, với trạng thái tinh thần của nàng lúc này thì cho dù có nói với nàng đầy số trúng thưởng số xổ độc đắc sắp tới chẳng nữa nàng cũng không nhớ được.

“Đứng lên đứng lên, sáng còn có lớp mà. Tôi còn muốn đi tranh lớp của Học viện Nhân văn nữa, tóm chặt lấy nó!” Trần Mặc kéo tay Hạ Đông Noãn, kéo kéo, lại phát hiện Hạ Đông Noãn thế nhưng giống một vũng bùn nằm ườn trên ghế.

“Cậu là heo à, lại nặng như vậy!!!”

“Cậu mới là heo. Không bao giờ tôi thức đêm nữa!” Hạ Đông Noãn hời hợt không kịp mà, nhưng có hời hợt thì cũng vô ích.

Cho nên cuối cùng nàng vẫn một nửa dựa lên người Trần Mặc bị lôi vào phòng ngủ, vừa đổ lên giường lên ngủ khò khò. Cái gì mà Y Vận Hàm, cái gì mà đi học cũng không thêm quan tâm, chờ ngủ no rồi nói sau!

Bạn đang đọc truyện *Trúng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Nàng thích ăn cái gì nhỉ?

Lần đầu tiên Trần Mặc muốn lấy lòng người ta, hưng phấn cảm chiếc cà mên yêu thích nhất của mình, tính mang đến cho Lương Sơ Lam một bữa sáng tình yêu đầy đủ chất dinh dưỡng, nhưng mà số lương món ăn rực rỡ muôn màu đa dạng cũng quá nhiều đi! Đây căn bản chính là chuyên môn dùng để tra tấn những đứa trẻ đáng thương thâm mê người khác mà lại không biết khẩu vị người ta mà!

Bên này Trần Mặc đang rối rắm không biết rốt cuộc nên mua gì thì được, còn bên kia Hạ Đông Noãn nằm trong phòng ngáy khò khò, tất cả bài giảng của các lớp buổi sáng đều bị đánh bại trước quyết định trốn học của nàng. Các vị giáo sư đều không đáng yêu như Chu Công*, giờ Hạ Đông Noãn đang đánh cờ với Chu Công cực kỳ vui vẻ, ai gọi cũng không tỉnh. Do đó có thể đưa ra một kết luận rõ ràng, sức lực của người thường xuyên vui chơi so với người không hay đi chơi vẫn có sự khác biệt hiển nhiên.

(*ý chỉ đang nằm ngủ)

Rối rắm đến cuối cùng thì Trần Mặc vẫn lựa chọn đóng gói một vài món điểm tâm nhẹ cùng một ly sữa đậu nành. Dù sao nhìn đáng vẻ Lương Sơ Lam thì hẳn không giống kiểu người thích ăn bữa sáng mặn. Cứ nghĩ đến cảnh mình cầm bữa sáng tình tẻ tẻ thì thế này xuất hiện trước mặt Lương Sơ Lam, trái tim Trần Mặc lại bắt đầu điên cuồng đập bình bịch, có loại tâm tình kích động giống như lúc mới thi đại học. Hơn nữa ngay cả cô cô cũng đã suy nghĩ ổn thỏa rồi, tuy cái lý do dùng thân phận đại biểu lớp để quan tâm đến Lương Sơ Lam có hơi không ổn, nhưng mà mèo đen mèo trắng, có thể tóm được chuột thì cũng đều là mèo tốt cả. Chỉ cần có thể danh chính ngôn thuận xuất hiện bên cạnh Lương Sơ Lam, xâm nhập vào cuộc sống hàng ngày của nàng, vậy dùng có gì đi nữa đối với người da mặt dày như Trần Mặc mà nói thì cũng chẳng sao cả.

Dọc đường đi, cô cẩn thận cảm điểm tâm, cao hứng phấn chấn vào toà nhà Viện Nhân Văn. Có điều vừa đến cửa văn phòng, một người coi như đã gặp qua đủ loại phương pháp theo đuổi người, cũng từng bị người khác theo đuổi cuồng nhiệt như Trần Mặc mà nhìn thấy cảnh tượng kia, trái tim vẫn không khỏi chìm xuống thật sâu.

Lương Sơ Lam còn chưa tới trường, nhưng trước cửa văn phòng của nàng đã bày đầy các thứ mà nhìn cũng đoán được là bữa sáng, có mấy thứ thậm chí chỉ vừa liếc sơ liền biết là tự tay làm. Bên trong cả men có trứng luộc, gạo nếp, đủ loại kiểu dáng, nhìn qua còn đa dạng phong phú hơn căn tin trường. Càng khoa trương là, cả hộp giữ nhiệt đựng cháo cũng có, thật sự kỹ thuật quá cao, so với bữa sáng keo kiệt ở căn tin của mình không biết phải cao hơn bao nhiêu cấp bậc.

Người mình thích rốt cuộc được bao nhiêu người hâm mộ yêu mến đây!!!

Trần Mặc nhìn nhìn chung quanh không có người liền ngồi xổm xuống, oán hận mở ra mấy tờ giấy nho nhỏ, trên cơ bản mỗi tờ đều làm rất mới lạ, rất công phu tinh xảo. Cô rất khó tưởng tượng, nam sinh dĩ nhiên lại có một đôi tay khéo léo cùng nội tâm tinh tế đến vậy. Thì ra, về mặt phương thức theo đuổi người khác, mình thật đúng là hoàn toàn không đủ kinh nghiệm.

Cô trên cơ bản nhìn qua một lượt toàn bộ các món điểm tâm, phi thường nhọc nhằn đưa ra một kết luận, nếu muốn dựa trên sinh hoạt hàng ngày của Lương Sơ Lam mà bắt lấy nàng thì cơ bản là chuyện không có khả năng. Nữ nhân này đã hưởng thụ đãi ngộ cao cấp nhất, cho dù sáng mình có đem vì cá mập mới ra lò đến trước mặt nàng thì đoán chừng cũng không khơi dậy nổi một tia ngọn sóng trong lòng nàng.

Trừ phi mình có thể có ý tưởng gì mới lạ một chút. Bất quá việc này không phải nhất thời nửa khấc là có thể đạt được kết quả, vẫn nên trở về hỏi Sam một chút thì tốt hơn, xem nàng có cách gì không, ví dụ như làm một bữa sáng âm nhạc linh tinh gì đó.

Trần Mặc có chút chán nản cầm cà men của mình, khoảnh khắc ngọt ngào suy nghĩ hoàn mỹ cả một đêm, cứ như vậy ngay cả người còn chưa thấy đã bị đá kích, thật sự khiến người ta nhụt chí. Bất quá, cô không phải người dễ dàng chịu thua như vậy, không phải đã nói đó thôi, sẽ có lúc thành lúc bại, huống hồ Lương Sơ Lam cũng chưa chắc đã thích mấy người đó, cho nên mình vẫn còn cơ hội. Cô vừa tự an ủi lòng mình như vậy, vừa đứng dậy quay đầu rút lui.

Tuy rằng sau khi củng cố lại tinh thần, tâm hồn nhỏ bé bị tổn thương thoáng có chút thư thái, nhưng Trần Mặc hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của riêng mình hoàn toàn không thấy được có một hồi mắt nghi hoặc ở phía sau nhìn cô chăm chăm, nhìn cô như diễn kịch ngồi xuống rồi lại đứng lên, mỉm cười nhử mồi, sau đó ừ ừ rồi đi.

Tối qua thật sự Lương Sơ Lam ngủ không yên ổn, một phần nguyên nhân nhỏ nhỏ chính là tại bạn học Trần Mặc thực thành công khiến lòng nàng có một chút cảm giác kỳ dị, nhưng càng chủ yếu là hai vị phụ huynh trong nhà lại bắt đầu thúc giục hôn sự giữa nàng và Cảnh Đằng, hy vọng nàng thực sự có thể đưa ra một kết quả cho chuyện này trong năm nay. Có đôi khi nàng cảm thấy sự nhiệt tình của Cảnh Đằng khiến nàng có phần ăn không tiêu, mà hơi tiếp xúc thân mật cũng khiến lòng nàng có chút mâu thuẫn, cứ nghĩ đến việc nếu kết hôn rồi sẽ phải làm chuyện vợ chồng liền càng bất chi bất giác kháng cự. Vì áp lực tâm lý, đương nhiên chất lượng giấc ngủ cũng kém đi rất nhiều. Mà càng khỏi nói là hình ảnh cái đầu của Trần Mặc còn thường xuyên không ngừng xen kẽ xuất hiện giữa dòng suy nghĩ của nàng, khiến nàng cảm thấy cực kỳ kỳ cục.

Cho nên, Lương Sơ Lam cảm thấy có phải mình bị hoa mắt không mà dĩ nhiên ngay mới sáng sớm đã nhìn thấy thân ảnh đỏ rực như lửa đã dây dưa với mình suốt buổi tối kia xuất hiện trước mắt mình rất rõ ràng, sau đó đi tới văn phòng của mình ở khu học viện.

Nhìn cô bung một chiếc cà men, bồi hồi đứng trước cửa văn phòng mình.

Cô cũng là vội tới đưa điểm tâm cho mình sao? Lương Sơ Lam đột nhiên có cảm giác tò mò.

Phải biết rằng cho tới giờ nàng đều chưa từng ném qua điểm tâm mà sinh viên tặng cho nàng. Nguyên nhân là, mỗi sáng ở nhà cũng đã ăn qua một lần, cho nên những đồ đặt trước cửa trên cơ bản đều chia cho đồng nghiệp của mình. Nhưng mà, không biết vì lý do gì, hôm nay nhìn vẻ mặt chờ mong của Trần Mặc, đột nhiên nàng rất muốn biết cô sẽ đưa bữa sáng gì lại đây cho mình. Đặc biệt thấy Trần Mặc ngăn người nhìn chăm chăm những bữa sáng người khác đưa tới hàng ngày mà bình thường mình đã sớm coi như không thấy, rồi sau đó nhử mồi, chơi xấu nhắc từng chiếc nắp lên nhìn lên, sau đó vẻ mặt chán nản rồi đi, dáng vẻ mắt mát nhỏ bé ấy khiến lòng nàng tự nhiên có chút nhoi nhói. Lần đầu tiên Lương Sơ Lam có cảm giác thèm ăn.

“Giáo sư Lương, sao lại đứng ở đây vậy?” Trường khoa Mã Như Sơn cùng khoa Nhân Văn vừa lúc đi ngang qua, thấy Lương Sơ Lam ngây ngốc đứng trong góc vẫn không nhúc nhích, không khỏi thấy kỳ quái.

“Hả? Trường khoa Mã, buổi sáng tốt lành.” Lương Sơ Lam xấu hổ vuốt vuốt tóc, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng tràn ra từ cổ họng, mà trong lòng lại như đánh trống. Dù thế nào thì cũng không thể nói cho Trường khoa Mã biết là mình nhìn một sinh viên đến ngăn người được!

“Ừ, buổi sáng tốt lành. Tôi đi trước. Bữa sáng của sinh viên hôm nay tính tôi một phần nhé. Hắc hắc.”

“À, được.”

Mã Như Sơn cười ha ha nói xong, vác cái bụng bia còn lớn hơn phụ nữ mang thai sáu tháng của mình đi trước. Bị hấn làm cho giật mình như vậy, Lương Sơ Lam cũng quên mất nỗi xúc động mà chuyện mới xảy ra gây cho mình, lấy chìa khóa trong túi ra, tra chìa vào ổ mở cửa đi vào.

“Lương giáo sư, cô thấy em cũng không gọi em, cô khiến em đau lòng quá đi.” Giọng nói đầy đau khổ ai oán từ sau lưng truyền tới, mang theo chút làm nũng, lại có chút nạt nạt, nghe vào tai thấy uy khuất cực kỳ.

Lương Sơ Lam giật mình xoay người, nhìn thấy Trần Mặc giống một tiểu oán phụ, tay chấp sau lưng, dùng ánh mắt đáng yêu yếu ớt nhìn nàng, như thể việc nàng nhìn thấy cô mà không gọi là một tội ác tày đình.

“Ah... bạn học Hạ, buổi sáng tốt lành.”

Trần Mặc thiếu chút nữa là trợn trắng mắt, đây là Lương Sơ Lam cố tình đánh trống lảng để che dấu sự chột dạ đây mà, mình cũng đâu phải Trường khoa Mã, nào dễ qua mặt như vậy, rõ ràng thấy mình cũng không gọi, nếu không nghe được giọng nam trung khí mưng mưng gọi “giáo sư Lương” thì hôm nay đã quay về không chút thu hoạch rồi.

Trần Mặc tiến lên vài bước, vẻ mặt vốn đầy nạt nạt đột nhiên bùng nổ rộ nụ cười, thật đúng là biến sắc còn nhanh hơn lật sách. Nhất thời Lương Sơ Lam không phản ứng lại kịp, chỉ có thể tùy ý để nụ cười tươi rộ tung bùng cùng khuôn mặt tuyệt mỹ của Trần Mặc trong nháy mắt phóng đại trước mặt mình.

“Giáo sư Lương, hôm nay da cô nhẵn nhụi ghê, dùng mỹ phẩm gì thế?” Bên tai Trần Mặc thốt lên những lời nghe dọa người, lớn mật đùa giỡn, thế này Lương Sơ Lam mới giật mình nhận thấy lúc này hai người đã chỉ cách nhau một khoảng rất nhỏ, gần đến mức chỉ chút nữa là chóp mũi cũng sắp chạm vào nhau. Nàng bối rối lùi lại phía sau, lại vừa lúc vấp phải mấy cà men đặt bên, khiến nàng lập tức mất trọng tâm, mắt thấy sẽ ngã sấp xuống thân mật tiếp xúc với sàn nhà thân yêu.

“Cẩn thận!!!” Trần Mặc kinh hoàng hô lên, may mắn thần kinh vận động của Không Thủ Đạo cấp năm không phải vô dụng, lúc thấy Lương Sơ Lam mất trọng tâm, Trần Mặc cũng tiến lên một bước, đỡ lấy chiếc eo mảnh khảnh của nàng, kéo nàng vào lòng mình.

Xuất phát từ bản năng, Lương Sơ Lam coi Trần Mặc như cọng cỏ cứu mạng của mình, hai tay nắm chặt cánh tay cô, ôm đầy cõi lòng, một nửa sức nặng cơ thể đều dồn lên người Trần Mặc.

Nhận ra mình thất thố, Lương Sơ Lam vừa đứng vững liền lập tức tách ra khỏi vòng tay Trần Mặc.

“Có bị trật chân không???” Trần Mặc lo lắng hỏi.

“Uhm, không sao đâu.” Lương Sơ Lam ngượng ngùng đáp, trên mặt lại nhiễm một tầng hồng nhạt. Thế nào mà mỗi lần gặp cô nhóc này đều xảy ra chuyện đùa người như thế vậy nhỉ? Nhưng sự quan tâm hoàn toàn không giả dối cùng hành động ôm lấy mình ngay lập tức lại khiến nàng cảm thấy thực tri kỷ, khiến nàng có chút lưu luyến.

Nhiều năm về sau Lương Sơ Lam mới đưa ra kết luận, cô nhóc đáng chết này chính là dựa vào một bước làm chuyện đùa người ấy cho mình ngày hôm nay mà khiến mình từ từ rơi vào cạm bẫy ôn nhu của cô.

Trần Mặc nhìn giai nhân mặt ửng đỏ trước mắt, bản thân lại tham luyến cảm giác nàng ở trong lòng mình đến thế. Hương thơm thanh nhã, thân thể mềm mại như nước, chiếc eo tinh tế đáng yêu, mỗi một điểm đều khiến mình yêu thích không nổi buông tay. Giáo sư Lương thật đúng là không hiểu phong tình, cũng không để mình ôm lâu một lát.

Ý niệm lớn mật muốn thân mật hơn trong đầu bị Trần Mặc vắt và ép xuống, cô ngồi xỏm xuống, chỉnh sửa lại đồng cà men trước cửa.

“Giáo sư Lương, cô cứ đi trước đi. Để em giúp cô đi phân phát đồng cà men này, cô uống ly sữa đậu nành trước đã.” Cô cũng không muốn Lương Sơ Lam ăn đồ của người khác, cho nên cô chỉ đưa cho Lương Sơ Lam ly sữa đậu nành mình mua, còn toàn bộ số cà men kia thì ôm lấy, đi về phía văn phòng của Mã Như Sơn. Đầu đưa cho Mã mập mạp kia ăn là được, dù sao bụng lớn, ăn sạch là tốt nhất.

Lương Sơ Lam sao có thể không biết được tâm tư Trần Mặc, nhìn Trần Mặc ngây ngô cười ôm một đồng điểm tâm vui vẻ đi qua cửa, chính nàng lại đột nhiên muốn dung túng tiểu mỹ nhân nũng nịu xinh đẹp này.

Nụ cười nho nhỏ hiếm hoi nở trên khuôn mặt vốn lạnh như băng kia.

Thì ra, băng sơn mỹ nữ cười lộ lên lại đẹp như thế, tựa như hoa đào nở trên nền băng thiên tuyết địa, khiến người ta không nhịn được nhìn ngây ngốc. Chỉ là, Trần Mặc đã được nhận một cái ôm lại không có vận may nhìn thấy Lương Sơ Lam như vậy. Dù sao, nhân phẩm sao thì sẽ được nhận cái giá tương xứng, cho nên làm người cũng không thể có lòng tham không đáy được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Trần Mặc một đường nhảy nhót đi học có chút lảng lảng, cứ như vậy mà tiến vào thế giới của Lương Sơ Lam, vốn cứ nghĩ đó là chuyện rất khó khăn, nhưng không ngờ lại thuận lợi kỳ lạ, đây có phải biểu thị đi vào lòng nàng cũng dễ thế không?

Một chút mùi ngon ngọt khiến Trần Mặc như bay lên trời, cảm giác ôm Lương Sơ Lam thực kì diệu, như thể trái tim trống rỗng của mình được lấp đầy vậy, luyến tiếc buông tay.

Cô nhận ra cảm giác của mình với Lương Sơ Lam đang trở nên sâu sắc qua từng bước một. Tiến một bước gần hơn tới tình yêu, mặc kệ là cố ý lún sâu vào hay là do số trời đã định thế, sự ràng buộc giữa hai người ở trong mắt Trần Mặc đã không còn là quan hệ cô trò quá đỗi đơn giản như trước nữa. Tất cả những điều rắc rối hỗn loạn đó đều không thể ngăn cản việc cô muốn lấy lòng, cùng nỗi khao khát muốn gần Lương Sơ Lam thêm chút nữa. Bởi vì cô vẫn chỉ là một cô gái vừa qua 22 cái xuân xanh, còn trọn vẹn một trái tim nhiệt tình sẵn sàng vì tình yêu mà vứt bỏ hết thảy. Đối với chuyện tình cảm còn có dũng khí để theo đuổi, cũng không sợ hãi tình yêu này là con dao hai lưỡi sẽ mang đến đớn đau.

Nhưng hết thảy đều vừa mới bắt đầu, đối với thứ xa lạ như tình yêu gì đó, Lương Sơ Lam không hiểu, Trần Mặc lại càng không biết. Thế giới tình yêu đến tận cùng là thiên đường hay địa ngục thì chỉ có đặt chân qua mới biết được, lại hoặc là đó là một đất nước thần kỳ, một giây trước còn vui vẻ không có nghĩa là giây tiếp theo cũng hạnh phúc. Mặc kệ thế nào, Trần Mặc lúc này giống như một ngọn lửa, thầm nghĩ muốn hoà tan tầng băng sơn Lương Sơ Lam, không tiếc bất kể giá nào.

Một tin nhắn mang theo nỗi nhớ thương không quá rõ ràng được gửi đi từ tay cô. Cô bắt đầu thấy may mắn vì mình sống ở xã hội hiện đại, có di động thuận tiện cỡ nào, có thể nhắn gửi tình cảm lúc không nhìn thấy mặt nhau.

Lương Sơ Lam ngồi trong văn phòng sửa sang lại tài liệu, cẩn thận soạn bài, một chốc một lát lại uống một ngụm sữa đậu nành, hương vị ấm áp lướt qua cổ họng, chất lỏng ấm áp khiến bờ môi có cảm giác thoải mái thích thú. Chỉ là, thế giới nội tâm vốn phi thường tĩnh lặng lại bởi vì sự xâm nhập của Trần

Mặc mà đột nhiên trở nên huyền ảo, tựa như mặt hồ vốn không chút gợn sóng lại bị một viên đá nhỏ ném vào, nổi lên từng gợn sóng không lớn không nhỏ.

Nàng vẫn có phần kháng cự, ai nấy đều có chút lo lắng đối với sự thay đổi của bản thân, đặc biệt là sự thay đổi một cách bị động. Những gam màu của cuộc sống đột nhiên bị một sắc màu rực rỡ như thế xâm nhập có vẻ thật phần không hợp với thể giới tựa một bức tranh thủy mặc của nàng.

Tin nhắn trên điện thoại cứ từng cái nổi từng cái được gửi đến, đều là của Trần Mặc. Có vài cái là trêu chọc, có cái khác là những lời đùa giỡn, mà càng nhiều hơn nữa là cô đang học lớp nào, gặp gỡ ai, đang làm mấy việc lật vật gì đó.

Lương Sơ Lam phiền không chịu nổi mới có thể nghiêm túc cầm di động nhấn lại cho Trần Mặc một câu: “Ngoan ngoan học đi.” Một khắc ấy, cô có chút hối hận vì đã dễ dàng cho chú chim chích choè nhỏ nhỏ đó số điện thoại của mình, mà hôm thư cứ như vậy trong lúc lơ đãng không để ý đã bị hàng tá tin nhắn gì đó nhồi kín.

Thời gian của Lương Sơ Lam trở nên trôi qua thực mau, Trần Mặc oanh tạc tin nhắn lấp vào quãng thời gian nghỉ ngơi nhằm chán lúc nàng soạn bài. Mỗi lần tích góp từng tí một đến khoảng hơn mười tin thì mở ra xem, đều cảm thấy như mình đang xem phim vậy, vừa sinh động vừa buồn cười. Nhưng Trần Mặc ở đâu kia nắm chặt di động chỉ sợ bỏ lỡ mất một tin nhắn của Lương Sơ Lam lại cảm thấy sống một ngày bằng cả một năm.

Thường thường đến khi mình sắp sửa tuyệt vọng, cho rằng Lương Sơ Lam nhất định sẽ không trả lời tin nhắn của mình thì mới có thể nhận được một vài chữ, sau đó lòng tự tin lại bắt đầu bành trướng, tiếp tục ý chí chiến đấu sục sôi nhấn tiếp vài tin vụn vặt.

Chỉ có vài chữ ít ỏi như vậy cũng có thể khiến Trần Mặc coi như bảo bối mà lặn qua lộn lại đọc mấy chục lần, tưởng tượng thấy Lương Sơ Lam dùng những ngón tay thon dài gõ lên bàn phím, sau đó gửi đến trên tay mình.

Hy vọng, thất vọng, tuyệt vọng, rồi lại hy vọng, cứ như vậy lặp đi lặp lại, như thể trong nội tâm Trần Mặc diễn vở kịch một vai tra tấn linh hồn không còn được tính là nhỏ bé của mình.

Giờ khắc này cô mới sâu sắc cảm nhận được thì ra thích một người là chuyện không dễ dàng tới mức nào, ít nhất trái tim phải cực kỳ mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức có thể chịu đựng được loại cảm giác đã kích tâm lý cực đại hết lên thiên đường rồi xuống địa ngục, sau đó từ địa ngục lại lên thiên đường lặp đi lặp lại thế này. Cho nên cô đột nhiên bắt đầu thông cảm với những chàng trai từng theo đuổi mình trước kia, với tính tình cứng đầu của mình hẳn từng không ít lần làm người khác đau lòng, thật tội lỗi mà!

Suy nghĩ suốt cả tiết tiếng Anh, lần đầu tiên Trần Mặc cảm thấy dung lượng bộ não mình không đủ, cách thức theo đuổi một người cũng không được, nghĩ tới nghĩ lui cũng đều chỉ vài chiêu được người ta dùng đi dùng lại. Rơi vào đường cùng, cô liền đẩy đẩy tên bạn khác phái đang nằm ngủ như heo ngay giữa giờ tiếng Anh là Lâm Mộc Phong ở bên cạnh, không thể không thừa nhận, tên con trai mà mình không coi trọng chút nào này lại có một lượng fan không lồ.

“Phong đầu heo, tỉnh lại cho tôi, tỷ tỷ đây có vấn đề quan trọng muốn hỏi ông!”

“Ta %\$...ah...Mặc Mặc? Trời đất, bà không thể nhẹ tay chút à! Tôi bị nội thương thì sao?!” Lâm Mộc Phong đang ngủ say sưa thì bị đòn Hàng Long Thập Bát Chương của Trần Mặc đập tỉnh, suýt chút nữa buột miệng chửi thề, vừa thấy rõ là Trần Mặc liền kim nén nuốt chữ “fuck” xuống.

“Thôi đi ~, khỏi cần giả bộ với tôi, tôi mới chỉ dùng ba phần công lực mà, có vấn đề cần hỏi ông.”

“Nói đi nói đi, tôi tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn*.” Lâm Mộc Phong dụi dụi mắt, bày ra vẻ tươi cười nịnh nọt với Trần Mặc.

(*ko biết thì ko nói, biết sẽ nói hết)

Ánh mặt trời chiếu lên người hắn, ánh lên kim quang. Tuy ngoại hình của hắn không đặc biệt đẹp đẽ, nhưng có sự hoà hợp giữa vẻ đàn ông và hương vị của một chàng trai, nếu người nào không rõ thì nhất định sẽ cảm thấy hắn và Trần Mặc là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ. Ít nhất nếu xét theo bề ngoài tương đương xứng đôi.

“Uhm, vậy còn được. Có cách gì hay ho theo đuổi con gái không? Mấy kiểu lăng mạn lại mới lạ ý.”

“Ngất mất.....” Lâm Mộc Phong vốn còn hơi buồn ngủ trong thoáng chốc liền bị câu hỏi của Trần Mặc dọa cho tỉnh.

“Làm gì mà bày ra bộ mặt kinh hoàng như thế chứ!”

“Ah...bà thích ai à? Sao lại cần theo đuổi con gái.”

“Ông nói nhỏ chút coi!!! Đang giờ học đó!” Trần Mặc thực muốn đập chết cái đồ to mồm Lâm Mộc Phong này, bạn học trong lớp đều dùng ánh mắt khác thường nhìn hai người bọn họ.

“Rồi rồi rồi, chỉ là bị giật mình thôi mà.”

“Ông nghĩ mình là đưa con nít lên ba chác!”

Quả thực Lâm Mộc Phong có phần kinh ngạc, tuy việc Trần Mặc come out toàn khoa Quản lý kinh tế đều biết, nhưng trong lòng hắn lại vẫn cảm thấy Trần Mặc chỉ là tìm cái cơ để cắt đuôi đám ong bướm, chó mèo theo đuổi mà thôi, cũng không thực sự thích con gái. Cho nên hắn vẫn luôn không bận

tâm tới vấn đề này lắm, giờ đột nhiên bị hỏi một chuyện nghiêm túc như thế khiến Lâm Mộc Phong nhất thời không kịp phản ứng.

“Rốt cuộc có nói hay không hả? Nhìn bộ dáng ông chắc chắn theo đuổi con gái dùng rất nhiều trò, như thế thực không có nghĩa khí mà! Mau chỉ tôi mấy chiêu đi!”

“Chờ chờ đã, tôi đang nghĩ đó thôi!”

“Uh, cứ từ từ nói, không được giấu diếm gì đó.”

“Được được, mọi vũ khí bí mật của tôi đều truyền thụ lại cho bà! Mà thế nào cũng phải có chỗ tốt gì chứ nhỉ? Hắc hắc.”

“Ông thật đúng là cho chút nhan sắc liền sáng lạn. Được rồi được rồi, đang nhờ ông mà, tôi bao com chiều, mau nói đi.”

Lâm Mộc Phong cào da đầu, bắt đầu thao thao bất tuyệt truyền thụ phương pháp theo đuổi con gái của hắn, Trần Mặc nghe được liền ngẩn người ngạc nhiên, nghe vào tai thật đúng là hình như có chuyện như vậy. Chẳng trách nhiều cô gái lại cảm động đến mức tin tưởng mà không hay biết, chỉ mới nghe thế này thôi đã cảm thấy cực kỳ rục rờ sáng ngời rồi.

Trần Mặc chú ý ghi nhớ, lòng lại thầm cười trộm, tuy rất nhiều điều cũng không phải sự thật, nhưng so ra vẫn cao cấp hơn nhiều so với mấy việc đưa bữa sáng rồi nhắn tin gì đó mà mình có thể nghĩ ra. Đối phó với khối băng sơn như Lương Sơ Lam, thật đúng là không thể thiếu mấy chiêu phong phú như thế.

Lâm Mộc Phong nói đến miệng khô lưỡi khô, chờ đến lúc hắn nói xong mấy tuyệt chiêu tán gái của mình thì tiết tiếng Anh cũng kết thúc.

Theo tiếng chuông vang lên, sinh viên trong lớp lần lượt rời đi, Trần Mặc thu hoạch được khá khá liền vừa lòng buông tha cho Lâm Mộc Phong nói mãi đến sắp học máu, đứng lên sáng khoái vỗ vai hắn: “Đi, hôm nay tôi mời.”

Lâm Mộc Phong tức giận chộp lấy túi sách, nhớ lại mình cũng từng là một thành viên trong đại quân theo đuổi Trần Mặc, giờ dĩ nhiên lại thành anh em thân thiết với cô, hơn nữa còn góp ý giúp cô theo đuổi nữ nhân. Vận mệnh thực đúng là khiến người ta dở khóc dở cười mà.

Hai người đi trên con đường nhỏ trong sân trường, trêu chọc lẫn nhau, khuôn mặt nở rộ nụ cười rạng rỡ của tuổi thanh xuân tươi trẻ, tươi đẹp như thể ánh mặt trời.

Có lẽ ông trời muốn giúp cô thiếu nữ đẹp đến không thể tả thành lời này, vừa ăn xong cơm tối, bầu trời vốn âm u đột nhiên trở nên sáng sủa. Sau khi Trần Mặc đuổi Lâm Mộc Phong đi rồi liền che ô đi dạo lung tung trong trường, thuận tiện tiêu hoá dần dần các chiêu thức mà Lâm Mộc Phong đã kể.

Trong lúc bất tri bất giác đã tới của Khoa Nhân văn, như thể có một sợi dây trói lấy trái tim Trần Mặc, khiến cô không tự giác mà muốn tới gần nơi tràn ngập hơi thở của Lương Sơ Lam, lại rất ngoài ý muốn phát hiện ra Lương Sơ Lam đang cau mày nhăn mặt nhìn cơn mưa bên ngoài, muốn đi mà lại bị chặn ở cửa.

Bởi vì Cảnh Đẳng tăng ca, Lương Sơ Lam không thể không tự mình về nhà, nhưng mà lại quên mang ô. Trời mưa không lớn, nhưng không có ô thì thật sự không đi được, thế nên mới có một màn giai nhân ngắm mưa thế này.

Nhìn bóng hình xinh đẹp kia, Trần Mặc vui hơn trúng số xổ, vừa rồi mới nghe Phong đầu heo nói muốn theo đuổi con gái thì một điểm quan trọng nhất là phải xuất hiện bên cạnh nàng lúc nàng cần nhất, vậy đây không phải là cô gặp một cơ hội tốt sao.

Trần Mặc sợ bị tên tình địch nào đó đoạt trước cơ hội, liền ba bước hai bước đi đến trước mặt Lương Sơ Lam, đóng ô lại, bày ra nụ cười của tiểu bạch thỏ, nói với Lương Sơ Lam: “Giáo sư Lương không mang ô à? Đúng lúc em muốn ra cổng lớn, cùng đi nhé!” Trần Mặc vẻ mặt thực vô hại nhìn Lương Sơ Lam, chớp chớp đôi mắt to, thật giống như chỉ trùng hợp đi quang qua vậy.

“À? Sao lại là em?”

“Sao lại không thể là em chứ?!”

“Uhm, không có gì. Vậy làm phiền em.” Lương Sơ Lam vẻ mặt không thể tin được nhìn Trần Mặc, cô bé này có cánh cửa thần kỳ chắc? Thế nào mà tùy lúc tùy chỗ, đặc biệt khi mình bối rối hay xấu hổ lại xuất hiện trước mắt mình như vậy. Nhưng Lương Sơ Lam vẫn là Lương Sơ Lam, rất nhanh liền bình tĩnh lại, khôi phục lại vẻ mặt thanh đạm như đoá sen, đến gần Trần Mặc một chút. Dù sao chỉ đi nhờ ô một đoạn đường, tuy tìm mình lại bắt đầu đập hơi bất bình thường, nhưng lại không có lý do gì để từ chối ý tốt của Trần Mặc cả.

Hai bóng dáng xinh đẹp tiến vào màn mưa.

Lương Sơ Lam một mực cách Trần Mặc một cánh tay, chiếc dù vốn rất nhỏ căn bản không che được toàn thân, vai phải Lương Sơ Lam đều bị ướt sũng.

“Giáo sư, cô dịch sát lại đây một chút đi, sẽ bị ướt đó!”

Tuy trong miệng Trần Mặc nói là bảo Lương Sơ Lam dịch lại đây, nhưng lại tự mình di chuyển, tự tay vươn móng heo qua cùng lúc mở miệng, Trần Mặc đi giày cao gót nên cao hơn Lương Sơ Lam đến mấy li, vừa lúc có thể ôm trọn vai nàng, kéo nàng vào vòng tay mình. Trong nháy mắt trái tim Lương Sơ Lam đập nhanh lên rất nhiều, khiến sắc mặt nàng bất giác hồng lên.

Lúc những lọn tóc của Lương Sơ Lam phớt qua cổ cô, đẩy lên chút cảm giác ngứa ngưa cùng mùi hương trong trẻo nhưng lạnh lùng độc đáo của Lương Sơ Lam, trong lòng Trần Mặc tê dại ngửa ngáy như thể có hàng trăm con kiến bò.

Chờ tới lúc Lương Sơ Lam phản ứng lại thì bản thân đã nằm trong vòng tay Trần Mặc rồi, nàng không quen với việc người khác đụng chạm thân mật như thế, liền tránh né vài lần, lại phát hiện cánh tay Trần Mặc sức lực kinh người, căn bản nàng như thể con cá nhỏ bị siết trong tay, không thể động đậy.

“Đừng nhúc nhích, bị ướt sẽ sinh bệnh đó.” Trần Mặc bá đạo nói, thuận tiện cánh tay tăng thêm lực, vậy khốn thân thể Lương Sơ Lam đang muốn giãy ra, khiến nàng không thể nhúc nhích. Ôn hương nhuyễn ngọc ở bên, mùi hương tươi mát thanh nhã tiến vào mũi liền hoá thành một hạt giống tình yêu, reo vào lòng Trần Mặc, nở ra một đóa hoa đào diễm lệ.

Nghe vậy, Lương Sơ Lam rốt cục ngừng giãy dụa, quay đầu nhìn sườn mặt hoạ thủy của Trần Mặc, tinh xảo như một tác phẩm đắc ý nhất của Thượng Đế, trong màn mưa mỏng lung, trên gương mặt trắng nõn kia hơi phớt chút hồng cùng đôi môi tinh xảo như thạch hoa quả, hơn nữa vòng tay ấm áp, trong khoảnh khắc khiến Lương Sơ Lam thất thần.

Trần Mặc quay đầu, vừa vận chạm phải đôi mắt có lẽ là chỉ ở ngày mưa mới đặc biệt mềm mại kia, lập tức bị nhấn chìm. Khoé miệng thoáng hé lộ một độ cong hoàn mỹ, như thể vạn vật đều trở nên tuyệt vời bởi nụ cười của cô.

Nói thật thì Lương Sơ Lam cũng không chán ghét cái ôm của Trần Mặc, hương khí nồng đậm nơi chóp mũi giống con người Trần Mặc, mãnh liệt như ngọn lửa, khiến người ta liếc mắt một cái liền không thể quên. Tuy người này chỉ là một cô gái, nhưng một cái ôm ấm áp lại khiến nàng có thể an tâm dựa vào. Vừa rồi một thoáng cười kia lại đánh trúng nơi mềm mại nhất trong đáy lòng nàng.

Rõ ràng là hai cô gái, rõ ràng là quan hệ giáo sư và sinh viên, thế nhưng lại cứ khiến Lương Sơ Lam có cảm giác mặt đỏ tim đập. Chưa từng có ai có thể khiến nàng có cảm giác kỳ dị như vậy, ngay cả chuyện yêu đương với Cảnh Đăng cũng là do trai tài gái sắc, nước chảy thành sông mà đến với nhau, cũng không có loại cảm xúc mệnh mỏng khi tình yêu cuồng nhiệt trong truyền thuyết xảy ra.

Trong bầu không khí có một thứ gọi là ái muội đã dần nảy sinh.

Một người thì cực lực tấn công thành trì, một người lại cố gắng phòng ngự. Đến tận cùng là binh bại dưới thành, hay là thành trì thất thủ đây? Có lẽ chỉ có trời mới biết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Trần Mặc trở lại phòng một mực quấy rối, cố tình gây sự chú ý với Sam và Lôi Lôi, nhận được lại là hai cặp mắt coi thường cộng thêm một chút bực tức.

Vốn định kể cho Hạ Đông Noãn nghe tin tức tốt đẹp là mình và Lương Sơ Lam lại tiến thêm một bước nữa, nhưng đợi cho đến khi đèn ngủ đều tắt hết lại vẫn không thấy Hạ Đông Noãn về, gọi điện thoại cũng không có người nghe, thế là cứ vậy nắm chặt đi động ngũ thiếp đi.

Thẳng đến khi Hạ Đông Noãn lê tấm thân mệt mỏi của mình trở về thì trời đã tờ mờ sáng. Trong phòng mọi người đều ngủ say, Trần Mặc lại nắm đi động, khuôn mặt vương nụ cười mơ hồ, cũng không biết đang có mộng đẹp gì. Chỉ là, giờ khắc này Hạ Đông Noãn lại không có thời gian quản chuyện của Trần Mặc, việc xảy ra lúc chiều và hồi tối đã đủ khiến nàng sút đầu mề trán rồi, óc còn không mang nổi mình óc chứ càng khỏi nói tới việc đi tò mò mấy thứ linh tinh trong đầu Trần Mặc.

Mệt mỏi suốt một ngày, Hạ Đông Noãn cực kỳ mệt mỏi, cởi quần áo ra liền đổ gục lên giường, muốn tranh thủ khăn trương chớp mắt mấy tiếng trước khi đi học. Chẳng qua, Hạ Đông Noãn phát hiện dù mình cố thế nào cũng đều không ngủ yên, cứ lặp đi lặp lại một giấc mơ.

Trong mơ, Y Vận Hàm mặc một thân đồ trắng, đánh đàn dương cầm, thế nhưng lại bỏ đi về mị hoặc như hồ ly tinh vốn có, giống một vị tiên tử tuyệt trần, khiến Hạ Đông Noãn không kiềm chế được mà từng bước tới gần cô.

Sau đó...sau đó...Hạ Đông Noãn dĩ nhiên lại ôm lấy eo Y Vận Hàm, vùi đầu mình vào mái tóc cô, tham lam hít lấy hương bạc hà hỗn hợp, hôn lên vành tóc cô. Thế nhưng Y Vận Hàm vẫn chẳng hề quay đầu, Hạ Đông Noãn thực muốn tiến gần thêm chút nữa, ở cạnh hơn một ít. Nàng vuốt ve mái tóc mềm mại như thác nước của Y Vận Hàm, không tự chủ được hôn lên da thịt trắng nõn mềm mại như sữa kia.

Đột nhiên, một tiếng đàn cao vút khiến Hạ Đông Noãn giật mình, tỉnh lại từ trong mộng. Nhìn xem thì mới phát hiện ra là chuông báo thức mình bình thường chính trong đi động vang lên, nàng mới chỉ ngủ một giờ mà thôi.

Hạ Đông Noãn sờ lưng mình, thấm đẫm mồ hôi lạnh. Một người quen thói ngủ nướng như nàng lại như thể kỳ tích dậy sớm đi đánh răng rửa mặt. Chỉ là, trái tim đập vội lại làm thế nào cũng không bình ổn xuống được.

[Y Vận Hàm nhất định là Đát Kỷ tái thế, nếu không sao lại khiến mình có ý nghĩ không đứng đắn với một cô gái kia chứ?!]

Hạ Đông Noãn thầm mắng mình dĩ nhiên lại mộng xuân, mà càng kinh khủng hơn nữa là việc không ngờ đối tượng là con gái, mà cô gái này – Y Vận Hàm, thậm chí là người cả buổi chiều lẫn buổi tối qua ăn đậu hũ của nàng, còn khiến mặt nàng đỏ đến mức suýt sung huyết. Khiến cho một người vẫn luôn nghĩ bản thân trong sáng như nàng lại không biết liêm sỉ hôn mêp tóc Y Vận Hàm, còn hưởng thụ như vậy, Hạ Đông Noãn cảm thấy mình nhất định trúng tà gì rồi.

[Chắc chắn là bị vị giáo sư vô lương tâm kia dạy hư rồi, nhất định là vậy, nhất định là vậy!]

Hạ Đông Noãn dùng nước lạnh hắt lên mặt, không ngừng tự kỷ ám thị, sau khi mặc niệm hơn mười lần, lòng mới thoáng yên ổn một chút.

Chẳng qua, dù có trốn tránh sự thật cũng vô dụng, trái tim vẫn vì Y Vận Hàm mà đập nhanh hơn N lần.

Hạ Đông Noãn đứng trước bồn rửa mặt, nhìn đôi môi nhợt nhạt của mình, chính là đôi môi đã bị Y Vận Hàm hôn kia. Như thế nào cũng đều không thể quên được sự rung động mà hồ ly tinh kia đem đến cho mình khoảnh khắc ấy. Đôi môi căng mọng mềm mại thấm đượm hương rượu hoà cùng vị son môi nồng đậm lướt qua môi nàng, kích thích lên dòng điện không thể ngăn chặn trên người Hạ Đông Noãn, khiến toàn thân nàng tê dại.

Nàng vốn không thích người khác chạm vào, vậy mà khi Y Vận Hàm hôn nàng, thân thể nàng lại vui sướng như thế, lại đáp lại nhiệt liệt đến vậy, căn bản không chịu đầu óc khống chế.

[Là do cô ấy say!!! Mình bắt quả chi là thể thân! Chi là cái bóng!]

Hạ Đông Noãn nặng nề vỗ vỗ má mình, hung hăng phi nhỏ bản thân một phen. Coi như hạ thấp chính mình đến tận cùng, thế nhưng vẫn không có cách nào tìm lại được cảm giác tốt đẹp mà mình đã sống hai mươi mấy năm lại không hề biết thân thể có thể phản ứng kia.

“Oa! Hôm nay mặt trời mọc đằng tây à? Tiểu Noãn, không ngờ cậu lại dậy sớm?! Chắc chắc, không phải cậu bị cái gì ~ tổ chức tà giáo gì tẩy não đấy chứ!” Tối hôm qua nơi đầu ngón tay còn vương lại chút hương thơm, Trần Mặc vuốt được mái tóc Lương Sơ Lam một cái, trở về ngủ một giấc ngon lành hạnh phúc, một đêm mộng đẹp, trong mơ còn đùa giỡn Lương Sơ Lam một phen khiến cô sung sướng cười tỉnh lại.

Sáng sớm, cô thần thanh khí sảng rời giường, tính đi tới Khoa văn sớm một chút để lại “tình cờ gặp gỡ” Lương Sơ Lam lần nữa, không ngờ ngạc nhiên phát hiện Hạ Đông Noãn hai mắt như con gấu mèo đứng trước bồn rửa mặt, miệng thì cứ lẩm bẩm gì đó. Tối hôm qua không thấy nàng đại trạch nữ này trở về đã đủ kỳ quái rồi, sáng sớm hôm nay dĩ nhiên còn nhìn thấy Hạ Đông Noãn đứng trước gương tự vỗ vỗ mặt, đây quả thực chính là tin tức nóng hổi mới nhất của thế giới.

“Đâu...đâu có? Cậu mới...mới bị tà ~ giáo...tẩy não ấy!”

Khi Hạ Đông Noãn bị căng thẳng, cuống lên sẽ nói lắp. Nhìn vẻ mặt tươi cười xấu xa của Trần Mặc trong gương, nghĩ tới giấc mộng xuân vừa rồi của mình cùng chuyện đã xảy ra với Y Vận Hàm ngày hôm qua khiến mặt nàng hồng rực như bị thiêu cháy.

“Lắp ba lắp bắp! Còn đỏ mặt! Biểu hiện điển hình của việc chột dạ! Mau thành thật khai báo! Tối qua đi đâu? Thế nào mà tắt đèn rồi còn không về, đừng nghĩ tới việc nói dối tôi!”

“Có chút việc thôi mà, nhìn cậu cảnh xuân đầy mặt kia, bên phía Lương Sơ Lam tiến triển không tệ chứ hả?”

Võ mồm của Trần Mặc không kém chút nào, đặc biệt là để đối phó với kiểu người ăn nói vụng về như Hạ Đông Noãn, căn bản không có khả năng đối phó. Nhưng Hạ Đông Noãn không ngốc, mấy chuyện thế kia, thực sự là không nói rõ được, cũng nói không nên lời.

Hôm qua sau khi ăn cơm tối, Hạ Đông Noãn vội vàng đi tới văn phòng của Y Vận Hàm để thực hiện lời hứa của mình, lại thấy nữ nhân xinh đẹp như yêu nghiệt kia không ngờ đang gục lên bàn nức nở. Hạ Đông Noãn luôn luôn thiện lương đương nhiên không ngồi yên được, cầm một hộp khăn giấy ngồi bên cạnh cô, thì thoảng đưa cho cô một tờ.

[Giáo sư Y, đừng khổ sở, việc gì cũng qua rồi, cũng như lúc con mèo Ba Tư nhà em chết, em buồn rất lâu, nhưng giờ nghĩ lại thì cũng nhận thấy, nó ở trên thiên đường nhất định rất vui về]

Hạ Đông Noãn nhớ tới chuyện đau khổ nhất từ khi sinh ra tới giờ của mình, liền nói ra để an ủi Y Vận Hàm. Từ góc độ tâm lý học mà nói, nếu kể ra một ví dụ của chính bản thân mình thì dễ dàng an ủi người ta nhất.

Y Vận Hàm lộ ra gương mặt đầy nước mắt, nghe thấy có người nói chuyện, quay đầu mới phát hiện ra Hạ Đông Noãn vẻ mặt đồng tình thương hại nhìn mình. Bộ dáng đoạ người như vậy không ngờ lại để cho cô nhóc mình một lòng muốn đùa giỡn nhìn thấy, Y Vận Hàm đột nhiên cảm thấy muốn về nhà.

Yếu đuối đáng yêu, đôi mắt đầy tơ máu, khuôn mặt tràn ngập nước mắt. Không biết vì cái gì, nhìn thấy Y Vận Hàm như vậy, Hạ Đông Noãn có cảm giác đau lòng. Cô gái này không phải vẫn luôn tươi cười quyến rũ lòng người sao? Vì lý do gì lại khóc thương tâm đến vậy?

“Đi uống rượu với tôi!” Y Vận Hàm lấy một tờ khăn giấy, chấm chấm nước mắt, kéo Hạ Đông Noãn ra ngoài.

Cô cũng không biết vì sao, chỉ là trong lòng buồn không chịu nổi. Đã bao giờ cô từng nổi giận đến vậy đâu. Trước giờ chỉ có Y Vận Hàm cô đá người khác, vậy mà hôm nay dĩ nhiên lại bị cái tên bạn trai mình vốn tính nghiêm túc đá. Bản thân trao đi tình cảm thực sự, kết quả lại bị người ta ruồng bỏ, ông

trời muốn trừng phạt cô vì từng đùa giỡn với tình yêu sao? Cục tức này nghẹn mãi trong ngực Y Vận Hàm, thế nào cũng nuốt không trôi.

“Hà? Uống rượu??? Giáo sư Y, không được đâu. Chúng ta có thể tới quán cafe ngồi, có chuyện gì thì từ từ nói.” Hạ Đông Noãn vừa bị kéo đi, vừa cảm thấy Y Vận Hàm chính là kiếp nạn của mình, sự tình càng không hợp lẽ thường càng sẽ xảy ra trên người mình.

“Hmm...câm miệng!” Y Vận Hàm gạt phăng lời kháng nghị của Hạ Đông Noãn, bá đạo kéo nàng lên xe, đóng cửa xe, đạp ga, xe thể thao đầy khí phách rồ ga một tiếng liền phóng như bay ra ngoài. Hạ Đông Noãn thực hồi hận mà, hôm qua còn có người đến quảng cáo bán bảo hiểm, sao mình lại không tính trước nhỉ, nếu sớm biết vậy thì đã mua luôn bảo hiểm đề phòng nguy hiểm ngoài ý muốn cho linh kiện cao thấp toàn thân rồi.

Đến pub, Y Vận Hàm quen thuộc tìm một vị trí trong góc, xem ra rất quen thân với bồi bàn, gọi một ly Jack Daniels, cũng không thèm để ý tới Hạ Đông Noãn mà cứ thế bắt đầu uống.

Qua mấy chén, dù có là thần rượu cũng sẽ bắt đầu thấy say, chứ đừng nói tới một cô gái tửu lượng vừa không tốt lại còn thích uống nhiều.

Khuôn mặt Y Vận Hàm bắt đầu chậm rãi hiện lên rạng rỡ hồng mê người, khiến cho Hạ Đông Noãn vừa vội vàng xua đuổi mấy chàng trai muốn tới gần, vừa quay đầu lại, liền chạm ngay phải ánh mắt mê ly đông đầy nước của Y Vận Hàm. Cô một tay nâng ly rượu, chậm rãi nhấp, lớp son môi màu nâu nhạt dưới ngọn đèn mờ ảo khiến cho cô gái trẻ thơ ngây toát lên một vẻ trưởng thành mị hoặc.

Trong chớp mắt Hạ Đông Noãn bị vẻ đẹp hút hồn ấy của Y Vận Hàm làm ngây người. Nàng chưa từng gặp một cô gái nào có thể xinh đẹp quyến rũ mà lại không khiến người ta chán ghét như vậy. Mị hoặc mà không cả thấy tầm thường, ngược lại.....

“Em thích tôi sao?” Y Vận Hàm ghé sát bên tai Hạ Đông Noãn, từng câu chữ thốt ra đều thấm đượm hương rượu, mà từng lời lại mờ ám như vậy. Lỗi tại Hạ Đông Noãn nghe được lập tức đỏ bừng.

Y Vận Hàm vừa lòng cười: “Nhưng mà, vì sao anh ta lại không thích tôi nhỉ?”

Hạ Đông Noãn vừa định trả lời, Y Vận Hàm đã tự nhủ hồi tâm.

Thì ra cô ấy thất tình nên mới biến thành như vậy. Hạ Đông Noãn đột nhiên có cảm giác mất mát. Đến tận cùng là dạng con trai như thế nào mới có thể không cần một cô gái xinh đẹp đến vậy. Thật đúng là không biết quý trọng, nếu là nàng thì chắc chắn sẽ không buông tay.

Hạ Đông Noãn bị ý nghĩ của mình dọa cho giật mình, đầu liên quan gì tới nàng chứ, buông tay hay không thì cũng không tới phiên mình đặt giả thiết mà.

Nước mắt lại chậm rãi lăn dài từ hốc mắt, rơi xuống, phối hợp với tiếng nhạc blue vừa vãn vang lên trong bar, trên người Y Vận Hàm bao phủ một loại hơi thở sa sút mà ưu thương. Cô kéo Hạ Đông Noãn qua, ôm lấy thân thể hơi gầy yếu kia, chậm rãi nức nở.

Hạ Đông Noãn điều chỉnh tư thế một chút, để cho Y Vận Hàm có thể ôm thoải mái, rồi nhẹ nhàng vuốt lưng cô: “Khóc được thì tốt. Đều đã qua.”

Nàng không nhớ để Y Vận Hàm khổ sở, mặc kệ nguyên nhân gì, giờ khắc này, nàng thật sự đau lòng. Cô gái đang ở trong vòng tay mình hẳn là nên vui vẻ mà không phải đau khổ như bây giờ. Cô hẳn là nên chơi đùa vui vẻ nhân gian, không vì ai mà ngừng lại, vốn nên hiển nhiên được mọi người yêu thích cùng thương tiếc, chứ không nên bị ai đó tổn thương. Ý tưởng này khiến Hạ Đông Noãn lại siết chặt vòng tay đang ôm Y Vận Hàm thêm một chút.

Có lẽ là do cái ôm của Hạ Đông Noãn, lại hoặc là khí chất độc đáo trên người nàng khiến người ta an tâm, cảm xúc của Y Vận Hàm dần dần dịu xuống.

Y Vận Hàm tách ra một khoảng, thấy Hạ Đông Noãn dùng ánh mắt dịu dàng như chứa nước chăm chú nhìn mình, đôi môi hơi mím chặt được tô một lớp son bóng hương cam, bỗng nhiên khơi lên trong lòng cô nỗi xúc động khiến cô muốn lại gần nữ sinh này thêm một chút. Mượn lực rượu, cô liền nhắm hướng đôi môi Hạ Đông Noãn mà tiến tới.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Ngón tay Y Vận Hàm vuốt ve đôi môi Hạ Đông Noãn từ trái qua phải, chậm rãi nhắm mắt lại, dựa vào phương hướng đã định sẵn trong đầu ban nãy, nhẹ nhàng như chạm vào thủy tinh, hôn lên đôi môi anh đào nhỏ nhắn của nàng. Hạ Đông Noãn như thể bị thôi miên, mờ to mắt tùy ý để mỹ nhân trước mặt muốn làm gì với mình thì làm.

Lúc hai cánh môi chạm vào nhau, cảm giác thật giống như hai khối nam châm rất cực cũng hút dính lấy nhau, hơi thở mê người kia, đôi môi thơm mềm mại ngọt ngào, sức lực toàn thân như bị rút cạn sạch trong khoảnh khắc, mọi tế bào trong cơ thể đều được điều động để cảm giác giây phút tươi đẹp này.

Hạ Đông Noãn vốn toàn thân cứng ngắt, dưới sự ma sát dịu dàng của Y Vận Hàm liền dần dần bị sự nhiệt tình của cô hoà tan, hơi ẩm trên đôi môi dần tăng lên.

Đây là nụ hôn đầu tiên của nàng, nàng không biết nên đáp lại thế nào, thậm chí nín thở đến sắp không thở nổi, nhưng thứ cảm giác toàn thân như trở nên rạo rực này khiến nàng không muốn đẩy nữ nhân ở trước mặt còn đang say sưa, bá đạo mà cũng không kém phần ôn nhu hôn mình ra.

Y Vận Hàm đầu óc trống rỗng, như thể ma xui quỷ khiến, thân thể chỉ huy đầu óc khiến cô hôn lên đôi môi hơi tái, lại ngon miệng trước mặt kia. Cô mơ hồ biết đó là Hạ Đông Noãn, nhưng dưới tác dụng của cơn, cô đã không còn khả năng nhận thức, cũng không thể dùng lý trí tự hỏi bản thân, thế nên phóng túng một lần thì sao chứ?

Cô vốn nghĩ mình sẽ thấy ghê tởm, lại kinh ngạc nhận ra, kỹ năng hôn vụng về cùng sự đáp lại không chút nhiệt tình của đối phương thế nhưng lại khiến cô nổi lên dục vọng muốn chinh phục. Cô đuổi theo đầu lưỡi của Hạ Đông Noãn, lưu lại dấu ấn hương thơm của mình ở mọi ngóc ngách trong miệng Hạ Đông Noãn. Không giống như lúc hôn đàn ông, cho dù có cạo râu sạch sẽ đến mức nào thì cũng sẽ bị đám râu lún phún mọc đâm đau. Nhưng Hạ Đông Noãn thì khác, ôm vào lòng thực ấm áp mềm mại, hôn lên môi thơm thơm, ngọt ngào, ngẫu nhiên thoáng nhìn khuôn mặt đỏ bừng kia, chất cồn trong thân thể Y Vận Hàm kích động khiến cho chút rung động ấy thật sự biến thành dục vọng.

Cô hướng dẫn Hạ Đông Noãn, dẫn nàng đáp lại sự khiêu khích và nhiệt tình của mình. Lúc Hạ Đông Noãn không phụ kỳ vọng mà ngậm lấy đầu lưỡi cô, khoảnh khắc lúc chiếc lưỡi xa lạ lướt qua lưỡi mình, Y Vận Hàm không kiềm chế được sự thoải mái, khẽ “ưm” một tiếng.

Một tiếng rên rỉ thiên kiều bá mỵ, tê dại đến tận xương tủy, trong nháy mắt thức tỉnh Hạ Đông Noãn vốn đang chìm trong nụ hôn nồng nhiệt như lửa của Y Vận Hàm. Không biết lấy được khí lực từ đâu, nàng mạnh tay đẩy Y Vận Hàm ra.

Hương thơm ngọt ngào rời khỏi miệng mình, lại lưu lại mùi vị độc đáo quyến rũ tuyệt vời, thế nhưng lại khiến Hạ Đông Noãn trong thoáng giây có phần lưu luyến không nổi.

“Tiểu sắc lang, em quên thở! Hi hi.” Y Vận Hàm bị đẩy ra khẽ cười, lưu luyến nói với Hạ Đông Noãn những lời ái muội.

Ngực không ngừng phập phồng, Hạ Đông Noãn nghe được những lời trêu chọc không biết xấu hổ của Y Vận Hàm thì lập tức nổi ngượng ngùng do hành vi thân mật vừa rồi đem lại biến thành máu nóng dồn lên mặt. Đôi môi sưng đỏ của Y Vận Hàm dưới ánh đèn càng thêm kiều diễm ướt át, chọc Hạ Đông Noãn lại một phen cõi lòng nhộn nhạo, nhắc nhở chính mình đã sa vào khoảnh khắc tươi đẹp đó thế nào. Nhưng mà, Y Vận Hàm lại dùng tâm tình gì để hôn nàng? Là coi nàng trở thành người kia sao? Hay chỉ muốn tùy tiện tìm một người mua vui?

“Em...cô mới là sắc lang!!! Cô say rồi.” Sắc mặt Hạ Đông Noãn trở nên cực kém, nụ hôn đầu tiên của mình liền cứ thế mất đi không nói, đã thế còn bị hồ ly tinh này cười nhạo. Lần đầu tiên thì có quên thở cũng là chuyện bình thường, có ai trời sinh đã có kỹ thuật hôn giỏi đâu. Hơn nữa, bị coi là thể nhân thì dù ai cũng không thấy dễ chịu mà.

Giờ khắc này Hạ Đông Noãn căn bản không nhận ra suy nghĩ trong lòng mình chính là về cảm giác khi hôn môi Y Vận Hàm, mà ngay cả sự phẫn nộ cũng là bởi Y Vận Hàm hôn nàng khi cô say.

“Đâu có say? Tôi rất tỉnh mà!” Y Vận Hàm như đứa con nít bấu môi nhũ mảy, đôi mắt vô tội mở to, khuôn mặt thành thật ngây thơ, quả thực khiến người ta nhìn không được muốn nhéo một cái.

Cô đột nhiên quay đầu về phía quầy bar, uống một ngụm rượu rồi nhắm thẳng miệng Hạ Đông Noãn mà truyền rượu.

“Khụ khụ khụ...khụ.” Hạ Đông Noãn nuốt mồm ngụm rượu thực lớn, nháy mắt cảm thấy cả người nóng rực như thiêu đốt, ho khụ khụ đến nước mắt trào cả ra. Vốn do ngượng ngùng mà khuôn mặt đỏ rực, nay thật sự đỏ từ trong đỏ ra ngoài.

Hai cô gái, một người như Bao Tự tái sinh, một người trông mỏng manh cực kỳ, bức tranh ấy gọi cảm đến mức khiến cho đám đàn ông ở đây đều không dời mắt được. Nếu không phải nhìn thấy hai cô gái hôn nhau đến quên cả trời đất thì đã sớm như lang như hổ nhào lại.

“Cô đừng uống nữa!!!”

Có lẽ do nụ hôn kia, có lẽ là cảm thấy Y Vận Hàm coi mình trở thành người đàn ông kia, khiến cho một ngọn lửa không tên bốc lên. Có lẽ là bởi ngụm rượu kia khiến nàng cũng say, lại có lẽ là do chịu không nổi những ánh mắt không thèm che dấu của đám đàn ông trong quán bar này, rất nhiều cái “có lẽ” khiến Hạ Đông Noãn không thể chấp nhận để Y Vận Hàm tiếp tục say sưa như vậy. Nàng giật lấy ly rượu trong tay Y Vận Hàm, bá đạo kéo Y Vận Hàm ra ngoài.

“Em làm gì thế? Tôi chỉ muốn uống rượu thôi mà!!!” Thanh âm ní non làm nũng khiến Hạ Đông Noãn không thể nói nặng lời.

“Ngoan, đừng uống nữa, cô thực sự say rồi!”

“Uh~ muốn uống nữa!”

Hạ Đông Noãn không lay chuyển được cô, đành phải nói dối, lại không biết ngữ khí mình nói như có như không có chút cung chiều: “Được được được, chúng ta đi tới nơi khác uống được không? Chỗ này loạn quá, chúng ta tìm quán bar nào yên tĩnh hơn.”

“Ừ...Được! Mua~” Y Vận Hàm như một đứa con nít ôm lấy cổ Hạ Đông Noãn, in dấu môi thơm thơm lên má nàng, chọc Hạ Đông Noãn lại một phen máu nóng bốc lên.

[Thật muốn mau chóng thu phục yêu nghiệt này, nếu không cuộc đời như hoa của mình sẽ kết thúc tại đây mất.]

Giờ khắc này Hạ Đông Noãn cực kỳ bội phục Trần Mặc, sao có thể nghĩ ra cái biệt danh “hồ ly tinh” đó, quả thật phù hợp cực kỳ. Nàng bối rối tóm lấy túi của Y Vận Hàm, lại bỏ quên đi động của cô trên mặt quầy bar. Nàng kéo cô gái đi giày cao gót nên thậm chí còn cao hơn mình mười cm, từng bước lao đảo ra khỏi quán bar. Vất vả một phen mới kéo được hồ ly tinh say như chết này lên xe taxi, mà bị kịch là vừa lên xe, Y Vận Hàm liền mê man. Chưa kịp hỏi địa chỉ nhà cô liền cảm giác cô khẽ nhúc nhích gần cổ nàng, tìm một vị trí thích hợp nhất liền say ngủ. Hơi thở ấm áp đều đều phả lên cổ, cảm giác ngứa ngáy trí mạng kích thích mọi đầu dây thần kinh của Hạ Đông Noãn.

“Cô bé, đi đâu vậy?”

“Hả...Chú chờ chút, để cháu nghĩ!”

Ông chủ lái xe về mặt hoang mang nhìn hai cô gái ôm nhau ở băng ghế sau, muốn tới chỗ nào còn phải nghĩ nữa? Không phải là hai con ma men đấy chứ?

Hạ Đông Noãn cũng thực không biết nói gì, chính nàng cũng không biết nên đưa Y Vận Hàm đi đâu. Vốn muốn hỏi địa chỉ để đưa cô về nhà, nhưng giờ có gọi thế nào cô cũng không tỉnh. Đưa về nhà cũng không thể, nhìn bộ dáng cô chắc một lát cũng chưa tỉnh được, còn sẽ bị một đám người nghi ngờ động cơ của mình nữa, pass. Đưa tới khách sạn? Ông chủ lái xe vốn nhìn mình với vẻ mặt đầy hoài nghi, giờ mà nói muốn tới hotel thì dám báo cảnh sát ngay lập tức lắm, pass. Nhưng chính mình mới là người bị hại mà!!! Hạ Đông Noãn một trận ury khụt, hoàn toàn khổ mà nói không nên lời.

“Bác tài, đến địa chỉ này đi. XXXXX” Hạ Đông Noãn đọc một chuỗi địa chỉ dài.

Đó là nơi đã lâu rồi nàng không tới. Lúc lên đại học, vì ba muốn cuộc sống của nàng thoải mái nên đặc biệt mua một căn biệt thự ở gần trường học để cho nàng về nghỉ ngơi cuối tuần, cứ định kỳ sẽ có người đến quét tước vệ sinh. Nhưng Hạ Đông Noãn vốn sống khiêm tốn, hơn nữa bạn cùng phòng cũng rất tốt, trên cơ bản trừ tình huống đặc biệt ra thì sẽ không nghĩ đến việc tới đó. Như thế tốt lắm, hoặc là không đi, vừa đi liền mang một tửu quỷ về.

Hạ Đông Noãn sống dở chết dở mới đưa được Y Vận Hàm mơ mơ hồ hồ kéo vào phòng trong. Y Vận Hàm thì ngược lại, vừa đổ lên giường liền như chú mèo con tìm một chỗ thoải mái rồi ngủ, lại không hề phát hiện Hạ Đông Noãn mệt đến không còn sức lực, cả người đầy mồ hôi.

Đột nhiên, người trên giường mấp máy vài tiếng.

“Nôn...er.....”

“Chờ đã!!!!”

Hạ Đông Noãn lập tức phản ứng khi thấy Y Vận Hàm muốn ói, chạy vội ra phòng khách cầm thùng rác lại, vừa tới trước mặt Y Vận Hàm liền nhìn thấy một dòng chất lỏng phun ra từ miệng cô. Hạ Đông Noãn vỗ vỗ ngực, cảm ơn trời đất vừa rồi tay chân nhanh nhẹn, nếu chậm một bước thôi thì tối nay sẽ mất thời gian cả tối lau sàn và giặt ga giường.

Hạ Đông Noãn ân cần đi tới, vỗ vỗ lưng Y Vận Hàm, giúp cô dễ thở, rồi lấy một chiếc khăn mặt nóng cần thận lau mặt cho cô.

Đôi môi hồng căng mọng, làn da như sương tuyết, hai mắt nhắm chặt, đôi mày khẽ nhíu. Y Vận Hàm xinh đẹp an tĩnh như vậy bỗng dưng khiến lòng Hạ Đông Noãn ấm lên. Là người đàn ông khôn khéo nào có thể làm tổn thương cô đến vậy, thực hân đáng bị thiên đạo vạn quả. Không hiểu sao lòng Hạ Đông Noãn như bị nghiền khuất.

Đưa tay khẽ chạm mới phát hiện người cô mồ hôi đầm đìa. Phải lau giúp cô cả thân thể sao? Hạ Đông Noãn lòng dạ rối bời. Nếu không xảy ra chuyện lúc tối thì Hạ Đông Noãn còn có thể dùng thân phận sinh viên để giúp cô lau người, dù sao đều là con gái nên cũng không sợ. Nhưng đã hôn sâu thế rồi, đâu cách nào có thể tâm tình như nước để làm chuyện này đây? Ngay cả Hạ Đông Noãn cũng cảm thấy mình đáng khinh. Nhưng mà nếu không lau thì bị gió thổi sẽ rất dễ cảm lạnh.

Y Vận Hàm nằm trước mặt vẫn lộ ra đường cong cơ thể, thân hình gợi cảm như thế. Lau hay không lau? Đây quả thực giống như một cuộc khảo nghiệm cuối cùng bày ra trước mặt Hạ Đông Noãn.

Chẳng lẽ mình có ý với yêu nghiệt này? Không phải!!! Nhất định là do mình cũng uống rượu.

Hạ Đông Noãn rất hiếm khi uống rượu cảm thấy nhất định là do tác dụng của cồn nên mới khiến mình có thể mất lý trí như thế!

Hạ Đông Noãn lắc đầu, nghĩ mùi vị khó chịu của rượu lẫn mùi mồ hôi và thuốc lá trên người mình, nghĩ chắc hẳn người Y Vận Hàm cũng thế, liền cảm thấy chịu không nổi. Vẫn cứ lau đi, càng làm thì nhắm mắt thôi!

Vừa nghĩ vừa xả một chậu nước ấm bụng về phòng, bắt đầu cởi quần áo của Y Vận Hàm.

Từng nút từng nút được cởi ra, dung nhan say ngủ đầy quyến rũ của nữ nhân dưới thân, da thịt vốn trắng nõn nay do uống rượu mà ửng đỏ. Lúc cởi đến cúc áo sơ mi thứ ba, Hạ Đông Noãn không thể không thừa nhận trông mắt mình như sắp rớt ra.

Áo ngực màu đen bằng tơ tằm viền ren mờ ảo bao bọc lấy bầu ngực căng tròn cao ngất, khiến Hạ Đông Noãn có thể mơ hồ thấy một điểm hồng hồng. Núi bụng phẳng lì, vòng eo mảnh khảnh, cái rón rỏ nhỏ đáng yêu. “Uỳnh” một tiếng, máu nóng toàn thân Hạ Đông Noãn mau chóng dồn lên đầu, khiến

khuôn mặt nàng còn hồng hơn Y Vận Hàm uống thật nhiều rượu.

Hạ Đông Noãn nghe thấy thanh âm mình nuốt nước miếng, thầm mắng mình hạ lưu rồi vội vàng liếc mạng niệm “A di đà Phật, sắc tức thị không, không tức thị sắc.”

Chiếc khăn mặt ẩm áp mềm mại nhẹ nhàng lướt qua thân thể. Sau khi ới một lần, Y Vận Hàm ngủ say, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, lại không biết nỗi khổ của tiểu sắc lang hữu danh vô thực trong lòng nàng.

Hạ Đông Noãn kiềm nén tâm thần, cầm khăn ẩm dịu dàng lau cổ, xương quai xanh cho Y Vận Hàm, rồi dừng lại ở trên hai bầu ngực. Đến lúc ấy hai gò má đỏ bừng, thật vất vả mới có thể tháo áo ngực của Y Vận Hàm ra, nàng nhắm mắt lại lau người cho cô.

Chút đụng chạm như có như không khiến Y Vận Hàm thở gấp một trận, lại không biết dạng rên rỉ “ưm ưm” vô thức như thế quả thực như tra tấn Hạ Đông Noãn, khiến chiến cực hạn của nàng.

Được rồi, Hạ Đông Noãn thừa nhận, trong lúc lau nàng có nhìn lên mấy lần, nếu không thì sẽ không tìm thấy chỗ để lau. Mà quan trọng là đáng người Y Vận Hàm thực sự bốc lửa, lửa lớn đến mức khiến ngay cả một cô gái như nàng cũng muốn lập tức ăn cô. Nhưng lý trí tồn tại vẫn nói cho nàng biết đây là do chất còn quá phá, đừng để bị yêu nghiệt này mê hoặc.

Hạ Đông Noãn thực vất vả mới vệ sinh xong toàn bộ thân thể, rồi vội vàng mặc áo ngủ cho yêu tinh, đắp chăn lên, rồi như thể chạy trốn rồi khỏi hiện trường.

Từ sự kiện này khiến nàng đưa ra một kết luận, đó là Liễu Hạ Huệ thật đúng như thần vậy. Nếu Liễu Hạ Huệ uống rượu rồi mà vẫn có thể ngồi nhưng trong lòng không loạn thì đó không phải người!

Đợi đến lúc nàng cũng tắm rửa xong, an tĩnh lại thì đã là rạng sáng ba giờ. Làm loạn cả một đêm, giờ trở về trường không được, nhưng lại cũng không thể đợi ở nhà thẳng đến lúc Y Vận Hàm tỉnh lại. Mặc kệ cô có nhớ hay không, nhưng phải xấu hổ đối mặt như vậy thì Hạ Đông Noãn hoàn toàn không thể chịu nổi. Đặc biệt là trong lòng mình còn có một chút rung động kỳ quái.

Vì thế, nàng thu dọn quần áo, để lại một tờ giấy trên đầu giường Y Vận Hàm, đợi tới lúc trời tờ mờ sáng thì bỏ chạy trở về trường học.

Chính bởi vì một việc ngoài ý muốn thế này khiến Hạ Đông Noãn phỉ nhổ giấc mộng xuân không thể giải thích nổi của mình. Nàng cần thời gian để làm rõ cảm giác của mình với nữ nhân đó.

Cứ như vậy không trải qua sự đồng ý của bản thân đã xâm nhập vào cuộc sống của mình như thế, còn vi phạm nghiêm trọng đến vậy, thật sự cần điều chỉnh lại tâm tình của mình. Chỉ là không biết vì sao cứ nghĩ đến việc Y Vận Hàm đau lòng vì người khác, lòng Hạ Đông Noãn liền trở nên chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Chua xót thì chua xót, mờ mịt thì mờ mịt, đối với thái độ hoang mang của mình, Hạ Đông Noãn cũng không muốn ngay mới sáng sớm kể cho Trần Mặc đang bị Lương Sơ Lam mê hoặc đến thần hồn điên đảo chuyện mình đây đưa không rõ với một cô gái, nếu nói với Mặc Mặc mình có chút hảo cảm không bình thường với hồ ly tinh kia, chắc chắn sẽ bị cười nhạo rồi nghe lời nhai đến chết mất.

Cho nên, Hạ Đông Noãn đành nói lảng sang chuyện khác, nàng biết chỉ cần nhắc đến Lương Sơ Lam, mọi té bào của Trần Mặc đều sẽ chuyển hướng về người đó, theo lý thuyết thì hẳn có thể tránh được một kiếp.

“Chỉ là mấy chuyện linh tinh thôi, nhìn cậu sắc mặt hơn hờ thể, chắc tiền triển không tệ với Lương Sơ Lam nhỉ?”

Quả nhiên, Trần Mặc vừa nghe đến ba chữ “Lương Sơ Lam”, mắt liền loé kim quang.

“Hắc hắc, nói sao nhỉ, đến gần rồi, mình phải không ngừng cố gắng mới được!”

“Giả dối, đồng chí cách mạng này, vậy rốt cuộc hai người tiến triển đến bước nào rồi?” Hạ Đông Noãn bức bối nhìn đóa hồng yêu điểm mĩ lệ tỏ vẻ mê gái với một bông hoa tuyết.

“Hắc hắc, có thể đến bước nào chứ, cứ từ từ sẽ đến. Trước chậm rãi xâm nhập vào cuộc sống của nàng. Có điều mọi việc đều theo chiều hướng tốt đẹp.”

Hạ Đông Noãn tròn mắt liếc Trần Mặc một cái, người ta nói những cô gái đang yêu đều là người mù kẻ điếc, Mặc Mặc còn chưa yêu đã trúng độc quá

sâu, trong lòng thầm nghĩ nếu thật sự yêu rồi thì có lẽ cho dù Lương Sơ Lam muốn cô hái trứng trên trời xuống thì cô cũng sẽ điên cuồng chạy đi mượn thang mây thôi.

Chỉ là Hạ Đông Noãn chưa từng nghĩ sau này khi mình rơi vào lưới tình cũng sẽ mù quáng vì một người khác như vậy, không tiếc đào trái tim mình ra để đối xử tốt với người kia.

“Chúc mừng cậu, rốt cục có cơ hội làm hư Lương Sơ Lam. Cậu chờ mình một chút, hôm nay mình cùng đi Khoa nhân văn với cậu.”

“Hả? Cậu tới đó làm gì?”

“Xin nghỉ phép giùm một giáo sư. Cô ấy...không khoẻ.”

“Một giáo sư??? Ai thế?”

“Lo cho tốt Lương Sơ Lam của cậu trước đi! Lắm chuyện!”

Trần Mặc “xì~” một tiếng.

“Tuỳ cậu tuỳ cậu, mình đi tìm Lam mỹ nhân thân yêu của mình đây.” Toàn bộ trái tim Trần Mặc đều đặt hết lên người Lương Sơ Lam, khó tránh khỏi lơ là Hạ Đông Noãn. Nếu là bình thường, kiểu ngượng ngùng dị thường, nói chuyện tròn đong tròn tây như thế, chỉ nói một nửa nhất định Hạ Đông Noãn sẽ khiến Trần Mặc chú ý, chỉ là lần này cô không hề nhìn ra chỗ bất thường nào của Hạ Đông Noãn cả.

Có lẽ cũng bởi vì như thế, một quãng thời gian sau đó, Hạ Đông Noãn thiếu cơ hội để trao đổi thấu hiểu lẫn nhau, nàng chỉ có thể một mình đối mặt với thế giới tình cảm trống rỗng của bản thân, không có gì để đối chiếu, từng bước một dò dẫm đi trên con suối tình yêu, té ngã rồi lại bò lên. Thế cho nên sau khi mọi chuyện xảy ra, lúc hai người gặp lại nhau, vì chuyện đó khiến Trần Mặc không thể không thâm oán Hạ Đông Noãn.

Lại nói, lúc Trần Mặc và Hạ Đông Noãn ở trong phòng ngủ, đang hoang mang với thế giới tình cảm của mình thì Y Vận Hàm mở mắt ra nhìn thấy cảnh vật hoàn toàn lạ lẫm, suýt chút nữa sợ tới mức nhảy dựng từ trên giường lên. Nhờ cơn đau đầu kịch liệt và cảm giác đau nhức dị thường toàn thân mới khiến thân thể giật bắn lên của cô rơi xuống.

[Đây là đâu? Không phải là.....]

Cứ nghĩ đến việc say rượu rồi làm loạn, Y Vận Hàm liền sợ tới mức mặt mày xanh mét, cô lập tức xốc chăn lên, nhìn quần áo mặc trên người mình, tuy kiểu váy ngủ dễ thương này không phải phong cách của cô, nhưng dù sao cũng khiến cô an tâm hơn là không mặc gì.

[May cũng không xảy ra chuyện gì. Chẳng qua đây là đâu nhỉ? Vì sao mình không nhớ nổi bất cứ việc gì xảy ra tối qua.]

Cô chỉ nhớ hôm qua sau khi mình khóc đến thiên hôn địa ám thì tiểu sắc lang tới an ủi mình, thế là kéo nàng cùng tới quán bar, uống rất nhiều rượu, sau đó.....Chuyện sau đó lại có nghĩ thế nào cũng không ra nổi.

[Nơi này rốt cuộc là đâu?]

Y Vận Hàm quay đầu nhìn hoàn cảnh lạ lẫm bốn phía, mới liếc thấy một tờ giấy đặt trên bàn.

“Giáo sư Y, đây là nhà em, ở gần trường. Hôm qua cô uống say, em không biết địa chỉ nhà cô, cho nên đưa cô về đây. Còn nữa, là em thay đồ ngủ cho cô, nhưng em chưa làm gì hết! Trong tủ lạnh có đồ ăn, bỏ vào lò vi sóng hâm nóng một chút là có thể ăn. Quần áo đã giặt sạch rồi, trả lại cô sau, cô có thể tìm thấy một bộ đồ mới trong ngăn tủ của em, em cũng đã xin phép trường cho cô nghỉ, cô có thể an tâm nghỉ ngơi một chút.”

Đọc xong tờ giấy, Y Vận Hàm mỉm cười rạng rỡ. Sự dịu dàng và ngây ngô của tiểu sắc lang thật sự khiến lòng cô ấm áp, dĩ nhiên lại sắp xếp ổn thoà hết những việc cô muốn làm, mà cô cứ tưởng nàng là một đứa ngốc. Nghĩ đến đây, Y Vận Hàm có cảm giác như sáng sớm được ăn mút hoa quả, ngọt ngào đến tận tim.

Nhưng cô không hề chú ý đến một chuyện, sau khi cô tỉnh lại, người đầu tiên cô nghĩ đến là nàng chứ không phải kẻ hôm qua đã khiến cô đau lòng không xiết. Tuy chỉ là một sự khác biệt nho nhỏ, nhưng đối với lòng của một người phụ nữ thì cũng là sai một ly đi một dặm.

Y Vận Hàm cầm tờ giấy trên tay, nhìn đến câu nói kia thì suýt nữa cười đến đau hông. Thật ra, cô cũng không ngại để tiểu sắc lang kia nhìn qua thân thể mình một chút, nhưng câu “Em chưa làm gì hết”, cộng thêm một cái dấu chấm than rất lớn, thật sự rất giấu đầu lòi đuôi.

Trong quan niệm của cô, con gái với con gái hẳn cũng không làm được gì, đương nhiên đây là điều giờ khắc này Y Vận Hàm nghĩ. Về phần sau khi biết kiến thức căn bản về les rồi, cô liền nghiêm trọng cảm thấy bản thân nghĩ Hạ Đông Noãn quá lương thiện. Phải biết rằng tối qua, phúc hắc loli Hạ Đông Noãn kia chắc chắn có dự định “ăn” cô.

Y Vận Hàm đứng dậy, lục lọi một lúc lâu ở ngăn tủ, tìm được một bộ quần áo hơi không phải phong cách đáng yêu, nhìn thấy size hơi nhỏ, Y Vận Hàm thật đúng là có chút đau đầu.

Rửa mặt xong, ra khỏi phòng, nhìn biệt thự tráng lệ, Y Vận Hàm liền cười khê.

[Thì ra là một phú nhị đại.*]

(*chỉ thể hệ con cái của những người giàu)

Bất quá Y Vận Hàm cũng không sợ, bởi vì ở ĐH Z thật sự có quá nhiều phú nhị đại, nếu không thì sao chỉ là một giáo sư lại có thể chạy xe xịn, xách túi hàng hiệu, dùng đều toàn là đồ trang điểm nổi tiếng đây. Có điều Hạ Đông Noãn quả thật kín tiếng, ngay cả cô cũng không ngờ nàng lại giàu có đến thế.

Y Vận Hàm đi dạo một vòng xung quanh biệt thự, chia khoá xe và túi xách đều đặt trên bàn trà trong phòng khách, nhưng đi động đâu?

Y Vận Hàm tìm tới tìm lui cũng không tìm được đi động, cô cũng muốn cảm ơn Hạ Đông Noãn, nhưng không có đi động thì không tìm ra số của nàng.

Y Vận Hàm liền nghĩ lại từ đầu, hẳn đi động đã bỏ quên ở đâu đó.

Trường học? Không thể, cô vẫn nhớ rõ ràng lúc tới quán bar đã lấy đi động ra mà, như vậy chỉ còn hai nơi, không phải ở quán bar thì chính là trong taxi. Dù sao cũng phải đi lấy xe, đến đó hỏi bartender sau. Nếu rơi trong taxi thì chỉ có thể trách mình gặp xui.

***

Hạ Đông Noãn ngồi trong lớp mà không có tâm tình học, cứ nghĩ Y Vận Hàm đã sớm rời đi, lại không biết thật ra cô ở lại biệt thự rất lâu, thoải mái ăn điểm tâm, xem phim, còn nhàn nhã bật CD nghe, còn tận dụng đầy đủ chức năng của căn biệt thự hơn cả chủ nhà là Hạ Đông Noãn, nghiêm nhiên bày một bộ dáng người ủng hộ chủ nghĩa hưởng lạc.

Cướp nộ hôn đầu của Hạ Đông Noãn, còn khiến người ta tâm phiền ý loạn, lúc này Y Vận Hàm chẳng hề ý thức được mình đã thành công đánh thức tiểu ác ma trong lòng Hạ Đông Noãn, vẫn còn tiếp tục đi thăm quan khắp các gian phòng, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng than kiểu “Giỏi cho một kim cương tiểu sắc lang” khiến người ta muốn xiu.

Hạ Đông Noãn nhìn qua thì chăm chú nghe giảng, nhưng thực tế lại bỏ hết ngoài tai, vẫn luôn nghĩ về chuyện Y Vận Hàm hôn mình, hơn nữa không thể phủ nhận lúc tối lau người cho cô, chính nàng mới sinh cảm giác chưa từng xuất hiện với bất kỳ ai. Cảm giác máu toàn thân sôi sục, muốn thoả mãn một ham muốn không tên khiến cho sợi tơ lòng lúc đó đột nhiên căng thẳng, căng đến suýt đứt.

Hạ Đông Noãn cảm thấy mình sắp điên rồi, suốt buổi học không nghe lọt tai một chữ, trong đầu tràn ngập dáng vẻ quyến rũ của Y Vận Hàm hôm qua, lọt vào tầm mắt tất cả đều là đôi môi đã từng hôn mình khi cô động tình, mọi giác quan cảm giác đều vẫn dừng ở thoáng rung động khi luồng hơi thở nóng ấm của Y Vận Hàm phả vào khi cô tựa lên vai nàng.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy mình như thế thật sự quá kỳ quái, tựa như sau khi bệnh nặng một trận, hoàn toàn trở nên khác biệt với bản thân trước kia.

Nàng không phải một người tùy tiện dẫn người khác về nhà, không phải một người sẽ lo lắng đến việc người khác đánh giá mình thế nào, càng không phải người mới không gặp vài giờ đã tương tư ai đó thành bệnh. Chẳng lẽ thật sự động lòng với yêu nghiệt này?

Hay là do mình chưa bao giờ yêu ai, bị ai đó tới gần? Nhưng khi Y Vận Hàm tiếp cận lại khiến lòng nàng có cảm giác khác lạ. Nộ hôn đầu quý giá, dĩ nhiên lại bị người khác hoàn toàn “phá hỏng” dưới tình huống người đó hoàn toàn không tình tảo. Tuy rằng cũng phải miễn cưỡng thừa nhận thật ra cũng không tính là “phá hỏng”.

Hạ Đông Noãn lại tìm rất nhiều lý do để phủ định, thuyết phục mình không hề động lòng, là do mình bị mê hoặc thôi, chỉ là bị mê hoặc mà thôi! Đối với người có tính tình như nàng mà nói, thừa nhận bản thân thật sự thích Y Vận Hàm thật sự là chuyện còn khó hơn lên trời.

Huống chi nàng rất sợ yêu, nàng sợ phiền toái đến thế, đặc biệt lại còn yêu con gái thì đối với nàng mà nói quả thật chính là chuyện phiền toái nhất trên đời. Trước kia nhìn thấy một đôi nam nữ lúc yêu nhau thì ngọt ngào đến mức hận không thể sinh cùng một thân thể, kết quả đến khi chia tay thì lời ác độc nào cũng nói ra hết lời, lý do lại là vì không yêu.

Hạ Đông Noãn thật sự không thể hiểu nổi vì sao tình yêu lại dễ dàng thay đổi đến thế, mà nàng tin tưởng, nếu mình trả giá thì nhất định sẽ đem toàn bộ linh hồn kính dâng. Cho nên đối với người vừa nhìn là biết cao thủ đùa giỡn tình trường như Y Vận Hàm thì hay thôi đi, nhân lúc mình vẫn còn giữ suy nghĩ như trước, vẫn cứ nên giữ một khoảng cách an toàn với Y Vận Hàm thì hơn.

Hạ Đông Noãn đẩy lòng hỗn loạn vô cùng, sau một ngày tự hỏi không có kết quả thì đưa ra một quyết định ngoài ý liệu như thế, lại là một quyết định hợp tình hợp lý.

Nhưng người nào đó lại không nghĩ như vậy, sau mấy ngày nhiều lần liên lạc Hạ Đông Noãn mà không có kết quả, Y Vận Hàm hoàn toàn nổi giận rồi! Có xúc động muốn ném đi động xuống đất! Không phải chỉ hôn sâu một cái thôi sao, cần gì phải mất tự nhiên đến thế?!

Ngày đó đợi đến lúc quán bar mở cửa, cô đòi bartender đi động rồi lại không hiểu thế nào được tặng kèm theo một câu: “Thì ra cô thích con gái à, trách không được chưa bao giờ thấy bạn trai cô” đủ lời treu chọc, trên mặt Y Vận Hàm liền hiện lên ba đường hắc tuyến.

Hết dùng mềm lại cứng gặng hỏi mới biết thì ra lúc đó mình uống rượu say, mất lý trí, biến thành đạo tặc hái hoa, hôn Hạ Đông Noãn một cái, nhưng lại dùng lưỡi, hôn đến ngon lành, căn bản không thèm để ý đến đám người xem xung quanh. Việc này khiến Y Vận Hàm hơi có thể hiểu được vì sao Hạ Đông Noãn lại trốn tránh mình. Nhưng cho dù bị hôn thì cũng không cần tuyệt tình đến thế chứ, rành rành khoa trương phân rõ giới hạn, không nghe máy, không trả lời tin nhắn, không đến làm trợ lý luôn! Cho dù muốn xin lỗi cũng căn bản không có cơ hội say sorry nữa!

Hơn nữa, Hạ Đông Noãn tránh né lại hờ hững càng ngày càng khiến Y Vận Hàm bưng bưng lửa giận!

Hôn môi mình lại chịu thiệt đến thế à? Tốt xấu gì cũng là một mỹ nữ, trẻ trung xinh đẹp, biết bao người muốn hôn lại không có cơ hội, huống chi mình còn bị nhìn hết toàn thân cơ mà, nói thế nào thì nàng cũng buôn bán lời đó chứ!

Bị người ta ghét bỏ trốn tránh như thế vẫn là lần đầu, Y Vận Hàm tuyệt đối không cho phép mình bị người khác ngó lơ, còn khiến cho lòng đại loạn như thế, cô hạ quyết tâm lần sau tan khoá học nhất định phải bắt nàng lại để hỏi rõ ràng. Nhưng cô lại không nhận ra, suốt một tuần nay, căn bản cô sống trong trạng thái phát cuồng, người trong lòng nhớ đến đề mắng mỗ đều là Hạ Đông Noãn, ăn cơm cũng không thoải mái, ngủ cũng không yên. Căn bản chính là triệu chứng căn bệnh khi bước vào thời kỳ tiền mãn kinh. Chỉ là cô còn không hiểu, trong tiềm thức sự tồn tại của Hạ Đông Noãn đã sớm vượt qua giới hạn cô – trò, đã sớm không còn chỉ đơn thuần là một đứa học trò ngoan mà cô muốn đùa giỡn.

Có lẽ so với con sóng ngầm mãnh liệt giữa hai nàng, Trần Mặc hẳn may mắn hơn, chính mình có thể ngày ngày đều nhìn thấy dung nhan băng giá của Lương Sơ Lam loé lên vài đốm lửa, ngày ngày có thể làm việc mình muốn làm, đối xử tốt với nàng, quan tâm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Mỗi ngày Trần Mặc đều xuất hiện đúng giờ trước cửa văn phòng của Lương Sơ Lam, bưng trà rót nước, giúp photocopy lật vật, mười phần nhị thập tứ hiếu [1] bảo mẫu toàn chức năng. Trần Mặc rất siêng năng chăm chỉ chịu khó theo đuổi con gái, mỗi ngày lại thay đổi đa dạng bữa sáng chuẩn bị cho Lương Sơ Lam, nhưng thật ra lại khiến cô dần dần hiểu được khẩu vị của nàng.

Cô gái này không chỉ khó đến gần, còn đặc biệt nhiều thói quen không tốt. Ví dụ như thói ăn kiêng cũng khiến Trần Mặc rất đau đầu.

Lương Sơ Lam không thích ăn hành tây gừng tỏi, không thích mấy đồ dầu mỡ, không ăn lòng trắng trứng cao cholesterol. Càng khoa trương là, rau họ trông giống hành cũng bị nàng ghét. Có một lần Trần Mặc vất vả gói túi cải rau họ, còn bị Lương Sơ Lam nói ăn ghê muốn ói, khiến Trần Mặc tổn thương đến nỗi muốn đập đầu vào chậu hũ tự sát.

Bất quá một cô gái có năng lực khôi phục tâm lý rất mạnh lại tự kỷ như cô, ngược lại lại vì tính cầu kỳ kén chọn của Lương Sơ Lam mà thậm chí làm mình vì chỉ có mình cô biết bí mật này, tuy rằng lý do này thì người sáng suốt vừa nhìn là biết đang tự an ủi mình.

Ngày ngày Trần Mặc qua lại ở Khoa văn, quen thói đưa hết đồ điểm tâm không phải mình làm cho các giáo sư khác ăn, cho nên mấy người giáo sư cũng coi như quen mặt, đặc biệt trường khoa Mã, quả thật yêu thích tiểu mỹ nữ mỗi ngày đem một đồng đồ ăn thật lớn vào văn phòng hẳn chết đi được, dưới tình hình đó, Trần Mặc tự nhiên cũng nhân tiện biết Y Vận Hàm ở cùng học viện.

Theo tâm lý học mà nói, bạn thích một người là vì người đó không có thứ gì đó, mà bạn chán ghét một người, là vì trên người người đó có thứ gì đó chứng mất quá. Có lẽ là có lý, Trần Mặc đã từng học lớp Y Vận Hàm dạy, ấn tượng đầu tiên cực kỳ không thích. Loại con gái quyền rũ là lời như Y Vận Hàm khiến Trần Mặc tự dung có chút phản cảm, đặc biệt khi so với Lương Sơ Lam.

Nhưng qua mấy ngày tiếp xúc, thật ra cô lại phát hiện, người đó cũng không giống hồ ly tinh như lời đồn, trên mặt mày ngược lại nhuốm chút phiền muộn nhân nhật, nếu có tình phải dùng lời nói để hình dung thì có lẽ chuẩn xác là “lòng nặng trĩu tâm sự.”

Vì cô thu liễm lại khí chất yêu nghiệt nên khiến Trần Mặc có thêm vài phần hảo cảm. Chỉ là Trần Mặc có nghĩ vỡ đầu cũng sẽ không đoán được trạng thái bất bình thường đó của Y Vận Hàm đều do chị em thật thiết với mình ban tặng, đều là mầm tai họa mình gieo gián tiếp do đối khoá học. Nếu mà biết, bảo đảm Trần Mặc sẽ học mau.

Mà Lương Sơ Lam vốn không thích trên người dẫn theo một cái đuôi lại đuôi thế nào cái đuôi cũng không đi, dưới sự kiên trì của Trần Mặc, mặt dày mày dạn ý vào thân phận mình là đại biểu khoa, tiêu trí hàng đầu là nhất định phải ở bên cạnh Lương Sơ Lam bận rộn trước sau, nàng cũng dần dần quen với việc mỗi ngày đều có một mỹ nữ tinh thần phấn chấn bông bột tự mình bưng điểm tâm nóng hôi hắc kệ gió táp mưa sa, kiên trì đưa đến trước mặt nàng.

Tin nhắn trong di động thường tích trữ đến chật ních, cần định kỳ giải quyết, mà dọn dẹp không quá vài ngày, lại sẽ bị Trần Mặc oanh tạc tin nhắn nhồi đầy hộp thư đến.

Mỗi sáng sớm mở mắt ra, tin nhắn đầu tiên là của Trần Mặc chào buổi sáng, mỗi tối trước khi nhắm mắt ngủ, tin cuối cùng là tin chúc ngủ ngon của Trần Mặc. Lương Sơ Lam vốn không quen dùng di động cũng dần dần bắt đầu dùng ngón tay soạn tin nhắn trả lời Trần Mặc theo tỷ lệ khoảng 1:10. Đương nhiên tỷ lệ như thế vẫn khiến Lương Sơ Lam cảm thấy cả ngày đều quanh quẩn bên di động, chưa làm được chuyện gì cả.

Quan hệ của hai người thay đổi rất vi diệu, sâu sắc hơn. Qua một thời gian ở chung, Lương Sơ Lam thật sự quen với mấy việc vụn vặt và sự hiện diện của Trần Mặc, cũng bắt đầu thừa nhận mình cũng hơi thương thức và thích nữ sinh tùy tiện mà không mất đi sự tinh tế này.

Thắng đến một ngày, ông trời lại cho Trần Mặc một cơ hội. Một hôm nào đó, trong lòng Lương Sơ Lam đột nhiên cảm giác được có thêm một thứ gì đây, vẫn luôn lảng tránh, nhưng một khi phát hiện ra thì chính là hồng thủy như mãnh thú, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ tâm trí nàng.

Hôm ấy, trời đầy mây mù, bầu trời như bị ai chọc thủng một cái động thật lớn, mưa như trút nước không ngừng. Mưa dầm kéo dài suốt mấy ngày liền đã sớm khiến cho mấy con kênh trong thành phố quá tải. Hôm ấy cuồng phong gào thét kèm theo mưa lớn khiến mực nước thành phố không ngừng dâng lên.

Người thành phố luôn mắc sai lầm khi phán đoán về năng lực trữ nước và thoát nước khi lũ về. Nước mưa tích lũy từng chút một, miệng cống ngầm trên đường đều toát bọt nước, nói lên sự thật nước ngầm đã dâng cao. Ai nấy đều không nghĩ tới, thật sự có một ngày như thế, nước sẽ dâng cao, ngập quá cảng chân, ngập quá bánh xe ô tô, khiến toàn bộ phương tiện giao thông hiện đại đều không dùng được, mọi người chỉ có thể lựa chọn phương pháp nguyên thủy nhất để giải quyết vấn đề đi lại khó khăn.

Lương Sơ Lam đứng trên cầu thang, nhìn mực nước dần dần dâng lên, nhìn nước đã lên qua bàn chân cùng cơn mưa to vẫn trút xuống như nước bên ngoài tòa nhà. Nàng thật sự không biết nên làm gì bây giờ. Xe cộ trên đường đều bị nước ngập làm tắt máy, xe của Cảnh Đằng cũng bị chết máy giữa đường, cho dù không chết máy cũng bị rất nhiều chiếc xe đã thả neo giữa đường cản lại. Rất nhiều giáo sư bên cạnh đều không thêm bận tâm, xắn ống quần, trực tiếp thò chân xuống nước, lội nước đi về phía cổng trường.

“Giáo sư Lương, còn chưa đi à? Nước sẽ lại dâng cao lên nữa đó!”

Thanh âm trường khoa Mã vẫn lớn vẫn vang như tiếng chuông, vừa nói vừa bước xuống cầu thang. Hắn nhìn qua giống như một quả bóng cứu sinh. Nhìn phía đông một chút, lại nhìn phía tây một phen, không khỏi khiến người ta lo lắng “quả bóng” nhìn qua có mặt độ lớn hơn nước này một lát nữa có té ngã xuống nước không.

“Er.....Trường khoa Mã, thầy đi trước đi, tôi...”

“Vậy tôi đi trước.”

Tuy nhà cách trường học không xa, nhưng đối với Lương Sơ Lam mà nói, ngâm mình trong nước bẩn, còn bị gió tạt chặt vật, thân thể ướt sũng về nhà thì nàng thật sự không quyết định được. Cho nên nàng đứng ở cầu thang, nhìn mực nước ngày càng dâng cao, nhưng cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt cả.

“Tít tít ~~~~”

Ngay lúc đó, di động trong túi đột nhiên rung lên. Màn hình báo là “Hạ Đông Noãn”.

“A lô.”

“Giáo sư Lương, cô có còn ở trường không?”

“Còn.”

“Đã ra chưa?”

“Có lẽ hơi khó.”

“Vậy cô nhìn hướng hai giờ đi, có thấy em không?”

Trần Mặc giờ di động vẫy vẫy với Lương Sơ Lam, cô mặc áo mưa màu vàng, đi ủng đi mưa màu đen, mái tóc hỗn loạn bị mưa làm ướt dính trên mặt, bộ dáng chật vật lại hung phấn lạ thường, phối hợp với nụ cười tươi nhiệt tình dào dạt như thế, khiến người ta cảm thấy một ngày mưa to thế này bỗng nhiên không quá ẩm ướt khó chịu.

Lại một lần nữa, sắc mặt Lương Sơ Lam như hoá đá, nhìn Trần Mặc cuối cùng nàng đã biết cái gì gọi là thời khắc chứng kiến kỳ tích, cái gì mà thần kỳ hơn cả trò ảo thuật của Lưu Khiêm*.

(*Ảo thuật gia nổi tiếng)

“Giáo sư Lương, em có xe đạp này, để em trở cô về. Cô đi dọc theo cái bồn hoa cao kia từ từ đi tới trước, nếu không em không trở cô được.”

Nói xong Trần Mặc đột nhiên nhận ra có phần không thích hợp, nói sao mình giống con lừa xám thế nhỉ. Giữa trời mưa to còn có thể dụ dỗ Lương Sơ Lam đi từng bước nhỏ nhẹ thực nữ, suýt chút nữa nhìn đến chảy nước miếng hẳn cũng chỉ có Trần Mặc thần kỳ này thôi.

Chờ Lương Sơ Lam rút cục đến trước mặt Trần Mặc, nước đã sắp vượt quá ủng đi mưa của cô. Dưới sức gió, trơ mắt nhìn nước tràn vào ủng.

“Em...như thế không sao chứ?”

“Không sao cả, dù sao cũng ướt rồi, cô mau lên đi.”

Được Lương Sơ Lam quan tâm, Trần Mặc như được đánh huyết gà, cả người toát lên vẻ anh dũng vì mỹ nhân đấu tranh, ngập thì sao chứ, cần bản cô không thềm để vào mắt.

Cô cẩn thận chuyển xe qua vị trí thích hợp để Lương Sơ Lam ngồi nhất, rất tri kỷ nhắc gấu vấy cho nàng, đá vào chân chống, hai tay vững vàng nắm ghi-đông, giúp Lương Sơ Lam cẩn thận rón rén, gian nan đi tới.

Lương Sơ Lam không phải người giữ thăng bằng tốt cho lắm, tư thế yêu cầu độ khó cao như thế khiến nửa người trên của nàng rất khó giữ thăng bằng. Đi được vài bước, Lương Sơ Lam liền nghiêng về một bên. May mà Trần Mặc phát hiện mau, dùng thân thể chặn lại.

“Giáo sư Lương, cô ôm eo em đi.”

“Cái gì?” Tiếng mưa rơi quá lớn át cả lời Trần Mặc nói.

“Em nói! Ôm eo em!!!”

Lúc này Lương Sơ Lam nghe rất rõ, nhưng kết quả của việc nghe rõ là mặt hơi đỏ lên. Chuyện này khiến Lương Sơ Lam đột nhiên nghĩ đến tình huống không mang ô lần trước.

Lần trước trời mưa là ôm vai, lần này trời mưa thì ôm eo, vậy lần sau.....Lương Sơ Lam thầm mắng mình suy nghĩ linh tinh.

Mưa còn đổ rào rào, đánh vào người nhưng lại cũng có cảm giác hơi đau đón, nhưng đối với Trần Mặc đang ở trạng thái “Em gái em ngồi đầu xe, anh đây phụ đạp đi” thì không có chút ảnh hưởng nào cả, trong lòng vui như mở nhạc nở hoa, chỉ thiếu điều không lắm bậm cười nhỏ vui về thần kỳ.

Cảm giác Lương Sơ Lam ôm chặt eo mình, áp sát lưng mình, cảm giác tốt đẹp được người ta ôm này khiến Trần Mặc muốn rót nước mắt. Tuy thân thể bị tra tấn, lòng lại ngọt ngào như ăn mật. Trần Mặc biến thái hi vọng cơn mưa này vẫn rơi mãi không ngừng, cơn đường này đi mãi không kết thúc.

Chỉ là, mưa hung hăng đánh lên mặt, Trần Mặc không có tay rảnh để gạt nước trên mặt. Tầm mắt trở nên mơ hồ. Tốc độ đạp xe ngày càng chậm, cuối cùng ngay cả Lương Sơ Lam cũng cảm giác được chỗ bất thường. Nàng đẩy đẩy Trần Mặc: “Sao thế?”

“À, không có gì, mưa lớn quá, nhìn không rõ lắm.”

Trần Mặc lắc đầu, tiếp tục đạp xe, lại đột nhiên cảm giác được bàn tay bên hông mình rời đi, đặt lên vai mình.

“Em quay qua đây.”

Trần Mặc ngoan ngoãn quay đầu qua, phát hiện nữ nhân vốn như băng tuyết trước mắt dùng ánh mắt ôn nhu chưa bao giờ thấy nhìn mình, động tác mềm nhẹ vén những lọn tóc dính trên mặt cô, khó khăn rút khăn tay, nhẹ nhàng lau mặt cho cô. Thời gian như ngưng lại ở khoảnh khắc này, mưa rên gió dữ bên ngoài đều bởi vậy mà không còn tồn tại.

Lương Sơ Lam thừa nhận, nhìn Trần Mặc quay đầu dưới cơn mưa, giờ khắc này nàng bị cảm động, bị Trần Mặc làm cho kinh diễm.

Nàng nhìn Trần Mặc khuôn mặt ướt nước, cho dù mái tóc rối bời dính bết trên mặt, lại vẫn không ngăn cản được khí chất xinh đẹp phát ra từ bên trong, đuôi mắt hơi cong lên thành một đường, trên hàng lông mi như ánh trăng non còn vương bọt nước, thậm chí dưới cơn mưa rửa tội, đôi môi đỏ mọng lại càng có vẻ mềm mại.

Cho tới giờ nàng cũng chưa từng cảm thấy Trần Mặc đẹp đến thế, giờ khắc này thế nhưng lại khiến trái tim nàng đập tăng tốc.

Chính bản thân Lương Sơ Lam cũng không phát hiện mình chưa từng dịu dàng đến thế, chưa bao giờ ôn nhu với người khác mà giờ lại lau mặt cho Trần Mặc, như một người vợ thất cả vật cho chồng, săn sóc mà tràn ngập tình yêu.

Từ trên sống mũi cao thẳng giữa đôi mày, theo mi mắt lướt qua lông mi nhỏ dài cong vút, khăn tay hút lấy bọt nước còn vương trên mặt Trần Mặc. Khuôn mặt phóng đại gần gũi kia khiến hô hấp của Lương Sơ Lam trở nên có chút khó khăn ngưng trệ.

“Hắt xì!” Một cái hắt xì của Trần Mặc phá vỡ toàn bộ bầu không khí ái muội, bản thân cô thật ra lại không hề chú ý, nhưng lại dọa Lương Sơ Lam sợ tới mức vội vàng thu hồi tâm thần.

“Bị cảm à?”

“Đâu có dễ thế? Hắt xì một cái thôi mà, em là kim cương bất hoại thân đó.”

“Xì ~ em thật đúng là lắm lời!” Lương Sơ Lam hiếm hoi lộ ra vẻ tươi cười, bị tư thế Trần Mặc ngẩng đầu ưỡn ngực giả bộ anh hùng chọc cười. Tiểu quý này, thật đúng là tiểu quý mà. Tuy chỉ nói giỡn, nhưng bộ dáng chật vật của Trần Mặc vẫn khiến Lương Sơ Lam phi thường cảm động.

Dọc theo đường đi, hai người đều không nói nữa, Trần Mặc chăm chú đạp xe, tuy khoảng cách không xa, nhưng tốc độ còn chậm hơn đi bộ của hai người vẫn cần một ít tinh thần và sức lực. Mà một phần tinh thần khác thì lại dùng để cảm thụ cảm giác thân cận tốt đẹp khi Lương Sơ Lam nép sát vào người cô.

Lương Sơ Lam dùng một bàn tay che trên trán Trần Mặc, cố hết sức giúp cô chắn một ít mưa. Trong lòng lại cảm giác có thứ gì đó trở nên khác biệt, nhưng không giống ở chỗ nào thì lại không biết được.

Rốt cục khi cơn mưa càng trở nên hung dữ, hai người lặn lội đường xa cũng tới được mục tiêu. Tuy Lương Sơ Lam ngồi trên xe, nhưng cả người vẫn ướt đầm.

“Đi lên thay quần áo đi.” Lương Sơ Lam nhìn quần áo Trần Mặc dính chặt vào người, nhìn qua cực kỳ chật vật, lòng xẹt qua một tia không đành lòng.

“Không được, em phải mau trở về, nếu không sẽ không đi được. Cô vào nhanh đi.” Trong lòng Trần Mặc một ngàn lần một vạn lần nguyện ý vào nhà của Lương Sơ Lam, nhưng nhìn hôm nay thì nếu đi vào sẽ thật sự không về được. Mục tiêu đi đến nhà Lương Sơ Lam vẫn đợi để lần sau thực hiện thì hơn. Cô bày ra nụ cười “cô yên tâm đi”, đẩy Lương Sơ Lam, nói nàng mau vào thay đồ, còn mình thì đạp xe về.

Cô lại không hề nhận ra, cô gái đứng đằng sau cũng không lập tức vào nhà, mà dùng một ánh mắt phức tạp nhìn mình từng chút một biến mất sau màn mưa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

“Hắt xì, hắt xì.....”

Trần Mặc quần chặt chẽ, không ngừng hắt hơi.

Quả nhiên, không nên nói mạnh miệng, trúng gió rồi, có lẽ là do trời phạt đây mà. Thân thể vốn vẫn nghĩ là kim cương bất hoại, sau khi trải qua cơn mưa tẩy lễ đã quyết đoán đổ bệnh. Hơn nữa thường những người không hay bị bệnh thì một khi bệnh sẽ nghiêm trọng hơn những người hay ốm vặt nhiều.

“Mặc Mặc, cậu đúng là cây mạnh mẽ. Thật là!” Hạ Đông Noãn vừa quở trách vừa đau lòng pha thuốc rót nước. Thật sự không biết cô gái này nghĩ gì, dĩ nhiên dưới tình huống trời nổi mưa lớn lại tới làm con lừa cồng hiến sức lực cho người ta. Nàng thật muốn bỏ đầu cô ra để nhìn xem có phải bên trong toàn rơm không.

“Làm sao chứ, hắt xì, sao tôi biết, biết mình sẽ bị cảm chứ!”

“Dầm mưa ngâm nước lâu là điều kiện đầy đủ để bị cảm đó được chưa! Cậu là không biết kiến thức cơ bản đấy hay là bị Lương Sơ Lam mê hoặc đến không biết trời cao đất rộng gì rồi!”

“Tôi sai rồi! Tiểu Noãn, tôi nằm nghỉ đây, ngủ một lát sẽ khá hơn!”

“Trước uống thuốc đã, lần sau mà còn như thế thì tôi sẽ không để ý đến cậu nữa!”

“Được được được, tiểu Noãn tốt nhất!”

Trần Mặc không ngừng cười làm lạnh, tiểu Noãn hình như thật sự giận. Trần Mặc nhứ chặt đôi mi thanh tú, thuốc pha nước uống là thứ đồ khó uống nhất, không đắng không ngọt, mùi còn khó chịu đến mức khiến người ta muốn ói, nhưng đầu thật sự rất nặng lại rất đau, choáng váng đến nỗi trong mắt bay đầy sao.

“Mặc Mặc, hình như cậu bị sốt!” Hạ Đông Noãn rút nhiệt kế kẹp dưới nách Trần Mặc ra, nhìn nhìn, sợ tức mức mặt mày xanh mét, 38 độ, xem như sốt cao.

“Không được, cậu phải tới bệnh viện! Trong phòng chúng ta không có thuốc hạ sốt.”

Không thêm nhiều lời, Hạ Đông Noãn định tóm Trần Mặc, lôi ra khỏi ổ chăn.

“Một quả, để tôi ngủ một lúc đi.”

Trên mặt Trần Mặc ứng hồng không bình thường, nói chuyện cũng ngày càng mơ hồ, cứ cảm thấy thân thể giống ngọn lửa, lại vừa đón gió liền lạnh run lên. Lắm nhảm mấy câu, đầu liền gục xuống, tựa vào vai Hạ Đông Noãn liền ngất đi.

“Mặc Mặc.”

“Ừm~”

Hạ Đông Noãn nhẹ nhàng đẩy đẩy Trần Mặc, lại chỉ nhận được vài tiếng nỉ non, để Trần Mặc một mình đợi trong phòng thì Hạ Đông Noãn lại lo lắng, mà không uống thuốc thì cơn sốt chắc chắn sẽ không hạ, trong phòng lại không có thuốc, Sam và Lôi Lôi đều đã đi học, trong chốc lát chưa thể về, hơn

nữa một lát nữa chính nàng cũng phải đi học. Điều này khiến Hạ Đông Noãn rất bất lực.

Ngay lúc Hạ Đông Noãn đang rối rắm không biết làm thế nào mới tốt thì điện thoại reo vang.

Di động của Trần Mặc đặt ở đầu giường rung lên, Hạ Đông Noãn bắt máy nghe mới phát hiện là Lương Sơ Lam gọi.

“A lô, bạn học Hạ, hôm qua cảm ơn em.”

Hạ Đông Noãn vừa nghe thấy “bạn học Hạ”, khẽ giật thót, suýt chút nữa nói ra mình là Hạ Đông Noãn, may mắn phản ứng chậm nửa nhịp.

“Ah.....giáo sư Lương phải không ạ, à...Cậu ấy bị sốt, giờ đang ngủ, nếu không thì tối cô.....”

“Sốt?! Đã uống thuốc chưa?”

“Trong phòng không có thuốc, có mỗi mình em chăm sóc cho cậu ấy nên không đi mua thuốc được.”

“Em chờ ở đó, để tôi tới, em đọc cho tôi số phòng em đi.”

“Er...Được ạ, số XXX khu B.”

Buông di động xuống, Hạ Đông Noãn nhìn Trần Mặc nằm trên giường nhũn chặt mỳ, có vẻ rất khó chịu, lòng thầm hy vọng mình làm đúng rồi.

***

Lương Sơ Lam vừa nghe tin Trần Mặc bị sốt, lòng như bị nhéo một cái, khiến lòng nàng có cảm giác đau đớn. Khuôn mặt băng sương có vẻ bất cần nhân tình tựa hồ có một chút bối rối, một chút hơi thờ ơ nhu không thuộc về băng tuyết.

Nói thế nào thì cũng vì nàng nên cô mới thành ra thế. Lương Sơ Lam gom hết mọi cảm xúc kỳ quái này quy cho nỗi áy náy.

Nàng kiểm tra tủ thuốc trong văn phòng, kiểm tra không thiếu thứ gì rồi xách túi, nhớ kỹ số phòng Trần Mặc, vội vàng hoá tốc chạy qua đó. Dọc đường đi, đầu óc Lương Sơ Lam trống rỗng, chỉ có một suy nghĩ trong đầu, chính là không biết Trần Mặc thế nào rồi? Cảm giác lo lắng này khiến Lương Sơ Lam vốn chẳng mấy khi bối rối lại bước chân có chút luống cuống.

Gió thổi tấp vào mặt, cuốn lên vớ số lộn tóc, Lương Sơ Lam đều không gờ tay vén lại, chỉ tùy ý để chúng dán trên mặt. Ngay chính nàng cũng không nhận ra, nỗi lo lắng trong lòng đã bán đứng cảm giác của mình với tiểu quý kia.

Lương Sơ Lam một đường lo lắng đi đến khu B, nóng vội gõ cửa, vừa mở cửa liền thấy Trần Mặc nằm hấp hối trên giường. Nàng tận lực nhẹ nhàng bước chân, thật cẩn thận đến gần buông ngủ.

“Mặc Mặc đang ngủ, chờ một chút em.....”

“Em làm việc của mình đi, để tôi đi thăm em ấy.”

“Er...dạ.” Trên đầu Hạ Đông Noãn hiện ra ba vạch đen. Vẫn luôn bị Trần Mặc vun đắp hình tượng Lương Sơ Lam là một người lạnh cực kỳ, tiết kiệm lời như vàng, sao chân nhân lại thích ngắt lời người khác nói thế nhỉ? Trên điện thoại đã thế, mà hiện tại cũng vậy, khiến Hạ Đông Noãn hoang mang vô cùng. Có điều cũng may nàng không nghe thấy lời mình mới thốt ra.

Nàng nhìn Lương Sơ Lam ngồi xuống bên giường, chỉnh lại góc chăn cho Trần Mặc, vẻ mặt lo lắng lại chuyển chú nhìn cô, nỗi đau lòng trong ánh mắt kia đột nhiên khiến Hạ Đông Noãn cảm thấy có cảm giác quen thuộc, bởi vì Y Vận Hàm cũng từng dùng ánh mắt như thế nhìn nàng.

Tuy còn chưa tới giờ đi học, Hạ Đông Noãn vẫn xách túi, lén lút đóng cửa phòng ngủ, dành một không gian chỉ riêng hai người ở bên trong. Trần Mặc có Lương Sơ Lam chăm sóc, còn mình thì sao? Trái tim như đoá lục bình, có nên cũng thả theo xuống, có nên cũng phải tìm một người để yêu không đây.

Có những chuyện thật sự không thể phủ nhận, lừa gạt chính mình cũng không ngăn cản được mình càng lún càng sâu, đến tận cùng phải làm thế nào cho phải đây? Hạ Đông Noãn ôm đầu, suy nghĩ phức tạp khiến nàng khó chịu chịu không nổi. Thân thể nàng dần cong xuống, rúc cục ngồi trong một góc sáng sủa trên gác mái, ánh mắt lộ vẻ trống rỗng cùng mê man.

Trong phòng ngủ, lần đầu tiên Lương Sơ Lam có thể nhìn Trần Mặc chăm chú lâu đến thế. Có lẽ chỉ khi đối mặt với một Trần Mặc bị bệnh, đang say ngủ thì Lương Sơ Lam mới có thể buông bỏ lớp mặt nạ nguy trang quen thuộc trên mặt, dùng một mặt chân thành nhất để đối diện với cô.

So với hôm mưa gió bão bùng, đáng vẻ Trần Mặc đẹp hơn một chút, nét hồng vì cảm sốt trên mặt khiến khuôn mặt vốn xinh đẹp mị hoặc tăng thêm vài phần ý nhị, tựa như tô thêm một tầng son trên má một đứa bé, càng rực rỡ khiến người ta tưởng đui mù. Chỉ là, khoé mắt vốn ẩn hoa đào lại vì thân thể khó chịu mà nhăn thành một đường cong khoa trương, khiến Lương Sơ Lam thật muốn vươn tay vuốt đôi mày của cô, muốn cô đừng khổ sở như thế nữa.

Là vì mình nên mới chịu khổ đến thế. Lương Sơ Lam có chút áy náy, thậm chí có chút khó hiểu, vì sao Trần Mặc lại hết cực ân cần săn sóc với một người không chút liên quan như mình? Nếu đặt ở nam nữ, thì đó được cho là hành vi theo đuổi, nhưng nữ nhân và nữ nhân thì sao? Lương Sơ Lam không dám nghĩ tiếp, cũng không hy vọng là giả thiết mà mình nghĩ tới.

Mặc kệ trốn tránh thế nào, ngày sau Lương Sơ Lam cũng không thể không thừa nhận, khoảnh khắc ấy, trái tim nàng có cảm giác đau đớn như bị đâm một dao, cũng chính một khắc kia, nàng khẳng định mình có tình cảm vượt lên tình cô trò, thậm chí vượt qua cả tình bạn với Trần Mặc, cho dù nàng căn bản không lập tức thừa nhận.

Thuốc nàng mang đến, đã tính toán liều lượng rồi, không thể không đánh thức Trần Mặc.

Lúc Trần Mặc bị Lương Sơ Lam đánh thức dậy từ trong cơn ác mộng, còn tưởng mình sốt đến mức khiến đầu óc cháy hồng, cho nên xuất hiện ảo giác.

“Ngoan, uống thuốc trước đã rồi ngủ tiếp.”

Xong rồi, nhất định là ảo giác, Lương Sơ Lam dĩ nhiên lại dùng ngữ khí ôn nhu mà sùng nịnh như thế để nói với mình, còn dứt mình uống thuốc. Trần Mặc càng khẳng định hoặc là mình đang nằm mơ, hoặc là mình đã nghiêm trọng tới mức nhìn ai đều trở thành Lương Sơ Lam.

Cô ngăn người uống thuốc, cứ nhìn Lương Sơ Lam chăm chăm, lắc lắc đầu muốn nhìn rõ xem rốt cục là ai bị mình nhìn lầm thành Lương Sơ Lam, lại vẫn là gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng mà mình vẫn yêu kia.

Mà ánh mắt trực tiếp như thế khiến lòng Lương Sơ Lam không yên. Người phát sốt ngay cả ánh mắt cũng nóng cháy đến thế.

“Sao vậy?” Lương Sơ Lam nhìn nhìn người mình, không có chỗ nào kỳ lạ cả mà, chẳng lẽ tiểu quỷ này sốt đến ngốc rồi?

“Hắc hắc, nhất định là mình đang nằm mơ!” Trần Mặc ngây ngô cười lâm bâm, cảm giác không chân thật nghiêm trọng thế này khiến cô hoàn toàn tin tưởng đây là một giấc mơ cực kỳ chân thật. Nếu ở trong mơ thì không sao cả, trong hiện thực, ngày cách mạng thành công còn xa xôi lắm, vậy thì ở trong mơ liền thưởng cho mình một chút đi, thân cận với người ta nhiều một chút.

Nghĩ thế, Trần Mặc liền vươn tay, cầm tay Lương Sơ Lam, cảm giác man mát từ trên bàn tay truyền tới khiến cô thoải mái cực kỳ. Cô đem tay Lương Sơ Lam áp lên mặt mình, cũng không dờn được ánh mắt vẫn nhìn Lương Sơ Lam. Nếu đã ở trong mơ thì cô có thể dùng ánh mắt không thèm che dấu nhất của mình để nhìn tình nhân trong mộng.

Chỉ là, hành động của cô dọa Lương Sơ Lam không ít, nhưng may mắn Trần Mặc không nói gì thêm, chỉ chuyên chú cảm thụ da thịt trơn mềm cùng ánh mắt ôn nhu như nước của Lương Sơ Lam. Nếu không thì tùy tiện nói những lời chân thành trong lòng, chắc chắn sẽ dọa Lương Sơ Lam chạy mất.

Nàng nhìn Trần Mặc ngây ngô cười, còn có câu nói “ở trong mơ” kia, đúng lúc đang nghi hoặc, da thịt trên tay lại bị cảm giác nóng bỏng vây quanh. Giấy tiếp theo mu bàn tay liền áp lên khuôn mặt có chút ấm áp của Trần Mặc. Nỗi xúc động vốn muốn rút tay lại lại bị ánh mắt thâm tình chăm chú mà say mê của Trần Mặc khiến nàng quên mất.

Theo Trần Mặc nhẹ nhàng cọ xát, cảm giác trơn mềm như tơ lụa từ mu bàn tay truyền đến rõ ràng, Trần Mặc còn dùng ánh mắt chan chứa thâm ý nhìn chăm chăm, Lương Sơ Lam cảm thấy dù mình không bệnh cũng sắp bị thiêu cháy. Trong lòng không hiểu sao lại bốc lên một cảm giác kỳ lạ, như lông chim quét qua trái tim, lại khiến người ta ngứa ngáy mà không bắt được.

Trần Mặc tựa hồ cảm thấy cọ như thế còn chưa đủ, ngửi thấy hương thơm đặc trưng từ trên bàn tay, không biết nếu hôn sẽ có cảm giác gì? Cười si ngốc, Trần Mặc đem bàn tay Lương Sơ Lam chuyển qua trước mặt, dịu dàng đem môi mình áp lên.

Tim Lương Sơ Lam đột nhiên đập vội, cảm nhận rõ ràng xúc cảm ướt át trên mu bàn tay, biểu tình hưởng thụ say mê của Trần Mặc, Lương Sơ Lam như thế và chạm phải thứ gì nóng bỏng, đột nhiên rút tay lại. Nàng khăn trương vén vén tóc, che dấu nỗi bối rối của mình. Sao có thể... mặt nàng đỏ bừng như sắp chảy máu.

Đột nhiên tay bị lấy đi, khiến Trần Mặc tức giận ngứa cổ lên, chớp chớp đôi mắt to đầy mát mát, giận dỗi nhìn Lương Sơ Lam. Lòng khó chịu, Lương Sơ Lam ở trong mơ sao vẫn không hiểu phong tình như thế, mới ăn được chút ngọt đã bị lấy lại rồi.

Vốn định lại vô si sờ sờ bàn tay nhỏ bé của Lương Sơ Lam, lại vì uống thuốc rồi, dược hiệu khiến khả năng nhìn cảnh tượng trước mắt của Trần Mặc ngày càng kém, khuôn mặt thanh lệ của Lương Sơ Lam cũng mơ hồ, khí lực nói chuyện cũng dần biến mất.

“Không cho... trốn ~! Ở trong mộng còn không thành thật.” Trần Mặc giãy dụa giữ chặt bàn tay đã rút lại của Lương Sơ Lam, bá đạo quát nàng. Sau câu nói kia liền kéo tay Lương Sơ Lam vào lòng.

Rốt cục, mí mắt Trần Mặc không phụ phó thác, rốt cục rơi xuống, theo mép giường, thân mình cũng chậm chậm chui vào chăn. Cũng bởi vì trong tay có thêm một chút man mát, tâm thần dần dần an tĩnh lại, tiến vào mộng đẹp.

Bàn tay Lương Sơ Lam bị Trần Mặc gắt gao nắm chặt trong tay, muốn rút ra lại rút không được, cảm giác khác thường trong lòng lại rục rịch.

Cứ như thế, nàng nhìn Trần Mặc vì bị sốt mà tỉnh tỉnh trở nên con nít lạ thường, bất giác hơi hơi nhoen miệng cười.

[Bị tiểu quỷ ăn đậu hũ!]

Lại không biết lời nói đó trong miệng mình lại ẩn chứa sự cưng chiều nhìn không thấu.

Chương 16

Rời khỏi phòng ngủ, tránh cũng không thể tránh, tuy Hạ Đông Noãn vẫn trốn tránh Y Vận Hàm, nhưng rốt cục vẫn phải đến lớp cô dạy. Mỗi lần đều tự nói với bản thân phải làm rõ suy nghĩ trong đầu, nhưng ngày qua ngày, mãi cho đến hiện tại nàng vẫn không làm rõ được.

Vô cùng oán hận, Hạ Đông Noãn chọn một chỗ có người chắn đường trước mà ngồi, mong có thể tránh khỏi sự chú ý của Y Vận Hàm, nhưng vừa đến lớp đã bị Y Vận Hàm dùng ánh mắt khoá tại chỗ.

Nàng không dám ngẩng đầu lên đối diện với Y Vận Hàm, không dám nhìn đôi mắt hẹp dài quyến rũ kia. Đối với việc bản thân không thể không thừa nhận mình đã động lòng, nàng chỉ thầm nghĩ chìm đắm trong thế giới của mình, một người chậm rãi tiêu hoá cảm giác kỳ dị này, tuy rằng kết quả luôn không tiêu hoá nổi.

Y Vận Hàm cũng sẽ không buông tha nàng, vừa đến lớp liền quét mắt khắp phòng học mấy lần, thật vất vả mới phát hiện ra thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của Hạ Đông Noãn đằng sau một nam sinh lưng hùm vai gấu. Nàng gục xuống bàn, như đang chơi trốn tìm, cố hết sức thu nhỏ thân mình đằng sau nam sinh kia, không muốn để cô nhìn thấy.

Y Vận Hàm nhận ra, lần nào Hạ Đông Noãn cũng đều có thể mang đến niềm sung sướng cho cô, bộ dáng rụt rè cực kỳ giống con chuột nhỏ khiến Y Vận Hàm muốn lập tức nhào tới hôn một cái. Hơn nữa đoạn ký ức hôm bữa uống rượu say lại hiện về trong óc, ánh mắt của Hạ Đông Noãn, vừa dịu dàng, sủng nịnh, lại mang chút thẹn thùng trong veo, đôi khi sẽ khiến Y Vận Hàm có chút hoảng hốt xuất thần, chưa bao giờ gặp ai có thể dung hợp mấy kiểu tư thái hoàn mỹ đến thế. Bản thân cô hẳn là có nhớ nhưng, có lưu luyến.

Đối với Y Vận Hàm mà nói, cô sẽ không suy nghĩ rõ ràng từng vấn đề một, mà tùy bản thân là được, muốn chinh phục hay buông tha đều theo ý mình. Nếu mọi vấn đề trong cuộc sống đều phải suy nghĩ cẩn thận, vậy thì trên đời vốn sẽ không có những thứ phiền não, triết học gia cũng sẽ không có bát com ăn.

Hai tiết học dài như một năm, Y Vận Hàm đang cân nhắc xem nên đối xử với Hạ Đông Noãn thế nào thì lại thấy tiểu sắc lang xoay người bỏ chạy.

Hạ Đông Noãn chỉ nghĩ xem làm sao để vừa kết thúc tiết học là có thể tàng hình, để Y Vận Hàm không phát hiện được.

Đương nhiên, kết quả của trận đối chọi kết thúc bằng sự thất bại hoàn toàn không chút trì hoãn của Hạ Đông Noãn, ai bảo Y Vận Hàm là giáo sư kia chứ.

Hạ Đông Noãn cúi đầu nghịch tay, lại nhìn thấy dưới chiếc váy có nếp uốn viền hoa kia là một đôi chân thon dài mê người không chút tỳ vết, vừa buồn bực vì không hiểu sao mình bị tóm, lại bị cặp đùi theo tỷ lệ hoàng kim kia khiến mặt đỏ tai hồng.

“Còn giận à?” Y Vận Hàm nhìn Hạ Đông Noãn cúi gằm đầu đến sắp chạm đất, liền vươn ngón tay ngọc ra, khoi cầm Hạ Đông Noãn lên, ghé sát mặt nàng hỏi.

[Đáng chết, nữ nhân này!!!]

Hạ Đông Noãn không ngờ Y Vận Hàm sẽ làm ra động tác ái muội như thế, có điều nghĩ lại đối phương hình như là Y Vận Hàm liền cảm thấy đây là chuyện hợp lý, chẳng qua mặt mình lại không chịu thua kém ứng hồng.

“Không nói gì tức là còn giận? Nhi ~?”

“Không có!”

“Không có thì sao không đến văn phòng của tôi?”

Hạ Đông Noãn nhìn Y Vận Hàm tỏ vẻ vừa oán hận lại ngọt ngào đáng thương kia, trong lòng liệu mạng nói với bản thân rằng cô chỉ giả bộ thôi, nhưng lại vẫn không nói nổi ra lời. Nàng nhận ra chỉ cần đối diện với yêu tinh này, mình như bị điểm huyết tê, ngay cả da đầu cũng đều tê dại.

“Vậy mời em ăn một bữa com tạ lỗi nhé?”

“Không cần không cần.” Hạ Đông Noãn thoát khỏi ngón tay của Y Vận Hàm, liệu mạng lắc đầu.

“Thật lòng thành ý muốn nhận lỗi mà em cũng không chịu?”

“Không phải...”

“Vậy thì vì sao?”

“Em không trách cô!”

“Em không nhận lời mời của tôi, vậy tức là trong lòng vẫn trách tôi.”

“Em không hề!”

“Em không đi thì chính là có!”

“Er.....”

[Không nói được nữa chứ gì?!]

Y Vận Hàm nhìn Hạ Đông Noãn nghẹn lời không đáp được, tâm tình vui vẻ cực kỳ. Cô thích nhìn bộ dáng ngẩn người của Hạ Đông Noãn, đặc biệt thích, thích đến mức ngày nào không nhìn thấy là cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên.

Bàn tay Hạ Đông Noãn bị cảm giác ấm áp vây quanh, chờ đến khi nàng nhận ra, Y Vận Hàm đã nắm tay nàng đi ra khỏi lớp. Y Vận Hàm nhanh nhẹn sai bước, lôi kéo nàng, lực đạo rất dịu dàng, bóng dáng hoàn mỹ, cánh tay khéo léo dắt mình đi, tất cả những thứ đó đập tắt lý trí của Hạ Đông Noãn, nàng phát hiện mình thật sự rất thích rất để ý đến sự đụng chạm của Y Vận Hàm.

Khác biệt với những người khác, chỉ có Y Vận Hàm mới khiến nàng không thấy bải xích, cũng chỉ có cô mới khiến nàng từng có nỗi xúc động muốn tiếp cận, mà giờ khắc này lại càng sâu sắc.

Đi đến chỗ đỗ ô tô, Y Vận Hàm dừng lại, quay đầu nhìn Hạ Đông Noãn một bộ như cô vợ nhỏ, không biết sao trong lòng lại tràn đầy cảm giác hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Cô lấy từ trong xe một cái hộp, đưa cho Hạ Đông Noãn.

“Cái gì thế?”

“Tự mình mở ra xem đi!”

Hạ Đông Noãn về mặc nghi hoặc mở hộp ra, không ngờ là một bộ lễ phục công chúa có quai đeo.

“Đây.....?”

“Lần trước mặc quần áo của em, tuy size của em thật sự.....thích không?” Ánh mắt Y Vận Hàm đảo một vòng đánh giá chỗ ngực của Hạ Đông Noãn, trêu tức nói.

Hạ Đông Noãn theo ánh mắt của cô cúi đầu nhìn bộ ngực nhỏ bé của mình rồi lại nhìn thứ đối lập trước mặt, thế này mới phản ứng hiểu ra “size của em” là ý gì.

“Cô!”

“Ha ha.....đi thôi! Dưa chuột ngốc.”

Hạ Đông Noãn tức đến nỗi muốn cầm bộ lễ phục ném vào mặt Y Vận Hàm, để ngăn lại nụ cười đầy quyền rũ kia.

“Cảm ơn.” Tuy Hạ Đông Noãn cảm thấy thanh âm của mình đã nhỏ đến gần như không còn, nhưng vẫn thấy Y Vận Hàm ngoái đầu nhìn về phía mình, cười một cái điên đảo chứng sinh. Nháy mắt, toàn bộ máu như dồn hết lên mặt.

Y Vận Hàm đã đặt sẵn bàn ở nhà hàng, lúc đến thì thức ăn đã bày biện sẵn sàng không sai biệt lắm. Nhìn chai Lafite trên bàn, Hạ Đông Noãn choáng váng. Lại có rượu?!

Y Vận Hàm ngồi vào chỗ của mình, đảo ly rượu trên tay, qua vòng xoáy của rượu trong ly nhắm nhìn gương mặt của Hạ Đông Noãn phản chiếu trên thành ly thủy tinh. Khuôn mặt trẻ trung, thật tốt, có cảm giác ngây thơ ngốc nghếch khiến trong khoảnh khắc Y Vận Hàm muốn chìm đắm trong ánh mắt trong veo đó. Có lẽ là bởi đã lâu lắm rồi không nhìn thấy ánh mắt trong trẻo đến thế, mới có thể hết lần này đến lần khác vượt qua giới hạn của cô trò, một lần lại một lần muốn kéo nàng đến bên cạnh.

“Được rồi, trịnh trọng xin lỗi em. Hôm đó tôi uống rượu, cho nên.....hôn tiểu sắc lang em.”

“Hừ.....”

Sao có thể ănnói nhẹ nhàng giả dối, đứng đắn nghiêm túc thế nhỉ. Hạ Đông Noãn cảm thấy lời xin lỗi của Y Vận Hàm không có chút ý tứ hàm xúc nào cả, ngược lại càng giống đùa giỡn hơn.

“Đề ý đến thế à, bạn nhỏ, không phải đó là nụ hôn đầu của em đấy chứ?” Y Vận Hàm nhìn về mặt tức giận của Hạ Đông Noãn, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng, sẽ không phải nụ hôn đầu đó chứ?!

“Đúng thế thì sao! Bị cô phá hủy mất rồi!”

Y Vận Hàm nghe nói thế liền bị kích thích!

“Bị hủy? Sao tôi lại nhớ rõ, hình như em hôn cam tâm tình nguyện, lại còn nhiệt tình đáp lại chứ nhỉ?”

Câu hỏi ngược không chút kiêng dè tiết chế khiến Hạ Đông Noãn nghẹn tới suýt chút nữa phun rượu trong miệng ra.

“Em đâu ~ có?!”

“A? Không thừa nhận, là ai ngấm lấy lưỡi tôi? Là ai nhiệt tình.....”

“Này! Đừng nói nữa, thật sự sợ cô...” Hạ Đông Noãn sợ tới mức lập tức ngăn cản Y Vận Hàm nói thêm bất cứ điều gì nữa. Nữ nhân này bị thiếu dây thần kinh nào à? Sao không biết xấu hổ ở ngay nơi công cộng cứ thế nói ra những lời đó chứ! Thật rõ ràng anh chàng đứng bên cạnh hai người kéo đàn violin đã không còn cách có thể nào đem ánh mắt chú ý lên dây đàn nữa.

“Được được được, em yêu, chúng ta ăn xong bữa tối ngọt ngào của hai người rồi lại trò chuyện tiếp.” Y Vận Hàm cố ý ái muội hơi nhướn người sát lại, hắt cằm, neho neho đôi mắt linh động, liền nhìn thấy cổ và tai Hạ Đông Noãn nghe xong những lời ấy lập tức đỏ bừng.

Hạ Đông Noãn thề, không bao giờ tiếp lời cô nữa, quay ra chọc chọc đồ ăn trên bàn để trút giận.

“Em yêu, đối xử với đồ ăn phải dịu dàng như tôi đối xử với em nha!” Y Vận Hàm đùa cực kỳ nhập tâm

[“nha” cái đầu cô!]

Hạ Đông Noãn nhìn thấy ánh mắt anh chàng kéo đàn violon đầy vẻ đồ kị, tìm lại rỉ máu, trong đầu thật sự lại bị một tiếng một tiếng “em yêu” kia gọi lại hình ảnh thân mật ngày đó. Càng đáng sợ là, xúc cảm nơi đầu lưỡi dĩ nhiên mơ hồ khiến Hạ Đông Noãn có cảm giác lưu luyến. Kích thích kiểu đó, là dễ dàng khiến người ta đánh mất lý trí nhất. Thật muốn che đi cái khuôn mặt kiêu ngạo đó của Y Vận Hàm

Hạ Đông Noãn tính phản công lại một lần.

“Vậy cô trả lại cho em là được!”

“Phì, cái gì chứ?”

Đột nhiên thốt ra một câu “trả lại cho em” khiến Y Vận Hàm đang đắc ý, rung đùi vui vẻ ăn uống lại mơ hồ không hiểu sao.

“Nụ hôn đầu tiên đó!”

“Sao còn nụ hôn đầu chứ?” Không phải là bị mình khiêu khích đến ngốc luôn rồi chứ hả?! Y Vận Hàm nhìn về mặt Hạ Đông Noãn nghiêm túc nhìn mình, tiểu loli này dĩ nhiên lại có vẻ mặt đầy khí thế như thế, thật đúng là lần đầu tiên thấy.

“Cô phụ trách trao cho em một nụ hôn đầu ngọt ngào tốt đẹp đi! Dù sao đều cho cô rồi. Có lợi lắm mà nhỉ?!”

Về mặt bị dọa sợ của Y Vận Hàm khiến Hạ Đông Noãn tâm hoa nộ phóng. Cô cũng có ngay hôm nay! Ha ha ha! Coi như bắt cháp, mấy người thích nghe thì nghe, cô ấy còn không sợ, mình sợ cái gì.

“.....” Lần này đến phiên Y Vận Hàm nghẹn họng!

“Ha ha ha ha ~”

Hạ Đông Noãn bộc phát tràng cười càn rỡ, cười đến nỗi anh chàng kéo violin bên cạnh kéo lệch nhịp. Hai mỹ nữ này không phải mới từ bệnh viện trốn ra đấy chứ, sao lại đều bất bình thường như thế.

“Nói giỡn với cô thôi!”

Lại không phát hiện, mặt Y Vận Hàm xanh mét, không cười nổi, một chút cũng không buồn cười!

“Không ăn nữa!” Y Vận Hàm hét lên một tiếng, tóm lấy túi xách rồi bước đi. Cô cũng không biết vì sao khi nghe Hạ Đông Noãn nói muốn mình trao nụ hôn, cô thậm chí có chút chờ mong và cao hứng lạ kỳ, nhưng vừa nghe được là nói giỡn, nổi mắt mắt cùng cảm giác bị người ta chinh khó chịu đến nỗi khiến Y Vận Hàm không kiềm được cả người nóng lên, bức bối không nhịn được!

“Không phải chứ? Thế mà giận à! Giáo sư Y! Giáo sư Y, đừng đi! Còn chưa trả tiền mà!” Hạ Đông Noãn còn chìm đắm trong niềm sung sướng vì chinh được người kia, căn bản không phát hiện ngọn lửa giận của Y Vận Hàm cháy rất lớn, tiếp tục cười ha ha, cười đến chảy nước mắt. Thì ra có thể khiến Y Vận Hàm kinh ngạc lại thật sự khiến người ta thích thế, trách không được cô rất thích trêu chọc mình.

“Thực sự đi rồi?!” Nhưng chờ đến khi nàng thật sự hiểu ra, trả tiền, đuổi tới bãi đỗ xe thì đâu còn thấy bóng dáng Y Vận Hàm.

Nhìn trái nhìn phải, quả thật không thấy đây. Sao nữ nhân này lại nhỏ mọn đến thế, chỉ cho quan phóng hỏa, không cho phép dân chúng đốt đèn! Lúc Hạ Đông Noãn đang không ngừng đau lòng vì ăn xong bữa cơm lại do mình thanh toán, hơn nữa còn thấy mất mát vì Y Vận Hàm thực sự bỏ đi, vai trái lại bị ai đó gõ, nàng theo bản năng quay đầu lại.

Đột nhiên, lúc Hạ Đông Noãn hoàn toàn không chú ý, một đôi môi ẩm ướt ẩm áp dán lại.

“A ~” Hạ Đông Noãn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn chằm chằm Y Vận Hàm gần sát đến mức vượt khỏi tầm mắt có thể nhìn rõ. Giữa đôi môi là hương vị ngọt ngào và mùi nước hoa nồng đậm đặc trưng của Y Vận Hàm.

Nàng muốn giãy dụa tránh thoát, lại bị Y Vận Hàm đè lên ô tô, nửa người trên bị ôm trong lòng cô. Muốn dùng sức, nhưng cả người lại mềm nhũn không có lực. Cử động chống đẩy không lớn không nhỏ kia ngược lại cực kỳ giống dục cự hoàn nghênh. Máu toàn thân đều dồn lên óc, trong nháy mắt phá tan giới hạn của lý trí.

Ký ức mơ hồ của ngày đó toàn bộ sôi trào hiện lên trong tâm trí hai người.

Y Vận Hàm vốn bị chọc tức muốn chết đã thật sự muốn bỏ đi, nhưng càng nghĩ càng giận, sao mình lại tức với một tiểu sắc lang ít tuổi thế chứ. Không phải bị chiếm tiện nghi một chút bởi một câu nói thôi sao! Huống chi là mình ăn đậu hũ người ta trước mặt. Nhớ ra còn chưa tính tiền, đang muốn quay lại thì phát hiện Hạ Đông Noãn căn bản không đứng lên đón mình, mà ngược lại ngồi đó an nhàn ngây ngô cười tiếp tục ăn.

Thế này thật sự chọc Y Vận Hàm xù lông. Em muốn chơi chứ gì! Tôi đây còn sợ em chắc. Y Vận Hàm giờ khắc này cực giống một nữ nhân đang tự lấy cớ cho mình để làm việc xấu.

Vì thế cô đứng chờ bên cạnh xe nhìn đồ ngốc tri độn kia đến khi nào có thể phản ứng lại. Ngay lúc cô đợi đến mất kiên nhẫn, ngọn lửa trong lòng sắp bị dập tắt thì Hạ Đông Noãn xuất hiện.

Chờ đến khi hai người rốt cục vì không khí loãng đến mức sắp khiến người ta hít thở không thông mới lưu luyến rút lui mình tách khỏi chiếc lưỡi thom tho kia, ôm lấy ngực, há miệng thở dốc.

Nụ hôn dài như cả thế kỷ kia chấm dứt, lý trí mới chậm rãi trở về vị trí cũ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Hạ Đông Noãn chưa từng bị ai hôn như thế, chiếc lưỡi thom tho của Y Vận Hàm bá đạo chiếm lĩnh từng tắc trong khoang miệng nàng, không giống lần trước say rượu rồi xông thẳng tới, lần này lại dịu dàng xâm nhập. Kỹ xảo hôn tuyệt vời khiến Hạ Đông Noãn vốn muốn kháng cự lại chậm rãi sa vào cảm giác tốt đẹp này, toàn thân như bị trêu chọc đến muốn bốc lửa. Thà thờ không nói mà chết đi cũng không muốn rời khỏi sự chiếm đoạt can rở mà tuyệt vời của Y Vận Hàm.

Y Vận Hàm chưa từng hôn một ai như thế, chỉ muốn hoàn toàn chiếm hữu. Vốn muốn đùa dai dùng đầu lưỡi vẽ lần theo khoé môi đáng yêu trên cái miệng anh đào của Hạ Đông Noãn, lại dần dần đắm chìm trong sự thân thiết ấy. Càng muốn thêm nữa. Tách khớp hàm Hạ Đông Noãn ra, phong cảnh mê người bên trong lại khiến Y Vận Hàm quên mất ý định ban đầu của mình, quên đi thân phận, buông bỏ lý trí, thậm chí hái từng đoá hoa nhỏ đáng yêu trong khu vườn xinh đẹp. Cảm giác trầm luân lan toả khắp toàn thân.

Đợi đến khi hai người hồi phục lại từ trong nỗi rung động, hai tay Y Vận Hàm vẫn vòng quanh Hạ Đông Noãn. Khoảng cách gần đến mức hơi thở nóng nổi phả ra đều có thể trực tiếp tiến vào xoang mũi của đối phương, hô hấp vẫn còn mang theo khí tức và nhiệt độ của nhau khiến mặt hai người hồng rục, như muốn lập tức bốc hơi.

Một thứ cảm giác rung động mất hồn vì điệu lên men lơ lửng trong bầu không khí giữa hai người, dồn dập đánh úp lại, trong lúc nhất thời hai ánh mắt thật sâu khoá chặt đối phương, lại không nói nên lời.

Y Vận Hàm kéo ra một khoảng cách, tỏ vẻ bình tĩnh chỉnh lại mái tóc rối loạn, né người qua một bên. Hạ Đông Noãn ngơ ngác tựa vào cánh cửa xe sau lưng, cảm thấy hết thảy vừa rồi tựa như một giấc mộng xuân khiến người ta nhiệt huyết sôi trào lại cũng không chân thật đến vô cùng. Nàng cũng không biết nụ hôn này gây ra rung động lớn đến mức nào trong lòng Y Vận Hàm.

Nụ hôn này khiến Y Vận Hàm hoàn toàn không ngờ, sau khi điên cuồng làm một chuyện lại đột nhiên nhận ra làm như vậy căn bản không giống hành vi thường ngày của mình, mà lại như thể phát cuồng, hoàn toàn không có lý trí. Không giống lần đó uống rượu say, lần này lại ở trạng thái hoàn toàn tỉnh

táo, nhưng không ngờ cảm giác muốn chiếm đoạt lại cũng xuất hiện.

Cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ liêu lĩnh hôn một người người thế, kể cả với bạn trai cũng chưa từng điên cuồng vậy. Vốn nghĩ mình chỉ trừng phạt tượng trưng cô học trò nhỏ nhỏ thích làm càn này một chút, lại không ngờ mình thế nhưng thật sự đắm đuối sa chân vào.

Vừa nghĩ đến việc có phải mình thích tiểu sắc lang hay không, Y Vận Hàm vốn mang theo tâm tình đùa giỡn trong nháy mắt mặt mũi trắng bệch.

Hạ Đông Noãn nhìn sắc mặt Y Vận Hàm biến đổi, như thể muốn nhìn thấu cô, nhìn cô chằm chằm, muốn từ ánh mắt cô nhìn ra được điều gì đó.

“Thế nào? Nụ hôn này đủ đẹp chưa. Tôi không nợ em nữa nhé.”

Một lúc sau, Y Vận Hàm không chịu nổi bầu không khí ái muội xấu hổ này, có chút bối rối phun ra những lời này, làm tổn thương Hạ Đông Noãn, cũng làm tổn thương mình. Rõ ràng không hề có ý đó, lại sợ hãi ý nghĩa thật sự, vì thế Y Vận Hàm cũng chẳng hề dừng cảm như về bề ngoài lại bắt đầu lùi bước.

Quả nhiên chỉ đùa giỡn mà thôi, đối với cô mà nói, sao mình có thể là người Y Vận Hàm thật sự muốn được.

Câu nói ấy như một nhát dao hung hăng đâm vào tim Hạ Đông Noãn. Nàng nhìn về mặt Y Vận Hàm càng cảm thấy như đang sát muối lên vết thương của mình. Tự mình đào hố, tự mình thả đinh xuống, cũng tự mình ngã xuống để bị đâm đến huyết nhục mơ hồ, đó cũng coi như trừng phạt đúng tội. Hạ Đông Noãn rốt cục đã biết cái gì gọi là xứng đáng!

“Phải, cô trả đủ rồi.”

“Ồ, vậy thì tốt! Không còn nợ nữa nhé cả người.” Vì che dấu việc mình chột dạ, Y Vận Hàm cố ý nói đùa, có ý muốn giảm bớt bầu không khí xấu hổ mà không biết phải làm thế nào.

Cô bối rối mở cửa xe, không yên lòng lái xe, không dám nhìn Hạ Đông Noãn.

Hạ Đông Noãn nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt bị phủ kín một tầng sương mù ảm đạm. Là thật sự bị tổn thương đến đau đớn.

Hạ Đông Noãn để mặc cho dòng suy nghĩ của mình vẫn không thể nào cứu vớt nổi, cứ thế rơi vào địa ngục thống khổ. Nàng chạy vài vòng quanh sân thể dục để giải tỏa, rồi lê thân thể mỏi mệt trở về, lại kinh ngạc thấy Lương Sơ Lam vẫn ngồi ở đầu giường, như chưa hề di chuyển. Chỗ khác biệt duy nhất là bàn tay Lương Sơ Lam bị Trần Mặc ôm chặt vào ngực, khoe miệng cong lên một nụ cười yếu ớt khó nhận ra. Mà cô gái ngồi kia có lẽ vì đối diện với một bệnh nhân, cho nên khí trường vốn lạnh lùng cũng trở nên mềm mại dị thường.

Hắn là Lương Sơ Lam có cảm tình với Mặc Mặc. Hạ Đông Noãn nghĩ thế. Chẳng qua thứ tình cảm đó là tình bạn hay tình yêu, ai cũng không biết được.

Trên đời này chuyện khiến người ta đau khổ nhất không ngoài đơn phương tự cho là đúng mà nghĩ tình cảm sâu đậm hơn sẽ là tình yêu, nhưng kết quả người khác lại nói, bạn thân mến, đó không phải tình yêu.

Nàng không muốn Mặc Mặc phải chịu tổn thương, nhưng lại vô lực thay đổi phương hướng sự tình phát triển.

Không phải do nàng không chịu thừa nhận rằng mình không có cảm giác với Y Vận Hàm, nếu không sao có thể thích hôn cô đến thế, thích đến mức không nghĩ đến chuyện giải thích. Nếu không sao có thể dù biết rõ tính tình của Y Vận Hàm mà lại vẫn ngứa vô phản cổ ngốc nghếch nhảy vào cạm bẫy ôn nhu của cô. Biết rõ mỗi lần cô uống rượu đều sẽ hưng phấn chơi mấy trò kích thích, bản thân mình lại vẫn vui vẻ phụng bồi, dâng lên thân thể và trái tim, để cho người ta chà đạp, kết quả là, cô rút lui, còn mình lại vạn kiếp bất phục.

Hồi ức như những chiếc châm đâm vào lòng. Mới đầu cũng không cảm thấy đau đớn, lúc càng quay cuồng, sẽ đau đến khiến người ta không chịu nổi, cuối cùng lại không tìm được ngọn nguồn, để mặc nó đâm mình, mặc nó làm tổn thương trái tim vỡ nát của mình.

Nói muốn cho nàng một nụ hôn đầu tươi đẹp là Y Vận Hàm, cuối cùng đẩy nàng ra nói chỉ vì cô nợ nàng nên phải trả cũng là Y Vận Hàm. Vì sao cô có thể tùy hứng đến rồi đi trong lòng nàng như thế, vì cái gì mỗi lần cô vui sẽ khiêu khích nàng, lúc mất hứng sẽ bảo trì khoảng cách, mà quyền chủ động lại chưa bao giờ nằm trong tay nàng.

Hạ Đông Noãn chưa bao giờ yêu ai, lần đầu tiên nếm trải nỗi chua xót khi bị người khác đùa giỡn. Quả nhiên, người có thể làm tổn thương bạn là vì bạn đem người đó đặt trong lòng.

***

Lại trở về làm trợ lý hai tiếng mỗi ngày, bầu không khí lại trở nên kỳ quái dị thường.

Y Vận Hàm cố ý bảo trì khoảng cách an toàn, cách nói chuyện an toàn, thói quen hành vi an toàn. Cảm giác thân thiết ái muội vốn có lại bị người ta rành mạch tạm dừng. Có cảm giác muốn phát tiết lại không tìm được chỗ đau khổ.

Hạ Đông Noãn thực không quen Y Vận Hàm như thế. Khi lịch sự, sẽ nói “chào em”, “cảm ơn”, “hẹn gặp lại”. cũng rất cuộc không còn gọi vô cùng thân thiết “tiểu sắc lang”, “dưa ngọt” nữa, càng không có khả năng đụng chạm thân thể. Thậm chí ngay cả trao đổi ánh mắt cũng ít đến đáng thương. Rất nhiều lúc Hạ Đông Noãn nhìn Y Vận Hàm, Y Vận Hàm lại làm bộ như không cảm giác được, hoàn toàn không quay đầu lại, mà khi Hạ Đông Noãn thất vọng cúi đầu làm chuyện của mình thì Y Vận Hàm mới có thể cẩn thận ngẩng đầu, ánh mắt đầy thâm ý nhìn Hạ Đông Noãn.

Tất cả giống như gió thổi mưa giông trước cơn bão, mang theo không khí ảm thấp khiến người ta khó thở, lan tràn giữa hai người. Hạ Đông Noãn không biết Y Vận Hàm nghĩ gì, nàng chỉ biết trái tim mình như bị xé rách từng chút một.

Mỗi lần gặp mặt đều như một con dao sắc cứa vào lòng nàng. Một nhát, hai nhát... Mất ngủ trở thành chuyện Hạ Đông Noãn dễ dàng gặp phải nhất từ sau khi gặp Y Vận Hàm. Nàng cảm thấy mình thay đổi, không còn là người vô ưu vô tư ngày trước, mà Y Vận Hàm chính là nhược điểm của nàng.

Cái gì cũng chưa nói mà đã có hai nụ hôn, cái gì cũng chưa giải thích, lại đã bảo trì khoảng cách cảnh giác như thế. Hạ Đông Noãn rất muốn cười lại rất muốn khóc, bản thân đến tận cùng rơi vào tình cảnh gì, nhìn không thấy, sờ không được, nắm không ra. Cảm giác mê man trầm trọng không hiểu nặng trĩu trong lòng, nàng muốn phát tiết, lại buồn cười vì không biết mình dựa vào cái gì mà khổ sở.

Một tuần qua đi, chậm chạp mà chẳng vui vẻ gì. Y Vận Hàm không còn thân thiết quá với Hạ Đông Noãn, thậm chí không tỏ vẻ quyến rũ lăng lợ, mà Hạ Đông Noãn cũng không còn thường xuyên đỏ mặt, chỉ đôi khi sẽ yên lặng nhìn hư vô ngẩn người.

Hai nàng giống như đôi cô – trò bình thường ở cùng một văn phòng, làm những chuyện vặt vãnh rườm rà. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra hai người kia có điểm không bình thường, nhưng đến tận cùng vấn đề ở đâu thì ai cũng không nói được.

Đầu như căng lên, tinh thần có chút hoảng hốt. Hạ Đông Noãn nhận ra Y Vận Hàm đã dừng lại, nhưng mình lại không thể quên được, không nỡ buông tay. Sao sự tình lại biến thành như vậy, biến thành nàng đơn phương thâm mến người ta, lại có xu thế ngày càng không thể cứu vãn, trái tim nàng không kiềm chế được.

Nàng thường xuyên lấy sai com, đi nhầm phòng ngủ, tính sai số, đưa nhầm tiền, quên thời gian, quên địa điểm. Hạ Đông Noãn cảm thấy mình giống một bà già lú lẫn, sống trong mê cung thời gian đáng sợ do Y Vận Hàm xây nên, không đi ra được, cũng không có người vào.

Nàng ngồi phía cuối, nghe Y Vận Hàm giảng bài, nhớ tới sự ngược ngạo lúc ban đầu mới gặp. Lần đầu tiên gặp mặt nàng đã biết nữ nhân đó không dễ chọc, nhất định là tuyệt đỉnh cao thủ trong tình trường. Nếu không sao có thể đùa giỡn một nữ sinh của mình đến xấu hổ vô cùng? Sau lại lần lượt gặp mặt tiếp xúc, mỗi lần đều khiến trái tim nàng không kiềm được bất giác nhảy lên, giống như có một cánh tay vô hình móc ra trong tim, không ngừng xoa bóp, khiến tim đập vội, hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Vốn nên có dáng vẻ giáo viên – học sinh, nhưng Y Vận Hàm lại cố tình phá vỡ lệ thường, vốn nên phá tan hết thầy tiến tới, nhưng lại cố ý dừng chân. Vì sao sự tình lại không tiếp tục theo chiều hướng nó nên phát sinh?

Một cái nhăn mày hay một nụ cười của Y Vận Hàm cũng không còn đem ánh mắt tập trung trên người nàng. Nếu như chưa từng có được đề rồi bỏ lỡ thì cũng sẽ không khiến lòng Hạ Đông Noãn dâng lên chút ngọn sóng, nhưng vì sao thứ ngon ngọt đã được nếm qua lại còn muốn cướp đoạt?

Thân ảnh trên bục giảng tựa hồ không hề chịu ảnh hưởng bởi sự kiện lần đó một chút nào, vẫn mang theo vẻ hài hước, mỉa mai, phong tình vạn chủng trước kia đến lớp, vẫn như cũ hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của sinh viên phía dưới, vẫn khiến vô số nam sinh chảy nước miếng với vị giáo sư đầy khêu gợi.

Đôi mày vì vui vẻ mà cong lên, đôi mắt phượng ánh mày xuân sắc, sống mũi tinh tế cao thẳng cùng đôi môi căng mọng quyến rũ, từng chi tiết đều gọi lên xúc cảm trong lòng Hạ Đông Noãn. Biết bao lần tình lại trong mơ, như bên môi còn vương hơi thở của cô, nhưng đến khi nhìn lại thì chẳng qua chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi.

Hạ Đông Noãn lần đầu tiên ném thử cảm giác có tình cảm với một người lại không có được cảm giác tươi đẹp của tình yêu mà lại nhắm nháp được mùi vị chua xót trước.

Ngồi đó, hồi ức như lưỡi kiếm sắc bén hung hăng xuyên qua lồng ngực Hạ Đông Noãn, nàng không nhận được cảm giác muốn khóc, nước mắt nóng bỏng chảy xuống từ hốc mắt, mang theo lòng chua xót và khó hiểu của cô nữ sinh bé nhỏ. Từng giọt từng giọt, nước mắt trong suốt như những hạt trân châu rơi xuống bàn.

Y Vận Hàm cố ý không tìm kiếm bóng dáng người kia, lại vẫn phát hiện ra thân hình nhỏ nhoi của Hạ Đông Noãn ngồi đó, si ngốc nhìn mình. Cô cố tình không dừng ánh mắt lại hướng ấy, lại lơ đãng thoáng thấy bộ dáng nức nở khóc của Hạ Đông Noãn.

Đôi mắt hồng hồng, nuốm bi thương mãnh liệt, khuôn mặt giống tiểu công chúa lại như bị uy khuất cực kỳ, nước mắt không ngừng lặng yên trào ra từ hốc mắt. Màn ấy khiến Y Vận Hàm sợ ngây người, có cảm giác như bị đóng đinh tại chỗ, khiến cô không bước chân nổi, cũng không thể dời tầm mắt.

Là vì mình sao? Hay là.....

Cảm giác hỗn loạn trong lòng cô không ít hơn Hạ Đông Noãn. Cố ý kéo dài khoảng cách với nàng, nghĩ chỉ cần làm thế, cảm giác rung động tim đập vội đều sẽ theo thời gian trôi đi. Nhưng không hề, mỗi một sắc mặt của Hạ Đông Noãn, khí ưu thương khi gần người kia đều khiến người ta đau lòng vô cùng.

Đêm khuya nằm mơ, bản thân luôn thoải mái lại có một bóng hình luôn quanh quẩn trong đầu, đuổi thể nào cũng không đi.

Nhưng không phải mình chưa bao giờ thích con gái sao? Cũng chưa bao giờ rung động với tiểu muội muội hay tiểu loli nào, huống chi là một học trò!

Điều này khiến Y Vận Hàm hoài nghi không biết cảm giác của mình với Hạ Đông Noãn rốt cuộc là gì, càng sợ hãi thứ tình yêu cấm kỵ.

Nhưng hôm nay cô rốt cục tỉnh ngộ.

Nước mắt của Hạ Đông Noãn như rơi vào lòng cô, mang theo đầu nhọn sắc bén, đâm thủng cõi lòng, đau đớn đến nỗi khiến cô muốn khóc.

Thì ra, đối với cô mà nói sự tồn tại của đồ dưa ngọc này đã chiếm cứ toàn bộ trái tim.

Cô cố nén khổ sở, kết thúc khoá học. Chuông vừa reo, lại thấy Hạ Đông Noãn ôm mặt chạy ra ngoài. Mặc kệ cô gọi thế nào, nàng đều không dừng lại.

Hạ Đông Noãn để mặc cho cơn gió gào thét thổi qua người mình, mang theo chút nhức nhối, dù sao so ra cũng kém hơn nỗi đau khổ trong lòng.

Nếu tình yêu đem đến cảm giác đau đớn trực tiếp, vậy có phải còn có người sẽ vì cảm giác hư vô mờ mịt này mà phản đầu quên mình?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hạ Đông Noãn có nghe thấy thanh âm của Y Vận Hàm, nhưng nàng không thể dừng bước chân của mình lại, bởi vì trái tim đã đau đến mức khiến nàng chỉ thầm nghĩ muốn nhanh chóng tránh xa khỏi thế giới có Y Vận Hàm.

Sau khi về phòng ký túc, đôi mắt sưng đỏ không thể gạt được mấy người bạn cùng phòng, các nàng xúm quanh Hạ Đông Noãn gặng hỏi lại không tra ra được cái gì, còn chọc cho quy xác nữ đang không hề có tinh thần này khóc càng dữ. Trần Mặc thật sự nhìn không nổi, liền lôi Hạ Đông Noãn lên sân thượng, nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng.

“Tiểu Noãn, rốt cục làm sao thế? Là ai bắt nạt cậu?”

Từ lúc Trần Mặc lên đại học tới nay chưa từng thấy Hạ Đông Noãn khóc bao giờ, cô vẫn cứ cảm thấy một người đối xử với ai cũng giữ khoảng cách nhất định như Hạ Đông Noãn sẽ không bị người khác làm tổn thương, nhưng lúc này, là ai lại có thể khiến nàng khóc thành thế này!

Đôi mắt vốn sưng đỏ của người trong lòng lại bắt đầu ướt nước, Trần Mặc vỗ vỗ lưng nàng, thấy nàng thút thít dữ dội thì cũng không tiếp tục ép hỏi, chỉ vuốt vuốt lưng cho Hạ Đông Noãn, để nàng dựa vào trên người mình càng thoải mái hơn, chờ đến khi nàng muốn nói thì tự nhiên sẽ nói.

Dần dần, thanh âm nức nở nhỏ lại, Hạ Đông Noãn khóc cũng mệt, bắt đầu dứt quãng tâm sự với Trần Mặc, từ khi mới quen cho đến giờ, rồi hai nụ hôn đã trải qua. Cho dù thế cũng khiến Trần Mặc kinh ngạc thốt không thôi, thì ra người khiến Hạ Đông Noãn thần hồn điên đảo, khổ sở đến thế dĩ nhiên lại là người mà mình gọi là hồ ly tinh, Y Vận Hàm.

“Tiểu Noãn, sao cậu lại để ý tới cô ấy thế?”

“Tôi cũng không biết, nhưng trái tim đau đớn nhứt nhối lắm. Cô ấy là phụ nữ, tôi sao có thể thích một cô gái được, lại còn là người phong lưu thành tính. ....”

“Nói thật, nếu là tôi, thích thì phải chiếm lấy. Đồng tính hay dị tính cũng không quan trọng, quan trọng nhất là rốt cục có phải là người đó hay không. Nếu Lương Sơ Lam là con trai, tôi cũng thích, còn những người khác có đẹp đến đâu, tôi cũng sẽ không động lòng, đây là điều tôi nhận định. Nếu cậu đã ưng Y Vận Hàm, thế thì buông tay mà theo đuổi, không thử sao biết sẽ không đến đâu, chẳng lẽ cậu muốn sau khi tốt nghiệp rồi còn chưa yêu ai cả, chỉ có thể dựa vào hồi ức khiến mình hết lần này đến lần khác dằn vặt đau khổ rồi sau đó lại hối hận vì hiện tại không đấu tranh sao?” Trần Mặc vỗ vỗ Hạ Đông Noãn, chân thành khuyên.

“Tôi có thể chứ?” Hạ Đông Noãn không hiểu, cũng chưa bao giờ nghĩ tới một người tính cách giống “mai rùa” như mình lại chủ động thích một người, càng không có cách nào tưởng tượng sẽ giống Mặc Mặc lớn gan biểu hiện tình yêu của mình rõ ràng.

“Có thể, vì sao lại không thể? Cậu muốn sau này phải hối hận à?”

“Tôi không muốn, nhưng cô ấy sẽ chấp nhận sao?”

“Chấp nhận hay không là chuyện của người ta, theo đuổi hay không là chuyện của cậu, không thử thì sao biết được kết quả?”

“Ừ.” Hạ Đông Noãn cái hiểu cái không gật gật đầu.

“Vậy được rồi, trước ngủ một giấc đã, đừng nghĩ gì nữa. Sáng mai tỉnh dậy mới suy nghĩ thật kỹ lời tôi nói. Ngoan.”

“Ừ.”

Trần Mặc giúp Hạ Đông Noãn thoát khỏi mê man, lại nghĩ đến loại quan hệ nhìn như có tiến triển nhưng vẫn còn rối loạn của mình và Lương Sơ Lam, giờ dĩ nhiên còn ở đây đồng dạng chỉ đạo Hạ Đông Noãn, thật không biết mình giết đây như thế rốt cuộc là đúng hay sai.

Nếu Lương Sơ Lam coi cô là học trò hay nhiều nhất chỉ là bạn bè, như thế chính cô một ngày nào đó chắc cũng sẽ giống như tiểu Noãn giờ này. Trần Mặc lắc lắc đầu, trong lòng cũng nổi lên tư vị chua xót.

Mà tình hình quả thật Lương Sơ Lam thực sự nghĩ thế: Hẳn là bạn bè rất tốt.

Trần Mặc tự nhủ với mình, cũng thật sự hoá ra vậy.

Sau ngày Hạ Đông Noãn bị Y Vận Hàm làm tổn thương rồi hoàn toàn vượt qua được, nàng không tiếp tục khóc nháo, trở lại bộ dáng như trước, nên đi học thế nào thì đi, vẫn giống trước kia bao phủ một tầng khoảng cách nhân nhạ. Chỉ là, Trần Mặc biết, Hạ Đông Noãn căn bản không nghe theo ý kiến của mình đi theo đuổi. Có những vết thương bị giấu ở chỗ tối, sẽ dần dần hư thối, vĩnh viễn không khỏi. Âm thầm liếm láp vết thương mới là Hạ Đông Noãn.

Vốn muốn tìm dịp giảng đạo cho Hạ Đông Noãn, Trần Mặc còn chưa kịp nghĩ xem nên nói gì thì đã bị chuyện của mình và Lương Sơ Lam khiến cho sứt đầu mẻ trán.

Đối với Lương Sơ Lam mà nói, từ nhỏ đến lớn đều không có bạn bè thân thiết thực sự nào, phần lớn là do tính cách lạnh nhạt của nàng nên mọi người giữ khoảng cách với nàng. Nhưng sự nhiệt tình của Trần Mặc lại hoà tan từng chút một ngọn núi băng không cho phép bất luận kẻ nào trèo lên trong lòng nàng, cho nên nàng cảm thấy mình có lẽ nên ném thử một chút cảm giác thực sự trở thành bạn tri tâm với một người.

Sau một thời gian giảng cơ không ấm không nóng, âm áp thoải mái khiến Lương Sơ Lam từng nghĩ đây là hình thức ở chung tốt nhất giữa mình và Trần Mặc. Trần Mặc bắt đầu thay đổi gọi Lương Sơ Lam là Lam tỷ, mà Lương Sơ Lam cũng sẽ gọi cô là Mặc Mặc, vì cô nói đây là nữ danh của cô.

Tựa hồ sự hài hoà được tận lực duy trì này như màn xiếc đi dây trên không, hơi không cẩn thận sẽ phá vỡ cân bằng.

Mãi cho đến một ngày, có một tên nam sinh vô si mách lẻo với nàng, nói ra chuyện Trần Mặc và Hạ Đông Noãn đổi khoá cho nhau, gây ra xích mích đầu tiên giữa hai người, phá vỡ thế cân bằng kia.

Dù thế nào Lương Sơ Lam cũng không ngờ Trần Mặc chỉ là tên lừa đảo, mạo danh thể thân người khác để vào lớp của mình mà thôi. Không biết thứ tình cảm gì khiến Lương Sơ Lam vì chuyện thường tình nhỏ nhặt trong trường ĐH này mà con giận bùng nổ, có xu thế càng đốt càng cháy mãnh liệt.

Cũng chính trong ngày đó, lần đầu tiên Lương Sơ Lam không kiềm chế được thái độ, khác khẩu với Trần Mặc.

Bắt đầu từ buổi sáng sắc mặt Lương Sơ Lam đã rất khó coi. Mặt mày vốn lạnh lẽo như băng lại như thể phủ một tầng sương, hơi nhũn mày, môi mím chặt, trong ánh mắt loáng thoáng ngọn lửa giận vô danh, toả ra hơi thở chói lọi, lại gần thì chết chắc.

Sáng sớm Trần Mặc đã nhận ra Lương Sơ Lam không bình thường, cho dù có lạnh lùng thì bình thường vẫn đáp vài tiếng, ít nhất lúc đưa đồ ăn vẫn sẽ nói cảm ơn. Nhưng hôm nay, ngay cả một câu đầy đủ Lương Sơ Lam cũng không thèm nói với cô, thậm chí nhìn cũng không thèm nhìn.

Một loại áp lực vô hình cùng khí tràng lãnh khốc khiến người ta chịu không nổi khiến Trần Mặc rất lo, không biết có phải Lương Sơ Lam bị bệnh không, hoặc có phải do mình vô tình không hay biết gì đắc tội nàng không.

“Lam tỷ, chị làm sao thế? Không thoải mái chỗ nào à?”

“.....Không khoẻ thì phải đi khám bác sĩ đi, đừng cố chịu đựng.”

Không thấy Lương Sơ Lam trả lời, Trần Mặc càng lo lắng, ngữ khí cũng trở nên vội vàng.

“Tôi không sao.” Lương Sơ Lam lạnh nhạt trả lời khiến Trần Mặc không hiểu gì cả, thật giống như nhớ lại ngày đó đi sau theo dõi nàng lại bị nàng cự tuyệt, giọng nói lạnh lùng không chút tình cảm, khiến người ta không khỏi cảm thấy khoảng cách giữa mình và người con gái này lập tức bị kéo ra thật nhiều thật nhiều.

“Chị không cần gạt em!” Trần Mặc mặc kệ Lương Sơ Lam dùng ngữ khí gì, dù sao mình không ít lần bị nữ nhân này làm tổn thương, nếu chỉ vì kiêu nói của nàng không thân thiện gì liền khổ sở, vậy thì mình đã sớm chết cả trăm lần.

Cô bá đạo đem ghế của Lương Sơ Lam xoay một vòng 90 độ, khiến nàng không thể không đối diện với mình, mặc kệ vẻ mặt như bị sương tuyết đông lạnh kia, trực tiếp áp trán mình lên trán nàng.

“Không phải bị sốt à?! Lại thật, vậy không khoẻ ở chỗ nào?” Trần Mặc lăm lăm tự nhủ, vẻ mặt khó hiểu lại lo lắng nhìn Lương Sơ Lam đột nhiên run rẩy. Sự tiếp xúc gần gũi cùng hơi ấm mang theo hương thơm đặc trưng nồng đậm từ trên cơ thể cô lao thẳng tới mũi Lương Sơ Lam, khiến nàng nhin không được nổi da gà một trận.

“Em!.....Đừng có tự tiện chạm vào tôi!” Lương Sơ Lam bị Trần Mặc đột nhiên áp sát liền trở nên không kiềm chế được cảm xúc. Mỗi lần đều khiến nàng không có cơ hội phản kháng hay tránh né, hướng chỉ trong lòng còn nặng trĩu chuyện đổi khoá, không tránh khỏi có chút bài xích với kiểu đụng chạm thế này.

“Bạn bè quan tâm nhau thì làm sao? Hơn nữa chị còn là giáo sư của em đó, đừng câu nệ nhiều thế làm gì!” Trần Mặc tươi cười, Lam mỹ nhân của cô thật đúng là sống ở thời cổ đại mà, chỉ cùng trần thôi cũng khiến nàng sợ như bị mất trinh vậy, quả thật có ý tứ mà. Trong thoáng chốc, Trần Mặc cảm thấy mình rất giống con sói xám chảy nước miếng nhìn cô bé quàng khăn đỏ.

Sự không thành thật hay thiếu tin tưởng giữa bạn bè cũng là điều Lương Sơ Lam không thể chấp nhận. Hơn nữa, nàng lơ mờ nhận ra, cảm giác bức bối và mất mát của mình tựa hồ còn có một tầng hàm nghĩa khác mà nàng không dám nghĩ. Cho nên, điều này khiến một người chưa từng để ý bất kỳ ai như Lương Sơ Lam có phần khó có thể hiểu nổi lý do trái tim đã đập gần ba mươi năm của mình lại trở nên bất thường.

“Làm gì mất tự nhiên thế? Không khoẻ thì cứ nói, không nói thì cũng chỉ có thể để em tự mình kiểm tra thôi!” Trần Mặc có chút tức giận vô lại nói với Lương Sơ Lam. Đối phó với một tảng đá như Lương Sơ Lam, cô xem như tổng kết được một quy luật, đó là càng lưu manh thì càng có tác dụng.

Khoảng cách vừa được rút ngắn, cảm giác cái trán mềm mại nhấn nhai lạnh lạnh của Lương Sơ Lam khiến Trần Mặc lòng cười đến nở hoa. Nhưng rồi lại vì câu tiếp theo của Lương Sơ Lam mà trái tim đang từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục.

“Tôi không thoải mái chút nào, cho nên em làm ơn tránh xa ra một chút!” Đôi môi không chút độ cong của Lương Sơ Lam phun ra một câu trong trẻo nhưng lạnh lùng, bám lưng ghế đẩy lùi tạo ra một khoảng cách.

Trần Mặc bị câu nói đó làm nghẹn họng gần chết. Thủy triều vốn nghẹn khuất trong lòng lại bắt đầu dâng tràn. Cô đã bao giờ bị người ta ghét bỏ, né tránh thế đâu. Cảm giác khó chịu trong lòng Trần Mặc tức thì bị phóng đại thêm vài lần. Nếu đối tượng không phải Lương Sơ Lam thì cô đã dùng những lời nói độc địa khiến người kia tức chết, nhưng vì đây là Lương Sơ Lam, cho nên cho dù có bị nói tàn nhẫn đến đâu cũng chỉ có thể gọi thẳng tên họ kêu khóc om sòm mà thôi.

“Này, Lương Sơ Lam, hôm nay sao chị bất thường thế! Vì sao lại lạnh lùng với em như vậy? Em đắc tội gì với chị à?”

Khuôn mặt vốn trắng nõn của Lương Sơ Lam bị Trần Mặc chỉ thẳng tên họ mà tức đến đỏ ửng lên. Chưa từng có một sinh viên nào dám gọi đầy đủ tên nàng như thế. Vốn không định nhanh như vậy vạch trần thân phận thực sự, nhưng dưới sự kích thích của Trần Mặc, nổi xúc động hoàn toàn phá tan gông xiềng của lý trí, mãnh liệt tràn ra, ngay cả khống chế cũng không muốn. Chẳng qua người lạnh lùng như Lương Sơ Lam, ngay cả tranh cãi ầm ỹ bạo lực cũng đều lạnh đến mức không chút độ ấm.

“Em cũng cảm giác được hả? Bạn học Trần Mặc! Em nói xem tôi gọi đúng không?”

“Em làm sao chứ, em.....? Em.....! Sao chị lại biết em không phải tên kia?” Mới đầu, Trần Mặc cũng không nhận ra, còn muốn tranh cãi một phen, nhưng đột nhiên nghĩ đến, sao Lương Sơ Lam lại biết mình tên Trần Mặc? Sao lại biết mình không phải Hạ Đông Noãn? Ý nghĩ chẳng lẽ Lương Sơ Lam đã biết chuyện cô đổi khoá khiến thoáng chốc lưng cô đầy mồ hôi lạnh.

Thân phận học trò không tránh khỏi này vẫn là vấn đề nguyên tắc mà Trần Mặc rất lo lắng.

“Chột dạ? Thừa nhận rồi?”

“Em...Không phải, việc đó.....” Trần Mặc đột nhiên không biết nên nói thế nào, bởi vì thái độ của Lương Sơ Lam cũng trở nên khí thế bức người, khiến cô không biết đáp lại kiểu gì.

“Có phải cảm thấy đùa vui lắm không? Dùng thân phận khác để giao lưu với tôi. Bạn học Trần Mặc!”

“Không phải vì muốn đùa vui, em và tiểu Noãn đổi khoá là có nguyên nhân!”

“Nguyên nhân gì?”

“Nguyên nhân là.....” Có thể nói sao? Có thể nói ra mình đều là vì muốn tiếp cận nàng cho nên mới đổi khoá với tiểu Noãn, mới có thể bằng mọi giá phải đạt được cơ hội học lớp của nàng? Trần Mặc có chút khiếp sợ nhìn Lương Sơ Lam.

“Không nói được? Tôi cũng không muốn nghe, bắt quá niềm tình em giúp tôi vài việc, tôi sẽ không tố cáo chuyện của em, đổi lại với Hạ Đông Noãn thực sự là được. Dù sao chúng ta cũng không liên quan với nhau.” Lương Sơ Lam đem lực chú ý đặt lên văn bản trên tay, cố ý nói quan hệ giữa hai người rất nhạt, cố ý khiến mình quên đi là ai mỗi sáng đưa điểm tâm ấm áp, là ai che dù cho nàng, là ai vào ngày mưa bão đạp xe tới đón mình, cố tình nói ra những lời đó, đồng thời cũng khiến trái tim mình đau.

Chỉ là, bỗng nhiên lúc ấy phải sạch quan hệ cùng Trần Mặc, cũng không hề dễ chấp nhận như trong tưởng tượng của nàng.

Trần Mặc không thể tin nhìn Lương Sơ Lam tỏ vẻ không có việc gì thốt ra lời đó, như thể thật sự nói với một người không liên quan gì. Cái gì gọi là “không liên quan”? Cái gì mà gọi là “dù sao”? Mỗi một chữ mà Lương Sơ Lam nói, mỗi một nét mặt đều hung hăng đánh trúng tim Trần Mặc, hung hăng hạ xuống mấy nhát búa.

“Chị muốn nghe phải không? Được. Để em nói cho chị biết. Đầu là vì Lương Sơ Lam chị, em thích chị, hâm mộ chị, năm thứ nhất đã muốn lấy lớp của chị, muốn tiếp cận chị, nhưng luôn không có cơ hội, không lấy được. Cho nên khi tiểu Noãn đăng ký được, em mới có thể bắt chuyện bị xử phạt, dù cường ép cũng muốn đổi lớp với cậu ấy, thậm chí không ngại làm phiền người ta. Cho nên lý do như thế chị đã vừa lòng chưa?” Trần Mặc không biết mình đứt dây thần kinh nào lại đem toàn bộ những cảm giác cùng ái mộ với Lương Sơ Lam nói hết ra, không nghĩ tới hậu quả, chưa hề nghĩ phương pháp giải quyết, chỉ nhờ cơn xúc động mà nói ra, không chừa lại đường lui.

Mãi đến khi nói xong, cô mới phát hiện về mặt Lương Sơ Lam kinh ngạc như thể cô nói nhảm mà thôi, ngờ ngác ngồi đó. Trần Mặc chưa bao giờ từng thấy Lương Sơ Lam thất thố đến vậy, giống như nói xong đã lâu lắm rồi cũng không có cách nào phục hồi tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Đối với tính cách như vậy của Trần Mặc mà nói, nói ra thì nói ra, không có gì phải ngượng cả, dù sao sớm hay muộn cũng phải thổ lộ với cô gái này, thế nên nói sớm một chút hay muộn một chút cũng không khác gì nhau.

Sau khi quăng bom rồi, cô thật ra cảm thấy tâm tình thoải mái vui sướng hơn rất nhiều, phải biết nỗi nhớ thương chất chứa nghẹn ứ trong lòng lại vẫn phải giả bộ nghiêm trang ở bên Lương Sơ Lam là một chuyện rất khổ sở, hiện tại cô có thể danh chính ngôn thuận đi hoà tan ngọn núi băng ngồi kia. Nhưng cô lại không nhận ra ánh mắt phức tạp cực kỳ của Lương Sơ Lam nhìn mình, thật giống như cái chai chứa một linh hồn xao động không yên phận trong lòng nàng bị đánh nát.

Lương Sơ Lam có nhớ đến đâu thì cũng đã là một nữ nhân đầu 3 rồi, có “trạch” cũng biết trong xã hội không phải chỉ có tình yêu giữa nam và nữ, chỉ là nàng không muốn đưa ra giả thuyết đó, nàng không dám cũng không muốn, những lời này tựa như một trái bom hẹn giờ, Lương Sơ Lam biết tùy thời đều có khả năng nổ tung càng kịch liệt, lại vẫn như trước dùng tâm tính giống đá điều để trốn tránh, trốn tránh không phải đối mặt.

Nàng chưa từng đặt chân vào những điều trái với thuần phong mỹ tục, ý tưởng đó đối với một cô gái ngoan ngoãn như nàng vô hình tăng lên cảm giác tội lỗi trong lòng Lương Sơ Lam, cũng khiến Trần Mặc long đong lận đận trên con đường vận mệnh theo đuổi nàng.

Nhận ra mình động lòng cũng không đáng sợ, đáng sợ là không thừa nhận, không muốn thừa nhận, ép trái tim mình chấp nhận mệnh đề “không hề động lòng” là thật.

Cũng giống như Lương Sơ Lam hiện tại, trong đầu rối loạn thành một mớ, càng đáng sợ là, trái tim nàng chẳng những không cảm thấy không thể chấp nhận, mà ngược lại có thêm một phần vui sướng không nên xuất hiện.

Cái cảm giác động tâm không nên có này càng khiến nàng kiên định quyết tâm muốn hoàn toàn chặt đứt nghiệt duyên giữa mình và Trần Mặc. Nếu nói Trần Mặc là còn trẻ coi trời bằng vung, đem cảm giác sùng bái hay cảm tình trở thành tình yêu, như thế bản thân mình cũng có một chút tâm tư dao động, đó quả thật là bị ma xui quỷ ám, không xứng làm thầy người khác.

Trời biết ngày đó Lương Sơ Lam bị thổ lộ xong chật vật chạy trốn về nhà thế nào. Về nhà rồi liền một mình ở trong phòng yên lặng tự thuyết phục mình, ý đồ muốn áp chế trái tim không biết nghe lời kia. Nhưng tất cả tình cảm bí mật không thể thành hiện thực, không thể tin trong khoảng thời gian này theo dòng kí ức mãnh liệt ủa về, tựa như con hồng thủy tránh không nổi, trong nháy mắt nhấn chìm lý trí còn sót lại không nhiều lắm của Lương Sơ Lam, đáng sợ tới mức khiến cả đêm nàng đều không ngủ ngon, hơn nữa cảm thấy phi thường xấu hổ khi mình không lập tức cắt đứt sạch sẽ, mà lại còn có cảm tình dao động lớn đến thế.

Lương Sơ Lam tránh mọi khả năng tình huống có thể gặp Trần Mặc, giống mèo vờn chuột, đến cuối cùng ngay cả người có sinh mệnh lực giống “tiểu Cường” như Trần Mặc cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đứng trước cửa văn phòng thờ dài. Bởi vì Lương Sơ Lam cần tránh né cô như tránh ôn dịch, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho, càng đừng nói là tiến thêm một bước, điều này khiến Trần Mặc buồn bực thật lâu đối với nỗi xúc động nhất thời của mình.

Chỉ là, nàng không ngờ mình sẽ tình cờ gặp Trần Mặc trong một hoàn cảnh còn chưa nghĩ ra cách đối phó, sự tình có vẻ lại thăng cấp....

“Tiên sinh, ngại quá, chỗ ngồi hôm nay đều đầy rồi, nếu không để tôi giúp ngài ghi tên, một lát nữa có chỗ trống sẽ lại thông báo cho hai vị được không?”

Cảnh Đẳng đón Lương Sơ Lam tan tầm, thuận tiện trực tiếp đến ăn ở một quán ăn trong trường, lại không ngờ quán nào cũng đầy ắp, đây là quán cuối cùng, lại vẫn đầy ngập khách.

Đã lâu Trần Mặc không nhìn thấy Lương Sơ Lam, cũng hiểu nàng đang trốn mình, cảm giác mất mát khi mỗi ngày không định kỳ xuất hiện khiến cô không cách nào an tĩnh lại. Mỗi khi an tĩnh, khuôn mặt thanh lệ của Lương Sơ Lam sẽ hiện lên trước mắt, theo đó là vẻ mặt kinh ngạc lại hoàn toàn không có cách nào chấp nhận của nàng ngày đó.

Con người chính là một loài động vật như thế, lúc bạn khổ sở, bạn sẽ hèn mọn phóng đại cả trăm lần chuyện khiến bạn đau khổ để rồi nhắm nháp cảm giác thống khổ kia. Loại đơn phương thật lâu rồi mất thấy phải từ bỏ như thế, thật không cam tâm, không cam lòng, lại không có cách nào, cảm giác bỏ không được buông không nổi ấy ngày ngày tra tấn Trần Mặc.

Rất cực, cô cũng hiểu ra cứ như thế thật suy sút quá mức, đành phải hẹn Lâm Mộc Phong ra chè chén ở quán Giang Hồ, thuận tiện đem nỗi khổ trong lòng chia sẻ với hắn.

Ngay khi ăn được một nửa lại đột nhiên nhận thấy một cổ cảm giác quen thuộc ủa tới, Trần Mặc ngẩng đầu nhìn ra cửa, không ngờ trông thấy thân ảnh trong treo nhưng lạnh lùng chưa thấy mấy ngày qua. Vì sao mình luôn có thể liếc một cái liền thấy nàng, tìm được nàng, mà nàng còn tỏ vẻ không nhìn ra giữa biển người mênh mông bản thân mình dùng ánh mắt nóng cháy thế nào để nhìn nàng chăm chú.

Lương Sơ Lam đứng bên cạnh Cảnh Đằng, chẳng hợp với bầu không khí ồn ào náo động xung quanh. Thanh nhã như đoá hoa sen trong nước, gần bùn mà chẳng dính bùn. Cho dù là nơi ồn ào ảm ỹ như thế, nàng cũng chỉ lạnh nhạt đứng đó, chỉ như thế cũng khiến Trần Mặc không dời được tầm mắt. Nhưng nam nhân đứng cạnh khiến hô hấp của cô có chút ngưng trệ.

“Mặc Mặc, đang nhìn gì thế?” Lâm Mộc Phong dùng tay vẫy vẫy trước mặt cô, lấy làm lạ khi đột nhiên cô im lặng, ánh mắt đại ra.

“À, không có gì!” Trần Mặc cúi đầu, vừa và com vừa qua loa đáp. Lòng đã ần ần đau đớn, tên đàn ông cao lớn anh tuấn không chút thua kém đứng bên cạnh Lương Sơ Lam, Lương Sơ Lam đứng cạnh hắn có vẻ giống chú chim nhỏ nép vào người. Đó chắc hẳn là vị hôn phu của nàng, là vì hắn nên mới tránh né mình sao? Nỗi phiền muộn cùng khổ sở đột nhiên tràn vào tim khiến cô không giống trước kia vừa thấy Lương Sơ Lam liền chỉ hận không thể nhào tới.

“Ồ?! Đó không phải giáo sư Lương sao?” Lâm Mộc Phong theo ánh mắt Trần Mặc thấy được Lương Sơ Lam, hắn từng là khối trường của khoa Văn, mà Lương Sơ Lam vừa vận lại là giáo sư chỉ đạo của khoa Văn, so sánh với người khác, Lương Sơ Lam và Lâm Mộc Phong xem như rất thân quen.

Lâm Mộc Phong thấy Lương Sơ Lam và Cảnh Đằng không có chỗ ngồi ăn, dù sao cũng là giáo sư của mình, hẳn cho rằng lỡ đi một chuyện như thế là việc hắn không làm được. Trần Mặc bên cạnh còn chưa điều chỉnh được cảm xúc, chưa kịp ngăn cản thì Lâm Mộc Phong đã đứng lên đi.

“Giáo sư Lương! Nếu không ngại thì có thể ngồi cùng tụi em!”

“Ừ, vậy cũng được. Xin lỗi đã quấy rầy.” Lo lắng để về nhà rồi ăn thì muộn quá, chung quanh cũng không có quán ăn khác, Cảnh Đằng cũng thương Lương Sơ Lam, liền tự chủ trương đồng ý.

“Không...không cần khách khí.” Cảnh Đằng phong độ vươn tay về phía Lâm Mộc Phong, thế lại khiến anh chàng cao lớn này cảm thấy mất tự nhiên cực kỳ, hẳn trước giờ đều không câu nệ tiểu tiết, đây vẫn là lần đầu tiên gặp một nam nhân thân sĩ như vậy, trong lúc nhất thời không thể thích ứng được phong cách của người kia, làn da vốn màu cổ đồng lại ần ần hiện lên chút hồng.

Trần Mặc ngồi dựa bên cửa sổ, nhìn Lương Sơ Lam kéo Cảnh Đằng đi tới, bức tranh này trong mắt cô rất chói, chói mắt đến nỗi muốn huỷ hoại hình ảnh ấy. Lương Sơ Lam là một cô gái đã có bạn trai. Tuy từ năm thứ nhất cô đã biết chuyện này là thật, nhưng sự thật này vẫn khiến Trần Mặc ghen tức trong lồng ngực, khó chịu đến buồn nôn.

Lúc Lương Sơ Lam tới bên này liền thấy Trần Mặc, lòng tự dưng căng thẳng, tay đang kéo Cảnh Đằng bất giác buông lỏng, trong tiềm thức, Lương Sơ Lam có nỗi xúc động muốn chạy trốn.

Kiểm chế suy nghĩ tra tấn tâm trí này rồi mới nhận ra nếu mình không vào, Trần Mặc hẳn sẽ cùng Lâm Mộc Phong một mình ăn cơm. Đặc biệt sau khi thấy động tác thân mật khi Lâm Mộc Phong vỗ vỗ đầu Trần Mặc, Lương Sơ Lam cảm thấy như có cái gì đó trào dâng trong lòng, cực kỳ không thoải mái.

“Chào giáo sư!” Cô đè nén nỗi khó chịu, đứng dậy chào Lương Sơ Lam, ngữ khí không chút thân mật, còn cố ý dùng kính ngữ chứ không phải thân thiết gọi “Lam tỷ”, sự lạnh nhạt chưa từng thấy này khiến hô hấp của Lương Sơ Lam mãnh liệt cứng lại.

Nhìn vẻ mặt giận dữ và vẻ khó chịu trong giọng nói của Trần Mặc, lòng Lương Sơ Lam cũng chẳng hề dễ chịu hơn.

Quả bom nổ ngày đó giống như ngọn nến, thấp lên ngọn lửa nhỏ nhỏ trong lòng Lương Sơ Lam, hoà trộn với sự ồn ào trong quán khiến nàng cảm giác phiền muộn cực kỳ, khiến cõi lòng như mặt hồ tĩnh lặng không chút gợn sóng của nàng lại bắt đầu có cảm giác rung động như trước khi cơn sóng thần ập đến.

Hùa theo Lâm Mộc Phong khiến Lương Sơ Lam đột nhiên rất muốn trách cứ sự nhiệt tình trước kia của Trần Mặc, tuy loại cảm xúc này đến mực danh kỳ diệu, nhưng tự dưng khiến tâm tình Lương Sơ Lam từ ánh nắng tươi sáng biến thành mây đen dày đặc. Nhưng sau khi nhận ra loại cảm xúc này thật sự rất không thích hợp, một người quen thói khiến tâm như chỉ thủy giống Lương Sơ Lam đã rất nhanh điều chỉnh tâm tính của mình, cứ nghĩ đến việc mình chỉ có thể coi Trần Mặc như một học trò mà thôi, cơn sóng trong lòng cũng nhỏ đi rất nhiều.

Một bữa cơm ăn thật vô vị, Trần Mặc vốn nói nhiều như chú chim sẽ lại im bật. Qua một tiếng mà cô nói không hơn mười câu, cho dù nói cũng chỉ đơn giản “ừ, ồ”. Cô cũng không hiểu vì sao mình không vượt qua được chính mình, nhưng tâm tình lại kém đến cực điểm, khiến cảm giác thèm ăn đều thẳng tắp tụt xuống. Cô tự nhủ với mình, tên đàn ông kia không phải chỉ là vị hôn phu thôi sao, còn chưa kết hôn mà! Cho dù kết hôn rồi cũng có thể ly hôn!

Nhưng tự củng cố tâm lý rồi, vẫn không có cách nào nhìn Lương Sơ Lam và Cảnh Đằng ngồi cùng nhau, anh một miếng em một miếng cùng ăn. Đặc biệt ngày đó tuy không tính là cô chính thức tỏ tình, nhưng lại khiến từ sau khi Lương Sơ Lam biết được suy nghĩ trong lòng cô rồi liền vẫn trốn tránh cô. Giờ lại tình thâm ý thiết ăn cơm cùng vị hôn phu.

Tuy căn bản Lương Sơ Lam cũng không là gì, vẫn tao nhã ăn cơm giống bình thường, không nói chiều, thi thoảng cũng xen kẽ đáp lại vài câu với Cảnh Đằng và Lâm Mộc Phong, nhưng trong mắt Trần Mặc, hành vi thân mật đó của hai người quả thật muốn ép cô phát điên.

Trong lúc đó, Cảnh Đằng còn thân sĩ gấp thức ăn cho Lương Sơ Lam, Lương Sơ Lam mỉm cười đáp lại, đó là nụ cười ôn nhu mà Trần Mặc chưa bao

giờ từng thấy. Trần Mặc mê đắm đến hồ đồ, đồng thời lòng cũng chua chát muốn chết, bởi vì đối tượng mà Lương Sơ Lam cười không phải là mình. Khoảnh khắc đó, cô đột nhiên rất muốn chặt phăng bàn tay của Cảnh Đằng, trực tiếp ném xuống sông cho cá ăn.

Cảnh Đằng đáng thương suốt bữa cơm đều bị một đôi mắt hung tợn nhìn chăm chăm, may là tâm tư của hắn đều đặt trên người Lương Sơ Lam, nếu không thì bị nhìn như vậy, quả thật nuốt không trôi.

“Giáo sư Lương, khi nào thì hai người phát kẹo cưới đây?”

Lâm Mộc Phong thần kinh thô, cũng không chú ý tới vẻ mặt khác thường của Trần Mặc, trêu ghẹo tò mò hỏi. Vừa nghe đến vấn đề này, Trần Mặc đang cúi đầu ăn cơm khần trương tới mức khựng lại, đóng tai nghe câu trả lời, quan trọng là Lương Sơ Lam nghĩ gì.

“Chuyện này.....” Lương Sơ Lam sợ nhất chính là vấn đề này, nhưng sinh viên của mình hỏi, dù sao cũng không tiện cứ thế im lặng, làm bộ như mình không nghe thấy. Nàng áp ứng không biết trả lời thế nào, lại bị Cảnh Đằng tiếp lời.

“Chỉ cần giáo sư Lương của mấy người nói bằng lòng, tôi có thể cưới cô ấy ngay ngày mai.”

Nụ cười hạnh phúc dạt dào bùng nổ trên khuôn mặt cương nghị của người đàn ông kia, hai mắt nhìn Lương Sơ Lam thâm tình dị thường. Hắn thật sự rất thích cô gái này, tuy rằng hắn chưa từng có một tình yêu ngọt ngào nên có, nhưng hắn lại thích khí chất băng thanh ngọc khiết của Lương Sơ Lam.

“Thế thì chắc nhanh lắm, giáo sư Lương cũng chờ anh chính thức cầu hôn với cô ấy đó. Ha ha, lúc phát kẹo cưới đừng quên em nhé!” Lâm Mộc Phong vui vẻ cười, lộ ra răng nanh tuyết trắng, quả thật là một chàng trai rạng rỡ như ánh mặt trời.

Cảnh Đằng cũng bị cuốn hút, khoe miệng hơi hơi nhếch lên một độ cong mê người.

Chỉ có Trần Mặc rốt cuộc nghe không nổi nữa, bên kia tình chàng ý thiếp, bộ dáng Lương Sơ Lam cúi đầu ngượng ngùng, nhìn qua cực kỳ giống một khuê nữ đang chờ lang quân như ý. Chiếc đĩa trong tay càng siết chặt, đến mức sắp bị bẻ gãy.

Không ngờ sẽ kết hôn, hơn nữa Lương Sơ Lam còn chờ mong đến thế?!

Có hôn ước gì đó Trần Mặc không sợ, cô chỉ sợ trong lòng Lương Sơ Lam đã có người yêu.

Chẳng lẽ mình đã lầm rồi sao? Trong lòng Lương Sơ Lam đã có người khác?

Trong suy nghĩ, Trần Mặc cảm thấy một người lạnh như băng giống Lương Sơ Lam sẽ không có ai trong lòng, nếu không sao có thể bình tĩnh đối xử với mọi việc, lạnh lùng không giống người đến thế. Nhưng hiện tại khuôn mặt Lương Sơ Lam đỏ bừng, nở rộ như đoá hoa đào khiến Trần Mặc cảm thấy có phải mình phân tích nàng sai lầm rồi không.

Nàng không hề lạnh nhạt, không phải không có cảm tình, nàng chỉ là ở trước mặt người đặc biệt kia mới có thể biểu lộ một mặt khác, mà lớp mặt nạ thanh lệ kia là dành cho những người không liên quan, đúng, nàng đã từng nói “Dù sao chúng ta cũng chẳng liên quan gì với nhau”. Người đặc biệt quan trọng nhất đã được trao tên rồi!

Việc này đối với Trần Mặc vừa chớm nở mối tình đầu bị giả thiết của mình đã kích không nhẹ, một trái tim thất khiếu linh lung hoàn toàn tan nát.

Một bàn bốn người, chỉ có mình cô tràn ngập lửa giận không có chỗ phát tiết, cứ thế tiếp tục, cô cảm thấy mình sẽ không kiềm chế được nước mắt tràn mi.

“Bốp!” Đôi đũa bị Trần Mặc hung hăng đập trên bàn, bật dậy, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc khó hiểu của ba người kia, tông cửa xông ra.

Phía sau là một đôi mắt gắt gao dõi theo Trần Mặc, mang theo nỗi đau lòng sâu sắc cùng tâm tình khác thường kiềm chế không được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

“Lâm Mộc Phong, ông mà còn đi theo tôi, chúng ta sẽ tuyệt giao!” Khoảnh khắc đi ra khỏi quán ăn, nước mắt trên mặt Trần Mặc như những hạt trân châu tuôn rơi không ngớt. Lần đầu tiên khóc vì người khác, lần đầu tiên không thể kiềm chế cảm xúc của mình như thế, lần đầu tiên căn bản không thể chịu được một đôi tình nhân danh chính ngôn thuận ân ái trước mặt mình, lần đầu tiên chỉ vì đoán liên đau lòng không chịu nổi.

Nghĩ đến tiếng chân đi theo sau là của Lâm Mộc Phong, quay đầu lại mới thấy, cùng ra là cái người khiến mình đau đến thở không nổi, Lương Sơ Lam, về mặt nàng đây lo lắng pha lẫn phức tạp đứng ở chỗ cách mình không xa.

Lương Sơ Lam chậm rãi tới gần Trần Mặc, giống một nàng mỹ nhân ngư, mỗi bước đều dẫm trên đầu dao nhọn, đau đớn đến phát run. Nàng chưa từng nhìn thấy Trần Mặc bị tổn thương đến thế, dung nhan xinh đẹp rực rỡ, sáng lạn như ánh bình minh hẳn nên cười, hẳn nên sáng lạn mà tùy ý, chứ không phải bộ dáng ưu thương như sắp bị con hồng thủy như mãnh thú nhấn chìm.

Trần Mặc ngơ ngác nhìn Lương Sơ Lam tới gần, đôi con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng kia lại mang theo một tia thương tiếc, đúng, là thương tiếc và không đành lòng. Cô nghĩ mình nhìn lầm rồi, nhưng Lương Sơ Lam lại nâng tay lên, dùng khăn tay lau nước mắt còn vương trên mặt cô, dịu dàng kéo cô vào lòng.

“Em đối với tôi là tình cảm như thế sao?” Thanh âm của Lương Sơ Lam chưa bao giờ dịu dàng đến thế, như sắp chảy nước, tựa đoá hoa mai mùa đông, cứu vớt cái lạnh lẽo băng giá.

Trần Mặc có phản ứng không kịp, chỉ là nghe thấy câu hỏi đó, theo bản năng gật gật đầu. Cầm tựa lên bả vai của Lương Sơ Lam, trên người nàng mang theo hơi thở không biết tên khiến Trần Mặc vốn như bị tâm thần lại an tĩnh lại.

“Tình cảm đó là không đúng, không được chấp nhận. Em còn trẻ, cho nên chỉ là bị mê hoặc thôi.” Lương Sơ Lam nhẹ giọng thốt ra câu này, nàng cũng không rõ vì sao lại muốn an ủi Trần Mặc, tuy những lời nói ra vẫn tổn thương người ta, nhưng trái tim nàng cũng không tự chủ mà mềm lại vì cô gái này.

“Không phải do còn trẻ, sao chị có thể phủ nhận tình cảm của em?!” Trần Mặc tách ra khỏi thân thể của Lương Sơ Lam, tuy cái ôm này đã từng là giấc mộng cổ chấp của mình, nhưng hiện tại, cái ôm này chỉ chứng minh nữ nhân này muốn phủ nhận tình cảm quyền luyến của mình với nàng. Những lời vừa rồi như một chậu nước lạnh, đánh thức Trần Mặc bị lạc trong sự dịu dàng của Lương Sơ Lam.

“Sao em biết đây không phải chỉ là sự xúc động nhất thời, sự lạc lối nhất thời của tuổi trẻ?”

“Hai năm! Thời gian hai năm còn chưa đủ nhìn rõ lòng mình sao? Còn chưa đủ để chứng minh đây đã không phải nổi xúc động nhất thời sao?”

“Như thế là không đúng, là không ổn. Em còn có cơ hội lựa chọn, bứt ra đi!”

“Vì sao?! Chị đang sợ hãi điều gì? Hay không hề có cảm giác gì với em?” Trần Mặc nhìn Lương Sơ Lam, từng bước ép sát. Lương Sơ Lam đột nhiên phát hiện, ánh mắt nóng cháy mà thâm tình của Trần Mặc khiến nàng không thể đối diện, nàng chỉ có thể theo bản năng trốn tránh. Nàng muốn khuyên Trần Mặc thu tay lại, buông tay, mà không phải tiếp tục dây dưa không rõ với mình.

Nếu cô buông tay, vậy trái tim xao động bất an của mình có thể lấy cớ để trở lại như xưa, nhưng giờ, cô học trò của mình không ngờ lại cố chấp khẳng định với mình, đó là tình yêu, là thứ tình cảm phải kiên định tiếp tục. Điều đó khiến Lương Sơ Lam luống cuống tay chân.

Trần Mặc như thế ngược lại khiến Lương Sơ Lam hiểu rõ tình cảm của cô, thật giống như đột nhiên hiểu ra lời khuyên nhủ của mình vô lí gây sự và vô nghĩa đến mức nào.

“Bởi vì tôi đã có vị hôn phu.” Lương Sơ Lam trình bày nguyên nhân, tránh vấn đề phía sau.

“Chị yêu anh ta sao? Muốn cùng ở bên anh ta cả đời?”

Lương Sơ Lam trầm mặc, Trần Mặc khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Cô sợ đáp án sẽ khiến mình tan nát cõi lòng, sẽ rút xuống địa ngục, lại vẫn không kiềm chế được hỏi Lương Sơ Lam.

“Em muốn nghe đáp án sao?”

“Em muốn nghe chính chị nói cho em biết, đừng gạt em!”

“Được, tôi tính ở bên anh ấy cả đời.” Lương Sơ Lam không biết tình cảm của mình với Cảnh Đằng có phải tình yêu hay không, có lẽ tình cảm đó đã qua tình yêu nhiệt liệt mà thăng hoa thành tình thân, nhưng nàng quả thật đã chuẩn bị tốt tâm lý để cùng hắn làm vợ chồng, loại chuẩn bị tâm lý này mà nói, còn không bằng nói là thói quen. Bạn bè và người thân đều chúc phúc và hâm mộ quan hệ của hai người, ngay cả nàng cũng đều cảm thấy đây là mối duyên mà ông trời ban thưởng, nhưng chỉ không có sự rung động trong truyền thuyết mà thôi, mà đó chắc cũng chỉ vì tính tình lãnh đạm trời sinh của nàng gây ra.

Mãi cho đến khi Trần Mặc xuất hiện, sự nhiệt tình tiếp cận của cô mới khiến linh hồn của Lương Sơ Lam không kiềm chế được trở nên không an phận, đồng thời mang đến còn có sự mê man và sợ hãi.

Nàng không muốn làm tổn thương Trần Mặc, lại chỉ có thể làm vậy, bóp chết tất cả mọi rung động ngay từ trong nôi. Nhưng lại không biết, tình cảm đã sớm đâm sâu trong lòng Trần Mặc, đã không thể bứt ra, tích lũy suốt hai năm, nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ thì dù thế nào cũng không thể nói được.

“Chị yêu anh ta? Em muốn xác định chị yêu anh ta hay không!” Lúc nghe câu nói kia, Trần Mặc cảm thấy nghe được thanh âm cõi lòng mình tan nát, nhưng dù khó chịu đến đâu, đầu óc và trái tim vẫn hèn mọn muốn cố gắng thêm một chút, muốn để lại chút hy vọng cho bản thân.

“Yêu hay không yêu quan trọng sao? Tôi đều tính đến việc kết hôn!” Vấn đề như thế khiến Lương Sơ Lam thực sự phát điên, đôi mắt vốn bình tĩnh như nước cũng nổi lên gợn sóng, ngữ khí cũng trở nên dồn dập.

“Sống cả đời bên một người mình không yêu là sai lầm, chẳng lẽ chị không thực sự yêu ai sao?”

“Tôi không biết!”

“Nhìn em! Rốt cuộc chị có cảm giác với em hay không, em không tin chị suy nghĩ nhiều ngày như thế lại không tự hỏi bản thân rõ ràng, nếu không có cảm giác, chị sẽ không rối rắm như thế, sẽ không chặt đứt không rõ ràng như vậy, làm thế không giống tác phong của Lương Sơ Lam chị, cho nên chị có thích em, phải không?!!!”

“.....”

Trần Mặc cường từ đoạt lý đôi khi có đạo lý, tựa như những lời này thậm chí còn khiến Lương Sơ Lam kinh ngạc hơn lời bộc lộ ngày đó. Bởi vì đây quả thật là những lời nhất chân kiến huyết, nói toạc ra nội tâm của nàng. Cô giữ lấy hai má Lương Sơ Lam, bắt nàng đối diện với mình.

Đúng vậy, nếu không để ý chút nào, sao có thể đau lòng đến mức chạy ra giải thích với cô, khuyên cô buông tay, tự tìm cơ cho mình. Nếu là trước đây, đối với những người theo đuổi có cuồng nhiệt đến đâu, mình cũng chẳng qua lạnh lùng bỏ lại mấy câu rồi đi, nhưng giờ, mình dĩ nhiên lại không nở xuống tay, sợ làm tổn thương cô. Đây chứng tỏ điều gì?!

Tầng cửa sổ bằng giấy đột nhiên bị đâm thủng, thấy rõ nội tâm chân thật khiến máu trong người Lương Sơ Lam đều tụ lên đầu, hoá thành nỗi kinh ngạc và sợ hãi bành trướng. Loại áp lực này kích thích tế bào thần kinh của nàng, khiến lần đầu tiên trong suốt những năm gần đây nàng có cảm giác đáng sợ vì không hiểu rõ bản thân, hơn nữa một tầng luân lý đạo đức mà mình không dám đi ngược lại khiến nàng cảm thấy máu chảy ngược.

Trần Mặc nhìn Lương Sơ Lam lại dùng vẻ mặt kinh hãi giật mình này để đối diện với mình mà bật cười. Một thứ không khí tuyệt vọng dần dần toả ra từ người Trần Mặc, đột nhiên có một khắc, cô rất muốn buông tha cho thứ tình cảm đơn phương không có kết quả này.

“Nhưng chị không dám phải không? Cho dù có thích em một chút, cũng sẽ nói với bản thân không thể làm vậy, cũng sẽ ép mình không thích em, tránh né em, phải không?”

“Tôi.....” Lương Sơ Lam ôm ngực, nghe lời chất vấn của Trần Mặc, ý tưởng trong lòng như bị lộ ra phơi dưới ánh mặt trời, thấy ánh sáng, lại khiến người ta hoảng sợ.

Trần Mặc nhìn Lương Sơ Lam đầy chật vật, lại nghĩ tới tình cảnh ngày đó, nữ nhân này cũng nhìn mình thống khổ, vẻ mặt không hề khác. Vẫn duy trì im lặng, không cho một đáp án rõ ràng, loại phản ứng chậm chạp mệt mỏi này thật sự khiến người ta phát điên.

“Haiz, Lương Sơ Lam, chị thực sự biết cách làm tổn thương người khác, hay là chị cảm thấy, nhìn người khác suy sụp vì chị đặc biệt sung sướng?” Nụ cười đọng đầy nước mắt ánh lên dưới ngọn đèn đường, ần ần loé lên nỗi bi thương và bất đắc dĩ. Có phải dùng thứ gì cũng không thể đòi được tình yêu của chị không?

“Tôi không hề!” Lương Sơ Lam vô lực phủ nhận.

“Vậy vì sao phải trốn tránh lòng mình?” Trần Mặc tiến lên, đè lại bàn tay đang ôm lấy ngực của Lương Sơ Lam “Nói cho em biết, tiếng nói chân thật ở nơi này không tốt sao?”

Hơi ấm mềm mại truyền đến từ mu bàn tay khiến trái tim Lương Sơ Lam đập vội vì Trần Mặc tới gần. Đôi mắt to long lanh như nước, mang theo hơi thở đầm đậm đáng yêu khiến nàng không nở nói ra lời từ chối mà có thể nói với bất kỳ ai.

Trong mắt Lương Sơ Lam tràn đầy đau đớn phức tạp, đôi mày nhíu chặt, gương mí mắt, đầu vai khẽ run, việc này khiến cô gái thanh lệ như nàng nhìn qua giống như trải qua một màn tra tấn dữ dội nào đó.

Trần Mặc kéo nàng vào lòng, tay kia vẫn gắt gao đặt trên tay Lương Sơ Lam không dời.

“Tôi không đáng để em làm vậy!” Lương Sơ Lam bị Trần Mặc ôm vào ngực, cảm giác ôn nhu rõ ràng trên mu bàn tay, trái tim nhảy lên, xúc giác mềm nhẹ lại lần nữa khiến tâm nàng đi lạc. Lý trí quấy phá, lời lấy cớ này nghe vào tai cũng thật yếu ớt.

“Có đáng giá hay không sao chị nói có thể tính được, nên do em quyết định mới phải.”

“Mặc Mặc, thật sự đừng thích tôi, chúng ta làm bạn bè không tốt sao?” Lương Sơ Lam bị Trần Mặc ôm trong lòng, lại nói những lời ngay cả mình cũng không tin được. Chỉ là lúc này, nàng không đẩy vòng tay này, cũng không cự tuyệt Trần Mặc tới gần. Có lẽ là vì sự kiên định và chấp nhất của Trần Mặc khiến nàng có chút không thể tự hỏi.

“Lương Sơ Lam, em sẽ không ép chị nói bây giờ, em không muốn chị khổ sở, chỉ cần chị không đẩy em ra nữa, một ngày nào đó, chị sẽ tự mình nói với em, người chị yêu là em.” Trần Mặc nhìn thấy rõ, với tính tình của Lương Sơ Lam, nếu không để ý sẽ không đau khổ, cô rất hiểu cũng quá để ý đến cảm giác của Lương Sơ Lam, không nở khiến nàng dằn vặt, đau lòng. Nữ nhân này sẽ để nàng ôm, để nàng tới gần, như thế đã đủ chứng minh sự thay đổi mấy ngày nay, nên vui sướng, nên tiếp tục cố gắng, không phải sao?

Biết rõ mình yêu một người con gái như thế sẽ chịu khổ, sẽ rơi lệ vì nàng, nhưng cũng đã không còn cơ hội để rút ra nữa rồi.

Lúc trước khi theo đuổi nàng, không phải đã chuẩn bị tốt tâm lý để chịu tổn thương sao? Không thể nhất gan, không thể bỏ dở nửa chừng.

Bởi vì Lương Sơ Lam không đẩy ra, khiến cõi lòng vốn tuyệt vọng của Trần Mặc dấy lên một tia hi vọng.

“Lam, đừng đẩy em ra nữa, được không? Để em đối xử tốt với chị.” Âm thanh mang theo tiếng nước nở mơn mởn cùng những lời đầy kiên định của Trần Mặc truyền vào tai Lương Sơ Lam, như một câu ma chú, mang theo dụ hoặc, giống một ly rượu độc, lại mang theo ngọt lành, dụ dỗ mình phạm tội, nhưng không thể quay lại dù làm đường lạc lối.

Tình yêu nồng cháy, tuổi trẻ nàng chưa từng trải qua, nay ngần này tuổi lại gặp được, Lương Sơ Lam cũng không biết làm thế nào mới phải. Nàng lại càng không biết cái gật đầu rất nhỏ theo bản năng của mình đem đến cho Trần Mặc bao nhiêu hy vọng.

Mặc kệ là tâm tình và tình cảnh gì, vài cái gật đầu kia đã đủ để chứng minh đối với Lương Sơ Lam mà nói, nàng đã chính thức rơi vào vòng lẩn quẩn này, không thể cự tuyệt cũng không có cách nào chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Hai anh chàng bị bỏ lại trên bàn hai mặt nhìn nhau, cùng lúc bị hai cô gái bỏ rơi thật đúng là có phần đồng bệnh tương liên. Nhìn phía đối diện thấy sự bất đắc dĩ và ai oán trong mắt đối phương, đều không nhận được bật cười ha hả.

Đợi đến khi Trần Mặc và Lương Sơ Lam một trước một sau xuất hiện ở quán ăn, hai anh chàng kia hoàn toàn tỏ vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra, đã giải quyết gọn gàng hết số đồ ăn còn lại, thậm chí uống rượu vui vẻ, tán gẫu hăng say. Nhìn thấy hai người trở về liền thức thời không hỏi đã xảy ra chuyện gì, chỉ tiếp tục làm sinh động bầu không khí.

Lời thổ lộ đầy thâm tình hao phí tinh lực quá lớn của hai người, tuy không có được đáp án, nhưng cũng không khiến tình hình trở nên căng thẳng.

Hai cô gái cực kỳ thống nhất im lặng, một người thật cẩn thận ăn, một người lại vẫn hung tợn trừng mắt với hai cái tay “nhiệt tình” của Cảnh Đằng, khiến người kia cũng không dám quá thân mật với Lương Sơ Lam.

Loại trời buộc này không hề mang đến chút phản cảm, ngược lại như dòng nước xuân rót vào cõi lòng vốn như nước lạnh của Lương Sơ Lam, khiến nó bắt đầu nổi sóng. Thì ra bị người ta quân sẽ có cảm giác kỳ lạ như thế.

Sau ngày đó, Trần Mặc cũng không ép Lương Sơ Lam lập tức đưa ra câu trả lời, nàng không né tránh sự quan tâm của cô, không chạy trốn cô mà nói đã là phần thưởng lớn lao rồi. Có câu nói thế này, chỉ cần có công mài sắt, ắt có ngày nên kim.

Trần Mặc đã chuẩn bị tốt để trường chinh kháng chiến, ai bảo Lương Sơ Lam là một ngọn núi băng ngàn năm không tan kia chứ. Chẳng qua, cho dù như thế cô cũng không có cách nào thoái mái. Ai lại thích tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục để đổi lấy một khoảnh khắc vui vẻ đây?

Về phần Hạ Đông Noãn, Trần Mặc cảm thấy có lỗi vô cùng, không thể tránh được cấn cấn da cấn thịt hy sinh một chút.

Hạ Đông Noãn không có cốt khí đi tự thú với Y Vận Hàm trước, vốn tưởng sẽ bị hung hăng mắng một trận, lại chỉ nhận được một câu “Ồ” ôn hoà. Không vui vẻ cũng không phẫn nộ, khiến Hạ Đông Noãn từng hoài nghi mấy ngày nay Y Vận Hàm đang luyện thần công “mặt than” của Tiểu Long Nữ.

Hai tiếng trợ lý không chấm dứt, Hạ Đông Noãn vẫn ngày ngày chạm mặt nguy thực nữ cố ý thu liễm hơi thở yêu nghiệt kia, sau đó ngày ngày lại bị thứ khoảng cách khiến người ta hít thở không thông làm cho tức chết, năng lực đề kháng đã kích của trái tim không ngừng được thăng cấp.

Bất quá, ở bên nhau một thời gian sự tình sẽ luôn có cơ hội thay đổi, chỉ là phải xem bạn nắm chắc thế nào.

Lúc hiệu trưởng Mã vác cái bụng to như bụng bầu một tháng rảo bước vào văn phòng Lương Sơ Lam, thật sợ ông ta ngày nào đó sẽ sinh một đứa bé, khiêu chiến nan đề mang tính lịch sử “đàn ông có thể sinh con” mà y học khó có thể giải quyết.

“Giáo sư Lương à, có bận không? Ồ, em Hạ Đông Noãn cũng ở đây à!”

“Thầy Mã, thầy gọi em là Trần Mặc được rồi, đây là...nhũ danh của em, đúng là nhũ danh.”

“À ha ha, còn có nhũ danh, thú vị thật.”

“Có chuyện gì không thầy Mã?” Lương Sơ Lam vội vàng ngắt lời cuộc đối thoại của hai người, tức giận trừng mắt lườm Trần Mặc một cái, Trần Mặc thè lưỡi, biết điều im miệng.

“À à, cũng không có việc lớn gì, chỉ muốn giao cho cô nhiệm vụ đi công tác thôi.” Thịt béo trên mặt hiệu trưởng Mã run lên, bình tĩnh nói ra lời khiến hai người không thể bình tĩnh.

“Đi công tác?!”

“Đi công tác?!”

Trần Mặc và Lương Sơ Lam đồng thanh kêu, chỉ là phản ứng của Trần Mặc khoa trương hơn của Lương Sơ Lam.

Lương Sơ Lam thực buồn bực, cho tới giờ trường chưa từng cử nàng đi công tác, nàng xã giao không tốt, cho nên mấy chuyện như đi công tác nếu làm không tốt sẽ bị huỷ trên tay nàng, lãnh đạo hơn phân nửa cũng sẽ chọn mấy giáo sư ăn nói khéo léo đi, sao lần này lại đột nhiên chọn nàng. Chẳng qua, nhiệm vụ của trường, Lương Sơ Lam chuẩn bị đánh bụng làm dạ chịu chấp nhận, huống chi còn có thể trốn Trần Mặc mấy ngày.

Về phần Trần Mặc kinh ngạc là vì lo Lương Sơ Lam đi rồi mình sẽ thường tương tư khổ sở, khó có thể giải nỗi đau tương tư. Vốn cứ nghĩ Lương Sơ Lam không thoát được lòng bàn tay của mình chứ.

“Ha ha, đừng kinh ngạc thế chứ! Cô là giáo sư nòng cốt của học viện, hơn nữa lại là người đứng đầu trong công tác giảng dạy nên đương nhiên sẽ bị yêu cầu tham dự một vài hoạt động rồi.” Hiệu trưởng Mã rung rung cái bụng như động đất, hoàn toàn không biết đã xảy ra thiên nhân giao chiến gì, tiếp tục ha ha cười nói.

“Thế nhiệm vụ lần này là gì?”

“Không khó không khó, chưa thể coi là nhiệm vụ, chỉ là một hội nghiên cứu và thảo luận của giáo sư và đệ tử ngành Văn học trên cả nước thôi, cử hành ở đảo Hải Nam, rất long trọng, mấy trường cao đẳng và đại học trên cả nước đều cử giáo sư đến tham gia.”

“Khi nào thì đi?”

“Tôi thứ sáu, vì có sinh viên tham gia, lo chậm trễ chương trình học cho nên bố trí hành trình năm ngày bốn đêm, chọn thời gian ít trễ nải chuyện học nhất.”

“Tốt. Tôi không thành vấn đề.”

“Ừ, vậy được, về giấy xin nghỉ rồi đi lại tôi đã đóng dấu cho cô, giáo sư Lương cứ yên trí hưởng thụ phong tình của đảo Hải Nam đi, còn có hải sản và hoa quả mỹ vị nữa, ha ha, nếu có thể mang về một ít thì tốt, ha ha!”

Hiệu trưởng Mã nhớ thương đủ món ăn ngon hận mình không thể đi, chẳng qua xuất phát từ việc cân nhắc tới thể hình của mình và việc mẩu dạ xoa trong nhà hay gây sự với các loại hoa dại ven đường, cho nên chuyện tốt này hiệu trưởng Mã cũng chỉ có thể chấp tay dâng cho người ta.

Trần Mặc chu miệng ngồi một bên, trong lòng lại lạnh lẽo, vừa mới nói toạc ra hết tình cảm, còn chưa kịp đổ thuốc liều cao kế tiếp vào mà, giờ làm thế nào đây? Đúng lúc cô buồn bực, hiệu trưởng Mã tiếp tục chẳng thêm đề tâm nói: “Phải rồi, suốt thi quên. Hội nghiên cứu và thảo luận yêu cầu mỗi trường cử một giáo sư và một sinh viên đi, tôi thấy quan hệ của hai người rất tốt, ha ha, cho nên tôi báo danh cho cả hai rồi, đến lúc đó cũng có người chiếu cố. Tôi biết chắc hẳn hai người không ngại. Ha ha.”

Lời bổ sung này vừa nói xong, khiến cơ mặt và thân thể Lương Sơ Lam nhất thời cứng ngắc, lòng thầm nghĩ đây là cái gì chứ? Đi công tác với tiểu quỷ này? Tình huống này dùng câu “đưa dê vào miệng cọp” có phải chính xác nhất không nhỉ. Lương Sơ Lam đột nhiên thật ảo não tại sao hàng ngày mình rèn luyện ngữ văn tốt thế làm gì.

“Không ngại không ngại.” Trần Mặc suýt nữa cao hứng nhảy dựng lên, lập tức đáp lời, khiến Lương Sơ Lam không có cơ hội từ chối.

Cô nhìn đôi mắt nhỏ xiu giảo hoạt của Hiệu trưởng Mã cũng thấy thân thiết đáng yêu, bụng bia tròn tròn cũng trở nên có vẻ đẹp lập thể. Đã nói mà, nhân phẩm mình nào kém vậy đâu, quả nhiên là muốn bùng nổ một trận lớn.

“Hắc hắc, vậy là tốt rồi, hai người tiếp tục đi, tôi đi trước.”

Lời này rơi vào tai Trần Mặc khiến cô suýt nữa cười thành tiếng, Hiệu trưởng Mã đúng là dở hơi, còn nói “hai người cứ tiếp tục” nữa. Hiệu trưởng Mã à, ngài không phải là fan bách hợp ăn mình đấy chứ.

“Lam, người ta sẽ cẩn thận hầu hạ chị trên đường đi.” Mắt Trần Mặc loé sáng, mềm nhũn không xương ghé sát lại gần Lương Sơ Lam, phong tình vạn chủng nhỏ nhẹ nói.

“.....”

Từ sau ngày đó, chẳng can thiệp với Trần Mặc nữa, cô liền cố tình gọi nàng là “Lam”, còn kêu thân mật đến thế, khiến mỗi lần Lương Sơ Lam đều đỏ mặt không thôi, tu dưỡng vốn tốt như vậy cũng suýt chút nữa muốn mắng cái người trước mặt được tiện nghi còn khoe mẽ, về mặt đây về là lời quyến rũ của nữ tử thanh lâu. Thực sự nên lo lắng cho sự an toàn của mình.

“Phi ~ ha ha ha ha hix!”

Nhìn vẻ mặt đen xì như nuốt phải gián mà lại bởi một mực quen thói tính bơ lạnh lùng nên mắc nghẹn khiến mặt tự nhiên cực kỳ của Lương Sơ Lam, không biết vì sao Trần Mặc cực kỳ muốn cười, một tuần đi Hội nghiên cứu và thảo luận này thật đúng là chuyện vui rút từ trên trời xuống.

Tiếng cười càn rỡ rơi vào tai Lương Sơ Lam như một đám pháo hoa nổ tung trong lòng, dĩ nhiên lại ở cùng một chỗ với tiểu quý đầu óc tràn ngập ý đồ bất chính. Không biết là cảm xúc gì, trong lòng lại cũng nhiều thêm một tia chờ mong nho nhỏ. Cảm giác chờ mong này khiến Lương Sơ Lam cảm thấy có lỗi cực kỳ.

Được rồi, nếu sự tình đã thế thì cũng chỉ có thể “kỳ lai chi, tắc an chi”.

“Sau khi đi, phải nghe theo sự chỉ huy của tôi, nếu không tôi sẽ xin Hiệu trưởng Mã đổi sinh viên.”

“Người ta nào dám không nghe lời chị nói, đều nghe Lam nói.”

“.....”

Thật đúng là người không đứng đắn, có điều nhìn gương mặt phấn chấn cười đầy tinh thần kia, Lương Sơ Lam đầu hàng, bó tay không có cách nào với cô. Tuy thẳng thắn thành khẩn rồi cũng không có nghĩa Lương Sơ Lam chấp nhận thứ tình cảm này, nhưng ít nhất Trần Mặc không ép nàng nữa, quả thật sống rất vui vẻ.

Lương Sơ Lam có phần không hiểu rõ lòng mình, ý nghĩ nửa không nửa muốn khiến nàng luôn cao ngạo lạnh lùng lại không từ chối được, vui vẻ đón nhận niềm vui và cảm giác tội lỗi ngày ngày đều diễn đại chiến PK trong thân thể nàng. Rõ ràng biết không nên có tình cảm lại làm thế nào cũng không ngăn được tình cảm tràn đầy. Còn gặp phải cơ hội thế này, có phải đại biểu cho việc mình sẽ thật sự trầm luân hay không.

Cảm giác lo lắng khó hiểu cùng nỗi chờ mong cũng khó giải thích nảy sinh trong lòng Lương Sơ Lam.

Thứ sáu tới gần, Trần Mặc hăng hái như đánh tiết gà, ngày ngày sức sống bắn ra tứ phía đi chuẩn bị đủ thứ, ngay cả bạn học bình thường cũng nhìn ra tâm tình Trần Mặc vui vẻ lạ thường, liền ngay cả tên con trai xấu xí mọi bữa bị hành đến sợ chết khiếp cũng nhận được lời ca ngợi của nàng. Thật sự khiến người ta hoài nghi, có phải mùa xuân của Trần Mặc đến rồi không.

Đương nhiên cũng chỉ có Hạ Đông Noãn biết vì sao Trần Mặc vui như thế, bởi vì cô rốt cục cũng có cơ hội cùng nữ thần trong lòng mình hưởng thụ thế giới riêng của hai người, quan trọng là có thể rời khỏi trường học, máy bay này, khách sạn này, bãi biển này, toàn là mấy chỗ nảy sinh JQ trong tiểu thuyết mà!

Việc này khiến Hạ Đông Noãn khinh bỉ Trần Mặc tùy tiện lúc nào cũng có thể bày một bộ mê gái với không khí. Mà cũng không nói rõ được là cảm giác hâm mộ ghen tị hay thứ gì khác, dù sao dưới sự tra tấn của Y Vận Hàm, Hạ Đông Noãn đã càng ngày càng tiến hoá không còn là người thường nữa.

Toàn bộ thế giới đối với Trần Mặc mà nói mấy ngày qua đều tốt đẹp đến nỗi nở đầy hoa đủ màu sắc, ngay cả mấy tên con trai thất bại mặt mũi như cóc chết hoàn toàn không đứng nổi trước đại chúng nhân dân hình như cũng đều trở nên đẹp trai hơn một chút.

Tựa như hiện tại, Trần Mặc ngồi trên máy bay chưa bao giờ cảm thấy ngày tươi đẹp đến muốn hát như thế, cô đắc ý cười cười.

Cô thật sự nhịn không được, nhìn Lương Sơ Lam xinh đẹp yên tĩnh ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, sừng mặt hoàn mỹ thanh lệ, trên sống mũi cao thẳng là gọng kính đen hình vuông tinh tế, nhớ tới dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo lần đầu tiên gặp gỡ cô gái này, hiện tại dĩ nhiên có thể ngồi bên cạnh nàng, Trần Mặc liền thật sự nhịn không nín được nụ cười của mình.

Cái loại cảm giác trên trời rơi xuống một cái bánh ngọt khiến cô không kiềm chế được mình cười cười ngây ngốc. Nhéo đùi một cái thật đau mới cảm thấy mình thật sự có cơ hội cùng nữ nhân này ở chung lâu như vậy, còn có thể ở chung một phòng, chuyện tốt đẹp như thế quả thật như một giấc mơ không có thật.

Nhưng với Lương Sơ Lam mà nói, chuyện đau đầu và rối rắm cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Ngày đó quả thật không nên đồng ý với tiểu quý lăng lợ này, trái tim không an phận càng ngày càng không giống mình. Mà Trần Mặc ở bên cạnh càng ngày càng lớn gan lớn mật bày ra vẻ mặt mê gái cũng đuổi không chịu đi, giống da trâu dính chặt vào người. Loại cảnh tượng này cực kỳ giống nhạc dạo trước khi đem mình đi nấu, khiến nàng từ ảnh phản chiếu trên cửa sổ máy bay trông thấy Trần Mặc ngây ngốc mà hết hồn.

Hơn nữa, nói thật, có đôi khi ấy, một người khi đã “xui xẻo” rồi thì ngay cả uống nước lạnh cũng đau răng.

Rốt cục máy bay cũng hạ cánh, dưới màn huyền thuyên lâm nhảm của chú lái taxi đi qua con đường xa xôi mãi cuối cùng cũng tìm được khách sạn, lúc xách hành lý đứng trước quầy tiếp tân, đón chào là câu nói của cô gái cười tủm tỉm đứng đó, một câu khiến Lương Sơ Lam hoàn toàn muốn hòng mất.

Bạn đang đọc truyện *Trúng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

“Ngại quá, vì một phòng cho khách xảy ra vấn đề, nên căn phòng vốn chuẩn bị cho hai người còn chưa sắp xếp xong. Vì thể hiện lời xin lỗi chân thành của chúng tôi, hiện tại chúng tôi có thể bố trí cho hai người vào căn phòng tình nhân rộng rãi xa hoa, hiện đại tiện nghi nhất trong khách sạn này, hai vị thấy thế nào?” Cô gái đứng trước quầy tiếp tân tỏ vẻ sùng nhục bất kinh, một bộ “mấy cô làm khó dễ được tôi chắc” giải thích, như thể vẫn là hai người Trần Mặc và Lương Sơ Lam chiếm lời to. Mà quả thật cũng đúng thế.

Trên con đường bách hợp của hai người thật đúng là được nhiều quý nhân tương trợ, nếu căn phòng khách sạn kia không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu chủ tài xế tốt bụng một chút không trở hai nàng đi lòng vòng khiến khách sạn đầy hết phòng thì họ đã không có cơ hội vào ở căn phòng tình nhân xa hoa kia.

Đã gần rạng sáng, nếu đôi khách sạn khác cũng không khả thi, huống chi hai cô gái đi một mình cũng không an toàn, tỏ vẻ ngại ngùng dè dặt như thế ngược lại càng khiến người ta nói linh tinh. Cho nên lúc Lương Sơ Lam đã đành chấp nhận sự thật khiến nàng không thể tiếp tục giữ trạng thái băng sơn nữa, khi đẩy cửa tiến vào phòng, nàng thật sự bội phục sát đất giám đốc khách sạn và người thiết kế phòng, cảm thán bọn họ bày biện trang trí căn phòng tình nhân thật chu đáo.

Cảnh sắc trong phòng rơi vào mắt Trần Mặc, khiến hành lý trên tay tương ứng rớt xuống đất.

Quá lãng mạn rồi. Đập vào mắt chính là ô cửa sổ rất lớn cao sát đất có thể trông thấy biển rộng xanh thăm thẳm. Trên cửa sổ còn thiết kế hai cái tai nghe hình trái tim, lúc nói vào một đầu, từ đầu kia sẽ phát ra tiếng bực bạch chân tình kèm tiếng sóng biển, hơi làm quá nhưng lại cực kỳ tri kỷ.

Chiếc giường lớn hình tròn màu hồng nhạt rải đầy hoa bên trên, phía sau là một tầng vách tường mỏng manh bằng thủy tinh, phản chiếu một bức tranh biển rộng, nhìn qua tựa như thật sự đang trôi lênh đênh trên biển. Thảm trải sàn có điểm những nét trang trí hình gợn sóng màu lam, tinh tế mềm mại, khiến người ta nhìn không được muốn bước lên lấn lộn một phen. Ấn tượng sâu sắc nhất về buồng tắm chính là thiết kế hoàn toàn bằng thủy tinh cùng một bồn tắm thật lớn, hai người vào cũng dư dả.

Mọi đồ đạc trong phòng đều thiết kế cho tình nhân, cốc đôi, dép đôi, áo tắm đôi... Trên mỗi một logo đều thêu hình trái tim thật to, ngay cả những sản phẩm đặc biệt cần trả tiền thêm cũng đều dùng giấy gói thuần một màu hồng phấn, phía trên biết mấy cái quảng cáo đáng yêu “Mời người sử dụng”, những lời mang theo ý tứ hàm xúc suýt chút nữa chói lóa đến làm mù mắt Trần Mặc.

Lần này ông trời rất tốn sức nha, gần đây khẩu vị nặng nhai, chẳng lẽ là muốn ám chỉ, trong căn phòng hồng hồng này bỏ nhào vào Lương Sơ Lam, trực tiếp nhảy đến bước cuối cùng?

Trần Mặc nhìn chần lóng nhưng tơ ngẩn người, nghĩ nếu không chỉ có thể hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn của Lương Sơ Lam, mà trên cái giường lớn này còn cùng nàng lấn lấn, lập tức khiến mặt đỏ bừng bừng. Thế nào cũng không thể phụ lòng tốt của ông trời được, vừa nghĩ, vừa quyết định phải dụ ~ dụ dỗ ~ dỗ Lương Sơ Lam mới được.

Nhìn Trần Mặc mặt đỏ tai hồng ngây ngô cười, vẻ mặt giống sắc lang kia, Lương Sơ Lam liền cảm thấy mình nhận lời Hiệu trưởng Mã dẫn cô tới đây tham gia [Hội nghiên cứu và thảo luận] là một sai lầm. Dung nhan vốn băng tuyết cũng nhuốm một tầng hồng sắc.

“Trần Mặc.” Lương Sơ Lam liếc liếc, cố hết sức duy trì giọng điệu bình thản gọi Trần Mặc. Về vấn đề ngủ tới nay, nàng thật sự không nghĩ ra phải làm sao mới được.

“Có mặt!”

“Đêm nay.....”

“Em không nghĩ gì hết.” Trần Mặc còn đang nhìn ga giường ngẩn người theo bản năng bật thốt.

Cái gì gọi là giấu đầu lòi đuôi, cái này chính là giấu đầu lòi đuôi! Thật sự không nghĩ gì sao? Lương Sơ Lam chẳng tin chút nào.

“Muộn rồi, em tắm rửa trước đi. Mai còn phải đến hội trường từ sáng sớm.” Lương Sơ Lam cố ý lãnh đạm nói. Nàng cũng không định cùng tiểu quỷ đầu chứa đầy mấy thứ sắc tình không lành mạnh kia thảo luận vấn đề trình tự gì, nhanh nhanh phải cô đi ngủ mới là chính đạo. Hôm nay thiết thời cho mình ngủ sô pha là được rồi.

“Muốn vào cùng nhau không? Bồn tắm lớn lắm ý.” Trần Mặc chớp chớp đôi mắt to vô tội, nhích lại gần Lương Sơ Lam, đường cong thân thể linh lung lại dưới sự cố ý thể hiện của Trần Mặc càng tăng thêm vẻ quyến rũ, nếu một tên đàn ông nhìn thấy hình ảnh này chắc chắn sẽ phun máu. Rõ ràng không chỉ có ý nghĩa về mặt chữ, lại bị Trần Mặc nói như thể thật sự bồn tắm rất lớn nên mới mời Lương Sơ Lam, không hề tiềm ẩn hàm nghĩa tình sắc gì.

“À... thôi thôi đi.” Máu dồn hết lên mặt Lương Sơ Lam, khuôn mặt trắng nõn lập tức đỏ lên, ngay cả vành tai cũng loé lên ánh lửa, như đoá hoa hồng nở trên nền tuyết, cực kỳ xinh đẹp mê người. Lại còn cùng tắm nữa, nếu ngại mạng mình dài quá mới có thể chọn cùng tắm uyên ương với Trần Mặc.

“Thật sự không muốn à? Hiếm khi mới được vào phòng này ở, không tận dụng mọi thứ một chút sao?”

“Đừng làm nhảm nữa, nếu không em về trường cho tôi.” Lương Sơ Lam ngửa mặt lên, ngữ khí trở nên cứng rắn.

“Được rồi, em đi tắm.” Trần Mặc thề lưỡi, đương nhiên cô biết người bảo thủ như Lương Sơ Lam chắc chắn sẽ không đồng ý yêu cầu quá đáng đó. Cô

chỉ thích đùa giỡn nữ nhân này, nhìn nàng gỡ bỏ lớp nguy trang bằng son xuống trước mặt mình, cũng chỉ có mình mới có thể khiến nàng dùng khuôn mặt chân thật để đối diện, cũng chỉ có mình mới khiến nàng ngưng ngưng.

Dù sao còn được nghỉ ngơi năm ngày, thế nào thì Lương Sơ Lam cũng đều là vật trong tay mình, từ từ rồi sẽ đến.

Dục vọng và niềm hạnh phúc tràn đầy bao phủ Trần Mặc, cô chẳng thèm để ý, cởi áo ngoài ra chỉ còn để lại đồ lót đi vào phòng tắm, ngay cả rèm cũng không kéo đã bắt đầu tắm rửa, hơi nước mờ mờ toả ra, khiến lớp kính thủy tinh trở nên mờ mờ, lại càng tăng thêm một phần mỹ cảm mờ mờ quyến rũ.

Sau khi thẳng thắn bày tỏ, Trần Mặc nhận ra mình căn bản đã vô pháp vô thiên rồi, dùng sắc dụ thì tính là gì!

Lương Sơ Lam thề, nàng chỉ là trong lúc chỉnh sửa lại hành lý không cẩn thận nhìn thoáng qua mới có thể trông thấy hình ảnh đót lửa như thế. Mấy đứa trẻ thời nay ai vậy đều không biết xấu hổ thế à? Lúc tắm rửa cũng không biết kéo rèm nữa, không biết người bên ngoài tuy tiện liếc một cái có thể thấy cảnh xuân trước mắt sao?!

Tuy chỉ phần trên của bộ ngực trần cao hơn thành bồn tắm nên bị lộ ra, nhưng hơi nước ngưng đọng thành những giọt sương đọng lại trên tay, rồi ba ngàn tóc đen buông thả, vì dính hơi nước mà dán trước ngực, trên bờ vai mỏng manh nghiêng nghiêng là khuôn mặt linh lung tinh xảo như tiểu yêu tinh, mang theo xuân tình ẩm ướt.

Trần Mặc gỡ những lọn tóc hơi rối, vờn hai tay trơn mềm, hót bọt sữa tắm, quyến rũ vẽ từ trên xuống dưới cánh tay ngọc của mình.

Cô chính là muốn để Lương Sơ Lam lơ đãng nhìn thấy, quả nhiên Lương Sơ Lam ngồi bên ngoài mới liếc một cái liền mặt đỏ tai hồng, tim đập gia tốc xoay người sang chỗ khác, lòng nổi sóng mãnh liệt.

“Lam, em quên lấy áo ngủ, có thể lấy giúp em được không?” Một lúc sau, Trần Mặc gọi Lương Sơ Lam.

Đây là âm mưu, nhất định là âm mưu. Lúc Lương Sơ Lam nghe được trong thanh âm như tiếng chuông bạc của Trần Mặc xen lẫn một tia hưng phấn truyền ra từ phòng tắm liền kết luận là Trần Mặc cố ý.

“Tôi đi lên bồn rửa tay, em tự lấy đi.” Khi Lương Sơ Lam giống như một chính nhân quân tử thời cổ đại phi lễ chó nhìn, đem quần áo để thay đặt lên chỗ bồn rửa tay, không chớp mắt một cái chuẩn bị xoay người rời đi, lại không ngờ ngay lúc xoay người, từ phía sau vang lên một trận tiếng nước, Trần Mặc như một con cá chép lao ra khỏi bồn tắm, ôm lấy eo Lương Sơ Lam, mặt đối mặt ôm nàng vào lòng, đi lên bồn rửa tay.

Người luyện [Không thủ đạo] quả thật có tốc độ và lực đạo hơn xa người thường, cho dù cả người không mặc gì, dính đầy bọt nước, dưới tình huống dẫm lên nền bồn tắm ẩm ướt bằng gôm sứ vẫn dễ dàng ngăn chặn Lương Sơ Lam tay chới gà không chặt. Hai tay Trần Mặc đặt hai bên, giữ chặt nửa người trên đang muốn chạy thoát của Lương Sơ Lam.

Lương Sơ Lam bị công kích bất thành linh biến thành trơn mắt há hốc mồm, theo bản năng dùng hai tay chống lấy bồn rửa tay phía sau. Cô gái ánh mắt đông đầy nước, sóng mắt lưu ly trước mặt đang dùng thân thể ẩm ướt trơn nhẵn dán lên người mình. Cầm tựa trên ngực mình, hai tay không an phận đặt trên ngực, toàn bộ sức nặng nửa người trên đều chuyển lên người mình.

Những lọn tóc ướt sũng theo hai bên tóc mai rủ xuống, từng giọt từng giọt, lại càng tăng thêm vẻ yêu mị của Trần Mặc, đôi mắt long lanh nước, chiếc mũi duyên dáng yêu kiều, đôi môi gợi cảm mê người, như đoá hoa hồng nở rộ giữa màn đêm mang theo dụ hoặc trí mạng, khiến Lương Sơ Lam trong lúc nhất thời thất thần.

“Em! Mặc quần áo vào trước đã.” Lương Sơ Lam xoay khuôn mặt hồng hồng qua chỗ khác, cố hết sức không nhìn Trần Mặc.

“Ah ~ khỏi đi, nóng thế cơ mà, Lam, người ta có đẹp không?” Trần Mặc tiếp tục vô tội dán sát vào người Lương Sơ Lam, từng tiếng làm nũng khiến cho đầu Lương Sơ Lam nọ bùm một cái, ngón tay ngọc mảnh khảnh của cô còn vẽ vòng vòng trên ngực nàng, động tác hạ lưu lại còn dùng giọng điệu hồn nhiên.

Trần Mặc thật sự yêu chết được bộ dáng ả nhân nhũ này của Lương Sơ Lam, nhìn không được đùa giỡn.

“Em đứng thẳng lại trước đi!” Lương Sơ Lam cảm thấy toàn bộ máu trong người đã chảy ngược lên não, ánh mắt không biết nên đặt chỗ nào, làm sao cũng đều không thể ngăn được cảnh xuân. Người dụ dỗ lại hoàn toàn một bộ như không biết thế sự, khiến nàng như biến thành quái thú thúc thúc lòng rục rịch không an phận. Lương Sơ Lam chỉ có thể cố sức để Trần Mặc rời xa khỏi người mình trước.

“Chị còn chưa trả lời em mà, có phải nhìn không rõ không? Để em đứng ra xa một chút cho chị thưởng thức nhé. Hi hi.”

“Không cần!”

Giọng điệu ngả ngón là lời, nhu tình đến mức như sắp chảy nước, Trần Mặc cảm thấy mình có thể diễn vai Đát Kỷ được rồi, định lực của Lương Sơ Lam thật không phải tốt bình thường.

“Lam, vậy chị cho em hôn một cái, em sẽ đứng thẳng dậy, được không?”

Tuy là hỏi, nhưng còn chưa nói xong thì Trần Mặc đã tự ý kiễng chân, ngẩng đầu, đôi môi kiều diễm ướt át đã tự giác áp lên cổ Lương Sơ Lam. Cô thật sự không nhìn được, nhìn Lương Sơ Lam mê người đến vậy, từ khoảnh khắc nàng đi vào phòng tắm, dục vọng của cô liền như hồng thủy tràn ra không ngừng, nằm mơ cũng muốn thân cận với nàng, mọi hậu quả cũng chẳng muốn lo nghĩ.

“Uhm~” Lương Sơ Lam còn chưa kịp từ chối, đôi môi ướt át mà ẩm áp của Trần Mặc đã hút dính lấy cổ mình. Lương Sơ Lam hít một hơi lạnh, cơ thể trở nên căng cứng.

Chống đỡ thân thể Trần Mặc, ý nghĩ sợ mình đẩy cô ra sẽ khiến cô ngã biến thành sự đồng lõa để Trần Mặc muốn làm gì thì làm. Lương Sơ Lam không biết vì sao, mình vốn cực kỳ phản cảm với sự tiếp xúc thân mật của người khác dĩ nhiên lại không đẩy Trần Mặc ra ngay lập tức, mà lại tùy ý để cô rong ruổi trên người mình.

Lương Sơ Lam cau mày quay mặt đi, tư thế này rất không ~ chịu nổi, đối với nàng mà nói, dù cho Cảnh Đằng cũng chưa từng làm hành động thân mật như thế, mà thân thể của mình lại vì chút đụng chạm nho nhỏ này mà bắt đầu nóng lên. Sức lực vốn muốn đẩy ra cũng biến thành hư ảo.

Trần Mặc thật cẩn thận vờn đầu lưỡi, liếm lên cần cổ căng cứng của Lương Sơ Lam.

Thì ra hương vị của Lam như thế. Thật thơm ngon, thật muốn tiếp tục ăn quá. Thuận theo tâm ý của mình, Trần Mặc dịu dàng một đường lưu lại dấu vết ướt át. Đột nhiên, đùa dai cắn cằm Lương Sơ Lam một chút, rồi lại đau lòng liếm liếm. Lương Sơ Lam bị màn liếm cắn đầy lửa nóng mà gọi tình này khiến cả người vô lực, vô thức vận vẹo trốn tránh, suýt nữa cọ thân thể Trần Mặc ra lửa.

Trần Mặc cười khẽ tháo kính của Lương Sơ Lam xuống. Lương Sơ Lam nhắm chặt hai mắt, bộ dáng cực lực ấn nhẫn lại thuận theo hiềm hoi quả thật khiến trái tim cô ngứa ngáy khó nhịn.

Nếu có thể, cô chỉ hận không thể nuốt nữ nhân này vào bụng.

Không sao cả, đêm còn rất dài, Lam, em không tin chị kiên trì nổi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Trần Mặc ép sát phần dưới vào thân thể Lương Sơ Lam, chậm rãi nướn người, dần dần cách đôi môi ngày nhớ đêm mong càng lúc càng gần. Sẽ giống như trong tưởng tượng của mình sao? Sẽ mang theo một chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo hơi thở độc đáo phảng phất hương bạc hà? Niềm mong chờ trong lòng như những té bào bị phóng đại, có thể rõ ràng thấy được mỗi cái đang giãy dụa trong dục vọng.

Thân thể cô cũng trở nên mềm mại, vòng tay đang giữ chặt Lương Sơ Lam cũng dần dần lỏng lẻo, chỉ nhẹ nhàng ôm eo nàng, như có như không cọ xát, hai tay như mang theo nham thạch nóng cháy, đang hoà tan từng chút băng tuyết.

Lương Sơ Lam ngoan ngoãn ấn nhẫn nhưng vẫn không mất vẻ thanh nhã khiến Trần Mặc mê say, hình ảnh của nữ nhân này trong mắt càng lúc càng phóng đại. Cô đưa khuôn mặt đang nghiêng về hướng khác của Lương Sơ Lam nhẹ nhàng chuyển đến đối diện mình, ánh sáng từ ngọn đèn mờ ảo trong phòng tắm chiếu xuống khiến đôi môi thơm có vẻ đặc biệt mê người, cho dù khuôn mặt có đốt lên lửa nóng lại vẫn như cũ mang theo vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, môi dưới bị hàng răng trắng nõn cắn chặt càng khiến Trần Mặc khó nhịn được động tâm.

Đang lúc Trần Mặc muốn hôn lên, Lương Sơ Lam lại đột nhiên mở mắt ra, đây chỉ là một hành động theo tiềm thức, lại khiến nàng nhìn rõ cô gái đang dán sát trên người mình, đang dùng ánh mắt quyến rũ tận xương tủy, chứa đầy dục tình nhìn mình, thật giống một con dã thú nhỏ, muốn ăn hết máu thịt của mình. Thứ dục tình gần như trắng trợn này khiến tim nháy lên một cái, hình như có một tiếng nổ, như thể có một tia chớp đục thủng một cái hố trong lòng.

Khuôn mặt của Cảnh Đằng bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, cảm giác áy náy vì phản bội và cảm giác tội lỗi lập tức bao trùm Lương Sơ Lam, như bị dội một chậu nước, khiến thân thể vốn tràn đầy lửa nóng hoàn toàn bị dập tắt.

Nàng hoàn toàn bị dọa đến choáng váng, vừa rồi nàng và Trần Mặc đang làm gì? Suýt nữa thì hôn môi sao? Sao có thể sa vào sự động chạm ấy, ngay cả đối với vị hôn phu của mình cũng chưa từng hứng thú lắm nay lại xuất hiện trên người học trò của mình, cảm giác căm kỵ của tình cô – trò càng khiến Lương Sơ Lam đỏ mặt hồi lạnh.

Lương Sơ Lam không dám nhìn Trần Mặc, nàng cũng không biết Trần Mặc sẽ nhìn mình thế nào. Nàng là Lương Sơ Lam, một Lương Sơ Lam từ nhỏ đến lớn cho tới giờ đều chưa từng hành động có khuyết điểm nào, thế nhưng lại trầm luân dưới tay Trần Mặc. Nàng sợ hãi lực hấp dẫn của Trần Mặc đối với mình, nàng biết lực hấp dẫn của Trần Mặc đối với mình càng ngày càng tăng, nàng ngày càng khó có thể thuyết phục lòng mình.

Ngày đó không cự tuyệt không có nghĩa là chấp nhận, nhưng hiện tại, xem như bị cô dụ dỗ thành công sao? Chính mình thế nhưng lại cũng bắt đầu chìm đắm.

Không biết lấy khí lực từ đâu, Lương Sơ Lam bỗng rồi đẩy Trần Mặc đang chuẩn bị hôn ra. Nàng tóm lấy áo tắm, tay chân rối loạn phủ lên người Trần

Mặc, ôm miệng mình, bởi vì vừa rồi bị tháo kính nên không nhìn rõ vật thể trước mắt, và cái này đựng chỗ kia chạy trời chết.

Trần Mặc bị đẩy ra bất thành linh kinh hoảng loạn choạng đứng tại chỗ, dưới chân ẩm ướt khiến cô suýt nữa ngã sấp xuống, trên tay là áo tắm Lương Sơ Lam dùng sức nhét nào. Cô ngơ ngác nhìn Lương Sơ Lam thất hồn lạc phách che miệng, chặt vật vượt qua mình chạy ra khỏi phòng tắm.

Là do cô nóng vội sao? Hay vẫn là do nàng căn bản chưa chấp nhận được thứ tình cảm này?

Ôm trái tim vì Lương Sơ Lam rời đi mà trở nên trống rỗng, Trần Mặc chậm rãi ngồi xuống, để nước tùy ý chảy qua hai gò má, toàn thân ướt đầm lại phát hiện thì ra nước ấm cũng sẽ khiến người ta có cảm giác rét lạnh.

Nếu khóc trong nước, có phải sẽ không thể thấy nước mắt không?

Lương Sơ Lam ngồi ở sô pha nhìn bóng người dần dần ngồi sụp xuống trong phòng tắm, hồi hận chống đầu, trên mặt vẫn còn nóng lên từng đợt, hành vi thân mật vừa rồi còn rõ ràng trước mắt. Nàng không rõ vì sao mình lại như bị ma nhập mà cho phép chuyện hoang đường như thế xảy ra. Nếu nói Trần Mặc còn là một đứa con nít, thì mình kim lòng không được chính là lỗi.

Lương Sơ Lam lẳng lặng ngồi kia, trong đầu đủ loại suy nghĩ hỗn loạn phức tạp dây dưa.

Qua thật lâu, Trần Mặc mới mặc áo choàng tắm, đi ra từ lớp sương mù lượn lờ trong phòng tắm. Cô ý vị thâm trường liếc Lương Sơ Lam một cái, đôi môi ướt át giật giật, nhưng không nói một câu gì, chỉ chậm rãi đi đến bên giường.

“Xin lỗi.”

Lương Sơ Lam nghĩ mình nghe lầm, lời xin lỗi của Trần Mặc rất nhỏ, mang theo một chút giọng mũi nức nở mơ hồ. Nói xong cô liền xoay đi, lên giường, kéo chăn hùng hăng trùm kín mình lại.

Lương Sơ Lam ngẩn ngơ kinh ngạc nhìn Trần Mặc cuộn mình một đoàn, chỉ lộ ra mái tóc đen dài và cái trán tròn bóng, như một con thú nhỏ bị thương, cuộn mình muốn chữa thương. Lời xin lỗi như thế ngược lại khiến cảm giác tội lỗi trong lòng Lương Sơ Lam nặng nề thêm một ít. Vốn là thứ tình cảm không nên, là trách nhiệm của nàng, như vậy phải làm thế nào mới đúng đây? Phải làm thế nào mới có thể cứu mình và cứu cô? Lương Sơ Lam bất lực vùi mặt vào bàn tay.

Ngoài cửa sổ rất nhiều sao, xuyên qua ô cửa sổ sát đất có thể thấy thủy triều lên xuống, biển rộng thò ra rồi hút vào, sóng vuốt ve bờ đá ngầm, mỗi lần triều lên đều mang một phần hy vọng, nhưng lần nào cũng đều chỉ có thể thất vọng mà đi. Bởi vì sóng biển vĩnh viễn đều là một bộ phận của biển lớn, không thể lên bờ.

Lương Sơ Lam không ngủ bên cạnh Trần Mặc, nàng chọn sô pha. Mọi chuyện lúc tối xảy ra quá nhanh, trong lúc điện quang hỏa thạch có rất nhiều thứ thay đổi, mà loại thay đổi này khiến Lương Sơ Lam cảm thấy kinh hoảng, không biết phải làm thế nào cho phải.

Nàng nhớ tới mình trước đây, cha mẹ là phần tử tri thức đời đầu ở Trung Quốc, thanh cao kiêu ngạo, từ nhỏ đã giác ngộ rất nghiêm khắc. Nhớ lúc bé, bạn bè đều thích ăn quà vặt ven đường, chơi những món đồ nho nhỏ, nhưng nàng lại bị ra lệnh cấm đụng vào những thứ kia. Nàng vẫn thường dùng ánh mắt khát vọng nhìn nào đồ chiên, nào đồ nướng, người rao hàng nói nhà họ làm rất nhiều đồ ngon nhưng nàng không có gan ăn, bởi vì lời cha mẹ nói như cảnh báo lúc nào cũng vang vọng bên tai. Bọn họ nói con gái có nề nếp quy củ không thể làm những chuyện thất thất lễ lễ như ăn đồ gì đó ven đường.

Sau đại đến khi trưởng thành, đến lúc có cơ hội thoát ly, có khả năng tùy ý ăn thứ mình muốn, lại vì biết những thứ đó không sạch sẽ, cho nên cũng thôi. Vì thế đến nay Lương Sơ Lam đều chưa từng nhắm nháp những món ăn vặt ngon lành bên đường, không phải nàng không muốn, mà là thời gian không đúng, cho nên tất cả đều sai lầm.

Như lúc này, Trần Mặc chọn lựa say mê mình ở ngay độ tuổi như đoá hoa tươi rộ nở rộ, nhưng còn mình thì sao, mình trải qua một thanh xuân bình thản như nước, cũng bước vào tuổi trung niên nhàn nhạt như thế, cùng chồng sinh con nuôi con, báo hiếu cha mẹ, sau đó dưỡng già. Tất cả đều dựa theo quỹ đạo nên đi để bước tới.

Nhưng Trần Mặc lại cứng rắn muốn phá vỡ quy luật này, cứng rắn muốn xông vào cuộc sống của mình, làm rối loạn cuộc sống, rối loạn cõi lòng mình. Tựa như đột nhiên ném một tảng vào một hồ nước lặng, tuy nó đã chìm xuống đáy hồ, nhưng từng vòng gợn sóng cũng không dừng lại, không ngừng lan truyền từng đợt trên mặt nước.

Người nên xin lỗi hẳn là nàng mới phía. Nếu có thể ngăn chặn thứ tình cảm cấm kỵ như thế nảy sinh, nếu có thể dẫn đường cho Trần Mặc đi con đường bình thường thì sẽ không xảy ra chuyện lúc tối, không lạc lối, cũng sẽ không rồi rắm cùng thống khổ. Là mình nhất thời mềm lòng mới tạo thành cục diện xấu hổ như thế.

Lương Sơ Lam không ngủ, Trần Mặc càng không thể ngủ được. Tuy trong phòng tối đen, nhưng hai người đều tự nằm một bên, trong lòng chứa đầy tâm sự. Trần Mặc có chút hồi hận mình quá vội vàng muốn chạm vào Lương Sơ Lam. Có lẽ vì được ở một mình với nàng nên vui quá đánh mất lý trí, quên mất nàng còn chưa chấp nhận mình, quên không phải dễ dàng có thể khiến cô gái đó thuộc về mình từ trái tim đến thân thể.

Trần Mặc rúc trong chăn, lại không nhìn được nước mắt ứa ra, cô không phải người yếu ớt, nhưng khi Lương Sơ Lam đẩy cô ra, trái tim vẫn nhói đau. Cô lại càng không phải tường đồng vách sắt, không phải bách độc bất xâm, cô chỉ là một nữ sinh rất yêu rất yêu Lương Sơ Lam, có một bầu nhiệt huyết, cả gan nhảy vào thế giới của Lương Sơ Lam, hiện tại muốn bứt ra lại phát hiện không biết từ khi nào bóng dáng Lương Sơ Lam đã chôn sâu trong huyết mạch của mình, tùy tiên rút ra sẽ thương gân động cốt.

Cô cắn tay mình, nước mắt qua kẽ ngón tay chảy xuống lòng bàn tay. Cô tận lực khiến mình khóc không phát ra tiếng động, nhưng lại không ngăn được thân thể khẽ run rẩy. Cô sợ Lương Sơ Lam sẽ không để ý đến mình nữa, sợ mọi thứ mình làm đều vô ích, từng nghĩ muốn có được nàng sẽ rất khó, sẽ rất vất vả, nhưng không ngờ lại bất lực đến thế.

Hai người đều không biết đối phương trải qua đêm này thế nào, cũng không biết người kia cũng giống mình si ngốc nhìn mặt trời mọc lên suốt một buổi sáng. Những thứ phiền não gì đó, nếu rơi trúng làm người sẽ biến thành nỗi phiền não của hai người.

Khi tia nắng sớm đầu tiên xuyên qua lớp thủy tinh chiếu lên giường, hai người đều quyết định bỏ sau đầu chuyện xảy ra tối hôm qua. Một người vì che dấu ngọn lửa nồng đậm trong nội tâm, một người lại vì không muốn bị người con gái mình yêu chán ghét. Tuy Trần Mặc thực sự không muốn coi chuyện đó như chưa từng xảy ra, nhưng cô biết mình càng ép Lương Sơ Lam thì sẽ chỉ khiến nàng càng phản cảm, khiến nàng ngày càng xa cách.

Rời giường, xấu hổ đối mặt, Trần Mặc miễn cưỡng nhếch nhếch miệng cười cười với Lương Sơ Lam, nhưng mí mắt thâm quầng và đôi mắt tiêu tụy lại bán đứng tâm tình mất mát của cô.

Tựa hồ một đêm trôi qua, Lương Sơ Lam lại trở về là Lương Sơ Lam ngày trước. Sáng sớm sạch sẽ, tươi tắn thoải mái, đôi mắt thanh thực lại mang theo chút lạnh nhạt nhìn cô, cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng cự tuyệt người ngàn dặm lại một lần nữa xuất hiện trên người nàng. Như thể đeo một chiếc mặt nạ tinh mỹ tuyệt luân bên ngoài, căn bản không thấy rõ sau đôi mắt kia là linh hồn gì đang chi phối.

Mọi chuyện như đều trở về điểm xuất phát, có thứ gì đó hình như thay đổi, nhưng lại không giống như ý nguyện.

Trần Mặc không biết nên nói gì với Lương Sơ Lam, chỉ có thể giữ im lặng.

Dù cho thế, nhiệm vụ tham dự hội [Nghiên cứu và thảo luận] vẫn tiếp tục. Làm đại biểu giáo sư – sinh viên đi tham dự, hai người phải tích cực đối diện với mọi nhiệm vụ mà phía hội trường giao xuống. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, các nàng vẫn phải làm tốt bổn phận của mình. Những điều này tựa như một cái ám chỉ, không lúc nào không nhắc nhở hai người, họ có thân phận giáo sư và học trò.

Ngày hôm đó, tất cả các giáo viên và sinh viên ưu tú trên cả nước đều hội tụ ở Hải Nam Tam Á, một thành phố biển mới nằm tận cùng phía nam của Trung Quốc. Hội [Nghiên cứu và thảo luận văn học] của liên minh các trường trên cả nước sẽ được long trọng khai mạc ở nơi xinh đẹp phong phú này. Trần Mặc và Lương Sơ Lam cũng kiểm chế cảm xúc cá nhân, đánh răng rửa mặt xong cũng vội vàng chuẩn bị đúng giờ có mặt ở hội trường.

Trong lúc nhất thời, trung tâm hội nghị lớn nhất tiếp giáp với bờ biển tấp nập người ra người vào, đều là tinh anh từ các trường trên cả nước phái ra.

Chẳng qua Trần Mặc thực sự không ngờ trời đất bao la, vậy mà lại chạm mặt ông ta ở nơi này, người đàn ông khiến mỗi lần cô nghĩ tới đều cảm thấy ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Đại hội sắp xếp vị trí dựa theo số thứ tự của các trường, tuy đại hội tiến hành rất có trật tự, nhưng vì có quá nhiều người nên muốn giữ trật tự vẫn khiến đại hội lùi lại thời gian khai mạc. Giáo sư và sinh viên các trường đã đến đều ngồi ở vị trí, có người nói chuyện phiếm, có người làm quen những người ở trường khác, rất náo nhiệt.

Chỉ có Trần Mặc và Lương Sơ Lam ngồi tại chỗ, không giao lưu, ánh mắt cũng không tiếp xúc, khí tràng phát ra từ trên người khiến những người xung quanh không dám mở lời trò chuyện với hai mỹ nữ này.

Trần Mặc quay đầu, phức tạp nhìn sườn mặt tinh xảo thanh lệ của Lương Sơ Lam, sườn mặt khiến cô không rời mắt được, đôi mắt dưới lớp kính như có những ngọn sóng lăn tăn, mà khi Trần Mặc muốn nhìn rõ thì lại bình thản như một hồ nước lặng, không ngọn sóng. Trần Mặc biết cho dù Lương Sơ Lam biết mình đang nhìn nàng thì cũng sẽ coi như không biết. Đây là nỗi bí ai lớn nhất giữa hai người, một người thì mặc kệ làm chuyện gì, người kia cũng đều chỉ hy vọng coi như không biết, tốt nhất là không biết.

Trần Mặc nhẹ nhàng thở dài, cho dù khoảng cách sánh vai nhau thế này, trái tim lại vẫn xa cách không nhận ra không nhìn thấy. Cô thật sự không biết Lương Sơ Lam nghĩ gì, dưới lớp mặt nạ trong trẻo nhưng lạnh lùng kia rốt cục là linh hồn thế nào, linh hồn ấy lại có thái độ ra sao. Cảm giác không rõ ràng lại không thể đến gần khiến lòng Trần Mặc hoảng loạn, không biết nên làm gì mới có thể tới gần nàng thêm một chút.

Cứ như vậy, hai mỹ nhân, một người nhìn chăm chăm sân khấu còn chưa kéo màn bắt đầu đại hội, trong ánh mắt thanh nhã không chút ngọn sóng, một người kia thì ngẩn ngơ nhìn nàng, trong ánh mắt là nỗi đau thương nhàn nhạt, là nỗi phiền muộn muốn nói lại không biết nên nói thế nào. Một màn này làm cho những người trông thấy bỗng dừng phân vân, cũng không hiểu vì sao hai cô gái lại cũng có thể sinh ra bầu không khí rồi rầm như thế.

Một lát sau, người chủ trì lên đài, vỗ vỗ microphone, hắng giọng, ý muốn toàn bộ giáo sư sinh viên im lặng, bởi vì đại hội sẽ lập tức bắt đầu. Những

người vốn tỏ ra thân thiện nhưng vẫn giữ một cự ly nhất định với người bên cạnh lại lần nữa chuyển sự chú ý lên tấm màn che. Trong tiếng vỗ tay, đại biểu các trường, người tổ chức, đại biểu bên tài trợ theo từ từ lên sân khấu, người chủ trì giới thiệu ngắn gọn từng người.

“Tiếp theo xin một tràng pháo tay để nhiệt liệt hoan nghênh Trần Thượng Vũ tiên sinh, chủ tịch công ty cổ phần trách nhiệm hữu hạn được phẩm Khánh Thái lên phát biểu khai mạc hội Nghiên cứu và thảo luận hôm nay.”

Trần Mặc vốn thất thần nhìn Lương Sơ Lam, trong lòng càng nghĩ càng bị thương. Trong lúc vô tình lại nghe thấy tên người kia, còn có tên công ty đó, không thể tin ngẩng đầu, hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không. Kết quả là cô nhìn thấy dáng người đã bao nhiêu năm không gặp lại vẫn khắc sâu trong lòng đứng trên sân khấu, nổi kinh ngạc vô hạn lan tràn trong lòng.

Đĩ nhiên lại là ông ta. Trời đất bao la, người mình không muốn gặp không ngờ lại xuất hiện sáng ngời chói lóa, dưới danh hiệu cao quý và dưới ánh mắt cực kỳ hâm mộ của mọi người vây quanh. Công ty được Khánh Thái là nhà tài trợ lớn nhất cho [Hội nghiên cứu và thảo luận văn học cả nước] lần này, Trần Mặc thầm mắng mình vì Lương Sơ Lam mà căn bản không quan tâm mấy đến mấy chuyện về đại hội lần này, nếu không mà biết trước thì tuyệt đối cô sẽ không theo tới.

Cô nàng dẫn chương trình trung bộ mặt mê đắm nhìn Trần Thượng Vũ áo mũ chỉnh tề, phong độ có thừa đi lên sân khấu. Nói thật thì một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi lại có thân hình cao to cùng khuôn mặt tuấn lãng không thua những người trẻ tuổi, hơn nữa vẻ chín chắn nhiều còn tiền lại càng khiến người đàn ông trung niên này trở thành Vương lão ngũ kim cương trong lòng phụ nữ.

Nếu bạn thật sự nhìn kỹ, sẽ nhận ra, người trên sân khấu và một người dưới khán đài thể nhưng lại có đầu mày đuôi mắt, môi miệng giống nhau lạ thường.

Trần Thượng Vũ mỉm cười đi lên, mọi người trong hội trường đều lịch sự nhìn chăm chú lắng nghe, chỉ có một người trong ánh mắt loé lên vẻ phiến não và chán ghét.

Trần Thượng Vũ diễn thuyết xong, mọi người ngồi dưới đều bị sự hài hước dí dỏm nhưng không hề phóng dăng của ông thuyết phục, cảm thán một người làm ăn không ngờ cũng có văn chương và tài văn học tốt thế, không chỉ vậy, còn có sự khí phách hào sảng của một người đàn ông.

Ngay cả Lương Sơ Lam cũng không khỏi thừa nhận quả thật người đàn ông này tính cách có nét quyền rũ riêng, thêm cả khí chất trầm ổn do những trải nghiệm qua năm tháng lắng đọng lại. Mà mấy cô gái mê trai bên cạnh đã bắt đầu líu ríu: “Đẹp trai quá!”, “Muốn gả cho anh ấy quá.” linh tinh gì đó.

Chỉ có Trần Mặc chán ghét khinh bỉ quay đầu, bịt chặt tai mình, cảm thấy những lời như thế căn bản là một loại tra tấn. Dối trá, giả vờ giả vịt, ghê tởm. .... Những từ đó thay phiên nhau nhảy lên trong lòng Trần Mặc, khiến thân thể cô căng thẳng, nắm chặt tay ngồi đó.

Kí ức lúc nhỏ tưởng đã quên cứ thế không cần gọi đã thoát ra, nước mắt vốn khoá kín trong lòng cứ như vậy không hề chuẩn bị mà mở ra. Trần Mặc không muốn nhìn, nhưng ánh mắt lướt qua, trực tiếp lưu lại hình ảnh lên vỏ đại não. Vì thế, có vài thứ càng không muốn nhớ tới, đứng lúc liền sẽ như trời sụp đất nứt.

Quan hệ không rõ ràng với Lương Sơ Lam, lại ở ngay cửa ải này nhìn thấy ông ta, tâm tình vốn đang ở dưới đáy lại càng down đến không thể down hơn được nữa. Nếu hiện tại quay đầu lại nhất định sẽ nhìn thấy từ trên người Trần Mặc đang bùng cháy một ngọn lửa vô hình, khiến người ta không dám tới gần. Sắc mặt của cô ngày càng kém, Đại hội vừa chấm dứt cô liền vội vàng đứng dậy, đẩy Lương Sơ Lam ở trước mặt qua bên cạnh, không nói một câu bước nhanh rời khỏi hội trường. Chỉ là, ngọn lửa nồng đậm trong lòng như thế nào cũng không đè nén nổi.

Ngay lúc hai người sắp bước ra khỏi cổng thì có một nhân viên công tác gọi hai người từ đằng sau: “Hai vị phía trước xin đợi một chút.”

Hai người dừng lại, quay đầu nhìn nhân viên công tác thờ hớn hèn đuổi theo.

“Xin chào, là thế này, nhà tài trợ đại hội hôm nay hy vọng có thể gặp gỡ một số vị đại biểu có năng lực xuất sắc nhất của một số trường đại học trên cả nước, không biết tối nay hai vị có thể dành một chút thời gian lại đến lần nữa được không?” Anh chàng kia nhìn biển tên trường trước ngực hai người, xác nhận là đại biểu trường ĐH Z rồi mới thành khẩn nói.

“À, được. Chúng tôi sẽ đi.” Lương Sơ Lam thoáng nghĩ, cũng không có lý do gì để từ chối liền đẩy mắt kính, tao nhã nói.

“Ngại quá, tôi không khoẻ, tối nay chỉ sợ không đi được.” Trần Mặc cảm thấy mình nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời đó, đã có chút không thể nhẫn nại nổi khó chịu khi phải nhìn thấy người kia, lại còn phải đi gặp mặt, đó căn bản là chuyện không có khả năng xảy ra.

“Này.....” Anh chàng kia có chút khó xử nhìn Trần Mặc.

“Anh về trước đi, chúng tôi sẽ đi.” Lương Sơ Lam thoáng nhìn Trần Mặc, cũng không biết ẩn tình, nghĩ cô còn giận đối chuyện tối qua, ngậm lại thật đúng là trẻ con, cho nên liền quay đầu nói lời an ủi với anh chàng kia. Anh chàng kai quả nhiên vui vẻ gật gật đầu, nói vài tiếng cảm ơn liền đi.

Nếu là việc khác, có lẽ Lương Sơ Lam thật sự có thể khuyên nhủ cô, nhưng là chuyện này, người này, tuyệt đối không muốn gặp. Có những thứ là từ huyết, ai cũng không được đụng vào, dù Lương Sơ Lam cũng không được.

Trần Mặc từ chối trả lời, tiếp tục đi ra ngoài, cũng không thêm quan tâm Lương Sơ Lam có đồng ý với anh nhân viên kia chưa, nỗi đau chôn sâu trong lòng lại khiến cô không thể dừng chân. Lần đầu tiên Trần Mặc dùng thái độ lạnh lùng như thế đối xử với Lương Sơ Lam, lần đầu tiên thậm chí ngay cả chính diện đối mặt cũng không thêm.

Cô biế làm thế là giận chó đánh mèo, nhưng mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Trần Thượng Vũ đột nhiên xuất hiện căn bản khiến cô không có thời gian điều chỉnh tâm tình của mình.

Tuổi thơ, hai chữ này đối với Trần Mặc mà nói căn bản không phải những từ ngữ chỉ hạnh phúc vui vẻ, có chính là nước mắt, lạnh lùng và cô độc, tất cả những thứ đó đã tạo thành bóng ma tâm lý ngay từ khi còn nhỏ, cho dù trưởng thành cũng không thoát khỏi sự tra tấn mỗi khi nhớ lại liên đau lòng khổ sở này.

“Mặc Mặc, nếu em bất mãn với tôi thì có thể chờ về trường rồi nói sau. Chúng ta không thể vô cớ không đến được.” Lương Sơ Lam giữ chặt Trần Mặc vẫn còn rảo bước đi ra ngoài. Tuy lời nói có chút ngưng ngừng, nhưng vẫn rất kiên trì cường ngạnh.

“Em không có, em thật sự không khoẻ, tôi em không đi được.” Trần Mặc nhẫn nại trả lời Lương Sơ Lam, cô không muốn giận chó đánh mèo, lại càng không muốn vì chuyện này mà cãi nhau với nàng. Hiện tại điều duy nhất cô muốn làm là trốn đi, để một mình mình sắp xếp lại linh hồn của mình, đừng cho những thứ tiêu cực mang theo cảm hận gì đó chạy đến quấy phá.

“Trần Mặc, tôi không thấy em có chỗ nào không khoẻ cả, em không cần cố tình gây sự thế!” Lương Sơ Lam nhận ra Trần Mặc mắt kiên nhẫn, loại cảm xúc tay đôi đột ngột này khiến Lương Sơ Lam nhất thời không tiếp thụ được. Cho tới nay, Trần Mặc đều dính lấy mình lấy lòng mình, đột nhiên lại lạnh lùng, tránh xa, cảm giác này giống như kim đâm kích thích trái tim. Lương Sơ Lam cũng không biết mình tức giận điều gì, chỉ là ngữ khí cũng trở nên không tốt.

“Em cố tình gây sự thì sao? Thích đi thì tự chị đi đi, quản em làm gì?! Nơi chị nghĩ đến, nơi chị muốn đi, Trần Mặc này liên nhất định phải đi theo đuôi chắc!” Một câu “cố tình gây sự”, rồi giọng điệu không vui kia như một ngòi nổ châm lên tâm tình từ khi nhìn thấy người đàn ông kia liên ngày càng tệ của Trần Mặc.

“Tôi.....” Lương Sơ Lam nhất thời nghẹn lời, bị Trần Mặc bỗng nhiên nổi trận lôi đình khiến không hiểu ra sao. Là mình tự cho là đúng nhỉ, quả thật, lời Trần Mặc nói không hề sai, chính mình là quen thói cho rằng cô bé này hẳn sẽ nghe lời mình nói, nhưng không ngờ, trừ quan hệ cô trò giữa hai người ra thì chẳng còn quan hệ gì cả.

Lương Sơ Lam vốn không chắc chắn, không đủ dũng cảm, thậm chí đã quen lảng tránh, những lời Trần Mặc vừa nói lại khiến nàng cảm thấy mình tự mình đa tình, khiến nàng sượng mặt. Kết quả phân tích của bộ não khiến nàng căn bản không biết tiếp tục nói gì với Trần Mặc. Nàng lặng yên lui lại, ánh mắt sau cặp kính mang theo chút khó hiểu, càng nhiều là bị cảm xúc ấy của Trần Mặc dọa sợ, cho nên mở ra lớp bảo hộ của mình.

Kỳ thật những lời đó vừa ra khỏi miệng Trần Mặc liền hối hận, nhưng những lời đã nói như bát nước đã đổ đi. Từ khi quen biết Lương Sơ Lam, cô chưa bao giờ cảm thấy mình sẽ quyết định như thế, nói những lời như vậy. Nhìn về mặt tổn thương của Lương Sơ Lam, nhìn nàng bắt giác lui lại, theo bản năng muốn vươn tay ra kéo, lại không biết mình dựa vào cái gì, một cảm giác khó chịu nghẹn trong lồng ngực, hồi ức thống khổ và sự thật tra tấn như một con dao hai lưỡi, cắt từng dao từng dao vào lòng Trần Mặc.

Hai người cứ giằng co như thế, hoàn toàn không cảm giác được một chiếc xe Limousine đi về phía các nàng, sau đó vững vàng đỗ lại phía bên phải hai người. Người ở trong xe ấn nút khiến cửa kính ô tô dần dần hạ xuống, một thân hình cường tráng mang theo một khuôn mặt nhuốm chút tang thương thành thực rõ ràng xuất hiện trước mặt Trần Mặc và Lương Sơ Lam.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ngồi trên xe không ngờ lại là Trần Thượng Vũ một thân Âu phục trắng thớm mới vừa phát biểu trên sân khấu xong. Trần Mặc mở to hai mắt nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, giống như căn bản không thể tin nổi lại có thể thật sự chạm mặt dưới tình huống này.

“Mặc Mặc. Ba ba rất nhớ con!” Thanh âm của người đàn ông trong xe thoảng khàn khàn, thậm chí còn từ tính hơn khi truyền ra từ trong microphone, trong ánh mắt có một loại ma lực tích tụ qua năm tháng, thâm thúy cũng không dọa người, thân thiết rồi lại xa cách, ông ta mỉm cười không nhanh không chậm bật thốt lên hai tiếng nói với Trần Mặc, tựa như bạn bè cũ nhiều năm không gặp, ẩn chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp, khiến người ta không hình dung được, chỉ là trong ánh mắt chợt loé lên chút bối rối. Trần Thượng Vũ ra về bình tĩnh lại vẫn có chút khẩn trương cùng chờ mong, chỉ có điều phản chờ mong này lại bị che dấu sâu đậm.

Trần Mặc ngược lại, nháy mắt trở nên suy sụp, sắc mặt cũng dị thường tái nhợt.

Lương Sơ Lam nhìn về phía Trần Mặc, lại quay đầu nhìn về phía Trần Thượng Vũ, qua gọng kính là ánh mắt giật mình kinh ngạc. Nhìn kỹ mắt, mũi, môi hai người quả thật có vài phần tương tự. Đầu mắt ngọc mảy ngài, sống mũi cao thẳng, khuôn mặt tinh xảo. Chỉ là thân thể Trần Thượng Vũ cường tráng hơn một chút, theo tuổi tác qua đi, một ít ấn ký không thể xóa nhòa của thời gian lưu lại thật ra lại càng khiến khuôn mặt tuấn lãng của Trần Thượng Vũ có vẻ thu liễm hơn rất nhiều, không giống Trần Mặc, mang theo sức sống vô hạn của tuổi thanh xuân và vẻ đẹp hoang dã có tính xâm lược mười phần.

Không ngờ ông ta lại là ba của Mặc Mặc? Lương Sơ Lam đè nén nỗi kinh ngạc trong lòng, đứng một bên. Trần Thượng Vũ đột nhiên xuất hiện thế nhưng lại xoa dịu một chút không khí thiếu chút nữa giương cung bạt kiếm giữa nàng và Trần Mặc.

Ba? Trần Mặc không biết trong từ điển của mình còn có từ “ba” này không nữa, dòng kí ức ngày thơ ấu tựa như lốc xoáy giăng xé linh hồn cô, không biết muốn kéo cô đến nơi nào.

“Ba ba, bao giờ ba về, Mặc Mặc rất nhớ ba!”

“Ngoan, ba ba bận rồi, cuối tuần sẽ dẫn con đi công viên trò chơi.”

“Được đó được đó. Mặc Mặc nhất định sẽ ngoan ngoãn.”

Nhưng cái cuối tuần đó vẫn cứ kéo dài mãi, kéo dài tới rất nhiều rất nhiều cuối tuần, thân ảnh kia vẫn không hề xuất hiện, Trần Mặc bắt đầu không còn chờ mong, không còn hy vọng gì vào người đàn ông đẹp trai mà mọi người đều nói mình rất giống ông ta cùng mình chơi xếp gỗ, cùng mình đi công viên trò chơi nữa.

Mãi đến sau đó, trong nhà không ngừng có đồ đạc bị đập vỡ, mỗi lần ba ba về đều cãi nhau với mẹ, sau đó mẹ sẽ ôm mình khóc. Sau đó cãi nhau rất lớn, những khi có cơ hội duy nhất để gặp ba cũng sẽ bị đi Thủy kéo tránh đi.

Mẹ đã không còn đáng vẽ tao nhã hiền thực lúc xưa, vừa khóc vừa mắng ba: “Anh mà còn đi tìm con hồ ly tinh kia thì đừng về cái nhà này nữa.”

Ba ba một mình uống rượu, hết ly này đến ly khác đổ vào miệng mình, ánh mắt chứa đầy sự phức tạp mà Trần Mặc nhìn không hiểu. Ông ta không quan tâm đến mẹ, mỗi lần mẹ khàn cả giọng, ông ta đều ném lại một xấp giấy gì đó rồi nghênh ngang mà đi.

Chỉ là số lần như vậy càng ngày càng ít, ba cũng càng ngày càng ít về nhà, sau đó lại chỉ sai bác Vương mang một ít đồ gì đó đưa cho mẹ. Rồi sau, mẹ cũng không khóc, không oán ông ta nữa. Đồ đạc của ba trong nhà đều bị ném đi, mà mẹ càng nhiều lần uống rượu đến say khướt mới về nhà. Mỗi lần uống rượu đều thì thầm lẩm bẩm, gọi tên ba rồi rớt nước mắt. Cái biểu tình thương tâm muốn chết đó đã khắc sâu ấn tượng trong tâm hồn non nớt của Trần Mặc, dù trưởng thành vẫn không xua tan nổi.

Đến cuối cùng, qua năm tháng, Trần Mặc cũng dần dần hiểu được, vì sao ba không về nhà, vì sao mẹ lại một mình đau lòng, cô cũng không còn hâm mộ cảnh tượng những cô cậu bạn nhỏ có ba mẹ cùng nhau đưa ra ngoài chơi đùa nữa, bởi vì không biết bắt đầu từ khi nào, đối với gia đình cô đã chẳng còn mong chờ, thậm chí mất đi tin tưởng với đàn ông, mà cái người tên “Trần Thượng Vũ” cũng không còn mang ý nghĩa vốn có nữa, sẽ chỉ khiến cô sinh ra cảm xúc chán ghét.

Nỗi căm hận thời thơ ấu, nỗi căm hận thực thuần túy, mẹ không hề nhận ra nỗi oán giận của bà như nọc độc của một con rắn độc, chậm rãi cắn nuốt cảm xúc tốt đẹp của Trần Mặc với Trần Thượng Vũ. Mãi đến khi ngày càng tiếp xúc nhiều với xã hội, nghe được càng nhiều chuyện xưa, hào cảm tội lỗi của cô với ba mình cũng đều biến mất hầu như không còn, cô liền hoàn toàn đem tiếng gọi “ba ba” đó gach bỏ khỏi từ điển của mình.

Cho dù sau này Trần Thượng Vũ từng chủ động yêu cầu được gặp cô, cô cũng thường xuyên từ chối loại gặp mặt đó, ngày qua tháng lại, hai cha con đã rất nhiều năm không gặp nhau.

Chuyện này rất giống lúc nhỏ khi một đứa con nít không chiếm được thứ gì đó, sẽ luôn thâm hạ thấp thứ ấy, mãi đến khi đứa bé đó cảm thấy thứ đó căn bản không có giá trị thì mới có thể khiến lòng thoải mái hơn một chút, tuy là một thứ cảm xúc lừa mình dối người, nhưng cũng là một biện pháp mà ai cũng không thể phủ nhận.

Mọi chuyện như một cuốn phim không tiếng động, quay cuồng chiếu lại trong óc Trần Mặc, cuộn lên ngàn tầng sóng. Ánh mắt không tự chủ lại trở nên hơi ướt át, chỉ là cô tuyệt đối sẽ không khóc trước mặt Trần Thượng Vũ, sao ông ta có thể đáng giá để cô khóc được. Trần Mặc hít sâu một hơi, nói với người đàn ông trong xe: “Tôi đã quên mình còn có ba rồi, Lam, chúng ta đi.”

Nói xong liền nắm tay Lương Sơ Lam, bá đạo đi vòng qua xe đi thẳng ra ngoài, căn bản mặc kệ sắc mặt người trong xe thế nào. Lương Sơ Lam đột nhiên bị kéo đi, không hiểu ra sao, quen thói được dạy dỗ tốt quay đầu lại, gật gật đầu với Trần Thượng Vũ tỏ ý xin lỗi, nhưng cũng không ngăn được lực kéo rất mạnh của Trần Mặc, lão đảo đi về hướng ngược lại, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Trần Mặc đi được vài bước, đột nhiên nhớ ra cái gì, buông tay Lương Sơ Lam ra, vẫy tay đón một chiếc taxi rồi ngồi vào, sau đó đen mặt không nói một lời. Dọc đường đi, mặt âm u trong lòng Trần Mặc được hoàn toàn mở ra, như giọt mực nồng đậm lan toả trong nước, như nanh vuốt cắn mở huyết mạch mình, một sợi dây thừng mang theo đau đớn cùng căm hận sắc nhọn lẳng trì trái tim cô.

Lương Sơ Lam bị động tác hất tay ra của Trần Mặc khiến tim nhói đau. Bắt đầu từ khi nào mỗi hành động cử chỉ của cô đã có thể ảnh hưởng tâm tình của nàng? Nhưng hiện tại Lương Sơ Lam không có tâm tư để lo lắng chuyện này, bởi vì sắc mặt Trần Mặc nhìn qua cực kỳ kém. Nàng lo lắng nhìn Trần Mặc, mọi chuyện vừa rồi dù là người mù cũng nhìn ra được quan hệ giữa Trần Mặc và Trần Thượng Vũ rất căng thẳng. Cái này cũng gián tiếp giải thích rõ vì sao Trần Mặc kháng cự cuộc gặp mặt tối nay như thế. Rốt cục là một thời thơ ấu như thế nào mới có thể khiến Trần Mặc không muốn nhìn thấy ba ruột của mình, lại vì sao khiến cho cô gái vẫn luôn cười rạng rỡ như ánh mặt trời trong mắt lại tràn ngập tuyệt vọng bi thương đến vậy.

Trần Mặc vẫn cố nén nước mắt, lóp ngóp trang kiên cường hoà thuận vui vẻ không cho phép cô thất thanh khóc rống trước mặt công chúng. Cô né tránh Lương Sơ Lam, ôm hai gối ngồi gác ngồi ở vườn hoa sau khách sạn, mãi đến lúc đó, nước mắt mới như những hạt trân châu đứt dây, trào ra từ hốc mắt.

Cô không biết Lương Sơ Lam bung một cốc nước ấm đứng đằng sau nhìn cô thật lâu, rốt cục vẫn không thể kiềm chế được nỗi xúc động muốn an ủi

Trần Mặc, đi đến bên cái người cô đơn, cần được yêu thương kia.

“Uống chút nước được không?” Lương Sơ Lam đặt ly nước lên trên bàn đá trước mặt Trần Mặc, cố hết sức dịu dàng nói.

Trần Mặc nhẹ nhàng lắc đầu. Luôn nói Lương Sơ Lam đeo chiếc mặt nạ lạnh lùng băng sơn, bản thân mình sao lại không phải? Cứ nghĩ dùng sự nhiệt tình lạc quan sáng sủa để vỗ trang mình là có thể quên đi nỗi mất mát tiếc tuổi khổ sở thời thơ ấu, kết quả là, vẫn không có cách nào lừa mình dối người. Gia đình tan vỡ để lại trong lòng những đứa trẻ chỉ sợ đều là những vết thương khó có thể chữa lành.

Đúng là một đứa trẻ khiến người ta đau lòng. Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Lương Sơ Lam khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy một mặt bất lực như thế của Trần Mặc. Điều nói mọi người phụ nữ đều có tình thương của mẹ, cũng như giờ khắc này, Lương Sơ Lam không có cách nào bỏ đi. Cho dù vừa bị người ta nổi giận, cũng vẫn không thể nhìn Trần Mặc ngồi khóc một mình.

Cảm giác đau lòng đột nhiên ập tới khiến nàng theo bản năng ngồi bên cạnh Trần Mặc, thở dài một hơi, giống như mình bị đánh bại, chấp nhận số mệnh nhẹ nhàng kéo Trần Mặc vào lòng.

Đây là lần thứ hai ôm cô, so với lần đầu còn cảm giác được rõ ràng hơn nỗi bất lực của người trong lòng. Lương Sơ Lam nhìn từng giọt từng giọt nước mắt của Trần Mặc lăn dài từ hốc mắt của cô chảy xuống, bức tường luôn đóng băng trong tim có dấu hiệu rạn nứt sắp sụp đổ, lòng của nàng hơi hơi có chút không nở, một chút đau đớn không đành lòng.

“Có chuyện gì thì đừng để trong lòng, nói ra sẽ thoải mái hơn.” Lương Sơ Lam kéo Trần Mặc, dùng một tay vỗ vỗ lưng cô giúp cô thờ ơ dễ dàng, khẽ nói. Nàng không nở nhìn Trần Mặc khóc, nước mắt ấy khiến lòng nàng có cảm giác đau đớn không hiểu vì sao.

Trần Mặc có chút tham luyến cái ôm của Lương Sơ Lam, tựa đầu rúc vào cổ nàng. Không biết vì sao, trên người Lương Sơ Lam luôn có một thứ sức mạnh có thể khiến cô an tĩnh lại, cảm xúc bị tổn thương ở trong vòng tay dịu dàng của Lương Sơ Lam đã nhạt đi rất nhiều. Cô bắt đầu dứt quãng kẻ lại thời thơ ấu của mình, cũng chỉ nguyện ý kể cho nàng nghe.

Lương Sơ Lam chưa từng trải qua chuyện đó, nhưng cũng trong những lời kể ấy cảm nhận được nỗi bất đắc dĩ và khổ sở của Trần Mặc, đáy lòng cũng trở nên mềm mại.

Lúc nhỏ, Trần Mặc là viên ngọc quý trong nhà. Mẹ cô xuất thân từ nhà quan lớn, ông ngoại bà ngoại cũng đều có danh tiếng, mà nhà ba cô là gia đình thương nghiệp. Ông nội cô chính là người đặt nền móng khai sáng Công ty dược Khánh Thái. Tất cả mọi người đều hâm mộ sự kết hợp đó, càng hâm mộ Trần Mặc là thiên kim của toàn bộ gia tộc, cảm y ngọc thực lại có thân phận tôn quý.

Nhưng cuộc sống như thế cũng không mang đến cho Trần Mặc một tuổi thơ vui vẻ, có chính là vô số tiệc tối, thăm viếng, cùng một đồng lễ nghi cần phải học. Ba và mẹ luôn lôi kéo cô giới thiệu với một đám đi và chú không quen biết, còn muốn cô biểu diễn dương cầm hay violon trước mặt bọn họ, có được cũng chỉ là những lời khen ngợi dối trá. Kỳ thật, ánh mắt của trẻ nhỏ mới sáng như tuyết, ai thật tình ai giả ý, đều có thể nhìn rõ ràng rành mạch.

Thời điểm ấy, những đứa trẻ luôn hâm mộ cô có thể tới công viên chơi, còn cô chỉ có thể ở vườn hoa sau nhà một mình với mấy tảng đá. Những đứa trẻ hâm mộ cô có thể tan học rồi cùng bạn bè đi về, mà cô chỉ có thể ngồi trong xe ô tô, bị mấy người vệ sĩ chờ về nhà. Những đứa trẻ hâm mộ cô có ba mẹ yêu thương nhau, cứ đến cuối tuần sẽ dẫn con cái đi đến công viên chơi trò chơi, đi KFC, mà cô chỉ có thể nhìn ba mẹ cãi nhau, hoặc là rõ ràng ngay cả mặt mũi của ba mình cũng không dễ dàng nhìn thấy.

Mãi đến khi trưởng thành mới biết, ba mẹ cãi nhau rồi chiến tranh lạnh là vì ba có người thứ ba bên ngoài, vì thế mẹ mới thương tâm, lại vì hai gia đình nên hai người họ không lựa chọn ly hôn, mà cứ duy trì một mối quan hệ vợ chồng bằng mặt không bằng lòng, hữu danh vô thực như vậy. Cũng vì thế, cô chán ghét oán hận ba mình, thậm chí ngay cả nhà nội cũng không muốn gặp.

Trần Mặc run rẩy nằm trong lòng Lương Sơ Lam, tiếng nói run rẩy ngắt quãng và giọng mũi nồng đậm, từng chữ từng lời đều ngập tràn bi thương, khiến Lương Sơ Lam không hiểu sao đau nhói lòng. Thời thơ ấu như thế hoàn toàn cướp hết mọi vui vẻ của một đứa trẻ, tuy thời thơ ấu của nàng cũng không hoàn mỹ, nhưng so với những gì Trần Mặc phải trải qua lúc nhỏ, phải chịu đựng sự giả dối sắp đặt của người lớn mà nói, thật sự không chút hạnh phúc nào.

Lương Sơ Lam không phải người biết an ủi người khác, điều duy nhất có thể làm chính là im lặng làm bạn với Trần Mặc, làm một người khiến cô yên tâm phát tiết cảm xúc. Có lẽ, Lương Sơ Lam phải thừa nhận, có đôi khi thân thể thành thật hơn suy nghĩ nhiều, chính nàng muốn thoát ra, nhưng thân thể lại không đồng ý. Nàng bắt đầu thấy lo lắng cho những hoạt động phải tham dự kế tiếp của [Hội nghiên cứu và thảo luận Văn học] lần này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tảng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Trần Thượng Vũ tìm được cách liên lạc với Lương Sơ Lam từ ban tổ chức đại hội, nhấn một tin tức ngắn gọn, ý là tối ông ta sẽ đi Hải Nam, còn nói mấy

lời khách sáo linh tinh, hy vọng giáo sư Lương có thể chiều cố Trần Mặc nhiều hơn một chút.

Như thế có thể thấy được, có lẽ chỉ có Beethoven mới có khả năng bóp cổ vận mệnh, còn phần lớn thời điểm, thường thường bị đè ép gắt gao không phải vận mệnh, mà là chúng ta ở dưới bánh xe vận mệnh.

Trần Mặc ở Hải Nam xa xôi, không biết mình đi rồi Hạ Đông Noãn càng “trạch”, trừ đi học, ăn cơm, làm trợ lý ra, tất cả thời gian đều gả cho phòng ngủ, cửa lớn không ra cửa nhỏ không màng, đúng tiêu chuẩn “cô vợ nhỏ”. Chỉ thường xuyên nhìn không khí ngăn người, thờ dài.

Hôm nay, hai tiếng trợ lý với Y Vận Hàm vừa chấm dứt, Hạ Đông Noãn thờ dài thật sâu một hơi. Số lần thờ dài mấy ngày qua còn nhiều hơn tổng số lần thờ dài suốt hai mươi năm nàng sống, nàng cảm thấy nếu mình cứ tiếp tục thờ dài như thế, chắc chắn mình còn già mau hơn mấy bà mẹ có con nhỏ mất thời,

Đi đến cạnh cửa, Hạ Đông Noãn bắt giác quay đầu, lưu luyến liếc nhìn Y Vận Hàm ở trong phòng, người kia căn bản không giương mắt lên tiền, chính xác mà nói, ngay cả ý đưa tiền đều không có. Nàng cắn cắn môi, cau mày ủ rũ đi ra ngoài.

Ngay lúc nàng đi qua chỗ rẽ rồi biến mất, giây tiếp theo Y Vận Hàm liền ngẩng đầu lên. Nhìn thân ảnh đã biến mất, trong ánh mắt cô ánh lên thứ tình cảm nói không nên lời. Làm sao cô không biết nỗi khổ sở của Hạ Đông Noãn, tối hôm đó nhìn Hạ Đông Noãn khóc thành như vậy, trái tim cô cũng đau đớn như sắp vỡ ra. Không giữ nàng lại, thì sau này không được tự nhiên khi nhắc tới nàng, mà dựa vào đó lại trực tiếp coi ngày đó như một tờ giấy đã lật qua, không mang lời mở đề, mà trực tiếp lãng tránh. Sau hôm đó, nhìn như bình tĩnh, lại cực kỳ giống cơn sóng trước phong ba, ai cũng không biết có thể nín nhịn tới khi nào, mà lúc bùng nổ thì có đáng về gì.

Y Vận Hàm muốn giải thích rõ ràng, bản thân cô cũng rối rắm lắm mà, phải nói thế nào đây? Mọi chuyện đều chẳng làm rõ, nàng khóc vì lý do gì cũng không biết, chẳng lẽ chỉ bằng suy đoán liên kết luận là vì mình sao? Trường hợp xấu hổ ngay cả Y Vận Hàm đều không chịu nổi như vậy không ngờ ngay cả một lý do thích hợp đúng đắn cũng không có, lại càng khó nói đến việc giải thích rõ ràng.

Bắt đầu từ khi nào thì cô và Hạ Đông Noãn vượt ra khỏi ranh giới rạch ròi giữa cô trò, là vì hai nụ hôn mập mờ không rõ kia sao? Lại bắt đầu từ khi nào, tiểu loli này đã cắm rễ trong lòng mình, thời thời khắc khắc đều khiến trái tim đau đớn, như thế muốn đào cả quả tim ra. Cho dù nàng ngay bên cạnh, cũng không biết tiểu sắc lang bị mình đùa giỡn liên đo mắt đó trong lòng rốt cuộc nghĩ gì.

Loại cảm giác này rất khổ sở, mà Y Vận Hàm chưa bao giờ nếm trải cảm giác tra tấn không phát tiết được cơn buồn bực thế này. Mà hình như giới hạn là tự cô bước qua mà, như vậy hẳn là nên do cô chấm dứt mới phải.

Ngày đó quả thật chịu đựng đủ lắm rồi, trong hơi thở còn lưu lại mùi hương của Hạ Đông Noãn, Y Vận Hàm thầm hạ quyết định, ngày mai cô cần nói cho Hạ Đông Noãn biết một quyết định của mình.

***

“I kiss the girl.....”

Di động truyền đến tiếng chuông, Hạ Đông Noãn uể oải lấy di động ra, đây là nhạc chuông Trần Mặc chọn giúp nàng, nói gì mà tốt nhất canh lúc có Y Vận Hàm ở đó để cô nghe được. Không nhận thức được sự ảnh hưởng của Trần Mặc với chiều hướng giới tính của mình, nhưng một sự thật bị ai thôi thúc chính là, nàng vừa mới ra khỏi toà nhà [Học viện nhân văn] thì chuông di động reo vang, hơn nữa hình cái đầu người nhấp nháy không phải ai khác, mà chính là bà mẹ dễ thân đáng yêu cộng thêm thích trở lại tuổi thơ của Hạ Đông Noãn.

“Đông Noãn à, nghe rõ không?”

“Mẹ, con không ở trên sao hoà, mẹ không cần thử tín hiệu.”

“Sao lại nói chuyện với mẹ thế chứ, thật là, tối mẹ tới đón con, cần phải tham dự một buổi tiệc đó.”

“Cái gì!!! Sao mẹ không nói sớm? Con còn có lớp mà!”

“Chuyện đó có quan hệ gì đâu, có lớp thì xin nghỉ thôi, cũng không phải chuyện lớn gì! Chẳng phải chỉ là một bữa tiệc thôi sao, kỹ thuật nhảy của Đông Noãn nhà chúng ta chẳng lẽ còn sợ thua người khác. Hơn nữa, thật ra ấy, mẹ nhìn danh sách thấy có vài đối tượng con rở hoang kim, mẹ và ba đều muốn con nhìn xem thế nào, ha ha, nói không chừng sẽ.....”

“Mẹ ~ người!” Hạ Đông Noãn nhất thời cảm thấy sau ót ba vạch đen, đây là bà mẹ kiểu gì thế, sợ con mình gả không được à, đã nhiều tuổi thế rồi còn không đứng đắn.

“Được rồi được rồi, cứ cho là nói giỡn đi, con mau chuẩn bị đi, hai tiếng sau gặp.”

“Dạ.” Hạ Đông Noãn nhìn hình cái đầu của mẹ với vẻ mặt buồn bã trên di động, liền cảm thấy sao mình lại có một bà mẹ tính con nít như thế. Bao nhiêu tuổi rồi còn tìm người yêu cho mình, còn con rở hoang kim, những người đó không phải mình chưa từng gặp qua, căn bản là không có cảm giác.

Hạ Đông Noãn bấm tay tính toán, mình thật sự lâu rồi không gặp cha mẹ. Ba mẹ vận rộn sự nghiệp cứ hai ba ngày lại tách ra. Ba ba Hạ Lập là chủ tịch tập đoàn giải trí hoàn cầu và mẹ Diệp Văn Phương là giám đốc công ty sản xuất đồ chơi trẻ em luôn một tháng cũng không gặp nhau được vài lần.

Nàng thấy rất kỳ lạ, ba và mẹ vừa thấy mặt nhau liền đầu vô mồm, mà bên người ba đều có mỹ nữ vòn quanh, còn đều là những người đẳng cấp nhất,

nhưng đầu vô mồm rồi, xuống sân khấu, ba vẫn một lòng như thế với bà mẹ tính tình trẻ con, ngay cả mấy chuyện hoa cỏ ven đường không hay đều không có. Vấn đề này vẫn khiến Hạ Đông Noãn khó hiểu, có lẽ đây là tình yêu chân chính, vì thế, nàng lại không nhận được nghĩ tới Y Vận Hàm, nữ nhân giống thuốc phiện khiến nàng ngày càng nghiện kia.

Hạ Đông Noãn không có tâm tình trở lại phòng ngủ, không ngờ lại không tìm được lễ phục thích hợp. Vì nàng nghĩ đến đại học hẳn không cần dùng đến, cho dù có dùng cũng có thời gian mua, nào biết giây phút mình nhất thời tâm huyết dâng trào ấy lại bị bà mẹ hay quên của mình đột nhiên tập kích. Giờ thì lễ phục phải làm sao đây?

Hạ Đông Noãn lật chỗ này, lại lục chỗ kia, đột nhiên thấy được một cái hộp. Đây là... thứ Y Vận Hàm tặng, một bộ lễ phục công chúa có quai. Nàng thấy đây là một bộ lễ phục lấy lụa trắng làm chủ kinh điển, màu bạch kim thanh nhã thánh khiết, chi tiết đơn giản nhưng không theo khuôn sáo cũ, đai đeo thiết kế rất có khí chất, phối hợp với những hạt châu cùng màu đính lên, đường cong đơn giản, khiến người ta có hương vị tự nhiên độc đáo. Y Vận Hàm thật sự rất có thẩm mỹ, nhìn qua là biết rất hợp với nàng.

Phải mặc bộ này sao? Hạ Đông Noãn ngờ ngác vuốt bộ lễ phục kia, dòng suy nghĩ lại bay tới tối hôm đó.

Có những người chính là như vậy, cho dù quên chính mình, nhưng vẫn nhớ kỹ từng chi tiết một về người khác. Đôi hàng mi vì vui vẻ mà cong lên, đôi mắt phượng mang theo xuân sắc, sống mũi cao thẳng cùng đôi môi đầy đặn kêu gọi, mỗi một chi tiết đều gọi lên xúc cảm từng có trong lòng Hạ Đông Noãn. Sự xâm nhập mang theo ôn nhu, như thể bên môi còn vương lại hơi thở mà cô trao tới. Còn có ngữ khí trêu chọc, ánh mắt là lời, mỗi một chỗ đều lưu lại dấu vết ôn tồn.

Nhưng mà sự thật lại bất lực đến thế. Bản thân mình quả thật đáng bị coi thường, thấy thứ gì đó, sẽ nghĩ đến Y Vận Hàm, mỗi lần thoáng cảm thấy nhớ hương vị ngọt ngào kia đều sẽ bị hiện thực lạnh lùng kéo lại, đây không phải tự mình chịu tội sao! Nhưng Hạ Đông Noãn lại làm thế nào cũng không bỏ được thói quen mối hình thành này.

Nếu không còn lựa chọn, vậy cứ lấy bộ này đi. Nàng lắc đầu, như muốn gạt bỏ cảm xúc phiền lòng về Y Vận Hàm. Chấp nhận số mệnh nhìn bộ lễ phục nằm gọn gàng trong hộp, giặt giặt tay, lấy nó ra.

Nhìn trong gương, lưng áo đúng chuẩn ôm gọn vào người, mái tóc quần dài bị những sợi đăng ten trắng nõn ôm lấy vắn lên cao, váy bông thuần sắc trắng tinh khiết có ít trang trí nhỏ nhỏ vui tươi lại không mất vẻ đoan trang. Dây đen bằng ren làm nổi bật đường cong xương quai xanh. Không thể không nói, dáng vẻ này của nàng quả thật có chút mỹ cảm nhỏ nhỏ. Chẳng qua vẻ mặt người trong gương không có vẻ vô lưu vô lo của một tiểu công chúa, mà ngược lại có một phần do dự cùng ưu thương.

Hạ Đông Noãn cũng chẳng quản được nhiều, nàng cời lễ phục, sửa sang lại một ít đồ trang điểm và quần áo, đợi đến lúc thời gian không sai biệt lắm, mẹ cũng đã chờ ở cổng trường. Nàng vội vàng chạy ra, vừa ra liền thấy một chiếc xe RV như trong phim hoạt hình, không phù hợp với thẩm mỹ của nàng và ba, lại được mẹ nàng cực kỳ yêu thích.

“Đông Noãn à, ở trường con mặc như thế sao?” Diệp Văn Phương nhìn Hạ Đông Noãn một thân áo T-shirt với quần bò đơn giản đến không thể đơn giản hơn liền cảm thán. Hạ Đông Noãn tròn trắng mắt, nhìn bà mẹ còn giống loli hơn mình trước mặt, không biết phải nói gì. Quả nhiên mẹ nào con nấy. Nếu thấy Diệp Văn Phương trước sẽ tuyệt đối hiểu vì sao Hạ Đông Noãn lại da thịt căng tròn mịn màng thế.

Phụ nữ đã hơn bốn mươi tuổi lại không ngờ vẫn giữ được làn da căng mịn, một đôi mắt không chỉ không bị năm tháng để lại dấu vết già đi, mà ngược lại mang theo khí chất thành thực nội liễm, chỉ hơi nhướn mày, ánh mắt mê người quyến rũ mà không quá chói mắt. Đôi môi tô màu sáng càng khiến người ta không đoán được ra tuổi của nàng. Từ trên xuống dưới toát lên sự quý phái nhưng cũng không mất vẻ đáng yêu, làm người ta vừa thấy liền cảm thấy người phụ nữ này rất dễ gần.

“Mẹ, đây là trường học, con không phải đi trình diễn thời trang, không phải mấy cô người mẫu ngôi sao ở công ty của ba.”

“Được được được, Đông Noãn nhà chúng ta mặc gì cũng đẹp hết, ngay cả áo phông mặc lên cũng có cảm giác khác người, nhất định khiến đám nam sinh trong trường mê chết, mẹ biết. Con làm thế là vì khiêm tốn. Ha ha.”

Diệp Văn Phương tự mình nói với mình, cũng không phát hiện Hạ Đông Noãn hoàn toàn không biết nói gì cộng thêm vẻ mặt bất đắc dĩ. Hạ Đông Noãn cũng không nói xen vào, biết mẹ mình thích hài hước, hơn nữa trọng điểm là thích trêu đùa mình.

“Mẹ, lần này là tiệc gì thế?” Chờ Diệp Văn Phương thao thao bất tuyệt, khen ngợi Hạ Đông Noãn rồi đồng thời tự khen mình một lần xong, Hạ Đông Noãn tò mò hỏi.

“À, sinh nhật 24 tuổi của thái tử công ty bất động sản Kim Thành, gọi là gì nhỉ, Y Vận Hiền. Tổ chức một party lớn làm lễ thành nhân, rất nhiều công ty gia đình đều được mời, có lẽ nhà họ cũng định cho cậu ta chính thức vào quản lý công ty của gia tộc. Mà ba con và ba cậu ta quen biết nhau lâu rồi, cho nên nhà chúng ta đương nhiên nhất định phải tham dự.” Diệp Văn Phương giải thích với Hạ Đông Noãn.

“Ồ.” Hạ Đông Noãn đầu thiếu dây thần kinh cũng không nhận ra cái tên này giống giống tên ai, chỉ khẽ đáp, rồi tìm một tư thế thoải mái trên sofa.

“Làm gì có thời gian cho con nghỉ ngơi, mau đi trang điểm đi.”

Diệp Văn Phương nhìn vẻ mặt không chút quan tâm của con gái, thật sự là Hoàng thượng chưa vội mà thái giám đã lo. Phải biết rằng nàng còn có chuyện chưa nói với Hạ Đông Noãn, đó là mới trước đây nàng đã cùng gia đình họ Y định hôn ước của con cái hai nhà. Tuy lời nói không biết có thể tính không, nhưng thế nào cũng đều phải lịch sự tham dự, mà làm một đứa con gái, phải thật sự trang điểm ăn vận, đẹp đẽ rạng rỡ tham dự mới chính là lễ phép quan trọng nhất.

Nàng lôi kéo Hạ Đông Noãn về mặt không tình nguyện bắt đầu trang điểm. Ép con gái lập tức thay lễ phục, còn khen ngợi thẩm mỹ của Hạ Đông Noãn một phen. Chẳng qua Hạ Đông Noãn không nói, bộ lễ phục này không phải do mình mua, mà là do một nữ nhân khác đưa.

Về phần Y Vận Hàm, sau khi Hạ Đông Noãn đi rồi cũng vội vàng lái chiếc SUV của mình rời khỏi trường. Tiệc sinh nhật của đứa em trai ruột, người làm chỉ dù thế nào cũng đều phải ăn vận đẹp để tham dự. Nhưng làm giáo sư, cô cũng không có lý do gì vô cớ bỏ bê công việc, cho nên thời gian kéo dài tới lúc sắp bắt đầu mới xuất hiện ở hội trường. Chuyên viên trang điểm vội vàng vàng kéo cô vào phòng trang điểm, bởi vì cho dù có là chuyên viên cực kỳ có bản lĩnh cũng không có cách nào trong thời gian ngắn như thế trang điểm tinh xảo được.

Chẳng qua điều khiến cô không ngờ là khi mình mặc bộ lễ phục gọi cảm nhưng không quá lộ liễu, vừa xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt của hầu hết đám đàn ông con trai thì cô lại nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc. Vì thế, quyết định đó của cô không cần đợi đến ngày mai, bởi vì nữ nhân vật chính mà cô sẽ nói rõ quyết định của mình đang đứng cách đó không xa, mặc bộ lễ phục công chúa mà cô tặng, thật sự giống một nàng công chúa nhỏ đứng giữa cha mẹ, xinh đẹp mà yên tĩnh đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

“Anh Y, lâu quá không gặp! Khí sắc thật không tệ, mặt mày hồng hào nhỉ! Ha ha ha.”

“Anh Hạ, anh nhìn cũng đâu có tệ đó thôi! Mấy năm không gặp, không ngờ còn phong lưu phóng khoáng thế!”

Tiếng cười sang sảng từ miệng của hai người đàn ông mới qua hoặc mới đầu năm mươi truyền ra, một cái ôm rắn chắc, một câu “đã lâu không gặp” ẩn chứa biết bao tình hữu nghị bên trong.

“Tới đây tới đây, tới đây để tôi giới thiệu, đây là con tôi, Y Vận Hiền, mới vừa du học trở về, qua đây, gọi chú Hạ, dì Diệp đi.” Y Đông Huy lôi kéo cậu con trai cao hơn mình hẳn một cái đầu qua, giới thiệu với cả nhà Hạ Lập.

“Uncle, Auntie, chào mọi người, con mới đi du học về, xin lỗi chữ quốc ngữ nói không thạo lắm.” Y Vận Hiền ngượng ngùng cười cười. Khuôn mặt có phần rất giống ba, đều là mỹ nam tiêu chuẩn, chẳng qua thân hình cùng khuôn mặt dần trở nên đầy đặn của Y Đông Huy khiến người ta nhất thời không nhìn ra vẻ tuấn lãng một thời của ông ta. Nhưng Y Vận Hiền lại khác, vừa mới qua hai mươi tư tuổi, khiến cậu nhìn rạng rỡ như ánh mặt trời, nhưng cũng không còn vẻ ngây thơ, có cảm giác ấm áp dạt dào. Không phải mày kiếm mất sáng, ngược lại có những đường cong hơi nhu hoà nội liễm.

Thận trọng mà lễ phép, câu trả lời ngập ngừng nhưng thoả đáng khiến Hạ Lập và Diệp Văn Phương nghe cực kỳ vừa lòng, đặc biệt Y Vận Hiền còn đẹp trai như thế, gia thế lại càng khỏi phải bàn, hai người đều cười thật vui, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Hạ Đông Noãn nhìn chàng trai vừa mới rũ bỏ nhưng vẫn còn lưu lại một ít khí chất non nớt này, cứ cảm thấy đã gặp ở đâu đó rồi, rất quen thuộc, lại không nhớ nổi rốt cuộc đã gặp thế nào. Nỗi nghi hoặc này mãi đến khi nàng kinh ngạc nhìn thấy Y Vận Hàm xuất hiện trước cửa mới hiểu được vì sao mình cảm thấy Y Vận Hiền khiến mình có cảm giác quen thuộc đến vậy. Bởi vì mặt mũi hai người rất giống nhau, như thể đúc ra từ một khuôn.

Lúc Hạ Đông Noãn nhìn thấy Y Vận Hàm thì hoàn toàn bị giật mình, nàng căn bản không ngờ dĩ nhiên lại chạm mặt cô ở nơi này, ánh mắt tròn tròn tràn đầy vẻ kinh ngạc không tin được. Nàng nắm chặt gấu váy, sự tình cò gặp gỡ đột nhiên này khiến trái tim nặng nề đột nhiên giật thót, thật giống như nỗi nhớ nhung nho nhỏ của mình bị người ta phát hiện, mà Y Vận Hàm đi ra từ trong nỗi nhớ của mình, lòng mình có cảm giác vui sướng không kiềm chế được. Bắt đầu từ khoảnh khắc ấy, tất cả sự chú ý của Hạ Đông Noãn đều đặt lên người cô gái kia.

Hạ Lập, Diệp Văn Phương không nhận ra Hạ Đông Noãn lơ đãng, còn tiếp tục trò chuyện cùng cha con nhà họ Y.

“Lúc con còn nhỏ, chú còn từng bế con đó, nếu không phải ba con đưa con ra nước ngoài từ sớm thì chắc con và Đông Noãn nhà chú đã trở thành bạn bè thân thiết rồi.” Hạ Lập bất động thanh sắc dẫn đề tài tới Hạ Đông Noãn, vốn định giới thiệu anh chàng đẹp trai này cho con gái mình làm quen, kết quả lại thấy Hạ Đông Noãn về mặt kinh ngạc nhìn hướng khác, căn bản không tập trung. Mà Y Vận Hiền cũng theo lời Hạ Lập nói mà chú ý tới Hạ Đông Noãn.

Từ ánh mắt đầu tiên, Y Vận Hàm liền có phản thích cô nữ sinh trước mặt, nhìn qua thật sự rất ngoan, giống một nàng công chúa nhỏ xuất trần, hàng lông mi như ánh trăng rằm dưới ánh tịch dương của buổi chiều tà vẽ nên một đường cong mê người, ánh mắt thâm thúy thoáng có chút hồ hững khiến người ta nhìn không thấu, mà sống mũi cao thẳng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn lại thêm hàm răng trắng nõn hơi hé lộ càng làm nổi bật khuôn mặt thêm động lòng người.

Nhìn quen mấy cô tóc vàng mắt xanh thành thực kêu gọi, nay nhìn thấy một cô gái hơi chút ngượng ngùng, có chút đáng yêu, lại có phần rụt rè như thế, Y Vận Hiền liền cảm giác mình cũng hơi say. Chỉ tiếc, từ lúc gặp mặt đến giờ, sự chú ý của cô gái này hình như không biết đặt ở phương nào.

“Đồng Noãn! Làm gì mà ngăn ra thế?” Diệp Văn Phương kéo tay Hạ Đồng Noãn, vẻ mặt không biết nói gì. Con gái mình không ngờ dưới tình huống như thế còn có thể thất thần, thật đúng là được di truyền “bản lĩnh tốt đẹp” của mẹ.

“Ba, chị đến rồi!” Y Vận Hiền theo hướng Hạ Đồng Noãn nhìn qua, thấy người chị gái quyến rũ hết chỗ nói, vừa tới đã bị một đám con trai vây quanh ở đằng kia.

“Vận Hàm, hôm nay em đẹp quá.”

“Vận Hàm, điệu nhảy đầu tiên hôm nay giữ lại cho anh nhé.”

.....

Y Vận Hàm vừa xuất hiện, liền thành công hấp dẫn ánh mắt của đám đàn ông đến độ tuổi kết hôn ở đây, trong đó đương nhiên cũng có một cô gái.

Cô mặc một bộ lễ phục màu tím nhạt, ôm gọn lấy dáng người hoàn mỹ, dưới ánh đèn, như một vị nữ thần thần bí tao nhã lại không mất vẻ mê người, yêu kiều bước ra từ trong màn sáng màu tím. Ánh đèn sáng rực chiếu lên mái tóc dày uốn xoắn, hắt ra những tia quang mang vàng rực rỡ, khuôn mặt của cô bị mái tóc quấn dài hơi che khuất, chỉ có thể nhìn được chiếc cằm thon cùng sườn mặt với đường cong duyên dáng. Một cái nhãn mày một nụ cười, phong tư yêu kiều.

Một đám đàn ông con trai mặc Âu phục như một bầy vịt, vì muốn bảo trì tốt phong độ thân sĩ trước mặt giai nhân, tuy trong lòng vạn phần lo lắng, rất sợ người khác chiếm thời cơ trước, bề ngoài tuy tỏ ra không vội không chậm đi thông thả đến trước mặt Y Vận Hàm, nâng ly mời chào, muốn khiến giai nhân vui.

Cô muốn xuyên qua đám người đi tìm ba và em trai, trong phút lơ đãng lại thấy được một thân ảnh khiến cô bất ngờ đứng cạnh người nhà mình. Mà cô gái kia cũng đang dùng một ánh mắt không thể tin được nhìn mình, nhìn chăm chăm, bởi vì kỳ lạ mà hơi nhũn mảy, đôi môi mím lại, còn có bàn tay tóm chặt góc váy, mỗi một chi tiết đều khiến cô cảm thấy như có tiếng trống gõ vào trái tim.

Y Vận Hàm đột nhiên nở nụ cười thiên kiều bá mỵ, hiểu được một câu nói, không cần chờ đến mai, đêm nay có thể nói rõ ràng rồi. Thì ra duyên phận đã đến, dù trốn cũng trốn không thoát. Chẳng qua nụ cười mỉa hoặc ấy khiến đám ông bướm xung quanh hoảng hồn choáng váng.

“Phải rồi, tôi nhớ anh còn có một cô con gái lớn tên là tiểu Hàm, trước đây thường đến nhà tôi chơi mà!” Diệp Văn Phương đột nhiên nhớ ra lúc Hạ Đồng Noãn còn chưa ra đời, mình rất thích cô con gái nhỏ nhà họ Y, lúc ấy đã muốn sinh một cô con gái đáng yêu như búp bê giống tiểu Hàm.

“Ừ, đúng thế, à, Vận Hàm! Đi theo ba.” Y Đồng Huy vừa đáp Diệp Văn Phương, vừa đi về phía Y Vận Hàm, kéo cô ra từ giữa đám đông, đến trước mặt một nhà Hạ Lập.

“Đây là con gái lớn của tôi.”

“Trưởng thành rồi, tiểu Hàm đều lớn đến thế, không nhận ra được luôn đó. Con bé xinh quá, thật sự rất giống.....” Hạ Lập nói, nhìn nhìn Y Đồng Huy lại đột nhiên nhớ ra chuyện gì không nên, liền vội vàng im bặt, sắc mặt có chút áy náy.

“Không sao, đều đã qua cả, tôi cũng biết con bé rất giống bà ấy. Tiếc là bà ấy ra đi sớm quá, nếu không Y Vận Hàm cũng có một người mẹ yêu thương con bé.” Thần sắc Y Đồng Huy chợt loé lên tia khô sớ, nhưng vẫn bị Hạ Lập nhìn thấy. Từng này tuổi, rất nhiều chuyện nhìn đã lạnh nhạt đi nhiều, nhưng người đã cùng mình qua phong sương mưa tuyết, làm vợ chồng từ thời son trẻ cho đến già, cuối cùng người bạn đời lại rời mình đi trước, nay nhìn gia đình Hạ Lập ân ái hạnh phúc, Y Đồng Huy vẫn không nhịn được có chút hâm mộ.

“Ba, hôm nay sinh nhật của em trai, đừng nhắc tới chuyện đó nữa. Chú Hạ, di Diệp, đã lâu không gặp hai người, con rất nhớ hai người đó.” Y Vận Hàm mỉm cười nhu thuận nói. Nụ cười mê người kia như gió xuân lướt qua trái tim Hạ Đồng Noãn, nhưng từ lúc tới Y Vận Hàm chẳng hề liếc nhìn Hạ Đồng Noãn một cái, thật giống như cô không quen biết nàng. Điều này khiến lòng Hạ Đồng Noãn ảm ảm như nhức nhối.

Giờ khắc này, Hạ Đồng Noãn còn chưa thu sự kinh ngạc và niềm vui sướng của mình vào bụng, mà bộ dáng ngờ ngác đáng yêu, ánh mắt kinh ngạc rõ ràng kia đều bị Y Vận Hiền ở bên cạnh thu hết vào mắt, thật đúng là một cô gái thẳng thắn đáng yêu. Y Vận Hiền cảm thấy đã lâu rồi mình không gặp một tiểu mỹ nữ thiên nhiên ngốc như thế, phải biết con gái nước ngoài thường nhiệt tình thoải mái như lửa, khiến một người vốn bản tính truyền thống như hán chiu không nổi.

Nhưng mà đối tượng chú ý của cô em gái này lại không phải là hán mà lại là chị gái mình, điều đó khiến Y Vận Hiền vừa cảm thấy thất bại vừa cảm thấy kỳ quái, chỉ có thể đem hiện tượng quái này quy cho lý do vì chị gái mình rất nổi bật. Đôi khi, thật không thể không nói, thương thức của hai chị em nhà này rất giống nhau.

“Trí nhớ của tiểu Hàm tốt quá!” Diệp Văn Phương hiền hoà nhìn Y Vận Hàm trước mặt, tuy đã thay đổi rất nhiều nhưng vẫn có thể thấp thoáng nhìn ra được hình bóng trước kia.

“Anh Hạ, hôm nay mọi người nhất định phải vui đùa hết mình nhé. Con gái anh tên là Hạ Đồng Noãn nhì, chú Y chắc nhớ không lầm đâu.”

“Dạ... Phải ạ. Con chào chú!”

“Đây nhất định là Đồng Noãn muội muội phải không, xinh quá, tỷ tỷ thích lắm đó!” Y Vận Hàm vươn ngón tay, chọc chọc hai má Hạ Đồng Noãn, vừa có chút trêu chọc, lại có chút ái muội nói. Hạ Đồng Noãn cảm giác được đầu ngón tay Y Vận Hàm, vừa run rẩy lại toát mồ hôi, lờ lờ vào tai Hạ Lập bọn

họ là nữ khí vô cùng thân thiết của một cô chị với em gái, nhưng Hạ Đông Noãn nghe lại là lời đùa giỡn thực sự.

Bất quá, Y Vận Hàm chỉ liếc Hạ Đông Noãn một cái, lúc ở rất gần, đôi mày nhíu lại, cảm giác đôi mắt phượng to tròn vốn rất thu liễm đột nhiên biến thành tràn đầy xuân tình nhộn nhạo, chỉ một giây, người khác không phát hiện ra, chỉ có mình Hạ Đông Noãn thấy được, giây tiếp theo cô liền dờn tầm mắt. Dù sao đang ở trước mặt người lớn, Y Vận Hàm vẫn nắm rất chắc thái độ.

Chỉ là một cái liếc mắt, khuôn mặt Hạ Đông Noãn liền bị Y Vận Hàm trêu chọc đến đỏ bừng, một bộ cô gái nhỏ thẹn thùng thể hiện không thể nghi ngờ. Đối mặt với một Y Vận Hàm vừa gọi cảm, quyến rũ lại đầy vẻ sang quý như thế, hơn nữa thêm chút đùa giỡn vừa rồi khiến tim Hạ Đông Noãn đập gia tốc. Thế giới này cũng nhỏ quá đi, không ngờ nhà cô và nhà nàng quen biết từ lâu, mà nữ nhân đáng giận này lại vừa là giáo sư của mình vừa là đối tượng mình thầm mến. Chuyện này quả thực rất có tính khiêu chiến với độ nhận thức về những mối quan hệ phức tạp của Hạ Đông Noãn.

Nàng đứng thẳng tắp, có chút cứng ngắc có chút kinh ngạc nhìn Y Vận Hàm. Giống một học sinh bị giáo viên gọi vào văn phòng, trong lòng lo lắng không biết có phải mình đã làm sai chuyện gì không, mà giáo sư lại nhân nhả bình tĩnh không nói gì. Lúc trưa, thái độ của Y Vận Hàm rõ ràng vẫn rất lãnh đạm xa cách, nhưng sao lúc này lại giống mấy tuần trước, bày ra dáng vẻ hồ ly tinh trêu chọc mình.

Nàng lại chẳng hề biết sau mấy ngày ở chung, tâm tính người nào đó đã hoàn toàn thay đổi, quyết định đã vạch ra lúc chiều lại khiến cô hiện tại có thể không chút băn khoăn giờ trò với Hạ Đông Noãn.

Chẳng lẽ là giả vờ cho ba mẹ xem sao? Hạ Đông Noãn ngây ngốc đứng đó khó hiểu không đáp, bầu không khí cũng trở nên cực kỳ xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

“Hạ Đông Noãn sinh ra trễ hơn nên chưa gặp con của anh bao giờ, mấy người đồng lứa chúng ta không cần giới thiệu giúp làm gì, kệ đi, để mấy đứa tự làm quen với nhau.” Hạ Lập nhìn Hạ Đông Noãn rất bất lịch sự nhìn chằm chằm Y Vận Hàm bên cạnh, lấy làm kỳ không biết vì sao bầu không khí lại trở nên xấu hổ như thế, con gái mình từ khi nào lại trở nên ngốc vậy, ngay cả đáp lời cũng không làm tốt, còn nhìn chằm chằm người ta. Vì thế, ông đành phải đỡ lời, hoá giải giúp nàng, thuận tiện cũng có thể tạo thêm thời gian cho hai đứa làm quen với nhau. Ông lại không biết, Hạ Đông Noãn cũng chỉ ở trước mặt một người duy nhất mới có thể thất thố đến vậy.

“Được được được! Chúng ta đi uống rượu đi.” Y Đông Huy nhìn Hạ Lập tiêu sái như thế, cũng khó kiềm cảm xúc dâng trào, khoác vai ông bạn quyết đoán bỏ lại ba đứa hậu bối. Mà Diệp Văn Phương mặc dù lo lắng cho Hạ Đông Noãn, nhưng bà cũng biết, mấy đứa trẻ có thể giới riêng của mình, trời sinh tính bà thân thiện nên rất nhanh liền gia nhập vào nhóm mấy bà vợ nhiều chuyện.

Cứ như thế, chính giữa hội trường bỏ lại ba người đứng sừng sững, phong cách khác biệt, lại đều nổi bật khiến người ta không khỏi than thở những người trẻ tuổi đẹp trai xinh gái, thanh xuân thật tốt.

Thế này Y Vận Hàm mới thu hồi ánh mắt, xoay người nhìn thẳng vào đôi mắt vẫn chưa hề rời khỏi mình của Hạ Đông Noãn. Dưa ngọt của cô vẫn đáng yêu như thế, rất thẳng thắn, không thêm che dấu chút nào. Cô thật sự thích ánh mắt trong suốt này, không chứa bất kỳ ai cả, đôi con ngươi đen nhánh chỉ có hình bóng của mình cô, như thể người kia rất cần mình.

“Chi, hai người quen nhau à?” Y Vận Hiền cứ cảm thấy phương thức giao lưu của hai người này rất kỳ quái, nhìn qua hình như quen biết, cho nên nhin không được mở miệng hỏi.

“Không biết. Nhưng mà ~ giờ thì biết rồi này, em nói phải không? Hà ~? Đông Noãn muội muội đáng yêu.” Y Vận Hàm phủ nhận, khoé miệng lại treo một nụ cười ngả ngớn, đường cong ấy khiến trái tim đang đập “bình bịch” của Hạ Đông Lại lại tăng tốc. Chỉ là một câu “không quen” và “Đông Noãn muội muội” lại kéo hồn nàng trở về. Người con gái này vẫn đang đùa giỡn tình cảm của mình, vì thế, lúc này mới nhận ra, hôm nay mình ở trước mặt nhà họ Y chỉ sợ đã quá thất lễ rồi.

Y Vận Hiền nghe chị gái nói thế liền nở nụ cười, lộ ra hai hàm răng trắng nõn đều tăm tắp, đôi mắt tuấn lãng cong lên thành một đường đẹp mắt. Lúc này thật ra hẳn có thể hiểu vì sao Hạ Đông Noãn lại xấu hổ đỏ mặt, bởi vì hẳn có một người chị gái thật sự rất quyến rũ, lúc trước mới về nước, hẳn cũng bị mỗi hành động cử chỉ của cô khiến mặt đỏ tai hồng, cũng khó trách Hạ Đông Noãn lại không quen như thế.

“Tiểu Noãn, hai nhà chúng ta thân quen đến thế, em không cần quá câu nệ làm gì.” Y Vận Hiền nghĩ Hạ Đông Noãn là người hướng nội, hẳn lớn lên ở nước ngoài từ nhỏ vẫn cho rằng người con gái phương Đông luôn thẹn thùng nhu nhược. Cho dù như thế, Y Vận Hiền vẫn rất thân sĩ phong độ trấn an Hạ Đông Noãn, nghĩ muốn giúp nàng hoá giải nỗi xấu hổ trước khi thể cường đại từ chị gái mình.

“Ừ ừ, vậy thì tốt quá, cảm ơn. Em... em muốn đi toilet một chút.”

“Đề tôi đưa em đi!” Y Vận Hàm nhìn Hạ Đông Noãn rõ ràng muốn trốn, cô mới không ngốc đến nỗi đồng ý, rồi đi tốt lắm, cô còn có chuyện muốn nói

với một mình nàng.

“Không...không cần!” Hạ Đông Noãn vừa thấy Y Vận Hàm không có ý tốt muốn đưa mình đi toilet, liền chột dạ, vội vàng lắc đầu. Chi đáng tiếc là đôi bàn tay ma quái của Y Vận Hàm đã đặt lên vai nàng, dưới nụ cười tươi là trái tim đen tối, về phần trong trái tim này muốn làm gì nàng, Hạ Đông Noãn cũng tỏ vẻ cực kỳ lo lắng ưu sầu.

“Không cần khách khí, đi thôi. Hiền, em chờ một lát nhé.”

“À, được.” Nhìn hai cô gái trước mặt, một người bá đạo xinh đẹp, một người kia thì ngây thơ đáng yêu. Hạ Đông Noãn có vẻ không muốn, nhưng vẫn ngoan ngoãn bị Y Vận Hàm kéo đi, theo sau cô. Chuyện này khiến Y Vận Hiền đứng sau đột nhiên có ảo giác, rõ ràng là người mình quen biết trước, thế nào ngược lại chị mình và nàng lại thân quen đến thế, mà mình có cảm giác bị gạt qua một bên nhỉ. Hắn cười nhạo lắc đầu, cảm thấy khó hiểu vì ý nghĩ kỳ quái đó.

Vào toilet, Y Vận Hàm vừa vào trong liền khoá trái cửa. Động tác này gây ra phản ứng là Hạ Đông Noãn về mặt kinh ngạc nhìn Y Vận Hàm nheo mắt nhìn mình như muốn ăn sống nuốt tươi. Nàng muốn giơ tay mở cửa, lại bị Y Vận Hàm nhẹ nhàng kéo qua.

Y Vận Hàm dựa lưng vào cửa, hơi cúi người xuống, vươn một ngón tay thon dài đặt trên đôi môi khêu gợi ra hiệu đừng lên tiếng, nháy nháy mắt với Hạ Đông Noãn. Khoảnh khắc ấy, Hạ Đông Noãn đột nhiên có cảm giác mình rất giống thịt cá nằm trên thớt, chấp nhận vận mệnh để người kia tùy ý làm thịt.

“Chị, muốn làm gì?” Hạ Đông Noãn có phần khí huyết không ổn định nói. Tuy nàng biết Y Vận Hàm không làm được gì, nhiều nhất cũng chỉ hy sinh thêm một nụ hôn, nhưng nhìn vẻ mặt tươi cười gian tà của Y Vận Hàm, nàng có chút hốt hoảng, đặc biệt không hiểu sao trong lòng có một ngọn lửa giận bốc lên đầu.

“Đông Noãn muội muội, sợ tý tý thế làm gì chứ! Tý tý cũng sẽ không ăn thịt cứng mà!” Y Vận Hàm thật ra lại diễn đến nghiêm, gọi thân thiết thế, còn cười khê chọc chọc ngực Hạ Đông Noãn, ngữ khí hờn dỗi khiến Hạ Đông Noãn nghe mà tâm thần nhộn nhạo, Hạ Đông Noãn luôn bị bắt nạt đột nhiên trong lòng có một thứ cảm xúc muốn vùng dậy chậm rãi lớn lên.

“Chuyện gì nữa đây?” Hạ Đông Noãn lui lại, đột nhiên có chút phiền muộn hỏi, ngữ khí cũng trở nên kém hơn.

Nhìn Y Vận Hàm tùy ý đùa giỡn mình như thế, nàng đột nhiên có chút giận dỗi, mình cũng không phải một người không có tim, huống chi tim cũng là máu thịt cả, không phải loại người đã chết lặng đến mức cất mấy nhát lên tim cũng không thấy đau đớn. Nếu không thích, thì đừng trêu chọc, như bây giờ là muốn gì? Nào có ai có thể chấp nhận mình bị lạnh nhạt, lạnh nhạt rồi lại bị đùa giỡn? Cũng đâu phải con rối gỗ, một người tính tình có tốt đến mấy cũng sẽ giận, huống chi Hạ Đông Noãn là thực sự có cảm giác với Y Vận Hàm.

Y Vận Hàm nghe lời chất vấn của Hạ Đông Noãn, yên lặng nhìn nàng một lát, đôi mắt phượng mị hoặc đột nhiên trầm tĩnh lại, cô dĩ nhiên lại không nổi giận, mà về mặt cười cợt lại trở nên nghiêm túc. Cô tiến tới trước một bước, lại một lần nữa giữ một khoảng cách thân mật với Hạ Đông Noãn, một bàn tay nhẹ nhàng khơi cảm Hạ Đông Noãn lên, động tác phong lưu nhưng thái độ cũng không phải kiểu đùa vui, mà trong ánh mắt lại ánh lên một thứ gọi là “tình cảm chân thành”.

“Tôi có một vấn đề muốn hỏi em.”

“Cái gì...cái gì?” Hạ Đông Noãn đã từng thấy Y Vận Hàm lắng lo, Y Vận Hàm quyến rũ, Y Vận Hàm tinh thần bay bổng, thậm chí Y Vận Hàm lãnh đạm lạnh lùng, Y Vận Hàm bất cận nhân tình, mỗi một hình tượng đều là một biểu hiện giả dối mà cô biến hoá ra, không có linh hồn, không chân thật, có cảm giác xa cách. Nhưng nàng chưa từng thấy một Y Vận Hàm nghiêm túc, về mặt chân thành đến vậy, việc này và tác phong bình thường của cô quá khác biệt, khiến Hạ Đông Noãn đột nhiên có phần không kịp phản ứng, thậm chí quên né tránh động tác ngả ngớn của cô.

“Có phải em thích tôi không? Thích kiểu con trai thích con gái ấy.”

“.....” Hạ Đông Noãn suýt nữa phun máu, đây là vấn đề gì chứ, thế nào gần đây khẩu vị lại nặng thế, này phải trả lời thế nào đây. Chính là nàng căn bản còn chưa nghĩ xong nên trả lời thành thật hay nói dối phủ nhận thì Y Vận Hàm đã tự mình nói tiếp.

“Từ biểu hiện gần đây của em, hẳn là thích tôi rồi. Cho nên tôi đã ra một quyết định.”

“Hả! Là gì?” Nửa câu đầu khiến Hạ Đông Noãn không biết nói gì cho phải, lúc nàng đang muốn tròn trĩnh mắt thì Y Vận Hàm đột nhiên nói câu tiếp theo, nàng lập tức có chút khẩn trương, không biết biểu hiện đó của mình đã gián tiếp chứng minh một câu hỏi của Y Vận Hàm.

Nữ nhân Y Vận Hàm này thích như người ta, nói xong lại xoay người, đi vài bước tới trước, bày ra dáng vẻ “để tôi suy nghĩ cẩn thận nên diễn đạt thế nào”, một chút cũng không nóng vội. Mà cũng đúng, cô thì vội gì, người nóng vội là Hạ Đông Noãn mới phải.

Nàng không đoán ra, quyết định của Y Vận Hàm là gì, là để mình ở bên làm cô bạn gái nhỏ, hay là khiến mình lập tức rút đi. Nàng hoàn toàn không biết, mặc dù ở trong lòng nàng, cảm thấy tỷ lệ cái sau hoàn toàn có tính áp đảo siêu việt tỷ lệ cái trước. Trong nháy mắt, Hạ Đông Noãn đột nhiên cảm thấy trái tim mình vọt lên tới cổ họng, đập thành thịch, khiến mình ngay cả nói đều nói không được, chỉ có thể bất lực nhút nhát trông mong nhìn dáng vẻ nhân nhả của Y Vận Hàm.

“Lời tiếp theo tôi muốn nói, em phải nghe cho kỹ đó.”

Hạ Đông Noãn nắm chặt góc váy đến nỗi những ngón tay đều trở nên trắng bệch, từ nhỏ đến lớn nàng còn chưa từng khẩn trương vì một đáp án nào

như thế, lại để ý đến lời một người muốn nói đến vậy.

“Tôi là giáo viên của em, em là học trò của tôi, hôm nay không ngờ tôi lại phát hiện, thì ra em còn là con gái của chú Hạ. ....”

Vừa nghe những lời mở đầu này, cõi lòng Hạ Đông Noãn lạnh đi một nửa, nàng biết những tầng quan hệ này có nghĩa gì, nghĩ là ràng buộc, nghĩa là chướng ngại, thứ tình cảm như vậy hơn phân nửa biểu thị tan vỡ ngay từ trước. Hạ Đông Noãn tựa hồ có thể lường trước bộ dáng Y Vận Hàm từ chối mình, và cả dáng vẻ tỏ ra không có việc gì rồi bỏ đi sau khi từ chối mình của cô.

Nàng cắn chặt môi dưới, đôi mày dần nhíu lại, ánh mắt vốn ngây thơ lại ánh lên đau đớn. Y Vận Hàm vốn định đùa giỡn một lát không hiểu sau nhìn thấy liền đau lòng muốn chết, trái tim co rút mãnh liệt khiến cô không còn dục vọng muốn tiếp tục diễn chút nào. Cô lại một lần nữa mặt hướng về phía Hạ Đông Noãn, lúc này khiến nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào hai mắt mình, gần từng tiếng rõ ràng: “Nhưng mà....giờ tôi lại đột nhiên thích em. Cho nên, vì đề thành toàn cho thứ tình yêu kinh thiên động địa vượt lên trên tình cô trò nữ nhân này đó của em với tôi, tôi miễn cưỡng có thể chấp nhận em. Cho nên, hiện tại, em có thể cảm ơn tôi đó.”

Tuy giọng điệu nói những lời như đóng phim, nhưng trong ánh mắt Y Vận Hàm lộ lên sự chân thành nghiêm túc, chính cô cũng không biết vì sao mình có thể dùng loại ánh mắt này nhìn Hạ Đông Noãn, bởi vì trước kia cho tới giờ cô chưa từng nghiêm túc đối diện với người bạn trai nào đến thế.

Ngày đó, cô đã suy nghĩ nhiều lắm, rốt cục cô đối với Hạ Đông Noãn là tình cảm gì, rốt cục ôm tâm tình gì. Là cô trò sao? Là muốn chơi đùa? Đáp án khẳng định là không, bởi vì mình đã nhớ tới nàng thường xuyên quá mức, từng có thân mật da thịt với nàng, đối với nàng có một thứ cảm giác và xúc động ngay chính bản thân cũng không hiểu ra sao, có một thứ tình cảm trào dâng trong cơ thể căn bản không thể kiềm chế.

Cô chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ thích con gái, nhưng thích nàng rồi cũng không thể hèn nhát, không dám thừa nhận. Bởi vì sự tra tấn này không chỉ khiến mình đau khổ, mà nhìn quả dưa ngược kia không ngừng làm sai đủ việc, không ngừng nhìn mình ngẩn người, cô không phải chưa từng yêu ai, vừa nhìn thế là biết chỉ sợ nàng đã động lòng với mình. Nếu, hai người đều có tình cảm với nhau, tuy không thể hứa hẹn về sau, tuy nói sự ràng buộc của hiện thực quả thật rất nghiêm trọng, nhưng đối với cô mà nói, không thử thì vĩnh viễn cũng không biết được kết quả.

Cho nên, một người quen thói một mực thuộc phái hành động như cô sau khi nhìn thấy Hạ Đông Noãn xuất hiện ở vũ hội, liền không thể kiềm chế xúc động muốn thổ lộ rõ ràng, thế nên mới có một màn này.

Cô hai tay khoanh trước ngực đứng đó, chuẩn bị nhìn xem quả dưa ngược Hạ Đông Noãn này rốt cục có phản ứng gì. Giờ khắc này, Y Vận Hàm nhìn qua rất bình tĩnh, cái gì cũng đều dự tính trước không ngờ cũng có chút khẩn trương nho nhỏ, trọng điểm là Hạ Đông Noãn ngơ ngác thẳng tắp đứng đó, nhưng lại không lập tức đưa ra câu trả lời thuyết phục, cho nên khiến cho lòng bàn tay đang nắm chặt của Y Vận Hàm đã chảy ra một tia mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Lần đầu tiên Y Vận Hàm ném trái rớt cuộc cái gì gọi là “thỏ con bị chọc nóng này cũng biết cắn người”, cô cảm thấy nhất định Hạ Đông Noãn có ý, lâu thế rồi cũng không đưa ra câu trả lời, chẳng lẽ học chiêu lật mềm buộc chặt vừa rồi của mình sao? Trong lòng Y Vận Hàm như nổ pháo, mà trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài. Cô vốn tưởng Hạ Đông Noãn sẽ vui đến nhảy cẫng lên, hoặc càng khoa trương hơn là sẽ ôm mình điên cuồng hôn, hay ít nhất cũng tỏ vẻ vui sướng chứ nhỉ.

Nhưng mà giờ, cô nhóc loli trước mặt lại vẫn đứng đó không hề nhúc nhích, dùng đôi mắt ngập nước nhìn mình chằm chằm, mãi đến khi cô bị nhìn đến nổi sống lưng lạnh run mà nàng vẫn một lời không nói, Y Vận Hàm sẽ không nghĩ nàng vui đến phát ngốc nữa.

Thật ra không phải Hạ Đông Noãn không muốn trả lời, mà là lời thổ lộ đột ngột này rất nằm ngoài dự kiến của nàng, thật giống một giấc mộng không chân thật. Bởi vì nàng vạn vạn lần không ngờ Y Vận Hàm sẽ nói thích mình, càng không ngờ mối tình vốn đơn phương của mình lại thành công, mà lại còn là do cô gái xinh đẹp trước mặt thổ lộ trước.

Vốn cứ tưởng mối tình đầu không thể nói ra của mình chỉ có thể âm ỉ đau khổ, lại không nghĩ chờ đợi có được lại là lời tỏ tình ngọt ngào đến thế, nên trong lúc nhất thời, cảm giác không chân thật cùng nỗi vui sướng vô cùng khiến đầu óc nàng như chết lặng, không thể vận chuyển. Đồng thời, nỗi lo lắng vì bị Y Vận Hàm lừa đùa lâu như thế, tính cả cảm giác ỷ khuất thiệt thòi khiến mình mất hôn mất vía mấy ngày qua cũng dâng trào.

Vô số cảm giác xâm nhập vào hệ thống thần kinh trong não của Hạ Đông Noãn, từng tế bào đều đang không ngừng bành trướng lớn lên. Nàng cảm thấy từ sau khi gặp Y Vận Hàm, cuộc sống của nàng liền không còn theo quỹ đạo, mỗi ngày đều tràn ngập những chuyện khiến người ta không tưởng tượng được.

Nhưng ngay khi Hạ Đông Noãn còn chìm đắm trong màn tỏ tình kinh thiên động địa, đang chuẩn bị nói gì đó, cũng ngay lúc Y Vận Hàm đang ở trạng thái không nói một lời, toàn bộ sự chú ý đều đặt lên đôi mắt lần lần tàn lụi của Hạ Đông Noãn thì bên ngoài vang lên tiếng tay nắm cửa bị vặn vẹo có mở ra nhưng thất bại, rồi một tràng đập cửa phá hoại phong cảnh.

“Y tiểu thư, cô ở bên trong phải không? Chủ tịch Y té xỉu rồi, cô mau ra ngoài đi!” Giọng nữ bên nhón mang theo vụn phần lo lắng từ bên ngoài nói vọng vào với Y Vận Hàm.

“Cái gì!!!” Nửa câu sau khiến trái tim Y Vận Hàm nhảy thót lên, ba ba sao lại thế? Sao lại đột nhiên ngất xỉu? Vừa rồi còn tốt lắm mà, sao lại đột nhiên ngất xỉu không có dấu hiệu nào như thế? Vô số câu hỏi nảy lên trong đầu khiến cô hoài nghi không biết có phải mình nghe lầm không.

“Chủ tịch Y ngất xỉu, Y thiếu gia nói cô mau đi qua đó.” Cô gái bên ngoài lại thúc giục.

Lần này Y Vận Hàm nghe rõ rồi, lại đột nhiên có cảm giác trong nháy mắt bị dội một chậu nước lạnh, lạnh từ đỉnh đầu đến mũi chân, câu nói đó suýt chút nữa khiến cô sợ tới mức hồn phi phách tán. Khoé miệng vốn còn đang mỉm cười liền cứng ngắc trong phút chốc, cơ thể co rúm lại, bàn tay đang đặt trên vai Hạ Đông Noãn cũng buông thõng xuống. Cô bất chấp vẻ mặt kinh ngạc của nàng, lập tức bước vội tới cửa, vừa mở cửa liền nhìn thấy vẻ mặt vội vàng sốt ruột của nhân viên hội trường.

“Người ở đâu? Lập tức dẫn tôi đi.”

Trên khuôn mặt phong hoa tuyết đại lần đầu tiên xuất hiện vẻ lo lắng đến thế, nét khản trương sinh động trên đầu mày cuối mắt dù ai cũng đều nhìn ra được. Cũng may Y Vận Hàm không quên còn có Hạ Đông Noãn đứng đằng sau, cô liền quay đầu liếc nhìn nàng một cái, cũng là một ánh mắt phức tạp chứa biết bao tình cảm. Là nói đang chờ câu trả lời của nàng sao? Hay là nói chờ cô trở lại. Y Vận Hàm không đợi Hạ Đông Noãn đáp đã sai bước đi theo nhân viên công tác ra ngoài.

Mà Hạ Đông Noãn thấy Y Vận Hàm đi ra, theo bản năng cũng cất bước đi theo, nhưng trong đầu lại vẫn hỗn loạn như một mớ bòng bong, tất cả những chuyện vừa mới xảy ra thật sự không thể tin được, tựa một thứ ảo tưởng, nếu không phải móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay gây ra âm ý đau đớn thì nàng nhất định cảm thấy không biết có phải mình vừa có một giấc mơ kiểu diêm mà đầy mạo hiểm hay không. Chuyện chú Y ngất xỉu ngoài ý muốn cứ xoay vòng trong đầu nàng, nhìn người trước mặt vụn phần lo lắng, đến nỗi bước chân cũng bất ổn, Hạ Đông Noãn đành phải đem những cảm xúc vừa mới nổi lên đều nuốt trở lại vào bụng, chỉ sợ mọi câu trả lời đều phải đợi nói sau.

“Tránh ra một chút, làm ơn tránh đường.”

“Chị!”

“Ba làm sao thế???”

“Em không biết!”

Y Vận Hàm đẩy một tầng lại một tầng đám đông vây quanh ra liền nhìn thấy ba mình nằm trên mặt đất, đã ngất xỉu, bất tỉnh nhân sự, cơ mặt vụn vẹo hơi bất thường. Nhưng cô và em trai cũng không học y, căn bản không thể nào chẩn đoán ba mình đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể đứng một bên lo lắng, đôi hàng mi thanh tú nhũn chặt lại.

Lúc Y Đông Huy ngã xuống, một giây trước còn đang cùng Hạ Lập bàn chuyện trên trời dưới đất, tán gẫu vui vẻ, giây tiếp theo liền không chút dấu hiệu co giật vài cái rồi ngã xuống.

“Trước tiên cứ nâng Y chủ tịch lên bàn rồi chờ xe cứu thương đến đi.” Bên cạnh có người đưa ra đề nghị, lại bị một thanh âm nghiêm khắc từ trong đám đông truyền ra ngăn lại.

“Ông ấy hẳn là bị trúng gió, không thể di chuyển ông ấy, nếu không sẽ thúc đẩy mạch máu vỡ mất.” Một cô gái bước ra, đẩy lùi một ít người đứng xung quanh Y Đông Huy, lưu lại một không gian khá rộng cho bệnh nhân có thể hô hấp. May mà những người trong hội trường đều là những người được nhận sự giáo dục cao cấp, nghe thấy có người hiểu biết về ngành y đi ra, liền lập tức tránh qua một bên để cho nàng khám cho Y Đông Huy.

“Tôi là bác sĩ, ai đã tiếp xúc với bệnh nhân trước khi ông ấy ngất xỉu? Nói một chút tình hình của ông ấy trước khi ngất được không.” Cô gái kia mặc lễ phục dạ hội, đi giày cao gót nhưng cũng không quần được nhiều đến thế, cởi giày ra quỳ gối bên cạnh Y Đông Huy, khám đồng tử của hắn cùng cơ mặt, sau đó nhìn quanh bốn phía hỏi.

“Vừa mới đầu không có gì khác thường, chúng tôi uống rượu rất vui vẻ, bạn bè nhiều năm không gặp khó tránh khỏi cảm xúc có chút kích động, sau đó uống mấy ly ông ấy luôn ngáp, khoé miệng cũng có chút run rẩy, ông ấy nói đầu choáng váng, mắt cũng mờ, tôi đang định để ông ấy ngồi nghỉ một chút thì ông ấy liền ngất.” Hạ Lập nhớ lại một chút rồi nói.

“Bệnh nhân có tiền sử bị cao huyết áp hay cao đường không?”

“Có bị cao huyết áp.” Y Vận Hàm tiếp lời.

“Có vật gì để châm không?” Cô gái kia nghe xong liền hơi suy nghĩ một chút, gật gật đầu nói.

“Chờ chút, để tôi đi lấy!” Một nhân viên hội trường lập tức chạy tới phòng hậu cần cầm cây châm thêu quần áo tới.

Cô gái kia để Y Vận Hàm nhẹ nhàng đỡ Y Đông Huy dậy, ngồi ổn định rồi, liền yêu cầu một số động tác với Y Đông Huy đã có chút thần chí không rõ, nhìn đầu lưỡi hắn chữa sang một bên, thờ gập mà nông, không theo quy tắc, nàng càng xác định chắc chắn suy nghĩ của mình.

Sau khi lấy được kim châm, nàng lập tức đâm một cái lên mười đầu ngón tay của Y Đông Huy, chờ mười ngón tay đều chảy máu rồi mới thôi. Lại kéo tai ông, kéo đến khi tai hồng lên thì châm hai cái lên hai vành tai, cũng để máu chảy ra. Sau đó để Y Đông Huy lẳng lặng ngồi mấy phút.

Mấy phút này như bị kéo dài đến cả thế kỷ. Chị em Y Vận Hàm và Y Vận Hiền nhìn chăm chăm từng hành động của cô gái kia một khắc cũng không ngừng, trái tim như vọt lên tận cổ họng. Hai người thật sự không thể hiểu nổi, một người bình thường thân thể luôn khoẻ mạnh, lại rất chú ý bảo dưỡng, trừ hơi bị cao huyết áp ra còn mọi thông số khác đều bình thường như ba của họ sao lại đột nhiên bị trúng gió. Cũng may một lát sau, Y Đông Huy cũng không có dấu hiệu chuyển biến xấu đi, hơn nữa việc cô gái kia vừa làm cũng khiến sắc mặt hắn khá hơn một chút, nhưng nỗi sợ hãi vừa rồi cũng vẫn khiến hai chị em suýt chút nữa bị dọa chết mất.

Xe cứu thương đến, Y Vận Hàm trước cùng cô gái kia đưa Y Đông Huy lên xe, để Y Vận Hiền ở lại. Một bữa tiệc sinh nhật lại biến thành thế, mà quan trọng hơn là trăm ngàn lần ba của hắn đừng có chuyện gì, trúng gió có thể lớn có thể nhỏ, hắn cũng biết một chút. Mấy chuyện như trúng gió nếu được điều trị đúng lúc đúng cách sẽ không xảy ra vấn đề lớn lao gì, nhưng nếu chữa trị không tốt, chỉ sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng, cho dù sống sót cũng có khả năng bị liệt cả đời. Lo lắng này khiến Y Vận Hiền tâm tình không yên, thông thả bước trong hội trường, bắt buộc mình tỉnh táo lại, bắt buộc mình phải theo trật tự an bài thoải mái chuyện khách khứa.

Tuy trong lòng Hạ Lập cũng lo lắng, nhưng dù sao cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn, liền lập tức bình tĩnh giúp chị em nhà họ Y sắp xếp thoải mái. Huống chi chính hắn cũng hối hận, nếu mình không mời rượu thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện nghiêm trọng như thế. Lúc gặp chuyện không may, hắn liền để vợ và con gái mình đi trước đến bệnh viện giúp đỡ Y Vận Hàm chuẩn bị mọi việc, mà mình cũng gọi cho viện trưởng bệnh viện XX, để ông ta lập tức an sắp xếp chuyên gia điều trị cho Y Đông Huy.

Qua một thời gian, Hạ Lập đưa hầu hết khách khứa tiễn đi rồi, hắn liền vỗ vỗ vai Y Vận Hiền, ý bảo sẽ cậu ta cùng đi, còn lại sẽ có người giúp xử lý. Hai người lên xe, chạy như bay đến bệnh viện. Mà Y Đông Huy đã được đưa đến phòng cấp cứu. Tất cả mọi người đứng sau cánh cửa sắt, lo lắng chờ kết quả từ bên trong.

Ánh mắt của Hạ Đông Noãn vẫn không hề rời khỏi Y Vận Hàm một giây, cũng như ánh mắt của cô không rời khỏi cánh cửa phòng phẫu thuật.

Dọc đường đi, đã biết bao lần Hạ Đông Noãn muốn tiến lên ôm lấy thân thể run rẩy lại tỏ vẻ kiên cường kia, nhưng không biết phải thế nào mới có thể tiến lên một bước. Y Vận Hàm đứng trước cửa phòng phẫu thuật nhìn bất lực đến thế, Y Vận Hàm đỡ cô đứng bên bờ tường, đôi mày vốn giãn ra hiện tại lại gắt gao nhíu chặt một chỗ, đôi mắt đong đầy nước lại quật cường không để nó rơi xuống, khiến người ta nhìn mà bỗng dưng đau lòng.

“Sẽ không có việc gì đâu.” Hạ Đông Noãn rốt cuộc không nhịn được, đi đến trước mặt Y Vận Hàm, cầm tay cô, nhẹ nhàng nói, người bên ngoài nhìn cũng chẳng qua chỉ là một hành động tỏ vẻ quan tâm mà thôi, nhưng Hạ Đông Noãn lại hy vọng Y Vận Hàm biết, hành động này không chỉ có một hàm nghĩa. Bản thân nàng đã tự mình trao cho cô một đáp án, mà việc cô cần làm là chờ mình. Hạ Đông Noãn lúc này đương nhiên rất hiểu cho tâm trạng lo lắng của một đứa con như Y Vận Hàm, điều khiến nàng khổ sở không phải là không có cơ hội để thổ lộ trái tim mình, mà là không thể thay cho Y Vận Hàm, hoặc là cùng cô gánh vác nỗi đau khổ đó. Cảm giác không giúp đỡ được cô khiến nàng cảm thấy bất lực, lại khiến nàng rất khó chịu.

Y Vận Hàm nhìn Hạ Đông Noãn tỏ ra lo lắng cho mình ở trước mặt, có chút mệt mỏi gật gật đầu, cô rất muốn cười cười trấn an nàng, nói nàng đừng lo lắng cho mình, nhưng dù khoẻ miệng khê nhếch cũng khiến cô cảm thấy khó khăn, hiện tại lại càng không có sức suy nghĩ nữ nhi tình trường gì. Không phải không thêm đề ý đến câu trả lời của Hạ Đông Noãn, mà là ba của cô còn đang được cấp cứu ở bên trong, chuyện liên quan đến ông còn quan trọng hơn bất cứ chuyện gì khác.

Hồi ức như một con dao sắc bén, như khắc vào lòng Y Vận Hàm dòng chữ “Thu phục tinh nhi phong bất chỉ, tử phục hiếu nhi thân bất tại” (*), mỗi một bút mỗi một nét đều khiến cô đau đến mức khiến thời gian cấp cứu một ngày dài tựa một năm.

(*Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, con cái muốn phụng dưỡng mà cha mẹ chẳng còn nữa)

Tựa như một tia sấm sét, khiến Y Vận Hàm nhận ra mình đã làm không tốt đến mức nào ở phương diện hiếu thuận. Đã bao lâu rồi cô không ôm ba mình, đã bao lâu rồi không mất xa cho ông, không cùng ông trò chuyện, đã bao lâu không cùng ông đi tảo mộ mẹ của mình. ....Nhưng mọi nỗi hối hận đứng trước sự thật đều vô lực, chỉ có thể làm tăng thêm cảm giác áy náy cùng tội lỗi.

Nhưng Y Vận Hàm không thể không dừng suy nghĩ, cô chỉ có thể theo bản năng dựa vào chính mình, ôm lấy đứa em trai cùng chung dòng máu, thu lấy một chút ấm áp, lại phát hiện thân thể cường tráng của đối phương cũng không ngừng run rẩy.

Thì ra, tâm tình sợ hãi lại không hề khác biệt đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Trúng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Thời gian trôi qua như nhỏ giọt, đèn của phòng cấp cứu vẫn không tắt, bác sĩ chưa đi ra, lòng của những người chờ ngoài cửa sẽ không thể an tâm. Thời

gian là một trang giấy không có độ dày, lại tràn ngập những chữ nặng nề. Nỗi lo lắng trong lúc chờ đợi không ngừng bị phóng đại, tựa một hố đen muốn cắn nuốt mọi ánh sáng, khiến người ta tuyệt vọng sợ hãi, cho dù đã có bác sĩ xử lý đơn giản kịp thời, nhưng cánh cửa kia như ngăn cách sự liên hệ giữa mình và người bên trong, không biết tầng khoảng cách này liệu có phải âm dương cách biệt hay không.

Y Vận Hàm đứng một bên, ánh mắt nhìn chăm chăm tấm bảng đèn của phòng phẫu thuật không rời mắt. Như sợ bỏ lỡ điều gì, đôi mắt phượng long lạnh nước mở thật to nhìn chăm chăm cánh cửa khoá chặt, mái tóc hơi rối bời lại không hề hay biết. Vốn cứ tưởng mình đã đủ kiên cường, lại cũng không nghĩ khi đối diện với sinh mệnh, mình vẫn yếu ớt như một con kiến nhỏ bé mà thôi. Đặc biệt khi nghe được tin ba đột nhiên ngất xỉu, đầu óc cô căn bản trống rỗng, không phản ứng gì được, chỉ có nỗi hối hận và bất lực ngập trời dâng trào đánh tới, đến bây giờ huyết Thái Dương vẫn âm ỉ đau.

Họ hàng thân thích được gọi điện thông báo đã bắt đầu lục tục tới từ một hướng khác, cô và chú đã lâu không gặp vẫn một người son phấn nước hoa lộng lẫy, cao ngạo sải bước đi trước, còn người kia ngoan ngoãn cẩn thận theo sau, còn có bác cả lúc nào cũng thích giả bộ thâm trầm, tay cầm điều thuốc say sưa vô độ, thêm cả chú út ba mươi lăm tuổi vẫn chưa kết hôn cũng theo đến sau. Một người mặt mày không chút thay đổi, một thì mùi rượu nồng nặc, dù sao nhìn cũng không thấy lo lắng chỗ nào, ngược lại giống như đến xem nào nhiệt.

Trước cửa phòng phẫu thuật đột nhiên trở nên thật chật chội, từ khi cô của Y Vận Hàm đến vẫn không ngừng chất giọng sắc nhọn chói tai của mình mà hô “em trai ah em trai”, nghe thì giống khóc, lại khóc cả nửa ngày cũng không nặn ra được một giọt nước mắt, chẳng khác một tiết mục vụng về, khiến người nghe mà nổi da gà. Chị em nhà họ Y chỉ lạnh lùng nhìn, không nói gì, cũng chẳng thể nói gì.

Đột nhiên đèn tắt, cánh cửa được mở ra, một bác sĩ cời khẩu trang đi ra ngoài, theo sau là mấy người y tá đẩy giường bệnh di động, Y Đông Huy nằm trên đó. Nhìn thấy ba mình ra, chị em nhà họ Y vốn tinh thần căng thẳng liền lập tức lao tới.

“Ai là người nhà của Y Đông Huy?”

“Bác sĩ, tôi là con gái ông ấy, ba tôi sao rồi???” Y Vận Hàm lo lắng nhìn vị bác sĩ trước mặt, có chút bối rối thừa nhận nói, nỗi sợ hãi trong ánh mắt rất sinh động, cô sợ từ miệng bác sĩ thốt ra câu “Tôi đã cố gắng hết sức”.

“Bệnh nhân đã tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mệnh, nhưng vẫn ở trạng thái hôn mê, may mắn được xử lý kịp thời. Vì trùng gió có khả năng để lại nhiều biến chứng và di chứng, cho nên bệnh nhân còn cần nằm viện theo dõi, cô theo tôi đến hoàn tất thủ tục nằm viện đi.” Bác sĩ nói với Y Vận Hàm, cũng may lời nói khiến một đám đứng trước cửa lòng nóng như lửa đốt thoáng yên tâm một ít, không nguy hiểm đến tính mạng là tốt, nhưng vừa nghe được có thể có biến chứng và di chứng, mọi người vẫn khó tránh khỏi lòng có chút lo lắng.

“Em trai, em trăm ngàn lần không thể xảy ra chuyện gì được!!!”

Cô của Y Vận Hàm là người đầu tiên vọt tới giường bệnh, gào khóc kêu to với Y Đông Huy vẫn còn đang hôn mê, như thể người ta đã bị chẩn đoán tử vong rồi vậy, bác sĩ và y tá bên cạnh liền lập tức ngăn cản bà ở ngoài, chỉ có lệnh cấm rõ ràng “Bệnh nhân cần tĩnh dưỡng, làm ơn giữ im lặng” mới khiến bà hơi thu liễm một chút.

Y Vận Hàm nhìn thoáng qua ba mình còn đang hôn mê, nghe lời bác sĩ nói xong, trái tim vốn đang treo trên cổ họng cũng trở lại vị trí cũ, đi theo sau bác sĩ để ra đại sảnh làm thủ tục nằm viện, nhưng thân thể hơi lão đảo, tâm tình thả lỏng khiến đôi chân như nhũn ra.

“Tôi đi cùng em.” Hạ Đông Noãn còn chưa mở miệng nói thì đã bị cô gái vẫn im lặng đứng một bên cướp lời: “Tôi là bác sĩ, biết rõ trình tự hơn.” Vừa nói xong liền đến bên đỡ Y Vận Hàm hai chân như mềm nhũn, ngữ khí lại mạnh mẽ không thể nghi ngờ, cũng không cho bất kỳ ai cơ hội phản bác, thật giống như sự tình nên như thế, nhưng thật sự thì cũng quả thật là thế.

Vì vậy, Hạ Đông Noãn liền ép mình thu lại cánh tay đã vươn ra giữa chừng, nhìn bóng dáng Y Vận Hàm run run như thể chỉ cần một ngọn gió thổi qua sẽ vỡ tan biến mất nơi chỗ rẽ ở hành lang. Nàng đau lòng, lại bất lực, đành phải theo những người khác đi trước thu xếp phòng bệnh cho chú Y. Diệp Văn Phương nhìn thấy hành động kỳ lạ của con gái, vốn bà có chút nghi hoặc khi thấy nàng đi an ủi Y Vận Hàm, nhưng tình hình này thật sự không thích hợp để hỏi, nên cũng chỉ thăm đề trong lòng.

Trừ Y Vận Hàm cùng cô nữ bác sĩ kia cùng đi làm thủ tục, những người khác đều đi theo bác sĩ và y tá, phụ giúp đưa Y Đông Huy vào phòng chăm sóc đặc biệt, lực chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào Y Đông Huy còn đang hôn mê. Mọi chuyện đều được tiến hành theo trình tự.

Mãi đến khi mọi việc đều được an bài thỏa đáng, lúc chờ đợi, ai nấy đều không chú ý đến thời gian, hiện tại biết được Y Đông Huy đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, mọi người nhìn đồng hồ mới phát hiện đã trễ lắm rồi, gần rạng sáng. Tâm tình dần dần thả lỏng, nét mệt mỏi trên mặt ai nấy cũng dần lộ ra, trừ những người thân họ hàng đến sau, phần lớn những người cùng theo tới suốt cả quãng đường tinh thần vẫn tập trung cao độ nên cũng không cảm giác mệt mỏi, nay một khi thả lỏng, thân thể liền mệt mỏi dị thường.

Hạ Lập vỗ vỗ Diệp Văn Phương, ý bảo bà có thể đưa Hạ Đông Noãn đi trước, dù sao hôm sau vẫn phải đi học. Hạ Đông Noãn vốn bướng bỉnh muốn ở lại, lại bị lời nói nghiêm khắc của Hạ Lập khiến đau khổ phải đi về, mỗi khi đến những lúc thế này, ba nàng sẽ luôn trở nên cực kỳ cứng rắn lộng quyền. Có lẽ đây là sự bố trí tài nguyên hợp lý nhất của những người đã từng trải qua sóng to gió lớn. Một người cũng chỉ có thể được coi là một cô bé như nàng ở đây cũng chỉ có thể khiến mọi người thêm phiền, huống chi nàng cũng không có lý do hay tư cách gì để có thể ở lại.

Y Vận Hàm còn chưa trở lại, muốn nói lời tạm biệt với cô, nói cô đừng lo lắng, phải chú ý nghỉ ngơi gì đó, những lời này cũng không có cách nào trực tiếp tận mặt nói ra, Hạ Đông Noãn chờ trái chờ phải cũng không chờ được, ba mẹ lại thúc giục không ngừng, cũng chỉ đành lấy di động, nhấn một tin thật dài rồi mới trịnh trọng nhấn nút gửi đi.

Nhưng nàng không thể nào ngờ, sau này nàng sẽ hối hận vì hôm nay đã không ở lại làm bạn với Y Vận Hàm, nếu nàng có thể sớm biết một tối như hôm nay sẽ trở thành ngăn cách giữa hai người, như thế nàng sẽ không lựa chọn giờ phút đó rời khỏi cô gái khiến mình đau lòng kia. Nhưng mà, ngàn vàng

cũng không mua được một lời tiên đoán, đó vẫn là đạo lý từ xưa đến nay.

Lúc Y Vận Hàm quay trở lại, Diệp Văn Phương và Hạ Đông Noãn đã đi về trước, một số người không giúp gì được cũng lục tục đi rồi. Nhìn thấy Y Đông Huy không có gì nguy hiểm đến tính mạng, mấy cô chủ của cô cũng đều tìm cơ đi về, về mặt tựa hồ còn có vẻ trách cứ vì sao chẳng xảy ra chuyện gì cũng gọi bọn họ từ xa xôi tới.

Đêm đã khuya, việc thông báo cho ông bà của cô cũng tạm thời bị trì hoãn đến sáng hôm sau. Sau khi dàn xếp thoả đáng mọi việc, Hạ Lập và Y Vận Hiền nhìn thấy không còn việc gì, cũng đi qua phía hành lang hút thuốc, chỉ còn lại Y Vận Hàm và cô gái kia nhìn nhau không nói gì ngồi ở băng ghế dài.

Kỳ thật trong lòng Y Vận Hàm có cảm giác thất vọng nói không nên lời, lúc thấy Hạ Đông Noãn không chào hỏi gì đã đi trái tim liền nhói lên. Sau đọc được tin nhắn của nàng, cũng hiểu được đó là hành động đúng đắn nhất. Hơn nữa nghĩ lại, nàng quả thật không có nghĩa vụ ở lại, mình càng không có lý do gì trách cứ nàng.

Chỉ là không biết vì sao, giờ khắc này cô lại hy vọng khi quay về có thể nhìn thấy thân ảnh ấm áp kia, cho dù không nói gì, không làm gì, chỉ cần để cô nhìn thấy nàng liền cảm thấy mọi chuyện còn chưa mệt mỏi phiền não đến thế. Nhưng nàng đã đi rồi, cõi lòng cô cũng đột nhiên có cảm giác không nơi nương tựa. Dù sao cũng là một người con gái, dưới tình huống này, sẽ luôn hy vọng có một người mình tin tưởng để có thể y lại dựa vào. Mà hiện tại, người ở lại cùng cô dĩ nhiên lại là một người không quen biết.

Thật ra, người tâm tình không yên cũng không chỉ có Y Vận Hàm, từ khi Hạ Đông Noãn trở lại phòng ký túc của mình vẫn nắm chặt di động chờ Y Vận Hàm trả lời, vừa chờ mong, vừa tự giải thích có lẽ cô đang bận, cứ như thể dưới sự tra tấn của việc trần trọc không yên và lo lắng, Hạ Đông Noãn cũng hoa hoa lệ lệ mất ngủ.

Quả thật Y Vận Hàm cũng không nghĩ đến chuyện về Hạ Đông Noãn quá lâu, dù sao chuyện của ba cô cũng đã tiêu tốn rất nhiều tinh thần, tính bất ổn không xác định của tương lai cũng khiến cô không có đầu óc suy nghĩ chuyện của nàng. Y Vận Hàm chờ ở bên ngoài, cô nén nước mắt xuyên qua tấm cửa sổ thủy tinh nhìn Y Đông Huy nằm bên trong, người cầm đầu dây dây nhợ, mái đầu từng đen tuyền nay đã bạc một nửa, người cha mấy giờ trước còn sinh long hoạt hổ, trò chuyện vui vẻ, nay lại nằm nơi đó hôn mê bất tỉnh. Cô nhớ lại những chuyện trước kia, nhớ lại những tháng ngày đã qua sinh động như ở ngay trước mặt, nước mắt đột nhiên không kìm chế được tựa khai mở con hổng thủy, từng giọt từng giọt mãnh liệt trào ra khỏi hốc mắt.

Những giọt nước mắt như những hạt trân châu theo hốc mắt Y Vận Hàm rơi xuống, làm thế nào cũng không dừng được, bà vai run rẩy nhìn qua bất lực vô cùng. Cô gái ở bên cạnh thở dài một hơi, vươn tay vỗ vỗ lưng Y Vận Hàm giúp cô thuận khí, tay kia thì lấy khăn giấy đưa qua, cũng không nói gì.

Mãi cho đến khi Y Vận Hàm không còn nước nức nữa, cô gái kia vẫn một mực im lặng từ đầu tới cuối, chỉ nhẹ nhàng ngồi bên, vỗ về lưng Y Vận Hàm.

“Hôm nay... thật ngại quá, đến giờ... còn làm phiền chị.” Y Vận Hàm ngẩng khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, lại vương đầy nước mắt ngó ý xin lỗi nhìn cô gái kia, giọng mũi dày đặc cùng hít thở khó khăn khiến lời cô nói nghe như vỡ thành những mảnh nhỏ. Cô cảm thấy thật không tốt, thậm chí còn chưa hỏi tên người ta, cho tới giờ cũng chưa nói chuyện từ từ được.

“Không cần nói với tôi cái gì mà ngại. Em... em thật sự không nhớ ra tôi là ai sao?”

“Chúng ta quen nhau?” Lúc này Y Vận Hàm mới kinh ngạc cẩn thận nhìn cô gái ăn mặc đoan trang trước mặt, hai mắt đắm lệ mơ hồ khiến cô chút không nhìn rõ dáng vẻ của người phía trước.

Cô thật sự không nhớ ra đã gặp cô gái này khi nào. Trong ấn tượng không hề có ai có mái tóc ngắn như thế, đôi mắt nâu, khuôn mặt nữ có chút lạnh lùng, giống một bức tượng điêu khắc, khiến người ta cảm thấy quá mức hoành tráng. Nhưng trong kí ức hỗn loạn lại cảm thấy tình trạng này hình như đã từng biết, có một sợi dây buộc lấy mình nhưng lại vẫn không tìm thấy điểm cuối.

Nhìn ánh mắt mờ mịt của Y Vận Hàm, cô gái kia hơi cười khò, quả nhiên là bị quên lãng, cũng phải, cô bé khóc nức trước mặt mình năm đó hiện tại đã là một nữ nhân phong hoa tuyết đại đến thế, đã nhiều năm trôi qua như vậy, không thể nhớ ra cũng hợp tình hợp lý, chỉ là năm đó mình một lần gặp gỡ liền rồi cuộc không quên được.

“Cũng hết cách, nếu có việc thì có thể đến tìm tôi, tôi tên Hạng Khả Hinh, có nghĩa là phương danh lan xa, lưu vào thiên cổ.” Nửa câu sau Hạng Khả Hinh hơi nhấn mạnh, hy vọng lời giới thiệu năm đó này có thể khơi gợi kí ức của Y Vận Hàm.

“Tôi.....”

“Không sao cả, cứ từ từ nghĩ đi, nghĩ không sao cũng không sao, tôi đi mua ly cà phê cho em.” Hạng Khả Hinh nhìn vẻ mặt mờ mịt của Y Vận Hàm, tuy có chút tổn thương, nhưng cũng không cứng rắn ép Y Vận Hàm nhất định phải nhớ ra mình. Cô liền đứng dậy đi về phía thang máy.

Y Vận Hàm nhìn bóng lưng gầy gầy kia, miệng lầm nhảm ba chữ “Hạng Khả Hinh”, trong đầu nhanh chóng lục lại ký ức. Cái tên này hình như đã từng nghe qua, có cảm giác quen thuộc, lại nghĩ sau cũng không nhớ ra rồi cuộc đã gặp khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31

Y Vận Hàm đột nhiên nghĩ tới, trong ký ức quả thật có một người chị như vậy, là ngày đó, đúng, chính là ngày đó.....

Nơi cuồng hòng vẫn nghẹn ngào, nước mắt thi thoảng vẫn từ khoé mắt lăn dài, thấm đượm chua xót, đôi mắt khóc đến đau đớn, mà tuyến lệ vẫn còn hoạt động.

Có lẽ chuyện đó đã qua lâu lắm rồi, hồi ức bị chôn vùi quá sâu, bị tổn thương rất đau, cho nên bản thân mới tìm cách trốn tránh, cho nên hiện tại mới không chịu nổi một đòn. Những hình ảnh cũ kỹ mờ nhạt trong ký ức, như thể bạn cứ tưởng mình đã không còn nhớ nữa, nhưng chờ đến khi nhớ tới lại nhận ra hết thảy như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, rõ ràng ngay trước mắt.

Trước khi chuyện đó xảy ra, Y Vận Hàm cảm thấy mình là cô bé tùy hứng, thích làm gì thì làm, cũng là người hạnh phúc nhất trên đời. Từ khi cô bắt đầu có ký ức, cha mẹ đã coi cô như viên ngọc quý trên tay, muốn gì có đó, hoàn toàn là giáo dục theo tiêu chuẩn cung chiêu, nếu dùng “cuộc sống xa hoa của công chúa” để hình dung thời thơ ấu của cô thì cũng không quá.

Y Vận Hàm lại xin xắn đáng yêu khiến ai nấy đều thương, cực kỳ được các ông bà lớn tuổi thích, ông bà nội ngoại hơn nữa cả họ hàng hai bên không ai không coi cô như bảo bối mà yêu chiều, ngay cả người ông vốn mặt mày nghiêm túc, tính tình cực khó chịu khi nhìn thấy cô cũng đều mặt mày hớn hở, cầm trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan. Thế nên cho dù làm sai chuyện gì, cũng không ai nổi mắng cô nặng lời một câu chữ đừng nói là đánh. Cho nên ở nhà, gần như không ai có thể quản được cô.

Ba cô vẫn nói, con gái là thịt trong lòng, là phải yêu thương gấp bội, là phải bảo vệ nhiều hơn. Cho nên cho dù sau đó em trai ra đời, Y Vận Hàm làm con gái, địa vị trong nhà vẫn không ai có thể dao động. Cứ thế, tính tình của Y Vận Hàm trước đây rất không tốt, giống một con ngựa hoang thoát cương, không biết thế giới bên ngoài, cũng không biết trời cao đất rộng, xưng vương xưng bá trong mảnh thiên địa của mình, thậm chí chưa bao giờ phải nếm cái gì gọi là khổ.

Nhưng cuộc sống như vậy chỉ kéo dài mãi cho đến năm cô mười tuổi, thứ khiến cô chỉ trong một đêm liền trưởng thành là việc phát sinh đêm đầy giông tố ấy, tận mắt chứng kiến người cha vốn trước giờ đều vẻ mặt ôn hoà dĩ nhiên lại nổi giận bùng bùng quăng cho mẹ cô một tát, khiến mẹ cô đau lòng bỏ chạy, rồi bất ngờ gặp tai nạn xe mà mất.

Điều này khiến cho Y Vận Hàm năm đó mới mười tuổi lần đầu tiên nếm trải hương vị gì gọi là đau khổ chua xót như sét đánh giữa trời, nhất là nỗi thống khổ khiến người ta tan nát cõi lòng khi mất đi người thân yêu nhất, tựa như một tát không hề báo trước, hung hăng rơi trên khuôn mặt nhỏ bé của Y Vận Hàm, khiến cho mọi tình cảm từ bàng hoàng khó hiểu, uỷ khuất, khổ sở, đau đớn, sợ hãi, tất cả trong khoảnh khắc dâng tràn như đê vỡ.

Cô chưa bao giờ ngờ tới một người cha luôn yêu thương mẹ cô như thế lại sẽ có ngày vung tay đánh vợ mình, một người mẹ luôn một mực tươi cười, miệng kêu cô “tiểu Hàm tiểu Hàm” lại sẽ rơi nhiều nước mắt đến thế. Cô không biết hai người yêu nhau lại có thể nói với nhau những lời cay nghiệt, khó nghe đến vậy. Cô càng không ngờ chỉ một lần hai người cãi nhau đó lại khiến cô vĩnh viễn cũng không còn được gặp người mẹ thân yêu của mình nữa.

Thời gian đó mỗi ngày cô đều chạy đến con đường mà mẹ mình đã gặp bất hạnh để chờ, chờ từ sớm cho tới khuya, chờ đến tối rồi ngủ gục mới bị vệ sĩ của ba mình ôm về nhà, vừa tỉnh dậy lại chạy tới đó chờ. Cô căn bản không tin mẹ mình đã chết. Cứ nghĩ nếu mình chờ đủ lâu, mình đủ ngoan thì có thể chờ được người mẹ xinh đẹp thân yêu kia quay về. Không chịu nói chuyện với ba mình, cứ cố chấp cho rằng ông ấy là hung thủ giết chết mẹ mình, mà ba cũng hối hận đến cực điểm, ngày ngày đều tâm thần không yên, cũng càng không có tâm tư để bận tâm đến cô.

Y Vận Hàm cứ thế hằng ngày ngồi bên vệ đường chờ đợi, tự lừa mình dối người, nói với bản thân là mẹ sẽ nhất định trở về. Cô không khóc không nháo, chỉ ngồi bên vệ đường, mặc ai kéo ai lôi đều không chịu đi, bởi vì mẹ đã từng nói, tiểu hài tử phải dũng cảm, không thể tùy tiện khóc nhè. Cô vẫn nhớ kỹ, cứ nghĩ chỉ cần không khóc thì mẹ sẽ trở về.

Nhưng mà, sự trưởng thành từ trong thống khổ lại chỉ trong nháy mắt.

Có một ngày, nhìn xe cô qua lại, dòng người đến người đi, Y Vận Hàm đột nhiên liền tỉnh ngộ, không biết vì sao trong nháy mắt cô liền hiểu được, mẹ mình vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại, mà vĩnh viễn nghĩa là dù cô ở đó chờ đợi bao lâu đi nữa thì mẹ cô cũng sẽ chẳng bao giờ xuất hiện. Ngày hôm đó, cô ngồi bên đường, khóc đến thương tâm, một cô bé mười tuổi, cái gì cũng không biết, mà cũng đã phải nếm trải nỗi đau đớn khi mất mát, áp lực như bầu trời sắp sụp đổ đè nặng trên lồng ngực, ép đến nỗi Y Vận Hàm không thở nổi.

“Em đi lạc à?”

“Chị, mẹ...mẹ...thật sự không cần...không cần tiểu Hàm! Oa oa oa~”

Y Vận Hàm nhớ rõ ngay lúc mình khóc đến thở không nổi thì bất chợt có một thanh âm tựa như ánh mặt trời ngày đông rọi thẳng vào lòng cô. Lau đi đôi mắt đầm lệ, một cô bé có vẻ lớn tuổi hơn đang đứng trước mặt, trên bàn tay còn non nớt hé ra một chiếc khăn tay, lưng quay về phía mặt trời, cứ như thế vào lúc cô yếu đuối nhất lại đưa bàn tay về phía cô, nhìn người đó tựa như một tiểu thiên sứ, khiến cho cô không hiểu sao cảm thấy thân thiết.

Không biết vì sao, cô cảm thấy chị gái đứng trước mặt rất đáng tin. Không rõ là vì trong mắt người đó có sự chín chắn vượt trước tuổi, hay bởi vì qua vô số ngày, đó là người đầu tiên vươn tay về phía cô. Ánh tích dương rọi sáng khuôn mặt nàng quá mức tươi đẹp, dù sao sự xuất hiện của nàng khiến cô đang mờ mịt không biết phải làm sao đột nhiên có sức mạnh để tỉnh táo lại. Tuy nàng không nói gì nhiều, cũng không biết cách an ủi, chỉ ngồi một bên làm bạn, nhưng cũng là một loại năng lượng khiến người ta thấy an ổn.

Cô dùng đôi bàn tay non nớt đón lấy chiếc khăn tay, lung tung lau nước mắt nước mũi, chẳng giữ chút hình tượng nào.

Y Vận Hàm không nhớ rõ cuộc ngày đó mình khóc bao lâu, hình như khóc đến nỗi nói không nổi, mà cô bé kia vẫn chỉ lặng yên ngồi bên cạnh, làm bạn với cô, dùng đôi mắt nâu như biết nói ấy để an ủi cô. Thật ra cô cũng không biết Hạng Khả Hình bình thường đối xử với người khác lạnh lùng coi thường, thậm chí đến mức đáng sợ, cũng sẽ không biết ngày đó Hạng Khả Hình kỳ thật cũng không tình cờ đi ngang qua đó, mà là đi làm một chuyện đáng sợ, nếu không phải nhìn thấy Y Vận Hàm khóc đến thương tâm, đột nhiên xúc động tiếng lòng, thì có lẽ đã vốn không có Hạng Khả Hình hiện tại. Việc này có lẽ chính là cái gọi là số mệnh.

Có thể bởi vì khóc quá mệt mỏi cho nên không nghe thấy tiếng nàng nói “Chỉ tên Hạng Khả Hình, nghĩa là ‘phương danh lan xa, lưu vào thiên cổ’.”, hoặc cũng có thể là do toàn bộ ký ức thời gian đó đều đã bị cô lựa chọn quên đi. Y Vận Hàm cho dù sau này lớn lên đã tha thứ cho ba mình, cải thiện quan hệ giữa hai người, nhưng cũng không quên nhớ lại những ngày đó, còn có ký ức liên quan tới Hạng Khả Hình cũng bị chôn vùi thật sâu. Có những nỗi đau cũng vĩnh viễn không muốn chạm vào. Chuyện xưa ấy, cũng khiến tính cách Y Vận Hàm hoàn toàn thay đổi.

Nếu không phải hôm nay lịch sử lặp lại giống nhau đến kỳ lạ thì có khi cả đời này cô cũng sẽ không nhớ tới người chị gái đã từng trao cho mình ả áp trước kia, mà hiện tại lại càng thêm là ân nhân cứu mạng của ba mình, bao nhiêu năm sau cô vẫn không chút hình tượng, khóc thành như vậy ở trước mặt nàng, mà nàng vẫn sạch sẽ gọn gàng như ngày đó, từng câu từng chữ quý như vàng mà lại có sức mạnh khiến lòng cô an ổn.

Nhìn ba mình đang nằm trên giường bệnh truyền dịch, nghĩ đến lời bác sĩ nói nếu để trễ một chút thì có thể sẽ âm dương cách biệt, trong lòng Y Vận Hàm trào dâng cảm kích với Hạng Khả Hình. Đã qua bao nhiêu năm, nỗi oán hận với ba mình đã sớm phai nhạt, mà càng nhiều hơn là thông cảm cùng đau lòng. Ba cô vẫn luôn miệng nói không sao cả, nhưng có một lần cô lên bắt gặp ông cầm ảnh chụp mẹ cô mà rớt nước mắt, rồi tự quăng cho mình một tát, cô mới biết, ông cũng không tha thứ cho bản thân mình. Vết thương đó chẳng qua bên ngoài kết vảy, nhưng bên trong lại không ngừng thối rữa.

Nếu ba thật sự xảy ra chuyện gì, như vậy cô sẽ không có cơ hội làm tròn chữ hiếu nữa. Cho nên, trong lòng Y Vận Hàm vô cùng biết ơn Hạng Khả Hình, dù là mười mấy năm trước, hay hiện tại mười mấy năm sau. Nhưng mà cô cảm thấy Hạng Khả Hình sẽ không cần mình cảm ơn, những lời đơn giản như thế hoặc vật chất nói chung căn bản không thể biểu đạt hết sự biết ơn trong lòng mình, nàng sẽ muốn thứ gì đó chân thành thật tâm, không biết vì sao cô cảm thấy như vậy, có lẽ đây là trực giác của phụ nữ.

Nhưng qua nhiều năm như vậy, Y Vận Hàm vẫn nhớ rõ lời Hạng Khả Hình nói, mà lại quên mất câu cuối cùng mình nói với Hạng Khả Hình. Những lời này đã cứu vớt trái tim đã gần rớt xuống hố băng của sự tuyệt vọng, cũng khiến nàng vĩnh viễn nhớ mãi cô bé dù khóc nức nở đến sắp không thở nổi lại vẫn nói một câu “chị, chị thật tốt!”. Có lẽ trong lúc vô tình nảy sinh một sự ràng buộc, là ai cứu ai cũng không phải một mệnh đề tuyệt đối.

Chờ đến khi Hạng Khả Hình quay lại, Y Vận Hàm cơ bản đã khôi phục lại trạng thái bình thường, cũng nhớ không sai nhiều lắm chuyện ngày trước.

“Em nhớ ra rồi, chị.” Y Vận Hàm ngẩng đầu, chân thành nhìn Hạng Khả Hình, không hề phòng bị, tựa như mười mấy năm trước hồn nhiên nhìn nàng, sâu sắc nhận ra khi mình gọi Hạng Khả Hình là “chị”, bàn tay mình khẽ run một chút, thời gian như quay ngược lại ngày đó, ở ngã tư đường năm ấy, một bản thân bất lực là mình cùng cô gái như thiên sứ kia.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, bóng dáng của năm tháng bị kéo dài, mười mấy năm không gặp, vừa gặp lại cũng là cảnh tượng như vậy. Hạng Khả Hình cũng không ngờ, tiểu Hàm mà mình cứ nghĩ cả đời cũng sẽ không gặp lại lại là con gái của Y Đông Huy, càng không ngờ dĩ nhiên lại gặp lại nhau trong trường hợp thế này.

Vừa mới đầu nàng cũng không nhận ra khi Y Vận Hàm đến, tham dự buổi tiệc này cũng vì nguyên nhân khác, nhưng sau đó trong lúc đi dạo quanh hội trường tình cờ nhìn thấy bức ảnh chụp cả nhà bốn người Y Đông Huy treo trên tường, Y Vận Hàm trong ảnh vẫn là một cô bé, Y Vận Hàm lại vẫn quần tã. Giờ khắc đó, nàng mới nhận ra người con gái thu hút hết ánh mắt của mọi người trong hội trường kia chính là cô bé ngày nào ở trong ký ức mình khóc đến trời sập đất nứt, lại vì lý do nào đó không rõ khiến mình không quên được.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, khi Y Đông Huy đột nhiên phát bệnh nàng mới không khoanh tay đứng nhìn. Đối với Hạng Khả Hình mà nói, mạng người do trời định, dù nàng có cứu hay không, người kia có sống được hay không cũng đều không thể cưỡng cầu, cũng không có cảm giác tội lỗi. Nhưng nguyên nhân vì đó là ba của Y Vận Hàm, cho nên Hạng Khả Hình mới phá lệ can thiệp một tay, nếu để người quen của nàng biết thì nhất định sẽ nghĩ nàng đổi tính.

“Uống chút cà phê đi, ba của em sẽ không có việc gì đâu.” Hạng Khả Hình tỏ vẻ trấn định, tuy trong lòng phiên giằng dảo hải, nhưng không tìm ra được đề tài gì khác để tiếp tục nói, chỉ đưa cà phê trong tay qua.

Y Vận Hàm cũng thực tự nhiên nhận lấy, ôm trong lòng bàn tay, hơi ả cách một tầng mỏng manh chậm rãi lan toả, tựa như có thể thông qua tứ chi mà bao bọc lấy trái tim, ả ả dạt dào. Chỉ sóng vai ngồi như vậy, ai cũng đều không mở miệng phá vỡ sự trầm mặc đó. Hạng Khả Hình không rời đi, Y Vận Hàm cũng không có ý muốn khiến nàng về nghỉ ngơi trước, như thể đã ước định từ sớm, cứ vậy tự nhiên ngồi bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Hành lang vắng vẻ, yên tĩnh đến nỗi ngay cả một chiếc kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được tiếng vang rõ ràng. Ngẫu nhiên sẽ thấy một y tá cầm thuốc men vụt qua trước mặt, giờ khắc này, thời gian như thể ngừng trôi, tâm trí như lơ lửng, chẳng suy nghĩ vẩn vơ phức tạp gì xuất hiện, chỉ không biết vì sao Y Vận Hàm đột nhiên nhớ tới Hạ Đông Noãn.

Có lẽ là đột nhiên nhớ nhưng khuôn mặt tươi cười đầy ắp lại pha chút ngưng ngưng kia, có lẽ chuyện của ba xảy ra đột ngột khiến lời tỏ tình đang dang dở lại bị cắt đứt, còn chưa nghe được câu trả lời của cô bé ngốc kia, cho nên vẫn vương vấn trong lòng, hoặc lại có lẽ là thông qua đáng về bất lực của mình mà đột nhiên liên tưởng đến những giọt nước mắt của Hạ Đông Noãn ở lớp ngày đó khiến mình đau lòng. Lại có lẽ căn bản vốn chẳng có lý do gì, chỉ là một loại nguyên nhân về sinh lý, bởi vì Hạ Đông Noãn đã xông vào lòng mình, cho nên giờ khắc này trái tim mình bắt đầu không ngừng đập phồng.

Y Vận Hàm vô thức lấy di động ra, lại một lần nữa cẩn thận đọc kỹ tin nhắn mà Hạ Đông Noãn đã gửi ban nãy, nhìn thật lâu, không phải đọc không hiểu, mà bỗng nhiên có cảm giác nhớ nhưng cùng lưu luyến, khiến cô giờ khắc này tha thiết hy vọng cô bé ngốc sẽ dùng ánh mắt ngây thơ vô tội nhìn mình kia có thể ở bên mình ngay lúc này, có thể mở rộng thế giới của nàng, mang đến cho mình một ít ánh mặt trời.

Bởi vì đọc kỹ từng chữ trong tin nhắn khiến cô nhớ lại lần đầu tiên khi hai người gặp mặt, khuôn mặt đỏ bừng như sắp chảy máu kia, rồi về mặt ngốc nghếch ấy, lại nhớ tới hai lần đùa dai hôn môi rồi không kìm được sa lưới, còn những tháng ngày trái tim rung động khó dẫn lòng khiến cô mất ăn mất ngủ, bỗng nhiên liền nở nụ cười. Bất tri bất giác phân lượng của cô bé Hạ Đông Noãn kia đã tăng lên.

Nghĩ đến hành vi bốc đồng của mình với tiểu quý kia rồi thái độ thô lỗ đầy nồng nức bất cần, Y Vận Hàm liền cảm thấy buồn cười, yêu hay không yêu là thứ cảm giác rất rõ ràng. Cô có thể từ trong mắt Hạ Đông Noãn nhìn thấy sự khát vọng của nàng dành cho mình, tựa như khi bị bệnh, kỳ thật người hiểu rõ về bệnh đó nhất không phải bác sĩ, cũng không phải người nhà, mà chính là bệnh nhân.

Thật ra, qua mỗi lần rửa tội trong sinh mệnh đều giống lên hồi chuông cảnh báo sâu xa, nên biết quý trọng người bên cạnh, quý trọng cơ hội, đừng cảm nói “Tôi yêu em” với người mà mình yêu, bởi vì bạn không biết khi nào thì lời cuối cùng mà bạn nói với người đó sẽ vĩnh viễn biến thành lời trăng trối, những lời chôn dấu trong lòng mà vốn chờ đợi thời cơ để nói ra lời sẽ vĩnh viễn biến thành tiếc nuối.

Cuối cùng cô vẫn lựa chọn gửi một tin nhắn trả lời “Đừng lo”, tuy nhìn thời gian thì có 99.9% khả năng Hạ Đông Noãn đã ngủ, nhưng trong lòng lại vẫn có chút thấp thỏm chờ mong không biết tên khiến cô hành động như vậy.

Đang chuẩn bị cất di động đi thì nhận được tin nhắn trả lời. Thật ra Hạ Đông Noãn căn bản chưa đi ngủ, sợ Y Vận Hàm mệt, sợ cô nghỉ ngơi không tốt, sợ cô suy nghĩ nhiều, sợ cô khóc..... Mỗi một tưởng tượng về hành động của Y Vận Hàm đều khiến nàng lo lắng không yên, nắm chặt di động một mực chờ Y Vận Hàm trả lời, đến lúc chỉ suy chút nữa là không nhịn được chạy tới bệnh viện ôm lấy cô thì nhận được tin nhắn của Y Vận Hàm, sau đó lập tức nhắn trả lời, cho tới giờ nàng cũng không biết mình lại cần đi động đến vậy.

Y Vận Hàm nhìn tin nhắn Hạ Đông Noãn gửi đến, tựa hồ có thể tưởng tượng đáng về khuôn mặt của nàng, trong hoàn cảnh này, lần đầu tiên khoe miệng hé mở, một đường cong hoàn mỹ hiện lên đôi gò má tinh xảo của nàng. Có lẽ tình yêu có sức mạnh thế đó, cho nên lúc bạn yếu đuối nhất, chỉ cần một câu nói cũng đủ khiến bạn tràn ngập sức mạnh, tràn ngập niềm tin để một lần nữa chiến đấu.

Cứ như thế, Y Vận Hàm vốn lâu rồi không nhắn tin nhiều như vậy, lúc này lại như trở về cuộc sống hồi học đại học, người kia một tin mình một tin, nhắn với Hạ Đông Noãn. Thời gian chậm chậm trôi qua như thế, trừ có một lần Hạng Khả Hình đứng dậy nghe một cuộc điện thoại ra thì hầu hết thời gian đều ngồi cạnh Y Vận Hàm, không nghịch di động cũng không làm gì khác, nhìn Y Vận Hàm nhắn tin đến vui vẻ cũng không quấy rầy, không ai có thể nhìn ra rốt cục nàng suy nghĩ gì.

Mùa hè trời sáng rất sớm, còn chưa tới bốn giờ mà đám mây phía đông đã dần ánh lên tia sáng, bầu trời cũng dần hừng sáng. Sắc mặt Y Vận Hàm cũng khá hơn, không còn tràn ngập vẻ lo lắng như lúc trước nữa.

Hạ Lập cùng Y Vận Hiền đều đứng lên, hoạt động thân thể một chút, ngồi suốt cả tối, hai người đều có chút đau nhức. Lúc này lại thấy thư ký Dương tỷ đã theo ba mình suốt mười năm vội vàng chạy tới từ cuối hành lang, trên mặt là vẻ bối rối hiếm thấy.

“Y thiếu gia, Y tiểu thư.”

“Dương tỷ, có chuyện gì thế? Bình tĩnh chờ rồi từ từ nói.”

Y Vận Hàm nhận thấy tình trạng hoảng loạn của Dương tỷ, cũng đứng lên vỗ vỗ lưng nàng, lòng phiền muộn không biết việc gì có thể khiến cho Dương tỷ đã đi theo bên cạnh ba mình trải qua đủ loại sóng to gió lớn lại có thể gấp gáp đến vậy. Y Vận Hàm bỗng nhiên có linh cảm không lành, sẽ không phải trong công ty xảy ra chuyện đó chứ. Sự thật chứng minh, trực giác của Y Vận Hàm là đúng.

“Y tiểu thư, không biết vì sao tin tức chủ tịch bệnh tình nguy kịch bị truyền ra ngoài, mấy mảnh đất mà chúng ta đang đầu tư ấy, có mấy vị cổ đông tự nhiên làm ầm lên muốn rút vốn, nói không có chủ tịch Y thì công trình lớn như vậy chắc chắn làm không nổi, không bằng sớm rút vốn để tránh thua lỗ. Tôi cũng mới nghe được tin tức từ mấy tai mắt của mình, bọn họ quyết định sáng hôm nay sẽ xem xem có nên bán tháo cổ phiếu của Kim Thành cùng yêu cầu mở đại hội cổ đông chuẩn bị rút vốn đầu tư hay không, chỉ sợ không bao lâu nữa họ sẽ đến công ty làm loạn.”

Dương tỷ không kịp thở, vỗ ngực nói toàn bộ sự việc, hiện tại thêm một phút đồng hồ là thêm một phút để nghĩ biện pháp, cô nóng ruột đến phát sốt. Tuy cô cũng biết việc này có điều kỳ quái, mấy cổ đông nhỏ nhỏ kia nếu không có việc gì thì sẽ không làm mấy chuyện mất lòng thế này, chắc chắn là có người châm ngòi thổi gió, hoặc là người nói cho bọn họ tin tức có thể chính là kẻ chủ mưu đứng sau màn, nhưng hiện tại quan trọng nhất là xử lý ổn thỏa

việc này, khiến cho mấy cổ đông không biết tình hình kia không cần hòa nhau rút vốn, đây mới là chuyện trọng yếu nhất.

Y Vận Hàm và Y Vận Hiền vừa nghe, cực kỳ khiếp sợ, ngay cả Hạng Khả Hình vốn bình thân cũng biến sắc. Trục giác của thương nhân cùng kinh nghiệm bao năm khiến Hạ Lập cũng lập tức sầu lo, trong lòng lo lắng thay cho hai chị em nhà họ Y chưa rành xử lý việc đời. Đây là chuyện lớn, một khi bị rút tài chính sẽ gây ra chuỗi phản ứng đã kích trí mạng với bất động sản Kim Thành.

Hạ Lập nghe nói qua, Y Đông Huy lần này phi thường độc đoán, mất mấy trăm triệu mua một mảnh đất ở vị trí rất tốt, lãi suất cho vay mỗi ngày cũng bằng giá một chiếc BMW, công trình này vô luận thế nào cũng không thể chậm trễ. Tuy tập đoàn Kim Thành có rất nhiều công ty con mang đến nhiều lợi nhuận, nhưng bất động sản Kim Thành không thể nghi ngờ là món lãi kếp xù, nhưng đồng thời cũng mang đến rủi ro cao nhất.

Nay tài chính bị rút không chỉ có nghĩa công trình không thể tiếp tục, mà khiến cho toàn bộ ngân hàng và tập đoàn xây dựng, cục quy hoạch thành phố vốn nể mặt mũi Y Đông Huy chỉ sợ đều gặp họa. Trò này vừa nhìn đã biết là thủ đoạn của kẻ trong nghề, cái gọi là tứ lạng bát thiên cân, đặc biệt với loại tập đoàn nhiều cổ đông thế này, chỉ cần có người tùy tiện châm ngòi mấy cổ đông nhỏ, còn bản thân thì ở sau màn điều khiển, đợi chị em nhà họ Y không thể gánh nổi sức ép cùng chỉ trích của dư luận sẽ lấy thân phận người tốt đi ra tạm thời điều khiển, cuối cùng nắm giữ thực quyền, gạt bỏ hoàn toàn nhà họ Y cũng là chuyện tuyệt đối có thể xảy ra.

Hạ Lập thậm chí có thể tưởng tượng được hướng đi của sự việc, nhưng điều duy nhất khiến ông hoang mang là đến tận cùng thì Y Đông Huy đã đắc tội với ai, dĩ nhiên vừa ngã xuống một liên có người muốn ngồi lên đầu, thậm chí ngay cả việc ông sống hay chết cũng chưa tìm hiểu rõ mà kẻ đó đã hành động, xem ra chờ không kịp hoặc là đã dự đoán trước, đương nhiên có người giúp đỡ.

Lần này địch ở trong tối, mình ở ngoài sáng, biến số quá lớn, ngay cả ông tự nhận mình là lão hồ ly trong thương trường cũng hiểu sự tình không đơn giản, chỉ sợ sẽ là một trận ác chiến. Ông không khỏi lo lắng nhìn Y Đông Huy vừa mới thừa nhận đã kích vì bệnh tật, rồi nhìn chị em nhà họ Y vừa phải nhận đã kích vì tình hình nguy nan của công ty, trong lòng thầm tính toán xem phải làm sao mới có thể giúp bọn họ.

Sắc mặt Y Vận Hàm và Y Vận Hiền trở nên xanh mét, đều rơi vào trầm mặc.

“Chị, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Y Vận Hiền nghĩ trái nghĩ phải cũng không nghĩ ra cách giải quyết, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, đành hỏi Y Vận Hàm.

“Xem ra chị có thể đi tìm ông nội.”

“Ông, ông sẽ ra mặt sao?” Y Vận Hiền lúc ấy còn nhỏ, nhưng vẫn loáng thoáng biết bởi vì mẹ mất nên quan hệ giữa ba và ông nội rất tệ, liền không khỏi lo lắng hỏi.

“Không biết, chỉ sợ chị có thể buông tay thừa làm.”

Y Vận Hàm cắn răng kiên quyết nói. Từ sau khi mẹ mất, ông nội từng mấy lần muốn cắt đứt quan hệ với ba cô, bởi vì ông cảm thấy có lỗi với người bạn già đã giao con gái của mình cho ông. Sau việc đó, quan hệ giữa ông nội và ba cô vẫn ở tình trạng đóng băng, dù ba cô làm gì thì ông nội vẫn một mực không thêm để ý.

Nhưng hiện tại tập đoàn Kim Thành xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu không có một người đức cao vọng trọng đứng ra chủ trì cục diện thì chỉ sợ sẽ sụp đổ, không còn gì nữa. Y Vận Hàm cảm thấy dù thế nào mình cũng phải đi cầu xin thử xem, hơn nữa dù sao thân phận của mình cũng thích hợp, từ nhỏ ông nội đã yêu thương cô, hiện tại tình hình này nếu dùng tình cảm để thuyết phục thì vẫn có phần thắng. Tuy cô chưa từng tiếp xúc với chuyện công ty, nhưng mưa dầm thấm đất, vẫn có quyết đoán. Đây cũng là lần đầu tiên cô cảm thấy mình không nên trốn tránh trách nhiệm với gia tộc, hẳn nên cống hiến một phần sức lực cho Kim Thành.

Ông nội cũng là người đặt nền móng cho Kim Thành, không có lý do gì để ông nhìn nó sụp đổ hoặc chấp tay dâng tặng cho người khác. Huống chi, nói thế nào thì ba cô vẫn là con trai của ông nội, giữa cha con nào có thù hận thực sự đâu, ngay cả chính cô cũng tha thứ cho ba, chỉ sợ là ông nội để ý thể diện cùng lương tâm bị cắn rứt mà thôi. Lần này, cho dù phải cứng rắn cũng phải thuyết phục được ông nội.

Y Vận Hàm suy nghĩ, càng xác định chắc chắn hành động của mình, thu hồi thái độ vui đùa nhân sinh bình thường, trên mặt cô lần đầu tiên xuất hiện vẻ nghiêm túc mà quyết tuyệt đến thế, tựa như trong hoàn cảnh gian khổ nhất vẫn nở rộ đoá hoa mỹ lệ, có tư thái khác biệt, khiến người ta nhìn mà không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

Y Vận Hàm để Y Vận Hiền và Dương tử đi đến tổng bộ công ty toạ trấn trước, cầm chân mấy cổ đông, còn mình thì tranh thủ thuyết phục ông nội trước mười giờ sáng, để ông có thể bỏ qua việc trước kia, cứu lấy Kim Thành đang lâm nguy sớm tối. Sau đó làm phiền Hạng Khả Hình ở lại bệnh viện chăm sóc ba cô, nếu có tin tức gì thì gọi điện báo cho cô biết. Đứng một bên nhìn Y Vận Hàm phân phó mọi việc đầu ra đuôi, khoảnh khắc đó trong mắt Hạ Lập cũng toát lên vẻ tán thưởng, bởi vì đáng vẻ của cô xác thực có phong phạm hăng hái của Y Đông Huy cùng vẻ cơ trí của Trần Thanh Thanh đã mất năm đó.

Mà con người luôn không ngừng trưởng thành, đặc biệt trong lúc nguy nan sẽ lại càng nhanh chóng thành thực. Nhưng hiện tại Y Vận Hàm còn không biết rốt cục là ai ở sau lưng động tay động chân, để đến khi cô biết được, chỉ sợ sẽ cảm thấy nhân tính con người thực sự có vô hạn khả năng có thể xảy ra, dù bạn có muốn thừa nhận hay không thì lòng người vĩnh viễn là thứ khó đoán nhất.

Chương 33

Ngay lúc Y gia bên này nghiêng trời lệch đất liều chết gắng gượng, Hạ Đồng Noãn thì cảm chặt di động chậm chạp mãi không đợi được tin nhắn của Y Vận Hàm nên quyết định trốn học đi tìm cô, thì Trần Mặc ở Hải Nam xa xôi tâm tình lại hoàn toàn khác biệt Hạ Đồng Noãn. Giờ khắc này cô đang kiểm chế nước miếng mở to mắt nhìn chăm chăm Lương Sơ Lam trong phòng thay đồ, không muốn bỏ lỡ bất cứ động tác nào của nàng. Nếu không phải mọi người đều vội vàng thay đồ bơi thì chỉ sợ sẽ bị ánh mắt ngấm trộm đầy trắng trợn đỏ của cô dọa chạy mất.

Kỳ thật, năng lực tự chữa trị của Trần Mặc rất mạnh. Từ sau ngày đó Trần Thượng Vũ đi rồi, tâm tình của cô cũng không còn nặng nề như vậy nữa. Dù sao, có những cảm xúc khổ sở đã tích lũy qua năm tháng, không phải một lần có thể cởi bỏ, nhưng cũng không phải qua một lần sẽ tăng thêm, giống như một học sinh vừa mới đạt đủ điểm tiêu chuẩn, muốn người đó thi được 80 điểm thì chỉ cần cố gắng một chút là được rồi, nhưng một học sinh đã đạt được 99 điểm mà muốn người đó thi được 100 điểm thì lại thập phần khó khăn. Đây là lý do vì sao dù Trần Mặc khóc thương tâm như thế, nhưng lại có thể lập tức khôi phục bình thường.

Huống chi, khóc cũng đã khóc, phát tiết cũng đã phát tiết, còn nhắm nháp được sự nhiệt tình chăm sóc hiem hoi của Lương Sơ Lam, tuy rằng tâm tình rối bời hỗn loạn, nhưng nếu sự thật đã như thế, thì dù sao cũng không thể lãng phí một phen đại lễ bách hợp “vô tâm trồng liễu liễu thành cây” của Hiệu trưởng Mã được. Cho nên, không mất bao lâu cô lại vui vẻ sinh long hoạt hổ, dính bên cạnh Lương Sơ Lam riu rít không ngừng.

Lương Sơ Lam thế nào cũng không hiểu nổi, một người vừa rồi còn nằm trong lòng mình khóc lê hoa đại vũ, thế mà chưa tới một giờ liền có khả năng dính lấy mình ăn đậu hũ. Kiểu thay đổi cảm xúc nhanh chóng thế này khiến Lương Sơ Lam trở tay không kịp.

Đương nhiên, cũng nhờ có một khúc nhạc đệm nho nhỏ như thế, cho nên buổi tối xấu hổ ngày đầu tiên ấy tựa như một trang giấy, cứ như vậy lật qua, hoặc là nói cả hai người đều lựa chọn quên đi. Trần Mặc không nhắc tới, Lương Sơ Lam đương nhiên cũng sẽ không chủ động nhắc lại. Đã không còn Trần Thượng Vũ, buổi gặp mặt giữa các nhà tài trợ và các trường đại học tự nhiên cũng không có gì cần lảng tránh.

Chỉ khiến Trần Mặc phi thường buồn bực là đám đại biểu của mấy nhà tài trợ hình như đặc biệt để tâm tới mình, vốn cô vốn tính cùng Lương Sơ Lam hưởng thụ mỹ thực tự phục vụ, thuận tiện thúc đẩy phát triển tình cảm, nhưng lại không ngừng có người lại trò chuyện với cô, hỏi đều là mấy vấn đề ngu ngốc thiếu năng, vừa nghe là biết chỉ là tìm chủ đề để nói, mà khổ nỗi bản thân cô cũng không phải đại biểu cho một cá nhân mà lại đại biểu cho trường, cho nên chỉ có thể cười phụng bồi, trong lòng lại hận không thể đá chết mấy tên nam nhân đáng khinh này. Vì thế, cô chỉ có thể tro mắt nhìn Lương Sơ Lam đứng một bên, tự mình tạo thành một phong cảnh nổi bật, nhưng cô lại không thể dung nhập vào trong đó.

Rồi sau đó trở lại khách sạn đã tới khuya, Trần Mặc nói suốt buổi tối đến nỗi khàn cả giọng, nhìn Lương Sơ Lam, trong lòng thầm nghĩ đến buổi tâm tình đầy dịu dàng hôm trước, lại bởi vì thể lực chịu hết nổi, cộng thêm yết hầu khàn khàn hoàn toàn nói không nên lời, đầu vừa chạm gối liền ngủ thiếp đi. Đương nhiên lúc này cô đã chiếm lấy chiếc sofa mà Lương Sơ Lam nằm lần trước, tuy không thể ngủ cùng giường với Lương Sơ Lam là chuyện cực kỳ tiếc nuối, nhưng cô tình nguyện thà bản thân ngủ sofa cũng không có cách nào nhìn Lương Sơ Lam chịu khổ dù chỉ một chút.

Kiểu suy nghĩ thích một người là chỉ muốn trao cho người ấy những gì tốt đẹp nhất ấy, cho dù thầm mắng bản thân một trăm lần đi nữa thì vẫn sẽ làm cả một trăm lần.

Kỳ thật, Trần Mặc cũng không bị thắm như tường tượng, sofa ở phòng cao cấp vẫn rất thoải mái, vừa lớn vừa mềm, so với giường cũng không kém hơn chút nào, mà nguyên nhân khiến cô ngủ ngon đương nhiên không chỉ vì sofa thoải mái, mà quan trọng hơn là trong hành trình ngày mai đã ghi rõ rằng mây chữ to, đi dạo trên bờ biển, bơi lội cùng lặn xuống nước. Đây là những hạng mục giải trí mà bên phía nhà tài trợ cung cấp, dù sao ở khách sạn cũng không có chuyện gì, không đi thì phí.

Chuyện đó có ý nghĩa gì?

Mấy đứa nhỏ CJ* chắc chắn không thể nghĩ ra được, nhưng Trần Mặc tâm địa gian xảo trong đầu sẽ đột nhiên nảy ra hình ảnh Lương Sơ Lam mặc bikini, chỉ cần tưởng tượng thôi cũng khiến cô muốn phun máu mũi, cảnh tượng kiều diễm như thế đi vào trong giấc ngủ của cô đương nhiên sẽ có một giấc mơ đẹp. Mà Lương Sơ Lam lại không nghĩ nhiều đến vậy, chỉ làm từng bước theo lịch trình sắp xếp, căn bản không ý thức được những gì trong đầu Trần Mặc, chỉ là sau đó nhìn thấy Trần Mặc không có ý tốt cười ha ha không ngừng, trong lòng mới đột nhiên có dự cảm không lành, loại linh cảm này mãi cho đến khi nàng vào phòng thay đồ, nhìn thấy Trần Mặc dùng ánh mắt mê đắm nhìn mình từ trên xuống dưới rồi nhìn áo tắm trên tay mình thì mới nhận ra mình lại trúng kế.

(*CJ: ngây thơ)

Ảo tưởng kia một mực ở trong đầu Trần Mặc không đi, cô ngây ngơ cười cười tùy tiện thay đồ bơi của mình, ngồi trên ghế trong phòng thay đồ, một mực ngắm trộm Lương Sơ Lam. Cô không tin như vậy còn không nhìn được bộ dáng Lương Sơ Lam cởi áo tháo thắt lưng. Trong thoáng giây cô tự khinh bỉ mình bị ỉn đáng khinh, nhưng giây tiếp theo lại bị ảo tưởng về Lương Sơ Lam đánh bại, hoàn toàn đắm chìm vào thế giới yy*.

(*yy: tự sướng, tự tưởng tượng)

Bộ đồng phục bơi bình thường tuy mặc trên người Lương Sơ Lam cũng có cảm giác lãnh diễm phi thường, dù sao loại đồ bơi này không hở eo thì cũng lộ hông, cho nên cũng nhìn ra dáng người Lương Sơ Lam rốt cục thế nào, cho nên giờ khắc này, Trần Mặc tựa như lúc nhỏ chờ được cho kẹo đường,

hưng phấn không thôi.

Nhưng Lương Sơ Lam trái lại không thể bình tĩnh như vậy, Trần Mặc ở trước mặt đã thay một bộ bikini đủ hờ, không chút thận thừng ngồi trước mặt mình. Tuy rằng nàng đã kiểm chế bản thân không xoay đầu qua, không nhìn cô thay quần áo, nhưng hiện tại Trần Mặc mặc một bộ đồ bơi gần như chỉ che khuất chưa đến 20% cơ thể ngồi trước mặt mình, dù không muốn nhìn cũng phải nhìn.

Nàng trước tiên tháo kính mắt của mình xuống, thế này mới cảm thấy đỡ hơn nhiều. Trần Mặc ở trước mặt vốn đáng người tỷ lệ hoàng kim, mang theo cảm giác khiến người ta nhìn muốn xị máu mũi hiện tại thoát nhìn chỉ là một hình khối mơ hồ, ở trong mắt Lương Sơ Lam, bây giờ cô và bác gái cạnh đó nhìn không khác gì nhau, cũng chỉ là có một khối to rồi chỗ gì đó nhỏ nhỏ, hoàn toàn không thấy rõ chi tiết. Đương nhiên, Trần Mặc sẽ không biết suy nghĩ của Lương Sơ Lam như thế, nếu không cô thật sự nên vì bộ bikini mà mình đã vất vả chuẩn bị lâu như vậy mà học máu.

Kỳ thật thì Lương Sơ Lam cũng không biết bản thân rút cục để bụng cái gì, không phải chỉ là một cô gái mặc đồ bơi thôi sao! Bình thường lúc đi tới bể bơi để bơi cũng nhìn thấy không ít cô gái trần trụi không mặc đồ, tuy mình bảo thủ, nhưng trong trường hợp này, cởi đồ ra cũng là chuyện bình thường, cho tới giờ nàng đều cảm thấy việc đó không có vấn đề gì, thậm chí vốn không nghĩ theo hướng kia. Nhưng hiện tại bản thân mình cũng không hiểu nổi vì sao lại không dám nhìn Trần Mặc, không dám cởi quần áo của mình.

Có lẽ lời tỏ tình của Trần Mặc khiến nàng không có cách nào đối xử với cô như một cô gái bình thường, lại có lẽ việc cô có ý niệm như thế trong đầu với mình khiến mình mỗi lần nghĩ đến sẽ mặt đỏ tím đập, dù sao mặc kệ là lý do gì, Lương Sơ Lam cứ nghĩ đến việc mình phải ở trước mặt Trần Mặc cởi hết quần áo liền cảm thấy không làm được. Nhưng cứ giằng co như vậy ở trong này cũng không phải cách hay, giáo viên hướng dẫn lặn đang chờ sẵn rồi.

“Mặc Mặc, em, ra ngoài chờ tôi được không? Tôi thay xong rồi sẽ ra.” Lương Sơ Lam không quay đầu, vẫn duy trì vẻ lãnh đạm nói.

“Không! Bên ngoài gió lớn lắm, em ở đây chờ chị thay được không?” Trần Mặc làm nũng năn nỉ, chuyện mình khát vọng đã lâu như vậy, giờ lại phải đi ra ngoài thì thật đúng là muốn tổn thương trái tim mình mà.

“Việc này, chỉ sợ không ổn... Em như vậy, vẫn cứ nên ra ngoài trước đi.” Lương Sơ Lam xoay người, nhìn về mặt vô tội của Trần Mặc khiến nàng có cảm giác mình suy nghĩ nhiều quá nên nhìn lầm, mặt liền nhuộm một tầng ửng hồng, nhưng không biết vì sao, nàng cứ cảm thấy đôi mắt tỏ vẻ vô tội của Trần Mặc nhìn thế nào cũng có cảm giác đáng khinh.

“Được rồi. Em ở ngoài cửa chờ chị. Aish~” Trần Mặc cố ý thờ dài một hơi, Lam của cô chung quy là xấu hổ mà. Nhưng cô cũng sẽ không ép Lương Sơ Lam, dù sao chuyện tối hôm đó vẫn là lời cảnh báo trong đầu cô. Lương Sơ Lam nghe được Trần Mặc thờ dài đột nhiên cảm thấy có phải mình quá hà khắc không, dù sao nhiều người như vậy, nàng lại không thể yêu cầu tất cả mọi người đều ra cửa chờ mình thay đồ, lại chỉ bắt một mình Trần Mặc. Nhưng nàng không nhìn thấy cặp mắt loé sáng giao hoạt của Trần Mặc, bằng không nàng tuyệt đối sẽ không có cảm giác tội lỗi này.

Đội Trần Mặc thực sự đi rồi, Lương Sơ Lam mới vội vàng thay đồ bơi, trong lòng rối loạn thành một đoàn. Chuyến hành trình đến Hải Nam này còn mấy ngày, thời gian ở bên nhau cũng còn nhiều lắm. Thật ra, khoảnh khắc Lương Sơ Lam thật sự cảm thấy mình có cảm giác tội lỗi và áy náy với Cảnh Đăng thì mới là lúc nàng chân chính yêu Trần Mặc, mà hiện tại, tâm tình của Lương Sơ Lam nhiều nhất cũng chỉ là rối rắm mà thôi.

Trần Mặc nằm trên ghế dài trên bờ cát, thân ảnh thon dài mạn diệu tất cả đều phơi bày trong không khí cùng dưới ánh mặt trời. Thân mình chỗ lõm chỗ lõm, đáng người kêu gọi bởi vì thường xuyên vận động nên đường cong hoàn mỹ không một vết sẹo, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi dưới ánh mặt trời chiếu rọi như được phủ một lớp hoàng kim. Mà bộ bikini này thiết kế vừa đúng thể hiện dáng người mê người muốn bùng cháy của Trần Mặc, không khỏi khiến cho đám đàn ông chung quanh mỗi khi đi qua đều phải quay đầu liếc một.

Trần Mặc căn bản không để ý tới những ánh mắt này, bởi vì cô vẫn luôn rất tự tin với thân hình của mình, làm thế này căn bản cũng đều chỉ vì muốn đem sắc dụ thể hiện tốt nhất. Nhưng cho dù như thế, trong lòng cô kỳ thật cũng không nắm chắc gì, Lương Sơ Lam vẫn luôn giống một ngọn núi băng khó có thể chinh phục, dù biết chỉ cần tùy tiện tìm một người đều có thể trực tiếp quỳ gối dưới váy cô nhưng lại không có biện pháp lay động tâm tư cẩn thận của Lương Sơ Lam dù chỉ một chút, cũng như phá vỡ bức tường nghiêm mật ấy. Cảm giác bất lực lại không thể không tiếp tục như kiến cắn gặm nhắm tra tấn trái tim cô. Cô đau, lại yêu càng sâu đậm.

Ánh mặt trời tươi đẹp là vậy, trên bờ cát tấp nập năm tấp ba người đi qua, lưu lại từng hàng dấu chân không lớn không nhỏ. Một đợt sóng đánh tới, lúc rút đi, dấu vết chân cũng biến mất không còn vết tích. Trong tự nhiên ẩn chứa quy luật đạo lý này, cho dù nghiên cứu cả đời đều chỉ có thể hiểu được một phần, Trần Mặc không biết có phải cũng sẽ có một quy luật nào đó có thể áp dụng cho mình và Lương Sơ Lam hay không.

Đội Lương Sơ Lam thận thừng chậm chạp cộng thêm đầy lòng bối rối quần khăn tắm đi ra, cứ nghĩ Trần Mặc sẽ đứng chờ ở cửa, ai ngờ lại thấy được dáng vẻ quyến rũ người khác ở cách đó không xa, một chân hơi cong lên, đôi mắt nhắm lại, dáng người kiều ngạo nằm trên ghế dài bên bờ cát.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Lương Sơ Lam lắc lắc đầu, Trần Mặc luôn rất chói mắt, tựa như một ngọn lửa hùng hực cháy, tất cả những người bên cạnh đều biến thành người phối hợp cùng làm nền cho cô, mặc kệ xung quanh cô có bao nhiêu người, luôn có thể liếc một là nhận ra cô gái xinh đẹp tràn đầy sức sống nở rộ giữa đám đông này.

Trần Mặc xinh đẹp khí thế hùng hực, dưới ánh mặt trời lớn mặt phơi bày dáng người, một bộ không thèm để tâm đến ai. Trần Mặc nhắm hai mắt lại, tựa hồ thực hưởng thụ ánh mặt trời trên bờ cát. Chỉ liếc mắt một liếc khiến Lương Sơ Lam siết khăn tắm chặt hơn một chút, đồng thời đập vào mắt nàng còn có mấy người đứng một bên chỉ trỏ Trần Mặc, bao gồm đám đàn ông len lén ngoái đầu ngấm cùng đám phụ nữ hâm mộ ghen tị. Bỗng nhiên giờ khắc này, trong lòng Lương Sơ Lam bắt đầu nảy sinh cảm giác không thoải mái.

Nàng là người bảo thủ, truyền thống, thậm chí không thích đồ quá hở hang kêu gọi, nhưng nàng càng chán ghét ánh mắt không thèm che dấu của đám đàn ông kia. Nhìn Trần Mặc gợi cảm chói mắt, còn cả ánh mắt trơ tráo của đám đàn ông lưu luyến nhìn ngang lướt dọc trên thân thể cô, Lương Sơ Lam không hiểu sao đột nhiên có cảm giác lãnh địa của mình bị xâm phạm, khiến nàng rất muốn dùng một chiếc khăn tắm thật lớn bọc kín Trần Mặc, không để những kẻ kia tiếp tục dùng ánh mắt mê đắm ngắm nhìn.

Thứ cảm xúc bá đạo này tuy tới một cách lạ lùng khó hiểu, nhưng Lương Sơ Lam vẫn rảo bước đi về phía Trần Mặc.

“Nơi này là Trung Quốc, không phải Mỹ!” Nói xong, Lương Sơ Lam liền đem khăn tắm trên người ném lên người Trần Mặc, ngữ khí thật sự hoàn toàn đối lập với mùa hè nóng bức, sóng nhiệt hầm hập này, nếu không phải trên người ảm đạm dào dạt vì phơi nắng, Trần Mặc nhất định sẽ hắt hoi một thật to vì nhiệt độ của câu nói vừa rồi.

Trần Mặc bị một vật mềm mại cùng bóng ảnh màu đen thật lớn phủ lấy khiến cô kinh hãi mở mắt, vừa mở mắt liền thấy Lương Sơ Lam đã xoay người đi. Chưa kịp hiểu những lời vừa rồi có ý nghĩa gì để phản ứng lại, cũng đã bị bộ áo tắm của Lương Sơ Lam làm cho kinh ngạc, nhìn không rời mắt.

Mái tóc vốn luôn búi cao nay được thả xuống dưới, suối tóc đen dài buông lơi, hình thành sự đối lập rõ ràng với da thịt trên vai. Ánh sáng chói chang khắc họa một hình cắt hoàn mỹ trên người Lương Sơ Lam. Nếu không phải vì ngữ khí lạnh như băng kia, Trần Mặc chưa chắc đã nhận ra nàng, bởi vì cô chưa bao giờ nghĩ một Lương Sơ Lam một mực đi theo con đường trí thức lại có đường cong nổi trội khiến người ta giật mình kinh ngạc đến thế.

Tuy áo tắm vẫn cực kỳ quy củ, chỉ là một bộ áo tắm liền mảnh rất bình thường, nhưng mặc ở trên người Lương Sơ Lam vẫn luôn bảo thủ mà nói, cơ hồ khiến đảo điên hình tượng của nàng trong lòng Trần Mặc. Trần Mặc chống người ngồi trên ghế, mãi ngắm đến nỗi hồn quên lối về. Tầm mắt bắt đầu đánh giá từ đôi bàn chân tinh xảo, dần dần dịch chuyển lên trên.

Trần Mặc chưa từng thấy Lương Sơ Lam mặc hở như vậy, hoàn toàn không thể tin nổi nàng thể nhưng có một đôi chân đẹp đến mức đó, cứ thích mặc đồ công sở quả thực khiến người ta giậm chân giận dữ. Ánh mặt trời ngày hạ khiến làn da phiếm sắc trắng gần như trong suốt, nhìn qua có cảm giác sờ lên cực kỳ thích ý, Trần Mặc thực muốn bắt chắp hình tượng xông lên kiểm tra. Bờ mông ấy, vòng eo mảnh khảnh kia, cả tấm lưng trần xinh đẹp mà áo tắm không che đầy hết được, mỗi khi ánh mắt di động lên trên một chút, Trần Mặc sẽ không kiềm được nuốt nước miếng.

Lương Sơ Lam đi được mấy bước, phát hiện người phía sau căn bản không đuổi theo, thế này mới quay đầu lại. Nhìn thấy Trần Mặc ngoác nhìn mình, mê gái há hốc miệng, bộ dáng như thể nhìn thấy UFO khiến Lương Sơ Lam hận không thể quăng một tát vào mặt cô. Đặc biệt, tấm khăn tắm trên người cô còn nửa che nửa đầy rất gợi tình, bờ vai nhỏ nhắn căn bản chẳng che đầy, so với lúc đầu hoàn toàn không thèm che ngược lại có loại mỹ cảm ôm tỳ bà che nửa mặt hoa đầy dụ hoặc, mấy tên đàn ông ở xa xa nhìn thấy con mắt suýt chút nữa muốn rớt ra. Toàn bộ bức họa tuy rằng là tranh mỹ nữ, lại khiến nàng cảm thấy chói mắt vô cùng.

Lương Sơ Lam cũng không rõ vì sao mình cảm thấy phiền muộn đến vậy, dù sao thì bản thân nhìn thấy Trần Mặc như thể trong lòng liền cực kỳ không thoải mái. Chẳng lẽ cô không biết trên thế giới này có một loại người gọi là “kẻ háo sắc” sao? Trong lòng như có một ngọn lửa vô danh đang hùng hực thiêu đốt khiến cho vách tường trái tim vốn đã có sẵn vết nứt, giờ lại bị Trần Mặc nhóm chút lửa đốt lên nay đã bắt đầu dần dần hoà tan, chẳng qua chính nàng cũng chưa phát hiện ra mà thôi.

Nàng cứ cảm thấy càng ở lâu bên cạnh Trần Mặc, tâm tình của mình cũng trở nên mất kiểm soát, đôi khi phát tính tình đến ngay cả chính nàng cũng cảm thấy vô lý, cũng không biết đây là lần thứ mấy nàng không hiểu vì lý do gì muốn phát hỏa. Nhìn Trần Mặc vẫn một bộ ngơ ngẩn đại ra, không có ý muốn đứng dậy, căn bản không cần biết bên cạnh có bao nhiêu người muốn ăn cô ngay tại chỗ. Lương Sơ Lam lửa bốc lên đầu, hét lên một câu, ngữ khí đã lạnh lẽo tới cực điểm: “Còn không tới đây?”

“Ah ừ ừ!” Vừa rồi một xoay người của Lương Sơ Lam thật sự quá mức kinh diễm, khiến trái tim cô đập mạnh đến cỡ nhip. Ánh sáng xuyên qua giữa khe hở của mái tóc dài đang bay múa, như thể ánh mặt trời xuyên qua tán rừng âm u, khiến người ta động tâm. Xương quai xanh tinh xảo làm cho một Lương Sơ Lam vốn thanh nhã rụt rè lại thoát nhìn gợi cảm duyên dáng, mà khối tròn trịa đứng thẳng kia lại khiến yết hầu Trần Mặc một phen hít thở không thông, trên mặt nổi lên rặng mây đỏ, ánh mắt cũng không chịu rời đi.

Bị Lương Sơ Lam quát một tiếng, thế này Trần Mặc mới thu hồi ánh mắt lưu luyến cùng tâm trí không biết đã ngao du tới tận đâu, suy nghĩ mấy thứ 18+ linh tinh gì đó, lập tức như cô vợ nhỏ vội vàng đứng lên, lon ton chạy lại, về mặt nịnh nọt lấy lòng. Nếu như đám nam nhân thêm nhỏ dãi sắc đẹp của Trần Mặc biết trong lòng đại mỹ nữ này ngày đêm mong nhớ lại là một cô gái thì có lẽ phải tìm sợi dây treo cổ mất thôi.

“Lam, đợi chị lâu quá. Hi hi.”

“Quán khăn tắm lại, con gái con đũa ăn mặc hở hang thế làm gì!”

“Phi ~ Lam, sao chị giống mẹ em thế, đây là bãi biển, chúng ta đi bơi với đi lặn mà. Hơn nữa, chị cũng thế, gợi cảm quá, thật đẹp! Người ta sắp chảy máu mũi nè.”

“Không đứng đắn.”

“Em biết chị thích em không đứng đắn mà. Hi hi, em cũng chỉ không đứng đắn với chị thôi.”

“.....”

Trần Mặc bật cười, tay phải trực tiếp mười ngón lồng vào tay trái của Lương Sơ Lam, cảm nhận được Lương Sơ Lam bất bình thường thuận theo ý mình, trái tim lại bắt đầu nhảy nhót. Chẳng lẽ là chấp nhận mình tiếp cận rồi?

Cũng không biết có phải do bị đám nam nhân kia kích thích không, lúc này Lương Sơ Lam cũng không định bỏ tay Trần Mặc ra, như thể muốn chứng minh chủ quyền sở hữu, tuy ý Trần Mặc thân thiết với mình, nếu là bình thường thì khẳng định nàng sẽ gạt tay ra, tuy đối với con gái mà nói, hành vi này cần bản không phải thân mật kiểu đó.

Giờ khắc này, tâm tình Trần Mặc tốt cực kỳ, đặc biệt khi nhìn dáng vẻ mắt tự nhiên của Lương Sơ Lam. Mới đầu cũng không biết nàng giận cái gì, nhưng khi nhìn thấy trong mắt nàng đầy vẻ chán ghét với đám đàn ông xung quanh, Trần Mặc tự giác quy kết cảm xúc của Lương Sơ Lam là ghen tị, trong tâm lại không ngừng thầm vui sướng. Mọi người có nhìn ra không, Trần Mặc là một người theo chủ nghĩa thích tự mua vui bản thân.

Cứ như vậy, hai người đi học theo bãi biển, sóng vai đi trên bờ cát. Từng đợt sóng mang theo nước biển màu xanh lam thẫm như từ chân trời đánh lại, hoà lẫn bọt biển màu trắng, hết lần này tới lần khác tràn lên bờ cát. Nước biển xanh thẫm, dưới ánh mặt trời phản chiếu vô số sắc màu sắc sỡ. Mỗi bước hai người đạp xuống đều có thể thấy cát mềm mại chậm rãi lún xuống, hiện ra một dấu chân không nông không sâu. Một đôi dấu chân cứ như vậy dọc theo đường cong của thủy triều lên xuống, trải dài về phía trước.

Ánh mặt trời đem bóng của hai người kéo thật dài, bầu trời gần đến mức như có thể vươn tay chạm tới. Cảm thụ được mềm mại quấn quanh giữa những ngón tay, bàn chân được nước biển ấm áp gột rửa, còn có sự ấm áp được nắng sớm bao bọc. Cảm giác tốt đẹp như không thực này khiến Trần Mặc xuất thần, nếu có thể vẫn cứ giữ nguyên thế này thì thật tốt. Giờ khắc này, cô đột nhiên hiểu được vì cái gì mình chỉ muốn một mình Lương Sơ Lam mà không phải ai khác, bởi vì chỉ có hơi thở của nàng mới có thể khiến trái tim xóc nổi của mình đầm xuống, chỉ có sự tồn tại của nàng mới có thể khiến mình cảm nhận được sự tươi đẹp của thế giới này. Trừ nàng, ai cũng là sai cả.

Thanh âm thủy triều lên xuống, khúc nhạc mà sóng biển tấu lên, tâm tình Lương Sơ Lam vốn đầy bức tức cũng theo sự vận động của tự nhiên mà dần dần bị vây trong trạng thái vong ngã. Kỳ thật nàng rất ít khi có thể chìm vào trạng thái ấy, bởi vì tâm lý phòng bị của nàng luôn quá nặng, mà không biết vì sao, được Trần Mặc nắm tay dẫn đi lại có loại cảm giác hạnh phúc có thể phó thác xuất hiện, thậm chí nàng muốn nhắm mắt lại, tùy ý để Trần Mặc dẫn nàng đi đến chân trời góc biển. Lúc này, nàng không lừa dối được trái tim mình, thử hỏi có một giáo viên nào đối với sinh viên chỉ có cái gọi là tình cô trò đơn thuần mà lại sinh ra cảm giác như thế đâu, âu cũng chỉ là nàng tự lừa mình dối người mà thôi.

Đến thời điểm phải thật sự lặn xuống nước, Lương Sơ Lam dù đã tự chuẩn bị tâm lý, nhưng lại vẫn có phần khiếp đảm. Trong xương cốt nàng có chút sợ nước, hơn nữa một người không biết bơi lại còn phải đối diện với biển rộng mênh mông vô bờ lại sâu thẳm thần bí luôn có cảm giác sợ hãi. Nhưng hướng dẫn viên thể sơn sắt cam đoan không biết bơi cũng không sao cả, lặn xuống nước cũng không cần kỹ năng bơi lội, đương nhiên nếu biết thì càng tốt. Hơn nữa được chỉ dẫn một với một, cùng nhìn bộ dáng nóng lòng muốn thử của Trần Mặc khiến Lương Sơ Lam cũng không tiện khiến mọi người mất hứng. Nàng khẽ cắn môi liền quyết định lặn một lần, huống chi, biển khơi rộng lớn xanh thẫm tràn ngập thần bí đều có lực hấp dẫn cùng dụ hoặc trí mạng đối với một người không biết gì đây hiểu kỳ.

Mặc lên mình bộ đồ lặn phức tạp rồi, hai hướng dẫn viên dạy lặn bắt đầu giảng giải, giải thích với Trần Mặc và Lương Sơ Lam cách sử dụng trang bị, cùng những tình huống phải dùng khi xuống nước và hàm nghĩa của các thủ thế. Dù sao cũng là môn có độ khó yêu cầu cao, chỉ riêng việc giảng giải cùng ghi nhớ liền mất một khoảng thời gian dài. Đợi cho hai người giáo viên hướng dẫn cảm thấy Trần Mặc và Lương Sơ Lam học không sai biệt lắm mới đưa các nàng lên ca nô, chạy về phía khu lặn biển ở xa xa.

Ca nô chờ mấy người, đón gió, rẽ làn nước sâu, màu nước cũng vì khoảng cách rời bờ biển ngày càng xa mà trở nên khác biệt. Hành tinh màu lam này kỳ diệu thế đó, khiến người ta nhìn không thấu. Khi suy nghĩ về sự bao la của biển khơi, con người đứng trước mặt biển thật nhỏ bé biết bao.

Trần Mặc không khỏi quay đầu nhìn bờ biển dần bị bỏ lại, đột nhiên có cảm giác muốn thoát ly khỏi thế giới hỗn loạn, quá mức ồn ào náo nhiệt kia. Nếu có thể đưa theo Lương Sơ Lam bỏ trốn đến một bờ biển xinh đẹp, mở một cửa tiệm bé bé, xây dựng một gia đình nho nhỏ thì thật tốt biết bao nhiêu. Tuy tất cả chỉ là ảo tưởng lại cũng khiến Trần Mặc nghĩ mà vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Bởi vì hàng năm làm việc trên biển, mấy anh chàng này đều có làn da thuần sắc ngăm đen, tiếng cười sang sảng cùng những lời đùa giỡn độc đáo của người miền biển như có thể thật sự cuốn trôi tất cả mọi phiền não cùng bao nỗi tâm sự dằn vặt trong lòng đi xa. Bọn họ kể cho Trần Mặc và Lương Sơ Lam những chuyện kỳ thú cùng truyền thuyết về biển, biển lớn luôn ẩn dấu vô số dấu vết chinh phục cùng sự nỗ lực không ngừng của nhân loại. Ngay cả

khuôn mặt trăm năm nghiêm nghị của Lương Sơ Lam cũng vì những câu chuyện của mấy người giáo viên hướng dẫn mà bật cười thành tiếng.

Nhìn bầu trời trong trẻo vạm vỡ cùng mặt biển tương đối êm ả, ngay cả giáo viên hướng dẫn cũng hưng phấn nói “Lặn biển cần xem sắc trời, nhìn khí hậu, cần rất nhiều rất nhiều yếu tố. Tình hình hôm nay thật sự rất thích hợp để lặn, tầm nhìn khi lặn xuống cũng xa. Hai người thật đúng là gặp may mà, có lẽ có thể nhìn thấy nhiều cảnh sắc mà bình thường không nhìn được.”

Đội chuẩn bị xong xuôi hết thảy, theo sự chỉ đạo của hướng dẫn viên, hai người học dáng vẻ của họ, lần lượt nhảy xuống biển. Vừa xuống, nước biển lập tức bủa vây toàn thân Trần Mặc cùng Lương Sơ Lam. Giáo viên hướng dẫn khỏi hải nói mấy lời, cảm giác căng thẳng hồi hộp trước khi xuống nước bắt đầu bị những lời này chậm rãi hoà tan từng chút một. Giáo viên hướng dẫn đưa hai người chậm rãi bơi trên mặt biển, để hai người từ từ thích ứng với nhiệt độ của nước biển cùng cảm giác nổi, sau đó bắt đầu giúp hai người đeo kính, chuẩn bị dẫn hai nàng lặn xuống, thăm dò thế giới xinh đẹp mà thần bí dưới đáy biển.

Lương Sơ Lam nhìn Trần Mặc xuống biển như cá gặp nước, ánh dương quang tươi đẹp chiếu lên khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp của cô. Trong khoảnh khắc, Lương Sơ Lam cảm thấy mình có chút hâm mộ cô có thể can rở tuổi cười như thế, hoàn toàn trái ngược với thái độ đối với cuộc sống của nàng, bản thân nàng trong dĩ vãng luôn quá mức yếu đuối, không đủ dũng cảm, cái gì cũng luôn chọn con đường tầm thường, cứ nghĩ đó là cuộc đời định sẵn của mình. Nhưng từ sau khi gặp được Trần Mặc, mọi chuyện đều trở nên không thể đoán trước, mỗi ngày đều tựa hồ khiến người ta rối rắm lại tràn ngập chờ mong. Nếu có thể dứt bỏ hết thảy đắn đo trong lòng, nàng cảm thấy mình hẳn sẽ thích một cô gái như vậy, có sự dũng cảm mà mình không có, lại không biết sợ hãi, cùng lòng nhiệt tình không bị trời buộc.

Một lát sau, khi giáo viên hướng dẫn cảm thấy không sai biệt lắm, liền dẫn theo các nàng lặn sâu xuống.

Nước biển rất trong, dưới ánh mặt trời chiếu xuống như thể trong suốt, một luồng ánh nắng có thể trực tiếp chiếu tới một độ rất sâu. Trần Mặc nhìn đỉnh đầu của mình, một vòng ánh sáng phía trên, mà mình lại bị vây trong không gian xanh như ngọc xung quanh, như thể bản thân mình trở thành một bộ phận của biển rộng vậy. Sau đó bên cạnh là Lương Sơ Lam mặc bộ đồ lặn giống mình, quanh người dần dần xuất hiện nhiều loại cá cùng cảnh quan chưa bao giờ trông thấy, Trần Mặc cảm thấy thật thoải mái.

Liền ngay cả tính cách như Lương Sơ Lam cũng bắt đầu giống một đứa trẻ, tò mò lấy đèn pin chiếu khắp nơi, thật cẩn thận vuốt ve mấy chú cá nhỏ nhỏ tới gần mình, rồi ngắm nhìn mấy chú cá hề cùng hải quỳ có ý thức lãnh địa rất mạnh. Hết thảy đều hoàn toàn khác biệt với cảnh sắc trên mặt đất, thật giống như một thế giới ẩn dấu, một thế giới hoàn toàn màu lam, một quốc gia thần bí, mà bản thân ở trong đó mới có thể biết mình nhỏ bé cỡ nào, tạo hoá thần kỳ biết bao, trách không được mấy người giáo viên hướng dẫn cho dù hằng năm ở trên biển kiếm ăn nhưng khi nhắc tới biển cũng vẫn mang vẻ kính sợ, mà Trần Mặc cùng Lương Sơ Lam đều được mở rộng tầm mắt.

Thế giới dưới đáy biển được mở rộng ra từng chút một trước mắt hai người, dần dần theo độ sâu tăng lên, cảnh vật không đồng nhất cũng bắt đầu phát sinh biến hoá, một ít san hô bắt đầu rơi vào tầm mắt hai người. Tuy cả hai đều rất muốn chạm vào những xúc giác đáng yêu mê người kia, nhưng bởi vì trước đó đã nghe giáo viên hướng dẫn cảnh cáo, ở dưới biển không thể tùy tiện đụng vào sinh vật biển, cho nên hai người vẫn cố gắng nhịn lòng hiếu kỳ của mình xuống.

Một hàng bốn người đi xuống dưới, bỗng nhiên, Trần Mặc bị một cây san hô hồng rực rỡ, chỉ lộ ra đám xúc tu nhỏ nhỏ xinh đẹp nấp phía sau một nhóm hải quỳ ở một góc khuất hấp dẫn, cô không nhớ đã đọc ở đâu đó, san hô hồng đại biểu cho nhiệt tình cùng không kiềm chế bản thân, mang ý nghĩa “mong chấp nhận tình yêu tuyệt vời của tôi”. Cô vẫy vẫy tay với Lương Sơ Lam, muốn cho nàng xem san hô hồng, lại thấy nàng đã theo giáo viên hướng dẫn lặn đến chỗ càng sâu.

Trần Mặc ngẫm lại nếu đã không kịp thì tự mình dùng tay ra ám hiệu với giáo viên hướng dẫn, tính chụp một tấm ảnh để cho Lương Sơ Lam xem sau. Chỉ mới tạm dừng một, Lương Sơ Lam cũng đã chỉ còn bóng lưng. Đôi khi, bỏ lỡ có lẽ là chính là vĩnh viễn bỏ lỡ. Nhìn thân hình Lương Sơ Lam dần dần biến mất ngày càng xa ở nơi đáy biển sâu thẳm, Trần Mặc không hiểu sao có cảm giác đau lòng, giác quan thứ sáu đột nhiên có cảm giác sợ hãi khó hiểu, muốn giữ chặt, muốn đưa tay ra với mà người đó cũng đã chỉ còn lại bóng dáng mờ mờ.

Nếu cô biết ngay sau đó mình sẽ hoang mang lo sợ tới mức nào thì có lẽ giờ khắc này cô sẽ lập tức giữ Lương Sơ Lam lại, ngăn không cho nàng tiếp tục lặn sâu xuống nữa.

Lương Sơ Lam đi theo giáo viên hướng dẫn của mình tiếp tục lặn sâu xuống, dọc đường đi bị đám sứa trong suốt, đủ loại cá cùng cảnh sắc tuyệt mỹ hấp dẫn sự chú ý, cũng không phát hiện Trần Mặc không theo kịp. Đến khi nàng phản ứng quay đầu lại nhìn mới nhận ra phía sau mình không có người, cũng không biết từ lúc nào Trần Mặc không đuổi kịp mình.

Giáo viên hướng dẫn ở một đầu kia của dây thừng thấy Lương Sơ Lam dừng lại liền lôi kéo hỏi nàng còn muốn tiếp tục lặn sâu xuống không. Nàng thoáng nghĩ, ở dưới nước cũng không tiện diễn đạt, nghĩ Trần Mặc có giáo viên hướng dẫn kia để ý chắc hẳn cũng không có việc gì, cho nên liền lắc đầu tiếp tục đi theo giáo viên hướng dẫn của mình lặn sâu xuống.

Chạm được cát mịn dưới đáy biển, hai người ngừng lại. Bởi vì chỉ là lặn biển tham quan, giáo viên hướng dẫn vẫn nắm chắc phương hướng, thay Lương Sơ Lam giải quyết vấn đề sức nổi, phần lớn thời gian cần bản không cần nàng hành động. Lương Sơ Lam cảm ít bánh quy đã chuẩn bị tốt để cho cả ăn, kết quả là đám ba mẹ, ông bà, hàng xóm láng giềng của đám nemo đều chạy tới, khiến nàng ứng phó không nổi. Nếu có thể nhìn thấy khuôn mặt của Lương Sơ Lam phía sau mặt nạ đường khi sẽ nhận thấy giờ khắc này nàng cười thực vui vẻ.

Hành trình lặn xuống biển đều đã được lên kế hoạch ổn thỏa, cơ bản cũng đều là một số hải vực mà giáo viên hướng dẫn quen thuộc, nhưng ở giữa biển sâu muốn tìm một người cũng không phải chuyện dễ dàng. Trần Mặc vui vẻ chụp thật nhiều ảnh bãi san hô hồng. Đến khi cô chụp đủ 360 độ khắp mọi hướng đủ rồi mới ra ý bảo giáo viên hướng dẫn có thể tiếp tục lặn sâu xuống. Bây giờ muốn tìm được Lương Sơ Lam đã có phần khó khăn.

Trần Mặc ra ý bảo giáo viên hướng dẫn đi làm Lương Sơ Lam trước thì hơn, không biết vì sao, trái tim cô cứ giật thon thót, như thể có chuyện gì sắp

sửa xảy ra, nhưng lại không nói rõ được là cảm xúc gì. Trần Mặc tưởng là do mình lần đầu tiên lặn biển nên thấy khản trương, cũng không để ý, nhưng Lương Sơ Lam dù sao không ở bên cạnh vẫn khiến cô vội vã muốn tìm được năng để bản thân an tâm.

Có lẽ trực giác của phụ nữ trời sinh chuẩn xác.

Một lát sau, giáo viên hướng dẫn ra ý bảo Lương Sơ Lam vốn đang vui vẻ chơi đùa ngắm nhìn mấy con thỏ biển có thể tiến hành làm sạch nước sau mắt kính lặn, mấy động tác này trước khi lặn nàng cũng đã được tập luyện qua. Chính là cố ý để nước tràn vào kính khoảng một nửa, sau đó dùng mũi thổi một lát được. Sau đó lấy kính ra rồi lại đeo vào, rồi cuối cùng đẩy hết nước trong kính ra. Giáo viên hướng dẫn thành thạo làm mẫu một lần, thoát nhìn cũng không quá khó khăn. Nhưng không biết Lương Sơ Lam làm sao, vừa mới đầu cũng thực thông dong tháo kính xuống, rồi lại đeo vào, đúng lúc này lại xảy ra chuyện. Khi đẩy nước ra, nàng không đẩy hết nước ra trong một hơi, theo lý thuyết, sau đó hẳn nên dùng miệng hít một hơi, rồi lại thở ra một lần là được.

Nhưng Lương Sơ Lam không có kinh nghiệm cho nên lúc ấy không biết phải làm gì, luống cuống, không kiểm soát được hành động của mình, không ngờ lại dùng mũi hít vào một hơi, lập tức bị sặc nước, hơn nữa còn nghẹn rất nghiêm trọng. Nàng quên hết mọi động tác, trong mắt kính lại ngập nước một nửa, mắt nhìn không rõ, phản ứng theo bản năng chỉ muốn trồi lên khỏi mặt nước, vì thế liều mạng đạp chân để bơi lên trên, mà càng rối lại càng uống nhiều nước, nhưng lại cảm giác được giáo viên hướng dẫn liều mạng giữ chặt lấy mình.

Tiếng nước bị bơm ở dưới biển sâu có vẻ nặng nề cổ quái, ngực như bị một tảng đá lớn đè nặng, hô hấp hỗn loạn nghiêm trọng, dưới tình thế cấp bách Lương Sơ Lam quên luôn cả chuyện dùng miệng hô hấp, cảm giác đắng chát mà bỏng rát tràn vào khoang mũi, nước cũng vào theo, ông dẫn khí để thở cũng rơi từ miệng ra, khiến nàng uống mấy ngụm nước biển, áp suất đè nặng bên tai cũng khiến nàng cảm thấy khó chịu cực kỳ.

Giáo viên hướng dẫn vội vàng lấy ống dưỡng khí nhét vào miệng Lương Sơ Lam, lại vẫn kéo nàng không để nàng bơi lên trên, bởi vì một khi lên tới mặt nước mà không biết liên tục thở khí, không khí trong phổi sẽ khiến thể tích phổi nở lớn gấp mấy lần bình thường, gây ra tổn thương cực kỳ lớn cho lá phổi. Mà tình huống bị sặc nước hoàn toàn có thể giải quyết khi còn ở dưới nước, chẳng qua đây là lần đầu Lương Sơ Lam lặn xuống biển nên hoàn toàn không có kinh nghiệm mà thôi.

Khoảnh khắc đó, Lương Sơ Lam có cảm giác máu dồn lên não, đầu óc trống rỗng, chỉ có một ý niệm trong đầu là nếu mình bị đuối nước ở dưới đây biển thì có phải sẽ chết không, muốn kêu cứu mà không phát ra nổi âm thanh gì.

Trần Mặc đi theo giáo viên hướng dẫn tới nơi, vừa qua chỗ rẽ, đập vào mắt là hình ảnh Lương Sơ Lam đang luống cuống giãy dụa, không biết xảy ra chuyện gì. Trái tim Trần Mặc như muốn ngừng đập, sợ không nhẹ, lập tức bơi về phía Lương Sơ Lam.

Cô thấy Lương Sơ Lam vẫn ngậm ống dưỡng khí ho khan, sắc mặt hoảng loạn, môi trắng bệch, chân cũng đạp lung tung. Nhưng bởi vì Trần Mặc cũng là lần đầu tiên lặn biển, cô cũng không biết phải giúp nàng thế nào, chỉ có thể ở một bên lo lắng xuống lại không có cách nào nói chuyện. Nhìn sắc mặt trở nên tái nhợt khó coi của Lương Sơ Lam, Trần Mặc trợn trừng hai mắt, mặt xanh mét.

Kỳ thật lúc đó tâm trí Lương Sơ Lam đã bắt đầu có chút mơ hồ, không nhìn rõ hoàn cảnh bốn phía, nước tràn vào trong kính khiến nàng phải nhắm mắt lại, mà một khi nhắm mắt lại rồi liền không nhìn thấy gì nữa, thế giới trở thành một mảnh tối đen. Nàng chỉ biết trong phổi mình bị nước tràn vào, ống dưỡng khí mình ngậm trong miệng lại vì mình ho không ngừng nên cần bản không thể hô hấp. Giáo viên hướng dẫn vẫn tiếp tục lôi kéo nàng, không cho nàng tiến lên phía trước. Động tác giãy dụa của Lương Sơ Lam ngày càng yếu ớt.

[Sẽ chết sao?.....]

Ý thức của Lương Sơ Lam ngày càng yếu ớt, tựa hồ có một màn ánh sáng trắng không ngừng mở rộng trong đầu nàng. Nàng không biết đó có phải sẽ trở thành khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời mình không, nhưng lúc này trong đầu nàng lại nhanh chóng hiện lên hình ảnh của Trần Mặc rất rõ ràng. Giây phút đó, thời gian như thể bị kéo dài, nhớ lại từng hành động tỉ mỉ của Trần Mặc, nhớ tới ánh mắt đầy tổn thương của cô, nhớ lại vòng tay nồng nhiệt cùng nụ hôn cháy bỏng của người đó.

[Mặc Mặc.....]

Con người luôn là vậy, lúc bình thường luôn một mực phủ nhận, không chịu hiểu, thậm chí lừa mình dối người, nhưng chỉ đến khi tiềm thức làm chủ tư tưởng mới có thể nhận ra thứ mình thực sự để trong lòng là gì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tảng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Đột nhiên lúc đó Lương Sơ Lam cảm thấy cái gì cũng không còn quan trọng nữa. Nàng thậm chí cảm thấy sự cố chấp của mình trước đó có phần buồn cười, khiến nàng muốn cất tiếng cười to lại trào ra nước mắt.

Nàng bỗng nhiên không thể hiểu nổi vì sao mình vẫn cứ một mực phủ nhận trái tim mình, vì cái gì luôn tự đè nén cảm giác của bản thân. Cái gì gọi là luân lý đạo đức, cái gì mà trói buộc bởi danh nghĩa “cô – trò”, cái gì mà hạn chế giữa hai người phụ nữ, đối với Lương Sơ Lam ở giờ khắc này mà nói, hiện tại nàng mới biết tất cả mọi chấp niệm của mình đều là hư ảo, đều gốc không chịu nổi.

Vì sao cho tới bây giờ bản thân cũng không dám sống vì chính mình một lần? Vì cái gì lại sợ hãi tình cảm chân thực trong lòng? Hối hận, ảo não biết bao, muốn giãy dụa, trong tâm trí có trăm ý tưởng, ngàn nguyện vọng, nhưng giờ khắc này cũng không nghe lời mà lại khiến nàng mất đi tri giác cùng sức lực. Áp suất mạnh mẽ của nước lên màng nhĩ tạo thành tiếng gầm rú càng lúc càng lớn, như thể có mấy trăm chiếc máy bay bay qua bên tai, khiến đầu óc nàng đau đớn khó nhin. Thì ra cảm giác bị đuối nước là thế này, cơn đau nhói truyền đến từ xoang mũi, đầu như một quả khí cầu bị bơm hơi đến căng muốn nứt, tưởng đến chịu không nổi.

Khổ sở nhất chính là khoảnh khắc mà nàng nghĩ nếu mình chết rồi không biết cô bé Trần Mặc vẫn luôn nói thích mình kia có thể sẽ đau lòng đến phát khóc, có thể nào sẽ thương tâm đến mức còn hơn cả khi nghĩ về những hồi ức đau đớn trong quá khứ kia không, có thể sẽ lại oà khóc nức nở, rồi xuất hiện vẻ mặt bất lực uỷ khuất ấy không. Bản thân mình dù thế nào cũng không nỡ khiến cô buồn, ngay cả nghĩ cũng cảm thấy đau lòng. Nhưng mà, từ khi gặp gỡ quen biết tới nay, thứ mình đem đến cho cô lại cũng chỉ toàn đau đớn khổ sở.

Từng chỉ bận tâm biết bao chuyện thế gian tầm thường lại cũng không bằng lòng thuận theo trái tim mình, cứ nghĩ mình có thể gạt bỏ sự yêu thích với Trần Mặc để tiếp tục quan hệ cô – trò vô cùng đơn giản, lại không biết thân thể cùng tâm linh đều đã tự có đáp án rất chân thành. Nếu đã không để ý, thì sao đến giờ khắc này lại nghĩ đến cô, sao có thể ở khoảnh khắc sắp mất ý thức còn nhớ cô, như thế nào lại ở giây phút này đột nhiên hối hận, hối hận bản thân một mực không chịu tiến lên, cho dù khi Trần Mặc đưa tay về phía mình lại vẫn bị mình hết lần này đến lần khác đẩy ra.....

Vô số cảm xúc như thể mưa bom nổ tung trong đầu Lương Sơ Lam, cảm giác sợ hãi được khuếch đại, thân thể cũng không tự chủ được mềm xuống.

Nhìn biên độ động tác của Lương Sơ Lam ngày càng nhỏ, đôi môi dần tái nhợt, hô hấp bị ngưng trệ nên đôi mắt dày đặc tơ máu, toàn bộ máu trong người Trần Mặc như đông cứng trong nháy mắt, trong đầu như có tiếng pháo nổ vang. Cô mở to mắt, ngo ngắc ở một bên không biết phải làm thế nào, cảm giác bất an đáng sợ lan tràn khắp toàn thân, khiến cô có cảm giác như mình cũng sắp chết đuối.

[Đừng, trăm ngàn lần đừng xảy ra chuyện gì!]

Trần Mặc liều mạng thào kêu gào trong lòng, nhưng mở miệng ra cũng là nước biển mặn chát, Lương Sơ Lam không nghe thấy gì, đôi mắt dần nhắm lại, nước thì nhau thoát ra. Thấy Lương Sơ Lam dần dần nhắm mắt khiến Trần Mặc hoảng hốt vô cùng, phía sau cặp kính lặn là vẻ hoang mang lo sợ, luống cuống đến sắp khóc. Cô lao tới tóm lấy tay Lương Sơ Lam, lại vì lực cản của nước biển khiến động tác này trở nên chậm hơn hẳn bình thường, căn bản không thể gây ra tác dụng đánh thức người kia.

Cô không cho phép Lương Sơ Lam xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không thể! Không được sự đồng ý của mình, sao nàng có thể bỏ mình đi, sao có thể khiến mình lo lắng đến thế, sao có thể vô trách nhiệm đến vậy... Cô nguyện lấy bất cứ thứ gì để đánh đổi lấy sự bình an của Lương Sơ Lam, cho dù chỉ có thể làm cô trở về bình thường, cho dù phải chứng kiến Lương Sơ Lam kết hôn, cô đều nguyện ý. Ông trời không thể trừng phạt Lương Sơ Lam như vậy, đều là lỗi của mình, muốn trừng phạt cũng không nên trừng phạt Lương Sơ Lam, chỉ cần nàng còn sống thì cô nguyện ý làm gì cũng được. Duy chỉ có điều cô không thể chấp nhận việc Lương Sơ Lam gặp chuyện bất trắc.

Trái tim như vọt lên tới cổ họng, mỗi một lần đập lên đều bành trướng tới cực điểm, nếu còn khăn trương lo lắng hơn nữa, trái tim dường như sẽ nhảy ra khỏi miệng. Trần Mặc lo lắng nhìn hai người giáo viên hướng dẫn, trong ánh mắt dày đặc sợ hãi cùng lo lắng không che giấu được.

Chuyện ngoài ý muốn vừa xảy ra, hai người giáo viên hướng dẫn liền lập tức tiến hành cấp cứu, một người mạnh mẽ ấn lên huyệt vị ở những bộ vị mạch cảm của Lương Sơ Lam như tay cùng eo, kích thích nàng tỉnh lại, mà một người khác hướng về Lương Sơ Lam làm thủ thế hít sâu, bắt buộc nàng phải làm theo.

Ý chí yếu ớt, bản năng cầu sinh, sự không cam lòng, cùng cơn đau nhói thành linh truyền tới từ trên tay khiến thần kinh vốn bị tê liệt của Lương Sơ Lam trong nháy mắt bị kích thích, đầu óc cũng thanh tỉnh không ít. Lương Sơ Lam cố nén cảm giác nước biển mặn chát vào phổi khiến hít thở không thông kia, học theo động tác của giáo viên hướng dẫn, hít vào, thở ra, hít vào, thở ra..... Mỗi một lần hô hấp đều khiến nàng cảm giác đau đớn như phổi bị xé rách, nhưng cánh tay phải bị Trần Mặc nắm chặt khiến nàng dường như có cảm giác cách một lớp bao tay, cái nắm tay ấy của cô như đang truyền cho nàng sức mạnh, cũng như toát lên sự khẩn trương lo lắng sợ hãi mất đi.

Bỗng nhiên, sức mạnh cứ thế bùng nổ trong lòng, mặc kệ thế nào cũng phải sống sót! Trong khoảnh khắc, niềm tin cùng tiềm năng kích thích từng tế bào của Lương Sơ Lam, khiến nàng càng thêm cố gắng hô hấp. Theo nhịp hô hấp mãnh liệt, lồng ngực Lương Sơ Lam cũng kịch liệt phập phồng, như thể chỉ cần có khả năng liền sẽ ép hết từng giọt nước từ trong phổi ra vậy.

Chờ đợi vĩnh viễn dài đến đáng sợ, mấy chục giây đó thời gian như bị kéo dài ra đến vài giờ. Sợi dây tơ lòng Trần Mặc như bị kéo căng đến cực hạn, cô nhìn Lương Sơ Lam chăm chăm, nếu có thể, cô tình nguyện trả mình nhận lấy nỗi vất vả khổ sở này, muốn hà hơi thổi ngạt cho nàng nhưng lại không có cách nào.

Trần Mặc thào dõi nghĩ trong đầu, nếu Lương Sơ Lam có thể bình an, nhất định cô phải hung hăng cắn nàng một, ai bảo nàng dọa mình như vậy. Mọi sự tưởng tượng đều hoá thành nỗi lo lắng cùng khẩn trương, trái tim gõ như nhịp trống, để lại từng hàng nước mắt.

Rốt cục, sau vô số lần gian nan hít sâu, Lương Sơ Lam dần dần giảm bớt việc ho khan kịch liệt, bắt đầu có thể tự chủ hô hấp, tuy còn chưa thuận lợi, tuy sắc mặt vẫn tái nhợt đến đáng sợ, nhưng so với bộ dáng xanh mét như sắp ngất ban đầu thì cũng đã tốt hơn nhiều. Nhưng Trần Mặc vẫn lo lắng, nhìn chăm chú từng hành động của nàng, sợ chỉ cần một phút sơ sẩy không để ý thì sẽ lại xảy ra sự cố.

Giáo viên hướng dẫn kéo Lương Sơ Lam, chỉ đạo, đi dọc theo lộ tuyến ban đầu lúc đến để chậm rãi bơi ngược về. Đường khí trong bình đã ngày càng ít,

vừa rồi xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến lượng khí hai người cần sử dụng nhiều vượt mức. Tuy hai người giáo viên hướng dẫn chưa dùng hết bao nhiêu, nhưng trái lại nhìn dáng vẻ của Trần Mặc và Lương Sơ Lam thì có lẽ đường khí cũng đã hao hết phân nửa, nếu lại tiếp tục ở dưới đáy biển thì chỉ sợ sẽ xuất hiện thêm nhiều vấn đề hơn nữa, mà chỉ sợ sẽ càng nghiêm trọng hơn việc đuối nước.

Cho nên, đợi đến khi Lương Sơ Lam khôi phục một chút khí lực, mọi người liền quyết định lập tức trở về, lên trên bờ rồi hệ số nguy hiểm sẽ không cao. Chỉ là, trên đường quay về, cho dù phong cảnh có xinh đẹp mê người đến đâu, hai người cũng đều không có tâm tư thưởng thức. Lữ trình tưởng chừng ngắn ngủi ban đầu cũng bị trận tai nạn ngoài ý muốn này khiến cho biến thành dài lâu dị thường. Biển sâu thần bí có mị lực không gì sánh được, nhưng cũng là một tồn tại khiến người ta run sợ trước sức mạnh có thể nuốt chửng một người của nó, sinh mệnh đứng trước một thế giới mà nhân loại không có cách nào có thể thăm dò chinh phục lại yếu ớt nhỏ bé vậy đó.

Theo áp suất dần dần giảm, giáo viên hướng dẫn hạn chế tốc độ, không hướng lên quá nhanh nữa, mà thông thả bơi về phía mặt biển. Ánh sáng mặt trời ngày càng mạnh, quang sáng cũng càng lúc càng lớn, mãi cho đến khi bốn người “ào” một tiếng trời lên mặt biển, trong nháy mắt thế giới trắng xoá khiến mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trần Mặc cùng Lương Sơ Lam lần đầu tiên cảm thấy có không khí là một điều tốt đẹp đến vậy.

Thủy thủ trên ca nô kéo từng người lên thuyền, vốn còn định trêu chọc hỏi xem cảnh sắc dưới biển thế nào, lại thấy sắc mặt bốn người khó coi, đặc biệt về mặt trắng bệch xanh mét dọa người cùng kinh hồn chưa định của Lương Sơ Lam, mọi câu hỏi đều đành nuốt trở lại trong bụng.

Trần Mặc một tay nắm chặt tay Lương Sơ Lam, một tay khác chậm rãi giúp Lương Sơ Lam thuận khí, cảm giác nghì lại mà sợ ban nãy khiến bàn tay cô không nhìn được mà khẽ run rẩy, đặc biệt tiếng lùng bùng trong tai vì bị nước biển tràn vào, cùng áp suất đè nén tạo thành cảm giác đau đớn khiến cô khó chịu muốn nôn, nhưng giờ khắc này, cái gì cũng không quan trọng, cô chỉ thầm nghĩ nhìn Lương Sơ Lam, chỉ muốn xác định an toàn của nàng, nhìn nàng vẫn còn ở bên cạnh mình, như thể ông trời bố thí một phần nhân từ, một phần ban ân.

Hai giáo viên hướng dẫn nhìn các nàng mấy lần, lại nghĩ tới sắc mặt cười đùa vui vẻ lúc xuất phát ban đầu, lại nhìn lúc kết thúc, trên gương mặt cương nghị cũng đầy vẻ bất đắc dĩ.

Lương Sơ Lam lại ngược lại, sau khi gặp chuyện cũng lại là người bình tĩnh nhất trong bốn người. Tuy rằng mỗi lần nàng hô hấp cũng vẫn mang theo vị mặn chát đặc hữu của nước biển cùng cảm giác đau đớn bỏng rát nơi yết hầu, tiếng ong ong trong đầu cũng không giảm bớt, nhưng nàng vẫn thản nhiên nắm lấy bàn tay Trần Mặc vẫn đang đặt trên lưng mình. Miễn cưỡng nhếch khóe môi, nói với Trần Mặc rằng mình không có chuyện gì.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động nắm tay Trần Mặc, lần đầu tiên chủ động cười với cô, lần đầu tiên trên gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo một tia ấm áp. Bởi vì nàng có thể cảm giác được nỗi sợ hãi cùng sự run rẩy của Trần Mặc. Nàng đau lòng khi Trần Mặc lo lắng, có phần tự trách lại có chút vui sướng. Tự trách là chỉ vì chút sơ sẩy bất cẩn của mình khiến Trần Mặc vất vả và lo lắng như vậy, vui sướng là vì giờ khắc này nàng mới phát hiện trái tim mình cũng không kiên cố như mình tưởng, mà cô nữ sinh ở bên cạnh mình này cũng không dễ dàng bị lay động như mình nghĩ.

Tám vải mỏng manh vốn trầm lắng cùng bị che dấu thật sâu nay dưới tình huống không hề đề phòng bị mở lên hoàn toàn. Nếu không phải vì trận ngoài ý muốn này, Lương Sơ Lam căn bản không biết, cô gái mỗi ngày ở trước mặt mình nói nói cười cười đùa giỡn đã dần chiếm lĩnh trái tim mình, phân lượng thế nhưng đã nặng đến nỗi khiến khoảnh khắc cuối cùng trước khi mình chết mà vẫn còn nhớ tới cô. Vốn cứ nghĩ thứ tình cảm như vậy sẽ bị chính mình bóp chết từ trong nôi, lại cũng không ngờ thế nhưng bất tri bất giác mình đã bị chinh phục.

Là từ lúc nào? Là do bữa sáng mỗi ngày, là vô số tin nhắn cùng sự giúp đỡ của cô, hay là do cái ngoái đầu cùng nụ cười rực rỡ mà ấm áp của cô ngày mưa hôm đó, hoặc là lần tranh cãi ngày trước rồi tình cờ bắt gặp những giọt nước mắt chua xót của người kia khiến mình đau lòng lùi bước? Lương Sơ Lam không nghĩ ra được bắt đầu từ khi nào trái tim mình bắt đầu lún sâu, nhưng Trần Mặc quả thực chính là như vậy, từng bước một dần lấp đầy từng chi tiết nhỏ nhỏ trong cuộc sống của mình.

Lần này, cho dù Lương Sơ Lam muốn lừa gạt chính mình cũng không thể. Nàng sờ sờ kính mắt bên người. Đeo lên, rồi ngoái nhìn Trần Mặc đôi mắt vẫn đỏ hồng, ánh mắt vẫn toát lên vẻ uy khuất cố nén cùng sợ hãi. Nhìn nhau vài giây, nàng mới nhẹ nhàng nhích thân thể vẫn còn co rúm của mình lại gần Trần Mặc, tựa đầu gối lên vai cô, không nói gì, nhưng tự nhiên như thế, thoải mái dựa vào, thân thể cũng dần trầm tĩnh lại.

Trên mặt biển rộng lớn, gió biển ẩm ướt như mưa đánh lên mặt, mang theo hơi thở mằn mặn cùng cảm giác đau đớn khi quất lên mặt. Chiếc ca nô an tĩnh nhanh chóng chạy về phía bờ, rạch ngang làn nước, cuốn lên từng luồng bọt sóng. Ngẫu nhiên có mấy giọt nước biển hắt lên người, mang theo cảm giác ấm áp, lưu lại mấy vệt nước cùng từng giọt nước trong suốt.

Giờ khắc này, Lương Sơ Lam tuy hứng gạt bỏ mọi ràng buộc thế tục phạm trần, không thêm nghĩ đến quá khứ cùng tương lai, chỉ như đứa trẻ nhỏ muốn nắm giữ hiện tại.

Có lẽ vì trận tai nạn ngoài ý muốn khiến trái tim nàng lúc này ở nơi đây không thể cường ngạnh được nữa, có lẽ tính tình thiếu nữ ẩn sâu trong cốt tuỷ vào khoảnh khắc này bị phóng đại vô hạn. Đến giờ Lương Sơ Lam mới phát hiện, dựa vào bờ vai Trần Mặc lại khiến người ta động tâm cùng tín nhiệm đến thế. Không dài rộng cao lớn, lại mang theo nhu tình cùng thâm tình mà một người đàn ông không có, khiến mình buông bỏ phòng bị trong lòng, buông bỏ hết mọi vũ trang, chỉ thầm nghĩ yếu đuối ý lại.

Ca nô phóng như bay, tiến về thế giới mà hai người đều quen thuộc. Đôi mắt với con đường dọc bờ biển ngày càng gần trước mắt, nhìn thấy bờ cát cùng thế giới hiện thực tàn khốc, ồn ào náo động, trái tim đã bắt đầu đập không an phận của Lương Sơ Lam có còn có thể vẫn giữ được dũng khí cùng sự kiên định hiện tại hay không?

Chương 37

Trần Mặc tiến lên trước, ôm lấy Lương Sơ Lam từ phía sau, hai tay cách một lớp áo sơ mi chậm rãi vòng qua thắt lưng mảnh khảnh tinh tế của nàng, găt gao ôm Lương Sơ Lam vào lòng. Cô biết Lương Sơ Lam rất gầy, nhưng không ngờ eo nàng lại nhỏ đến thế, hiện tại ôm vào ngực mà chỉ cần một cánh tay là đủ ôm trọn.

Cô vui đầu lên vai Lương Sơ Lam, vui vào mái tóc còn chưa sấy khô của nàng, trong hơi thở ngập tràn hương sữa tắm vị bạc hà mà nàng mới dùng, quện lẫn với mùi hương thanh lãnh độc đáo của Lương Sơ Lam, thậm chí còn có chút bọt nước theo những lọn tóc ẩm ướt chảy xuống, từ cổ lặn xuống ngực Trần Mặc. Việc ngoài ý muốn xảy ra tuy đã qua mấy tiếng, nhưng Trần Mặc vẫn nghĩ lại mà sợ. Lương Sơ Lam khiến nàng có ảo giác như nếu không ôm vào lòng thì sẽ không còn được thấy nữa. Nếu như không ngừng tới gần, không ngừng tiếp cận, chỉ đứng nhìn từ xa liên sẽ có cảm giác không thật. Chỉ có như bây giờ chặt chẽ tiếp xúc thì trái tim cô mới có thể yên ổn một chút.

Lương Sơ Lam đang sấy tóc đột nhiên có cảm giác sau lưng một mảnh êm ái đánh úp lại, hai khoả mềm mại truyền tới xúc cảm rất rõ ràng. Eo bị Trần Mặc dịu dàng vây quanh ôm vào lòng, trên cổ lại có hơi thở nhẹ nhàng chậm chậm lại mang theo âm áp của Trần Mặc phả tới, bất giác kích thích một cơn sóng gợn nhỏ nhỏ. Không giống đi vắng, Lương Sơ Lam cũng không lập tức đẩy cô ra, ngược lại buông máy sấy xuống, dùng động tác của mình, cứ như vậy có chút dung túng tùy ý Trần Mặc ôm. Thân thể trẻ tuổi đầy lửa nóng găt gao dán sát, lại vẫn thoảng run rẩy, như thể vừa rời người suýt chết đuối là cô chứ không phải là nàng.

Chỉ sợ thật sự dọa cô rồi. Một đường trở về, Trần Mặc không nói một câu, khác thường đến đáng sợ, dùng loại ánh mắt nhìn nàng đến nỗi trái tim nàng như co lại. Nàng đã không sao cả, lại không biết mở miệng nói sao để an ủi Trần Mặc. Mãi cho đến khi bầu không khí trở nên ngột ngạt khiến người ta hít thở không thông hơn so với chết đuối này, Lương Sơ Lam liền đi vào phòng tắm, tránh né cảm giác khiến người ta chịu không nổi kia. Trong lòng như thể đánh đổ một bình nước, trước tiên muốn cứu vãn, nhưng thứ bên trong đã thoát ra rồi, nước đổ khó hút, cái gì cũng không còn kịp nữa.

Hai người giằng co, không khí như vậy tuy nó có chút kỳ dị, nhưng cũng để cả hai từ bình tĩnh trở lại. Bỗng nhiên, Lương Sơ Lam đang thất thần cảm thấy có chất lỏng gì đó ướt át còn mang theo âm áp khác hẳn với những giọt nước lạnh băng còn đọng trên tóc, theo cần cổ mình lặn xuống, người sau lưng khe khẽ nức nở.

Là khóc sao? Lương Sơ Lam không nhìn thấy, lại có thể cảm giác được hai cánh tay đang ôm mình run rẩy mãnh liệt, càng ôm siết mình thật chặt, giống như muốn đem mình hoà vào thân thể của người kia vậy. Âm ướt nơi cần cổ khiến nàng có chút đau lòng: "...Mặc Mặc...". Lương Sơ Lam nhỏ giọng ngập ngừng kêu tên Trần Mặc, nhưng không được đáp lại, chỉ cảm giác phía sau cổ càng thêm ướt át.

Kỳ thật Trần Mặc cũng không thật sự muốn khóc như vậy, ngược lại, cô đã nhịn lâu lắm, nhưng giờ khắc này lại không nín được nữa. Từ khi chuyện ngoài ý muốn phát sinh đến giờ, suy nghĩ của cô vẫn hỗn loạn, cảm giác sắp hoàn toàn mất đi Lương Sơ Lam giống như một cơn rần độc cứ quẩn quýt lấy cô không chịu buông, dây dưa với trái tim cô, mỗi một lần nó siết chặt đều có cảm giác mình sắp chết, đau đến mức làm cho người ta không thể chịu đựng được. Cô sợ hãi kết quả như vậy, cho dù lần này không có việc gì, ngược lại càng sợ tương lai ngày sau nhìn không thấy. Nếu có một ngày phải mất Lương Sơ Lam thì chỉ sợ bản thân cô cũng sẽ không thể tiếp tục sống.

"Đừng khóc nữa." Lương Sơ Lam nhẹ giọng an ủi, không biết vì sao cánh mũi cũng ê ẩm, những giọt nước mắt của Trần Mặc như nước lũ vỡ đê không chặn lại được. Muốn ngừng, kết quả lại hoàn toàn ngược lại. Lương Sơ Lam chỉ sợ không biết, từ xưa đến giờ câu nói dễ dàng khiến một người rơi lệ nhất chính là câu "đừng khóc" này.

Nói không động lòng là nói dối, có một người để tâm đến mình đến nỗi đau lòng bật khóc, Lương Sơ Lam chưa từng cảm nhận bao giờ, bởi vậy cũng cảm thấy ngọt ngào không rõ vì sao, cõi lòng cũng trở nên mềm mại vô cùng.

"Sau này... sau này không được phép làm em sợ thế nữa!"

Lương Sơ Lam an ủi giống như một mồi lửa trong nháy mắt đốt cháy mọi uỷ khuất mà Trần Mặc tích lũy, lập tức giải toả hết mọi cảm xúc sợ hãi khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia ra. Cô kề sát tai Lương Sơ Lam, vừa mang giọng khóc nức nở, vừa oán hận thốt ra những lời đó. Cúi đầu, lại thật sự cắn một trên cần cổ thon dài trắng nõn của Lương Sơ Lam. Cô không biết mình đang giận gì, đang khổ sở không vui hay dối cái gì, nhưng chẳng qua cảm xúc ghen ứ trong lòng không có chỗ phát tiết.

"A....." Lương Sơ Lam bất ngờ không kịp phòng, cảm giác ôn nhuận ẩm ướt nóng ẩm bên tai còn chưa kịp rút đi, lập tức đã bị cơn đau đốn trên cổ làm cho phải hít một ngụm khí lạnh. Nàng thật không ngờ Trần Mặc sẽ thật sự làm ra hành động như vậy.

Trần Mặc nghe thấy Lương Sơ Lam hít sâu một hơi mới ý thức được có lẽ mình cần nặng quá. Nhìn đầu rỗng hổng hổng mình để lại trên cổ người kia, cô lại rất không có cốt khí đau lòng. Thuận thế đem đôi môi mềm mại của mình áp lên, dùng đầu lưỡi ướt át nhẹ nhàng liếm mát ấn ký mình vừa để lại trên cổ Lương Sơ Lam. Trần Mặc cũng không biết vì sao mình lại phải làm vậy, nhưng cứ có một loại xúc động như thể trời sinh, loại tiếp xúc vô cùng thân thiết này làm cho một màn này nhìn qua ái muội cực kỳ.

Một giây, hai giây, Lương Sơ Lam rõ ràng cảm giác đầu lưỡi Trần Mặc chạy trên cổ mình ngứa ngứa, cảm giác đau đốn vừa rồi bị một chút tê dại thay thế. Kỳ thật, từ khoảnh khắc đôi môi mềm mại của Trần Mặc chạm vào, Lương Sơ Lam đã căng cứng thân thể, cần phòng tỉnh mạch đến đáng sợ, giống như mọi cảm quan trên cơ thể đều bị đóng lại để dùng để cảm nhận thứ cảm giác kích thích tươi đẹp ấy, thẳng cho đến khi tiếng tim đập rộn ràng bị

phóng đại vô hạn.

Lương Sơ Lam muốn không chế, nhưng máu trong huyết mạch vẫn ùn ùn trào lên, nét đỏ ửng vẫn theo cổ lan tràn đến bên tai, làn da trắng nõn đều bắt đầu toả ra một loại lửa nóng bất thường. Nàng không rõ vì sao mỗi lần Trần Mặc tiếp cận đều biến thành làm ra hành động gì đó khiến nhiệt độ thân thể tăng lên. Bởi vì nàng không biết, có những hành vi là vì tình yêu cũng do bản năng sẽ không thể nắm trong tay, tựa như muốn bộ não không chế nhịp tim đập vậy, hành vi đó đều không chế không được, đều là tự phát xảy ra.

Trần Mặc chỉ biết có hôn như vậy mới đủ để giảm bớt nỗi bất an của cô, có thể giải cứu nỗi phiền muộn trong lòng. Cô muốn cùng Lương Sơ Lam thân thiết, muốn yêu thương đau lòng nàng. Trần Mặc hiện tại như một con thú nhỏ muốn đạt được đủ dũng khí, nghe theo thân thể chỉ huy, vui sướng vì Lương Sơ Lam thuận theo, trong đầu sớm trống rỗng, toàn bộ dây thần kinh đều bị điều động đến để cảm thụ hết thảy những gì thuộc về Lương Sơ Lam.

Nàng lên một bàn tay, vuốt ve mái tóc thả sau lưng nàng, từ bờ vai thon gầy, một nụ lại một nụ hôn càng thêm thâm tình dày đặc ôn nhu hạ xuống. Khi chiếc lược đính hương nhỏ nhỏ của nàng dịu dàng lướt qua vành tai Lương Sơ Lam, liền thấy tai của nữ nhân trong lòng như sung huyết, tựa như một trái anh đào nhỏ nhỏ đáng yêu, còn có tiếng rên rất nhỏ không kiềm chế được mà tràn ra từ đôi môi ấy.

Cảm giác khô sở chậm rãi bị lửa nóng thay thế, càng vui vẻ hơn với sự dung túng đột ngột của Lương Sơ Lam. Mặc dù thấy kỳ quái, nhưng giờ khắc này, Trần Mặc đã không còn kịp suy nghĩ hay dây dưa nguyên nhân là gì, trong thân thể tựa hồ cũng có một dòng điện lưu cùng ngọn lửa rừng rực cháy, phụ giúp cô, cùng người con gái trước mặt càng gần gũi hơn một chút, lại gần sát thêm chút nữa.

Lương Sơ Lam không biết nên đáp lại thế nào, thứ cảm giác câu hồn này rất xa lạ, lại rất dụ hoặc, theo bản năng cũng như quán tính muốn đẩy ra, lại trong lúc nhất thời bị đôi môi nhiệt tình của Trần Mặc cùng cảm giác tê dại chiếm đầy tâm trí. Vành tai vẫn cảm theo quá trình Trần Mặc từ cẩn thận đến tùy ý cắn mút khiến nàng không nhịn được run rẩy, tựa như có một sợi lông chim phớt qua trái tim, muốn tránh không được cũng không nỡ bỏ qua sự đụng chạm đầy ôn nhu này. Cả người lại có cảm giác như bị thiêu đốt, hai chân bắt đầu mềm nhũn. Tiếng rên siết thật quá mức không chịu nổi, nàng chỉ có thể cắn môi không cho thứ âm thanh đáng xấu hổ kia thoát ra khỏi yết hầu.

Trần Mặc mở to mắt, nhìn sừng mặt tình xảo của Lương Sơ Lam, hai má đỏ ửng, đôi mắt nhắm chặt, bộ dáng gắt gao cắn môi dưới không dám hô hấp khiến trái tim cô như lỡ một nhịp. Cô đau lòng lấy tay đem Lương Sơ Lam chậm rãi xoay người, tay kia thì tách mở đôi môi đang cắn của Lương Sơ Lam, cắn đến sắp chảy máu, cô không muốn Lương Sơ Lam nén nhịn vất vả đến thế.

“Lam.”

“Uh~”

Lương Sơ Lam nghe Trần Mặc gọi, theo bản năng lên tiếng, lại bị thanh âm khàn khàn gọi cảm dị thường mà ẩn chứa dục vọng của mình dọa sợ. Nguyên bản vốn là tiếng đáp lời lại trở thành tiếng rên khi đạt được khoái cảm mà không thể kiềm chế được, lọt vào tai nghe quyến rũ cực kỳ, cảm giác như băng đá hoà tan, khiến cho ngay cả Lương Sơ Lam nghe cũng cảm thấy quá phóng túng.

Trần Mặc nghe được câu trả lời tuyệt vời đến thế, vừa lòng cười khê, nụ cười vẫn hàm chứa nước mắt như đoá hoa mai nở rộ giữa ngày đông, không khỏi khiến người ta rung động. Cô chăm chú nhìn trong chốc lát đôi môi mềm mại, lại nhợt nhạt không có huyết sắc của Lương Sơ Lam nơi đầu ngón tay mình, lần theo phương hướng ngón tay ấy, đem môi mình nhẹ nhàng áp lên. Bốn cánh môi chạm nhau, hai người ai cũng không ngăn nổi khẽ run lên, thân thể như có dòng điện chạy qua, mọi tế bào đều mở rộng xúc giác của nó.

Trần Mặc không buông tha mỗi biểu tình của Lương Sơ Lam, người con gái trước mặt trong lúc dục tình hưng hực vẫn không mất đi sự ân cần, lại vẫn để mình thân mật, để mình tùy ý cướp đoạt này chính là người mình mong nhớ ngày đêm. Hôn lấy nàng, cảm giác đẹp đẽ như thể đang nằm mộng.

Môi của nàng quả nhiên giống như mình tưởng tượng, có chút thanh lãnh, lại mang theo hương bạc hà thoang thoảng còn có hơi thở đặc hữu chỉ cần đến gần liền biết là nàng. Đã hương qua một lần liền không bao giờ muốn rời xa nữa. Cô thả chậm tốc độ, dịu dàng đến mức không thể dịu dàng hơn liếm môi dưới vừa mới bị Lương Sơ Lam cắn.

Chiếc lược đính hương ôn nhu khắc hoạ viền môi mỏng manh của Lương Sơ Lam, dưới tình huống bất ngờ trượt vào hoa viên mê người kia. Không gian quanh mình lại bị một nụ hôn nồng đậm dục tình như thế bắt đầu chậm rãi thiêu đốt nóng lên.

Lương Sơ Lam chưa bao giờ được ai hôn như vậy, nước mắt trên mặt Trần Mặc còn chưa khô, chảy vào miệng, là hương vị giống nước biển, đắng chát mà lại mang theo cỗ nóng rực mà nước biển không có. Thân thể dưới sự trêu chọc khơi gợi hết sức nhu tình của Trần Mặc dần dần mềm xuống, sức lực chống đỡ trên chân ngày càng yếu, nếu không phải một nửa sức nặng cơ thể được Trần Mặc chống đỡ thì chỉ sợ nàng sắp đứng không yên. Muốn đẩy ra, lý trí lại không biết đã chạy đi đâu rồi, chỉ có thể hòa theo phối hợp với động tác của Trần Mặc.

Đầu lược mang tính công kích của Trần Mặc bừa bãi chạy loạn trong khoang miệng của nàng, đầu lược chơi đùa với mỗi một chỗ mẫn cảm, không buông tha cho nơi nào.

Trong căn phòng yên tĩnh, mỗi tiếng vang đều bị phóng đại mấy lần. Lương Sơ Lam thậm chí có thể nghe được thanh âm mình và Trần Mặc gấn bó thân mật, môi mềm tương hợp giao hoà. Cho dù đã hiểu rõ tâm ý của mình, nhưng nàng dù sao cũng bảo thủ, là người đọc sách thánh hiền lớn lên, tư thế như vậy, nụ hôn nồng nhiệt đến thế, thanh âm khó nghe tới mức đó làm cho nàng trời sinh tính tình lãnh đạm mà thanh nhã ngưng ngừng muốn tìm cái lỗ để chui vào. Càng cảm thấy thẹn là, dưới dạng tiến công này liền ngay cả dục vọng vị che dấu sâu đậm đều bị đào ra, thân thể của chính mình đang xảy ra biến hoá mà ngay cả nàng cũng không biết vì sao. Có thứ nhiệt độ khác thường lan đến bụng, hoá thành một ngọn lửa đang thiêu đốt, khiến Lương Sơ Lam bất an dấy dựa.

Không biết từ khi nào máy sấy trong tay rơi xuống đất, cánh tay Lương Sơ Lam có chút trức trặc vòng lên eo Trần Mặc, mang theo rụt rè, không dám

chạm vào, chỉ hơi giữ chút khoảng cách đặt hồ lên trên, lại làm cho mỗi một tế bào trong người Trần Mặc sôi trào. Cô không kịp suy nghĩ cẩn thận, hết thấy tựa như củi khô gặp lửa cháy, thiên lôi câu động địa hoá*, Lương Sơ Lam không kháng cự, thậm chí loại phối hợp vô thức này lại đủ để Trần Mặc dứt bỏ mọi băn khoăn ban nãy, mê say xâm lược.

(*ý chỉ trạng thái kích thích nóng bỏng giữa đôi tình nhân)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Trần Mặc cảm thấy Lương Sơ Lam vô thức cọ xát sắp làm cho thân thể mình bốc hỏa. Đáp lại như chuồn chuồn lướt nước, tiếng rên mỏng manh, còn cả vẻ mặt ẩn nhẫn tránh né, sao lại khiến người ta muốn yêu đến thế, sao lại khiến người ta rõ ràng đã hôn môi mà vẫn cảm giác như không đủ. Nếu có thể đem nàng tiến vào trong thân thể của mình, Trần Mặc nhất định sẽ làm.

Phân dị động trong lòng như bị phóng đại lên một trăm lần, theo máu nóng sôi trào trực tiếp xông lên não, nụ hôn nóng cháy khiến Lương Sơ Lam cảm thấy tế bào toàn thân đều như hít thở không thông, lại khó chịu như bị sặc nước. Bởi vì cảm giác hít thở không thông này lại kèm theo hấp dẫn trí mạng, để người ta cho dù đã không thể hô hấp lại vẫn muốn tiếp tục càng không ngừng đòi lấy.

Không biết từ khi nào, một bàn tay của Trần Mặc đã bắt được cổ áo Lương Sơ Lam, nhẹ nhàng dùng sức, kéo Lương Sơ Lam về phía mình, còn tay kia thì luồn thật sâu vào mái tóc nàng, mềm nhẹ nâng đầu nàng lên. Chút ẩm ướt nơi đầu ngón tay như nhu tình tràn dâng cõi lòng, có muôn vàn cảm giác muốn thổ lộ, lại không tìm được đường phát tiết.

Việc gì cũng có lần đầu tiên, trước kia chưa thử qua, Trần Mặc nay chỉ có thể dựa vào thứ cảm giác nguyên thủy, dẫn dắt mình càng tới gần Lương Sơ Lam. Cô không phủ nhận mình đã lên xem rất nhiều tiểu thuyết, cũng tham khảo một số bộ phim, nhưng khi tự mình nếm thử, đầu óc lại trống rỗng, chỉ có thể nhường chỗ cho thân thể chỉ phối tư duy.

Cô căng cứng bờ vai, nhẹ nhàng kiễng mũi chân, từ trên cao nhìn xuống đoạt lấy thành trì của Lương Sơ Lam, truy đuổi chiếc lưỡi đang hết sức né tránh của nàng, ra sức trêu chọc nàng, không để nàng có thái độ tiêu cực gì. Động tác mật, liếm cắn này tựa như đối đãi với một thứ bảo vật trân quý nhất thế gian.

Mắt vẫn nhắm, Trần Mặc theo bản năng mở mắt, nhìn Lương Sơ Lam vì mình mà gò má trắng nõn phủ một tầng hồng nhuận, như đoá mai vàng nở rộ giữa trời đông giá rét, khiến người ta vừa thấy liền chìm đắm vào dung nhan tươi đẹp của mỹ nhân. Trên trán hơi đỏ mồ hôi, bởi vì thiếu hụt không khí mà thở ra thật mạnh, thật sự khiến người ta tâm động khó nhịn. Không còn vẻ mặt lạnh lùng băng giá ngày xưa, Lương Sơ Lam như được phủ một vầng sáng ấm áp, hai mắt nhắm chặt tựa hồ đang chịu đựng thứ gì đó vừa ngọt ngào lại thống khổ. Loại khí chất thanh nhã này lại vì mình mà trở nên quyến rũ khiến Trần Mặc thoả mãn, hạnh phúc muốn khóc.

Lương Sơ Lam như thế khiến Trần Mặc chỉ muốn nuốt luôn nàng vào bụng. Cô ôm hai má Lương Sơ Lam, không đợi nàng kịp thở dốc, nụ hôn như lửa nóng tiếp theo liền theo sát mà tới. Lương Sơ Lam không chịu nổi Trần Mặc đột ngột tăng thêm sức, liền lão đảo thối lui về sau, mấy sáy bên chân không biết đã bị đá tới nơi nào. Lui lại mấy bước, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Lương Sơ Lam phải vờn hai tay ra sau mới chạm tới vách tường lạnh như băng.

Thân thể Trần Mặc như một động cơ vĩnh viễn không biết mệt mỏi, cố gắng chen vào giữa hai chân Lương Sơ Lam. Lúc này Lương Sơ Lam đã hoàn toàn không còn sức để chống cự. Tiếp xúc thân mật lập tức lấp đầy khe hở vốn có giữa hai thân thể. Cách một lớp quần áo, hai khối thân thể trong quá trình cọ sát trở nên kích tình khó kiềm chế nổi bắt đầu không an phận vụn vụn.

Phía trước là thân thể nóng như lửa của Trần Mặc, đằng sau là vách tường lạnh như băng, Lương Sơ Lam đã bị ép đến không còn đường thối lui, sức lực toàn thân như bị tháo sạch dưới nụ hôn nồng nhiệt dài vô tận kia, hai tay bị Trần Mặc hung hăng đặt trên vách tường, đầu tựa lên nền gạch trắng, cả người đều bị Trần Mặc hoàn toàn nắm giữ trong tay. Lương Sơ Lam chưa bao giờ ngờ bị người khác áp lên tường lại có thể có cảm giác mãnh liệt hoa mắt chóng mặt cùng thứ khoái cảm khiến người ta ngượng ngùng đến thế.

Trần Mặc chưa nếm đủ hương vị ngọt ngào của đôi môi mềm mại, cái lưỡi dính hương đã rời khỏi hang động ẩm ướt tinh khiết mà mình quán quýt này giờ kia, hoảng cái bắt lấy chiếc cảm tình tế của Lương Sơ Lam, răng nanh nơi dùng sức, đem cảm hơi nâng lên, cắn cổ tuyết trắng mịn màng liền bại lộ trong không khí. Lam của mình thật sự quá hấp dẫn, mỗi một bộ phận đều làm cho người ta say mê đến vậy. Cô như đùa dai hơi dùng sức cắn một, như ý nguyện nghe được Lương Sơ Lam bởi vì thỉnh linh nhận được kích thích mà không kiềm được phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

Tiếng ni non trầm thấp bên tai mang theo khoái cảm ngai ngừng, vẻ kiều mỹ bị kiềm chế hết mực, còn có âm sắc đặc hữu của Lương Sơ Lam làm cho Trần Mặc trong đầu nóng lên, nhưng lại cảm thấy một mát ẩm ướt lan tràn phía dưới. Cô không thích Lam cố khắc chế thanh âm của bản thân, cô thích tiếng thờ dốc khẩn cầu thì thầm bên tai, thứ thanh âm khiến cho cả thể xác lẫn tinh thần sung sướng.

Tay Trần Mặc chậm rãi đặt lên cơ thể Lương Sơ Lam, cách một lớp áo sơ mi bắt đầu vuốt ve hai khoả mềm mại. Bộ vị mẫn cảm bị người nắm trong

lòng bàn tay, Lương Sơ Lam lập tức rùn rẩy, như thể có một dòng điện một vạn volt chạy qua người, vô số khoái cảm xa lạ lan tràn trên người.

Mây Lương Sơ Lam hơi hơi nhăn lại, cắn môi dưới lại vẫn có tiếng “ưm” rất nhỏ tràn ra. Thân thể có điểm trống rỗng, có chút khó chịu lại nhịn không được muốn Trần Mặc để lại trên người mình càng nhiều ấn ký. Ý tưởng đáng xấu hổ lại không kìm được nảy sinh trong đầu khiến nàng ngượng ngùng không thôi.

Trần Mặc kéo cổ áo sơ mi Lương Sơ Lam, tựa đầu chôn vào. Thân thể mang theo vẻ đẹp tinh tế của một người phụ nữ trưởng thành, mùi thơm cơ thể đủ làm thần hồn điên đảo, còn hai bầu ngực như ẩn như hiện kia, Trần Mặc cảm thấy dù lập tức chết cũng cam tâm tình nguyện. Người mùi hương nhàn nhạt tán mát trên người Lương Sơ Lam, cái lưỡi như tự có ý thức, chạy dọc theo xương quai xanh tinh xảo.

Đầu lưỡi đi vào chỗ lõm giữa xương quai xanh, Trần Mặc không quên có người từng nói, chỗ này thường bị một đôi tình nhân xem nhẹ, nhưng lại là chỗ gia tăng tình thú tuyệt hảo. Không biết nếu cô dùng đầu lưỡi kiểm soát một chút, dùng môi mút một thì Lam sẽ có phản ứng gì? Quả nhiên, cô vừa mới dán sát lại liền cảm giác thân thể Lương Sơ Lam đột nhiên cứng đờ, bên tai ngập tràn tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ ẩn hiện khó có thể phát hiện của nàng.

Trần Mặc nổi lên ý muốn đùa giỡn, nghịch ngợm trên đầu tới lui chỗ này thật lâu, hết cắn, mon trón, mút, thẳng đến khi lưu lại một ấn ký đỏ rực mới bằng lòng buông tha cho Lương Sơ Lam.

Lương Sơ Lam ần ần biết kế tiếp sắp xảy ra chuyện gì, muốn chống cự, thân thể lại như chết đuối, không có chút khí lực nào. Mà quan trọng hơn là, dưới dự trù chọc không ngừng của Trần Mặc, thân thể nàng lại không chịu khống chế mà phát sinh biến hoá, có một số phản ứng rất xấu hổ xuất hiện, khiến nàng không biết phải làm thế nào cho phải. Tay nàng dĩ nhiên cũng như tự có ý thức, bắt đầu bám lấy thân hình quyến rũ của Trần Mặc, bắt chước bắt giác bắt đầu vuốt ve đường cong hoàn mỹ kia.

Nàng vốn chỉ không muốn kháng cự phần tốt đẹp vẫn luôn hấp dẫn mình trên người Trần Mặc, nhưng đến lúc này hai người đã không thể vãn hồi, không thể không chế, nếu cứ để tiếp tục thì chỉ sợ sẽ.....

Khi năm ngón tay linh hoạt của Trần Mặc từ phía dưới luồn vào trong áo ngực, nhẹ nhàng bắt lấy điểm hồng nhô nhô kia, Lương Sơ Lam giật mình một, cũng không biết gom khí lực từ đâu, đột nhiên dùng sức đẩy Trần Mặc đang dính trên người mình ra.

Nàng còn chưa chuẩn bị tốt, tối thiểu hiện tại còn chưa, cho dù khó có thể kháng cự lại sự rung động mà Trần Mặc đem đến cho mình, nhưng trực tiếp đi đến bước cuối cùng thế này thì nàng thực sự còn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Một màn ngoài ý muốn vừa rồi chỉ là một mồi lửa, một lời dẫn khiến nàng tự nhìn rõ trái tim mình, nhưng như thế cũng không có nghĩa nàng đã có thể hoàn toàn thuận theo cảm nghĩ, có thể để mặc cho mình và Trần Mặc làm chuyện đó.

Còn nữa, đúng, còn có Cảnh Đăng, người đàn ông đã bị mình bỏ quên lâu rồi, vị hôn phu của mình. Hành vi như vậy là phản bội, là không được cho phép. Cho dù muốn chấp nhận tình cảm của Trần Mặc đi nữa thì cũng phải đợi sau khi chấm dứt quan hệ với Cảnh Đăng, nếu không việc này được coi là gì, đẩy Trần Mặc vào chỗ bất nghĩa sao? Ý niệm chợt loé lên trong đầu, còn cả cảm giác tội lỗi bỗng nhiên ập tới làm cho Lương Sơ Lam hoàn toàn thanh tỉnh.

“Đừng!” Lương Sơ Lam chống lên vách tường, sắc mặt ửng hồng, có chút hít thở khó khăn nói.

“Sao, làm sao thế? Em, em làm gì không đúng à?” Trần Mặc đột nhiên bị đẩy ra, bị lực đạo mạnh mẽ kia làm cho giật thót, ngọn lửa cảm xúc bùng bùng cháy vừa nhen nhóm lên trong nháy mắt bị dội một chậu nước lạnh. Là do mình làm gì không đúng sao? Hay là, do mình không có kinh nghiệm nên khiến Lam không thoải mái? Trên mặt Trần Mặc từ từ toát lên thần thái mất mát, rõ ràng nàng cảm thấy Lương Sơ Lam cũng rất hưởng thụ cơ mà.

“Không phải, là vì tôi còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.” Nét đỏ ửng trên mặt Lương Sơ Lam vừa phai bớt lại bị câu hỏi thẳng thắt dứt khoát của Trần Mặc làm cho đỏ lên lần nữa. Nàng thở dốc vội phủ nhận. Gạt được người khác, nhưng không lừa được chính mình. Nàng biết rõ ràng mình rất thích thân thiết đụng chạm với Trần Mặc, thậm chí nếu không phải còn một chút lý trí cuối cùng thì nàng sẽ trầm luân trong sự ôn nhu của cô ấy.

“Xin lỗi, là em vượt quá giới hạn.” Trần Mặc miễn cưỡng nhếch khoé miệng, cười cười trấn an Lương Sơ Lam còn đang thở hổn hển vỗ ngực. Cảm giác khô nóng trong lòng còn chưa rút đi, nhưng cô không nỡ ép buộc Lương Sơ Lam. Những chuyện thế này là phải người tình ta nguyện, một ngày nào đó cô sẽ khiến Lương Sơ Lam cam tâm tình nguyện cùng mình làm những việc mà một đôi tình nhân nên làm.

“Không phải, là vì... còn chưa nói rõ ràng, hiện tại tôi còn chưa độc thân. Cho nên...” Lương Sơ Lam không nhìn nổi dáng vẻ Trần Mặc rõ ràng thực tổn thương nhưng lại vẫn suy nghĩ cho mình, vẫn gượng ép nở nụ cười an ủi, việc gì cũng nghĩ cho mình trước như thế. Nàng bắt đầu hiểu vì sao mỗi lần mình nhìn thấy Trần Mặc như vậy trái tim đều nhói đau từng trận.

Bây giờ Lương Sơ Lam không muốn nhắc tới cái tên Cảnh Đăng rất phá hư không khí này, vốn không cần giải thích, nhưng nhìn thấy Trần Mặc như thế, nàng lại đau lòng không thôi, theo bản năng nói ra. Nhưng nàng trời sinh tính tình có chút thanh lãnh, cho nên lời giải thích vừa rồi làm cho khuôn mặt vốn ửng hồng của nàng lại càng đỏ hơn, giọng nói vốn đã nhỏ đến cuối cùng biến thành không nghe thấy gì cả.

“Ý chị là.....chị sẽ với anh ta....Sau đó...với em...” Trần Mặc không tự chủ được tiến lên, vòng tay ôm lấy nửa người trên của Lương Sơ Lam, nhẹ nhàng lay động vài cái. Cô hoài nghi không biết có phải mình không hiểu hàm nghĩa trong đó không, cho nên những lời Lam muốn ám chỉ sau đó là..... Cô nói năng có chút lộn xộn, nhưng Lương Sơ Lam hình như thực sự có ý này.

Cảm xúc tựa hồ có một loại rung động mạnh mẽ, không biết có phải sẽ nhận được một đáp án khiến mình vừa lòng không, cảm giác như đột ngột được vực dậy làm cho nhất thời đôi con ngươi của Trần Mặc như phóng đại.

Những lời này có phải có nghĩa Lam còn bận lòng đoạn tình cảm trước chưa chấm dứt hẳn cho nên không thể danh chính ngôn thuận nói chuyện yêu đương với mình, chứ không phải không thích mình, không phải do nàng bận tâm chuyện mình là học trò của nàng, là một cô gái. Đó không phải rõ ràng là nói, nàng đã chấp nhận mình, ít nhất trên mặt tình cảm là chấp nhận mình sao?!

Vấn đề này mang đến niềm mong chờ đủ để mọi đầu dây thần kinh của Trần Mặc đều được mở ra rồi phóng đại vô hạn, chỉ sợ nghe được đáp án mình không muốn nghe.

Bạn đang đọc truyện *Trúng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

“.....Ừ.” Lương Sơ Lam có chút thẹn thùng ngại ngùng nở nụ cười, bởi vì nàng bỗng nhiên rất muốn tiếp lời Trần Mặc nhưng không biết nên nói thế nào, rồi rầm mãi cuối cùng liền biến thành một tiếng đáp lại ngượng ngùng ngẩn ngui. Trần Mặc tuy tiện suy đoán lại ngược lại như chạm trúng tiếng lòng của Lương Sơ Lam, không chỉ không khiến nàng giận mà ngược lại có chút vui sướng không tầm thường, đặc biệt khi nàng nhìn trên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, phong hoa tuyết nguyệt của Trần Mặc là vẻ chờ mong cùng lo lắng như vậy, đột nhiên liền cảm thấy đặc biệt thoải mái, cũng không phát hiện trong giọng mình, trong ánh mắt mình đối với Trần Mặc tràn đầy sùng bái.

Lương Sơ Lam mỉm cười như đoá hoa mỹ lệ nở rộ trên nền tuyết, không gì sánh được, lại như một làn gió xuân phất qua trái tim Trần Mặc, mang đến vô hạn sinh cơ cùng hy vọng, làm cho cõi lòng vốn đầy mất mát phiền muộn của cô lại dạt dào. Đáp án này để cô cao hứng thật sự, cô ôm chặt Lương Sơ Lam, mạnh mẽ siết chặt nàng vào lòng, kích động đến nỗi cả người run rẩy. Có lẽ đối với Trần Mặc mà nói, đáp án đó so với việc chỉ hai người yêu nhau mới được làm ban nãy kia còn khiến cô hưng phấn vui vẻ hơn nhiều, cũng có ý nghĩa hơn.

Từng nghĩ mình có lẽ cả đời chỉ có thể làm một người đứng sau lưng Lương Sơ Lam, vĩnh viễn đứng trong bóng tối, mãi đến khi nàng kết hôn sinh con, sau đó sẽ yên lặng rút lui, biến mất khỏi thế giới của nàng. Không ngờ hạnh phúc lại tới đột nhiên đến thế, cô gái không biết nói lời tốt đẹp, cô gái cao ngạo như tuyết liên này lại hàm súc biểu đạt trên bề mặt là nàng cũng thích mình, cũng muốn đến bên mình.

Khoảnh khắc này, Trần Mặc cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời. Giống như một giấc mộng không thật, nguyện vọng kiên trì đã lâu, mục tiêu cố gắng biết bao lâu một khi được thực hiện lại tràn ngập hương vị hạnh phúc bất ngờ. Cũng như lúc cuối cùng sau đại nạn tất được hạnh phúc, Trần Mặc thậm chí cảm thấy có phải ông trời thấy nàng đã nếm trải tư vị đau khổ khi suýt chút nữa mất đi Lương Sơ Lam cho nên mới thương hại để mình có thể có vinh hạnh có được trái tim nàng hay không.

Mặc kệ ngày sau thế nào, giây phút này, khi ôm Lương Sơ Lam vào lòng, trái tim Trần Mặc đã bay bổng lên tới thiên đường, có cảm giác lâng lâng. Cái ôm lúc này, lại có được lời hứa hẹn cùng đáp án mình muốn, không cái nào không khiến Trần Mặc kích động tột đỉnh.

Lương Sơ Lam có chút buồn cười trước sự chuyển biến của Trần Mặc, chỉ một câu, một lời đồng ý nhưng lại đủ để cô vui mừng đến thế, quả nhiên vẫn là một đứa con nít mà, nhưng nàng lại không biết đây là đáp án mà Trần Mặc đã đợi suốt hai năm, kết quả của bao nhiêu lần hy vọng, thất vọng, rồi hy vọng, rồi lại thất vọng.

Nàng nhẹ nhàng tựa đầu lên vai Trần Mặc, hai tay chậm rãi đặt lên lưng cô, vuốt vuốt lưng cô, động tác tràn ngập yêu thương cưng chiều. Có những thứ, một khi đã mở khoá thì tình cảm bên trong sẽ mãnh liệt tràn ra, bao phủ mọi hành động.

Kỳ thật nàng còn chưa nhìn thấy gương mặt xinh đẹp động lòng người tựa trên vai mình kia đã sớm đầy nước mắt. Chẳng qua lúc này là nước mắt hạnh phúc, vui vẻ.

Từ chối lâu thế rồi, cuối cùng vẫn bị tiểu quỷ này bắt được. Lương Sơ Lam thầm cười khế sự bướng bỉnh lúc trước của mình, đồng thời lại cảm thán sự kiên trì của Trần Mặc. Với tính cách của nàng, nếu không phải có một người kiên nhẫn vượt mức như thế thì chỉ sợ thật đúng là không có biện pháp để mình nảy sinh cảm tình. Không biết thế nào, đối với Trần Mặc nàng lại không dựng lên nỗi phản lạnh lùng xa cách ngàn dặm vốn có.

Trần Mặc được Lương Sơ Lam dựa gần đang hưởng thụ phần yên tĩnh cùng thoải mái đặc biệt giờ khắc này, nhưng bỗng nhiên cô chợt nghĩ, không đúng, vậy hiện tại quan hệ này gọi là gì?

“Bây giờ chúng ta được coi là gì? Một đôi tiêu chuẩn à?” Nước mắt kích động còn đọng trên khoé mi, Trần Mặc vừa lau vừa nghi hoặc hỏi, đôi mắt mở to vô tội giống như đây là một vấn đề rất lớn.

“Sao lại khóc rồi?” Lương Sơ Lam nhẹ nhàng lau nước mắt cho Trần Mặc.

Rốt cục có một ngày sự ôn nhu này là dành cho mình. Nước mắt vừa được lau đi lại bị thay thế liên tiếp, để Lương Sơ Lam không biết phải làm thế nào mới tốt.

“Em không sao, khụ, đây là nước mắt hạnh phúc, ha ha, chị có nghe rõ câu hỏi của em không?” Trần Mặc mang theo giọng mũi hỏi.

Lương Sơ Lam khó hiểu, vì sao trên mặt Trần Mặc lại có nước mắt, lại bị danh từ cô thỉnh thoảng ra làm vui vẻ, “một đôi tiêu chuẩn”, thực một cô có thể nghĩ ra. Tư duy của cô nhóc này thật đúng là không còn một không gian với mình, bật ra nhanh như vậy, vừa rồi còn kích động vạn phần, bây giờ đã lại bắt đầu nghiền cứu đặt tên rồi.

“Đừng cả ngày chỉ nghĩ linh tinh gì đó.” Lương Sơ Lam vỗ một không nhẹ lên ót Trần Mặc.

Trần Mặc sau đó lâu bàu, “Cái này đâu phải vấn đề linh tinh gì chứ? Đây là vấn đề rất lớn mà. Danh bất chính thì tức là ngôn bất thuận, ngôn bất thuận đương nhiên sự không thành. Ở giai đoạn nào thì đại biểu cho việc chúng ta có thể làm chuyện gì thôi! Ha ha.” Thì ra cô vẫn còn nhớ mãi không quên chuyện ăn đậu hũ Lương Sơ Lam có thể “ăn” được đến mức nào.

“Án theo lời em nói, chúng ta đây nên thời thời khắc khắc bảo trì cự ly cách một người. Chỉ mới là một đôi tiêu chuẩn thôi, nắm tay cũng không đúng nữa là, miễn nói đến chuyện vượt rào.” Nhìn Trần Mặc cười đến tà ác, Lương Sơ Lam khó có dịp nổi lên hứng thú tranh luận với cô, cố ý bày ra vẻ mặt nghiêm túc nói, trong lòng cô niềm thú vị đầy ác ý nho nhỏ làm nàng rất muốn nhìn xem cái người tự mình đặt bẫy mình này tính giải cứu bản thân thế nào.

“Ách ~ không đúng không đúng, ha ha, đây không phải muốn luyện tập thôi à, tiến vào trạng thái trước thời gian. Nếu không thực sự đến giai đoạn tình nhân không phải sẽ lạ lắm à? Ha ha, đây đều chỉ là mấy lớp học vỡ lòng thôi mà, hơn nữa không phải em đã lên xe trước rồi mua vé sau sao, cho nên cũng phải quán triệt tư tưởng. Ha ha.” Trần Mặc vừa nghe Lương Sơ Lam trả lời, quả bóng cao su lập tức xì hơi, giả bộ cái gì không làm, lại đòi đi khoe khoang vãn về trước mặt Lương Sơ Lam. Cô sợ tới mức vội nín thở lấy lòng, nắm tay cũng còn chưa được nắm chặt, giờ lại còn muốn giữ khoảng cách một người, đây không phải là ngày Cá tháng tư đấy chứ! Nắm nắm bàn tay nhỏ nhắn, hôn nhẹ đôi má kia, mấy cái đó vẫn là chuyện tất yếu.

Cũng biết Trần Mặc sẽ quý tiện*, nhưng không ngờ cô thật đúng là không biết xấu hổ có gì nói nấy, Lương Sơ Lam vừa nghe đến “hành vi lên xe kịch liệt” vừa rồi của Trần Mặc, rạn mây đỏ trên má vừa phai nhạt lại bốc lên. Nàng oán trách lườm Trần Mặc một mắng “lưu manh!”, trong lòng lại ngọt ngào như ăn mật.

(*biện hộ bằng cách tinh nghịch quý quái)

Trần Mặc cũng không giận, đánh là thương mắng là yêu, vừa rồi nàng vừa đánh lại vừa mắng, tức là vừa thương vừa yêu. Nghe tiếng “lưu manh” trong miệng Lương Sơ Lam cũng giống như khen cô là tiên nữ vậy, bây giờ cho nàng đắm cô một, chỉ sợ cô cũng ngớ ngẩn cười cảm ơn. Nhìn bộ dáng con nhóc kia ngu ngu còn tò về đặc ý nhìn Lương Sơ Lam, một bộ “ta là lưu manh ta sợ ai”, Lương Sơ Lam quả thật chỉ muốn lấy cái khăn bịt cái miệng không biết xấu hổ của người kia lại.

Trần Mặc vẫn giữ nguyên tắc có vợ là phải thương, phải yêu, phải chiều, không thể trách cứ. Tuy thịt này còn chưa ăn đến miệng, nhưng mùi thịt gì đó thì vẫn rất hăng hái. Cô dịu dàng nắm tay Lương Sơ Lam đặt vào tay mình, vừa nhìn vừa “ha ha” ngây ngô cười, thoải mái hơn bất kỳ lúc nào.

Độ cong mê người nơi khoe miệng, ánh mắt trong suốt đơn thuần chỉ có ánh ngược của riêng mình, còn ha má vốn căng mịn mềm mại hồng hồng như chảy ra nước của Trần Mặc, nay làn da càng hồng nhuận, hơi ẩm truyền đến từ lòng bàn tay như có thể xuyên thấu qua tứ chi mà phủ xuống trái tim. Chỉ nửa khắc thôi, Lương Sơ Lam bị cái nhìn chuyên chú ấy của Trần Mặc khiến trái tim nhảy lên rộn ràng. Sự chăm chú này nàng chưa từng nhìn thấy trong mắt người khác, có lẽ, đây cũng là một trong những lý do mình sẽ lún sâu vào.

Sau khi thăng thần thành thần, Trần Mặc càng không kiêng nể gì, đi đến đâu, lúc nào cũng thích dính lấy Lương Sơ Lam. Đi theo sau Lương Sơ Lam gọi “bảo bối, tình yêu, Lam cục cưng” gọi loạn cả lên. Nếu gặp phải nơi không người, liền như lang như hổ rình cơ hội trộm hôn một. Lương Sơ Lam ban đầu còn có thể phản kháng, sau khi phản kháng mấy lần, ngược lại đôi lấy nụ hôn càng mãnh liệt nhiệt tình thì cuối cùng cũng tước vũ khí đầu hàng, học được cách co được dãn được, ngoan ngoãn trao cho cô một nụ hôn ngọt ngào còn có thể giảm bớt tỷ lệ bị nhìn thấy. Chẳng qua, khi ra ngoài, dung nhan băng sơn kia thật sự Trần Mặc cố gắng cách mấy cũng thay đổi không được.

“Em thu liễm lại cho chị một chút, thực hối hận đã nhận lời em” Lương Sơ Lam trợn mắt lườm Trần Mặc vẫn trang điểm xinh đẹp, vẻ mặt hồng nhan họa thủy, trên cô còn đứng đắn treo bảng “Chứng nhận vào hội trường hội giao lưu XXX văn học”, lạnh lùng nói. Nơi này là hội trường, nếu cứ tiếp tục gọi loạn không kiểm chế như thế, nếu bị người khác nghe được còn không phải dọa người nhỏ đâu.

Mấy ngày nay bị hành vi không biết xấu hổ của cô thực sự khiến đầu Lương Sơ Lam như phình to ra, thật không biết da mặt Trần Mặc làm từ cái gì, chắc máy khoan điện cũng chui không thủng. Nhưng mà, dù sao cũng cần mặt mũi, đặc biệt tính cách trời sinh tạo nên, Lương Sơ Lam không thích nhất chính là việc tư của mình bị bày ra trước mặt người khác. Ở trong phòng làm việc, buổi tối không ôm mình ngủ không được thì cũng một mắt nhắm mắt mở bỏ qua đi, nhưng nay trước công chúng, bị ai đó nghe được một băng son mỹ nhân bị người theo đuôi kêu “cục cưng”, Lương Sơ Lam thực chỉ muốn tìm cái hố chui đầu vào.

“Đừng mà, em cũng chỉ thừa dịp không ai chú ý mới gọi vậy thôi! Cục cưng đừng giận, giận nhìn không đẹp đâu.” Trần Mặc nhân cơ hội không có ai nhìn, kéo bàn tay nhỏ bé của Lương Sơ Lam, lộ vẻ uỷ khuất nói. Quả nhiên, Lương Sơ Lam vẫn mặc kệ đưa tay mình cho Trần Mặc vuốt ve, cộng thêm một vẻ mặt không thuốc nào cứu được, tâm như tro tàn.

Cái này gọi là gì, chính là ứng với câu “tự làm bây không thể sống”, Lương Sơ Lam cảm thấy mình thật sự hoàn toàn là tự chuốc lấy, lại đi tìm một người âm ỷ, một nữ nhân điển không để người khác bớt lo làm bạn gái.

Nhưng chính là như vậy, Trần Mặc vẫn tự tiêu khiển tự giỡn phi thường vui vẻ. Phải biết tuy Lương Sơ Lam vẫn chống cự, nhưng dưới mấy ngày không ngừng huấn luyện, bây giờ mỗi lần kêu “Lam cục cưng”, Lương Sơ Lam đều bắt giác quay đầu lại, đây là hiện tượng tốt, đại biểu cho việc cho dù không nhận thức được, cho dù Lương Sơ Lam thực sự không nguyện ý, tiếng gọi thân mật này cũng đã hình thành lực ảnh hưởng cùng quán tính nhất định.

Quán tính là một thứ gì đó rất đáng sợ, có vẻ mình cũng dựa vào cách này theo đuổi được toà băng sơn đang ngồi đây tới tay. Vừa nghĩ, Trần Mặc vừa

bội phục tuyệt thế tán gái thần công của mình, đương nhiên thần công này cả đời chỉ bộc phát một lần, đối tượng chứng chỉ có mình Lương Sơ Lam.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Ngày hôm đó, để Trần Mặc vui thầm chính là tuy rằng Lương Sơ Lam vẫn rất kiêng kỵ ở trước mặt người khác thân mật quá mức với mình, vẫn thích bày ra bộ dáng băng sơn để từ chối mình, nhưng phần lớn thời gian, chỉ cần mình mặt dày đùa giỡn lưu manh, Lương Sơ Lam vẫn ngại ngùng mất tự nhiên cam chịu tình yêu của mình. Trần Mặc yêu chết đáng về Lương Sơ Lam mỗi lần đều một bộ khó có vẻ công phá, làm cho Trần Mặc tự cho mình là “công quân” thật muốn lập tức ăn sạch nàng.

Đặc biệt từ khi mình mặt dày mảy dạn cứng rắn đòi ôm nàng ngủ, lăn qua lăn lại trên ga giường màu hồng, nhất quyết nếu nàng không chịu đồng ý thì không ngừng, rồi được Lương Sơ Lam bắt đắc dĩ ngầm cho phép, cảm giác ôm cơ thể mềm mại thơm tho trong ngực, có thể nghe được trái tim của nhau, thật muốn vĩnh viễn dừng tới hừng đông. Đây đại khái chính là ý “tòng thứ quân vương bất tảo triều”. Nếu mình có một quý phi như Lương Sơ Lam, sợ cũng sẽ biến thành hôn quân không biết chừng.

(*dịch: từ nay quân vương không lên triều sớm. Trích trong “Trường Hận Ca” của Bạch Cư Dị)

Chỉ mấy đêm ngắn ngủi, khi Trần Mặc nhìn Lương Sơ Lam ngủ yên trong lòng, trên gương mặt thanh nhã tinh xảo rút đi nét băng giá ngày thường, thay bằng nét trẻ con hiem thấy cùng sự ỷ lại sau khi đỡ xuống lòng phòng bị, làm cho Trần Mặc thật muốn đem nàng tiến vào trong xương cốt.

Đầu ngón tay Trần Mặc lướt qua đôi mày hơi nhíu của nàng, đau lòng vì lộp ngụy trang của nàng, hy vọng biết bao Lam của mình có thể thoải mái cười to, không cần đề nén cảm xúc, không cần theo đuổi hoàn mỹ như vậy. Mỗi người đều có thể phạm sai lầm, đều có thể mất mặt. Rất muốn nói cho nàng biết kỳ thật làm một người đơn giản không có gì không tốt.

Dù ngắm bao lâu đi nữa, Trần Mặc vẫn cảm thấy mình nhìn chưa đủ, ngón tay thon dài chạm lên mái tóc đen mượt của Lương Sơ Lam, len lén đem một lọn tóc quấn quanh một lọn tóc mình. Hành động này làm cho cô nghĩ tới câu “phu thê kết tóc”. Trần Mặc khanh khách ngáy ngồ cười, khát khao con đường số mệnh của mình cũng có thể dây dưa cả đời với Lương Sơ Lam, không rời không bỏ, gắn bó cảm thông cho nhau.

Nhưng sự ngọt ngào này không phải không có giá của nó, giá đắt chính là mỗi sáng Trần Mặc tỉnh dậy lại thấy tay mình mất cảm giác, đôi mắt cũng thâm đen. Đối mặt với người thương nằm trong lòng, cô cũng không phải Liễu Hạ Huệ, đương nhiên cảm xúc mệnh mông ngủ không được.

Chẳng qua cô biết, có những thứ cũng cần thời gian, Trần Mặc không quên Lương Sơ Lam nói nàng còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, dù có sốt ruột hơn nữa thì cô vẫn nhẫn xuống dục vọng của mình, đợi Lương Sơ Lam thực lòng nguyện ý giao bản thân cho mình. Cho nên, mấy đêm liền cô đều ngủ không yên ổn, mãi đến rạng sáng mặt quá mới có thể đi vào giấc ngủ, khô nóng trong thân thể tra tấn khiến cô vừa ngọt ngào lại vừa đau khổ.

Chỉ chớp mắt, thời gian trôi qua thực nhanh. Khi đại biểu đại hội kéo bức màn mở màn liền có nghĩa hai người cũng sắp phải rời khỏi thành phố xinh đẹp ven biển Hải Nam này. Trần Mặc ít nhiều có chút không nỡ, dù sao nơi này đối với cô và Lương Sơ Lam mà nói cũng là nơi chứng kiến tình cảm của hai người, là nơi lưu lại rất nhiều kỷ niệm không thể xóa nhòa. Cô phải suy nghĩ một biện pháp giữ lại một đoạn ký ức tốt đẹp này, nhưng phải làm thế nào đây?

Mấy lần Trần Mặc nhân lúc các giáo sư đang hội thảo thừa cơ chuồn êm ra hội trường, đi vài vòng trong khu chợ bán hải sản, nhưng không tìm được gì thích hợp vừa có thể giữ lâu dài lại có thể tặng Lương Sơ Lam, đi ven bờ biển kiếm lại rất không thiết thực, huống chi cô cũng không phải dân chuyên nghiệp, tìm được khó coi không nói, chẳng may nhặt phải thứ gì có độc vậy thì đúng là trúng giải độc đắc rồi.

Khi cô đang sắp tuyệt vọng tới nơi thì lại nhìn thấy một cửa hàng bán trang sức rất nhỏ không bắt mắt ở cách đó không xa, bên trong có một bà cụ và một ông cụ đang ngồi, cửa hàng nhỏ bày đủ các loại vật phẩm trang sức, lắc tay, vòng cổ bằng vỏ sò, thậm chí còn có vỏ sò xâu lên chuông gió. Tuy rằng cửa hàng không bắt mắt chút nào, nhưng Trần Mặc vẫn liếc một liếc phát hiện ra nó.

“Cô gái, thích cái gì thì cứ tùy tiện nhìn xem.” Bà cụ thấy Trần Mặc đi vào liền ngừng việc đang khắc chữ dở dang trên tay, nhìn nhìn cô bé có chút làm người ta kinh diễm trước mắt, hiền lành nói.

Trần Mặc nở nụ cười đáp lại, bắt đầu đi vòng quanh cửa hàng, trong tiệm không bán nhiều thứ lắm, trên cơ bản cũng chỉ có vật phẩm trang sức đều bằng vỏ sò, nhìn qua rất có phong tình bờ cát biển xanh, làm cho Trần Mặc thích vô cùng. Cửa hàng không giống tượng trưng của Trần Mặc là có đủ mọi màu sắc, vỏ sò nơi này phần lớn đều là vỏ sò màu nhạt hoặc một ít ốc biển đậm màu. Cô chỉ nhìn một chút liền vừa mắt một chiếc lắc tay sáng sủa sạch sẽ, vỏ sò màu trắng, có cảm giác giống Lương Sơ Lam, trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng không mất tao nhã, rất giống khí chất của nàng.

Trần Mặc nhìn dụng cụ khắc chữ trên tay bà cụ, lại quan sát một số thành phẩm đã khắc xong, cô vui mừng kinh ngạc phát hiện, bà lão này không ngờ có bản lĩnh khắc chữ vào bên trong vỏ sò hoặc vòng xoáy của ốc biển, chỉ nhìn từ ngoài thậm chí còn không thấy chữ, phải rất cẩn thận mới có thể phát hiện, vì thế cô suy nghĩ rồi nói.

“Bà ơi, cháu muốn chuỗi lắc tay này, sau đó có thể khắc chữ lên không?”

“Đương nhiên có thể, cháu muốn khắc gì thế? Tặng bạn trai à?” Bà lão nâng ánh mắt đục ngầu nhìn Trần Mặc, dựa theo lễ thường hỏi.

“Không phải tặng cho bạn trai, chỉ cần khắc ‘Cùng chị đi đến điểm chung kết của cuộc đời’ vào sâu bên trong là được. Cảm ơn bà.” Trần Mặc cũng không giải thích, chỉ nhận lấy quyển sổ nhỏ nhỏ dùng để vẽ trong tay bà lão, yếu ớt cười cười viết xuống hai chữ cuối tên mình và Lương Sơ Lam cùng lời muốn nói ban nãy. Bà lão cầm quyển sổ nhìn nhìn, cũng không hỏi gì nhiều, mỉm cười cầm sợi lắc tay đục đào, lại đeo kính lão lên, bắt đầu khắc.

“Bà à, hôm nay nghỉ sớm một chút, không thì thất lưng của bà không chịu nổi đâu.” Trần Mặc vẫn không chú ý tới ông cụ không có cảm giác tồn tại ngồi phía sau bà lão, nghe được thanh âm già nua của ông truyền đến mới ngoái lại nhìn, kính ngạc phát hiện ông quần chân trái của ông không ngờ lại trống rỗng.

“Già rồi thật sự không còn dùng được mà, hiện tại một ngày cũng kiên trì không nổi. Làm xong chuỗi lắc tay này nữa thôi rồi chúng ta hãy thu dọn.” Bà lão nghe được thanh âm phía sau, quay đầu lại cười cười đáp, tự giễu rồi lại tiếp tục khắc.

Trên đường lại có vài đôi tình nhân đi tới, bà lão muốn nhận cũng đều bị ông lão xin lỗi rồi nhanh chóng từ chối. Một lát sau, bà lão rút cục khắc xong, giống một đứa trẻ ngẩn ngía cẩn thận tỉ mỉ lại một lần dưới ánh đèn, rồi như hiến vật quý đưa cho ông lão phía sau, chờ ông đánh giá.

“Đẹp lắm, ha ha, tay nghề của bà càng ngày càng tốt. Bạn già của tôi khéo tay thật đó!” Ông lão ngồi trên ghế đằng sau nhận lấy, vui vẻ giơ cao, vừa nhìn vừa đắc ý cười, giống như đây là tác phẩm của mình, trong lời nói lộ ra thâm tình sâu đậm không dấu diếm. Bà lão tháo cặp kính xuống, cầm khăn lên lau lau một lần, như đứa con của mình, dùng hộp đóng gói cẩn thận đẹp đẽ rồi mới đặt lên tay Trần Mặc.

Không biết vì sao, Trần Mặc cứ cảm thấy trong lòng lan tràn một thứ cảm xúc khác thường, đột nhiên bị một màn cực kỳ bình thường làm cho cảm động. Cô bật thốt, “Hai bác hạnh phúc quá.”

“Ha ha, cô bé, hạnh phúc là ở chỗ khi cháu chờ đợi nó có tâm tình gì.” Bà lão vừa nói, vừa đi qua vén ống quần ông lão, đỡ ông đứng lên, bắt đầu thu dọn cửa hàng, “Bà chờ mười mấy năm, cho dù những năm tháng chiến tranh gian khổ nhất, mắt liên lạc mấy năm trời, bà cũng không cảm thấy bất hạnh, bởi vì trong lòng có một nơi vĩnh viễn sẽ có cảm giác hạnh phúc đang dâng tràn.”

“Chân của ông bị mất khi đánh giặc, chẳng qua may mắn là bạn già cũng không chê ông, còn chờ ông lâu đến vậy.” Ông lão chống nạng, nói nhẹ như gió, trên khuôn mặt khắc đầy dấu vết năm tháng cũng không hiện lộ nét vui buồn gì, nhưng Trần Mặc biết, những năm tháng ấy, chiến tranh, biệt ly, bần cùng mới là chủ đề chính của cuộc sống, tình yêu lúc ấy càng cần lòng kiên nhẫn cũng như không ngừng hy vọng.

“Vậy hai bác bây giờ tốt cực cũng đợi được hạnh phúc rồi, cũng nhất định sẽ tiếp tục hạnh phúc.” Trần Mặc chân thành nói.

“Cô gái, cũng chúc cháu hạnh phúc.” Bà lão kiểm tra cửa hàng một lần cuối cùng, kéo tắt công tắc nguồn điện, rồi cùng bạn già của bà đi ra, “Thế, sau này gặp lại! Về sau thường đến chơi nhé.”

“Dạ, hẹn gặp lại.”

Trần Mặc hai nhìn ông bà dựa sát vào nhau, ai cũng không rời ai, thật giống như một thể, mất đi một người đều sẽ cảm thấy không hợp. Bóng dáng lúc tuổi già của hai người chậm rãi hoà vào dòng người, trên tay Trần Mặc là sợi lắc tay mà bà lão vừa mới khắc, Trần Mặc bỗng nhiên cảm thấy có một lực lượng tràn ngập sung mãn chạy trên người mình. Đây mới là hạnh phúc chân chính, bình đạm, lại yêu nhau, nắm tay nhau thật gần.

Cô có thể thấy sự yêu chiều mà ông lão kia dành cho bà lão, cũng có thể cảm giác được sự ỷ lại mà bà dành cho ông. Mặc kệ ông ấy có thể giúp mình không, bà vẫn thích chuyện gì cũng đều hỏi ông. Năm tháng tựa như không hề để lại dấu vết tàn phá trên hai bóng dáng lam lũ ấy, ngược lại như tô thêm sắc vàng trên hạnh phúc của hai người, làm cho người ta nhìn rất hâm mộ.

Cô không khỏi nhớ tới đoạn tình cảm này của mình và Lương Sơ Lam, có lẽ sẽ không được người đời tán thành, có lẽ sẽ gây ra một cơn bão kinh tâm động phách, lại có lẽ sẽ còn gặp phải rất nhiều thử thách biết hoặc không biết, đoán trước hoặc không đoán trước được. Trần Mặc rất muốn lập tức thổ lộ với Lương Sơ Lam, cô yêu nàng, yêu giống như hai vợ chồng ông bà vừa rồi, nguyện ý chờ đợi hạnh phúc, nguyện ý lắng nghe hạnh phúc. Sau đó, mong mỗi mình có thể cùng nàng đi đến điểm cuối của cuộc đời, đợi hai người đều già đi, có thể cùng nắm tay nhau lại đến Hải Nam, lại đến bờ cát nơi này, lại đến xem thủy triều lên xuống, mặt trời chiều ngả về Tây, nhớ lại những hồi ức tốt đẹp suốt cuộc đời.

Có lẽ một màn hai ông bà hoà vào dòng người quá mức tốt đẹp, khắc thật sâu trong lòng Trần Mặc, thế cho nên rất nhiều năm về sau, khi cô một mình trở về Hải Nam, mang theo vết thương đầy người một lần nữa đi đến cửa hàng này, nhìn đôi vợ chồng bao nhiêu năm vẫn như một ấy, lại không thể kiềm chế nổi mà rơi lệ đầy mặt.

Khi ấy cô đã quên bà lão từng nói với mình, “hạnh phúc quyết định bởi tâm tình của người chờ đợi nó”. Mãi cho đến khi cô trở về đây mới một lần nữa nhặt lên được phân tín niệm cùng hy vọng ấy.

Chẳng qua, Trần Mặc giờ khắc này cũng không thể lường trước được sự tình từ nay về sau, cô chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, có chút ướt át, dư ảnh của tịch dương hắt lên bầu trời, một vòng hồng tươi xinh đẹp dị thường, cũng như tâm tình của cô lúc này. Khoảnh khắc đó, cô đột nhiên thực chờ mong thời khắc khi mình đeo sợi lắc tay kia lên cho Lương Sơ Lam, nàng sẽ có tâm tình giống mình không, chờ mong hạnh phúc tươi đẹp cùng tươi lại tươi sáng.

Chương 41

Trần Mặc có chút hưng phấn nhỏ mà đem sợi lác tay được gói kỹ lên giấu trong túi, gọi mấy cuộc điện thoại, an bài một loạt chuyện, sau đó lặng lẽ lên vào hội trường, nghĩ có thể giống mấy lần trước dưới tình huống thần không biết quỷ không hay biến mất mấy tiếng, sau đó lại làm như không có việc gì xuất hiện. Chẳng qua, cô nghĩ quá hay rồi, khi cô tưởng mọi chuyện đều ổn không cần lo lắng đi vào hội trường, nghênh đón cô lại là cánh cửa mở rộng, phòng họp bên trong tròn tròn vắng vẻ, cùng Lương Sơ Lam đang ngồi trên sofa như một toà núi băng ngàn năm, ả ả có thể thấy được lửa giận bùng nổ bên dưới.

Trong lòng Trần Mặc như đứt phứt một, không phải lúc mình chuẩn bị xảy ra chuyện gì đấy chứ? Cô chà chà chân như một đứa trẻ làm sai chuyện gì muốn dựa dẫm vào Lương Sơ Lam, quay tròn bốn phía nhìn nhìn, quả nhiên không có một người.

“Ha ha, Lam, chuyện đó, em. ....”

“.....Đi.” Lương Sơ Lam nhìn cũng không nhìn Trần Mặc, xách túi đứng lên khỏi sofa, sắc mặt cực kỳ tệ. Nhìn Lương Sơ Lam ngay cả cái cũng lười không buồn cãi lại, Trần Mặc liền tay chân luống cuống. Một người cá tính như Lương Sơ Lam sẽ không tranh cãi với người khác, bình thường nếu còn có thể phản bác vài câu với bạn thì chứng tỏ chuyện đó không lớn, nhưng nếu nàng giống bây giờ không thêm nói gì, hoàn toàn dùng chiến tranh lạnh để giải quyết thì đã nói lên tính nghiêm trọng của sự tình, băng sơn mỹ nhân thật sự giận rồi.

Trần Mặc vội vàng tóm lấy tay Lương Sơ Lam, “Cục cựa, em sai rồi được không! Em chỉ là....” Trần Mặc còn không chắc có muốn nói luôn bây giờ không, lời thoại để thổ lộ còn chưa nghĩ kỹ, đàn violin lẫn hoa hồng gì gì còn chưa có, cảnh lãng mạn cô tưởng tượng trong đầu hoàn toàn không có, chẳng lẽ phải nói ra lúc này sao?

“Buông tay.” Ngực khí Lương Sơ Lam vẫn quanh quẩn ở điểm đóng băng, nàng quả thật không thể hiểu được vì sao trong buổi hội nghị mang tính tổng kết cuối cùng lại giữa đường không tìm thấy người. Cho dù có tùy hứng ham chơi đến đâu, là một người hiểu chuyện cũng sẽ không chọn lựa làm như thế trong trường hợp này, lúc lên lĩnh thưởng mà đại hội trao cho lại làm hại nàng chỉ có thể thay mặt Trần Mặc lên nhận. Lời cảm ơn vốn đã nghĩ cẩn thận lại vì nhân vật chính vô cớ mất tích mà chấm dứt dưới bầu không khí xấu hổ.

“Không bỏ! Có chuyện gì thì chị nói thẳng ra đi, lần nào cũng bày ra cái bộ mặt thối đó, em cũng không biết đọc tâm đầu sao biết chị giận cái gì? Em lại sai chỗ nào chứ! Chúng ta cần tâm bình khí hoà trao đổi!” Trần Mặc chơi xấu lôi kéo không buông, mặc kệ sắc mặt Lương Sơ Lam lạnh đến đâu, xanh mét tới mức nào, ý vào sức mình lớn, nắm chặt tay người kia, bấu bấu môi, về mặt hoạ thuỷ rất vô tội.

“Giữa đường em chạy đi mất sao không nghĩ tới việc nói cho tôi biết?” Lương Sơ Lam bị lời Trần Mặc nói lửa giận càng bốc cao. Còn dám nói mình trung ra cái mặt thối?! Nói như thể mình cố tình gây sự, giờ tính tình, không muốn nói lý với cô vậy. Lực đạo trên tay làm cho nàng không giãy dụa được, đành phải quay đầu, hung hăng lườm Trần Mặc đang bày ra vẻ mặt vô tội một, tuy rằng bộ dáng Trần Mặc sóng mắt lưu chuyển, không biết làm sao lại chân thành vô cùng, không hiểu thế nào làm cho nàng có chút mềm lòng, nhưng phải biết, dùng mỹ nhân kế trước mặt mình cũng vô dụng!!

“Ah...là bởi vì có chuyện quan trọng muốn làm thôi!” Trần Mặc nhất thời nghẹn họng, đành phải làm nũng. Trong quãng thời gian ở chung, cô phát hiện Lam là một cô gái siêu cấp nói năng chua ngoa nhưng tâm đầu hũ, mỗi lần chỉ cần làm nũng cũng sẽ dần dần làm nàng mềm lòng.

“Chuyện quan trọng đến mức nào mà phải nhảm ngay lúc này đi làm? Chẳng lẽ không biết tiếp đó là bé mạc, rất quan trọng sao?” Vừa nghe lời Trần Mặc nói, Lương Sơ Lam mới đột nhiên cảm thấy tò mò với chuyện Trần Mặc rồi đi, chuyện gì quan trọng đến nỗi phải lên trốn ra ngoài như thế. Loại cảm giác tò mò đối với một người không thích tọc mạch về chuyện “đời tư” của người khác như Lương Sơ Lam mà nói kỳ quái cực, cảm thấy mình như bà tám mà lại nhin không được bắt đầu nảy sinh ý niệm muốn hỏi trong đầu.

“Chuyện này, bây giờ còn chưa thể nói. Ha ha.” Trần Mặc về mặt thần bí, nhìn sắc mặt Lương Sơ Lam hơi dịu lại chứng tỏ đã thành công bị mình dò đi lực chú ý, trái tim muốn vọt ra ngoài lúc này mới thả xuống.

“Không nói thì thôi, dù sao em cũng không định nói cho tôi.” Lương Sơ Lam làm bộ lại muốn đi, việc này nếu xảy ra ở mấy năm trước, Lương Sơ Lam nhất định sẽ cảm thấy hành vi uy hiếp có chút ý tứ làm nũng đó của mình nhất định là điên rồi, nhưng hiện tại, hành vi như vậy lại chẳng qua là chuyện bình thường.

“Sao có thể, trước tiên cùng em đi chỗ này đã, đến đó rồi sẽ nói cho chị biết vì sao em bỏ đi giữa chừng.” Trần Mặc mới không ngốc đến mức để Lương Sơ Lam thực sự đi, nàng mà đi thì vở kịch này còn diễn tiếp thế nào.

Tay cô hơi dùng sức đã kéo Lương Sơ Lam qua, một tay khác lại giữ chặt vòng eo không an phận của Lương Sơ Lam, khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt bị rút ngắn lại. Trần Mặc lấy lòng cọ cọ mấy cái, mỗi lần làm thế, Lương Sơ Lam luôn không có cách nào giận nổi. Cảm xúc rất muốn không bao giờ thêm đề ý Trần Mặc nữa cũng không biết vì sao đột nhiên lúc ấy liền tan thành mây khói.

Tình yêu kì lạ vậy đó, rõ ràng lúc chờ đợi tức đến nỗi muốn bỏ Trần Mặc lại đi về một mình, nhưng cô trở về rồi ôm một, dỗ ngọt một chút, con tức liền

kỳ diệu biết mất. Trần Mặc tựa một chậu nước trong, dập tắt mọi phiền muộn trong lòng.

“Đi đâu thế?” Lương Sơ Lam cảm giác đầu ngón tay đáng yêu kia đang nghịch ngợm trên đầu vai mình, cùng ngón út nhẹ nhàng cọ bên eo, ngứa quá đi, ngứa khí cũng không còn khí thế như lúc đầu, nghe vào tai lại có cảm giác ôn nhu không được tự nhiên.

“Đi theo em.” Trần Mặc thần bí cười cười, nhẹ nhàng kéo tay Lương Sơ Lam, nắm tay nàng, trên mặt là niềm hưng phấn không nhịn được. Lương Sơ Lam dù trong lòng nghi ngờ nhưng cũng không lay chuyển được đáng về đặc ý kia của Trần Mặc, bị cô kéo đi ra ngoài.

Hai người lái xe băng qua vô số con đường núi trải dài liên miên, Lương Sơ Lam càng ngày càng thấy kỳ quái, nhưng Trần Mặc vẫn nắm tay cho tới giờ cũng không buông ra, trên khuôn mặt tuyệt mỹ là nụ cười mĩm trấn an, để Lương Sơ Lam cảm thấy cực kỳ an tâm. Phong cảnh ngoài cửa sổ nhanh chóng lướt qua, ánh nắng chiều sắp tắt, tà dương như máu, phủ xuống từng dải từng dải đồi núi liên miên, đẹp đến mức làm người ta đui mù.

Vì sao cần đi xa đến thế? Giữa chừng phải lên ra ngoài rồi cuộc đi đâu? Lương Sơ Lam loáng thoáng cảm thấy Trần Mặc lên ra ngoài vì mình, nhưng một trăm vấn đề trong bụng lại đều bị nụ cười của Trần Mặc cản trở về. Thật không biết tiểu quý Trần Mặc này rốt cuộc an bài cái gì nữa.

Rất cực qua một hồi lâu, xe vững vàng đậu ở bãi đỗ xe trên đỉnh núi. Trần Mặc đi xuống xe liền hít một hơi không khí mới mẻ, “A! Lam, chị xem, đẹp quá!” Hương gỗ trầm ngập không khí cùng phóng mắt nhìn khung cảnh hùng vĩ bao la trước mặt, còn có giai nhân bên cạnh làm bạn, tâm tình trở nên sáng sủa hơn rất nhiều.

Trần Mặc nắm tay Lương Sơ Lam đi lên một nhà hàng xây ở khu cao nhất ngắm cảnh, nói mấy câu với người phục vụ, nhân viên phục vụ liền dẫn các nàng đi tới một vị trí ngoài trời tương đối khác biệt, sau đó liền lui ra ngoài. Trần Mặc cũng không vội ngồi, dù sao đồ ăn cô cũng đã đặt trước rồi. Nhà hàng này là nhà hàng ngoài trời cao cấp nhất nơi này, cả phong cảnh lẫn hương vị đều rất tốt, cô bằng lòng bỏ ra số tiền đó vì Lương Sơ Lam, huống chi cô còn có chuyện quan trọng hơn muốn làm tới nay.

Cô đứng cạnh cửa, nhìn Lương Sơ Lam đi đến ban công thiết kế đặc biệt nhô ra ngoài, tùy ý dựa vào lan can, bóng dáng hơi gầy lại vẫn hoàn mỹ như được khắc trong vàng lửa đỏ của ráng chiều. Mái tóc đen buông lơi, người tựa lên lan can lạnh lẽo, chân bắt chéo, như một nàng tiên nữ lạc bước chốn phàm trần.

Đó chính là người con gái mà mình yêu, chỉ cần nhìn bóng dáng người đó thật gần, Trần Mặc liền cảm thấy trái tim trong lồng ngực đập “thình thịch”. Trái tim này đập đều vì người đó, cả đời này, trừ chị ấy, chỉ sợ qua rồi sẽ không còn ai có thể lọt được vào mắt mình nữa.

Trần Mặc tiến lên, ôm Lương Sơ Lam từ phía sau, một bàn tay áp lên mu bàn tay trắng nõn của Lương Sơ Lam, siết chặt, hít sâu vào lồng ngực sự an tĩnh hiếm hoi giờ khắc này.

Lương Sơ Lam cảm giác được ấm áp trên lưng, cũng nhẹ nhàng lật tay nắm tay Trần Mặc, theo bản năng ngoái đầu, nhìn đến sườn mặt trẻ trung của cô cùng tình ý nồng đậm và sự kiên định toát ra trong ánh mắt cô, bỗng nhiên cảm thấy may mắn vì có được một người tốt đẹp nhất thế gian này.

Lương Sơ Lam cho tới giờ cũng chưa từng nghĩ tới, một người chưa từng yêu ai như mình khi thực sự muốn dốc lòng vào chuyện tình cảm một lần dĩ nhiên lại cùng một người con gái, mà lại còn là học trò của mình. Quả nhiên, tạo hoá trêu người mà. Cho tới giờ nàng cũng không kiên định, nhưng giờ khắc này, nàng cũng không muốn phá hư khoảnh khắc tốt đẹp hiếm hoi, mọi phiền não thế tục đều bị khung cảnh tuyệt mỹ trước mắt hoà tan. Người trẻ tuổi, đúng là lãng mạn quá.

“Lam, thích không?”

“Ừ.” Lương Sơ Lam khẽ ừ một tiếng, sắc trời dần dần âm đạm, rút đi ráng hồng như lửa, vô số vì sao chậm rãi hiện lên trên màn trời cùng cơn gió núi mát mẻ thoáng qua làm cho nàng có chút lười biếng. Trần Mặc tạo cho nàng cảm giác an toàn, làm cho nàng có niềm xúc động muốn nhắm mắt lại. Hai người cứ dựa vào nhau như thế, không ai nói gì, rất vừa ý với sự thân cận gần gũi lúc này. Mãi cho đến khi tiếng nhân viên phục vụ đập cửa vang lên, Trần Mặc mới như tỉnh lại từ trong mộng, lưu luyến rời khỏi ban công.

Trần Mặc để người phục vụ khai một chai rượu nho, thứ chất lỏng màu hồng tím trong suốt rót xuống hai chiếc ly để cao trước mặt hai người, phản chiếu dung nhan khuynh thành của đôi phương, có thứ không khí tràn ngập mê say mập mờ phiêu đảng giữa hai người. Phía sau, tiếng đàn violin để nghe chậm rãi vang lên, không khí rất thoải mái. Starter, Main course từng món ăn được bung vào.

“Lam, nhìn xem, em đặc biệt chọn cho chị đó.” Trần Mặc chỉ vào món tôm hùm đặc sắc vừa mới được đầu bếp bung lên. Cô biết Lương Sơ Lam thích hải sản, hơn nữa thích tôm hùm, cho nên cô mới đặt đầu bếp của nhà hàng này làm một phần tôm hùm mỹ vị thật lớn. Thịt tôm vàng óng mọng nước vừa thấy đã đủ làm ngón tay người ta động đậy. Lương Sơ Lam tạo nhã xiên một miếng, đặt lên miệng hơi cắn mấy miếng, chất thịt mềm mịn vừa vào miệng như tan ra, phi thường ngon, quả thực thập phần mỹ vị.

“Rất không tệ.”

“Chị thích là tốt nhất.” Trần Mặc đưa đầu ngón tay nhẹ nhàng lau chút nước thịt hơi tràn ra bên khoé miệng Lương Sơ Lam, sau đó rất tự nhiên bỏ vào miệng liếm. Hành động này lại làm cho Lương Sơ Lam hơi đỏ mặt, chẳng qua dưới tác dụng của cồn nên cũng không quá rõ ràng, chỉ thêm một phần mỹ cảm như say.

Tiếng nhạc du dương, cảnh đẹp ý vui, gió thổi vi vu, bữa tối mỹ vị còn có giai nhân xinh đẹp nao lòng đối diện, trong lòng Trần Mặc bắt đầu có chút khẩn trương nho nhỏ, cô cũng không biết nên mở miệng thế nào, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi.

Trần Mặc gom góp một tâm tình một chút, hít sâu một hơi, phát tay áo với nhạc công đang diễn tấu cùng phục vụ ở đằng sau, để bọn họ đều lui xuống.

Cô có chút thâm tình nhìn Lương Sơ Lam, lại không biết là khi cô phát tay, trái tim Lương Sơ Lam cũng bay cao lên, trong tiềm thức cứ cảm thấy Trần Mặc có gì đó rất muốn nói, bầu không khí trịnh trọng như vậy làm cho nàng cũng có chút khẩn trương theo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

“Lam, đưa tay ra.” Trần Mặc tươi cười đi đến bên cạnh Lương Sơ Lam, ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn Lương Sơ Lam, không có vẻ đùa giỡn lần không đúng đắn ngày xưa, trên trán ần ần toát ra một chút mồ hôi. Bởi vì đây là lần đầu tiên Trần Mặc tỏ tình với người khác, tuy đoán kết quả hẳn sẽ thành công, nhưng cũng không biết vì cái gì, giờ khắc này khẩn trương đến mức ngay cả tay cũng hơi run rẩy. Cô cô ý nói có chút bá đạo, để cô vũ tâm lý một chút.

Lương Sơ Lam từ trên cao nhìn xuống Trần Mặc đang ngồi, nàng chưa bao giờ dùng góc độ này để nhìn cô bao giờ, có cảm giác đặc biệt, mỹ lệ khác với thường ngày, ánh đèn hôn ám hắt lên khuôn mặt tuyệt mỹ của Trần Mặc. Trần Mặc dùng góc độ đầy ngưỡng mộ đó để nhìn mình, trong ánh mắt cô có một sự thành kính như đang sùng bái nữ thần, giống như đang phát ra một loại nội tiết tố khiến người ta muốn yêu thương cô, làm cho trong thoáng chốc Lương Sơ Lam nhìn xuống có chút chìm đắm.

Nàng ngơ ngác vươn tay phải, trên mặt không biết nên phản ứng thế nào, trong lòng đã sớm loạn thành một đoàn. Nếu nói Trần Mặc không có kinh nghiệm, như vậy Lương Sơ Lam liền càng không có kinh nghiệm, từ nhỏ đến lớn nàng một mực mang danh hiệu băng sơn mỹ nhân, ong bướm bên người cũng phần lớn bởi vẻ lạnh như băng của nàng mà tránh xa, tuy cũng có người cuồng nhiệt, nhưng bản thân nàng cũng chẳng bao giờ để trong mắt, càng đừng nói đến chuyện khiến cho nội tâm tình cảm dao động.

Mà người hiện tại là Trần Mặc, mọi chuyện liền hoàn toàn khác biệt. Bắt đầu từ khi Trần Mặc ngồi xổm xuống, trái tim Lương Sơ Lam đã đập rộn ràng, giữa không gian trên núi yên tĩnh hoà tiếng gió thổi lại càng khiến cõi lòng nàng nhảy lên kịch liệt, cứ cảm thấy toàn bộ thế giới đều có thể nghe được tiếng tim đập của mình. Nàng không biết nguyên nhân là gì, mỗi một phần tử trong không khí đều mang theo niềm chờ mong cùng hương vị khẩn trương, làm cho nàng có chút ngượng ngùng.

Trần Mặc lấy từ phía sau ra một chiếc hộp chứa một sợi lắc tay độc nhất vô nhị trên thế giới này, chậm rãi mở ra trước mặt Lương Sơ Lam. Bên trong tuy nói chỉ là một sợi lắc tay làm bằng vỏ sò không có màu sắc nổi bật, quả thực không đáng một đồng nếu so với nhẫn kim cương hay vòng cổ gì đó, nhưng từ vỏ sò lại toát ra cảm giác thuần tịnh, màu sắc rõ ràng sáng sủa, có mỹ cảm thuần túy, phối hợp với bầu không khí đặc biệt khiến Lương Sơ Lam bỗng nhiên trong lúc đó có chút rung động.

Từ khoảnh khắc sợi lắc tay kia hiện ra, nàng liếc một cái liền thích món quà này. Nàng không phải một người dễ dàng thích thứ gì đó, như vậy việc này nói lên điều gì? Nó nói lên Trần Mặc rất có lòng, cô biết khẩu vị của nàng, biết nàng thích gì, mà quan trọng hơn là quà mà cô tặng, không một thứ nào lại không mang theo hơi thở của cô. Điều đó để Lương Sơ Lam có phản kích động, bởi vì nàng chưa bao giờ nhận được một món quà hợp tâm ý đến thế.

“Lại đây, để em đeo lên cho chị. Đây là nguyên nhân em lên ra ngoài giữa chừng.”

Trần Mặc thấy Lương Sơ Lam ngây ra nhìn sợi lắc tay, cô rốt cục đã nhận ra, không chỉ mình khẩn trương, mà Lương Sơ Lam còn căng thẳng hơn mình. Đột nhiên cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, thì ra là mình tự dọa mình. Cô kéo tay phải Lương Sơ Lam, dịu dàng đeo sợi lắc tay lên đó, mỗi một động tác đều phi thường thông thả, phi thường nhu tình, cẩn thận che chở như đối xử với một thứ bảo bối trân quý nhất.

Cài móc khoá rồi, Lương Sơ Lam nâng tay lên ngắm nhìn, dưới ánh sáng, vỏ sò trắng muốt ánh lên sắc bạc, phối với khí chất lẫn màu da của mình đều cực kỳ hợp. Trần Mặc lại thâm tình hôn một chút lên mu bàn tay nàng, lập tức, một dòng điện từ mu bàn tay xuyên thẳng lên trái tim, đẩy lên một trận tê dại.

“Thích không?”

“Cảm ơn.”

“Sau này không có sự đồng ý của em, không cho phép chị tùy tiện tháo nó xuống. Trừ khi em tặng chị sợi lắc tay thứ hai, còn không thì chị chỉ có thể đeo cái em tặng.” Trần Mặc ngắt đầu, nhìn Lương Sơ Lam đang ở trạng thái lảng lảng, cố tình ổn định tâm thần rồi bá đạo nói.

“Ừ.” Lương Sơ Lam giờ khắc này có thứ thẹn thùng như một thiếu nữ mới lớn, đỏ mặt, nhẹ nhàng gật đầu.

“Lam, em còn có chuyện muốn nói với chị.” Trần Mặc hít sâu một hơi, nghĩ lời tỏ tình cũng cần bắt đầu, lời kịch cũng quên gần hết rồi, chỉ có thể đương trường phát huy, hy vọng không lãng phí bầu không khí này.”

“Ừ.”

“Chị biết không, em vẫn luôn thích chị, thích đến nỗi chính bản thân em cũng cảm thấy khó hiểu, không có thuốc nào cứu được. Không biết thế nào, bắt đầu từ khoảnh khắc ánh mắt em bắt gặp chị, em đã biết mình yêu chị mất rồi.” Trần Mặc mở miệng chính là những lời bộc bạch chân thành nhất, cô sợ mình nói nhiều quá sẽ khiến Lương Sơ Lam sao lãng chủ đề chính, mà quan trọng hơn là những lời này rốt cuộc cô không kim nén được. Cô chưa từng chính thức tỏ tình, lần đó cãi nhau chỉ là do nóng nảy nói không kịp nghĩ mà bật thốt khỏi miệng, chỉ có lần này, không khí đúng, thời gian đúng, địa điểm cũng thích hợp, tình cảm cũng chín muồi, cô mới có thể nói những lời tình cảm đến vậy. Trần Mặc nhìn Lương Sơ Lam cảm động lắng nghe mình chăm chú, tay kia thì hoàn toàn nắm lấy chiếc cốc tay bằng vô sô kia, thế này mới thoảng tự tin hơn một chút, tiếp tục nói.

“Lần đầu tiên gặp gỡ, em thật sự rất xấu hổ, nhưng sau lần đó chị vẫn thường xuất hiện trong giấc mơ của em, làm cho em không lúc nào không nghĩ mãi về chuyện được nhìn thấy chị lần nữa. Vì chị, em công khai come out trong trường, tuy thời điểm đó có lẽ ngay cả em là ai chắc chị cũng không biết. Sau đó em lại đối lộn với tiêu Noãn, vì để có thể được thấy chị. Khi em còn chưa xác định rõ tình cảm của em dành cho chị rốt cuộc là sự ngưỡng mộ hay là tình yêu, không dám tùy tiện nói ra lời, chỉ có thể từng bước một cảm thụ phần rung động kia, cân nhắc suy nghĩ cẩn thận xem có phải là tình yêu không, mãi cho đến khi mỗi một hành động của chị đều có thể ảnh hưởng đến em, đều có thể làm em khóc em cười, đều có thể mỗi thời mỗi khắc in sâu trong tâm trí em, lúc ấy em liền biết tình cảm thấy sao có thể chỉ dùng ‘ngưỡng mộ’ để giải thích.”

Trong mắt Trần Mặc có thể thấy thấp thoáng lệ quang, không biết vì cái gì, khi nói những lời tình cảm như thế, bản thân cô lại bỗng dưng muốn khóc.

“Lương Sơ Lam, chị có bằng lòng chấp nhận tình yêu của em không? Chân thành, vĩnh viễn. Bởi vì trừ chị ra, có lẽ cả đời này em cũng sẽ không yêu người khác nữa. Lần này em chính thức nghiêm túc thổ lộ những lời này với chị là vì em không muốn cứ qua loa xác định quan hệ như thế. Em muốn để cho chị biết em thật sự rất cố chấp với phần tình cảm này. Mà tình cảm đó nhất định sẽ gặp một vạn phần gian nan hiểm trở, nhất định sẽ có vô số gặp ghềnh khó khăn, nhưng em không sợ, em chỉ muốn xin chị cũng kiên định, chỉ muốn nghe chị nói chị cũng bằng lòng cùng em vượt qua, cùng em đạp bằng mọi trắc trở, theo đuổi hạnh phúc mà chúng ta muốn.”

Trần Mặc yên lặng nhìn Lương Sơ Lam, trên gương mặt phong hoa tuyết nguyệt là vẻ chờ mong. Cô không muốn bỏ lỡ bất kỳ một nét mặt nào của Lương Sơ Lam, bởi vì cô căng thẳng, lúc này cô cực kỳ căng thẳng. Giống như thời khắc lúc trả bài thi sau cuộc thi cuối kỳ, trái tim như co rút lại. Cô đang chờ câu trả lời của Lương Sơ Lam, chờ mong đáp án mà mình muốn.

Lương Sơ Lam không ngờ một lời thổ lộ vô cùng đơn giản, không hề có từ ngữ trau chuốt hoa lệ, không có ngữ khí hào hùng hoành tráng, chỉ là một câu trần thuật đơn giản thẳng thắn nói lên suy nghĩ trong lòng lại có thể khiến lòng nàng nổi lên gợn sóng như thế. Mọi cảm xúc bị che dấu sâu đậm đều được gọi lên, mỗi một lời Trần Mặc nói đều đem đến cho nàng sự rung động sâu sắc, cũng giống như khi bạn vốn tưởng một người quen thói không đứng đắn, lúc nào cũng cợt nhả đùa giỡn lại không ngờ cất giấu trong lòng tình cảm đối với mình sâu như vậy, khẳng khái một mình nhớ về mình đến thế, thậm chí ngay cả lúc giây phút sắp mất đi tính mạng cũng không đổi, sợi dây trong trái tim nàng nháy mắt liền đứt đoạn.

Nàng không phải một người giàu tình cảm, nhưng khoảnh khắc này vẫn nhịn không được bởi vì tình cảm nồng nhiệt mãnh liệt mà phi thường muốn khóc. Ánh mắt đằng sau gọng kính đã tràn ngập sương mù, cố nén cảm giác muốn rơi lệ, lại vẫn không giữ được một giọt nước mắt vẫn thoát ra. Một giọt nước mắt long lanh rục rờ rơi xuống, hạ lên tay Trần Mặc, bùng nổ một đóa thủy hoa xinh đẹp.

Lương Sơ Lam có chút nói không nên lời, nàng sợ mình vừa mở miệng sẽ khóc không thành tiếng, chỉ có thể không ngừng gật đầu. Hiện thực ràng buộc, hiện thực tàn khốc đều không bằng một câu “em yêu chị” của Trần Mặc, chỉ một câu liền giam cầm nhớ nhung thương tiếc cả đời. Bản thân mình có tài đức gì lại có thể để một người khác hứa hẹn với mình như thế? Có lẽ giờ khắc này, cho dù tận thế cũng không ngăn nổi hai trái tim muốn gắn nhau.

Theo Lương Sơ Lam gật đầu và tình cảm đang dâng trào, Trần Mặc đứng dậy, đưa tay dịu dàng tháo kính trên mặt Lương Sơ Lam xuống, hai tay ôm gò má nàng, cúi đầu, đem nụ hôn khắc lên đôi mi chớp động như cánh bướm, liếm đi nước mắt của nàng. Cô đau lòng trước mỗi giọt nước mắt của Lương Sơ Lam, từ hôm nay trở đi, cô sẽ cố gắng để Lương Sơ Lam vui vẻ, tươi cười, không để nàng khóc, vĩnh viễn cũng không muốn để nàng khóc. Tuy rằng giờ khắc này cô cũng không biết ngày sau sẽ xảy ra chuyện gì, chẳng qua trong lòng thầm hứa hẹn thế đó.

Hai người ôn nhu ôm nhau thật gần trong bóng đêm, vô số ngôi sao trên bầu trời toả ánh sáng như ngọc giống như chúc phúc đôi tình nhân khó khăn mới đến được với nhau này. Ánh trăng sáng tỏ, chiếu xuống cỏ cây xanh mướt trên đồi núi, gió vừa thổi qua, liền cuốn lên tiếng lá cây xào xạc, cứ như một bản giao hưởng của thiên nhiên. Trái tim của hai người rốt cục cũng tìm đến được với nhau.

Đến tận sau này, mỗi khi nhớ tới buổi tối hôm ấy, Lương Sơ Lam vẫn có thể cảm giác được thứ tình yêu kinh tâm động phách kia chảy xuôi trong lòng ngực. Ký ức là thứ chỉ thuộc về một người, vĩnh viễn cũng không cần lo sẽ mất đi, mà những hồi ức tươi đẹp ấy lại trân quý đến thế. Là Trần Mặc dạy nàng như thế nào là tình yêu, như thế nào là được yêu, cũng chỉ có cô mới có thể để nàng cảm thấy không uổng công sống qua một kiếp ở nhân gian này.

Nhiệm vụ do trường cử đi Hải Nam rất cực đặt dấu chấm tròn viên mãn vào buổi sáng hôm sau. Bên phía ban tổ chức đều tự đưa mỗi vị đại biểu lên máy bay. Trần Mặc ngồi trong cabin nhìn thấp thoáng bóng dáng thành phố đang dần xa bên dưới, còn cả Lương Sơ Lam bên cạnh vẫn cùng mình mười ngón đan xen không rời, trong lòng đột nhiên trở nên kiên định phi thường. Có lẽ đây là sức mạnh mà tình yêu sinh ra, cho dù các nàng cũng không biết ở tương lai không xa, rốt cục có gì đang chờ đợi.

Máy bay xuyên qua tầng mây, vững vàng bay trên bầu trời cao, mang theo lòng quyến luyến không rời thành phố xinh đẹp kia, Trần Mặc và Lương Sơ Lam mấy tiếng sau trở về ngôi trường các nàng quen thuộc. Xa cách mới mấy ngày, nhưng mọi thứ hình như đã hoàn toàn khác biệt.

Lương Sơ Lam đuổi Trần Mặc về ký túc của mình, mà nàng đợi sau khi đi báo cáo kết quả công tác với Hiệu trưởng Mã rồi mới tự mình lái xe về nhà nghỉ ngơi.

Trở lại ký túc có chút mệt mỏi, Trần Mặc còn không kịp cảm khái tình cảm của mình, đã bị Hạ Đông Noãn ra mở cửa vẻ mặt xanh xao, tóc trên đầu như sắp bốc khói, quầng thâm dưới mắt đen xì, làn da thô ráp, rất giống Sadako dọa chết khiếp.

“Quý ah!!!:

“Mới sáng sớm mà ồn ào cái gì?!” Dáng vẻ Hạ Đông Noãn hoàn toàn như cái xác không hồn, không thèm để ý Trần Mặc hét to gì đó, mở cửa rồi đóng cửa, lại tiếp tục nằm ngả xuống giường.

“Tiểu Noãn?! Cậu bị ai hạ độc hả???” Trần Mặc ném hành lý, đi đến bên giường, vẻ mặt không thể tin nhìn “hũ quý” trên giường. Hạ Đông Noãn như vậy quả thật làm cho người ta sâu sắc cảm nhận được một câu, đó là “một ngày không gặp như cách ba thu”, một tuần không thấy thật đúng là như chưa bao giờ gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

“Tiểu Noãn, rốt cuộc cậu làm sao thế?” Trần Mặc không kịp để ý đến cảm giác mỗi một sau khi mình một đường bốn ba trở về, lay lay Hạ Đông Noãn, ý đồ muốn từ trạng thái đầu tóc rối bù, người không ra người quý không ra quý của nàng nhìn ra được chút manh mối. Nếu nói Hạ Đông Noãn vừa lười lại vừa trạch rất giống con rùa, sự thật cũng đúng thế, nhưng nó cũng không có nghĩa sẽ biến thành bộ dạng hoàn toàn không để ý hình tượng như bây giờ, một bộ hấp hối sắp cười hặc về Tây thiên.

“Uhm ~ cảm niêng, đừng ồn! Tôi mới ngủ mà! Mấy ngày mất ngủ rồi!” Hạ Đông Noãn miệng mồm không rõ lâu bầu, dưới mắt là hai quầng thâm rất đậm, chứng minh không phải nàng nói dối.

“Mất ngủ mấy hôm??? Vì cái gì chứ!”

“.....\$%#@#&%”

“Cậu đang nói cái gì thế? Phải rồi, đã ăn sáng hay ăn trưa chưa?” Trần Mặc vừa thấy Hạ Đông Noãn sắc mặt cực kém liền cảm thấy cô nàng không biết cách sinh hoạt này chắc chắn lại quên ăn cơm.

“...Ăn sáng ~ ăn trưa là cái gì?” Hạ Đông Noãn đã hoàn toàn đánh mất chỉ số thông minh, tùy tiện lảm bảm ứng phó Trần Mặc.

“Sặc ~ tiểu Noãn, cậu bị người ngoài hành tinh bắt cóc à! Mau đứng lên, ăn cơm trước, bằng không không có sức ngủ đâu!”

Trần Mặc bị câu trả lời gây sốc của Hạ Đông Noãn làm suy nửa phun máu, vừa nhìn là biết trong mấy ngày mình đi Hạ Đông Noãn đã xảy ra chuyện gì đó, khiến một người vốn chẳng bao giờ để bụng chuyện gì như nàng trở thành bộ dạng bị đá kích như vậy. Cơm trưa còn không ăn, chẳng lẽ muốn tu thành tiên chắc?!

“.....#\$%& Không ~ muốn ~”

“Cậu đứng lên cho tôi!” Trần Mặc cũng bất chấp, cường ngạnh kéo Hạ Đông Noãn từ trên giường dậy. Không ăn cơm làm sao được, cứ tiếp tục thế này sẽ trực tiếp thăng thiên, ngay cả tiền thuốc men cũng khỏi cần.

“zzz.....” Di động trong tay Hạ Đông Noãn rung lên. Hạ Đông Noãn vốn như chết rồi liền lật một cái như cá chép vượt long môn, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chớp lấy di động, tốc độ nhanh đến nỗi có thể đếm bằng giây, hoàn toàn không giống bộ dáng hữu khí vô lực vừa rồi, hại Trần Mặc kinh hãi tưởng xảy ra chuyện lớn gì, kết quả chỉ thấy hai mắt che kín dày đặc tơ máu của Hạ Đông Noãn loé sáng, như lang như hổ nhìn màn hình di động, đôi môi bởi vì thiếu chất mà hơi nhợt nhạt gât gao mím chặt, có chút khản trương lại chờ mong mở tin nhắn, sau đó một dòng chữ phi thường quen thuộc đập vào mắt.

[Quý khách đang sử dụng dịch vụ này, tài khoản của quý khách không đủ 10 đồng, xin vui lòng mau chóng nạp thẻ.....] gửi đến từ 100860.

Nội dung tin nhắn thực khiến người ta thất vọng, hồi quang phản chiếu mong manh của Hạ Đông Noãn lập tức ảm đạm xuống, ngọn lửa sinh mệnh đang trong trạng thái sắp tắt, 10086 chính là bàn tay cuối cùng làm cho nàng lập tức giống một cái cây héo rũ, toàn bộ khí lực cùng sinh sức sống như bị rút cạn, thẳng tắp ngã xuống còn kèm theo một câu: “A! Tôi chết đây.”

“Cậu!!! Không có tiền nạp thẻ thôi còn làm về muốn chết vậy làm gì!” Trần Mặc nhìn một màn như hài kịch kia, quả thực không biết nói gì cho phải, thật không rõ Hạ Đông Noãn diễn thế làm gì? Không phải tin 10086 thông báo tài khoản không đủ sao, làm gì phải tuyệt vọng đến thế? Nếu không có tiền để nạp, mình làm bạn tốt cũng như bạn cùng phòng nên ra tay thì vẫn sẽ ra tay mà. Tuy cô biết khả năng này bằng 0, nhưng vẫn nhin không được trêu chọc Hạ Đông Noãn.

“Cậu mới không có tiền nạp thẻ ý, đừng xen vào chuyện của tôi, thân xác này đã chết rồi, đang nói chuyện với cậu chỉ là linh hồn thôi.” Hạ Đông Noãn ngay cả khí lực tỏ vẻ coi thường cũng không có, mơ mơ màng màng tùy tiện đáp trả một câu, lại quẩn chần, lật người, tiếp tục làm xác chết.

“Cậu làm sao thế?”

“Đâu có sao, đau lòng quá trái tim tan nát thôi.” Hạ Đông Noãn trưng ra bộ dáng vói vể mặt của Lâm Đại Ngọc trước khi chết, còn thiếu điều nôn ra mấy ngụm máu, lấy khăn tay chấm chấm nước mắt cho hợp tình hình.

“Cậu đúng là không có tiền đồ mà! Hôm nay mà không ăn cơm thì cũng đừng mong ngủ.” Trần Mặc bốc hỏa, có chuyện gì đáng giả như vậy, còn đau lòng đến mức tim cũng tan nát! Trần Mặc vừa nghe liền dùng ngón chân cũng biết khẳng định Y Vận Hàm lại cho Hạ Đông Noãn trúng cái gì mà nỡ nhân độc, khiến nàng làm như tận thế đến nơi. Dù lúc mình và Lương Sơ Lam cãi nhau hay chiến tranh lạnh cũng không tiêu cực đến mức thế này.

Cô không quen nhìn Hạ Đông Noãn vừa gặp chuyện liền trốn vào một góc tự mình liếm láp vết thương như thế. Cho ai xem chứ? Người muốn để cho nhìn cũng không nhìn được, thế chẳng phải tự hành hạ bản thân à! Giả bộ đáng thương cũng phải tìm người chứ, giả bộ như vậy mới có giá trị, bằng không cũng là giỏ trúc mức nước, công giả trắng, kết quả chịu tội vẫn là chính mình.

Cô vận khí một cái, một đôn Không Thủ Đạo vừa vừa túm lấy vai, hơi chút liền kéo thân thể nhỏ nhỏ của Hạ Đông Noãn lên.

Đột nhiên hăng một cái bị bay lên không cùng cánh tay đau đến suýt trật khớp làm cho Hạ Đông Noãn theo bản năng mở mắt, đập vào mắt là khuôn mặt phóng to phóng hoa tuyệt đại lại dị thường tức giận cộng thêm chỉ tiết rên sát không thành thép của Trần Mặc, giật mình một cái, ba hồn bảy vía buổi sáng chưa về cuối cùng cũng trở về.

“Đi ~ rừa ~ mặt ~ cho ~ tôi!!!” Trần Mặc hét vào mặt Hạ Đông Noãn, cô cảm thấy Hạ Đông Noãn đang khiêu chiến cực hạn của mình, tuyệt chiêu [sự từ Hà Đông rỗng] cô vốn không muốn dùng nhất cũng đã dùng. Cô ghét nhất nhìn một người sống dở chết dở như thế. Ai trên đời cũng có “tử huyệt”, Trần Mặc có thể chấp nhận một người không thích sạch sẽ, có thể không thích học hành, có thể không thích trang điểm ăn mặc đẹp, nhưng đối với cô mà nói, “tử huyệt” chính là bạn không thể không yêu thích mình.

Cô hoàn toàn không thể tưởng tượng được bên cạnh lại có một người tiêu cực như thế, dùng thái độ muốn chết để đối diện với cuộc sống. Năng lượng tiêu cực đó sẽ làm cô phát điên, đặc biệt lại phát ra từ người bạn bè tốt nhất Hạ Đông Noãn này lại càng khiến Trần Mặc không thể bình tĩnh nổi.

Hạ Đông Noãn bị quát có chút đờ đẫn, trong phút chốc chưa kịp phản ứng lại, qua vài giây mới hơi sợ sệt dịch dịch người, xò dệp lê. Chưa bao giờ thấy Trần Mặc kích động thế, lần đầu tiên nghe thanh âm tức giận vậy ít nhiều cũng hết hồn, giống một con cọp mẹ đang phát hỏa, không cần chọc tới có vẻ tốt hơn, tuy lòng nhiệt tình đã rớt xuống số âm, nhưng làm một loài động vật linh trưởng cao cấp, trực giác của Hạ Đông Noãn vẫn đủ để biết khi nào cần nhún nhường một chút.

Trần Mặc giống một huấn luyện viên, ở bên cạnh không ngừng thúc giục, Hạ Đông Noãn đành phải đau khổ tăng tốc động tác, dưới sự thúc giục rất nhanh chóng sửa sang lại quần áo và hình tượng của mình. Thực ra trong quá trình bị Trần Mặc ra lệnh một đồng cũng khôi phục thanh tĩnh một ít, cảm giác bụng trống rỗng cũng ập tới.

***

“Ăn cũng no rồi, xảy ra chuyện gì thế?” Trần Mặc nhìn Hạ Đông Noãn trước mặt càng ăn càng ngon miệng, liền thông thả hỏi, trong lòng nghĩ kiếp trước nhất định mình nợ Hạ Đông Noãn, cho nên kiếp này thật không làm cho người ta bớt lo chút nào.

“Nói thế nào nhỉ?” Hạ Đông Noãn miệng lẩm bẩm, không biết bắt đầu nói từ chỗ nào, hình như có rất nhiều việc xảy ra.

“Kể bắt đầu từ ngày tôi đi, cho tới khi cậu bị cô ấy biến thành thế này!”

“À ~ vậy thì thật đúng là kể từ đời con ngược tới đời mẹ, nói ra cũng dài lắm!”

“Sax ~ Tôi nghe, dù có nói đến đời bà nội tôi cũng sẽ chăm chú lắng nghe.”

“Được, để tôi sắp xếp lại từ ngữ, vậy thì bắt đầu nói từ tối hôm đó....” Hạ Đông Noãn bỏ vào miệng miếng sườn cuối cùng, sau đó bắt đầu kể chuyện. Kỳ thật bắt đầu từ lúc cho vào miệng miếng cơm đầu tiên, Hạ Đông Noãn đã hơi sống lại.

Có những người thật sự rất kỳ quái, khi ở một mình thì lười đến mức ngay cả cơm cũng không muốn ăn, tâm tình tâm tới không chịu được, nhưng chỉ cần có ai quan tâm một chút, cứng rắn lời ra ngoài kiêu anh một chút, thì năng lượng sống lại sinh trưởng. Tuy Hạ Đông Noãn không phải một người ý lại vào người khác, nhưng đôi khi trong lòng có tâm sự tích tụ lại tiêu hoá không được, đặc biệt là về tình yêu mà nàng vốn không hiểu.

Khi Hạ Đông Noãn thổ lộ mặt hơi đỏ lên, nhưng Trần Mặc cũng không phản ứng gì, mãi cho đến khi Hạ Đông Noãn dùng năng lực sắp xếp từ ngữ hết sức sứt sọc của mình rốt cục nói rõ chân tướng sự tình ra, mới phát hiện Trần Mặc dùng một loại ánh mắt phi thường đồng tình lẫn vẻ mặt hèn mọn nhìn mình. Kỳ thật, Hạ Đông Noãn cũng rất bất đắc dĩ, bởi vì mình từ sau ngày đó không gặp Y Vận Hàm nữa, ngay cả nhắn tin cũng như đá chìm đáy biển, một tin trả lời cũng không có, khiến nàng mờ mịt không biết làm sao. Đã thế nay Trần Mặc lại còn âm thầm nhìn mình như thế khiến nàng lại càng buồn

bực, mỗi chuyện đã xảy ra phía sau nó đều có một loạt nguyên nhân, nhìn qua giống như ngoài ý muốn cũng như tình cờ vừa khéo, lại luôn luôn có một mặt nào đó mà người ta đã lường trước được.

“Như thế nào.....làm sao vậy?” Hạ Đông Noãn thực khó hiểu với phản ứng của Trần Mặc, đành phải lên tiếng hỏi.

“Không phải là người ta bận, kết quả ba ngày không gặp, không liên lạc thôi sao, cậu lại thành cái bộ dáng này?” Trần Mặc cũng không nghĩ nhiều, cười nói, khoe miệng cũng điểm thêm chút ý châm chọc.

“Sao chứ.....coi thường người khác à?” Hạ Đông Noãn bị khinh bỉ một trận liền chột dạ, mình bị cười nhạo hình như thật sự có chút vô dụng.

“Không phải, có điều cô ấy không đến tìm cậu, chẳng lẽ cậu không nghĩ tới việc chủ động đi tìm cô ấy à?” Trần Mặc hướng dẫn từng bước, tiểu Noãn quả nhiên vẫn là tân thủ trong lĩnh vực tình yêu mà, có biết bao nhiêu người hữu tình là dựa vào việc ôm cây đợi thỏ đâu, còn không phải đều là mặt dày đón trước rào sau rốt cục không ngại phiền phức gian khổ cần thận bất được sao. Lương Sơ Lam cũng như vậy bị mình giống keo 502 dính lấy thu phục còn gì. Cho nên nhiệm vụ cần thiết nhất khi theo đuổi một người chính là dùng chiến thuật bám dính.

“Gọi điện thoại, nhắn tin cũng không thấy hồi âm mà!” Hạ Đông Noãn vô tội nói, trong lòng lại âm ỷ nhưc nhớ.

“Ngốc thế, không nghĩ tới việc gặp mặt à? Trực tiếp đánh tới công ty của cô ấy, tìm cô ấy mặt đối mặt nói không phải rõ ràng hơn sao!”

“Này...nhờ cô ấy bận thì sao? Có thể sẽ quá rầy cô ấy không?”

Hạ Đông Noãn quả thật không nghĩ tới chuyện đi gặp người kia trực tiếp, bởi vì nàng vốn luôn bị động, rất nhiều thời điểm nếu Y Vận Hàm không tìm đến nàng, nàng cũng sẽ không chủ động yêu cầu gì, cho dù đã nhớ người ta vô cùng, cho dù cảm thấy bệnh tương tư sắp thành nguy kịch, nàng vẫn cảm thấy nếu Y Vận Hàm muốn gặp mình thì sẽ mở miệng nói, cần bản sẽ không hờ hững như vậy. Tình huống ấy hoặc là cô ấy rất bận, hoặc là không muốn gặp mình. Hạ Đông Noãn luôn đề cao cảm giác cũng như lý tính của người khác, cho tới bây giờ cũng không biết trên thế giới còn có một thứ gọi là “chủ động.”

“Cậu nói xem tôi biết nói gì với cậu mới tốt bây giờ! Too simple sometimes naive*. Chẳng lẽ cậu không sợ cô ấy bị người khác thừa cơ hội đoạt đi mất à?” Trần Mặc cười khê, đưa ngón trỏ, một câu uy hiếp nho nhỏ lại làm cho Hạ Đông Noãn nghĩ tới nữ bác sĩ không có cảm giác tồn tại quá mạnh, lại làm cho người ta nhìn thoáng qua liền quên không được bên cạnh Y Vận Hàm. Trực giác của nữ nhân chuẩn đến đáng sợ, không biết vì sao, vừa nghĩ đến người kia sẽ bị ai đó cướp đi mất, thân ảnh điểm tinh tốc gần gũi giang ấy liền nhảy ra trong đầu, khiến Hạ Đông Noãn sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh. Nàng thật đúng là không nghĩ tới vấn đề này, hiện tại nghe vào tai, cảm thấy hiện tại Y Vận Hàm cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, quả thật rất có thể sẽ bị một bờ vai ôn nhu chinh phục. Nghĩ đến đó không thể không lo, nhưng kết quả này lại khiến cõi lòng Hạ Đông Noãn đau đớn không nhận được, lập tức buồn nôn.

(câu này bắt nguồn từ chính trị gia người Trung Quốc Giang Trạch Dân, ông đã gọi các nhà báo Hồng Kông là ‘too young, too simple, sometimes naïve – quá non nớt, quá đơn giản, đôi lúc còn ngờ nghệch’ bằng phát âm lơ lớ, cụm từ này lan truyền rất nhanh trên internet, trở thành ngôn ngữ mạng hay tiếng lóng, thường được phiên âm từ tiếng Anh sang tiếng Tàu giống kiểu chúng ta nói ‘tu đẳng tu sim pồ’ đó ^^;;

nguồn: <https://xiaoan98.wordpress.com/2015/05/15/that-tinh-la-chuyen-nho-10/>)

Vừa nghĩ đến lúc Y Vận Hàm phi thường mệt mỏi, cô bác sĩ kia ở bên cạnh dốc lòng chăm sóc, cho dù không có Hạ Đông Noãn nàng cũng sẽ có người con gái khác ở bên chị ấy. Bất cứ người nào chỉ cần không phải là mình, Hạ Đông Noãn đều cảm thấy địa vị chính chủ của mình tràn ngập nguy cơ, trong lòng càng không ngừng trào lên dấm chua, đặc biệt nữ nhân uống rượu xong còn có thể tùy tiện hôn người khác như Y Vận Hàm lại càng làm người ta lo lắng. Vừa nghĩ thế, Hạ Đông Noãn liền đứng ngồi không yên.

“Mặc Mặc, vậy cậu nói xem tôi hẳn nên đi tìm chị ấy sao?”

“Nói vớ vẩn, nếu cậu không đi thì tôi cũng chẳng còn gì để nói, bởi vì cậu đã hết thuốc chữa rồi!”

“Thế, đi luôn giờ à?”

“Đương nhiên, rèn sắt lúc còn đang nóng, không sao, tôi cho cậu mượn mấy lá gan, đi!”

Trần Mặc kéo cánh tay Hạ Đông Noãn liền đứng lên, đi ra ngoài. Dọc đường đi hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, vượt qua sông Áp Lục*. Trong lúc nhất thời Hạ Đông Noãn cũng bị ảnh hưởng, sĩ khí tăng vọt. Trần Mặc không biết chỉ một lời đề nghị của mình làm cho con ấu thú nhỏ trong lòng Hạ Đông Noãn chậm rãi trưởng thành.

(*con sông hình thành biên giới tự nhiên giữa hai quốc gia Trung Quốc và Bắc Triều Tiên. Bởi vì là vị trí chiến lược nên đã từng diễn ra 1 số trận đánh: Chiến tranh Trung – Nhật và Chiến tranh Nga – Nhật. Nguồn: wiki)

Hai người đang ngẩn đầu mà bước ra ngoài, kết quả phía sau lại truyền đến một thanh âm đầy lo lắng: “Tiểu thư, ngài còn chưa trả tiền mà!!!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44

Trần Mặc cảm thấy khoảnh khắc xấu hổ nhất trong cuộc đời cũng chính là thế này, hai cô gái như hoa như ngọc, tất cả mọi người trên một dọc con đường ngay khi nghe nhân viên phục vụ cao giọng hô to “chưa trả tiền” nhất tề xoay xoay quay qua nhìn chăm chăm cô và Hạ Đông Noãn, từ trong mắt bọn họ có thể rõ ràng đọc ra được sự khinh bỉ, kinh ngạc, kỳ quái, trào phúng. ....Đủ loại cảm xúc tập hợp, dưới ánh mắt đầy chỉ trích cùng khinh miệt của người bán hàng, hai người xám xịt lại quay trở về quầy thu ngân trả tiền, mặt hai người lập tức hồng như quả cà chua, chút sĩ khí vừa mới gom lên trong nháy mắt bay hơi như quả bóng bị xì hơi.

“Ngoài ý muốn, ha ha, chỉ là ngoài ý muốn thôi mà.” Trần Mặc có phần ngượng ngùng xấu hổ, cười khan hai tiếng với Hạ Đông Noãn, trả tiền xong liền lôi kéo Hạ Đông Noãn đi như chạy, có lẽ từ nay về sau sẽ không bao giờ đến quán này ăn cơm nữa.

“.....Cậu, thật đúng là dọa người mà!” Hạ Đông Noãn nhìn nhìn Trần Mặc, nửa ngày sau mới bật ra một câu, trong lòng vang lên một tiếng chuông, đột nhiên cảm thấy như vậy thật sự là điềm xấu, đây chẳng phải đại biểu cho việc xuất sư chưa thành đã chết trước sao. Từ sau khi gặp gỡ Y Vận Hàm, Hạ Đông Noãn liên mê tín.

“Cậu có thôi đi không! Không phải chỉ quên trả tiền thôi à, còn chẳng phải bởi vì sốt ruột lo lắng cho cậu chắc.” Trần Mặc tròn mắt lườm.

“Được được được, tôi sai rồi. Cậu nói xem tôi phải nói với Y Vận Hàm thế nào? Rốt cuộc nói gì đây?”

Hạ Đông Noãn đầu đầu nhất vẫn là chuyện này, lúc này xúc động lên liền leo lên xe Trần Mặc, giờ thì hay rồi, trong đầu loạn thành một đồng, cũng không biết nên mở miệng thế nào, chưa thấy người mà mình đã lòng dạ rối bời rồi. Thứ cảm giác nhớ nhung thấp thòm lại rụt rè sợ sệt này vẫn quanh quẩn trong lòng Hạ Đông Noãn, khiến nàng khần trương lại có chút tâm phiền ý loạn. Nàng không biết mình đột nhiên đến thăm có thể khiến Y Vận Hàm cảm thấy mình không hiểu chuyện, tuy hứng quá không. Đủ loại giả thiết tiêu cực làm giảm đi lòng tin của Hạ Đông Noãn, làm cho khuôn mặt xinh đẹp của nàng nhuộm một tầng lo lắng.

“Yên tâm, tiểu Noãn, tôi chỉ cho cậu một chiêu, đảm bảo cậu dùng được. ....”

Trần Mặc tới sát bên tai Hạ Đông Noãn, cười tà ác, xì xào nói một đồng, vừa nói vừa có thể nhìn thấy vẻ mặt Hạ Đông Nãi trở nên vô cùng kinh ngạc, càng nghe mắt mở càng lớn, nghe xong Trần Mặc thao thao bất tuyệt, vẻ mặt sùng bái nhìn cô, trong lòng thầm ngượng ngùng, cũng ngầm thừa nhận Mặc Mặc quả nhiên là cao thủ tình trường, chuyện đó quả thật cũng chỉ cậu ấy làm được, mà bản thân mình có vẻ hơi không phù hợp với tác phong bình thường. Đương nhiên, bây giờ Hạ Đông Noãn còn không thừa nhận, mỗi một chiêu Trần Mặc dạy nàng kỹ thật nàng đều sẽ tự mình thử thực hiện một lần.

Xuân tâm đọng đầy cảm xúc ngầy thơ, khần trương, nỗi nhớ nhung chờ mong, còn có chút đau lòng ngũ vị tạp trần, cảm tình gì gì đó cũng trộn lẫn vào. Hạ Đông Noãn cứ như thế ở quãng đường “dài lâu” ngồi trên xe đi tới toà cao ốc của tập đoàn Kim Thành, nhìn toà nhà chọc trời kia, không hiểu sao nàng có chút khiếp đảm, nhưng rất nhanh lại bị Trần Mặc nhiệt tình như lửa kéo vào đại sảnh tiếp khách, nhất thời cũng không rảnh để chỉnh trang lại tâm tình của mình.

“Xin chào, cho hỏi Y Vận Hàm, Y tiểu thư có ở công ty không? Phiên cô có thể báo dùm được không? Nói Hạ Đông Noãn có việc muốn gặp cô ấy.” Trần Mặc hướng tới vị tiểu thư trước quầy lễ tân trong đại sảnh dò hỏi.

“Ngại quá, giám đốc Y đang họp, quý khách có cần tôi thông báo không?” Cô gái trước quầy lễ tân nho nhã lễ độ nói.

“Giám đốc Y?” Trần Mặc và Hạ Đông Noãn choáng váng, từ khi nào thì giáo sư Y biến thành giám đốc Y rồi? Mới ba ngày thôi mà Kim Thành thay đổi đúng là nghiêng trời lệch đất. Các nàng đều nghĩ người tiếp quản Kim Thành hẳn là Y Vận Hiền mới đúng, để cho một giáo sư tiếp nhận chức vụ này, thật đúng là khéo quá mà.

Kỳ thật các nàng không biết Y Vận Hàm tốt nghiệp từ một trường [Quản trị kinh doanh] cực kỳ nổi tiếng, nếu không phải tính tình tàn bạo, thật sự không muốn làm mấy chuyện kinh doanh gì đó thì chỉ sợ Kim Thành đã sớm là vật trong tay cô. Chẳng qua hiện tại là thời kỳ đặc thù, Y Đông Huy đột nhiên trúng gió, vị Chủ tịch cũ mở kim khâu, khâm điểm để Y Vận Hàm nhận chức làm Chủ tịch, dù cô muốn từ chối cũng không có cách nào.

“Tiểu Noãn, chúng ta đây hiện tại làm gì? Muốn ở đây chờ không?” Trần Mặc suy nghĩ, viết lại phương pháp liên lạc còn không bằng trực tiếp để Hạ Đông Noãn gọi điện thoại, vì thế liền lôi kéo Hạ Đông Noãn đi đến khu chờ, có phần rối rắm hỏi.

Thật ra ban đầu cô đã nghĩ tới khả năng sẽ không dễ dàng có thể gặp được Y Vận Hàm, chẳng qua không ngờ Y Vận Hàm đã biến thành giám đốc Y. Một khi biến thành nhân vật trung tâm của công ty, chỉ số lượng công việc sẽ tăng trưởng như bom nổ, huống chi đang trong thời kỳ đặc thù như vậy, Y Vận Hàm hẳn bận đến tối tăm mặt mày, theo lẽ thường mà nói hẳn không có thời gian lo đến việc nữ nhi tình trường.

Nhưng cô muốn muốn nghe ý kiến của Hạ Đông Noãn. Làm bạn tốt, cô đều sẽ ủng hộ mọi quyết định của Hạ Đông Noãn vô điều kiện. Nếu Hạ Đông Noãn muốn gặp, cô nhất định sẽ nghĩ cách để cậu ấy có thể gặp được người kia. Đây là “nghĩa khí” mà Trần Mặc tin tưởng, tuy rất không có đạo lý, nhưng chính là phải làm vậy.

“.....” Ngay khi Hạ Đông Noãn đang cau mày lo lắng rốt cuộc có nên chờ hay không, một thân ảnh quen thuộc đi băng ngang qua trung ương đại

sánh.

“Đó là...anh Vận Hiền!” Hạ Đông Noãn cái khó ló cái khôn, mặc kệ mình kêu nghe ghê tởm đến mức nào, nằng bầy ra bộ đáng ngọt ngào đáng yêu, đáng điệu loli đầy khấn trương tiến lên kéo Y Vận Hiền đang rào bước theo sau hai thư ký về phía thang máy.

“Ồ? Đông Noãn? Sao em lại ở đây?” Y Vận Hiền nghi hoặc hỏi, bất ngờ khi gặp Hạ Đông Noãn ở nơi này, trong nhất thời không nghĩ ra mục đích nàng tới đây,

“Chuyện đó...em muốn gặp chị...Y Vận Hàm, anh có thể giúp em chuyển lời cho chị ấy được không?”

“Muốn gặp chị anh à? Em tìm chị ấy có chuyện gì thế? Giờ chắc hẳn chị ấy đang họp.” Y Vận Hiền có chút mắt mờ nho nhỏ, thì ra không phải đến tìm mình, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ tươi cười thân thiện.

“Dạ tìm chị ấy có chút việc ạ.” Hạ Đông Noãn chu môi, có chút lấy lòng lại có phần đáng thương nhìn Y Vận Hiền. Trần Mặc đứng bên cạnh cho tới giờ cũng không biết thì ra tiểu Noãn lại biết đóng kịch như thế, trong lòng thầm nghĩ thật đúng là đã coi thường cậu ấy mà, người đàn ông tên là Hiền gì gì đó kia vừa nhìn là đã cảm thấy sẽ thua trước mỹ nhân kế rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Y Vận Hiền nhìn Hạ Đông Noãn tỏ vẻ đáng thương, đôi mắt to trong veo như nước chờ mong nhìn mình, lập tức liền mềm lòng, huống chi chị gái mình cũng chẳng phải ở chỗ nào khó gặp người: “Em đi theo anh, đến văn phòng chờ chị ấy một lúc, để anh nói với chị ấy dùm em.” Y Vận Hiền gật đầu đáp ứng.

“Dạ dạ, cảm ơn anh.” Hạ Đông Noãn nghĩ đến rốt cuộc có thể nhìn thấy Y Vận Hàm, trái tim liền thình thịch nhảy dựng lên, trên mặt cũng ửng hồng. Y Vận Hiền nhìn thấy liền khí huyết dâng trào, chẳng qua cũng may dù sao cũng là người lẫn lộn thương trường, ở bên ngoài cũng không nhìn ra được gì, chẳng qua ý cười nơi đáy mắt lại bán đứng tâm tư hân.

Y Vận Hiền lúc này mới phát hiện bên cạnh Hạ Đông Noãn còn có một cô nữ sinh nhìn có chút rục rỏ loá mắt, nhìn kỹ nhưng lại không kém hơn Hạ Đông Noãn chút nào: “Đây là?”

“Bạn học của em, Trần Mặc.” Hạ Đông Noãn giới thiệu qua loa. Hai người lịch sự bắt tay một cái.

“Vây, tiểu Noãn, tôi về trước, nhớ kỹ lời tôi nói! Xong việc nhớ gọi điện nhé!”

Trần Mặc mập mờ cười cười, đã có sự giúp đỡ thì mình cùng đi lên sẽ biến thành bóng đèn công suất lớn mất, cho nên vẫn thức thời rời đi, để Hạ Đông Noãn tự mình phát huy. Về phần anh chàng tốt bụng lại có tâm tư khác này, đợi lúc về sẽ nhắc nhở Hạ Đông Noãn sau.

Chẳng qua làm cho cô đột nhiên cảm thấy kinh ngạc là vừa rồi trong một thoáng lơ đãng nhìn lướt qua, dĩ nhiên thấy được một thân ảnh đã lâu không thấy đến nỗi sắp sửa quên mất đột nhiên xuất hiện trong đại sảnh của Kim Thành. Trần Mặc ít nhiều có phần kinh ngạc, nếu trí nhớ của cô là đúng thì đó hẳn là cô gái ấy. Nhưng Trần Mặc lấy làm kỳ lạ là vì người đó dĩ nhiên lại đến Kim Thành, bởi vì trong ấn tượng của Trần Mặc, nữ nhân này gần như là thuộc về xí nghiệp của Khánh Thái Dược, là trụ thủ đắc lực của ba cô, tuổi còn trẻ mà đã ngồi lên chức tổng giám đốc, mà quan trọng hơn là cô ấy còn có một cô em gái song sinh mắc bệnh nặng vẫn do xí nghiệp Khánh Thái Dược trị liệu, để trao đổi với việc cô ấy vẫn bán mạng vì công ty. Đây là do Trần Mặc ngày trước tình cờ biết được.

Hiện tại ở đây nhìn thấy cô ấy, Trần Mặc ít nhiều có chút hồ nghi, trong lòng vòng vo nghĩ đi nghĩ lại, suy nghĩ vài khả năng, nhưng bởi vì khoảng cách rất xa, cô cũng không nhìn rõ, chẳng qua nhìn cô gái kia qua mấy năm không gặp nhưng lại vẫn như ngày trước, không già đi chút nào, vẫn đáng vẻ như được điều khắc, chỉ hơn một phần thành thực ý nhị, làm cho Trần Mặc không kiềm được phải nhìn thêm mấy lần.

Bất quá cô cũng không nghĩ nhiều, dù sao xí nghiệp Khánh Thái Dược cũng không liên quan chút nào với cô, tất cả mọi ký ức về công ty này của cô đều không có giá trị gì đáng giá giữ lại, cho nên cô cũng chỉ tùy ý nhìn vài lần liền thu hồi tầm mắt.

“Cũng được, Mặc Mặc, cậu về trước đi, trên đường cẩn thận, sẽ gọi cậu sau.” Hạ Đông Noãn suy nghĩ, cũng hiểu Trần Mặc ở lại đây cũng không làm được gì, để cô về sớm nghỉ ngơi cũng tốt, cho nên liền nói với Trần Mặc.

“Ừ, bye bye.” Trần Mặc sáng lạn cười cười với Hạ Đông Noãn, nói lời tạm biệt. Ngay khi cô xoay người rời đi, nữ nhân ở phía xa xa kia dường như trong lòng có linh tê, quay đầu thoáng nhìn hướng Trần Mặc, khựng lại thoáng nhìn bóng lưng cô, hơi nhú nhú mày, rồi quay đầu lại tiếp tục cuộc trò chuyện đang dở.

Hết thấy thật giống như không có gì xảy ra, cảm giác vi diệu cứ như vậy tiêu tán trong không khí. Có một số người, sẽ có một ngày gặp mặt, chẳng qua chưa tới thời điểm mà thôi.

Dưới sự dẫn đường của Y Vận Hiền, Hạ Đông Noãn đi tới văn phòng của Y Vận Hàm, cũng chính là nơi trước kia Y Đông Huy dùng, ở tầng cao nhất của Kim Thành, có một vẻ xa hoa kín đáo, mọi đồ dùng đều bằng gỗ thật, những đường điều khắc tinh xảo cùng đường viền hoa tơ vàng, thiết kế theo kiểu cổ làm cho cả căn phòng thoát nhìn trầm ổn lại không mất sức sống. Văn phòng này tuyệt đối có thể dùng như nhà ở, đẩy một cánh cửa ở chỗ kín đáo ra, bên trong chính là một kiểu phòng khách loại nhỏ cùng một phòng ngủ khá lớn. Điều này làm cho Hạ Đông Noãn nghĩ đến văn phòng của ba mình, cũng thiết kế giống vậy, xem ra sở thích của những người trung niên đều khá giống nhau.

Y Vận Hiền dù bận rộn cũng muốn tiếp Hạ Đông Noãn một lát, nhưng công việc của công ty mấy ngày nay thật sự rất nhiều, làm cho hắn sút đầu mẻ trán, chuyện cần làm cực kỳ nhiều, cho nên chỉ có thể để Hạ Đông Noãn ở lại văn phòng chờ một mình, còn bản thân thì rời đi trước mở mấy hội nghị. Hạ Đông Noãn thật là lại rất mừng khi Y Vận Hiền đi, như vậy nàng cũng có thể thoải mái một chút, nàng không quen cũng không thích có ai đó đi qua

đi lại bên cạnh.

Đội Y Vận Hiền đi rồi, Hạ Đông Noãn ở trong phòng bắt đầu chậm rãi khám phá. Trên bàn trong phòng, liếc mắt một cái liền thấy một bức ảnh gia đình được lồng trong một khung kính bằng gỗ lim, trên đó có hình của Y Vận Hàm khi còn rất nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Hạ Đông Noãn cũng không biết rõ chuyện xưa của Y Vận Hàm, chỉ cảm thấy khuôn mặt của mẹ Y Vận Hàm trên tấm ảnh không hiểu sao có nét gì đó rất quen thuộc, như một người thân bên cạnh nàng, nhưng lại không biết cảm giác này đến từ đâu. Thi thoảng cũng có nghe cha mẹ nhắc tới chuyện nhà họ Y, nhưng phần lớn thời điểm cũng không nói gì nhiều, cho nên Hạ Đông Noãn chỉ biết mẹ của Y Vận Hàm đã qua đời trong một vụ tai nạn giao thông khi Y Vận Hàm còn nhỏ, những thông tin đó cũng chỉ dừng ở một mức rất hời hợt.

Tuy rằng Y Vận Hàm vẫn cười như yêu nghiệt, nhưng nụ cười vô lo vô nghĩ, rạng rỡ không chút phòng vệ như thế quả thật cho tới giờ nàng cũng chưa thấy qua. Có lẽ trong lòng mỗi người đều chôn sâu một bí mật, theo họ lớn lên liền mất đi khả năng để bản thân có thể thoải mái. Hạ Đông Noãn có chút chua xót, không biết vì sao, cô lẽ nó gọi nhớ tới chuyện của mình và Y Vận Hàm, có lẽ là cảm thấy Y Vận Hàm từng có một gia đình êm ấm tươi đẹp giống mình, lại có lẽ là hy vọng mình có một ngày nào đó có thể tiến vào lòng cô, để cô chủ động kể mình nghe về quá khứ của cô. Phụ nữ sẽ luôn không tự chủ được toát ra tình thương của người mẹ, cho dù người còn nhỏ như Hạ Đông Noãn đi nữa, vì thế nỗi nhớ nhung lẫn rung động rồi với Y Vận Hàm trong lòng lại tăng thêm vài phần.

Thời gian trôi qua từng giây, Hạ Đông Noãn đi vòng vo mấy vòng, Y Vận Hàm còn chưa trở về, căn phòng trống rỗng làm cho nàng có chút ngẩn ngơ vô vị, trong đầu thì lại lo lắng không biết trẻ vậy rồi Y Vận Hàm có đói không, có mệt không, có đôi khi ngay chính Hạ Đông Noãn cũng cảm thấy mình kỳ lạ, vì sao khi yêu một người lại trở nên giống như mẹ người ta đến vậy, hỏi han ân cần, lo lắng miến ăn cái nặc, cẩn thận làm nhảm giống bà già. Nhưng hành vi này lại không thể tự khống chế, điều đó làm cho Hạ Đông Noãn hơi chút lý giải những hành động thể hiện tình cảm mà mình từng cho là rất sến, thì ra cũng chỉ là thân bất do kỷ.

Hạ Đông Noãn ngồi trên sofa trông mơn con mắt, tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm rãi tạo nên phối với giọng hát trầm du dương truyền ra từ loa, từng đợt từng đợt kích thích thần kinh giác ngủ của nàng, cảnh vật trước mắt dần xoay tròn, mơ hồ hazy lên. Hạ Đông Noãn cố gắng chống đỡ một lúc, nhưng dĩ chứng vì đã lâu không ngủ ngon khiến nàng hiện tại cực kỳ buồn ngủ, cũng không biết có phải vì sofa này có vương khí tức của Y Vận Hàm không, làm cho nàng cảm thấy an tâm đến lạ kỳ.

Thời gian trôi đi như nhỏ giọt, Y Vận Hàm day day huyết Thái Dương đi ra từ phòng hội nghị, mỗi một không thôi, ông nội đột nhiên chỉ điểm gọi tên làm cho cô không thể không trước tiên tiếp nhận tập đoàn không mấy quen thuộc này, phương hướng phát triển của toàn công ty cùng đủ mọi vấn đề phiên nhiều lập tức bày ra trước mắt, còn có bệnh tình lúc tốt lúc xấu của ba cô quả thực là áp lực lớn nhất khiến chiến cô từ khi trưởng thành tới nay.

Quen thói an nhàn lười nhác đã lâu, Y Vận Hàm không thể lập tức thích ứng với công tác phức tạp mà đa dạng như vậy, hướng chỉ, đấu với người khác vĩnh viễn là việc tốn thân kinh nhất. Liền chỉ một vấn đề tiêu thụ còn con vừa rồi thôi mà cũng phải thảo luận gần hơn ba giờ đồng hồ, bởi vì không có thời gian ăn cơm trưa, dạ dày co rút đau đớn cũng không có cách nào, chỉ có thể nén đau, đợi cho tan họp thì dạ dày mình đã đói đến mức không còn cảm giác đói nữa. Trước bộ Y Vận Hàm có chút hỗn loạn, cường độ công tác nặng nề mỗi ngày cùng chất lượng giấc ngủ rất kém làm cho cô có chút nguyên khí đại thương.

Dần dần xong công việc, Y Vận Hàm liền điều động thư ký đi làm việc, kéo gương mặt mệt mỏi trở lại văn phòng mình, vốn tính tắm rửa một cái rồi sẽ hẹn em trai đi ăn cơm. Đến lúc đẩy cửa ra, lại bị thân ảnh co rúc thành một đoàn trên sofa dọa giật mình. Hạ Đông Noãn? Sao em ấy lại ở chỗ này? Y Vận Hàm vừa ngạc nhiên khó hiểu lại vui mừng. Cảm giác không chân thực trong lòng lại bị niềm vui mừng như điên lập tức bao phủ, thật giống như trong lúc lo lắng Thượng Đế gửi một thiên sứ đến bên cạnh.

Cô theo bản năng thả nhẹ cước bộ, chậm rãi tới gần thân ảnh kia, chớp chớp mắt, chỉ sợ vì mình quá mệt mỏi nên sinh ra ảo giác. Mãi đến khi Y Vận Hàm nhẹ chân nhẹ tay đến gần Hạ Đông Noãn, chỉ mới mấy ngày không gặp, Hạ Đông Noãn nhìn qua cũng tiêu tụy không ít, sau khi nhìn thấy khuôn mặt khiến trái tim cô đập thình thịch ẩn dưới những lọn tóc đen mượt kia, cô mới phát hiện nỗi nhớ của mình đối với cô nhóc này ăn sâu bén rễ tới mức nào.

Hạ Đông Noãn ngủ khá say, nhưng đôi mày cũng nhíu chặt, thân thể cuộn tròn, là điều gì làm cho em ấy có cảm giác không an toàn như thế, khó chịu đến vậy? Y Vận Hàm nhẹ nhàng ngồi bên cạnh nàng, nhớ ra đã mấy ngày mình không liên lạc với Hạ Đông Noãn, liền cảm thấy có chút áy náy lẫn đau lòng.

Mỗi lần nhìn thấy báo hiệu tin nhắn và cuộc gọi nhớ thì cũng đều đã muộn, cứ cảm thấy Hạ Đông Noãn đã ngủ rồi nên không gọi hay nhắn lại. Vì thế, hết lần này đến lần khác, ngày qua ngày, mãi cho đến khi Hạ Đông Noãn xuất hiện ở văn phòng, Y Vận Hàm mới nghĩ ra mình quả thật đã lơ là em ấy lâu lắm rồi, lâu đến nỗi chính mình khi nhớ tới cũng cảm thấy đau lòng khó nhịn.

Cô dịu dàng đến không thể dịu dàng hơn gạt mấy sợi tóc trên mặt Hạ Đông Noãn, khuôn mặt mềm mại, đôi hàng mi như cánh bướm khiến người ta không nhìn được muốn âu yếm. Nhìn Hạ Đông Noãn không biết đang mơ thấy gì, lại có chút nước mắt tràn ra, không tự chủ được chậm rãi cúi gằm, hạ xuống một nụ hôn thật sâu lên trán nàng.

Chẳng qua lần này dùng nụ hôn đánh thức công chúa không phải là hoàng tử, mà là một nàng công chúa xinh đẹp khác. Hạ Đông Noãn cảm giác cổ hơi ngura ngura, nàng mơ thấy Y Vận Hàm phong tình vạn chủng cười nói với người khác, còn mình gọi cô thế nào cô cũng không để ý không quan tâm. Cảm giác đau đớn đó làm cho Hạ Đông Noãn ỷ khuất chỉ muốn khóc, vùng vẫy liều mình muốn tỉnh lại nhưng vẫn không thể tỉnh, nụ hôn của Y Vận Hàm mang đến kích thích trực tiếp cho thân thể làm cho nàng giãy dụa một cái rồi cực thoát khỏi cảnh trong mơ, trong mắt còn hàm chứa nước mắt.

“Bé Dưa ngọt, tỉnh dậy nè.” Nhìn Hạ Đông Noãn mơ mơ màng màng mở to mắt, Y Vận Hàm mỉm cười nói. Cô chưa bao giờ dùng ngữ khí sùng nịnh như vậy nói với người khác, nhưng không biết vì sao, giờ khắc này những lời ra khỏi miệng lại đầy nhu tình như nước.

“Em còn đang nằm mơ sao?” Hạ Đông Noãn có chút hoảng hốt, Y Vận Hàm ở rất gần ngay trước mắt lại đặc biệt ôn nhu làm cho nàng có phản không phản ứng kịp, đặc biệt sau giấc mộng đau lòng như thế, nàng lại có chút không phân biệt rõ đâu là hiện thực đâu là cảnh trong mơ.

“Ngốc, đương nhiên là hiện thực rồi! Mơ thấy tôi à? Em nhớ tôi sao?”

Y Vận Hàm nhìn Hạ Đông Noãn ngờ ngác liền cảm thấy buồn cười, thân thể vốn thập phần mệt mỏi sau khi nhìn thấy cô bé này mọi nỗi u sầu lại đột nhiên hoá thành hư không. Cô không nhìn được thú vui xấu xa muốn đùa giỡn Hạ Đông Noãn, cứ cảm thấy bộ dáng Hạ Đông Noãn ngượng ngùng đỏ mặt sẽ làm tâm tình của mình dù tệ đến mức nào cũng lập tức sáng lạn trở lên.

Hạ Đông Noãn vừa nghe loại khẩu khí này của Y Vận Hàm liền biết mình không nằm mơ, Y Vận Hàm trong mơ cũng không rành rồi vậy, mỗi ngày trêu chọc mình tìm vui, đương nhiên Y Vận Hàm trong mộng cũng không tàn nhẫn giống như trong hiện thực, có thể lâu như vậy cũng không liên lạc với mình. Vừa nghĩ đến đó, sắc mặt Hạ Đông Noãn liền trở nên đặc biệt uỷ khuất.

Nhìn Hạ Đông Noãn giận dỗi quay đầu qua một bên, Y Vận Hàm quả thật cũng có phần đuối lý: “Mấy ngày qua thật sự bận quá, đến nỗi không có thời gian ăn hay ngủ, đừng giận, được không?” Y Vận Hàm lấy lòng nói, chẳng qua lấy làm kỳ lạ không hiểu vì sao trên mặt Hạ Đông Noãn cũng tràn ngập u sầu cùng mệt mỏi, còn đôi mắt thâm quầng nữa, việc học hành bận rộn đến vậy sao?

“Hừ, vì sao không trả lời tin nhắn hay cuộc gọi của em?”

Hạ Đông Noãn vẫn rất giận, nàng vốn không muốn trách cứ Y Vận Hàm, nhưng không biết vì sao không khí lúc này lại rất thích hợp để giận dỗi làm nũng, trút giận. Có điều khi nghe Y Vận Hàm nói không có thời gian ăn hay ngủ, tim lại không cốt khí nhói đau.

“Cũng đến rạng sáng rồi, tôi lo em đã ngủ mà!”

“Chị mới là đồ ngốc, sao lại ngủ trễ thế, không biết làm vậy không tốt cho thân thể à?”

“Dù sao không có ai đau lòng, hỏng thì thôi.” Y Vận Hàm còn phân vân vì chưa nhận được câu trả lời cho ngày đó, liền cố ý cam chịu nói. Cô lại muốn chọc Hạ Đông Noãn, quả nhiên bản tính thích đùa dai khó mà sửa.

“Lòng em đau chứ sao!” Hạ Đông Noãn bật thốt.

“À ~ đồng ý làm bạn gái tôi rồi?” Đáp án này vẫn làm cho Y Vận Hàm vui sướng khôn nguôi, tuy cô đã đoán được nhất định Hạ Đông Noãn sẽ nói như vậy.

“Chị, hừ!” Hạ Đông Noãn lại bị thái độ đùa giỡn của Y Vận Hàm làm tổn thương.

Mọi uỷ khuất tích tụ trong lòng, còn thái độ tự cho là đúng giống như đã ăn chắc mình đó của Y Vận Hàm làm Hạ Đông Noãn tổn thương vô cùng, cực kỳ tổn thương. Sao chị ấy có thể tự tin đến vậy, vì sao bản thân mình lại thật sự bị chị ấy nắm chắc trong tay như thế? Giờ khắc này, Hạ Đông Noãn cảm thấy trong lòng có một cỗ oán khí đầy trời bùng lên, không xả ra sẽ rất khó chịu. Ngay khi Y Vận Hàm đang khẽ cười, nàng không chút báo động “oà” một tiếng khóc.

Những giọt nước mắt to như chuỗi trân châu bị đứt dây, từ hốc mắt Hạ Đông Noãn rơi xuống, làm cách nào cũng không dừng được, bộ dáng uỷ khuất như toàn bộ thế giới đều bắt nạt nàng vậy. Hành động đó hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Y Vận Hàm, trong kịch bản của mình cũng đâu có viết thế này!

Hạ Đông Noãn vừa khóc, hoàn toàn làm nổi lòng Y Vận Hàm rối loạn, tay chân luống cuống, chỉ có thể vội vàng rút nấy tờ khăn giấy từ trên bàn ra.

Kỳ thật Hạ Đông Noãn cũng không ngờ mình sẽ khóc nhiều đến thế, nàng chỉ là có chút buồn, cũng không đến mức không chịu được thế này, nhưng không biết vì sao nhìn thấy dáng vẻ Y Vận Hàm hối hận, lo lắng lẫn đau lòng, nước mắt liền như dề vờ không ngăn được, càng không thể vãn hồi.

“Đừng khóc đừng khóc! Em sao thế? Sao vậy?” Y Vận Hàm đau lòng lập tức theo bản năng ôm lấy Hạ Đông Noãn, vội vàng cầm khăn giấy giúp nàng lau nước mắt. Không ngờ bé Dưa Ngọt này sẽ phản ứng như thế, thật không biết có phải mình đùa giỡn quá mức không, sao lại dễ dàng chọc trúng huyết khí của em ấy như thế chứ? Nhìn nước mắt của em ấy, trái tim mình như co lại, chỉ hận không thể đánh cái kẻ làm em ấy khóc thế này. Nhưng sự thật là người kia chính là mình mà!

“Hu hu ~ Chị xấu lắm! Chị làm cho em rối rắm lâu như thế! Chị cố ý! Cố ý!”

“Ừ ừ ừ, chị xấu xa, chị tồi tệ! Đừng khóc đừng khóc.” Y Vận Hàm nghe lời nói mang theo nước mắt của Hạ Đông Noãn, lòng cũng đau muốn khóc theo. Đột nhiên nhớ lại lần trước mình đau lòng cũng vì nước mắt uỷ khuất của Hạ Đông Noãn. Cô luống cuống tay chân lau nước mắt cho Hạ Đông Noãn, vừa dỗ dành vừa hối hận mình đùa hơi quá đáng, không ngờ chọc bé Dưa Ngốc này khóc luôn, còn khóc dữ đến thế. Nhìn em ấy lau nước mắt, vì sao cánh mũi mình cũng cay cay nhỉ, thật giống diễn phim thần tượng quá mà.

Kỳ thật mấy người có nhìn ra không, về sau chỉ cần Hạ Đông Noãn vừa khóc, chỉ sợ Y Vận Hàm liền sẽ buông vũ khí đầu hàng. Chẳng qua lúc này Y Vận Hàm còn chưa ý thức được điểm đó, bởi vì một lòng của cô đều đang tập trung dỗ dành cô bé trước mắt, đối với cô mà nói đó là một nhiệm vụ vô cùng gian khổ.

“Được rồi được rồi, đừng khóc mà, khóc nữa sẽ không xinh đâu.” Y Vận Hàm nhẹ nhàng vuốt lưng Hạ Đông Noãn, tuy lúc này Hạ Đông Noãn nhìn qua cực kỳ chật vật, đôi mắt sưng đỏ, cái mũi hồng hồng, còn khuôn mặt nhỏ nhắn vương đầy nước mắt, nhưng Y Vận Hàm lại cảm thấy nằng động lòng người hơn bất kỳ lúc nào, làm cho cô thực rất muốn ôm cô bé này vào trong lòng, thương yêu đến tâm坎.

“Hu hu ~” Hiếm khi Y Vận Hàm không trêu chọc mình, hưởng thụ cái ôm ấm áp dịu dàng của cô, Hạ Đông Noãn tiếp tục giả bộ khóc, trong ánh mắt láu lỉnh đã không còn vẻ đáng thương tiếp tục chảy nước mắt nữa, trong cái đầu linh động đang suy nghĩ kế tiếp nên làm cách nào để thực hiện ý tốt mà bạn học Trần Mặc đã quán triệt với mình.

Bạn đang đọc truyện *Trúng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Trên cổ là lọn tóc mềm mại cùng cái đầu quật cường nho nhỏ làm cho người ta muốn yêu thương của Hạ Đông Noãn. Thật vất vả mới dỗ dành cái người thích khóc này nín khóc, giờ mới phát hiện ôm Hạ Đông Noãn có cảm giác rất thư thái, an nhàn làm cho người ta không muốn đứng lên, nhưng bụng phát ra thanh âm kháng nghị lại nhắc nhở cô hiện tại đã trễ, cần kiểm tra đồ ăn vào lấp đầy, nếu không sẽ đói chết.

“Giờ đủ chưa? Đủ rồi thì chuẩn bị đi ăn nhé.”

Y Vận Hàm sùng nịnh nhìn Hạ Đông Noãn như đang cầm trân bảo nắm tay mình lật qua lật lại thưởng thức sắp hơn mười phút, tuy rằng vẫn đánh chết không chừa dùng thử khí trời đùa, nhưng trong lòng cũng dị thường mềm mại. Bởi vì phản chuyển chủ cùng đau lòng trong mắt Hạ Đông Noãn dù thế nào cũng không giả được, cô chưa bao giờ được trải nghiệm bởi vì cô được một ánh mắt như thế mà cảm thấy dị thường thoải mái, không thêm để ý những khổ sở phải chịu suốt mấy ngày qua.

“Không đủ!”

Hạ Đông Noãn nghe tiếng liền quay đầu, có điểm hung hăng nói, trên gương mặt thanh lệ còn có nụ cười không có ý tốt mà người ta khó có thể phát hiện, đáng vẻ của nàng dù tỏ vẻ hung dữ thế nào cũng đều không có cảm giác uy hiếp.

Chỉ là, động tác của nàng lại làm cho Y Vận Hàm nhất thời không kịp phản ứng lại. Bởi vì, Hạ Đông Noãn đột nhiên giữ chặt cổ tay cô, hơi nhóm dậy, đôi mắt còn chưa hết sưng đỏ nhìn chăm chăm Y Vận Hàm, chất giọng dày đặc giọng mũi làm cho lời nàng nói nghe có vẻ gọi cảm khác thường. Vì khoảng cách quá gần, Y Vận Hàm không nhìn rõ toàn thân Hạ Đông Noãn, lại đột nhiên có cảm giác tiếng tim đập của mình có thể để toàn thể giới nghe được.

“Vậy phải thế nào mới đủ?” Y Vận Hàm tùy ý duy trì khoảng cách thân mật như vậy, không khí trở nên ái muội, nét tươi cười mỉa hoặc hiện lên bên khoé miệng hoàn mỹ của cô, nhìn qua cực kỳ giống hồ ly tinh đang dụ hoặc người khác phạm tội.

“Chị phải biết, từ hôm nay trở đi, bản quyền của chị thuộc về sở hữu của em, nghiêm khắc chấp hành, nếu làm sai sẽ bị phạt!”

Hạ Đông Noãn cố ý hung dữ nói, tuy bây giờ Y Vận Hàm thích nàng, nhưng nàng vẫn lo lắng đây chỉ là một giấc mộng đẹp ngắn ngủi, ai bảo nữ nhân này không an phận như vậy, lại xinh đẹp quá đáng, quá hấp dẫn ánh mắt người khác. Thế nào cũng phải buộc chị ấy ở bên người mới được. Đây cũng là vì sao một khắc không thấy Y Vận Hàm, nàng liền cảm thấy mình sắp vĩnh viễn mất chị ấy, không có cảm giác an toàn chút nào.

Y Vận Hàm nghe Hạ Đông Noãn nghiêm túc nói cùng tuyên ngôn bá đạo của nàng, liền phì một tiếng bật cười. Hôm nay Hạ Đông Noãn lại lần thứ hai làm cho cô cảm thấy kinh ngạc. Không chỉ có kinh ngạc vì cá tính “nguội” như Hạ Đông Noãn thế nhưng cũng sẽ chủ động đến tìm mình, càng kinh ngạc là chính cô cũng không ngờ Hạ Đông Noãn cũng có quyết đoán nói những lời như vậy, xem ra là do cô còn chưa hiểu rõ nàng. Không biết vì cái gì, Y Vận Hàm bị tuyên ngôn như thế đột nhiên có dự cảm không lành, tiểu loli này xem ra không dễ đối phó như mình nghĩ, không phải là dạng “phúc hắc” đó chứ.

“Có gì hay mà cười, em nói thật mà.”

Ý nghĩ này, quả nhiên bị Hạ Đông Noãn quán triệt trong đầu, tuy rằng nàng không phúc hắc, nhưng nàng có một đồng lõa phúc hắc. Cô bé nhìn qua ngưỡng ngưỡng rụt rè lại dĩ nhiên như chuyện lạ một bên trịnh trọng ní non những lời ngọt ngào: “Hiện tại em sẽ khắc lên người chị dấu ấn của Hạ Đông Noãn này”, một bên chủ động mà nhẹ nhàng chậm chạp tựa như thành kính với nữ thần, chạm môi lên môi Y Vận Hàm.

Khoảng cách quá ngắn ngủi làm cho động tác này của Hạ Đông Noãn diễn ra trong khoảnh khắc, ngắn đến nỗi đầu óc Y Vận Hàm như ngừng lại. Thời điểm bốn phiến môi chạm vào nhau, cô rõ ràng cảm giác được trái tim mình nặng nề lệch một nhịp. Y Vận Hàm mỉm cười đón lấy sự nhiệt tình của Hạ Đông Noãn, tuy ý để nàng trúc trắc thể hiện tình yêu. Cảm giác khi hôn môi lần này hoàn toàn khác hai lần trước, lần này cô có thể buông hết mọi đề phòng, chăm chú cảm thụ những gì tốt đẹp mà Hạ Đông Noãn mang đến, cũng có thể không cần lừa gạt chính mình, kỳ thật bản thân cô cũng thích sự tiếp xúc như vậy.

Hạ Đông Noãn run run cọ xát, ôn nhu liếm, có lẽ Y Vận Hàm chính là cô giáo tốt nhất của nàng. Nàng bắt chước bộ dáng từng bị hôn, đầu lưỡi vẽ theo viền môi hoàn mỹ của Y Vận Hàm, cái lưỡi đình hương như đứa trẻ làm chuyện xấu, vụng trộm tới gần, vừa chạm tới liền giật mình sợ hãi thối lui. Y Vận Hàm bị Hạ Đông Noãn như chuồn chuồn lướt nước lại không đứng trọng điểm trên chọc biến thành có chút hít thở không thông. Cô sẽ không nói ra, dưới một nụ hôn nồng lại không có kỹ xảo gì như vậy mà mình lại đạt được cảm giác gần như thỏa mãn.

Đôi môi Y Vận Hàm mang theo hương vị thành thực, lúc này đây không hề bị động đón nhận mà là kích động cùng chủ động đòi lấy. Đối với mỗi một chi tiết nhỏ nàng cũng không bỏ qua, nhìn Y Vận Hàm thuận theo, ác ma nho nhỏ trong lòng Hạ Đông Noãn đang dần dần lớn lên.

Cái lưỡi thơn tho nho nhỏ của Hạ Đông Noãn chui vào khoang miệng của Y Vận Hàm, vụng về quấy lên ao xuân thủy. Càng xâm nhập sâu vào lại càng cảm thấy không đủ, như chìm đắm trong đó, Hạ Đông Noãn theo bản năng quỳ lên, nhẹ nhàng đè lên người Y Vận Hàm, càng thêm bừa bãi xâm lược đoạt lấy.

“Được rồi! Thật là, son môi đều bị em ăn luôn.”

Nụ hôn lãng mạn mà lâu dài làm hao hết khí lực của hai người, kéo ra một sợi chỉ bạc dăm mĩ. Y Vận Hàm hơi đẩy Hạ Đông Noãn, có chút khí huyết không thông hít thở, nhìn Hạ Đông Noãn vẻ mặt ửng hồng, có vẻ ăn chưa đủ, chẹp chẹp miệng như một chú heo nhỏ, Y Vận Hàm vốn nên có chút ngưỡng ngưỡng lại đột nhiên buồn cười.

Nhưng Hạ Đông Noãn cũng không nghĩ vậy, chính mình lần đầu tiên dâng hiến nụ hôn dựa vào cái gì cứ như vậy không giải quyết được gì chứ. Đây mới là nụ hôn đầu tiên thật sự của nàng, nàng hy vọng sẽ thật đẹp, nhiệt tình nóng bỏng như lửa, vĩnh viễn khắc ghi trong lòng. Ăn com gì đó, để sau lại ăn cũng được mà, cho nên sau khi bị đẩy ra, Hạ Đông Noãn không vui, rất không vui. Mà Hạ loli giận lên, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Y Vận Hàm thật sự không ngờ Hạ Đông Noãn nhìn qua một bộ “quả hồng mềm”, cô vợ nhỏ nhị thập tứ hiếu* dĩ nhiên lại sẽ dùng sức mạnh, cô trực tiếp bị đè lên lưng ghế sofa, còn người kia thì nhào lên. Y Vận Hàm chưa kịp chuẩn bị gì, lúc này ngoài cửa sổ dờ dật lại truyền đến tiếng đập cửa gấp gáp, nhưng Hạ Đông Noãn lại không có chút dấu hiệu nào muốn buông tha mình.

(là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư vào thời nhà Nguyên biên soạn. wiki)

“Chị, đi ăn com thôi.”

“Uhm~ có người. ....tiểu Hiền.”

Giữa hai môi là khí tức thiếu nữ độc đáo của Hạ Đông Noãn, hiếm khi nàng bá đạo cùng chủ động, giống cây thuốc phiện, biết rõ sẽ nghiện nhưng vẫn phần đầu quên mình mà trầm luân. Nhưng tiếng đập cửa bên ngoài lại càng ngày càng vang, còn có câu hỏi đầy nghi hoặc của Y Vận Hiền. Y Vận Hàm bất an vận vẹo, hôm nay thật sự không biết cũng bị Hạ Đông Noãn dọa sợ mấy lần. Nỗi lo lắng sợ bị người ta phát hiện cùng khoái cảm mà Hạ Đông Noãn mang đến hết hợp thành một thứ kích thích không rõ tên, làm cho Y Vận Hàm vừa căng thẳng lại hưng phấn. Y Vận Hàm muốn tránh thoát, lại cảm giác tay chân mình như không phải của mình, không còn sức lực.

“Uhm~”

Hạ Đông Noãn cũng mặc kệ là ai đang gõ cửa, giờ khắc này nàng trầm nghĩ thuận theo bản thân. Đây là lần duy nhất ít ỏi của nàng từ nhỏ đến lớn, nhưng bởi vì ít, mới càng trân quý. Mà hiện tại nàng trầm nghĩ hôn hồ ly tinh này mãi cho đến thiên hoang địa lão, đến giây phút cuối cùng của thế giới.

Giống như muốn trừng phạt Y Vận Hàm không chú tâm hôn mà gọi tên người khác, Hạ Đông Noãn dùng răng nanh hơi cắn môi dưới kiêu diễm của Y Vận Hàm, như ý nguyện chiếm được riêng rên rĩ dễ nghe của người kia khi bị nàng kích thích. Nàng thừa dịp Y Vận Hàm bất an cử động, lại một lần nữa cạy mở khớp hàm của cô, cái gì gọi là vô sự tự thông, cái gì gọi là học một suy ra ba chính là dùng để hình dung Hạ Đông Noãn lúc này. Hiện tại, Hạ Đông Noãn thành thạo hơn, quen thuộc một đường tiến vào, vui vẻ quần quanh đầu lưỡi Y Vận Hàm, phun ra nuốt vào, cả căn phòng kiêu diễm xuân sắc nồng đậm đến như sắp nhỏ nước.

Đầu lưỡi khẽ đuôi theo chiếc lưỡi của Y Vận Hàm, giống như bắt mồi Y Vận Hàm đột nhiên không tích cực đáp lại, bắt đầu hết sức trêu chọc. Nàng tham lam nết, tựa như muốn nuốt luôn Y Vận Hàm vào bụng. Ôn nhu mà bá đạo ngấm bên miệng, vuốt ve, chiếm cứ, phảng phất như cá thế giới chỉ còn lại đối phương.

Y Vận Hàm cũng không hưởng thụ như vậy, người ở ngoài cửa tựa hồ chờ không nổi nữa: “Chị, không sao chứ? Em vào nhé!” Thanh âm Y Vận Hiền truyền đến. Không nghe được câu trả lời, cậu ta còn tưởng Y Vận Hàm xảy ra chuyện gì.

Y Vận Hàm muốn nói, nhưng đầu lưỡi mình đang được người kia trêu mồi, căn bản không thể nói một câu. Cũng may, tuy Hạ Đông Noãn vừa đạt được ngon ngọt, sẽ không khinh địch như vậy mà buông tha cô, nhưng nàng vẫn rất tri kỷ buông tha đôi môi mềm mại đã bắt đầu sung đỏ của Y Vận Hàm, để

cô có đường sống trả lời, ngược lại tấn công lên căn cổ thon dài trắng nõn của cô, chiếc cổ tinh xảo như cổ thiên nga nhìn qua cũng rất mỹ vị.

Từng chút từng chút, thừa lúc Y Vận Hàm không có tâm tư quản mình, rất thẳng thắn biểu hiện ra sự nhiệt tình chưa từng có.

“Không ~ không cần, chị không sao, em, đi ăn cơm trước đi!”

Y Vận Hàm cảm giác được đầu lưỡi khẽ lướt trên cổ mình, không biết vì sao, phản dị động trong lòng dưới tình huống tiền hậu giáp kích này lại bị phóng đại lên đến tột đỉnh, mọi lời muốn nói tràn ra khỏi miệng liền biến thành ần ần kèm theo tiếng rên rỉ, làm cho Hạ Đông Noãn đang đề lên người cô tâm thần nhộn nhạo. Cố gắng thu liễm tâm trí, Y Vận Hàm mới phun ra được mấy câu.

Y Vận Hàm đứng ngoài cửa trong lòng nghi ngờ, kỳ quái trước phản ứng của chị mình, thanh âm kia nghe thế nào mà cảm thấy cả người không thoải mái, nhưng lại không biết lạ ở chỗ nào. Phải rồi, là rất quyến rũ, thanh âm quyến rũ đến nỗi nếu không phải có tầng quan hệ ruột thịt kia, cậu ta sẽ cảm thấy mình đang bị người chị gái giống hệt Đát Kỷ kia dùng thanh âm quyến rũ mình. Y Vận Hàm cũng chỉ có thể ôm một bụng đầy nghi vấn đi, dù sao mình không cần thiết phải quản việc đời tư của Y Vận Hàm.

Y Vận Hàm nghe được tiếng giày da của Y Vận Hiền va chạm với nền đá cẩm thạch càng lúc càng xa, dây thần kinh buộc chặt thế này mới thả lỏng xuống. Hơi đây ra Hạ Đông Noãn đang tựa trên người mình, vẻ mặt hưởng thụ thay đổi liên tục, không ngừng tác quái, thật muốn lấy tay che đi bộ dáng đắc ý kia của nàng.

“Tiểu sắc lang!”

Y Vận Hàm vừa mở miệng âm thanh liền khàn khàn gọi cảm dị thường. Vốn muốn trách tội, lời nói ra liền biến thành ngượng ngùng mời Hạ Đông Noãn tiếp tục nhắm nháp.

“Làm gì thế?”

Hạ Đông Noãn bắt đầu vì miếng thịt đến bên miệng rồi lại bị cướp đi, bấu môi, tìm một tư thế dễ chịu, tựa lên cơ thể mềm mại không xương của Y Vận Hàm, uy khuất đùa nghịch lộn tọc cô, quấn lên ngón út mình. Khuôn mặt còn chưa rút đi sắc ửng đỏ, lời ni non trách cứ không vui cùng đôi môi đỏ như máu đậm hơn thường ngày rất nhiều làm cho lời đến bên miệng Y Vận Hàm lại quên hết không còn một mảnh. Nhìn chăm chăm môi Hạ Đông Noãn, cảm thụ sức nặng cơ thể cũng không nặng của nàng, đột nhiên nảy sinh một cảm giác cấp bách hô hấp dồn dập, ánh mắt như hổ phách dần dần trở nên thâm thúy.

Đây chính là em tự chui đầu vào lưới đó nha, bé Dưa Ngốc, đừng có trách tội lạt thủ tội hoa*!

(*không biết nhẹ tay, phá hư cái đẹp. nguồn: leosansutu.wordpress.com)

Hạ Đông Noãn một lòng nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể tiếp tục nhắm nháp món ngon vừa rồi, lại không phát hiện khoé miệng Y Vận Hàm đã dần dần cong lên một nụ cười không rõ. Xem ra trong hai người rốt cuộc ai bị ai đẩy ngã, đ

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

“Ha ha, cũng không có gì, em không đói à?” Y Vận Hàm khẽ nhếch khoé miệng, ôn nhu hỏi. Có câu nói thế nào nì, món ngon nhất nên để dành ăn cuối cùng. Cô cảm thấy hiện tại mình như một tên đồ tể đang mài dao soạt soạt để chuẩn bị làm thịt một con dê, đánh giá chú dê con Hạ Đông Noãn này, chờ mình lấy lại sức, cô bạn nhỏ này muốn lật người làm chủ nhân thì chỉ sợ lại phải đi tu luyện thêm năm trăm năm nữa. Hiện tại quan trọng nhất là lấp đầy bụng, khôi phục tinh lực rồi mới có thể đại chiến năm trăm hiệp.

“Không đói! Sao có thể đói chứ!”

“Ừc ừc ~”

Hạ Đông Noãn đang thoải mái vui đùa trên ngực Y Vận Hàm không hề nhẽo, vốn thật sự không nghĩ ngẩng đầu, vừa nói xong mấy lời cạy mạnh lại lập tức bị tiếng bụng phản đối bán đứng. Thanh âm bụng réo vang lên trong căn phòng to như vậy còn vọng lại mấy lần, Hạ Đông Noãn muốn chết, nhìn bộ dáng Y Vận Hàm ghen cười ngó chăm chăm cái bụng đột nhiên nổi dậy của mình, nàng thực muốn học theo võ sĩ đạo Nhật Bản đâm cái bụng không biết điều của mình một đao.

Chẳng qua cũng may, Y Vận Hàm cũng thật sự đói, không giống trước kia bắt lấy nhược điểm của Hạ Đông Noãn trêu chọc không ngừng, lại rất dễ dàng buông tha nàng. Sửa sang lại quần áo hơi nhàu nhĩ vì vừa rồi động tình, cầm túi xách, nắm tay Hạ Đông Noãn đi ra khỏi văn phòng xa hoa.

Hai cô gái đều rụt rè chiều chuộng thân thể, tuy đói đến mức bụng dán vào lưng, nhưng ăn cơm vẫn ít hơn gà mỡ thóc. Khi hơn một nửa món ăn vẫn còn trên bàn chưa được giải quyết, hai người lại no rồi, khiến ông chủ tiệm nhìn vừa chột dạ lại bị đá kích, còn tưởng món ăn mình nấu đắc tội hai mỹ nữ nhìn

như lá ngọc cành vàng này.

“Ba chị vẫn ổn chứ?” Hạ Đông Noãn nghĩ chú Y còn nằm ở bệnh viện, không biết hiện tại thế nào? Nếu ông ấy đã bình phục, Y Vận Hàm cũng sẽ không bận rộn thế này.

“Ừ, bệnh tình xem như ổn định, nhưng vẫn có vài di chứng, bây giờ còn đang điều trị, công ty cũng dần dần lại tiến vào quỹ đạo bình thường.”

Y Vận Hàm mỉm cười, kỳ thật cho dù hôm nay Hạ Đông Noãn không đến tìm Y Vận Hàm, chắc hẳn trong hai ngày tới cô cũng sẽ đi tìm Hạ Đông Noãn.

“Như vậy là tốt rồi, vậy chị buông tay cho anh Vận Hiền đi, khi nào sẽ trở về trường lên lớp tiếp đây?”

“Ồ, gọi nghe êm tai thế, sao chưa bao giờ nghe em gọi tôi là ‘chị Vận Hàm’ vậy?”

“Ghen à? Hi hi.” Vừa nghe ngữ khí Y Vận Hàm, Hạ Đông Noãn liền vui vẻ, rốt cục có một ngày mình cũng có thể làm Y Vận Hàm ghen như vậy. Chẳng qua câu tiếp theo Y Vận Hàm nói làm cho lòng nàng từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

“Bé Dưa Ngốc, em nghĩ gì chẳng lẽ tôi còn không biết, chẳng qua tôi tính thôi việc ở trường, ông tôi tự mình ra lệnh để tôi toàn tâm tiếp nhận công ty, giúp tiểu Hiền cho đến năm em ấy hai mươi bảy tuổi, ngay cả ba tôi cũng không có khả năng phản đối ông tôi, cho nên trước mắt đã quyết định thế rồi.”

“Cái gì!!!”

Hạ Đông Noãn nghe đáp án đó liền giật mình, tuy sau nghĩ lại cũng có thể hiểu được, Y Vận Hàm là một nữ cường nhân như thế, ở lại trường làm giáo viên cũng quả thật lãng phí, nhưng như thế cũng có nghĩa số lần cả hai gặp mặt sẽ giảm bớt rất nhiều, đặc biệt cái kiểu biểu tình lãnh đạm như Y Vận Hàm.

Trong lòng Hạ Đông Noãn như bị đâm một dao, mãi cảm muốn chết, sắc mặt lập tức kém đi. Cũng không phải bởi vì chuyện cô muốn từ chức, mà là bởi vì Y Vận Hàm tỏ vẻ đã sớm quyết định rồi, giờ chỉ báo cho nàng thôi làm nàng tổn thương vô cùng. Hạ Đông Noãn cảm thấy khí chất bình tĩnh thâm nhiên ban đầu của mình đã hoàn toàn không còn, mỗi một động tác của Y Vận Hàm đều làm cho nàng miên man suy nghĩ.

Nàng rất chán ghét Y Vận Hàm những lúc thế này, giống như có mình cũng được mà không có cũng không sao. Lúc nhớ nhau thì là người yêu, mà một khi đến lúc cần lựa chọn, mình sẽ bị vô tình vứt bỏ, căn bản không cần thương lượng gì với mình rồi mới quyết định, mọi lựa chọn đều là do chị ấy tự suy nghĩ rồi quyết định.

“Sao, không nữ à?”

“Không có gì.”

Bởi vì bóng đêm cho nên Y Vận Hàm cũng không nhìn thấy sắc mặt Hạ Đông Noãn trầm xuống, vẫn cười cười nói nói đùa giỡn, nhưng cô vẫn nghe ra ngữ khí pha chút giận dữ của Hạ Đông Noãn. Cô vẫn lấy làm kỳ lạ, Hạ Đông Noãn thế nào lại giống như không biết giận, dù mình kích thích em ấy thế nào, một bộ ngoan ngoan nhĩ thập tứ hiếu. Theo hiểu biết của cô thì Hạ Đông Noãn hẳn sẽ bùng nổ, Y Vận Hàm cảm thấy như vậy.

“Ngao nào, hết bận sẽ đến thăm em mà! Đừng tỏ vẻ như thế, tôi sẽ tự trách mình.” Y Vận Hàm nhẹ nhàng kéo tay Hạ Đông Noãn qua, đặt vào lòng bàn tay mình vuốt ve, dịu dàng tựa lên vai Hạ Đông Noãn làm nũng. Tuy Hạ Đông Noãn nhìn qua càng thích hợp với việc làm nũng hơn, ai bảo cô bé không có kinh nghiệm yêu đương này còn chưa học được chiêu lợi hại như vậy chứ.

Nghe âm thanh nũng nịu của Y Vận Hàm, lòng Hạ Đông Noãn bất giác lại mềm xuống, giống như có gì đó quét qua tim mình. Tuy hiện tại Hạ Đông Noãn còn chưa phát hiện ra, nhưng khúc mắc trong lòng kia không phải không còn nữa, chỉ là tạm thời bị thứ ôn nhu này che dấu mà thôi.

Cũng giống như nhẹ nhàng cắt một dao lên trái tim, vẫn không chữa trị, đợi đến lúc phát hiện thì nó đã huyết nhục mơ hồ, không có thuốc nào cứu được. Chẳng qua giờ phút này Hạ Đông Noãn cũng chỉ không thoải mái trong lòng một chút, rồi đã bị bộ dáng phong tình của Y Vận Hàm hấp dẫn, không khỏi tự động phai nhạt cảm giác đau đớn vừa rồi.

“Vậy công việc hôm nay của chị còn bận rộn lắm không?” Hạ Đông Noãn miễn cưỡng nhếch khoé miệng, thực khinh bỉ cái gọi là “rộng lượng” của mình lúc này, hỏi.

“Ừ ~ tôi chỉ hẳn không có việc gì đâu. Hôm nay liền phá lệ dành thời gian cho em.”

“Suốt đêm luôn?”

“Tiểu sắc lang.”

Những ngón tay thon dài tinh tế như ngọc, khớp xương rõ ràng của Y Vận Hàm điểm lên đầu Hạ Đông Noãn, oán trách nói. Cô sao có thể không biết Hạ Đông Noãn suy nghĩ gì, nhưng cô vẫn muốn nhìn một chút xem nếu từ chối thì bé Dưa Ngốc này có thể lại ản ản một mình chịu đựng không.

“Không ~ không có gì! Chỉ để hỏi phạm vi thời gian mà thôi.” Hạ Đông Noãn đánh mắt, chột dạ nói, đầu cúi thấp đến sắp chạm vào ngực.

“À, vậy để tôi trả lời em, không phải cả đêm.”

“A? Vậy à.” Hạ Đông Noãn nghe Y Vận Hàm trả lời, lòng lạnh giá, thì ra Y Vận Hàm phải về, nhưng nàng cũng ngượng thể hiện đáng vẻ vô cùng thất vọng, chỉ là sự mất mát trong giọng nói vẫn để Y Vận Hàm nhìn không sót.

“Thất vọng rồi?” Ánh sáng loé lên trong mắt Y Vận Hàm, khoi cảm Hạ Đông Noãn lên, để nàng không thể né tránh nhìn thẳng mình. Bé Dưa Ngốc của mình vẫn đáng yêu như thế, ở trước mặt mình tâm tình gì cũng không giấu được, cô đột nhiên cảm thấy có một cô bạn gái nhỏ tuổi như thế thật sự có thể khiến tâm tình tốt hơn. Nhưng thái độ của Hạ Đông Noãn lại càng làm cho cô tò mò.

“Đâu có, chị bận công tác mà!” Hạ Đông Noãn nhìn ảnh ngược của khuôn mặt mình phản chiếu trong đôi mắt của Y Vận Hàm, trái với lương tâm nói: “Có thể chờ chị hết bận rồi đến tìm em, em sẽ chờ chị.”

“Ồ? Ủy khuất mình vì lợi ích toàn cục hả? Ha ha, không nghĩ tới chuyện giữ tôi lại?”

Y Vận Hàm nhìn ánh mắt Hạ Đông Noãn đã phủ kín một tầng sương mù, bộ dáng ảm ức lại vẫn cứng rắn nói những lời nghĩ một đằng nói một nẻo đó, cô vẫn đang ép Hạ Đông Noãn, cô muốn xé bỏ sự cẩn thận dè dặt của Hạ Đông Noãn đối với tình yêu. Thổ lộ tiếng lòng kỳ thật cũng không khó khăn như trong tưởng tượng.

Vốn cô nghĩ Hạ Đông Noãn sẽ làm ầm lên, sẽ ở trong văn phòng cùng mình diễn tiết mục tranh cãi kinh thiên động địa, nhưng ngoài dự kiến của cô, Hạ Đông Noãn lại không hề ầm ỹ, cũng lắm chỉ rơi vài giọt nước mắt. Mỗi lần mình chuẩn bị sẵn sàng để cãi nhau, luôn chờ được sự hoà hiệp của Hạ Đông Noãn, điều này làm cho Y Vận Hàm vốn mẫn cảm với tình yêu cảm thấy không thích hợp. Cũng như hôm nay, mình luôn luôn thăm dò điểm mấu chốt của nàng, tuy trong lòng thực tình không muốn, nhưng cô vẫn làm vậy.

Tuy đây là lần đầu tiên Y Vận Hàm yêu một cô gái, nhưng cô thật lòng thích Hạ Đông Noãn, khác với những người yêu cũ trước đó, cô thật sự độc tình cảm thật lòng, mỗi ngày mặc kệ mệt đến đâu, thân ảnh Hạ Đông Noãn vẫn thỉnh thoảng lại hiện ra trước mắt, dù vô có làm thế nào cũng không lừa được bản thân mình, không người bạn trai cũ nào có vinh dự đó cả. Nhưng đồng thời cô cũng biết rõ thứ tình cảm không bình đẳng đó tồn tại vẫn đề quá lớn.

Hạ Đông Noãn luôn cố ý thu liễm bản thân, khúm núm đối với phần tình cảm không được mọi người tán thành này, càng chính xác hơn mà nói Hạ Đông Noãn cố ý đem tình cảm nâng lên một độ rất cao, làm cho nó không nhiễm một hạt bụi, dùng tư thái như cúng bái.

Nhưng tình cảm chân thành sao có thể hoàn mỹ đến vậy chứ? Tình cảm chân thật vĩnh viễn sẽ có vô số vấn đề, lại có lẽ, cô cũng từng tiêu cực nghĩ, mình và Hạ Đông Noãn đều còn chưa phải ở hình dạng chân thật nhất, khi đối diện với đối phương đều còn cố ý nguy trang, chỉ là đeo lên chiếc mặt nạ khác biệt mà thôi. Hôm nay tuy thân thể cô đã mệt muốn chết, nhưng cũng vẫn muốn nắm lấy cơ hội này, để cho cả hai thẳng thắn thành khẩn với nhau hơn một chút.

“Y Vận Hàm, em nói muốn chị ở lại, chị sẽ ở lại với em sao? Chị chẳng bao giờ nghĩ tới cảm giác của em gì cả, chờ đợi quá lâu sẽ làm cho người ta tuyệt vọng.” Hạ Đông Noãn chung quy không nhìn nổi thái độ tỏ vẻ không liên quan đến mình, như nhìn thấu hết thấy cũng như đoán trước được đó của Y Vận Hàm, nàng liền xoay đi, giận dỗi nói. Nếu khiêu khích để mình rung động, thì cũng phải có giới hạn, cho dù muốn chơi đùa thì chơi mãi cũng chán, huống chi kiểu trò chơi làm tổn thương người khác như thế. Nàng tức giận cũng không nhận ra mình dĩ nhiên đã gọi thẳng tên họ của đối phương, được giáo dục tốt nên cho dù giận cũng không hô to gọi nhỏ, âm lượng cũng vẫn không chế dưới tình huống chỉ có hai người có thể nghe được.

“Rốt cục cũng nói ra, em quả nhiên còn giận, phải không? Giận tôi không liên lạc với em, giận tôi không giải thích gì, đúng không?” Y Vận Hàm hướng dẫn Hạ Đông Noãn nói ra những lời trong lòng, nhìn Hạ Đông Noãn phản ứng như thế, cô cũng thầm thấy mừng. Cô cũng không nỡ để cô bạn gái nhỏ của mình lòng chất chứa nhiều tâm sự quá thành bệnh.

“Em.....hừ!” Hạ Đông Noãn không biết ý đồ của Y Vận Hàm là gì, nhưng ánh mắt sáng ngời tràn đầy yêu thương kia lại làm cho nàng cảm thấy Y Vận Hàm trừu chọc mình không phải chỉ để cho vui như mình tưởng tượng, mà có một hàm nghĩa khác.

“Sau này có gì muốn nói thì không cần cứ đè nén trong lòng, được không? Lúc muốn tôi giải thích, cho tôi một cơ hội, không cần chuyện gì cũng đều để tôi làm chủ, còn mình tự tìm lý do để tự thuyết phục, suy nghĩ của mỗi người khác nhau, chúng ta cần phải trao đổi thì mới có thể hiểu nhau, không phải sao?”

Y Vận Hàm sờ sờ đầu Hạ Đông Noãn, ôm chặt bé Dưa Ngốc vừa uỷ khuất vừa kinh ngạc vào lòng, dịu dàng nói. Bé Dưa Ngốc của cô còn rất nhiều thứ cần học, nhưng cô bằng lòng nắm tay em ấy để chỉ cho em ấy biết làm thế nào để có được hạnh phúc trong tình yêu, mà người kia lại cũng có thể là chính mình.

Hạ Đông Noãn gục đầu trên vai Y Vận Hàm, có chút ảo não cảm xúc không kiềm chế được của mình, nhưng bị những lời phân tích nhu tình như nước của cô làm cho cánh mũi ề ề, nặng nề gập đầu, có lẽ mình thật sự có thể đem hết những lời oán hận chất chứa trong lòng đều nói cho Y Vận Hàm nghe, mà nghe xong kết quả sẽ không như mình nghĩ.

“Vừa rồi tôi nói không phải suốt một đêm, là vì sau này mỗi ngày tôi đều hy vọng có thể ở bên cạnh em.”

Y Vận Hàm tiếp tục nói, phà hơi thở ấm áp bên tai Hạ Đông Noãn, nói rõ ràng từng tiếng.

Nghe lời thổ lộ thâm tình của Y Vận Hàm, suýt nữa cảm động muốn khóc, nhưng trong lòng lại như có dòng nước ấm rót vào, toàn thân thoải mái cực kỳ.

Có lẽ hôm nay nàng mới lần đầu tiên phát hiện điểm khác biệt của Y Vận Hàm, đúng là không được nhìn mặt mà bắt hình dong. Cho nên, lòng tin của nàng đối với cô gái này tựa hồ lại lên một bậc. Ít nhất lúc này Hạ Đông Noãn có thể cảm giác được trái tim vẫn trôi nổi như lục bình của mình được Y

Vận Hàm thật lòng bỏ thêm mỏ neo.

Nếu không có những lời nói này, trong lòng Hạ Đông Noãn vĩnh viễn không cảm giác được an toàn, vĩnh viễn mang theo thái độ ngửa đầu lên nhìn cùng không tin tưởng đối với tình cảm của hai người, bởi vì nàng cảm thấy Y Vận Hàm như một chú chim nhỏ không có chân, không ngừng bay nhảy, cũng không muốn dừng lại. Nhưng hiện tại, dù cho không tự tin đến đâu, nàng đều cảm thấy mình hẳn nên tin tưởng Y Vận Hàm thật sự sẽ dừng bước vì mình. Trong lòng, lần đầu tiên sinh ra dừng cảm như đoá huyết sắc tường vi.

Hành động thân mật của hai người làm cho ông chủ tiệm nhìn mà choáng váng, tuy rằng không nghe rõ hai người nói gì, nhưng về mặt cùng hành động kia cũng giống một đôi tình nhân quá. Nếu mỹ nữ này và mỹ nữ kia là một đôi, lại nghĩ đến thằng con còn không ai thèm ngó của mình, chai nước tương trên tay trượt xuống, toàn bộ đổ xuống nồi vịt hầm đã đun suốt ba bốn tiếng của mình. Trên khuôn mặt già nua nhất thời hiện lên vẻ ngẩn ngơ kinh ngạc, chợt nghĩ đến lời khuyên của bà vợ ở nhà, ngắm gái đẹp nhiều quá thể nào cũng xảy ra chuyện.

Bây giờ thì nồi canh này vĩnh viễn cũng không bán được.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Y Vận Hàm cảm bộ áo ngủ dễ thương mà lần trước khi mình say rượu rồi bị Hạ Đông Noãn thay ra để đi tắm rửa, bắt đắc dĩ không biết sao mình cùng bộ áo ngủ này có duyên thế, lúc gần đi còn quăng lại cho Hạ Đông Noãn một cái nháy mắt quyến rũ khiến nàng mặt đỏ tim đập, rồi lắc lắc thân hình như rần nước tiến vào phòng tắm. Trái lại Hạ Đông Noãn không bình tĩnh như vậy.

Nhìn chằm chằm tắm ga giường mà Y Vận Hàm đã từng ngủ, từng trần trụi không mặc gì, từng lăn qua lăn lại, nghĩ hôm nay cùng chung chăn gối, cùng chung chăn gối phải không nhỉ? Nếu nói bản thân không hề nghĩ gì không đứng đắn, không nghĩ muốn đẩy ngã người con gái mà làm lòng mình ngứa ngáy từ lâu kia thì khẳng định sẽ bị sét đánh vì nói dối, nhưng trọng điểm là làm thế nào thôi, đẩy ngã đến trình độ nào, thế nào mới không bị từ chối mới là vấn đề mà Hạ Đông Noãn lo lắng thực sự.

Chuyện giữa trai và gái Hạ Đông Noãn còn cảm thấy mong lung mê man, hướng chỉ là hai người con gái, có khi lát nữa đâm lao phải theo lao, đẩy thì đẩy, kết quả đã được Y Vận Hàm dưới người rồi lại không biết bước tiếp theo nên làm thế nào, như thế chẳng lẽ còn không dọa người.

Nàng đột nhiên nghĩ đến Trần Mặc không lâu trước đó từng lén lút chia sẻ với mình một tài khoản hòm thư thần thần bí bí, cười nói: “Chờ đến lúc cậu muốn tóm lấy Y Vận Hàm thì sẽ cần dùng đến”. Xem ra, thời cơ đã đến, bên trong nếu không có gì bất ngờ thì chính là AV mà chỉ có Trần Mặc đại dám mà kia mới có thể xem, xem ra mình cũng phải sa đoạ một lần.

Hạ Đông Noãn giống kẻ trộm nhìn ánh đèn hân ám trong phòng tắm, nghe được trong ấy truyền ra tiếng nước bị bơm mới luồng cuống chạy đến thư phòng, mở máy tính, đăng nhập bặt hòm thư kia lên.

Một loạt bưu kiện chính tề dĩ nhiên có tên là “Tư liệu giáo dục tiên tiến của đảng”, Hạ Đông Noãn nhìn một trận choáng váng, đây là tình huống gì? Tiên tiến? Hạ Đông Noãn kiên nhẫn kiểm chế, kích mở một tệp tin rồi chọn một video tải về máy, bỏ vào trong thư mục văn kiện của mình.

Vụng trộm liếc phòng tắm một cái, thấy tư thế đó của Y Vận Hàm xem ra còn phải một lúc lâu, nàng liền lấy tai nghe cắm vào máy tính, có chút chột dạ lại có chút chờ mong mở một cái ra xem. Một bên vừa đề phòng bị Y Vận Hàm phát hiện, một bên còn muốn thưởng thức video, thật đúng là rèn luyện hai nửa não của Hạ Đông Noãn.

Đúng là không xem thì không biết, vừa thấy liền bị dọa nhảy dựng, con chuột trên tay thiếu chút nữa bị nàng ném xuống.

Khúc dạo đầu chính là hai cô gái trần truồng dây dưa trên sàn phòng khách, về mặt hưởng thụ môi lưỡi quấn quýt, cô gái ở bên trên dùng một bàn tay sổng chết nắm lấy ngực của một cô gái khác, từ trong tai nghe truyền đến tiếng rên rỉ dâm dăng kích thích vô đại não Hạ Đông Noãn. Thị giác lẫn thính giác bị song trọng kích thích thiếu chút nữa khiến con mắt Hạ Đông Noãn rớt ra, vừa mới xem một chút sao lại khẩu vị nặng như vậy chứ.

Cái này, nàng rốt cục hiểu được vì cái gì thứ này lại lấy tên thế, thì ra chữ Trung Quốc bác đại tinh thâm, là tư liệu giáo dục giới tính tiên tiến của đảng mà. Hạ Đông Noãn đối với trình độ văn hoá của người sáng lập ra hòm thư này bội phục sát đất.

Không thể không nói, mấy bộ phim mà Trần Mặc bí mật để cử thật đúng là đã qua lựa chọn cẩn thận, nữ diễn viên rất đẹp không nói, AV đều làm cho người lần đầu xem cảm giác khẩu vị hơi nặng, cảm thấy hơi ghê, nhưng xem nhiều lại duy mỹ lại chân thật phơi bày da thịt, quả thực là sự kết hợp lớn nhất trong sex – hoà hợp giữa mỹ cảm và thực chất, làm cho cô bé được xem như ngây thơ thuần khiết như Hạ Đông Noãn đều bị khiêu khích không thôi.

Đặc biệt là một đêm dạ hắc phong cao, dễ xảy ra chuyện như thế này. Hạ Đông Noãn chột dạ, tay cũng hơi run rẩy, thật không biết do sợ hãi hay hưng phấn.

Bất quá, nhìn thân thể của hai người kia kết hợp, tới gần, Hạ Đông Noãn cũng quên mất mình đang ở nơi nào, cô gái nhiệt tình nóng bỏng đang đè lên trên một cô gái khác kia nhìn qua không đẹp, không quyến rũ bằng Y Vận Hàm chút nào, nếu cô ta biến thành Y Vận Hàm. ....Hạ Đông Noãn đột nhiên không tự chủ được đem mình và Y Vận Hàm nhập vào hai nhân vật trong phim.

Trời đất, thế cũng quá phun máu, chỉ mới tưởng tượng thôi mà Hạ Đông Noãn đã cảm thấy mình khí huyết quay cuồng, cả người dục hoả như muốn thiêu cháy vậy.

Hình ảnh trong phim, mỗi một cử động mập mờ hoặc trực tiếp làm đều khiến cho Hạ Đông Noãn cả người nổi da gà, thật giống như làn da mềm mại trơn nhẵn của Y Vận Hàm đang va chạm trên người mình, ở bên tai mình thổi khí. Cứ xem tiếp như vậy không biết mình có nóng đến chảy máu mũi không. Động tác dâm mỹ này, tiếng rên rỉ lớn đến thế thật sự làm cho Hạ Đông Noãn hold không được, mặt của nàng đã sẫm hồng như quả táo, ngay cả hô hấp cũng dồn dập lên, trong lòng bàn tay dần dần chảy ra mồ hôi trong suốt.

Hạ Đông Noãn xem mà cổ họng không tự giác bắt đầu khô khốc cần nuốt nước miếng. Lần đầu tiên tiếp xúc với thứ cấm 18+ gì đó, nhìn động tác biến hoá của hai cô gái kia, nhắm nháp thứ tuyệt vời của đôi phương, những thứ này đối với nàng mà nói quả thực đánh vỡ nhận thức về tình yêu hai mươi mấy năm qua của nàng. Mà kiểu nhập tâm này liền khiến cho nàng căn bản không không chú ý đến phòng tắm đã tắt, Y Vận Hàm mặc áo ngủ dễ thương cực kỳ không phù hợp, dùng khăn tắm chà lau bọt nước chưa khô trên đầu, đi xuyên qua phòng khách, đang từng bước một đi tới thư phòng.

Hạ Đông Noãn nhìn một cô gái liếm chỗ tư mật của cô gái khác, còn người kia phát ra tiếng rên rỉ thoả mãn không chút hàm súc nào, một màn phổ cập khoa học, thì ra hai người con gái làm tình thế này. Khi cho rằng mình thật đúng là học hỏi thêm được nhiều điều, Y Vận Hàm đột nhiên đẩy cửa thư phòng ra, thấy bộ dáng Hạ Đông Noãn kỳ quái, đang đeo tai nghe, con mắt như muốn rớt ra nhìn chăm chăm màn hình cũng không biết đang xem cái gì, chưa hề phát hiện ra mình đang tới gần, cô liền tò mò lên tiếng hỏi.

“Đang xem gì thế? Chăm chú đến vậy.”

Toàn bộ tinh thần của Hạ Đông Noãn đều đang tập trung trong phim cấm, hoàn toàn không phát hiện Y Vận Hàm đã sắp đi đến chỗ mình đang xem AV, bị cô gọi giật mình, dọa đến hồn phách suýt nữa bay mất một nửa, cả người đều phản ứng thái quá. Nàng theo bản năng ngẩng phát đầu, thấy Y Vận Hàm vẻ mặt kỳ quái nhìn mình, đầu “âm” một tiếng, không kịp nghĩ, trong lúc căng thẳng đứng bật dậy thật mạnh, muốn đưa tay đi tắt máy tính, lại trong chốc lát không tìm được con chuột, càng bị kích là vì dùng sức quá lớn, phích cắm tai nghe bị kéo ra.

“Uhm~ a! ~ Baby, a ~ cho em! Cho em!”

Từ trong máy tính truyền ra tiếng rên rỉ, thậm chí ngay cả tiếng nuốt nước phun mật đều rõ ràng vang lên quanh quần trong thư phòng. Y Vận Hàm và Hạ Đông Noãn đều tròn tròn mắt, sự im ắng đột ngột làm cho tiếng rên rỉ như sấm kia chui vào màng nhĩ hai người, toàn bộ lỗ chân lông đều dựng đứng lên. Hạ Đông Noãn cuối cùng cũng biết xem AV bị bắt tại trận có cảm giác thế nào, quả thực y hệt khi bị giật điện cao thế, trái tim suýt chút nữa kích động đến ngừng đập.

Ngay cả Y Vận Hàm cũng không kịp phản ứng có chuyện gì xảy ra, một tay còn khựng lại đặt trên đầu, nhìn qua giống như Thượng Đế ấn nút tạm dừng thời gian cho căn phòng này.

May mắn, Hạ Đông Noãn còn không phải đứa ngốc, thật ra trong thoáng chốc liền phản ứng lại, khuôn mặt hồng đến phát tím nhanh chóng lấy tay rảnh tắt màn hình, lòng thì thầm kêu hối hận, vừa rồi lúc chỉ mình treo chuông sao không nghĩ tới việc trực tiếp tắt màn hình chứ, hiện tại nói gì cũng đã muộn, cả người hoàn toàn bị phủ một tầng hình tượng đáng khinh.

Hạ Đông Noãn cảm thấy mình hiện tại tựa như một cái 2B, không đúng, ngay cả 2B cũng không giống, nói chính mình là 2B, người ta bút máy còn không nguyện ý đầu, trên thế giới này nào có người trong lòng tồn tại ý nghĩ muốn lấy lòng người khác lại bị ai bị nữ nhân vật chính bắt gặp đang có ý dâm như thế chứ.

“Em không phải, không phải. ....”

Trong lòng nàng như bị đánh đổ bình ngũ vị, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào. Chỉ là theo bản năng muốn phủ nhận gì đó. Hạ Đông Noãn dù sao đúng là vẫn còn là hoàng hoa đại khuê nữ, hướng chi đây là lần đầu tiên xem thể loại phim này, trên mặt như một bản giao hưởng hết một đợt lại một đợt hồng. Căn bản nàng không dám ngẩng đầu nhìn Y Vận Hàm, cúi đầu thấp đến nỗi sắp đụng đến ngực.

Gục đầu do dự nửa ngày phát hiện nữ nhân trước mặt thế nào không có phản ứng gì, ngay một câu cũng không nói, không phải cảm thấy mình quá đáng khinh nên giận rồi đấy chứ.

Hạ Đông Noãn len lén ngẩng đầu liếc Y Vận Hàm một cái, nhìn thấy Y Vận Hàm dĩ nhiên tựa tiểu phi tiểu lau tóc, cứ như không xảy ra chuyện gì, nheo mắt đi tới gần mình. Mặt yêu mị bên khoe miệng quả thực như một cái hố đen, cắn nuốt hết mọi cảm giác cũng như ánh mắt của Hạ Đông Noãn.

Lấy chiều cao của Hạ Đông Noãn, có thể vừa vịn ngắm được hai ngọn núi duyên dáng yêu kiều của Y Vận Hàm. Tuy cô mặc một bộ áo ngủ dễ thương hoàn toàn không hợp, nhưng trọng điểm là, Y Vận Hàm thế nhưng không mặc bra, không mặc bra đó nha! Xuyên thấu qua chất vải áo ngủ, Hạ Đông Noãn thậm chí còn có thể nhìn thấy hai điểm hồng non mềm kia.

“Không phải cái gì chứ?”

Y Vận Hàm đi đến trước mặt Hạ Đông Noãn, cười khê hời, ngữ khí đột nhiên lúc đó trở nên nhu tình kỳ lạ, giống như vừa mới tắm qua nước vậy, mang theo cảm giác ướt át âm thấp. Hạ Đông Noãn thật sự suýt đui mù, bộ ngực mềm mại ập tới còn mang theo hương sữa tắm, rất dục hoặc quyến rũ: “Tôi

thấy, vừa rồi em xem cái gì mà hăng say quá vậy?” Nói xong, Y Vận Hàm vươn tay muốn mở màn hình lên.

Kỳ thật Y Vận Hàm đã sớm đoán được Hạ Đông Noãn đang làm gì, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng như mặt trời kia, cô chỉ muốn đến gần một chút, lại gần một chút nhìn xem tiêu sắc lang có sắc tâm này rốt cuộc có sắc đảm hay không. Sự thật chính là, cô thật sự đã xem nhẹ Hạ Đông Noãn.

Bởi vì bộ dáng đầy xuân tình kia của Y Vận Hàm, Hạ Đông Noãn hoàn toàn trọn tròn mắt, đây không phải câu dẫn người khác thì là gì, quả thực chính là một Đát Kỷ trọng sinh mà. Nàng biết mình không chống đỡ nổi sự quyến rũ của Y Vận Hàm, nhưng không ngờ sức hấp dẫn của cô ấy lại lớn như vậy, trong lúc giờ tay chân không giống sự ngây ngô của một thiếu nữ mà lại tàn ra sự thành thực lại không chút cản trở hấp dẫn trí mạng, làm cho toàn thân nàng như dấy lên một đoàn lửa cháy.

Nhưng phải biết, vật cực tất phản, khổ tận cam lai, Hạ Đông Noãn bị áp bức về mặt tinh thần thường xuyên cũng sẽ hoa hoa lệ lệ biến thân. Đặc biệt vào thời khắc như chỉ mảnh treo chuông, dưới tình thế cấp bách, Hạ Đông Noãn làm một hành vi mà chính nàng cũng không thể giải thích.

Nàng phi thường nhanh chóng một tay vòng ôm lấy eo Y Vận Hàm, một tay khác lại thuận thế đè lại ngọc thủ đang nâng lên của Y Vận Hàm, trực tiếp hướng tới hai ngọn núi không mặc bra kia, ghé sát lại: “Không cần tò mò, hiện tại em sẽ biểu diễn cho chị xem!”. Nói xong, trực tiếp liền cách lớp vải, cắn lên điểm mẫn cảm của Y Vận Hàm.

“A~”

Y Vận Hàm bị Hạ Đông Noãn đè lên cái bàn đặt trong thư phòng, thật sự hoàn toàn không kịp phản ứng, bị tấn công đột ngột, còn bị liếm điểm nhỏ nhỏ đỏ hồng kia, cảm giác ướt át nóng hổi ma sát cách lớp vải áo ngủ làm cho Y Vận Hàm thật sự khắc chế không được một tiếng thở nhẹ, đồng thời thời cũng kích thích Hạ Đông Noãn khẽ run rẩy.

Y Vận Hàm nghe rõ ràng câu cuối cùng Hạ Đông Noãn nói, đúng là bởi vì nghe rõ, cho nên thân thể mới nóng lên kỳ cục, tựa như một khối băng sau khi bị lửa thiêu hoàn toàn tan chảy thành một vùng nước. Cô chưa bao giờ biết từng tế bào của thân thể mình sẽ xao động như thế. Toàn thân từng đầu dây thần kinh tựa hồ đều nhảy nhót, cùng đợi bị sự nhiệt tình của hai người làm lễ rửa tội.

Bầu không khí động tình ướt át không ngừng nóng lên, nóng lên, Hạ Đông Noãn cũng hòa theo nữ nhân không an phận mà trong đầu mình đã sớm muốn làm một số chuyện, từng bước trầm luân trong một đêm tươi đẹp như vậy.

Ai câu dẫn ai, ai đẩy ngã ai, thì có quan hệ gì đâu. Dù sao tôi cũng đã sớm nhận định chính là Người đó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Hạ Đông Noãn về mặt mê say cách lớp vải áo liếm mút một chút thỏ ngọc mềm mại ôn nhuận của Y Vận Hàm, dục vọng bản năng khiến nàng ngây ngô luống cuống lại không nhìn được tới gần, tay kia thì có chút rụt rè lại khắc chế không được đặt lên một đầu thỏ ngọc khác, nhẹ nhàng ma sát, không dám dùng sức, nhưng đủ để làm cho người dưới thân khẽ run rẩy.

Nàng cũng không biết năng lực bắt chước của mình lại tốt như vậy, là do dục vọng chôn giấu quá sâu trong đáy lòng, hay là một thứ bản năng không cần học cũng hiểu, nàng chỉ biết là, cô gái trước mắt làm cho trái tim mình yêu đến bắt đầu nhức nhối.

Bởi vì liếm mút mà xuất hiện một vòng ẩm ướt, làm cho chỗ nổi lên kia có vẻ càng thêm trong suốt. Hạ Đông Noãn thậm chí không kịp cởi quần áo của Y Vận Hàm, đã ngậm điểm đỏ nhỏ nhỏ kia vào miệng, dùng đầu lưỡi tận tình khơi gợi nó dựng lên. Nàng có chút đùa dai nhay nhay viên tròn nhỏ nhỏ đã bắt đầu phồng hồng, thoả mãn nghe được Y Vận Hàm chịu không nổi kích thích mà hít không khí, tiếng rên rỉ nhỏ vụn tựa như thuốc kích thích, chui vào màng tai Hạ Đông Noãn, cổ vũ mỗi một tế bào rơi vào hưng phấn nhảy nhót.

Y Vận Hàm tự nhiên biết chuyện gì sẽ xảy ra kế tiếp, phân chờ mong cùng khẩn trương trong lòng giống như vén lên lớp mặt nạ thoải mái không kiềm chế mà cô quen dùng, để cô như trở về những năm tháng xanh miết của thời thiếu nữ khi mỗi tình đầu chớm nở. Nhưng mà, cô không còn lần đầu tiên, tiêu Noãn có để ý không? Nếu cô mở miệng nói những lời đó, có thể nào.....Tùng bởi vì hồi còn trẻ không biết bảo vệ bản thân thế nào, tùy ý đánh mất một thứ quan trọng của một nữ nhân, nhưng hết thảy đều đã xảy ra, không thể quay đầu, cũng không có cơ hội hối hận.

Y Vận Hàm đột nhiên trở nên do dự không quả quyết, lý trí còn sót lại nói với cô nên dừng lại. Vì thế, cô hết sức khắc chế cảm giác mau chóng dâng tràn khi điểm mẫn cảm bị dụ dỗ kích thích, nâng cằm Hạ Đông Noãn lên, nhìn ánh mắt bị tình dục che kín mà hơi ửng hồng nhưng vẫn không mất vẻ hồn nhiên kia, khó khăn hỏi, cổ họng như nghẹn lại, làm thanh âm cô khàn khàn dị thường.

“Noãn.”

“Ừ?”

“Nếu, chị nói, đây không phải lần đầu tiên. Em, có dễ bụng không?”

Hạ Đông Noãn bị bàn tay ôn nhu ôm lấy khuôn mặt, không biết vì sao không khí đang tốt như vậy mà Y Vận Hàm lại đột nhiên dừng lại để nói chuyện với mình, nhưng nàng vẫn từ trong ánh mắt Y Vận Hàm nhìn thấy được ngọn lửa bởi vì tình yêu mà cháy rừng rực. Chỉ là vẻ mặt nghiêm túc đó cùng câu nói tiếp theo lại làm nàng có chút khổ sở.

Câu nghi vấn kia như một cây kim đâm vào lòng Hạ Đông Noãn, cũng như một câu tự hỏi trong thâm tâm nàng. Nàng có chút ngơ ngác nhìn, phản ứng gì cũng đình trệ. Không phải lần đầu tiên, hình như không có gì kỳ lạ, việc đó như thể trong tưởng tượng của mình cũng là chuyện hiển nhiên. Vậy vì sao trái tim vẫn nhói đau đây? Nàng tự hỏi chính mình, thật sự không ngại sao?

Có lẽ, đó không phải là dễ bụng. Hạ Đông Noãn biết mình sẽ không vì chuyện Y Vận Hàm có phải còn lần đầu tiên không mà thay đổi thái độ yêu cô, nhưng cũng không hiểu vì sao lòng mình lại đau đến thế, mà sự đau đớn này chỉ có thể đợi đến khi nàng trưởng thành rồi mới hiểu được, đó là sự ảo não cùng mất mát vì không thể tìm được Y Vận Hàm trong những năm tháng rực rỡ nhất, để trao cho cô một tình yêu tươi đẹp đắm say nhất, chứ không phải vì để ý tới quá khứ của cô, mà là đau vì những tổn thương mà người con gái này từng phải chịu.

Nhìn sắc mặt hơi kinh ngạc cùng phản ứng không thể lập tức đưa ra câu trả lời của Hạ Đông Noãn, trong ánh mắt hồn nhiên không che dấu lộ ra một tia cảm xúc khó hiểu, trái tim Y Vận Hàm bỗng nhiên bắt đầu trầm xuống. Có dễ bụng vốn là phản ứng rất bình thường, nhưng vì sao trái tim cô lại vẫn đau đến thế, chớp mũi lại cay cay thế này đây? Y Vận Hàm cười thầm mình kỳ vọng quá lớn, vì thế đến khi thất vọng liền có hơi không thể thừa nhận.

“Vậy, chị đi ngủ trước.”

Y Vận Hàm âm thầm xoa người, dù là nữ nhân trên tình trường rất phong vân giờ phút này cũng không biết nên phải làm thế nào để đối diện với người con gái mới một phút đồng hồ trước còn đang lấy lòng mình. Bóng lưng so với chính diện càng tuyệt tình, nhưng cũng đồng dạng càng có thể làm cho người ta cảm giác được sự yếu ớt của người đó.

Hạ Đông Noãn bỗng nhiên ý thức được phản ứng của mình có thể làm tổn thương Y Vận Hàm, tâm tư của con gái rất tinh tế, luôn có thể nhanh chóng nắm được thứ cảm xúc rất nhỏ này. So với việc nghe những lời nói đó, Hạ Đông Noãn cảm thấy mình càng sợ Y Vận Hàm xoay lưng lại với mình như thế, giống như hàm chứa một sự thất vọng sâu sắc, làm cho người ta bỗng dưng đau lòng vạn phần.

“Vận Hàm.” Hạ Đông Noãn từ phía sau giữ chặt thân ảnh muốn rời đi của Y Vận Hàm, hai tay xuyên qua vòng eo mảnh khảnh kia, ôm chặt lấy, giống như ôm bảo bối trân quý nhất thế giới này. Tựa đầu lên lưng Y Vận Hàm, có chút nhẹ nhàng chậm rãi nói: “Không phải như chị nghĩ đâu, em chỉ là không hiểu, chỉ hoang mang, chỉ là phản ứng có chút trì hoãn mà thôi.”

Thanh âm Hạ Đông Noãn trầm thấp sâu kín, có cảm giác bất đồng với kiểu ngượng ngùng trước kia, đột nhiên có cảm giác thực xa xôi, sâu kín tiến vào lòng Y Vận Hàm, mang theo cảm giác làm tâm thần yên ổn đặc thù: “Chỉ là bởi vì không thể trở thành người đầu tiên của chị nên em cảm thấy có chút tiếc nuối mà thôi. Rất đau lòng, chưa bao giờ đau như vậy. Cho nên, đừng xoay lưng lại với em, sẽ càng đau hơn. Em, em yêu chị!”

Hạ Đông Noãn theo bản năng nhẹ nhàng dụi dụi vào lưng Y Vận Hàm vài cái, có ý làm nũng, nhưng cảm giác ôm người kia vào trong lòng tuyệt vời tới mức làm cho nàng không muốn buông tay, cả đời cũng không. Không biết nên làm thế nào để đem tình yêu sắp sửa bao trùm lấy mình này nói cho Y Vận Hàm biết, nhưng động tác có thể chứng minh hết thảy. Cái ôm của nàng, lời của nàng, kèm theo luận điệu không thành thực, cũng như khẩu khí bối rối không hiểu, lại là những lời tình thoại ôn nhu động lòng người nhất mà Y Vận Hàm từng nghe qua.

Lời nói giữa tình nhân chính là có ma lực như vậy đó, mới một giây trước trái tim còn chìm dưới vực, hiện tại lại chậm rãi bay lên thiên đường, theo đó Hạ Đông Noãn có chút si ngốc hỏi “Chị, có bằng lòng để em trở thành người cuối cùng của chị không?”, thì thầm nửa như tự nói với mình, hoặc ẩn chứa tâm tình như cúng bái, hơi mang theo run rẩy, lại sâu thẳm lọt vào lòng Y Vận Hàm, toát ra một vắng thái dương nho nhỏ.

Y Vận Hàm không nói gì nữa, chỉ dùng hành động để chứng minh hết thảy. Cô xoa người nắm tay Hạ Đông Noãn đi đến căn phòng mình từng có duyên ngủ một đêm, khoá cửa phòng, đem hai tay Hạ Đông Noãn vòng lên cổ mình, không còn gì cố kỵ hay trở ngại, thể xác và tinh thần thể hiện quyền sở hữu hôn lên đôi môi thơm làm cho mình ngây ngất lại lưu luyến không quên kia.

Dục tình còn chưa biến mất, trong nháy mắt đã bị nộ hỏa sâu nóng bỏng một lần nữa nhen nhóm lên, một màn xuân sắc diễn ra trong phòng ngủ, cùng với hai thân thể càng ngày dựa càng gần, cơ hồ không có khoảng cách.

Vận mệnh luôn đặc biệt trùng hợp, cũng một đêm của mấy tháng trước đó, Hạ Đông Noãn chịu đựng nỗi xúc động của mình chỉ là một sai lầm, hôm nay lại muốn chân chính hoà làm một với cô ấy, hai người cũng thật sự biến thành quan hệ đó. Hiện tại nàng có thể danh chính ngôn thuận đối diện với cô gái khuyển quốc khuyển thành, phong hoa tuyệt đại này, muốn làm gì thì làm, để cho cô ở dưới thân mình hầu hạ. Bỗng nhiên, Hạ Đông Noãn cảm thấy hạnh phúc tới có chút bất ngờ, lại làm cho người ta nhìn không được mừng rỡ đến rơi lệ.

Thế giới này, nói điên cuồng cũng thật là điên cuồng.

Hạ Đông Noãn không nghĩ nhiều, chuyên tâm cảm thụ, trao đi, bởi vì đây là lần đầu tiên của nàng, dù đòi lấy hay cho đi, cũng đều là thời khắc quan trọng nhất. Mỗi nàng hết lần này đến lần khác ma sát đè ép môi Y Vận Hàm. Nhưng như thế cũng vẫn không thể làm cho nàng thoả mãn. Ngọn lửa toàn thân bị Y Vận Hàm cọ xát mà bốc lên, cái lưỡi không bị cản trở ở trong khoang miệng người truy ta đuổi. Nàng chưa bao giờ biết mình lại cảm giác trống rỗng đến thế, cần một ai đó đến lấp đầy chỗ trống ấy thế này.

Y Vận Hàm bị Hạ Đông Noãn ôn nhu đè lên ga giường mềm mại, hai chân quấn quýt lấy nhau, hai người đều không ngừng hút lấy mật ngọt từ trong khoang miệng đối phương, cảm thấy thế nào cũng không đủ thoả mãn. Hạ Đông Noãn cong đầu gối, vô thức ma sát chỗ tư mật giữa hai chân của Y Vận

Hàm, bên tai vui sướng đón nhận tiếng nước nở kiêu mị của Y Vận Hàm. Hạ Đông Noãn như được uống máu gà, bị tiếng rên rỉ này kích thích khí huyết xông thẳng vào lòng.

Tay nàng đã sớm không thể thỏa mãn chỉ cọ xát cách một lớp vải áo, cánh tay nhỏ bé thừa dịp Y Vận Hàm không chú ý, từ vạt áo ngủ luồn tới trước. Thăng đèn bất giác trên thân Y Vận Hàm đã không còn mảnh vải. Hạ Đông Noãn hơi run rẩy vuốt ve mỗi tấc da thịt trên vòng eo tinh tế, ngón tay linh động chạm rất khẽ, giống như sợ làm tổn thương tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ này, lại làm cho Y Vận Hàm bị sự âu yếm không trúng trọng điểm này làm cho khó nhịn cực.

Y Vận Hàm bứt rứt trong người, cũng nhẹ nhàng trút bỏ quần áo trên người Hạ Đông Noãn, nhìn bra có hình nhân vật hoạt hình trên đó, Y Vận Hàm thật sự nhin không được bật cười.

“Giữ chứ?” Hạ Đông Noãn bất mãn vì bầu không khí đang tốt như vậy lại bị Y Vận Hàm cười phá vỡ, hơn nữa vẻ mặt cười cợt rõ ràng mang theo ý chế nhạo, nàng đành phải trừng phạt cắn cắn môi Y Vận Hàm.

“Không có gì, đáng yêu thôi.” Y Vận Hàm xuyên hai tay vòng qua sau lưng Hạ Đông Noãn, nhẹ nhàng búng, giải thoát trói buộc trước ngực nàng. Y Vận Hàm thực kinh ngạc, Hạ Đông Noãn nhìn qua chưa phát giác lại có dáng người tốt như vậy, làm cho cô thật sự đại khai nhãn “giới”.

“Đừng nhìn!” Hạ Đông Noãn có chút ngượng ngùng, quên mất hai tay mình còn dừng lại trên hai ngọn núi đứng thẳng mê người của người khác, xoa bóp điểm phản hồng tròn trịa, nhìn nó trở nên cứng rắn, cùng đợi mình đến nhắm nháp.

“Nhìn đẹp như vậy, vì sao không cho nhìn chứ!” Y Vận Hàm tí mỉ thương thức, mặc kệ khuôn mặt hồng rực của Hạ Đông Noãn, hai tay cũng phủ lên, bắt đầu xoa bóp. Thấy toàn thân Hạ Đông Noãn nghe lời mà nổi lên da gà đáng yêu, bên tai cũng sung huyết.

Hạ Đông Noãn bực bội kéo hai tay nghịch ngợm của Y Vận Hàm đặt lên hai sườn, hai mắt bắt đầu đỏ bừng, Y Vận Hàm không mảnh vải tựa như nữ thần Athena có được thân thể với tỷ lệ hoàn mỹ trong thần thoại Hy Lạp. Dưới ánh đèn ngủ mờ ảo, loé lên lực hấp dẫn mê người trí mạng.

Hạ Đông Noãn cúi người, khấn cấp thành kính hôn một đường xuống dưới, đặc biệt mê muội đối với xương quai xanh như cánh bướm cùng hai chỗ hõm sâu trên cổ, không biết là do bản năng của nàng quá mạnh mẽ, hay thân thể biết chạm đến nơi đó có thể kích gọi dục vọng của nữ nhân càng thêm mãnh liệt. Nàng liếm mát làm Y Vận Hàm suýt chút nữa kinh hô thành tiếng, có cổ ả ướt đẫm lên dưới thân, làm cho Y Vận Hàm xấu hổ.

Nhẹ nhàng rạo rực giữa ngáy cùng đầu lưỡi ướt át buông thả, Hạ Đông Noãn không buông tha một chỗ nào, hai vú trước ngực, hai điểm đỏ hồng, làm cho nàng yêu thích không buông tay. Hôn lên một hạt đậu, dịu dàng đánh lưỡi vòng vòng, tay kia cũng không tha một bên khác. Miệng nhẹ vuốt ve, rồi sau đó đột nhiên dùng sức, nhìn chỗ kia quả thực vì mình mà dựng thẳng cùng cứng rắn hẳn lên.

“Vừa rồi học được không ít nhì!” Y Vận Hàm chịu đựng khoái cảm ập tới như thủy triều, còn không quên trêu chọc Hạ Đông Noãn, như ý nguyện thấy được Hạ Đông Noãn ngẩng đầu, sắc mặt đột nhiên hồng rực, trong vẻ mặt si mê pha lẫn sự ngượng ngùng bị phóng đại vô hạn, thật sự làm cho Y Vận Hàm chỉ hận không thể một ngụm nuốt nàng.

Hạ Đông Noãn bị Y Vận Hàm thỉnh linh ném ra một câu như thế làm nàng cảm giác mình càn rỡ, muốn làm cho nữ nhân ăn nói độc địa này cảm miệng, cách tốt nhất chính là làm cho cô không rảnh mở miệng nói chuyện. Ai nói Hạ Đông Noãn đơn thuần? Kỳ thật người không đơn thuần nhất chính là tiểu sắc lang này, chỉ bởi vì không có ai chỉ dạy thôi, nàng chỉ mất một chút liên ngộ ra đạo lý này.

Cúi đầu hung tợn hôn lên rốn Y Vận Hàm, đầu lưỡi linh hoạt chui vào, bắt đầu cao thấp trêu chọc. Hai tay cời xuống quần ngủ của Y Vận Hàm. Môi nàng chậm rãi di chuyển xuống, hôn qua cái bụng bằng phẳng, đi tới tam giác thần bí mê người, loáng thoáng có thể thấy vườn hoa tuyệt mỹ. Nàng cách quần lót nhẹ nhàng liếm cửa vào huyết động. Quả nhiên, động tác kia kích thích thân thể Y Vận Hàm cong lên, lờ lờ đến miệng biến thành tiếng rên rỉ động tình tràn ra qua kẽ răng.

“Khả, có thể chứ?” Hạ Đông Noãn thật sự có phản khí huyết không thông, hung hăng nuốt nước miếng nhìn Y Vận Hàm cũng đồng dạng có chút ý loạn tình mê, nghiêm túc hỏi.

Hô hấp hỗn loạn đến nỗi cảm giác hít thở khó khăn, tóc phân tán trước ngực, đôi môi đỏ bừng kéo ra một sợi chỉ bạc, ánh mắt ngập dục tình đã sớm bán đứng tiếng lòng của cô, bản thân đã lạc lối trong đêm đam mê này, lý trí gì đều đều biến mất hầu như không còn.

Y Vận Hàm nhìn Hạ Đông Noãn ngẩng đầu dậy, khuôn mặt bị tình dục tra tấn trở nên càng tuyệt sắc, cô hoàn toàn bị cô gái trước mắt này hấp dẫn. Trong lòng lại bực bội, đã đến mức này còn hỏi có thể không, chẳng lẽ mình nói không thể là em ấy có thể lập tức dừng lại.

Kỳ thật Y Vận Hàm cũng chưa nói gì, chỉ ôn nhu kéo thân mình Hạ Đông Noãn qua, nhẹ nhàng phả hương thơm bên tai nàng, bỗng nhiên không hề báo trước ngậm lấy vành tai Hạ Đông Noãn, ôn nhu cắn xé, tay kia thì lại đưa ra đáp án cho câu trả lời kia. Cô để lại bàn tay mềm mại đáng yêu của Hạ Đông Noãn, chậm rãi đưa nó dọc theo đường cong cơ thể mình, luồn vào lớp quần lót đi tới khu tam giác đã sớm ướt đẫm, cười khê thương thức thân thể nóng lên của Hạ Đông Noãn, sau đó tùy ý để nàng tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50

Quả nhiên vẫn là bé Dưa Ngốc không có kinh nghiệm, rõ ràng là người muốn nằm trên, nhưng kết quả lại thẹn thùng đến nỗi căn bản không dám chạm vào mình.

Nghe trong hơi thở Y Vận Hàm tràn đầy tiếng cười, cảm thụ được vành tai bị chất lỏng ẩm ướt bao lấy, toàn thân Hạ Đông Noãn như vậy trong trạng thái bị thiêu đốt, chỗ đó là nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể nàng, nay lại bị người kia ngâm trong miệng, mà ngón tay thon dài mảnh dẻ còn va chạm vào sương sớm dính dính, Hạ Đông Noãn vốn trúc trắc liền khăn trương cực, không biết nên phản ứng thế nào.

Đầu ngón tay với những khớp xương rõ ràng của Y Vận Hàm phớt qua hai gò má bởi vì khăn trương mà ghen hông của Hạ Đông Noãn, thân thể lại chậm rãi trở nên càng thêm mềm mại. Bởi vì Hạ Đông Noãn đụng chạm không đúng trọng điểm lại quá mức rụt rè cẩn thận không chỉ càng đẩy lên lửa nóng thiêu đốt thân thể cô, mà ngược lại còn tăng thêm một thứ hư không trống rỗng muốn ăn lại ăn không được. Cô ngưng ngừng dùng hai chân kẹp chặt ngón tay Hạ Đông Noãn còn đang nghi chân một bên không tiến, phải biết, người có thể khiến cô làm như vậy kỳ thực cũng chỉ có người đặc biệt như Hạ Đông Noãn.

Tay bị kẹp lấy đủ để làm cho Hạ Đông Noãn dù là người gốc nhất thiên hạ cũng hiểu được ám chỉ trong đó, trong óc giống như có một bộ động cơ vĩnh viễn càng không ngừng xoay tròn, mang theo dục vọng của nàng xông phá nhà giam lý trí. Hạ Đông Noãn lấy ngón tay nhẹ nhàng lướt qua nơi mẫn cảm ẩm ướt thần bí của Y Vận Hàm, tựa hồ luyện tiếu tiếng hít thở dồn dập mê người bên tai cùng dáng vẻ bứt rứt quẩn rũ của Y Vận Hàm khi muốn mà không chiếm được. Ngẫu nhiên va chạm vào hạt châu sung to kia, sung huyết giống như một viên đậu đỏ làm cho người ta mê say, kích thích xúc giác nơi đầu ngón tay Hạ Đông Noãn.

“Hàm, chị ướt quá!” Tiếng cười khê bên tai làm cho thân thể Y Vận Hàm càng thêm mẫn cảm, dòng nước ấm không thể không chế nhảy mắt lại chảy ra không ít.

Cứ như không được dạy mà biết, Hạ Đông Noãn tìm được hạt đậu đỏ sung đỏ kia, bắt đầu lấy tay vui vẻ chơi đùa, cảm thụ được cảm giác dính ướt bao trùm đầu ngón tay, bỗng nhiên Hạ Đông Noãn rút tay ra, nhìn chất lỏng đậm mỹ quán trên đó, le lưỡi ra liếm ngón tay mình, hương vị đặc hữu thuộc về Y Vận Hàm làm cho nàng mê muội. Cũng không quản người dưới thân biểu tình kinh ngạc thế nào, nàng cúi người, cò chiếc quần lót đã sớm ướt đẫm trong suốt kia ra, thấp đầu hôn lên mảnh cây cối đã sớm lây lộ không chịu nổi.

“A ~” Đầu lưỡi Hạ Đông Noãn nhẹ nhàng đảo qua, một dòng điện bắn thẳng vào tim hai người, thân thể Y Vận Hàm không tự giác kịch liệt run rẩy một chút, nước âm càng tiết ra nhiều hơn. Thị giác bị mãnh liệt đã kích cùng cảm giác cường liệt ở hạ thân mau chóng làm cho cô cảm thấy thẹn cực kỳ, cô chưa bao giờ để cho bất kỳ ai từng làm như vậy.

“Ừm ~” Theo bản năng, Y Vận Hàm đưa tay muốn che, chính lúc này Hạ Đông Noãn đỏ mặt, lại làm ra một động tác cực kỳ ái muội khiêu khích. Nàng kiều mỹ đẩy mấy ngón tay Y Vận Hàm đang với ra, sau đó nhanh chóng ngậm lên nụ hoa động tình, càng nhập tâm hút lấy mật hoa chảy ra vì nàng, mặc kệ vẻ kinh ngạc cùng xuân tình ngập tràn trên mặt Y Vận Hàm.

Hạ Đông Noãn dùng lưỡi đưa đẩy chơi đùa nhị hoa, gạt ra một tầng lại một tầng trở ngại, thẳng cho đến khi chạm được chỗ động tình sâu thẳm bên trong. Mà Y Vận Hàm chỉ có thể theo bản năng cong người, thân thể giống như không phải của mình, càng không ngừng muốn tới gần Hạ Đông Noãn. Trong đầu ngưng tụ hình ảnh Hạ Đông Noãn say sưa cúi đầu, thân thể lại cảm thụ được cảm giác chiếc lưỡi mềm mại đang nhảy múa ở nơi tư mật, thanh âm nhắm nuốt bỗng nhiên bị phóng đại cùng vô số khoái hoạt mệnh mông ập tới làm cho tiếng rên rỉ của Y Vận Hàm cũng trở nên đứt quãng.

Tay Y Vận Hàm bởi vì nắm chặt ga giường mỏng manh mà trắng bệch, cổ nén cổ thủy triều dâng lên, thân thể đã hoàn toàn không phải chính mình, cảm giác này thật giống như mọc lên đôi cánh, càng ngày càng bay cao, càng tới gần thiên đường.

Hạ Đông Noãn không thẹn thùng do dự nữa, bởi vì khi nàng đột nhiên ngừng đầu vốn định nhìn xem mình có làm cho Y Vận Hàm thư thái không, lại bất chợt thấy được Y Vận Hàm động tình, mỹ hoặc đến cốt tủy, sợi tóc hỗn độn cùng hai má phồng hồng làm nổi bật đôi con ngươi khép mờ mà ý loạn tình mê, mang theo dục vọng sâu sắc đối với mình.

Một khắc ấy, Hạ Đông Noãn đột nhiên lý giải những kẻ hôn quân chỉ độc sùng một người, mặt trời lên đến ba sào rồi cũng không muốn tạo triều là vì sao, về tuyệt sắc này, cảm giác người đó nở rộ vì mình thật sự làm cho nàng thỏa mãn tốt đỉnh, thật muốn trực tiếp đem Y Vận Hàm hoà vào thân thể của mình, từ nay về sau không bao giờ chia lìa nữa.

Hạ Đông Noãn không tạm dừng, lại tiếp tục dùng chiếc lưỡi đỉnh hương quay cuồng xoay tròn ở chỗ đó của Y Vận Hàm, xảo diệu lướt trên đường cong chữ S, trêu chọc thân thể Y Vận Hàm khó nhịn run rẩy, giống như không đủ, lại không biết đi nơi nào tìm thỏa mãn, nước suối tình yêu càng không ngừng tuôn trào ra bên ngoài, động tác vận vẹo càng như đôi tư thế để Hạ Đông Noãn có thể nhắm nháp mình dễ dàng, thân thể mềm nhũn, hoàn toàn sa lầy.

“Noãn ~ a ~ ..... em.....” Hạt châu nho nhỏ bị Hạ Đông Noãn đùa giỡn mà trở nên sung phồng, càng đậm màu. Một tiếng thở dốc rên rỉ truyền vào tai Hạ Đông Noãn, kích thích mọi cảm quan tri giác của hai người. Y Vận Hàm có chút ngưng ngừng, bản thân cũng không thể lý giải mình thế nhưng lại phát ra âm thanh dâm loạn như thế. Thứ chất lỏng ngọt ngào thực sự quá mức mỹ vị làm cho Hạ Đông Noãn yêu thích không ngừng được động tác liếm mút.

Y Vận Hàm tùy ý để con thú nhỏ Hạ Đông Noãn này tùy ý lưu lại dấu vết trên người mình, dung túng những ngón tay ngây ngô của nàng mang theo dòng điện phớt qua mỗi chỗ trên cơ thể, đầu lưỡi mềm dẻo ra vào bộ vị tư mật của mình.

Khoái cảm tràn ra, khoang miệng còn vương vương vị Y Vận Hàm, Hạ Đông Noãn rút lưỡi mình ra, cúi người hôn lên môi cô, cạy mở khớp hàm cô, trấn an môi dưới bởi vì người kia chịu đựng kiềm chế không rên rỉ mà bị răng nanh cắn in hằn một ấn ký. Nhưng Y Vận Hàm lại bởi vì cái lưỡi của Hạ Đông Noãn rời khỏi, đột nhiên cảm thấy hạ thân trống rỗng đáng sợ, chỉ có thể theo bản năng kẹp lấy eo Hạ Đông Noãn, gian nan cọ xát. Hạ Đông Noãn nâng hai má Y Vận Hàm lên, nhìn cô đắm chìm trong dục tình có chút mê loạn, yêu đến mức trái tim cũng âm ỉ như chết.

Ngón tay nàng mang tính thăm dò trượt vào địa phương ướt át, dán chặt lên vách tường thịt gian nan tiến về nơi càng thâm sâu hơn. Chặt quá, đây là cảm giác của Hạ Đông Noãn. Vừa tiến vào liền cảm giác được đóa hoa giống như không kịp chờ bám lấy, ngón tay bị bóp chặt cứng, làm cho nàng nửa bước khó đi.

Tiến vào ôn nhu vô cùng lẫn ánh mắt toát lên mặt động tình không nở, làm cho nơi mềm mại trong đáy lòng Y Vận Hàm hoàn toàn sụp đổ. Dưới thân từng chút một bị lấp đầy, cô gái đang đè nặng trên người mình đang khản trương mà mê loạn nhìn mình. Dù Y Vận Hàm phong lưu đa tình cũng giống như lần đầu tiên nếm thử chuyện này, sự dị động trên thân thể cùng sự tê dại như có dòng điện chạy qua lưu lại thay thế hết mọi cảm giác, tốt đẹp triệt để lại làm cho cô không nhận được gút gao nhũm mây.

“Sao thế? Em làm không đúng à?” Hạ Đông Noãn nguyên bản còn có chút khản trương nhìn thấy Y Vận Hàm nhắm mắt thì nghĩ động tác của mình làm cho cô không thoải mái hay đau đớn, ngón tay lập tức khựng lại, bị vách tường siết chặt cũng không dám cử động nửa phần.

“Noãn, em nói thật đi, đây là lần đầu tiên à? Sao em thuần thục thế?” Y Vận Hàm giận dữ nói, bởi vì ngừng lại, tinh thần tan rã thần kỳ.

“Mới! Không! Có! Đây là lần ~ đầu ~ tiên của em!” Hạ Đông Noãn như bị chạm phải đuôi, tay kia thì kéo mặt Y Vận Hàm đang ngoảnh qua hướng khác lại, phi thường nghiêm túc nói. Nhìn Hạ Đông Noãn nghiêm túc như thế, Y Vận Hàm “Xì” một tiếng bật cười, tiểu sắc lang của cô thật quá đáng yêu, sự chăm chú tốt đẹp đó chỉ thuộc về riêng mình, quả thật làm cho người ta hạnh phúc muốn khóc.

“Chỉ yêu em!” Lúc này, Y Vận Hàm không cười, ngược lại khoé mắt còn hàm chứa một mặt nước mắt, ngữ khí vô cùng sùng nịnh. Hạ Đông Noãn kinh ngạc nghe Y Vận Hàm thình lình thốt ra những lời này, chưa bao giờ chính thức như vậy, chưa bao giờ khuôn mặt cô chân thành như thế, mang theo chút nước mắt cùng nét mặt không sợ hãi. Chính bởi một câu này, Hạ Đông Noãn nhận không được run rẩy.

Hạ Đông Noãn hàm chứa nước mắt, cúi người xuống gần sát bên tai Y Vận Hàm, nhẹ giọng dùng âm lượng chỉ đủ mình Y Vận Hàm nghe thấy, trả lời câu hỏi làm cho thân thể cả hai người càng thêm sôi trào.

Bên tai Y Vận Hàm là lời hứa hẹn dịu dàng của Hạ Đông Noãn, dưới thân cảm thụ được ngón tay nàng lại bắt đầu thông thả ra vào trong thân thể của mình.

Cơ thể Hạ Đông Noãn cũng hòa theo tiết tấu của ngón tay, kề sát da thịt trơn mịn như lụa của Y Vận Hàm bắt đầu cử động, tần suất ngón tay ra vào đã chậm rãi nhanh hơn, chỉ cảm thấy người dưới thân hơi nhũm mây, nửa như thống khổ lại nửa như hưởng thụ. Trong người giống như có thêm một trái tim, cũng có mạch đập, càng đập càng gấp.

“Ah ~ Noãn, chậm một, chút.” Một câu nói bị Y Vận Hàm ngắt quãng phá nát thành mảnh nhỏ, chỉ vì khoái cảm tích lũy đã sắp nhấn chìm cô, cảm giác ra vào giữa hai chân, Hạ Đông Noãn thậm chí còn cong ngón tay làm cho trong đầu cô tựa như bị vô số dòng điện chạy qua, chỉ còn khí lực rên rỉ, những lời muốn nói đều không thể hội tụ thành một câu trong đầu. Phảng phất như thế gọi tên Hạ Đông Noãn là tất cả những gì mình có.

Dục vọng không ngừng nghỉ làm cho Hạ Đông Noãn tăng tốc độ ra vào, toàn bộ ngón tay kề sát đùi đều bị chất lỏng ngọt ngào dính ướt, dù cho Y Vận Hàm cầu xin tha thứ thì cũng không có cách làm cho nàng dừng lại. Nàng thích bộ dáng Y Vận Hàm nỏ rộ dưới ngón tay mình như thế, nàng thích nghe Y Vận Hàm không nhận được kích tình gọi mình “Noãn.” Nàng không muốn cũng không bao giờ muốn một mặt kiêu ngạo đó của Y Vận Hàm lại bị ai đó khác nhìn, nàng phải một mình độc chiếm.

Ý nghĩ muốn chiếm hữu không hiểu đến từ đâu này làm cho cả thể xác và tinh thần Hạ Đông Noãn đều gia tốc lên, giống như muốn đem ấn ký đó khắc chẻ sâu lên người Y Vận Hàm, tất cả tình yêu đều hoá thành đầu ngón tay thon dài xinh đẹp ra vào hoà với những nụ hôn ngọt ngào lấy lòng. Ngón tay Hạ Đông Noãn đã đạt tốc độ cao nhất, người nằm dưới cũng hoàn toàn không thể khắc chế niềm khoái hoạt, một tiếng rên rỉ tràn ra từ cổ họng.

“A~!” Bỗng nhiên, trong đầu Y Vận Hàm trở nên trống rỗng, ánh sáng mãnh liệt loá mắt giống như muốn làm cho cô đi mù từ trên trời giáng xuống. Theo cử động với tần suất cao độ của Hạ Đông Noãn, thân thể cô trong nháy mắt kịch liệt chấn động, giống như trong lúc mơ hồ trông thấy một thế giới hoàn toàn mới, trắng noãn thuần khiết mà nở đầy hoa tươi, hạnh phúc rốt cuộc khắc chế không được, lớn tiếng kêu lên.

Hạ Đông Noãn cảm giác được hoa viên mê người kia co rút lại, ngón tay thế nhưng thật sâu bị khoá trong đó, giống như có một giác hút thật lớn chặt chẽ hút lấy mình, thủy triều mãnh liệt tràn ra khi người kia leo lên đỉnh sung sướng. Một tiếng kêu cuối cùng của Y Vận Hàm làm cho nàng như thể cũng trúng phải một dòng điện đánh úp lại, toàn bộ thân thể cũng tê dại.

Hạ Đông Noãn chậm rãi rút ngón tay ra, bên trên dính đầy chất lỏng trong suốt, tẩn ra hơi thở đậm đặc, ánh lên dưới ngọn đèn. Nàng nhìn Y Vận Hàm xụi lơ nằm trên giường, còn chưa khôi phục lại từ trạng hoan ái, khí chất biếng nhác ấy đột nhiên làm cho cõi lòng nàng được lấp đầy tràn. Thì ra chân chính có được một người là cảm giác đó, thăng hoa từ tình yêu, từ tình dục lại sâu thẳm viết tiếng yêu.

Hạ Đông Noãn cũng có chút mệt mỏi, tay phải liên tục dùng sức làm cho sau khi nàng dừng lại có chút run rẩy. Nàng cẩn thận ôm Y Vận Hàm, giống như ôm một con búp bê mà chỉ một chút không cẩn thận sẽ phá hư, vô cùng thân thiết cọ xát bên tai cô: “Hàm, chị là của em, cũng chỉ cho phép là của em.” Hạ Đông Noãn ni non những lời cổ chấp cùng chiếm hữu mà nàng chưa bao giờ nói.

Y Vận Hàm nhẹ nhàng gật đầu, tựa hồ hưởng thụ sự ôn nhu sau khi điên cuồng này, cảm giác từ thân thể tới trái tim đều thuộc về một người thật sự rất

làm người ta thoải mái. Y Vận Hàm tuy ý đồ da thịt còn nóng bỏng của Hạ Đông Noãn dán sát lên người mình, trọng lượng mà sinh mệnh có thể thừa nhận thì ra không nhẹ không nặng như vậy, lại chỉ có sức nặng của một người duy nhất. Sau khi hoan ái, thân thể đã sớm phóng ra hết sức sống của từng tế bào, mà giờ phút này, cô thầm nghĩ ôm bé Dura Ngốc của mình, trả lại cho người đó hết thảy, cho dù nàng đã mệt chết, thể lực đã cạn kiệt từ lâu.

Nhìn nét mặt mỗi chột loé lên trong mắt Y Vận Hàm, tuy rằng Hạ Đông Noãn chờ mong Y Vận Hàm có thể làm việc tương tự với mình, nhưng ý nghĩ đáng xấu hổ đó khó mà nói ra, lại sợ Y Vận Hàm mệt, vì thế mọi ham muốn cùng hy vọng đều biến thành nhượng bộ lấy lòng. Lật ngược không thể, thì tắm uyên ương cũng được. Hạ Đông Noãn hết sức ôn nhu nhẹ giọng hỏi: “Hàm, chúng ta đi tắm nhé.”

Nhận được là câu trả lời dày đặc giọng mũi của Y Vận Hàm, kéo dài giống như một con linh xà tiến vào trong lòng, thè ra cái lưỡi câu người trí mạng, chiếm lấy lồng ngực Hạ Đông Noãn, nàng cảm thấy cả đời này sợ là mình cũng sẽ không có cảm giác với những người khác nữa. Đã từng trải qua, gặp được một người con gái như thế, ai còn đủ để có thể lọt vào mắt mình đây?

Trong phòng tắm, sương mù ẩm áp dạt dào, Hạ Đông Noãn bật máy sưởi lên cao nhất, sợ làm đông lạnh Y Vận Hàm đang trần trụi. Nàng đưa tay xuống thử nước trong bồn tắm, đủ nóng mới chuẩn bị để Y Vận Hàm tiến vào, kết quả lại thấy khuôn mặt Y Vận Hàm tươi cười như trêu tức dựa lên bồn rửa mặt.

“Chị, làm gì thế?” Hạ Đông Noãn đột nhiên nghĩ đến mình hiện tại không một mảnh vải, mà ánh mắt Y Vận Hàm lại không chút che dấu di chuyển trên thân thể mình, cảm giác này thật giống như có một ngàn con kiến di chuyển trên người, ngứa ngáy từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân.

“Vừa rồi đều nhìn hết rồi, giờ còn ngượng ngùng cái gì?” Y Vận Hàm đứng bên bồn tắm nhìn Hạ Đông Noãn đã lâu, bắt đầu từ khi hai người rời giường, tầm mắt Hạ Đông Noãn cũng không dám đối diện với mình. Người vừa rời chuyện mặt đỏ tím đập như thế cũng có thể làm, bây giờ lại thẹn thùng, lóng ngóng tay chân ngay cả nhìn cũng không dám nhìn mình như thế thật cũng chỉ có người thần kỳ như Hạ Đông Noãn mới vậy thôi. Cô mở miệng trêu đùa, thân thể mỗi một, mồm mép lại một chút cũng không buông tha Hạ Đông Noãn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Bị Y Vận Hàm giấu cọt, Hạ Đông Noãn quay đầu định tiếp tục khí thế làm “công quân đại nhân” để phản bác, nhưng lại chột thấy trên da thịt trắng nõn như mỡ đông của Y Vận Hàm trải dài vô số điểm đỏ, tất cả đều là dấu vết khi yêu. Dáng người yếu điệu đa tình bởi vì cười khê mà hơi run lên, hai điểm tròn mê người cũng dao động theo, vòng eo vừa khéo, đùi thon dài, chân ngọc linh lung, vừa rồi nàng đều đã sờ qua một lần nhưng không nghìn kỹ, hiện tại gần gũi thường thức một Y Vận Hàm hoàn toàn không có gì che đậy như thế, Hạ Đông Noãn cảm thấy đầu mình nóng lên, thiếu chút nữa chảy máu mũi.

“Hàm, chị đẹp quá.” Hạ Đông Noãn thiết tình thốt ra, không có nửa phần giả dối.

“Phi ~ bé Dura Ngốc em đó, mau tắm rửa đi, đừng để bị cảm” Y Vận Hàm bị vẻ mặt của Hạ Đông Noãn dọa chết khiếp, đã ăn mình không còn một mảnh lại còn làm bộ như Thao Thiết* chưa được ăn qua, bảo bối đặc biệt này thật đúng là ham vui mà. Tuy trong phòng tắm rất ẩm áp, nhưng không chắc hai cô gái hoàn toàn trần trụi sẽ không bị cảm lạnh, nhưng chính cô cũng không phát hiện, ngữ khí của mình lại hiếm hoi ôn nhu và thâm tình đến thế.

(*Thần thoại Trung Hoa như sách Sơn Hải Kinh và Tà truyện thì thao thiết là một trong “Tứ hung” gồm Thao Thiết, Hổ Độn, Đào Ngột và Cùng Kỳ. Nó được mô tả như một loài mãnh thú hung ác, có sức mạnh to lớn, rất tham ăn, thấy gì ăn nấy, là biểu tượng cho sự tham lam dục vọng. nguồn: wiki)

Nói xong cũng không chờ Hạ Đông Noãn kịp phản ứng đã nắm tay nàng tiến vào bồn tắm lớn đã xả đầy nước nóng. Thẳng đến khi nước trong bồn thấm ướt da thịt bởi vì hoan ái mà hơi ửng hồng, nàng mới bỗng nhiên phục hồi tinh thần. Hạ Đông Noãn nhìn khối thân thể khêu gợi của Y Vận Hàm tràn đầy dấu vết mà miệng mình lưu lại, giống như tự mình mình khắc xuống, xinh đẹp làm cho người ta thoải mái.

Dưới làn nước, thân thể xích lõa thon dài mượt diệu như ẩn như hiện, vẻ mặt dung túng tùy ý cho người bài bỏ của Y Vận Hàm làm cho tâm thần Hạ Đông Noãn không khỏi rung động, nhìn không được cúi người hôn lên đôi môi được hơi nước thấm ướt có vẻ kiều diễm ướt át, cảm giác trơn trượt trên tay, hơi ẩm khi thân cận da thịt, lại một lần làm cho hai người gát gao dính lấy nhau.

“Tiểu sắc lang, để yên cho chị tắm rửa đi.” Y Vận Hàm bị Hạ Đông Noãn nhiệt tình hôn đến nỗi hít thở không thông, sau khi rút về cái lưỡi thom tho liên há miệng hút lấy không khí ẩm ướt trong phòng tắm. Không thể không nói, kỹ thuật hôn của Hạ Đông Noãn thật sự tăng vọt theo lũy thừa, hơi thở thiếu nữ độc đáo nơi đầu lưỡi làm cho thân thể Y Vận Hàm không tự chủ được mềm nhũn, khuỵu xuống gần chạm dòng nước ấm áp.

“Được rồi, hi hi.”

Tuy chờ mong thất bại, nhưng tâm tình vẫn tốt thần kỳ. Hạ Đông Noãn vẫn nhận ra nét mặt của Y Vận Hàm, cho dù chị ấy đồng ý đi nữa, mình thật sự không nỡ xuống tay hay “hoạt động miệng” nữa. Vì thế, liền ngân nga theo điệu hát dân gian, vẻ mặt đáng đánh, bộ dáng tiểu nhân đắc chí nhẹ nhàng lác lác trong bồn tắm, vì việc mình bắt được yêu tinh này mà cảm thấy vô cùng tự hào, thật giống như đạt được thành tựu gì vĩ đại, mặt cười ngơ ngẩn nơi

khỏe miệng như đũa ngọc, sáng lạn đến nỗi để người khác phải lấy tay che đi.

Hạ Đông Noãn cũng rất muốn giúp Y Vận Hàm thoa sữa tắm, Y Vận Hàm không chịu, còn thừa cơ cù Hạ Đông Noãn, hai người cãi nhau ầm ỹ thật giống hai đứa con nít, trong phòng tắm càng không ngừng truyền ra tiếng cười. Trong không gian nhỏ hẹp, bầu không khí ẩm ướt, mỗi phân tử đều sung sướng kêu gào, tựa hồ sự hưng phấn khác lạ nào đó trong huyền ảo, kích thích tâm thần hai người trong cảm xúc thăng hoa lên xuống. Y Vận Hàm cảm thấy thân thể vốn mệt mỏi đến mức tận cùng của mình dưới sự trêu chọc như vậy dần dần trầm tĩnh lại.

Gió mát lảng lảng thổi ngoài cửa sổ, ánh trăng lười nhác trút xuống quang mang sáng tỏ, đối với hai người yêu nhau mà nói, dù ban ngày hay đêm tối, hai mươi tư giờ dính cùng một chỗ cũng thấy ngán ngùi, vô luận hành vi gây thơ buồn cười cỡ nào đều có vẻ vô cùng thân thiết vui vẻ. Đối với Y Vận Hàm và Hạ Đông Noãn mà nói, đêm này tựa như hồi ức mỹ lệ nhất, thật sâu chiếu rọi trong lòng hai người, vĩnh viễn cũng không tiêu tan.

Nhưng bị kịch là, chờ sáng hôm sau đồ lười Hạ Đông Noãn thể lực không tốt, sau khi mệt mỏi quá độ khiến cho xương sống lần thất lưng đau nhức tỉnh lại, cảnh tượng vốn nghĩ sẽ giống như trong tiểu huyết viết cái gì mà ánh mặt trời lấp lánh chiếu lên thân thể là lướt quẩy rũ, mình ôm người con gái mình yêu thương tỉnh lại từ trong mộng đẹp, sau đó lên nhìn người ấy mấy lần, lại hôn lên đôi mắt lần môi gì đó, rồi sau câu “em yêu chị” hoàn mỹ sẽ bắt đầu một ngày tươi đẹp lại hoàn toàn không xuất hiện.

Sự thực thì kết quả chính là một nửa cái chân của mình bị rơi xuống đất, trách không được nửa thân dưới lạnh lẽo, mà thứ mình ôm trong lòng không biết khi nào đã bị trộm long hoán phượng biến thành một con gấu bông nhìn ngốc ngốc. Nữ nhân vật chính Y Vận Hàm trong tưởng tượng lại ngay cả cái bóng cũng không có, chỉ có một mảnh giấy dán trên đàn bàn ghi: Heo ngọc gọi mãi không tỉnh, chị đi đến công ty. Điện thoại cũng không gọi được, có lẽ lại đang mở cuộc họp chết tiệt nào đó.

Ngay sau đó liền thấy máy con số 10:30 chói lọi trên đồng hồ báo thức loé sáng trước mắt Hạ Đông Noãn, trời ạ, mấy lớp học buổi sáng đã đến lớp thứ tư rồi, mà lớp Số học thứ tư này là do ông thầy già kia điểm danh từng người, Hạ Đông Noãn giật mình tỉnh lại từ trong giấc mộng hoàng lương.

Nhăn nhăn nhó nhó cộng thêm một cái hắt xì, Hạ Đông Noãn không tình nguyện lết người tới chỗ để điện thoại bàn ở trong phòng khách, bấm số Trần Mặc, lúc điện thoại được bắt máy vừa lúc nghe được tiếng điểm danh của ông thầy già truyền đến từ phương xa, còn có giọng Trần Mặc bị đè thấp, ập tới chính là liên thoáng mấy câu linh tinh “Ngu ngốc, cậu chạy đi chết ở đâu rồi hả?! Càng lúc càng lớn mật, đêm không về ký túc xá nữa”.

Wechat có thể hỗ trợ hét lên không, trong lòng Hạ Đông Noãn thầm muốn rơi lệ, đã biết thể chất mình không tốt, sau một đêm lăn qua lộn lại liền ngủ thẳng không tỉnh, hơn nữa mình thật sự có tật xấu chính là khi mệt thì ai gọi cũng không tỉnh, trách không được lúc sáng hình như có cảm giác ai lay mình, còn tưởng nằm mơ nên căn bản không để ý, giờ nghĩ lại hẳn là khi ấy Y Vận Hàm gọi mình rồi giường.

“Kia nếu không cậu xin nghỉ giúp tôi trước, tôi lập tức đến?”

“Câu HIGH quá vắng đầu hả, ông thầy này có bao giờ thêm nhìn giấy phép xin nghỉ đâu, đâu phải cậu không biết chuyện đó, đang ở đâu, mau về đây cho tôi.”

Trần Mặc vừa nghe giọng khàn khàn của Hạ Đông Noãn truyền đến liền tròn trắng mắt, nàng rùa này không phải định trốn học không tới, rồi già vờ ngó ngắn dầy chứ, ai chẳng biết ông thầy Số học này biến thái vô cùng, nộp giấy xin phép nghỉ còn phải làm như “quy tắc ngầm” không bằng, theo thường lệ vẫn đánh dấu trên sổ điểm danh, xin phép cũng căn bản vô dụng. Chẳng qua, ngựa chết làm ngựa sống, Trần Mặc sau đó vẫn tình chân ý thiết lên báo với thầy mấy câu.

“Ồ nhà.” Hạ Đông Noãn trả lời như thật. Nàng ngủ muộn chứ không phải mất trí nhớ, kỳ thật lúc nhìn đồng hồ báo thức nàng cũng đã chết tâm, trừ khi có cái cửa nào có thể nói thẳng với lớp học. Vì thế, câu trả lời này thành công đổi lấy một câu “má nó” thiệt tình nhin không được của Trần Mặc.

Đội Hạ Đông Noãn vội vàng lo lắng chuẩn bị xong xuôi chạy tới trường, rất là đúng giờ, không sớm không muộn, vừa lúc đón đầu mọi người tan học, khi thể lao tới căng tin, còn có bộ dáng hùng hực lừa gạt của Trần Mặc. Tâm tình tốt đẹp suốt buổi tối của Hạ Đông Noãn đứng trước sự thật toàn bộ hoá thành hư ảo, có câu gọi là được cái này thì mất cái kia, nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý nghênh đón những năm tháng bị kịch tiếp theo.

“Hạ Đông Noãn! Cậu diễn trò gì thế hả?” Trần Mặc vừa nhìn thấy Hạ Đông Noãn vẻ mặt bất đắc dĩ si ngốc đứng trước cửa căn tin, trên trán liền xuất hiện ba đường hắc tuyến, bộ dáng ngây thơ vô tội này lấy ra mà giả nai với ông thầy Số học mới có chỗ dùng, dùng với cô chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa, càng muốn mắng đồ đầu heo này.

“A ~ ngủ quên mới dậy.”

“Cậu đúng là đầu heo mà, không nói sai chút nào! Chẳng qua, tôi đã nói với ông thầy đó rồi, may mắn thầy ấy bình thường thấy cậu cũng nghiêm túc nên tin cậu thật sự bệnh.” Trần Mặc tung năm đấm nện lên xương bả vai Hạ Đông Noãn, Hạ Đông Noãn quả thật ham ngủ đến mức bất trị mà.

“Ồ ~ thế thì tốt quá, tôi biết mà, một người chăm chỉ dùng cảm, mỗi ngày đều hướng về phía trước như tôi sao có thể vô cớ trốn học chứ!”

Hạ Đông Noãn nghe tin tức thế liền vui vẻ hẳn lên. Sinh viên chăm chỉ chính là như vậy, làm chuyện xấu gì nhìn qua cũng đều giống như có nỗi khổ riêng, giành được sự đồng tình của thầy cô.

“Cậu nói có cớ, là lý do gì?” Trần Mặc sâu kín hỏi, mình còn chưa có hỏi mà người kia đã tự khai rồi.

“À... này...”

“Còn áp ứng, không phải là 18+ gì đó chứ?” Trần Mặc nhìn Hạ Đông Noãn ở trước mặt đột nhiên trở nên ngây thơ khác thường, còn xấu hổ kéo kéo

góc áo, sắc mặt giống như bị ai oxxx mình vậy. “Chẳng lẽ cậu... **?”

“Nói nhỏ thôi!!!” Vành tai Hạ Đông Noãn đỏ lên, vội vàng che miệng Trần Mặc lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói. Dù như thế nhưng một đoàn người đi đến căn tin kiểm ăn vẫn kinh ngạc quay đầu lại nhìn. “Cậu không biết xấu hổ nhưng tôi còn muốn mặt mũi mà!”

“Thật đấy à! Hạ Đông Noãn, tốc độ của cậu đúng là vượt qua cả phi thuyền vũ trụ. Y Vận Hàm ‘công’ cậu thế nào?” Ánh mắt Trần Mặc loé lên ánh sáng tò mò hóng hớt, chuyện tốt như thế sao lại đến lượt Hạ Đông Noãn trước nhỉ, thật là vừa ghen tị vừa hận mà.

“Đôi chỗ khác đi, với giọng của cậu chắc toàn trường biết mất.” Hạ Đông Noãn mặt đỏ như quả hồng lồi kéo cái người âm lượng vượt qua mức đề-xi-ben bình thường như Trần Mặc đi, mua cái bánh bao cho cô rồi bước ra khỏi căn tin.

“Mặc Mặc, hiện tại tôi muốn trình trọng nói cho cậu biết, tôi là công, là công, không phải thụ!!!” Hạ Đông Noãn nhìn Trần Mặc gặm bánh bao ngon lành, nghiêm túc nói, đôi lông mày cười khinh miệt của Trần Mặc: “Đừng ngại, bị đẩy ngã cũng không dọa người, không sao, cứ nói thật đi, dù sao tôi cũng sẽ không cười cậu.”

“Tôi thật sự là công mà!” Về mặt không tin của Trần Mặc làm Hạ Đông Noãn gấp muốn khóc: “Tôi thật sự là công mà! Sao cậu không tin chứ?”

Trần Mặc buông bánh bao, đi vòng quanh Hạ Đông Noãn nhìn nhìn, cầm cánh tay phải của nàng lên nhìn bên trong: “Cậu xem, thủ cung sa không còn, lại còn cái, mau lòi ra ngoài nhốt lồng heo*.” Cô căn bản cũng không tin tiểu loli Hạ Đông Noãn này có thể “công” được hồ ly tinh kia, rõ ràng trên mặt Hạ Đông Noãn viết bốn chữ to đùng “Vạn thụ vô cương.”

(* 1 cách trừng phạt thời xưa, nhốt lồng heo trả trời sông nếu phụ nữ không tuân thủ nữ tắc)

“Cậu!.....Thần kinh!” Hạ Đông Noãn bị Trần Mặc đùa giỡn còn làm bộ như thật khiến cho ghen hờn không còn gì để nói. Lại còn thủ cung sa, trình độ không đứng đắn ngày càng khoa trương. “Cậu không tin thì thôi, cậu nhìn thấy cánh tay Y Vận Hàm thì biết tôi nói thật. Ha ha.” Nghĩ đến “dầu yêu” kia, về mặt Hạ Đông Noãn đầy đắc ý.

Không nói còn không nghĩ đến, cánh tay cùng cổ tron bóng trắng nõn của Hạ Đông Noãn quả thật có điểm kỳ quái, theo lý thuyết hẳn là phải đủ dầu “hôn” mới phải chứ! Trần Mặc lại nhấc cánh tay Hạ Đông Noãn lên nhìn nhìn, kinh ngạc nhìn nàng, chẳng lẽ mình thật sự nhìn lầm loli này? Không phải hồ ly tinh thực sự bị nàng lừa này đây đấy chứ?

“Thật hả, Hạ Đông Noãn, cậu thực sự thu phục được chị ta?”

“Khụ khụ, đúng thì sao! Ha ha, cái này gọi là có trình độ.” Hạ Đông Noãn ngẩng đầu ưỡn ngực, thập phần kiêu ngạo.

“Không ngờ lại bị cậu vượt trước!!! Làm thế nào mà thành công thế?” Trần Mặc về mặt khó hiểu, cô nghĩ thế nào cũng không ngờ sẽ là Hạ Đông Noãn đẩy ngã Y Vận Hàm, còn làm việc đó trước cả cô và Lương Sơ Lam, thật sự là áp lực quá lớn, xem ra mình cần phải đổi tên lửa để đi tấn công Lương Sơ Lam.

Hạ Đông Noãn nghe hỏi thế mặt hơi đỏ lên, đương nhiên sẽ không nói là vì mình xem AV, kết quả bị bắt tại trận, sau liền cứ thế thuận theo tự nhiên mà làm, nên chỉ hàm hồ tùy tiện nói chung chung, may mắn Trần Mặc cũng không bám lấy vặn hỏi không tha, chỉ nghĩ Hạ Đông Noãn ngượng không dám nói, thành ra thà nàng.

Sau đó hỏi tiếp, Hạ Đông Noãn cũng chỉ “ừ ừ hả hả” vòng vo đánh Thái Cực, Trần Mặc cũng hết hứng hỏi, buổi chiều không có lớp lại vội vàng đi tìm Lương Sơ Lam. Hai người đi ra khỏi trường đến phố ăn vặt, điên cuồng ăn của Hạ Đông Noãn một châu, sau đó thì mỗi người đi một ngả.

Chẳng qua, trên đường đi tìm Lương Sơ Lam, Trần Mặc quả thật ngày càng bội phục đồ ngốc Hạ Đông Noãn kia. Trong lúc mơ mơ hồ hồ thật đúng là chuyện gì cũng làm xong, đây không phải rõ ràng nói kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc sao. Mình không ngại rút cuộc ai ở trên ai, nhưng gần đây tình hình ở chung làm cho Trần Mặc cảm thấy thất bại. Lương Sơ Lam luôn cố ý vô tình bày ra cảm giác muốn né tránh thân mật, làm cho cô hơi buồn bực. Nhìn thấy Hạ Đông Noãn thành công, trong lòng lại có chút khó chịu, tuy loại cảm xúc này không đúng, nhưng chẳng qua là trong lòng hơi có cảm giác tâm lý mất thăng bằng.

Quên đi, không nghĩ nhiều như vậy, trạng thái trước mắt chính là cam bái hạ phong, xóc lại tinh thần thẳng hướng. Lương Sơ Lam, chị chờ đó. Tính cách Trần Mặc thật ra thuộc kiểu càng bị áp chế thì càng bùng nổ, lúc bại lúc thắng.

Trong lúc vô thức, không biết bị kích thích hưng phấn hay làm sao, bước chân của Trần Mặc cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trúng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đưa Em Về Nhà Đi

Trần Mặc đi vào văn phòng Lương Sơ Lam, ngoài ý muốn nhìn thấy nữ thần của mình đang bung cái ly đứng bên cửa sổ, đưa lưng về phía cửa, bóng lưng thanh lãnh tảo ra cảm giác xa xưa mờ nhạt, ánh mặt trời bao lấy toàn bộ thân ảnh Lương Sơ Lam, xuyên thấu qua lăng kính thủy tinh, mờ mờ kéo ra một bóng ảnh, thân ảnh có chút đơn bạc, cũng nhìn không ra đến tốt cùng nàng đang tự hỏi cái gì, cũng không chú ý có ai tiến vào văn phòng.

Trần Mặc nhẹ chân nhẹ tay rón rén đi đến phía sau Lương Sơ Lam, đột nhiên hai tay xuyên qua vòng eo mảnh khảnh của Lương Sơ Lam, hung hăng ôm nàng một cái đầy cõi lòng.

“A!” Lương Sơ Lam bị Trần Mặc dọa giật thót, đột nhiên bị ôm lấy, thoáng chốc còn chưa kịp phản ứng, nàng đương nhiên biết lồng ngực ấm áp phía sau lưng là ai, chỉ là dòng suy nghĩ bị đánh gãy, thần sắc nguyên bản không gọn sóng không sợ hãi có chút bối rối bất thường, cả phê trong ly cũng hơi sánh ra.

“Mặc Mặc.” Mấy giọt cà phê bắn lên cánh tay Trần Mặc, nàng định xoay người lại bị Trần Mặc gắt gao ôm vào lòng.

“Đừng nhúc nhích, Lam ~ Em nhớ chị.” Thanh âm Trần Mặc trầm bổng khoan thai, có chút ngọt ngào, lại như một đầu linh xà tiến vào lòng Lương Sơ Lam, khiến toàn bộ động tác của nàng chậm lại, tùy ý để cô ôm mình, nhẹ nhàng dụi dụi trên lưng mình. Trần Mặc giống một mặt trời nho nhỏ, mọi sầu não khi gặp cô sẽ chậm rãi tan thành mây khói.

“Không phải buổi sáng vừa gặp qua đó thôi.” Miệng lạnh nhạt, trong lòng lại ngọt ngào như ăn mật, thử hỏi những người hữu tình trong thiên hạ, ai lại không thích thời thời khắc khắc dính lấy người yêu mình cùng một chỗ.

“Đương nhiên không đủ, em muốn mỗi ngày đều nhìn, tốt nhất mỗi giây mỗi phút đều có thể nhìn thấy chị. Lam không nghĩ như vậy sao?”

“Bị ai đó nhìn thấy sẽ không tốt lắm.” Lương Sơ Lam nhẹ nhàng thở dài một hơi, bị Trần Mặc nghe được.

“Bị ai đó nhìn thấy thì thế nào? Chúng ta danh chính ngôn thuận, không làm sai cái gì mà?” Trần Mặc bị một tiếng thở dài này lập tức làm cho có chút khó chịu, vòng tay đang ôm Lương Sơ Lam dần dần buông lỏng.

Cô hiểu Lương Sơ Lam đang suy nghĩ cái gì, chị ấy không dám, không dám công khai, không dám hoàn toàn tiến vào vòng tay mình, thậm chí tình cảm này đều không thể gặp ánh sáng, phải chờ tới khi không có người mới lại có thể ôm, lại có thể hôn. Mà cô chờ đợi tới lúc Lương Sơ Lam nói rõ ràng với Cảnh Đằng cũng lâu rồi, nhưng sự do dự lẫn áp lực rõ ràng trên mặt người kia làm cho Trần Mặc muốn thúc giục lại không dám.

“Mặc Mặc, đây là chuyện không được người đời ủng hộ.” Lương Sơ Lam dời ánh mắt, nhìn về mặt trần ngập thất bại của Trần Mặc làm trái tim nàng bỗng nhiên nhói đau không chút báo trước, bản thân nàng luôn thương xót cô nữ sinh có một trái tim trong suốt rực rỡ này.

“Chúng ta không cần ai tán thành, chỉ cần chúng ta ở bên nhau là được, em không sợ ánh mắt kỳ thị của người khác.”

Lương Sơ Lam buông cái ly trên tay xuống, kéo Trần Mặc qua, dùng khăn tay lau cả phê dính trên tay cô, cũng không trả lời vấn đề của cô, nàng không thể trả lời, bởi vì Trần Mặc không sợ, nhưng cô sợ, sợ ánh mắt địch ý của người khác, sợ cha mẹ không hiểu, sợ hãi thứ tình cảm này bị mọi người chỉ trích lẫn không chúc phúc. Chưa bao giờ nàng lại thâm khinh bi chính mình như mấy ngày qua như vậy, thì ra mình chẳng qua cũng chỉ là một người yếu đuối mà thôi. Một bên quyến luyến sự ôn nhu mà Trần Mặc trao cho, một bên lại sợ hãi khi trở thành kẻ địch của toàn bộ thế giới. Sự mâu thuẫn này tra tấn trái tim Lương Sơ Lam sâu sắc, không thể an bình.

“Vậy, Lam, dẫn em về nhà đi. Em muốn gặp ba mẹ chị.” Trần Mặc nhìn Lương Sơ Lam buông rũ mi mắt, dịu dàng lau cho mình, rõ ràng cả phê đã sớm không còn nữa, nhưng động tác vẫn còn tiếp tục, hai người đều hiểu trong lòng đang suy nghĩ gì mà không nói ra.

Cô bỗng nhiên vui vẻ nở nụ cười, không sao cả, cùng lắm thì nếu Lương Sơ Lam không đủ dũng cảm, mình liền chia một nửa dũng khí cho chị ấy. Cô muốn cố gắng đi từng bước một, điều cô hy vọng chỉ là Lương Sơ Lam sẽ phối hợp với mình, không buông tay không rời bỏ mà thôi.

Lương Sơ Lam nghe vậy ngẩng đầu, ra vẻ bình tĩnh, nhưng chút thất thố kinh hoàng nơi đáy mắt vẫn bị Trần Mặc bắt lấy. Nhìn khuôn mặt trần đầy tự tin, thanh xuân tràn ngập tình thân cùng dũng cảm của Trần Mặc, lần đầu tiên Lương Sơ Lam cảm thấy mình có phần không xứng đáng với tình yêu hồn nhiên thuần khiết này. Nàng lâm vào trầm tư.

Trần Mặc nhìn Lương Sơ Lam, trong lòng như bị kéo đau đớn, đặc biệt khi nhìn nụ cười hơi bối rối nhưng bên ngoài vẫn bất động thanh sắc kia, cô không hy vọng làm Lương Sơ Lam khó xử, nếu chị ấy thật sự từ chối mình, như vậy cũng là chuyện nằm trong dự kiến. Dù sao, muốn lâu dài ở bên người con gái này vẫn cần rất nhiều công sức để xây dựng.

“Được, tối nay dẫn em về nhà.” Sau thoáng giây trầm mặc ngăn ngui, Lương Sơ Lam chống lại ánh mắt không ôm chút hy vọng của Trần Mặc, cười yếu ớt nói. Khuôn mặt được ánh mặt trời phản xạ qua thấu kính, đôi con ngươi nâu nhạt ánh lên vệt treu chọc nhàn nhạt.

“A?” Lần này đổi lại là Trần Mặc kinh ngạc, không ngờ đột nhiên được đáp ứng. Cô nhìn chăm chăm Lương Sơ Lam, thốt lên một tiếng kinh ngạc, muốn nhìn rõ suy nghĩ trong đôi mắt như băng sương kia, lại chỉ bắt giữ được gương mặt thanh tú trong treo cùng khoé miệng thoáng giương lên. Trong ánh mắt nội niệm của người kia lộ lên một vệt sáng không biết tên, làm cho người ta không nhìn rõ.

“Nghe không hiểu thì thôi quên đi.”

“Không không không, nghe hiểu, Lam hẹn em, sao em có thể nghe không hiểu được. Chỉ hơi ngạc nhiên một chút thôi. Ha ha.” Trần Mặc cười gượng, trong lòng lại đột nhiên khẩn trương. Cô cũng chỉ thuận miệng nhắc tới, giờ thật sự muốn tới nhà chị ấy, vậy chẳng phải đồng nghĩa với việc về ra mắt người lớn trong nhà sao?

Trần Mặc nhanh chóng cúi đầu nhìn quần áo của mình, xong rồi, quá màu mè, sao lại dính nhiều cườm thế, màu còn chói mắt đến vậy, ba mẹ của Lương Sơ Lam là phần tử trí thức, sẽ không cảm thấy mình thô thiển quá chứ? Lập tức, đầu Trần Mặc như nở hoa, cũng không suy nghĩ sâu xa vì sao một người như Lương Sơ Lam lại có thể liền cứ thế nhẹ nhàng nói dẫn mình đi gặp cha mẹ, chỉ là sự hưng phấn cùng khăn trương đã đủ khiến Trần Mặc không thể tự hỏi, chỉ có thể quay qua chú ý cách ăn mặc của mình.

Trần Mặc choáng váng ngồi bên cạnh Lương Sơ Lam, bắt đầu lo lắng phải chào hỏi thế nào, nói “xin chào”, hay là nói “hello”, gọi “cô chú” hay là gọi “bác trai bác gái” đây. Nếu bọn họ muốn mình tự giới thiệu, phải nói thế nào mới không thất lễ? Cả khuôn mặt đẹp đẽ đều nhăn nhó, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi. Chỉ là cô có chết cũng không ngờ, băng son mỹ nhân trong ấn tượng luôn nghiêm túc đoan trang, tấm gương làm người tốt, ngay cả nắm tay cũng mất tự nhiên cả nửa ngày, nói nhiều mấy câu lời ngon tiếng ngọt cũng đều thẹn thùng lại bấy mình một vỏ như thế.

Trần Mặc thật ra căng thẳng suốt cả buổi chiều, luyện tập không dưới mấy chục lần, cũng để cho Lương Sơ Lam nhìn mấy lần, phải làm đến mức tự giới thiệu vừa không mất giáo dưỡng mà cũng không quá cứng nhắc, thế cho nên khi lên xe, Trần Mặc còn luyện tập thêm mấy lần. Lương Sơ Lam nhìn bộ dáng khăn trương nghiêm túc của Trần Mặc, muốn cười lại dùng sức kìm lại, nhưng bộ dáng kia thật đúng là khôi hài, còn có chút cảm động.

Chẳng qua, khi Lương Sơ Lam dùng chìa khoá mở cửa, lấy hai đôi dép lê trên giá xuống, Trần Mặc mới phát hiện toàn bộ căn phòng có cảm giác quý dị gì đó, không đúng chỗ nào nhỉ?

Phải rồi, rất im lặng, giống như căn bản không có người!!!

“Bác trai và bác gái đâu?” Trần Mặc nhìn quanh phòng, thân thể giống như bị lên dây cót, đảo đảo nhìn ngó, hỏi Lương Sơ Lam.

“Đi du lịch rồi, cùng một đoàn mấy người bạn bè lớn tuổi đi lên núi.” Lương Sơ Lam đưa lưng về phía Trần Mặc, kỳ thực thật sự rất muốn cười, nàng đã sớm không nhịn được, vai khẽ nhún, chẳng qua ngữ khí vẫn có ý giả bộ tùy ý, giống như sự tình vốn nên là vậy, lại không thấy sắc mặt Trần Mặc sắp sửa biến thành màu gan heo.

“Lương ~ Sơ ~ Lam!!! Chị giỏi lắm, gạt em!!!” Trần Mặc thật sự không ngờ được đáp án này, trách không được nữ nhân nhất gan thế lại tùy ý cùng mình về nhà, thì ra là hai ông bà không có ở nhà! Còn tưởng chị ấy dối tính, người ngoài hành tinh cho chị thêm dũng khí, kết quả không ngờ lại có chuyện như vậy, thật sự làm cô tưởng đứng đắn lắm.

Vừa nghe nói sẽ dẫn theo về nhà liền trực tiếp tưởng về gia thất phụ huynh, Lương Sơ Lam căn bản chưa hề nói ba mẹ nàng có ở nhà mà?!

Trần Mặc thét lớn, Lương Sơ Lam hần rớt cục nhẹn cười không được, bắt đầu cả người run lên: “Tôi lại chưa hề nói bọn họ có ở nhà mà.” Lương Sơ Lam hiếm khi phi thường hứng trí trên ghế, đường cong nơi khoe miệng cũng càng lúc càng lớn, vừa nghĩ đến cảnh Trần Mặc ngồi nhấp nhòm ở văn phòng như bị lửa đốt mông thật sự cảm thấy buồn cười chết được.

“Chị...chị cố ý! Em khăn trương lâu như vậy, sao chị không nói cho em biết hả!” Trần Mặc không nói nổi, thở phì phì ném túi lên sô pha, cố ý bấu mỗi trong lòng lại ghen khuất. Trước kia khi thi vào trường đại học cũng không khăn trương đến vậy, thiếu điều đau bụng đi nhà cầu rồi, Lương Sơ Lam không ngờ còn tỏ vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì thế, thật sự là bị kích thích chết mất.

“Được rồi, đừng giận. Tôi đi nấu cơm chuộc lỗi là được mà, em muốn ăn gì?” Lương Sơ Lam bình tĩnh lại, cũng không cười nữa, nhưng nhìn Trần Mặc tức giận trong lòng vẫn buồn cười. Nàng chưa từng đùa ác như thế, lần này mới phát hiện thì ra chính ai đó thật sự vui như vậy, trước kia cho tới giờ chưa bao giờ thử, trách không được Trần Mặc rất thích nhìn mình sưng sò xấu mặt, nguyên lai chính ai đó lại sẽ mang đến sắc mặt “mê người” như vậy, trước kia mình thật đúng là rất nghe lời mà. Vừa nghĩ, vừa cười đồ công sở, ra phòng bếp lấy tạp dề đeo lên.

“Lam còn có thể nấu ăn? Giỏi quá vậy!” Trần Mặc thật ra lại bị lời Lương Sơ Lam nói làm quên bém chuyện mình vừa bị đùa giỡn, đây là nói người con gái mình thích là một hiền thê lương mẫu sao? Chuyện đó càng làm Trần Mặc kiên định ý niệm muốn đưa Lương Sơ Lam về nhà. Chẳng qua là, trong trường học, dáng vẻ giáo viên của Lương Sơ Lam đã khắc quá sâu, căn bản không thể tưởng tượng được bộ dáng bàn tay này không cảm thục dạy học mà cầm xẻng nấu ăn.

“Muốn ăn cái gì?” Lương Sơ Lam vừa đeo tạp dề vừa hỏi, ngữ khí có cảm giác hoàn toàn bất đồng bình thường, giống như rút đi về lạnh băng lúc ở trường, thêm hơi thờ ơ ảm áp.

“Làm làm gì em cũng thích ăn.” Trần Mặc đi đến phòng bếp, nũng nịu đứng bên cạnh Lương Sơ Lam, dềo miệng nói.

“Vậy tôi sẽ không bỏ hành vào.”

“Em lại không đặc biệt thích ăn hành, cho dù rất thích đi nữa thì em cũng sẽ bỏ vì chị.”

“Chị biết nói ngọt thôi! Ra sô pha thành thật đi, rất nhanh sẽ có đồ ăn.” Lương Sơ Lam trợn mắt lườm Trần Mặc, nhìn khuôn mặt kia vì giận dỗi ban nãy mà hơi ửng hồng, còn có biểu tình lấy lòng chân thật kia, phối với đôi mắt tuyệt mỹ, bỗng nhiên trái tim đập lỡ một nhịp.

“Được, vậy chờ thưởng thức xong tài nấu ăn của chị, nếu ngon sẽ trực tiếp cưới về nhà.”

“Ba hoa.” Lương Sơ Lam tuy không nói cũng không đáp lại, nhưng chút ngọt ngào nho nhỏ của Trần Mặc vẫn làm cho nàng thực hưởng thụ. Ngọt ngào mà nàng chưa từng trải qua, trong khoảng thời gian này lại để cho nàng thưởng thức những gì điển hình nhất, vừa cảm động cũng rất thích. Trong lòng thật sự có một nơi nào đó bị Trần Mặc cầm rết, giống như luôn nảy mầm lớn lên, tốc độ mau kinh người. Thậm chí chính nàng cũng bắt đầu nảy sinh ý tưởng muốn thân mật một chút, quả nhiên bị tiểu quý này làm hư rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Nhắc Lại Quá Khứ, Không Được Tự Nhiên

Nhân lúc Lương Sơ Lam ở trong bếp đại chiến cùng các loại nguyên vật liệu, Trần Mặc cũng ngồi yên không được, đứng lên đi lại khắp nơi, dù sao cũng là nơi Lương Sơ Lam ở, Trần Mặc vẫn tràn ngập nhiệt tình lẫn hiếu kỳ. Nhìn đông nhìn tây, giống một chú chuột tò mò dễ thương. Khi tiến vào khu nhà này liền cảm nhận được hơi thở xa xưa toát lên từ những ngôi nhà ở đây, rất có điểm đặc sắc từ thời của cha mẹ Lương Sơ Lam, chắc hẳn là nhà mà đơn vị phân cho, đại khái sau lại mua luôn căn bên cạnh, cho nên mới có diện tích như hiện nay.

Tuy phòng ốc hơi cũ, nhưng phi thường sạch sẽ, trang hoàng cổ sắc cổ hương, chưa nói tới phong cách, nhưng chim sẻ tuy nhỏ vẫn đủ ngũ tạng. So với căn biệt thự to lớn lại trống rỗng dọa người không có một chút cảm giác tình người của Trần Mặc, căn hộ nho nhỏ này lại làm cho cô thoải mái hơn nhiều lắm. Cô đã bắt đầu ảo tưởng mình về sau cũng có thể cùng Lương Sơ Lam có một căn hộ nho nhỏ, ấm áp thế này.

Phòng khách không lớn, trên bàn trà bằng trúc đặt phía trước sofa có hai cái gối cùng một cái gạt tàn, xem ra bác trai hẳn là người nghiện thuốc. Đi ra ban công, dĩ nhiên lại thấy rất nhiều cây cỏ, sạch sẽ đến mức không giống như cảm giác vốn nên có bùn đất ở đó, ngay cả cảnh cũng được tia tốt cực kỳ có quy luật.

Trần Mặc vuốt ve một phiến lá xanh rất lớn, nhìn hoa lan, ngẫm lại cũng biết chủ nghĩa cây cỏ hoàn mỹ như thế chắc hẳn là bởi vì chủ nhân cũng mắc chứng này nên mới có thể làm chúng nó cũng trở nên nhìn như hoa giả thế, đương nhiên lời này không thể để cho Lương Sơ Lam nghe được, nếu không khẳng định sẽ bị Hàn Băng Chương của nàng đánh chết. Bất quá, cũng bởi vì nàng, cho nên làm cho Trần Mặc vốn không thích thú gì thực vật lại cũng tràn ngập cảm giác thân thiết đối với đám hoa cỏ này.

Đi vào phòng trong, cô thật sự không ngờ người con gái nhìn thuộc dạng ngự tử, băng son như Lương Sơ Lam thế nhưng lại có một căn phòng nhỏ cô điển lại chất đầy đồ đến thế. Căn phòng rất sạch sẽ, nhưng có rất nhiều thứ, ngay cả trên giường cũng đặt mấy quyển sách. Trần Mặc cầm lấy quyển [Phân tích cổ văn], phát hiện quyển sách này sắp sửa bị Lương Sơ Lam xem nát rồi, quả nhiên nàng rất thích công việc của mình, thực chuyên nghiệp mà.

Trên chiếc bàn nhỏ có rất nhiều vở, có bút ký có tư liệu, Trần Mặc thế mà còn phát hiện một quyển nhật ký. Đương nhiên cho dù cô có tò mò chết mắt cũng không dám đọc lên, dù sao với sự hiểu biết về Lương Sơ Lam của cô, không biết nếu mình làm thế thì nàng sẽ giận đến đâu. Cô hy vọng có một ngày Lương Sơ Lam sẽ tự mình chủ động giao ra, như thế cô sẽ hạnh phúc phát điên.

Xoay người qua bên trái, trên tường có rất nhiều khung ảnh chụp bằng gỗ, Trần Mặc nhìn từng cái một. Đa số là ảnh chụp chung cùng cha mẹ, còn có ảnh chụp đủ loại tốt nghiệp. Thì ra khi Lương Sơ Lam vẫn còn là một tiểu loli cũng đã là một mỹ nhân, hơn nữa khí chất băng son đã bắt đầu toát ra ngoài. Nhưng thật ra nàng giống ba hơn một chút, không phải nói con gái lớn lên giống ba là có phúc đó thôi.

Lương Sơ Lam trước kia mặt trái xoan, có vẻ từ nhỏ đã không thích cười, vẻ mặt trong mỗi bức ảnh chụp đều thuần một vẻ lạnh nhạt, giống như bối cảnh gì cũng đều không thể lưu lại dáng hình lạnh lùng xinh đẹp đó. Cho dù trong bức ảnh tốt nghiệp có nhiều người đến vậy, Trần Mặc vẫn có thể liếc một cái là nhận ra Lương Sơ Lam, khí chất điềm đạm, lại vĩnh viễn nổi bật hơn người. Mà trong con người trong treo nhưng lạnh lùng kia tựa hồ toát lên cảm giác mà lứa tuổi đó không nên có.

Người trong ảnh lớn lên qua từng tấm hình, quá khứ của người đó mà mình không kịp tham dự, Trần Mặc có lòng nhiệt tình thật lớn muốn thăm dò tìm hiểu. Thẳng đến khi nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, hai người thân mật nắm tay nhau, tuy rằng động tác đó so với động tác của một đôi yêu nhau thường thấy trong ảnh chụp người yêu thì coi như rất xa cách, nhưng Trần Mặc vẫn đau lòng, giống như có một con dao sắc nhọn đâm vào tim. Rõ ràng tự nói với bản thân đó đã là quá khứ, không cần để ý, nhưng tim vẫn đau thắt lại.

Yêu người đó cho nên muốn làm người đầu tiên, cũng là người cuối cùng. Những lời này quả nhiên là chân lý muôn đời. Đang lúc Trần Mặc trong lòng đau nhói, lòng mảy mui chặt một chỗ, thanh âm Lương Sơ Lam truyền đến từ ngoài cửa phòng: “Mặc Mặc, ra ăn cơm.” Nàng đi vào phòng mình liền thấy Trần Mặc đang quay lưng về phía mình, nhìn ảnh chụp trên tường.

“Ừ.” Trần Mặc ngẩng người một chút, sau đó quay đầu, trên mặt lộ nụ cười sáng lạn, hoàn toàn không để Lương Sơ Lam nhìn ra sơ hở, có đôi khi Trần Mặc vẫn sợ, sợ mình không hiểu chuyện, dọa Lương Sơ Lam chạy mất.

Cô đi theo Lương Sơ Lam ra ngoài, hoàn toàn thu liễm lại cảm xúc vừa rồi, sau khi nhìn thấy đồ ăn trên bàn lại quả thật kinh ngạc, thật không ngờ đôi bàn tay cảm phấn của Lương Sơ Lam lại dĩ nhiên có thể biến ra một bàn bốn món mặn một món canh đủ cả sắc hương vị như thế.

Lương Sơ Lam nhìn Trần Mặc kinh ngạc đến nỗi sắp rớt cả cằm, đôi con ngươi màu nâu nhạt hiếm hoi ánh lên nét kiêu ngạo. Càng ở lâu bên cô nhóc Trần Mặc này, mình cũng thật đúng là trở nên ấu trĩ khác thường.

Đôi mắt xinh đẹp của Trần Mặc tròn tròn, bộ dáng không tiền đồ kia nếu nói là thèm nhỏ dãi cũng không quá. Không đợi Lương Sơ Lam mời, cô đã ngồi xuống, bắt đầu gió cuốn mây tan ăn. Quả nhiên, những món ăn này cực kỳ xuất sắc, đều vượt qua đẳng cấp đầu bếp thế giới.

“Được rồi, em ăn chậm một chút.” Lương Sơ Lam đưa tay ra lau hạt com bên miệng Trần Mặc, người kia đang ăn ngon lành đến nỗi hoàn toàn không thèm để ý hình tượng, động tác nàng rất mực ôn nhu.

“Thật sự quá ngon, Lam, mỗi ngày ăn đồ chị nấu em chắc chắn sẽ biến thành một con heo.” Trần Mặc cử động cơ miệng, cơ hồ nhìn chăm chăm com lẫn đồ ăn, không rảnh ngẩng đầu, mơ hồ không rõ nói với Lương Sơ Lam, sau đó thích ý hưởng thụ động tác dịu dàng cùng vẻ mặt cưng chiều hiếm hoi của Lương Sơ Lam dành cho mình: “Chẳng qua, vì đồ ăn ngon, dù biến thành heo em cũng nguyện ý. Hi hi.”

“Em hiện tại cũng đã là con heo nhỏ rồi, đâu có ngon đến thế đâu, tôi ăn biết bao nhiêu năm rồi cũng không cảm thấy vậy.”

“Quá khiêm tốn chính là kiêu ngạo, em. ....Ngon thế này mà nói không ngon, vậy thì đúng là chỉ có khả năng của đầu bếp năm sao mới có thể lọt vào mắt chị.”

“Được rồi, ăn không nói, tắm không nói.” Lương Sơ Lam lắc lắc đầu, dùng đũa gấp một miếng sườn đặt vào bát Trần Mặc, Trần Mặc lại đột nhiên ngẩng đầu: “Lam, chị không phải xuyên tạc cổ đại tới đấy chứ?”

“.....”

“Ha ha, yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. A, không đúng, hẳn là yêu điệu thực nữ, thực nữ hảo cầu. Không sai, nghe thế càng xuôi tai, còn vận dụng thủ pháp tu từ rất nghiêm túc. Rất tốt.” Trần Mặc tự nói tự cười.

Cứ như vậy, một người vui vẻ ăn, một người dịu dàng nhìn, ánh đèn ấm áp đảo dạt phủ lên người hai mỹ nữ, mấy người nói xem bức tranh này thấy thế nào lại hài hoà đến thế. Bộ dáng Trần Mặc ăn như lang như hổ tựa hồ làm cho Lương Sơ Lam cũng thêm ăn hơn, ăn hết một bát com, nếu bình thường thì ngay cả nửa bát cũng thấy nhiều.

“Lam, trong nhà có rượu không?” Trần Mặc có chút ngượng ngùng ngẩng đầu, đồ ăn quá ngon, nhưng không thể ăn nhiều com hơn nữa, nếu có rượu, rồi vừa ngồi ăn vừa tâm sự, thế thì thật ra có thể một lưới bắt hết.

“Chỉ có rượu đế với rượu vang, nhiều nhất là rượu đế nấu.”

“Ách... Thật đúng là đầy đủ chủ nghĩa xã hội khoa học Trung Quốc. Rượu đế đi.” Trần Mặc nghĩ nghĩ, từ lượng của mình cũng khá, uống chút rượu đế, ăn thêm mấy miếng hẳn không thành vấn đề. Đương nhiên, cho tới bây giờ đều quen uống rượu nho hay rượu whisky, cũng không có nhiều cơ hội uống rượu đế.

Lương Sơ Lam rất có thâm ý nhìn Trần Mặc mấy lần, thấy cô còn đang tỏ vẻ vô cùng cao hứng, liền giả ngốc xoay qua gấp thức ăn rồi quay đi lấy rượu.

“Lam, căn nhà này bao nhiêu tuổi rồi?” Trần Mặc ngửi mùi rượu, nhẹ nhấp một ngụm.

“Tôi lớn lên ở ngay nơi này, cùng tuổi với cây quế ở ngoài cửa kia kia.” Lương Sơ Lam một tay chống cằm, nhìn Trần Mặc.

“Em thấy khu này khá cũ, trên vách tường có đầy dây leo. Lam, chị uống một chút với em không?”

“Tôi bị nhạy cảm với cồn.” Lương Sơ Lam thần nhiên nói, nàng vốn không uống rượu. Thứ nhất là vì nàng thật sự sẽ đỏ mặt, tim đập nhanh, ngay cả trên người cũng nổi lên một ít nốt mẩn đỏ. Thứ hai là nàng ghét nhất thất thất thất, nàng rất xấu hổ nếu say rồi làm gì đó.

“Ồ...không phải chứ?! Đỏ mặt? Sẽ xảy ra chuyện gì à.”

“Ừ. Toàn thân đều đỏ lên.”

“Thế thì không tính, em cũng sẽ đỏ lên mà, không sao không sao, chỉ có hai chúng ta thôi mà. Nào nào nào, uống một chút.” Trần Mặc bộ dáng đầy nghĩa khí, hào sảng mời rượu, kỳ thật tâm địa gian xảo nhất chính là cô. Quá chén rồi dục cự hoàn nghênh, rượu say loạn tính...Không nói không nói nữa, mười tám cảm đó: “Lam, rượu là thứ tốt đó, nóng nóng. Phụ nữ mà, uống ít rượu xúc tiến máu lưu thông, rất đẹp da. Nào, thử xem!” Nói xong liền đứng dậy cầm một ly rượu lên, trực tiếp rót đầy.

“...” Lương Sơ Lam nhìn một loạt động tác liên tiếp nước chảy mây bay sinh động lưu loát của Trần Mặc, trong nháy mắt, ly rượu nho nhỏ trước mặt đã đầy, thành rượu trong suốt bởi vì độ căng bề mặt mà có độ cong nho nhỏ. Thứ chất lỏng này đối với Lương Sơ Lam mà nói thật sự rất xa lạ, nhưng Trần Mặc sau khi uống rượu, khuôn mặt đỏ bừng, quẹo đủ đến nỗi như sắp chảy nước, ra vẻ thật sự muốn chứng minh mệnh đề uống rượu có thể dưỡng nhan.

“Keng”, tiếng thủy tinh chạm vào nhau thanh thúy, ly của Trần Mặc đã tới gần: “Lam, đều đã chạm ly, không uống không được đâu.” Rượu trên bàn toàn bộ đều dùng cho Lương Sơ Lam, khổ cho Lương Sơ Lam vốn quen thói mặt lạnh, nhưng vì đối phương là Trần Mặc nên đành phải đau khổ cúi đầu nhìn rượu đế trước mặt, một trận bất đắc dĩ.

“Lam, kể em nghe một chút chuyện hồi nhỏ của chị đi! Tò mò quá, hồi đấy chị cũng thích trưng cái mặt vô cảm vậy à?”

Lương Sơ Lam đang uống rượu, lấy làm kỳ không hiểu sao hương vị lại cay như thế, cổ họng giống như có một ngọn lửa thiêu đốt một đường tiến vào dạ dày, đột nhiên nghe lời “trẻ nhỏ không có kỷ” của Trần Mặc, cái gì gọi là “mặt vô cảm”, cái này gọi là khí chất băng sơn ngự tỷ được không.

“Hồi đó, ngàn ngày như một thời, chỉ là hướng nội hơn người khác một chút.” Lương Sơ Lam dùng chiếc đũa về vòng vòng trong bát, ánh mắt hơi loé lên.

“Thế, chị và...Cảnh Đẳng...quen nhau thế nào?” Trần Mặc cúi đầu, nhìn ly rượu, ngọn đèn kéo dài bóng ảnh làm cho Lương Sơ Lam nhìn không rõ thần sắc của cô.

Nàng suy nghĩ rồi nói: “Anh ta là đàn anh của tôi. Hai chúng tôi cùng học khoa Văn Học, anh ta thường xuyên chiều cổ tôi cùng mấy đàn em khác. Làm người rất thân sĩ, hơn nữa cũng sáng sủa như ánh mặt trời, thường xuyên gặp gỡ qua lại, anh ta liền thổ lộ với tôi, sau đó hai chúng tôi quen nhau.” Trên mặt nàng không nhìn ra cái gì, tựa như đang kể chuyện của người khác, chẳng qua mặt do dự trong mắt vẫn bị Trần Mặc bắt được.

“Vậy chị thích anh ta ở điểm gì?” Cô tận lực làm cho ngữ khí của mình nghe giống như một cô nữ sinh tò mò nhiều chuyện, chỉ là, cô chán ghét chút hảo cảm trên mặt Lương Sơ Lam đối với Cảnh Đẳng, cho dù sự thật thế nào đi nữa.

“Ánh mặt trời, thân sĩ, tôi cũng không biết, dù sao anh ta trong mắt mọi người là bạch mã vương tử, cũng không có điểm nào có thể chê trách.”

“Nào có tốt như vậy chứ.” Trần Mặc lẩm bẩm, mặt cũng sắp cúi gầm sát bát, bùng ly rượu lên, giống như dỗi hung hăng uống một ngụm, cảm giác thiếu đốt thật thoải mái, đã thông nhâm độc nhị mạch bị bế tắc vì Cảnh Đẳng. Chỉ là rượu này hơi mạnh, uống một chút mặt liền đỏ lên.

“Thế nào? Ghen tị à?”

“Sao có thể chứ! Em tốt hơn anh ta nhiều, ghen cái gì! Em... lại xinh đẹp, lại dịu dàng, lại biết săn sóc, lại...hiểu chị. Anh ta có gì tốt chứ. Hừ.” Trần Mặc đột nhiên ngẩng đầu lên, thẳng lưng ưỡn ngực nhìn Lương Sơ Lam, giống như mình thật sự tốt hơn Cảnh Đẳng nhiều, chỉ là ngữ khí này, vừa yếu ớt, lại chột dạ, bởi vì cô không phải đàn ông, cô sợ sự thật mà mình không có cách nào thay đổi này sẽ làm Lương Sơ Lam rời khỏi mình.

“Phi ~” Lương Sơ Lam quả thật chưa từng nghe ai tự nhận xét về mình như thế, không biết xấu hổ đúng là độc quyền của Trần Mặc. Nàng càng nhìn càng không nghĩ Trần Mặc có thể đột nhiên hiểu được tâm tư của nàng. Là do mình quá mức lãnh đạm cho nên mới làm cho bảo bối giống như thiên sứ này không có cảm giác an toàn? Nếu không sao cứ mãi lo lắng không đủ đây, chỉ cần một câu “tôi thích em” là đủ rồi.

“Cười cái gì, chị cảm thấy em so ra kém anh ta à?” Trần Mặc bị thái độ của Lương Sơ Lam làm cho khản trương, cô đường đường là một đại mỹ nữ, còn sợ so sánh với một tên xú nam nhân như Cảnh Đẳng sao?”

“Không, hai người không thể so sánh với nhau.” Lương Sơ Lam thâm ý nhìn Trần Mặc, như nhận mệnh thờ dài một cái, sâu kín nói. Không biết là dưới tác dụng của chất cồn hay do bầu không khí âm áp, nàng có xúc động muốn thổ lộ cõi lòng.

“Vì sao?!”

Lương Sơ Lam trầm tư một lát, nhìn Trần Mặc nghi hoặc lại khản trương, dùng thanh âm nhẹ đến không thể nhẹ hơn nói, giống như nói cho mình nghe, lại giống như đang trần thuật một chuyện có thật cho Trần Mặc: “Bởi vì....Tôi không thích anh ta, mà tôi, thích em. Cho nên...anh ta, không phải đối thủ.”

Những lời ấy, vừa âm áp lại cũng quá bất ngờ, làm cho Trần Mặc ngơ ngác nhìn cô gái cho tới bây giờ cũng không dễ dàng biểu lộ tình cảm trước mặt, không biết nên nói gì mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Không Tin Thì Em Làm Cho Chị Xem

Không biết có phải do Lương Sơ Lam không thể lập tức thích ứng với chuyện một người vốn luôn ngại ngần thổ lộ tình cảm như mình mà hôm nay lại cứ thế thốt ra những lời tình cảm đó, hay là do chất cồn vừa mới uống vào nổi lên tác dụng làm nàng có chút mất cảm, da thịt trắng nõn trên mặt lẫn trên người dần dần nhiễm một tầng phấn hồng, giống như một ngọn núi băng bắt đầu chậm rãi hoà tan, tựa như sẽ chảy nước, trăm ngàn loại phong tình.

Nhịp tim của Trần Mặc vì một câu nói kia mà biến thành đập như bay, cô cũng không biết một câu thổ lộ tình cảm lại có thể mang đến cảm giác như thế, quả nhiên cái gì hiếm thì quý mà. Lương Sơ Lam chưa bao giờ nói những lời đó, giờ chỉ nhẹ nhàng thốt lên một câu, trong lòng cô liền như có một sợi dây đàn đứt phụt một tiếng, làm chấn động tình yêu không cách nào che giấu được.

“Vậy còn em, bình chân như vại thế, đã trải qua vạn bụi hoa rồi?” Không khí xấu hổ cùng việc Trần Mặc không hé răng nói một lời làm cho Lương Sơ Lam không thể không tự nói tiếp. Lời vừa ra khỏi miệng, ngữ khí sâu kín nghe vào tai thể nào lại có cảm giác ghen tuông, mà ngữ điệu kiêu ấy càng không giống nàng mọi ngày.

Chỉ là khi nàng uống rượu sẽ nói nhiều hơn bình thường, nổi nghi hoặc cùng hiếu kỳ lướt qua lý trí sẽ kiềm chế không được mà hỏi ra lời. Nếu đổi lại là dĩ

văng, vấn đề nấn cảm lại tính toán chi li hẹp hòi như thế sợ là nàng sẽ cất dấu trong lòng chứ không trực tiếp thốt ra.

Trần Mặc khựng lại, thu hồi ánh mắt kinh ngạc, nghe lời Lương Sơ Lam nói, trong đầu chợt vụt loé lên một thân ảnh như tia chớp, người con gái đã lâu không gặp kia, cô gái có khí chất băng lãnh cực kỳ giống Lương Sơ Lam, người mà bởi vì quan hệ của cha mẹ nên đã không còn gặp hơn mười mấy năm trời, cùng với cô gái mà ngày đó thoáng nhìn thấy ở dưới công ty của nhà họ Y.

Muốn nói không có, trước đây quả thật cô từng có một tia ái mộ đối với cô gái kia, nhưng tình cảm đó đứt đoạn rất rõ ràng, sau khi chia ly cũng không còn liên quan nữa, ngay cả khi nhớ tới cũng chỉ trong thoáng chốc rất ngẫu nhiên mà thôi. Nhưng nếu nói không có, vậy thì tình cảm đó tính là gì, tình đơn phương? Mà Trần Mặc lại bởi vì chuyện của Cảnh Đăng cũng chỉ tùy ý nói mấy câu, giờ bị hỏi vấn đề này, cô không biết nên đáp thế nào mới tốt.

“Tôi nói trúng rồi?” Lương Sơ Lam cũng không ngờ một người quen thói dám ăn ngay nói thật như Trần Mặc sẽ toát ra tư thái của một cô gái mới lớn như thế, ngượng ngùng nhưng lại bởi vì uống rượu mà càng thêm quỵên rũ động lòng người. Chẳng qua phản ứng đó không biết vì sao làm cho Lương Sơ Lam ngay cả được giáo đường tốt cũng không ngăn cản được một ngọn lửa ghen tuông càng bùng cháy dữ dội trong nội tâm.

“Không phải, hỏi đó chỉ chơi đùa, thật sự không giống. Còn nghiêm túc thì là lần này, chỉ riêng với chị.”

“Ồ?! ~ Thế, nếu tôi không tin thì phải làm sao bây giờ?” Mặt Lương Sơ Lam hơi hồng lên, có nét không giống dĩ vãng, ngậy thơ hời. Bởi vì nàng đột nhiên rất muốn truy hỏi, ép Trần Mặc đến một góc sáng sủa, cảm giác này thật giống như cần một câu hứa hẹn để dựa vào, dùng để tạo thành cái giá, chống đỡ thứ tình cảm không lồ này.

“Chuyện đó! Chuyện đó sao có thể không tin được? Lần đầu tiên nắm tay là với chị, nụ hôn đầu tiên là của chị, những lời chị muốn nghe, đêm đầu tiên cũng sẽ trao cho chị mà!!!” Trần Mặc kích động, đặt ly rượu xuống, bởi vì hơi mạnh tay, ngay cả chất lỏng trong ly cũng sánh ra vài giọt. Rượu có một ưu việt thì đó chính là có thể thêm can đảm, hơn nữa Trần Mặc vốn cả người đều “gan”, huống chi chỉ có hai người, những lời cảm kỷ nhất cũng vì muốn biểu lộ tâm ý mà dũng cảm nói ra.

“...Nói không biết ngượng.” Gò má Lương Sơ Lam nhanh chóng nhuộm rặng mây đỏ, từ nấn cảm như “đêm đầu tiên” đó phun ra từ miệng Trần Mặc lại còn danh chính ngôn thuận như thế nữa, cứ như cô hoàn toàn không biết hàm nghĩa của nó vậy. Ngọn lửa không biết tên trong thân thể đột nhiên “xoẹt” một cái chạy trốn mất tiêu, thiêu đốt đầu quả tim, có cảm giác nóng đến sắp bùng cháy đến nơi.

“Chị nói không tin mà! Sự thật thì sao có thể không tin được! Hơn nữa những lời em nói đều thật lòng.” Trần Mặc vòng qua bàn, trực tiếp đi đến bên cạnh Lương Sơ Lam, cách một cái bàn cũng thấy xa, cảm giác bất không được này thật khó chịu, tình cảm bị phủ nhận thật sự tổn thương lòng người. Trần Mặc đột nhiên có xúc động muốn đào trái tim mình ra cho Lương Sơ Lam xem.

“Chị nghe đi! Đây là âm thanh chân thật nhất.” Trần Mặc bắt lấy tay Lương Sơ Lam, cũng bắt chắp về mặt kính ngọc của nàng, đem tay nàng đặt lên trên xương sườn của mình, cảm thụ nhịp đập trái tim ở sâu trong lồng ngực.

Tay Lương Sơ Lam bị giữ chặt, khó tránh khỏi chạm đến khoả to tròn đứng thẳng kia, còn có nguồn nhiệt ấm áp nơi lòng bàn tay, cùng tiếng tim đập truyền lại. Đây là một thứ cảm giác rất kỳ lạ, giống như trong lòng bàn tay có thêm một trái tim, mà hai người hoà thành một thể, từ nay về sau có được mạch đập giống nhau.

Thời gian giống như ngừng lại trong khoảnh khắc. Những sợi tóc của Trần Mặc buông rũ, khẽ lướt qua đầu ngón tay thon gầy của Lương Sơ Lam, mà tay kia của Trần Mặc thì nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên. Con người nhuộm men say mê li như nước mà cô chưa bao giờ thấy qua, mê người đến nỗi hoàn toàn không muốn bị ai khác nữa nhìn thấy. Trần Mặc cảm thấy nếu để ai đó chứng kiến thì mình sẽ bị dâm chưa đầy trời nhấn chìm.

Cô nhẹ nhàng giữ tay Lương Sơ Lam ấn xuống, chậm chậm đưa mặt tới gần, hô hấp không tự chủ được hỗn loạn, giống như một điệu khiêu vũ không có tiết tấu, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Khuôn mặt vĩnh viễn thanh nhã của Lương Sơ Lam thật giống như vẽ nên một bức tranh thủy mặc, mà nét hồng vụng lăm người ta mê say tựa như như đoá hoa đào điểm xuyết, muốn thoát ra khỏi nền giấy.

“Tôi không tin, không tin...A” Lời đáp yếu ớt của Lương Sơ Lam đã không ngăn cản được Trần Mặc tới gần.

Trần Mặc cúi đầu, trong nháy mắt đôi môi đầy đặn đã tới mũi Lương Sơ Lam, là lướt mon trón chỗ tiếp giữa gọng kính, dụ hoặc thào xuống thứ mà Lương Sơ Lam dùng để nhìn kia, ánh mắt nàng lập tức mất tiêu cự, nhãn thần mê man trôi chốc Trần Mặc một trận tâm viên ý mã.

Ban đêm yên tĩnh cùng căn phòng trống trải làm nổi bật tiếng tim đập hỗn loạn lại mãnh liệt của hai người, bởi vì chất cồn mà tiếng hít thở nặng nề mang theo nhân tố thân mật toát ra trong không khí quanh mình. Trần Mặc vươn đầu lưỡi, dọc theo sống mũi cao thẳng của Lương Sơ Lam đảo xuống. Bốn môi chưa chạm vào nhau, lại chỉ dựa vào đầu lưỡi liền đẩy ra khớp hàm của Lương Sơ Lam, trực tiếp tiến nhập vườn hoa mê người.

“Uhm~”

Cảm giác này giống như bị một đầu lưỡi khác nắm trong tay, Trần Mặc luôn hiểu nên làm thế nào để khơi dậy dục vọng được che dấu sâu đậm trong lòng Lương Sơ Lam. Phiền mỗi không chặt chẽ tiếp xúc, chỉ khi có khi không đụng khẽ cùng sự ma sát nhỏ vun, so với một nụ hôn chân chính càng khơi gợi lòng người. Nửa đoán trước lại không chiếm được, tưởng xâm nhập mà lại do dự không tiến công. Lương Sơ Lam chỉ có thể ôn nhu ngâm lấy, ôn nhu bị chiếm đoạt.

Đầu lưỡi Trần Mặc sinh động ở trong khoang miệng Lương Sơ Lam, như một con rắn nhỏ chạy loạn, cọ sát với đầu lưỡi Lương Sơ Lam, dây dưa, hoà quyen mật ngọt trong miệng hai người, thậm chí thứ tình yêu chân thật nhất. Vị trí của hai người lặng yên phát sinh biến hoá. Bàn tay Lương Sơ Lam nghe lời quấn lên vòng eo mảnh khảnh của Trần Mặc, mà nàng ngẩng đầu làm cho cái cổ tuyết trắng xinh đẹp như thiên nga hoàn toàn bại lộ trong không khí.

Ngón tay Trần Mặc luồn vào mái tóc Lương Sơ Lam, nhẹ nhàng ấn cái ót của nàng, cảm giác xôn xao trong lòng lại bùng lên mãnh liệt. Người con gái này rất cục cựa mị lực gì, thế nhưng có thể làm cho mình cả người như bốc hỏa, chỉ thầm nghĩ muốn vì nàng hoàn toàn thiêu đốt một hồi.

Không khí chung quanh dần dần loãng, ngọn đèn hôn ám giống như kích thích công phá phòng tuyến cuối cùng của hai người, giống như tuyến phòng thủ Maginot (1), vốn tưởng kiên cố không thể phá, nhưng thực tế lại không cần tốn nhiều sức liền có thể làm cho nó trực tiếp tước vũ khí đầu hàng, quỳ gối dưới ôn nhu.

Một nụ hôn lâu dài mà khiêu khích làm cho máu trong người Lương Sơ Lam đều vọt lên đại não, mà khi nàng choàng mở mắt, đập vào mắt chính là bộ ngực phát dục tương đối tốt của Trần Mặc cùng ánh mắt hàm chứa xuân thủy, đáng vẻ là loi tuyệt sắc, thật sự làm cho người ta không thể không thương, không thể không đau lòng.

Trần Mặc bung ly rượu trước mặt Lương Sơ Lam lên, một ngụm đổ vào khoang miệng mình, sau đó lập tức trực tiếp áp lấy miệng Lương Sơ Lam, bắt đầu chậm rãi truyền vào miệng nàng. Lương Sơ Lam thật không ngờ Trần Mặc sẽ làm thế, mở to hai mắt nhìn bộ dáng hưởng thụ của cô, giữa hai làn môi hương rượu nồng đậm mang theo men say thấm vào ruột gan, còn có vẻ mặt điên cuồng như quyền luyện mang theo vẻ liêu lĩnh nồng nhiệt của Trần Mặc cũng đồng thời rót vào đáy lòng nàng.

Linh hồn xao động như muốn phá kén mà ra, một tầng cửa ải cuối cùng kia, thủ vệ nơi đó giống như đã không thể làm gì để cố thủ cho toà thành trì này. Lương Sơ Lam gần như đã thấy được bộ dáng mình bị luân hãm, dần dần bị dòng rượu ngọt nóng bỏng ấy đem lí trí vứt qua sau đầu.

Hương vị ngọt ngào cùng cực nóng nơi đầu lưỡi truyền lại, Trần Mặc dẫn đường cho Lương Sơ Lam, lời kéo, vội vàng lại ôn nhu đến đòi mạng. Chất cồn xông lên não làm đầu óc choáng váng, khiến cho Lương Sơ Lam đã không còn khả năng tự hỏi, hai tay ôm chặt Trần Mặc giống như một cọng cỏ cứu mạng, tựa hồ chỉ cần buông tay sẽ chết chìm trong phong tình say đắm lòng người.

Nụ hôn đông đầy ngưỡng mộ nhuộm đậm sự xâm nhập bá đạo chưa từng có, sức lực trên tay càng mạnh, trong tâm lý có một thứ thần phục không rõ tên, làm cho Lương Sơ Lam sùng nịnh, tuy ý để Trần Mặc quá phận mon trón đùa nghịch. Cảm giác ướt át, bờ môi mềm mại liếm mát, hết thấy đều mang theo men say tươi đẹp, làm cho người ta luyến tiếc rời đi.

Chỉ có sợi chỉ bạc nơi khoe miệng còn ần ần lộ ra kích tình vừa rồi, việc Trần Mặc thu lại đầu lưỡi và rượu đã tiến nhập vào bụng đều làm cho Lương Sơ Lam mặt đỏ tim đập không thôi.

“Lam ~” Tiếng gọi ngọt ngào quyến rũ phát ra từ miệng Trần Mặc, Lương Sơ Lam cảm thấy trái tim mình đập lờ một nhịp, hơi thở ấm áp phả lên mặt còn mang theo hương vị của chính mình, tâm tình nửa như ngượng nửa lại buông thả rất mâu thuẫn với nhau, tra tấn nhau.

“Chị đã chuẩn bị sẵn sàng để trao bản thân mình cho em chưa? Nếu chưa, em có thể chờ, thật đó.”

Trần Mặc nâng mặt Lương Sơ Lam lên, từ trên cao nhìn xuống, sự rung động ánh lên trong đáy mắt cùng sự chân thành rõ ràng đến vậy. Về sau cô cực kỳ sùng bái mình ngày hôm đó, không biết bản thân đã dùng tâm tình gì để cố gắng kiềm chế dục vọng mệnh mông dâng tràn, phun ra mấy câu đó, nói những lời trái lương tâm đến tận cùng.

Chẳng qua cô là người có hai tính cách như vậy đó, cực kỳ tôn trọng cũng cực kỳ phóng túng làm càn. Cô vĩnh viễn có thể trực tiếp hôn Lương Sơ Lam, nhưng cũng không dám ở dưới tình huống khi nàng chưa đồng ý mà vượt thêm nửa bước. Có lẽ lần đó lúc ở Hải Nam, hậu quả khi làm bậy cùng nỗi đau lòng làm cho Trần Mặc ít nhiều có chút cố kỵ.

Nhưng đầu ngón tay quấn quanh ngón tay Lương Sơ Lam, độ ấm trên mặt kịch liệt tăng lên, cảm giác cả người hít thở không thông đang nhắc nhở cô rằng thân thể cần được giải phóng. Cô đang đợi đáp án của Lương Sơ Lam, kết quả hy vọng cùng mất mát cứ luân phiên trình diễn màn đại chiến PK trong lòng Trần Mặc. Chỉ một câu nói thôi, lại cầm giữ về vào cửa thiên đường.

Hết chương 54

Chú thích

(1) Tuyến phòng thủ Maginot: lấy tên của bộ trưởng quốc phòng Pháp André Maginot, là một công trình quân sự xây dựng dọc biên giới Pháp-Đức và Pháp-Ý với mục đích bảo vệ lãnh thổ Pháp sau kinh nghiệm của Chiến tranh thế giới thứ nhất. Tuyến phòng thủ gồm các tường thành bê tông với nhiều ụ chống tăng, lô cốt đại bác, ổ súng máy và đồn quân sự.

Theo kế hoạch an ninh quốc gia của Pháp lúc này thì *tường Maginot* sẽ làm chậm bước tấn công của quân địch tạo đủ thời gian để lực lượng từ trung ương kéo ra, đồng thời buộc quân địch phải tấn công nước Bỉ trung lập nếu muốn kéo qua biên giới. Quân Pháp từng đạt thắng lợi nhờ chiến thuật đánh cầm cự trong thế chiến thứ nhất, do đó *tường Maginot* được thiết kế theo khuynh hướng chiến thuật này. Trên thực tế đây là một sai lầm lớn vì năm 1940 Đức vẫn tấn công Bỉ, chọc ngang sườn của *tuyến Maginot* và tiến sang dễ dàng.

Phòng tuyến Maginot dừng lại tại biên giới Pháp-Bỉ nhưng có nối liền với tường phòng thủ của Bỉ, với điểm cầm cự mạnh nhất tại đồn Eben-Emael. Quân Đức Quốc xã tấn công vào ngay điểm mạnh nhất này bằng lính dù và pháo kích. Trong vòng hai ngày thì tường phòng thủ vỡ và cuộc xâm chiếm Pháp bắt đầu.

Chương 55: Cung À, Tôi Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Em

“Đi tắm trước đi.” Lương Sơ Lam nhìn thoáng qua Trần Mặc nói, những lời thoái thác vốn rất bình thường, chẳng qua rơi vào tai Trần Mặc lại biến thành nũng nịu dục cự hoàn nguyên, toàn thân như được chích máu gà, liên tục đáp “Ừ”.

Đầu Lương Sơ Lam đã nặng nề vô cùng, cảm áo ngủ cùng đồ lót sạch đưa cho Trần Mặc, rồi ngã ngối lên sofa thở gấp, ngay cả sức để bật tivi cũng không có.

Phản ứng do bị mất cảm ngày càng nặng, vốn còn đang nghĩ, còn khẩn trương vì chuyện đã xảy ra vừa rồi, có chút chờ mong lại phi thường không xác định, trái tim nặng nề đập, giống như các cơ trên mặt cũng run rẩy theo. Suy nghĩ trong óc đều bị cảm giác mơ hồ choáng váng thay thế, dù muốn lo lắng cũng không có sức để lo.

Tóc tai hỗn độn, khuôn mặt hơi ửng hồng, Lương Sơ Lam lúc này đã không còn bộ dáng lạnh như băng bình thường, giống một đoá hoa mai nở trên nền tuyết, mặt hồng kia thật sự làm cho người ta tâm động. Đáng tiếc Trần Mặc không nhìn thấy, bởi vì cô đang ở trong phòng tắm ngân nga hát, vẻ mặt vui sướng tắm rửa, đủ loại ý tưởng kích động lòng người quay cuồng trong lòng.

Vừa thoa sữa tắm lên người, vừa tưởng tượng đây giống như ngón tay Lương Sơ Lam chạy trên người mình. Cho dù chỉ tưởng tượng, thân thể đã bốc cháy như củi lửa. Câu nói kia của Lương Sơ Lam có ý nghĩa khác biệt rất lớn, qua Trần Mặc lý giải thì chính là mình nên đi tắm rửa sạch sẽ, nhưng kỳ thật ý của Lương Sơ Lam chẳng qua là muốn uyển chuyển từ chối một chút, có thể trì hoãn được bao lâu thì trì hoãn.

Đội Trần Mặc tắm sạch sẽ đến hai lần, toàn thân còn dùng sữa dưỡng da bôi lên, tron bóng thơm ngào ngạt đi ra, mặt đỏ bừng, đầy cỗi lòng chờ mong đi đến phòng khách, nhìn thấy Lương Sơ Lam đã mặt đỏ rực như quả táo, khoác áo tắm ngủ trên sofa. Nàng cuộn tròn trên ghế, kính mắt cũng rơi xuống một bên, trên da thịt trắng nõn phiem một tầng hồng nhạt mê hoặc lòng người, sống mũi cao thẳng còn hơi lấm tấm chút mồ hôi, hàng lông mi như trắng rằm phác hoạ đường cong động lòng người.

“Lam?...Lam?”

Trần Mặc ngồi xổm xuống bên cạnh Lương Sơ Lam, đẩy đẩy, nhẹ nhàng gọi. Nhìn gần gũi như vậy, toàn thân đều bị đánh về không còn lạnh lùng băng giá trong dĩ vãng mà lại mê người của Lương Sơ Lam khi say ngủ làm kinh diễm. Tựa như một đứa trẻ, một đứa trẻ thiếu cảm giác an toàn, căn bản không có cảm giác cường thế.

“Uhm~”

Nghe có người gọi, cảm nhận được hơi nóng bên tai, Lương Sơ Lam theo tiềm thức đáp lại. Giọng mũi dày đặc tràn ra từ đôi môi, làm như bất mãn vì bị quấy rầy, lại thật lười rúc vào góc sofa.

“Chết tiệt, không nên cho chị uống rượu mới phải.”

Trần Mặc chưa từ bỏ ý định, thử vài lần, lại thất bại phát hiện thấy Lương Sơ Lam khi uống rượu căn bản giống tính một đứa con nít, kêu không dậy. Cuối cùng cô đành phải nhận mệnh đứng lên, đem hai tay Lương Sơ Lam vòng lên cổ mình, ôm nàng lên.

Không biết là do Trần Mặc từng học Không Thủ Đạo nên mạnh, hay là do Lương Sơ Lam gầy quá, ôm nàng vào trong ngực thể nhưng lại nhẹ đến vậy, nhẹ như giấy, tấm lưng mảnh khảnh, ôm ở trên tay sợ chỉ dùng sức một chút là gãy. Điều này làm cho Trần Mặc đau lòng Lam của mình vất vả quá, trong lòng thầm nghĩ sau này phải vỗ béo cô gái này ăn nhiều chút, để nàng có thêm chút thịt.

Trần Mặc ôn nhu ôm Lương Sơ Lam đến phòng ngủ ấm áp, đặt ở trên giường, đè ép xuân tâm rộn ràng rạo rực của mình, học Liễu Hạ Huệ (1) đổi áo ngủ cho Lương Sơ Lam, đồng thời phi thường kinh ngạc với dáng người rất không phù hợp với khí chất lạnh như băng của Lương Sơ Lam. Dáng người nóng bỏng kia nếu xuyên về thời cổ đại, căn bản có thể mê hoặc chết đám nam nhân. Thật sự không ngờ Lương Sơ Lam gầy như thế, dĩ nhiên lại điện nước đầy đủ.

Trần Mặc sửa soạn xong xuôi cho Lương Sơ Lam, rồi đi ra ngoài giống một hiền thê lương mẫu rửa chén bát, dọn bàn, thuận tiện làm giảm dục vọng vừa mới bị khơi mào trong lòng, hít sâu mấy lần mới xoay người tắt đèn vào phòng ngủ. Anh mắt không lập tức thích ứng được với bóng tối, từ ngoài cửa sổ truyền đến ánh đèn tối mờ, cô nhìn thấy Lương Sơ Lam nằm trên giường.

Trần Mặc nhẹ nhàng chậm chạp trèo lên giường, chống tay tựa đầu, trong bóng đêm hôn ám thường thức cô gái trước mặt. Gió nhẹ buổi đêm xuyên qua cánh cửa sổ khép hờ, thổi bay bức màn hoa, ánh đèn ảm đạm mà tàn mạn chiếu lên mặt Lương Sơ Lam, cảm giác được nàng thở đều đều cùng bộ dáng an tường mềm mại.

“Lam, khi nào thì ngay cả lúc tỉnh chị cũng có thể đối mặt với em như thế?” Trần Mặc nhìn Lương Sơ Lam như đoá hoa đào mê người trước mặt, không tự chủ được thì thảo luận thầm.

Trần Mặc nằm song song trên giường, trong lòng lại không biết vì sao như có trăm ngàn con kiến đang bò, làm cho tâm tư cô bay đến vô số nơi khiến người ta mất đồ tìm đập, hình ảnh đầy nhiệt tình này nọ thể nhưng có thể tự động bỏ nào. Nếu không thì, thân mật da thịt một chút được không nhỉ? Trong lòng Trần Mặc rất mâu thuẫn.

Sau khi đại chiến ba trăm hiệp, Trần Mặc vẫn thất bại trước ý tưởng không kìm chế được trong đầu, cô cởi sạch quần áo trên người, sau đó liền cởi quần áo Lương Sơ Lam, trực tiếp đem thân thể trắng nõn thon mềm của mình dính sát lại. Sau đó ôm Lương Sơ Lam, để nàng tựa vào cơ thể không mảnh vải của mình, rồi chậm rãi nhắm mắt.

Nhưng sau khi làm như vậy, Trần Mặc lập tức hối hận, bởi vì từ khoảnh khắc thân thể mình chạm tới Lương Sơ Lam, trong bụng như có một ngọn lửa bùng cháy, bàn tay nhỏ bé không kìm được một đường từ bả vai chạy dọc xuống. Sau khi nhắm mắt lại, mọi giác quan càng thêm sâu sắc, trong lòng Trần Mặc thầm mắng mình giàu đồ bím leo, nhưng dục niệm vẫn thắng cảm giác tội lỗi trên mặt đạo đức này, dù sao cũng không chân chính “muốn” Lam, lên kiểm tra một chút chắc không quan trọng.

Vừa tìm được lý do cho mình, bàn tay đã theo cánh tay nhún nhui như tơ lụa, lướt qua xương quai xanh tinh xảo như cánh bướm, dừng lại bên cạnh khối tròn trịa kia. Hoàn cảnh không có ánh sáng tựa hồ càng tăng thêm một phần cảm giác kích thích kỳ lạ, làm cho nhịp tim Trần Mặc cũng phóng đại lên.

Toàn thân cô căng thẳng như cương thi, trừ mấy ngón tay ra toàn thân đều giống như trong quân đội, thẳng tắp. Tất cả mọi cảm giác đều tập trung lên đầu ngón tay, lỗ chân lông bởi vì hương rượu mà nở ra, da thịt mềm mại ẩm ướt, xúc cảm trơn trượt nơi đầu ngón tay làm cho ý tưởng vốn đã nhin xuống trong đầu Trần Mặc lập tức lại đạt tới đỉnh. Cô cảm thấy Lương Sơ Lam nhất định sẽ làm cho mình dục cầu bất mãn chết mất. Cứ tiếp tục tra tấn như thế, sẽ tổn thương thân thể lắm đó.

Bởi vì ngón tay Trần Mặc đùa giỡn, Lương Sơ Lam cảm thấy ngứa ngứa, bất an vặn vẹo vòng eo, trong lúc ngủ thân thể tản ra cảm giác kỳ lạ, làm cho nàng vừa khó chịu lại cảm thấy có chút thoải mái. Trần Mặc trêu chọc thành công làm cho hai khoả anh đào đứng thẳng dậy, tuy rằng không nhìn thấy. Cảm giác khi sờ lên cùng hình dáng trong tưởng tượng, gần như thể này khiến cho Trần Mặc hơi ướt. Vuốt ve cái bụng kích thước vừa vặn, lại nắn bóp cực kỳ giống như màn dạo đầu của mỗi đôi tình nhân.

Nếu Lương Sơ Lam cử động lớn hơn một chút, hoặc thanh tình một ít, Trần Mặc khẳng định sẽ bắt chấp tất cả, ăn trước rồi nói sau, nhưng hiện tại cô còn sót lại một tia lý trí cuối cùng chống đỡ đạo đức đang lung lay sắp đổ.

Nhìn xuống một hồi cuối cùng, Trần Mặc nhanh chóng kéo chân ở một bên qua, phủ lên người cả hai, còn đặc biệt lấy một cái gối nhét vào giữa bụng hai người. Chính chắn lại rồi, cô vươn tay ôm eo Lương Sơ Lam dưới chân, trong lòng mặc niệm Chú Đại Bi (2), nghĩ hần không ai càng thêm siêu phàm thoát thánh so với mình, dĩ nhiên ôm người con gái mình thích, quan trọng là trần trụi không mảnh vải, thể mà vẫn nhin được.

Suốt tối đó, Trần Mặc cũng quên không biết mình có ngủ không, giống như mỗi lần tâm viên ý mã đều phải hung hăng cắn đầu lưỡi mình một chút mới có thể hơi tỉnh táo, ép buộc bản thân thật lâu không ngủ. Lương Sơ Lam thì ngược lại, người vốn nên khẩn trương lại ngủ an tường vô cùng, trong lúc đó còn làm nũng cọ cọ lên người Trần Mặc, tìm một vị trí càng thoải mái, phả hơi thở nóng hổi lên cổ Trần Mặc, biến thành cô toàn thân bốc hỏa lại không biết làm sao phát tiết.

Cứ như vậy, Trần Mặc một mình diễn kịch một vai, vẫn ép bản thân đến khi trời sắp sáng mới bởi vì thật sự chịu không nổi mệt mỏi mà mơ màng ngủ thiếp đi.

Mặt trời từ từ mọc lên từ hướng đông, bầu trời cũng từ từ mờ sáng, ánh nắng xuyên thấu qua bức màn, loang lổ chiếu lên mặt hai người, hai cô gái xinh đẹp giống như nữ thần trong thần thoại Hy Lạp.

Lương Sơ Lam chậm rãi mở to mắt, tối qua bởi vì tác dụng của chất cồn, làm cho nàng ngủ ngon kỳ lạ, đặc biệt mấy ngày gần đây bị kẹt giữa áp lực từ Cảnh Đẳng, cha mẹ và Trần Mặc làm cho nàng thường xuyên mất ngủ. Chỉ là ngực nặng nề, giống như có vật nặng gì đó đè lên.

Đợi cho nàng dùng cặp mắt cận nặng kia ghé sát vào nhìn, rốt cục nhìn thấy rõ thứ đang đè lên ngực mình chính là cánh tay của người nào đó, mà mình dĩ nhiên toàn thân không mảnh vải, nàng mới đột nhiên nhớ lại vấn đề còn chưa nói xong đêm qua, lựa chọn giữa việc làm “chuyện đó” hay không làm.

Lương Sơ Lam kinh ngạc sợ hãi tới mức bật dậy từ trên giường.

“Mặc Mặc~!”

“Lam ~ uhm ~”

Trần Mặc vốn ngủ không sâu, liền bị động tác hơi lớn của Lương Sơ Lam làm tỉnh, chỉ là vừa mới ngủ thoải mái làm cho cô thật muốn ngủ tiếp một lát.

“Mặc Mặc, chuyện này ~ chúng ta...”

Dù với trình độ ngữ văn của Lương Sơ Lam đi nữa, giờ khắc này cũng không biết nên nói gì cho phải, mặt nàng đỏ còn hơn uống rượu. Nghĩ đến mình còn trần trụi, vừa rồi động tác hơi quá tay, dùng sức hơi nhiều, kéo chân lại che trên người, che cho mình thì tốt rồi, lại kéo chân trên người Trần Mặc xuống.

Thân thể trẻ tuổi hoàn mỹ cứ như vậy lập tức bại lộ trong không khí. Dáng người tuyệt mỹ không mảnh vải làm cho Lương Sơ Lam hoàn toàn không dám nhìn, mà Trần Mặc lại về mặt chẳng sao cả nhìn nàng, cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Thẹn thùng lẫn khăn trương làm cho Lương Sơ Lam tay chân luống cuống đem chăn phủ lên người Trần Mặc.

“Chúng ta...chuyện đó...em...”

Lương Sơ Lam sắp khóc đến nơi, thầm nghĩ không phải dưới tình huống không tỉnh táo bị ăn đó chứ? Chỉ là lý trí duy nhất còn sót lại nói cho nàng biết hình như trên người không có cảm giác gì. Đau đớn của lần đầu tiên trong miệng người khác nói cũng không có, xương sống hay thất lưng đau cũng không có, chỉ cảm giác giống như vừa ngủ dậy thôi. Sẽ không, sẽ không đâu.

“Lam~ chị sẽ chịu trách nhiệm với người ta nha! Xấu hổ, xấu hổ quá~”

Trần Mặc hơi tỉnh táo, nghe Lương Sơ Lam lắp bắp nói thế, Lam có kinh nghiệm trên phương diện tình yêu bằng 0 quả thật hiểu lắm rồi, mình thật hiểu chị ấy quá. Bất quá Lương Sơ Lam bối rối khăn trương như vậy đáng yêu thật, đáng yêu hơn nhiều so với bản mặt ngày thường.

“Nha” cái rầm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đầu óc Lương Sơ Lam vận động hết cỡ, lại không nhớ nổi từng chi tiết, về mặt hoá đá. Nhưng nhìn bộ dáng thẹn thùng của Trần Mặc, còn có động tác kia, trong đầu đột nhiên loé lên một ý niệm, sẽ không phải mình “ăn” em ấy đấy chứ? Giờ chỉ số thông minh của Lương Sơ Lam hoàn toàn biến mất, nếu không thì sao lại có thể không nhìn ra hành động như diễn kịch đó của Trần Mặc.

“Tôi, tôi làm gì em? Hay là, em làm gì tôi?” Lương Sơ Lam lời kéo chần, tựa lên tường, về mặt hoảng sợ nhìn Trần Mặc, đã sớm không còn vẻ bình tĩnh hay lạnh như băng bình thường, khi nói cũng lắp bắp đứt quãng, nhưng vẫn muốn làm rõ ràng vấn đề này.

“Chị nói xem, người ta, người ta nói không nên lời thôi!”

Trần Mặc đứng là diễn thành nghiện, chần chè nửa mặt, chỉ lộ ra đôi mắt to, ngưng ngưng nhìn Lương Sơ Lam. Kỳ thật che mặt vì rất muốn cười, đành phải dùng chân chặn lại. Nhìn bộ dáng như chú thỏ nhỏ bị dọa sợ của Lương Sơ Lam, Trần Mặc cảm thấy không hiểu sao tâm tình tốt lên nhiều, cũng không buồn ngủ nữa.

“Tôi làm em?”

Hỗn độn trong gió, về mặt rất “thụ” của Trần Mặc, trong thoáng chốc chỉ số thông minh của Lương Sơ Lam quả thật chưa kịp khôi phục, đặc biệt bị dọa như vậy, nàng lại tin là thật, cứ nghĩ mình sau khi say rượu làm gì Trần Mặc cho nên mới làm em ấy trở nên khác thường như thế. Đáng về kia, giống một cô bé mới lớn cực kỳ.

“Thật sự không nhớ sao?”

Thanh âm ai oán của Trần Mặc bay tới, bởi vì không nín được cười, nghe vào tai thoát có điểm làm cho người ta nổi da gà. Chẳng qua lọt vào tai Lương Sơ Lam lại giống như lời oán trách giữa tình nhân.

“Em chờ đã...Em chờ đã!”

Lương Sơ Lam cắn môi dưới, cực kỳ nghiêm túc tự hỏi, mặt mày cũng nhăn nhúm lại một chỗ. Tình huống này thật sự hoàn toàn không đoán trước, trong ký ức dừng lại ở chỗ mình để Mặc Mặc đi tắm, rồi sau đó hoàn toàn không nhớ gì cả, nhưng nhìn Trần Mặc lại giống như có chuyện gì đó thật.

Trời ạ, say rượu làm loạn, còn “công” luôn học trò của mình? Lương Sơ Lam xem như bị hành vi không ngờ của mình dọa sợ. Chẳng lẽ đêm trăng tròn, mình vốn tính tình bảo thủ lại hoa hoa lệ lệ biến thân thành cảm thú? Nhưng vì sao không có chút ký ức nào nhỉ, thế nào cũng phải có chút cảm giác gì chứ?

“Nghĩ ra chưa?”

“Tôi thật sự không nhớ gì cả, chẳng qua...Tôi...Tôi sẽ chịu trách nhiệm với em.”

Trần Mặc ngồi đó, nhìn về mặt Lương Sơ Lam viết đủ loại cảm nhận, rất giống đang xem phim. Sau đó, Lương Sơ Lam nhấc chân, chậm rãi choàng lên người Trần Mặc, đột nhiên phi thường nghiêm túc mà thâm tình nói, thần sắc đó trịnh trọng giống như năm ấy tuyên thệ sư đức*.

(*lời thề trước khi ra làm giáo viên)

“Còn có, cái kia, em...em đau không?”

Vốn Trần Mặc cảm động dâng tràn định nói cho nàng biết thật ra hai người cũng chưa làm gì, vấn đề Lương Sơ Lam đặt ra ngay sau đó làm cho Trần Mặc trong nháy mắt hiện ra ba vạch đen trên trán.

Hết chương 55

Chú thích: (1) Liễu Hạ Huệ: (tiếng Hán: 柳下惠, 720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triển Cầm (展禽), tên tự là Quý (季), người đất Liễu Hạ (柳下), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng,

Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

(2) Chú Đại Bi hay Đại Bi Tâm Đà La Ni (*Maha Karunika citta Dharani*), là bài chú căn bản minh họa công đức nội chứng của Đức Quán Tự Tại Bồ Tát

(nguồn: wiki)

Bạn đang đọc truyện *Trúng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Tức Chết Người

Trần Mặc cảm thấy Lương Sơ Lam rất ngây thơ, không ngờ thật sự tin là thật, lần này đùa hơi quá trớn, nếu làm không tốt thì sẽ trực tiếp hại mình, nhưng nên giải thích thế nào đây? Nhìn dáng vẻ tích cực của Lương Sơ Lam, Trần Mặc khẩn trương hẳn lên.

“Chuyện đó... ha ha.” Trần Mặc hưởng thụ ôn tình một lát, vẫn ăn ngay nói thật, cười gượng vài cái, nói ra tình hình thực tế.

“Lam, vừa rồi em giống với chị thôi, tối hôm qua chúng ta chưa làm gì cả, ha ha. Ôm nhau ngủ một đêm thôi mà.”

Chẳng qua, lời này vừa thốt ra, áp suất trong phòng liền nhanh chóng tụt xuống. Trần Mặc nhìn sắc mặt Lương Sơ Lam dần dần xanh mét, băng giá theo từng tiếng nghiêng răng trong nháy mắt bao phủ toàn bộ khuôn mặt hơi run rẩy của nàng.

Trong lòng Trần Mặc như có sợi dây đàn đứt ‘phụt’. Không phải giận thật chứ? Vừa định lấy lòng kéo kéo tay Lương Sơ Lam, nàng phản ứng kích động, từ trên giường kéo chăn quấn lên người, lướt qua Trần Mặc trực tiếp đi xuống giường, không bỏ lại một câu, quay đầu bước ra ngoài, để lại Trần Mặc trầm trù, ngây ngốc nhìn căn phòng chỉ còn lại mùi hương của giai nhân, trên người ‘xoạt’ một cái mát mát, đứng ngẩn ra đó không kịp phản ứng.

Trần Mặc ngây người một giây, lập tức liền hiểu ra là Lương Sơ Lam giận thật, lập tức cũng muốn đi theo, nhưng áo lót này nọ của mình đều ở trong phòng tắm, cô đành phải nhặt áo ngủ dưới đất lên mặc lung tung vào. Lương Sơ Lam giận còn làm Trần Mặc căng thẳng khẩn trương hơn khi trời sập.

“Rầm rầm rầm. Lam, xin lỗi mà, em sai rồi!!! Chị mở cửa đi!”

Trần Mặc hô lên vọng vào trong WC, cửa bị khoá, mơ hồ nghe tiếng nước chảy, nhưng không nghe Lương Sơ Lam đáp lại câu gì. Đập mấy cái, bên trong vẫn không chút động tĩnh, Trần Mặc thất bại ngồi bên cửa phòng tắm, về mặt uể oải hơn bất kỳ khi nào, cũng không quản Lương Sơ Lam có nghe thấy không, có chút khổ sở lẩm bẩm.

“Lam, em không cố ý mà, em chỉ muốn trêu chọc chị thôi. Lúc nghe chị nói sẽ chịu trách nhiệm với em, em cũng không biết mình có vui không nữa, em chỉ là thích nhìn thấy chị đối xử với em chân thành dịu dàng như thế thôi. Em không có ý gì xấu đâu, chị đừng giận em mà.”

Mỗi một lời đều rơi vào tai Lương Sơ Lam, kỳ thật giờ phút này nàng đã không bức tức như mới đầu nữa, chẳng qua khi này lúc nghiêm túc chân thành, trong lòng có một tia mừng thầm, có một tia trách nhiệm.

Bản thân chưa bao giờ nghiêm túc như thế, nhưng kết quả chẳng qua chỉ đùa vui mà thôi, lúc đó Lương Sơ Lam giận thật, nhưng qua rồi thì cũng chỉ là cảm xúc nhất thời. Nàng tắt vòi nước trong bồn tắm đi, nhìn quần áo Trần Mặc treo trên giá, có chút thoải mái nở nụ cười. Nàng đột nhiên cảm thấy có những người chính là số kiếp của một người khác. Mỗi lần muốn giận, vừa thấy người ấy tỏ ra yếu thế, bản thân liền thế nào cũng giận không nổi.

Nàng ôm quần áo Trần Mặc ra mở cửa phòng tắm, nhìn Trần Mặc về mặt chán nản ngồi dưới đất, giống cô vợ nhỏ bị vứt bỏ, trông mong nhìn mình. Tâm tình Lương Sơ Lam cũng bình phục không ít, nghe được lời Trần Mặc nói, nàng mới đột nhiên giật mình, có phải hành vi của mình lãnh đạm quá mức, lại nghiêm túc quá, liệu có phải một ngày nào đó sẽ dọa chạy mất người con gái dù sảy ra chuyện gì cũng sẽ ở bên cạnh mình này không? Vừa nghĩ thế, không ngờ lồng ngực cảm giác có chút đau đớn.

“Ngồi ở đâu làm gì? Dưới đất lạnh lắm.”

“Chị, không giận à?” Trần Mặc nghe thế, đứng lên, phui phui mũi, lấy lòng đứng một bên, thật cẩn thận hỏi.

“Lần sau đừng đùa thế nữa.”

“Sẽ không, sẽ không, cũng không dám nữa.” Trần Mặc lập tức gơ ba ngón tay thề.

“Muốn ăn gì, tôi sẽ làm bữa sáng cho em.” Lương Sơ Lam oán trách nhìn thoáng qua Trần Mặc, thấy nàng nghịch ngợm thề lưỡi, lại cảm thấy buồn cười,

trên mặt không có biểu tình gì, nhưng đã đi qua dịu dàng kéo tay Trần Mặc, nắm trong lòng bàn tay, tự nhiên giống như mặc quần áo hay ăn cơm.

“Bình thường chỉ ăn cái gì em ăn cái đó được rồi.” Trần Mặc ngoan ngoãn nắm bàn tay mềm mại của ai kia trong tay, hơi dùng sức, kéo người kia vào lòng, nhẹ nhàng tựa đầu lên vai nàng thủ thủ.

“Ôm suốt một đêm còn không chán à!” Lương Sơ Lam chột chột trán Trần Mặc, khoe miệng lại lơ đãng cong lên.

“Đương nhiên không chán, ôm cả đời cũng không chán, hi hi.”

“Nói mạnh miệng, tay cũng tê hết rồi. Đau không?” Lương Sơ Lam kéo tay Trần Mặc qua, xoa xoa, bởi vì nàng nhớ lúc sáng khi mình tỉnh dậy là đầu gối lên cánh tay Trần Mặc, chỉ sợ suốt đêm qua đều nằm như vậy, cho dù cánh tay bằng sắt thì có lẽ cũng đã tê rần. Có chút đau lòng, lại có chút cảm động.

“Ồn mà, không sao đâu. Nhanh đi nấu cơm đi, hi hi, để lát nữa còn phải tới trường.” Trần Mặc lắc lắc đầu, rốt cục lý giải những lời ngon tiếng ngọt của Lương Sơ Lam chính là thật lòng quan tâm, không cần những từ ngữ hoa lệ trau chuốt, chỉ thân nhiên chân thật.

Lương Sơ Lam vẫn giúp Trần Mặc xoa bóp tay, sau đó mới để cô đi rửa mặt, còn mình lại chui vào bếp theo thứ tự bận rộn. Chẳng qua, hôm nay phải làm là hai phần bữa sáng.

Ngọt ngào một đêm, một buổi sáng êm đẹp, cho dù thật lâu về sau, Trần Mặc ăn biết bao sơn trân hải vị, ăn đủ món ăn nổi tiếng của các đầu bếp cao cấp, cô vẫn hoài niệm hương vị của bữa cơm tối và bữa sáng ngày đó, hương vị hạnh phúc nhân nhật, còn có mùi hương của Lương Sơ Lam. Cho dù ném qua bào ngư vi cá, vẫn không bằng trứng và xúc xích thơm lừng, đậu hũ thái sợi xào thịt mà Lương Sơ Lam làm.

Thời gian chậm rãi viết lên hiện thực, mặc kệ giá trị của một con người là hàng triệu hay có quyền lực một tay che trời, ai cũng đều không thể dừng được bước chân của thời gian.

Trần Mặc và Hạ Đông Noãn cùng đi học cùng tan trường, chẳng qua so với Trần Mặc sống quy củ, ở trong hình thức tình yêu bách hợp thì Hạ Đông Noãn vui vẻ sáng khoái hơn nhiều. Buổi tối cuối tuần cơ bản đều trong trạng thái ở chung với Y Vận Hàm. Bình thường bởi vì Y Vận Hàm nhiều việc phải làm, không có nhiều cơ hội gặp mặt lắm, nhưng một khi có cơ hội, hai người liền dính một chỗ, lời ngon tiếng ngọt, làm một ít chuyện mặt đỏ tim đập.

Chẳng qua Hạ Đông Noãn vẫn thấy kỳ quái, Y Vận Hàm vẫn không hề chạm vào mình, mặc dù có ý tưởng này trong đầu, nhưng dù sao cũng ngượng ngùng, chần chừ không nói, bằng đi một thời gian dài.

Trần Mặc thì cũng thường xuyên tới nhà Lương Sơ Lam ăn ké cơm, sau quả thật cũng gặp ba mẹ nàng. Hai người không cổ hủ như tưởng tượng, thật ra lại kể rất nhiều chuyện về Lương Sơ Lam khi còn nhỏ, nói nàng rất hướng nội, không có bạn bè gì, cho tới giờ cũng chưa từng đưa bạn về nhà. Giờ có một người hoạt bát như Trần Mặc, hai ông bà cũng được chọc cười vui vẻ, rất hy vọng Trần Mặc có thể thường xuyên đến ăn cơm. Có điều mỗi lần Lương Sơ Lam bị nhắc tới chuyện khi còn nhỏ đều cực kỳ mất tự nhiên.

Chẳng qua đôi khi sẽ gặp phải tình huống có Cảnh Đằng ở đó, Trần Mặc vẫn nhìn không được đen mặt, mà hai ông bà lại rất yêu thích Cảnh Đằng, điều đó làm cho Trần Mặc cũng lâm vào âu lo sâu sắc. Lương Sơ Lam nhận thấy rõ, nhưng cũng không làm được gì, có cảm giác muộn phiền chất đầy bình sắp lên men, làm nàng cứ cảm thấy sẽ có một ngày Trần Mặc bùng nổ. Nhưng không ngờ ngày đó lại tới nhanh đến vậy.

Về chuyện ngủ qua đêm, Trần Mặc không dám đối diện với ba mẹ Lương Sơ Lam, vẫn ngoan ngoãn về phòng ký túc trong trường, cho dù có ý niệm gì phát triển trong đầu, thì cũng đã trong quá trình tự làm lạnh đầu óc mà bình tĩnh hơn không ít. Tận lực hưởng thụ những cái nắm tay và nụ hôn, Trần Mặc cũng dần dần tiếp nhận chuyện đánh hạ được Lương Sơ Lam là cuộc tấn công kiên cường, còn cả quan niệm phi thường bảo thủ của chị ấy. Lương Sơ Lam cũng thay đổi rất nhiều, biết Trần Mặc thích ăn đồ mình nấu, nên sáng sớm thường xuyên sẽ làm dư ra một ít mang đến trường học buổi trưa để Trần Mặc hưởng món ngon.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, thời gian trôi qua nhanh, cuộc thi cuối kỳ cũng tới gần, cuộc sống sinh viên không hề giống cuộc sống của học sinh trung học, cơ bản bình thường rất nhàn hạ, nhưng vừa đến cuộc thi, thư viện sẽ xuất hiện tình huống tập nập rầm rộ, sáng sớm còn có người tranh chỗ. Bởi vì thường thường kết quả của một tuần cuối cùng, nước đến chân mới nhảy kia sẽ quyết định bạn có rớt tín chỉ không.

Mấy đôi người yêu quen dính với nhau cũng vì dịp này mà hiếm gặp, Lương Sơ Lam chuẩn bị đánh giá học lực, chức danh, mà Y Vận Hàm lại kẹt chuyện công ty nên vẫn chưa được yên. Trần Mặc và Hạ Đông Noãn bị đủ loại cuộc thi ghê tởm biến thái tra tấn ôn tập suốt ngày suốt đêm, thời gian cũng thấm thoát trôi qua như nước chảy.

Trần Mặc chờ rồi chờ, chờ được không phải là Lương Sơ Lam nói cho nàng biết mình đã khôi phục tự do, hai người có thể danh chính ngôn thuận ở bên nhau, mà là nghi thức cầu hôn mà Cảnh Đằng đã tỉ mỉ chuẩn bị để hỏi cưới Lương Sơ Lam.

Ngày đó Trần Mặc thi xong môn cuối cùng, còn đang cùng Lương Sơ Lam một đường vui đùa đi về phòng lấy túi chuẩn bị đi ra ngoài chơi một chút, lại thấy Lâm Mộc Phong thất hồn lạc phách đứng dưới toà nhà dạy học ở khoa văn, gọi nửa ngày mà cậu ta cũng không đáp lại, giống như bị trúng tà.

Đến gần văn phòng Lương Sơ Lam mới phát hiện toàn bộ văn phòng bằng cách thần kỳ nào đó chỉ trong vòng hai tiếng đã bị thay đổi thành một màu hồng nhật, lãng mạn giống như giáo đường ở biển Aegea. Mà cha mẹ hai bên cũng thần kỳ xuất hiện ở văn phòng, Cảnh Đằng thì một thân tây trang trắng thớm, đứng bên cửa sổ. Ánh mặt trời chói mắt chiếu lên người hắn giống như vị hoàng tử trong truyện cổ tích.

“Sơ Lam.”

Cảnh Đằng tươi cười gọi Lương Sơ Lam, 99 đóa hồng ở sau lưng được chuyển qua trước mặt. Hắn cầm hoa hồng, mỗi bước đều đi thật trịnh trọng về

phía Lương Sơ Lam đang sợ ngấy người không biết nên phản ứng thế nào. Chẳng qua nhìn bước chân có chút hỗn loạn kia vẫn có thể nhìn ra được người đàn ông ấy giờ khắc này vẫn khẩn trương dị thường.

Bọn họ ai nấy đều nhìn hai người vốn nên là nàng công chúa và hoàng tử trong truyện cổ tích, căn bản không hề phát hiện nữ kỹ sĩ xanh mặt, thần sắc ngày càng kém bên cạnh công chúa.

“Anh?” Lương Sơ Lam lên tiếng mà giọng run rẩy, theo bản năng nhìn thoáng qua Trần Mặc, ánh mắt u oán kia làm quyền đầu của nàng càng siết chặt. Việc đó rơi vào mắt những người khác, đều nghĩ Lương Sơ Lam chẳng qua đột nhiên gặp chuyện lãng mạn như thế nên khẩn trương, chứ cũng không biết tình hình thực tế.

“Sơ Lam, chúng ta đã quen biết và yêu nhau nhiều năm như thế, anh đã sớm coi em là vợ của anh, nhưng anh biết làm một người đàn ông, trước tiên cần đủ khả năng đề trao cho em một cuộc sống đầy đủ vật chất. Đợi thật lâu, hiện tại anh rốt cục cảm thấy thời cơ đến rồi, có thể cho em hạnh phúc, mà ba mẹ của em cũng yên tâm giao em cho anh, cho nên hôm nay anh phi thường trọng cầu hôn với em. Anh biết em thích nghề giáo sư này, sẽ không ép em phải thay đổi điều gì, anh sẽ vĩnh viễn yêu em, bảo vệ em, tôn trọng em. Sơ Lam, gả cho anh nhé!”

Cảnh Đẳng cẩn thận chậm rãi nói ra lời kịch mà mình đã lặp đi lặp lại cả trăm lần trong lòng, thâm tình nhìn Lương Sơ Lam, quỳ một gối, lấy từ trong túi áo vét một hộp nhung màu đỏ, mở ra, một chiếc nhẫn kim cương loé sáng xuất hiện trước mặt Lương Sơ Lam.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Cuộc Sống Chính Là Sản Phẩm Giả Kém Chất Lượng Nhất

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngừng thở, chẳng qua mỗi người lại có tâm tư bất đồng mà thôi.

Cảnh Đẳng khẩn trương đợi câu trả lời, một tia nghi hoặc lẫn khác thường chợt loé trên mặt, đột nhiên khẽ lắc đầu. Lương Sơ Lam nhìn Trần Mặc sắc mặt âm trầm, lại nhìn Cảnh Đẳng vẻ mặt chờ mong trước mặt, còn có mấy người lớn trong nhà đang hiện lạnh mím cười. Đột nhiên lúc đó, giống như cả thế giới đè xuống từng chút một, toàn bộ sức nặng đều ép lên người Lương Sơ Lam. Một lời thôi, không kể đáp ứng hay từ chối, đều tất yếu sẽ tổn thương người khác.

Sự tình đến đột nhiên quá mức, nàng căn bản vốn không nghĩ Cảnh Đẳng luôn không đủ lãng mạn lại sẽ làm ra chuyện lớn như vậy để cầu hôn, mà quan trọng hơn là việc vốn có thể uyển chuyển cự tuyệt, lại vì ở dưới cái nhìn chăm chú của ba mẹ hai bên cũng trở nên không đơn giản. Lựa chọn khó khăn không phải là vì Cảnh Đẳng, mà là vì ba mẹ sinh thành dưỡng dục mình. Đây mới là nguyên nhân Lương Sơ Lam chậm chạp không thể mở miệng. Nàng không thể nhẫn tâm tổn thương cha mẹ vẫn luôn vô tư trả giá vì mình.

Cha mẹ ngồi đó nhẹ nhàng gật đầu, giống như đang nói, con gái nhận lời đi. Mà Trần Mặc cúi thấp đầu, khuôn mặt bị che khuất dưới mái tóc dài, làm cho nàng không nhìn được ánh mắt Trần Mặc, không cảm giác được cảm xúc của người kia.

Dấu hiệu mưa gió sắp nổi lên hoa rơi đầy đất làm cho lòng bàn tay Lương Sơ Lam toát ra mồ hôi. Đôi mắt nâu nhạt đằng sau mắt kính lộ ra vẻ lo lắng, hàng mi cong xinh đẹp nhú chặt cùng một chỗ. Lương Sơ Lam gắt gao cắn môi dưới, không biết nên làm thế nào, chuyện bất ngờ ngoài ý muốn làm cho nàng nhất thời không kịp phản ứng.

Nàng không biết người cũng chịu dày vò giống nàng còn có Trần Mặc. Cô biết mình không thể nổi bão bây giờ, trường hợp thế này, ở trong mắt người ngoài là một màn cầu hôn danh chính ngôn thuận, lãng mạn đến cực điểm, mình không nên, cũng quyết không thể nhúng tay, nổi giận, đá cửa hay chạy lấy người. Nhưng cô lại rất muốn làm vậy. Cô không nghĩ muốn mặt mũi gì, chỉ muốn xé rách da mặt, nói cho toàn bộ thế giới biết người Lương Sơ Lam yêu chính là mình, mà mình lại là một cô gái.

Trong lòng cô run rẩy, làn váy cũng theo thân thể hơi run lên. Trần Mặc sống chết cắn đầu lưỡi, sợ vừa mở miệng sẽ bùng nổ không thể đoán trước được. Liệu mạng thâm nhủ Lương Sơ Lam sẽ không đồng ý, nếu không, nàng định đặt mình chỗ nào. Nếu không, muốn lấy thân phận gì để tiếp tục tin tưởng, lấy cái gì để tiếp tục yêu. Nếu không, mình phải làm thế nào để có thể thừa nhận hết thảy.

Cũng giống như Trần Mặc, Cảnh Đẳng đang quỳ đầu gối cũng hơi run lên, mà nụ cười đào dạt trên mặt phụ huynh hai bên cũng dần dần biến thành nghi hoặc. Bọn họ cũng không hiểu được vì sao Lương Sơ Lam đã sớm đến tuổi kết hôn lại vẫn chậm chạp không chịu nhận lời, còn bắt Cảnh Đẳng quỳ lâu như vậy. Nhìn bộ dáng của nàng lại không giống như vui vẻ đến choáng váng, mà càng nhiều là sự rối rắm khó có thể lựa chọn.

Không khí ở trước ba người trẻ tuổi lại cực kỳ không đúng, âm trầm tựa như đây không phải một màn cầu hôn, càng giống như một cuộc bức hôn.

“Con gái, sao thế?” Mẹ của Lương Sơ Lam là người đầu tiên lên tiếng, bà đi qua, đỡ lấy bà vai Lương Sơ Lam hỏi.

“Mẹ, con...”

“Không nữa? Ha ha, thằng nhỏ Cảnh Đăng này mẹ và ba con đều rất vừa lòng, không cần bận khoăn tới ba mẹ, con gả cho cậu ta ba mẹ cũng rất mừng.” Mẹ của Lương Sơ Lam vỗ vỗ vai Lương Sơ Lam, từ ái nói. Không có gì càng đáng giá vui vẻ hơn so với việc con gái mình được gả cho một người tốt.

“Con...”

Lúc này ba của Lương Sơ Lam vốn một mực yên lặng, cũng chưa mở lời lại đứng lên, đi qua đỡ Cảnh Đăng đang quỳ dậy: “Cảnh Đăng, cậu nghe đây, tôi chỉ hỏi cậu một vấn đề, cậu có bằng lòng cả đời này không đời không bỏ, chăm sóc con gái tôi không?” Ân trọng thanh âm hùng hậu thâm trầm của người đàn ông này là câu hỏi mang theo sự tang thương lại bao hàm tình yêu cùng trách nhiệm. Ba mẹ của Cảnh Đăng ở phía sau cũng theo bản năng tới gần một chút.

Cảnh Đăng nhìn người đàn ông lớn tuổi, sống lưng hơi gù phía trước, lại đột nhiên cực kỳ không thích hợp bởi vì lời ông nói mà nghĩ tới một người khác. Một người cũng từng nói với hắn những lời như thế, chẳng qua là, người kia không dùng thái độ thế này, mà là mười phần hoài nghi lẫn khinh thường. Cảnh Đăng ngẫm nghĩ, lắc lắc đầu như muốn vứt bỏ ý tưởng gì đó làm phiền lòng trong đầu, nghiêm túc nói: “Sẽ, bác trai, con sẽ giữ lời hứa của mình, yêu em ấy cả đời.”

Đáp án khẳng định này, Cảnh Đăng vẫn nói ra, chỉ là một khi ra khỏi miệng, trong tim thế nhưng lại giống như có thứ gì đó đột nhiên biến mất.

“Vây là tốt rồi. Tới, con gái, con lại đây.” Ba của Lương Sơ Lam tiến lên, cầm tay của Lương Sơ Lam và Cảnh Đăng, đặt cùng với nhau, trong ánh mắt đục ngầu năm tháng tràn đầy cảm khái và hy vọng đối với hạnh phúc của con gái, lẳng lặng trình trọng đem Lương Sơ Lam phó thác cho Cảnh Đăng. Lương Sơ Lam theo bản năng tránh né một chút, lại cố ép mình thuận theo, cũng không làm trái ý ba mình. Ở trong mắt người khác xem ra cũng chẳng qua là con gái thẹn thùng mà thôi.

Một khắc khi hai bàn tay kia đan vào nhau, trong lòng Trần Mặc tựa như một quả bom nguyên tử nổ mạnh, đám mây năm bốc lên, sau đó san bằng mọi thứ thành bình địa, không còn một ngọn cỏ.

Một màn này trong mắt người bình thường, thật là một cảnh tượng cảm động như trúng phải bom cay. Nhưng ở trong mắt Trần Mặc, lại đau đến ngay cả răng nướu cũng sắp cắn nát. Cô thoáng nghĩ, muốn đi tách hai bàn tay chường mắt kia, nhưng yết hầu của cô như bị nghẹn lại, chân như mọc rễ, cả người như bị ấn nút tạm dừng, cổ họng khô khốc không phát ra được một chút âm thanh.

Cô thầm nghĩ, chỉ cần Lương Sơ Lam có một chút phản kháng, chỉ cần một chút ý tứ như vậy thôi, lòng của cô cũng sẽ không đau đến thế, đau đến nỗi giống như bị xé rách. Bởi vì cô chỉ nhìn thấy Lương Sơ Lam đỡ đỡ giao tay mình ra, thần sắc trên mặt thậm chí cũng không thay đổi gì lớn. Sự tình không nên như vậy.

Cô không cam lòng, thế nào cũng không nuốt trôi cục tức này. Trần Mặc đi lên trước, ép mình chen vào tầm nhìn của Lương Sơ Lam, mắt rung rung lệ, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của những người khác, không coi ai ra gì nhẹ nhàng hỏi: “Chị, đã quyết định tốt rồi sao?”

Tất cả mọi người bỗng nhiên kinh ngạc, Cảnh Đăng tựa hồ thấy trong ánh mắt Trần Mặc thứ gì đó giống như đã từng biết. Hắn đột nhiên cảm giác được tình cảm của cô nữ sinh Trần Mặc đối với Lương Sơ Lam hình như không bình thường, cũng không phải quan hệ cô trò vốn dĩ. Mà cha mẹ hai bên lại thuận về mặt kỳ quái nhìn chăm chú cô nữ sinh trẻ tuổi xinh đẹp lại có chút khác thường này.

Trần Mặc nhìn chăm chú vào Lương Sơ Lam, thật giống như tất cả mọi người đều không tồn tại, toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai người các nàng. Nước làm mờ đôi mắt, thâm tình nồng đậm giống như muốn bao phủ Lương Sơ Lam. Chỉ cần nàng nói một câu, hàm súc nói một câu kỳ thật nàng không muốn, Trần Mặc sẽ liều lĩnh đưa nàng đi. Chỉ cần một ánh mắt ám chỉ của nàng, Trần Mặc sẽ dứt bỏ tất cả, đưa nàng đi lưu lạc, đi tìm hạnh phúc thuộc về hai người.

Nhưng Lương Sơ Lam không hề, trong ánh mắt trong suốt của nàng chỉ có nỗi bi thương đầy trời cùng sự gian nan khi lựa chọn. Trần Mặc theo ánh mắt của nàng đọc được phản tượng xứng của mình, cũng đọc được đáp án mà cô muốn, cho dù đáp án này làm cho cô đau thấu tâm, làm cho cô không thể hô hấp, cả trái tim đều lạnh thấu, chết rồi.

Một khắc ấy, cô đột nhiên hiểu, cứ nghĩ thuận theo chờ đợi sẽ chờ được Lương Sơ Lam dừng cảm, nhưng cuối cùng cô mới hiểu đây căn bản chính là một bài toán khó giải. Lương Sơ Lam có suy tính của nàng, có điểm mấu chốt, không cắt được tình cảm, càng không cắt được tình thân, chỉ cần cha mẹ vừa ra mặt, hết thảy đều trở thành quả cân lớn nhất của Cảnh Đăng.

Đối với Lương Sơ Lam mà nói, mình vẫn không đủ sức nặng, vẫn không đủ quan trọng, nếu không sao lại thờ ơ đến thế, nếu không sao có thể nở lòng làm tổn thương mình. Đột nhiên lúc ấy, tự ti phủ kín toàn bộ tâm linh Trần Mặc, làm cho cô đau đến nỗi nước mắt không tự chủ được rơi xuống. Chờ đến lúc cô phát hiện ra, đã sớm lệ rơi đầy mặt.

Trần Mặc mỉm cười rời khỏi văn phòng tràn đầy không khí ấm áp, lẳng mạn và hạnh phúc kia, giống như mình là một kẻ thừa thừa, lòng ngực bị đâm vô số nhát dao, khoé miệng lại thần kỳ cong lên một góc độ khoa trương. Nụ cười tươi treo trên gương mặt tuyệt mỹ đầy nước mắt tự nhiên thật đáng sợ, làm cho người ta bất giác ngại người ngại mình, mà ngược lại càng nhìn mà thêm kính sợ.

Cô mơ hồ nghe thấy Lương Sơ Lam gọi, nhưng cô không quay đầu. Cô biết Lương Sơ Lam khẳng định cũng khổ sở. Nếu thấy nước mắt của Lương Sơ Lam, cô sẽ mềm lòng, sẽ thỏa hiệp, nhưng cô không muốn thứ tình yêu tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục này, cô muốn cũng phải là thứ thuần túy.

Cô không biết mình đã xuống cầu thang thế nào, biểu tình trên mặt dữ tợn mà khủng bố đến đâu, càng không biết trái tim mình dĩ nhiên có thể trải qua cảm giác khi một con cá đầu đã bị cắt, thân mình vẫn đang dẫy dụa là cảm giác thế nào. Hiện tại cô chính là như vậy, đau đến chết lặng, đau đến nỗi

nước mắt rơi xuống cũng cảm thấy không thể biểu đạt.

Trần Mặc đột nhiên ngộ ra, mặc kệ có cho Lương Sơ Lam bao nhiêu thời gian, kết quả lựa chọn chỉ sợ cũng đều như thế. Mình ở quá khứ ngây thơ vậy đó, cứ nghĩ thời gian có thể chứng minh tình yêu không giả dối của mình, lại quên mất cuộc sống này chính là thứ sản phẩm giả mạo kém chất lượng nhất. Tình yêu nâng niu vun vén khi đối mặt trước cuộc sống lại không phù hợp đến thế.

Người nào chưa trải qua sẽ không hiểu được cảm giác đó, đột nhiên trong thoáng chốc, mọi niềm tin ầm ầm sụp đổ, tựa như một kiến trúc đã dốc lòng thiết kế, mắt thấy sắp trở thành cao ốc chọc trời, lại trong khoảnh khắc sụp xuống, trở thành một đồng phế tích, một đồng cặn. Trần Mặc tựa như người kiến trúc sư hùng tâm tráng chí, sự sụp đổ giờ khắc này, làm cho nàng tràn ngập mất lòng tin sâu sắc và cực độ tự ti đối với bản thân mình.

Trần Mặc ở trong lòng cười lạnh chính mình, một mực trả giá biến thành nước đổ xuống sông, chỉ chớp mắt liền hoà lẫn vào trong đó, rốt cuộc không tìm thấy. Cô cười mình si ngốc, cười mình ngây thơ, lại theo bản năng không nở trách Lương Sơ Lam. Chỉ là, giờ khắc này, vô luận thế nào cô cũng không thể đi thấu hiểu được Lương Sơ Lam. Trái tim đã sớm không thuộc về mình, hiện tại đã bị lăng trì xừ tử, mà chủ nhân lại chỉ có thể sống chết chịu đựng.

Có đôi khi, người mà mình không muốn thấy nhất khi mình chật vật khổ sở nhất lại có duyên phận xuất hiện nhất. Trần Mặc cũng không biết có phải ông trời chơi đùa mình đến phát nguyền không.

Người Trần Mặc đời này hận nhất, khi cô đang ngồi xổm trước cổng, khóc đến căn bản không thể đứng thẳng, thời điểm cô chật vật nhất, ông ta mặc tây trang mang giày da đứng trước mặt cô, dùng ngữ khí bề nhễ thiên hạ, sự tình gì cũng nắm giữ trong tay nói với Trần Mặc. Những lời đó rơi vào tai Trần Mặc giống như những lời châm chọc nhất thiên hạ, nặng nề đâm vào tim cô.

“Lên xe, nếu con còn muốn đoạt lại người phụ nữ của mình.”

“Dựa vào đâu mà tôi phải tin ông?” Trần Mặc kéo giọng mũi nặng nề mà không tin nhiệm, lòng phùng bị rất nặng hời. Cô không biết vì sao người đàn ông này lại biết tất cả, thậm chí không thể hiểu nổi vì sao một người có thân phận thế lại nói những lời đó.

Nhưng lời ông ta nói đã dành được sự chú ý của cô. Quả thật, những lời này thật sự gọi lên vô số lòng hiếu kỳ của Trần Mặc, đặc biệt thời khắc này, cô hoàn toàn không thể nhồi vào đầu bất cứ thứ gì trừ việc liên quan đến Lương Sơ Lam.

“Dựa vào việc ta có thể cho con thứ con muốn.” Người đàn ông kia không nhìn cô, xoay người, thanh âm hùng hậu mang theo khí phách truyền đến. Trần Mặc không nhìn thấy vẻ mặt ông ta, cho nên cô không biết, kỳ thật câu nói kia còn có một vẻ sau, ông ta cũng không nói ra lời, đó chính là “Bởi vì ta là cha của con.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Cho Dù Con Là Đàn Ông, Cũng Vẫn Kém Hẳn Mười Vạn Tám Ngàn Dặm.

Một xấp giấy A4 cùng một tập ảnh chụp hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc mờ hoặc rõ của Trần Mặc được vút lên bàn trà trong xe Lincoln. Trần Thượng Vũ lăng lăng nhìn phản ứng của Trần Mặc, đã lâu lắm rồi ông không cẩn thận nhìn con gái mình như vậy, nhưng con người một ngày nào đó cũng phải già đi, sẽ luôn có một ngày bắt đầu thêm quý trọng tình thân, lại càng sợ hãi cô đơn. Cảm giác đó mấy năm nay càng sâu đậm. Từ khi từ biệt ở Hải Nam, Trần Thượng Vũ quả thực cũng phát hiện mình càng ngày càng nhớ con gái của mình, mà công ty to như vậy càng cần một người thừa kế. Một ngày nào đó, toàn bộ công ty được Khánh Thái sẽ trở thành tài sản của Trần Mặc.

Ở tuổi này ông nghĩ tới việc đi tìm Trần Mặc trò chuyện một chút, nhưng Trần Mặc hoàn toàn không cho ông cơ hội. Điện thoại trực tiếp từ chối, tin nhắn trực tiếp xoá bỏ, thậm chí thế vô hạn có thể tùy tiện sử dụng cô cũng không đụng đến một xu, căn bản vốn không để vào mắt người cha như ông. Trần Thượng Vũ có thể đi lên địa vị này, cũng không phải dạng người lương thiện gì. Biện pháp đường hoàng không thể hiểu được con gái mình, nên đương nhiên ông phải áp dụng hành vi ngầm, chẳng qua trong lòng ông cũng không có ác ý. Xa cách quá lâu, làm cho ông cũng chỉ có thể dựa vào thứ đó để tới gần Trần Mặc.

Mới đầu khi điều tra được Trần Mặc thích một cô gái, lại còn là một giáo sư, Trần Thượng Vũ phi thường kinh ngạc, mà chuyện đó lại rất dễ dàng tra được, bởi vì Trần Mặc căn bản không hề cố ý che giấu. Thăm từ mà Trần Thượng Vũ tìm tới đương nhiên cũng không kém, đều là tay già đời, qua một thời gian, chuyện tình giữa con gái và Lương Sơ Lam ông đều nắm trong tay.

Làm cha, dù đứng ở lập trường nào, cân nhắc lo lắng ra sao, ông đều không hy vọng Trần Mặc tiếp tục khẳng khái một mực kiên trì. Dùng góc độ mà cái gì cũng phải tính toán của thương nhân để xem xét, tình yêu đó của Trần Mặc là một canh bạc có đi không có về, mà Lương Sơ Lam chỉ là một phần thưởng kèm thêm của lợi nhuận mà thôi. Càng khoa trương hơn là, Lương Sơ Lam là một cô gái, con gái mình cũng là một cô gái, đây là chuyện xã hội bài xích, không cho phép.

Nhưng xem những gì Trần Mặc trả giá cùng ánh mắt cô nhìn Lương Sơ Lam trong ảnh chụp, Trần Thượng Vũ liền biết cô đã động chân tình. Ông không phải chưa từng có tuổi trẻ, tự nhiên biết động tình sẽ làm cho chỉ số thông minh của một người thành số không. Ông vẫn luôn cho rằng đây là bởi vì Trần Mặc còn trẻ, trong xã hội có rất nhiều người quen cả nam lẫn nữ, chỉ cần thành công, dạng gì cũng sẽ nhào tới thời.

Mà chuyện sau đó càng làm cho người làm cha này cảm thấy Lương Sơ Lam cũng không phải người tốt gì, tối thiểu trong lòng cũng không có khả năng giống con gái mình, coi tình yêu cao hơn hết thảy. Nhưng dù sao ông cũng đã từng trải, từng vấp ngã, cũng biết nếu không bị tổn thương thì Trần Mặc sẽ vĩnh viễn không trưởng thành được.

Đây là điểm mà ông khác biệt người khác. Từ nhỏ ông đã không bồi dưỡng Trần Mặc giống như thiên kim tiểu thư, đây là xã hội nhọc nhọc cường thực, cho dù là phú nhị đại, cho dù là quý tộc, đứng ở vị trí càng cao, lại càng có người muốn đẩy người từ trên xuống dưới.

Cho nên, phải mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức ngay cả kẻ địch nhìn thấy cũng phải sợ. Đây cũng là vì sao Trần Thượng Vũ cũng không ngăn cản Trần Mặc đi thích, hưởng chi, ông hiện tại căn bản vốn cũng không có biện pháp ngăn cản Trần Mặc thích ai. Cái mà ông biết rõ nhất chính là thiết kế để người khác đi vào con đường mà mình đã dựng sẵn, thận trọng từng bước.

Trong tính toán của ông, Lương Sơ Lam chẳng qua chỉ là một thuốc dẫn, là người gây ra nguyên nhân dẫn phát hành động đấu tranh của Trần Mặc. Mà tình báo của ngày hôm nay cũng đã hoàn toàn chính chính nằm trên tay ông, khi ông mở ra, chính là thời cơ để tìm tới Trần Mặc.

“Vì sao ông lại điều tra tôi! Dựa vào cái gì!!!”

Trần Mặc mở xấp tư liệu, rất tường tận từ việc đi tới nơi nào rồi làm sự tình gì, không ngoại lệ trong ảnh toàn bộ đều là mình và Lương Sơ Lam, hoặc xa hoặc gần thân mật. Trần Mặc vừa mới bị kích thích lúc này lại không không chế được cảm xúc của mình, tương tự con mắt long lanh ở trên khuôn mặt cũng không ngăn được lộ ra tức giận.

“Đây là cái gì?! Ông dĩ nhiên lại chụp ảnh tôi, ông có cần vô liêm sỉ đến thế không!”

Trần Mặc đem xấp ảnh chụp ném vào mặt Trần Thượng Vũ, lại hoàn toàn không nhìn được dấu hiệu cảm xúc phập phồng hay tức giận của Trần Thượng Vũ.

“Như thế này mà còn đòi đấu thắng gã đàn ông kia?”

Trần Thượng Vũ chậm rãi phun ra những lời này, cũng không nghe ra có cảm xúc gì dao động, nhìn qua hoàn toàn làm cho người ta không đoán được đến tột cùng ông đang nghĩ gì.

Trần Mặc nôn nóng đình chỉ công kích, sắc mặt lại kém đến cực hạn, còn vương nước mắt chưa khô. Trong lồng ngực hình như có một ngọn lửa, hỗn loạn với cội lòng tan nát và con tức giận đang thiêu đốt đến cực điểm, lại bởi vì lời ông nói mà đành kiềm chế, nhẫn nhịn xúc động muốn bùng nổ. Những chuyện về Trần Thượng Vũ cô không ít lần từng nghe mẹ kể, thủ đoạn nhanh độc chuẩn, có tiếng cẩn thận tỉ mỉ, ông ta sẽ không đàm phán vô vị với mình, lên xe rồi, Trần Mặc cũng có giác ngộ này.

Phong cảnh ngoài cửa sổ mơ hồ xẹt qua, Trần Mặc lại không có chút tâm tư gì, nhìn thông tin bị điều tra được bị mình biến thành một đồng bừa bãi vứt trên bàn, còn cả bộ dáng bình thân ung dung của ông ta, lồng ngực giống như mắc một miếng xương cá, vừa khó chịu lại đau đớn. Cô kiềm chế tính tình của mình, hít sâu vài lần mới làm cho ngữ điệu không còn bài xích công kích nữa, nói: “Tôi muốn biết nguyên nhân.”

Trần Thượng Vũ cầm một hộp khăn giấy đặt trước mặt Trần Mặc: “Lau khô nước mắt trước đã.” Ông không buông tha bất kỳ một nét mặt nào của Trần Mặc, thấy Trần Mặc chân chừ một lát rồi cầm khăn giấy, còn nghiêm túc lau, trong lòng âm thầm nở nụ cười vui mừng. Quả nhiên vẫn là con gái mình, có thể rất nhanh bước ra khỏi nghịch cảnh của tâm tình.

“Được rồi, ông có thể nói.” Đại não Trần Mặc nhanh chóng vận chuyển, tạm thời đè nén nỗi chua xót trong lòng, cũng như gương mặt của Lương Sơ Lam, tuy còn có chút gượng ép, nhưng cô cũng đã đeo lên một lớp mặt nạ, cho dù ở trước mặt cha của mình. Đôi khi, con người trưởng thành cũng chỉ cách một đường ranh giới.

“Có phiền nếu ba hút thuốc không?” Trần Thượng Vũ lấy một điếu xì gà ra khỏi hộp, đưa lên mũi ngửi.

“Xin cứ tự nhiên.” Trần Mặc cũng dần dần tiến vào trạng thái, đối diện không phải là cha mình, mà là một thương nhân cáo già.

Trần Thượng Vũ gạt gạt đầu, tuy nói giữa cha và con gái nói chuyện như vậy có vẻ hơi gượng ép và không hiểu nhau, nhưng đối với ông mà nói, thời điểm này, sự trưởng thành của Trần Mặc quan trọng hơn xa so với sự thân thiết giữa hai cha con, mà một ngày nào đó trong tương lai, ông tin tưởng Trần Mặc sẽ hiểu cho mình.

Ông châm xì gà, thần nhiên ngồi đó phun ra nuốt vào, không vội nói, cũng chỉ muốn rèn luyện sự kiên nhẫn của Trần Mặc. Ông không thất vọng, mãi đến hiện tại Trần Mặc cũng không lộ ra vẻ mặt mất kiên nhẫn hay nhủu mày, chỉ lẳng lặng chờ. Biểu hiện của Trần Mặc đến giờ đều còn trong phạm vi ông tán thưởng.

“Ta hỏi con, con lấy cái gì để so với Cảnh Đằng, nếu hai người cạnh tranh công bằng?” Trần Thượng Vũ gõ điếu thuốc vào gạt tàn, rồi cuộc nói chuyện, chẳng qua khi mở miệng lại là một câu hỏi.

Trần Mặc chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cô cảm thấy không cần so sánh với Cảnh Đằng, chỉ cần Lương Sơ Lam thích mình là đủ. Nếu không có vụ cầu hôn hôm nay, không có sự thật tàn khốc phơi bày, còn có vấn đề nghiêm túc vừa được hỏi, có lẽ cho tới giờ Trần Mặc cũng chưa từng nghĩ tới việc liệu

mình lấy cái gì ra để cạnh tranh.

Hiện tại nhắc tới, Trần Mặc suy nghĩ lại, thế nhưng thực sự cảm thấy mình hoàn toàn không có ưu thế gì, trừ chấp niệm mỏng manh. Chẳng lẽ thật sự mình nghĩ quá đơn giản, đem hiện thức lý tưởng hoá quá sao?

“Con cảm thấy bị bỏ rơi rất uỷ khuất à?”

“...” Trần Mặc không muốn phủ nhận, cô thật sự uỷ khuất, uỷ khuất đến mức trái tim cô lại đau đớn. Cô thích Lương Sơ Lam như thế, nhưng không thấy được một chút dũng khí của Lương Sơ Lam.

“Con không phải đàn ông, ở cùng cô ta đã là tâm điểm của dư luận xã hội. Còn nữa, chuyện tình cảm trong cuộc sống hiện thực này được xây dựng dựa trên vật chất. Luận về thân phận, anh ta là giám đốc, con là sinh viên. Luận về tài sản, lương của anh ta một năm hơn trăm vạn, con ăn bám gia đình. Con dựa vào cái gì đứng trước mặt cha mẹ Lương Sơ Lam mà nói, xin giao con gái của hai bác cho con?”

Trần Thượng Vũ tiếp tục nói, lời nói của ông một châm thấy máu, chỉ mấy câu ngắn gọn, không bởi vì Trần Mặc là con gái mình mà nói giảm nói tránh, ngược lại càng thẳng thắn chỉ ra chênh lệch. Ông biết không có biện pháp nào bằng phép khích tướng, bởi vì Trần Mặc kiêu ngạo tự phụ giống như chính ông. Dù sao cũng là con gái mình, ông hiểu cô cũng như hiểu rõ bản thân vậy.

Mỗi một câu đều giống một con dao sắc nhọn, đem điều nghi vấn khắc thật sâu vào lòng Trần Mặc. Thần sắc thay đổi liên tục khiến sắc mặt Trần Mặc thoát xanh thoát tím. Những lời này không sai một chút nào, hiện tại cô xác thực không có vốn liếng gì để làm cho Lương Sơ Lam đi theo mình. Thứ tình yêu chỉ một bên tình nguyện sao có thể địch nổi năm tháng vô tình. Một tình yêu không có vật chất làm cơ sở lại như thế nào vượt qua cuộc sống củi gạo dầu muối dấm trà.

Câu hỏi này lại giống như một chiếc chìa khoá, mở ra thế giới mà Trần Mặc chưa bao giờ cân nhắc lo lắng, giống như phương thức tư duy hoàn toàn thay đổi, hình như có linh hồn khác, mạnh mẽ cắm rễ trong lòng, Trần Mặc không còn là Trần Mặc nữa.

“Tôi muốn thành công trong mắt thế nhân.” Trần Mặc lạnh mặt, nhìn thẳng Trần Thượng Vũ nói.

“Tốt lắm, ta có thể cho con thứ con muốn.” Trần Thượng Vũ thường thức nhìn Trần Mặc, có lẽ Trần Mặc có thể phá vỡ gông xiềng của mình, thành công trong mắt người đời, quả thật là thế.

“Vậy điều kiện là gì?”

“Ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu sau đó tiếp nhận sự nghiệp của ba, trở thành người nối nghiệp.”

Trần Thượng Vũ đi tới trước, hơi cúi thấp người, chậm rãi nói ra điều kiện, một vòng khói mờ mịt thoát ra từ miệng ông, đôi mắt tang thương thâm thúy viết nên sự ôn trọng cùng nội liêm.

Sự im lặng mười phần làm bầu không khí trong xe trở nên áp lực dị thường.

“Kỳ hạn tiếp nhận dài bao lâu?”

“Ba chết, ba chết rồi sẽ dễ con xử lý, dù sao ba cũng không nhìn thấy.” Trần Thượng Vũ đột nhiên có chút thoải nỡ nụ cười. Trần Mặc đối với ông vẫn có sự đề phòng sâu sắc, giống như phòng bị kẻ địch vậy, trong lòng có chút đau khổ, lại tự tin chỉ cần sớm chiều ở chung có thể thay đổi cái nhìn của con gái đối với mình.

“Ông nắm chắc tôi nhất định sẽ đáp ứng đến vậy sao? Dựa vào bản thân tôi, tôi cũng vẫn có thể ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, có thể thành công.”

“Bởi vì con không chờ nổi. Ta có thể cho con cách nhanh nhất, nếu chờ đến khi con tự thành công, mà Lương Sơ Lam đã sớm gả làm vợ người ta, con cái cũng có rồi thì sao. Mọi giao dịch đều có tác dụng trong một khoảng thời gian có hạn, đến lúc đó, thứ con đạt được cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Chỉ một câu thôi đã máu chảy đầm đìa đâm trúng tâm sự lớn nhất trong lòng Trần Mặc. Thời gian, cô không hao phí được nhất chính là thời gian, mà con bài tẩy của Trần Thượng Vũ cũng là thời gian.

“Mẹ đã nói...” Trần Mặc thì thào lầm bầm, không thấy được mặt do dự chột lơ qua trong mắt Trần Thượng Vũ, nhưng cô cũng không ngập ngừng quá lâu. Từng bước xâm nhập, vì Lương Sơ Lam, Trần Mặc thậm chí không biết, con đường sau này lại chỉ vì một câu nói mà hoàn toàn thay đổi.

Cô cược, cược Lương Sơ Lam vẫn chờ mình, cược trái tim Lương Sơ Lam vẫn là của mình. Trừ điều này ra, cô không biết mình còn lại cái gì. Ở dưới đáy lòng cô nhẹ nhàng gọi tên Lương Sơ Lam. Kêu một tiếng, đều đau đớn đến nổi mặt mũi biến dạng, nhưng Trần Mặc vẫn không bỏ được. Nếu cứ buông tay như thế, chỉ sợ cả đời đều khinh thường bản thân. Cô muốn đánh bạc một lần cuối cùng.

Trong mắt cô, nếu sau này cô chân chính tiếp nhận làm chủ sự nghiệp, đến lúc đó sẽ dễ như trở bàn tay. Chỉ cần thực sự cường đại, sẽ không ai có thể uy hiếp được mình.

Nhưng cô không hề nghĩ đến, đợi đến ngày nào đó, thế giới đã sớm hoàn toàn thay đổi so với những gì mình tưởng tượng. Người yêu người, người được yêu, người thân cận, người đáng ghét, đều thay đổi và vị trí. Có người lưu lại trong lòng, lại có người rời xa lòng mình. Ai đều không thể nói rõ vận mệnh sẽ sắp xếp tiết mục gì để trình diễn.

Chỉ là hiện tại cô tựa như một con khổng tước phần nộ, giương hết lông đuôi, tổn thương sâu sắc làm cho cô trưởng thành trong hiện thực đầm máu mủ, mà Lương Sơ Lam là tín niệm duy nhất trong lòng để cô chiến đấu.

“Được, tôi đáp ứng ông.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Lần Đầu Tiên Đau Đến Nỗi Này

Khi Trần Mặc ở trong xe, Lương Sơ Lam hoàn toàn không dễ chịu hơn cô chút nào.

Nàng nhìn Trần Mặc biến mất ở chỗ rẽ trong văn phòng, trái tim đột nhiên trống rỗng, rất kích động, muốn giữ lại cái gì đó, nhưng lại giống cát nắm trong tay, càng nắm chặt, cát lại chảy xuống càng mau. Nàng cố gắng nhìn xuống bước chân muốn đuổi theo người kia, không biết là tình yêu không đủ sâu đậm, hay định lực quá tốt, cho dù sắc mặt đã tái nhợt lại vẫn có thể nhìn xuống bàn tay rõ ràng đã muốn nâng lên để giữ chặt người đó.

Những ngón tay siết chặt trở nên trắng bệch, móng tay cắm sâu vào da thịt, Lương Sơ Lam lại không cảm giác được một chút đau đớn. Lần đầu tiên nếm trải cảm giác trái tim bị mạnh mẽ xé nát, giống như mỗi một bước chân của Trần Mặc rời xa, là như lưỡi dao hung hăng cắt lên trái tim nàng một lần. Sống đến ngần này tuổi, Lương Sơ Lam chưa bao giờ biết khi một người rời đi sẽ có khả năng làm lồng ngực trái của mình như bị dứt theo, đau đến nỗi gân cốt toàn thân đều đau đớn.

Cảnh Đăng nhìn Lương Sơ Lam, lại quay đầu nhìn cánh cửa phòng đã chỉ còn lại một luồng hương thơm mát, nỗi tuyệt vọng tàn mạt trong không khí, hình như có chút hiểu ra lần quen thuộc, đồng thời lại càng bối rối. Hắn nhìn Lương Sơ Lam, trong lồng ngực hình như có tiếng chuông nặng nề vang lên, lại bắt không được quy luật của âm thanh du dương ấy, thứ đại não cố tình ám chỉ mà Cảnh Đăng lại hết lần này đến lần khác không lĩnh hội được.

Hắn ngăn người, nhưng chung quy cũng phản ứng lại dưới cái nhìn nghi hoặc chăm chú của cha mẹ hai bên, trịnh trọng lấy nhẫn ra, mỉm cười cầm ngón tay ngọc thon dài của Lương Sơ Lam, hỏi ý nàng. Hắn lại kinh ngạc phát hiện, sắc mặt Lương Sơ Lam giống như sương tuyết đóng băng, một chút cảm xúc sao động đều không nhìn thấy. Khi chạm vào đầu ngón tay lạnh như băng mà run rẩy của nàng, Cảnh Đăng đột nhiên sáng tỏ một loại cảm xúc, thứ cảm xúc mà hắn không bắt lấy được.

Lương Sơ Lam tuyệt vọng ngoái đầu, chống lại ánh mắt Cảnh Đăng, nhưng không có nửa phần sức lực để phối hợp. Nàng chết lặng gật đầu, nàng mệt chết đi, mệt đến nỗi không thể tiếp tục mang chiếc mặt nạ để vui vẻ nhận chiếc nhẫn này. Thứ đó giống như nhân chứng chứng kiến sự phản bội của nàng với tình cảm, chói mắt đến nỗi muốn chọc mù hai mắt nàng. Toàn bộ máu trong người đều đảo ngược chảy về trái tim, tay chân lại lạnh như băng, mạnh mẽ cản rằng thu hồi nước mắt trong hốc mắt.

Tất cả mọi người chỉ nghĩ tính tình Lương Sơ Lam vốn thế, lại chỉ có mình nàng biết, trái tim đã điều linh một mảnh. Nàng âm thầm đóng lại cánh cửa trái tim. Nàng hung hăng cắn môi dưới, cắn đến sắp sửa bật máu. Là chính mình tổn thương Mặc Mặc, trở tay đâm một dao, cũng làm mình đẩy người thương tích.

Giống như rơi vào một thế giới tối đen, Lương Sơ Lam bắt giác run rẩy, đáy lòng có thanh âm nói với nàng rằng lần này Trần Mặc sẽ không tha thứ cho nàng. Lần này rời đi, cô sẽ không bao giờ trở về nữa, không bao giờ sẽ cho phép nàng yếu đuối nữa, cũng sẽ không thông cảm hiểu cho áp lực của mình. Cô sẽ lựa chọn thành toàn, nhưng loại thành toàn này lại làm cho Lương Sơ Lam ngay cả hô hấp cũng cảm thấy như khúc ruột, trái tim đập như chết lặng, mang theo khí tức chết chóc, còn có nỗi sợ hãi nhìn thấy mà ghê người.

Lương Sơ Lam tuyệt vọng nhắm mắt lại, cảm giác đầu ngón tay chạm đến kim loại lạnh lẽo, giống như hơi thở băng giá từ địa ngục rót vào trái tim, trong lòng có ý niệm đang không ngừng kêu gào, nói đừng, đừng! Nhưng thân thể như đờ đẫn, để mặc vật thể hình tròn kia dần dần trượt từ đầu ngón tay tới gốc. Cảm giác lạnh lẽo như băng thổi quét qua toàn thân làm cho Lương Sơ Lam trong thoáng chốc mờ to mắt.

Đã xong sao? Cả đời cả kiếp liền cứ thế bị nhốt trong cái lồng giam này? Không còn chính mình, không còn ai khác.

Lương Sơ Lam có hận, hận ông trời vì cái gì làm cho nàng gặp Trần Mặc. Nếu không gặp, giờ khắc này có lẽ còn có thể lừa gạt trái tim mình, còn có thể vui vẻ đón nhận vận mệnh vốn dĩ tương ứng với mình. Nhưng hiện tại, đã từng trải qua, nàng sao có thể sử dụng tâm tình bình thường để chấp nhận trở thành cô dâu của người khác.

Nàng có loại xúc động muốn chạy trốn, nhưng tiết tấu của toàn bộ tràng cảnh tựa như một cây sáo ma thuật thổi nên khúc đoạt hồn, Lương Sơ Lam giống như trúng tà xuôi theo cảm xúc của mọi người, làm cho ngay cả chính nàng cũng không nhận thức được chuyện của mình. Nàng thậm chí cảm thấy linh hồn của mình cũng đã chia thành hai nửa, mà trên mặt không ngờ còn có thể treo lên nụ cười tươi. Nếu có gương, nàng sẽ biết nụ cười của mình giờ khác này thậm chí còn khó coi hơn khóc.

Lương Sơ Lam như du hồn, bị mọi người vây quanh, chuẩn bị đi đến nhà hàng mà Cảnh Đăng đã sớm đặt chỗ để chúc mừng, mà thủ tục kết hôn cũng cần người hai nhà ngồi cùng nhau thảo luận từ tế. Nhưng đối diện với tất cả những việc đó, về mặt Lương Sơ Lam đều có chút hoảng hốt thất thần. Nàng

chờ mong lúc này có thể trông thấy thân ảnh như lửa đỏ kia, hướng lại đây đùa giỡn nghịch ngợm với mình như mọi ngày, ăn đậu hũ của mình.

Nhưng không có, đại sảnh của khoa Văn trống trơn, ngay cả hương nước hoa của Trần Mặc cũng không lưu lại một chút nào, giống như vừa rồi chỉ trải qua một cơn ác mộng kinh tâm động phách vậy. Nhưng chiếc nhẫn chói mắt trên tay lại nói cho Lương Sơ Lam biết, kết thúc rồi. Lần này, em ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nữa.

Nàng đột nhiên hoảng sợ, cảm giác chiếm được lại trong khoảnh khắc hoàn toàn chưa chuẩn bị mà đã mất đi suýt chút nữa làm cho Lương Sơ Lam không đứng vững nổi. Cho dù dùng sức lắc đầu, cũng không thoát ra được cơn ác mộng đáng sợ vừa xảy ra. Lương Sơ Lam không phải dạng người dễ lộ tình cảm ra ngoài như Trần Mặc. Cũng bởi vì thế, mọi tình cảm đều hoá thành từng tia nước nhỏ, lẫn vào huyết mạch, làm thế này chẳng khác nào rút đao chém xuống nước.

Lương Sơ Lam giống như một cơn rối tinh xáo, ra vào nhà hàng, cùng Cảnh Đằng song song ngồi xuống, đè nén cảm xúc của mình, chờ đợi mà không ở trạng thái. Ba mẹ hai bên thiện ý cười Lương Sơ Lam có tâm tư của con gái đang chờ gã chồng, chỉ mỗi Cảnh Đằng có chút lo lắng lại có phần thâm ý nhìn Lương Sơ Lam, giúp nàng che chắn rất nhiều vấn đề.

“Ngại quá, con đi toilet.”

Lương Sơ Lam tâm thần không yên nói, trong lồng ngực như có ngàn vạn ủy khuất muốn trút xuống mà ra, nước mắt trên khoé mắt cho dù sống chết cần đầu gối cũng không thể ngăn cản. Nàng đứng lên, không cần thận lao đao một chút, may mắn Cảnh Đằng luôn chú ý Lương Sơ Lam nên mới đỡ kịp nàng thất hồn lạc phách.

“Anh đi cùng em nhé?”

“Không cần đâu, anh ở lại tiếp chuyện cha mẹ đi.”

Lương Sơ Lam lắc đầu, giữ được thăng bằng, nhìn xuống một tia lý trí cuối cùng, đi ra khỏi lò ghê, lại ở khoảnh khắc chân trước vừa đưa ra nửa bước, nước mắt liền giống như chuỗi trân châu đứt dây, nóng bỏng rơi xuống. Nàng bước nhanh đi đến một gian buồng vệ sinh, trong tay nắm chặt di động. Nàng chưa bao giờ nếm trải thứ cảm giác lo lắng như có ngàn vạn con kiến đang cắn xé cõi lòng như thế. Không có một tin tức hay tin nhắn nào từ Trần Mặc, Lương Sơ Lam điên cuồng muốn biết, lại sợ đó sẽ là phán xét của ngày tận thế.

Roi lệ, nàng rút cuộc nhìn không được, bấm dây số mình đã nhìn vô số lần, ghi khắc trong lòng mình kia. Nghe từ di động truyền đến giọng nói lạnh như băng của nhân viên tổng đài, Lương Sơ Lam một lần lại một lần chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục gọi, nhưng hết lần này đến lần khác thất vọng. Nàng rút cục ngồi gục trên bồn cầu, cắn môi dưới, tuy ý để nước mắt vương đầy trên má, lại quật cường không lên tiếng.

Là chính mình không cần Trần Mặc, nhưng vì sao trong lòng lại có cảm giác như bị vứt bỏ? Sự thống khổ mỗi lần nghe được giọng nói nhân viên tổng đài như muốn cắn xé lòng người, vì sao lại rõ ràng như vậy?

Nàng không biết qua bao lâu mới phục hồi lại tinh thần. Trong gương, hai mắt Lương Sơ Lam sưng đỏ, nàng chưa bao giờ từng thương tâm như thế, cũng chưa từng thấy đáng bộ mình thất thố khóc vậy, người kia xa lạ như không phải là mình. Nỗi muộn phiền uất ức trong lồng ngực đều phát tiết ra, nhưng mọi vấn đề lại đều không có biện pháp giải quyết, lần đầu tiên nàng cảm thấy vô lực như vậy, không có cách nào.

Lương Sơ Lam tâm như tro tàn đẩy cửa toilet ra, lại thấy Cảnh Đằng vẻ mặt nghiêm túc đứng cách đó không xa, tựa lên tường, hiếm hoi đang hút thuốc. Hắn nhìn thấy Lương Sơ Lam vẻ mặt mệt mỏi đi ra, chân chừ một chút mới nghênh đón.

“Em không sao.” Không đợi Cảnh Đằng hỏi, Lương Sơ Lam theo bản năng tự bảo vệ nói ra lời.

“Anh đã nói với ba mẹ là thân thể em không thoải mái, để anh đưa em về, anh đã để lái xe đưa ba mẹ về rồi. Chúng ta ra ngoài đi dạo nhé?”

Cảnh Đằng nửa thâm ý lại có chút bất đắc dĩ nói, hít một ngụm khói, đôi lông mày nhíu chặt làm cho người đàn ông vốn sáng lạn này lại vô duyên cớ có thêm vài phần sa sút. Lương Sơ Lam gật gật đầu, có chút kinh ngạc nhìn về phía Cảnh Đằng, nhưng không có tâm tư lại đi lý giải dị thường của Cảnh Đằng, chỉ gật đầu đồng ý.

Trên đường cái ban đêm, dòng xe cộ không vì đêm tối mà ít đi, ngược lại loé ra ánh đèn rực rỡ, tồn tại càng thêm sinh động. Ngọn gió có chút lạnh làm cho Lương Sơ Lam không tự giác siết chặt quần áo trên người, giây tiếp theo lại cảm giác được Cảnh Đằng cời âu phục, khoác lên vai mình.

Lương Sơ Lam cũng không né tránh, lại càng thêm khổ sở. Cảnh Đằng đối xử với nàng càng tốt, cảm giác áy náy tội lỗi lại càng mãnh liệt. Thân thể trao cho người không thương, mà trái tim lại vượt ra ngoài, trao cho người không ở. Lương Sơ Lam cảm thấy mình là người phụ nữ dễ tiện nhất thế giới, con rét lạnh trên thân thể dù nhiều thêm một tầng quần áo vẫn không thể xua tan ý lạnh.

Nhìn nhau không nói gì cứ thế bước đi, thật ra mà nói, đoạn đường từ nhà hàng về nhà cũng không ngắn ngủi, nhưng không ai phá vỡ yên tĩnh này. Cảnh Đằng châm hết điếu thuốc này đến điếu khác, mà Lương Sơ Lam lại hoàn toàn không chú ý tới, chỉ theo tiềm thức đi theo con đường này đi đến cuối.

“Đã bao lâu rồi chúng ta không đi như vậy?” Cảnh Đằng có chút bất đắc dĩ nói, như lẩm bẩm, cũng như đang hỏi Lương Sơ Lam: “Hình như gần đây số lần chúng ta gặp mặt càng ngày càng ít phải không?”

“...”

“Sơ Lam, cho dù không phải chồng của em, chúng ta cũng có thể là bạn bè mà. Anh rất đau lòng khi thấy em có chuyện gì cũng giữ trong lòng như vậy, rõ ràng có chuyện muốn nói, lại làm bộ như không có gì.”

Cảnh Đẳng cúi đầu, nghiêm túc chăm chú nhìn người con gái mình yêu suốt sáu năm trời, không oanh oanh liệt liệt, nhưng cũng tế thủy trường lưu. Hắn vẫn chưa nói, nhưng trong lòng hắn rõ ràng, Lương Sơ Lam không yêu mình, nếu có một người đáng giá để nàng yêu, mở ra thế giới tình yêu chân chính của nàng, Lương Sơ Lam sẽ rời xa mình.

Chỉ là, thời gian một năm lại một năm trôi qua, hai người vẫn đều còn ở bên nhau, làm cho Cảnh Đẳng đã quên, thiếu chút nữa nghĩ cả hai sẽ cứ như vậy đến vĩnh viễn. Nhưng hôm nay cầu hôn lại làm cho hắn một lần nữa nhớ tới những gì mình đã từng quên.

Từ trong ánh mắt Lương Sơ Lam hắn thấy được sự không tình nguyện và bài xích sâu sắc toát ra, còn có cô học trò phản ứng thất thường kia, hắn không muốn đoán, cũng không muốn thừa nhận.

“Xin lỗi anh... Em, không, yêu, anh.”

Lương Sơ Lam dừng bước, nhìn khuôn mặt tuần tú của Cảnh Đẳng, suy nghĩ thật lâu, rốt cục như hao hết khí lực toàn thân, nói ra từng chữ một, nói ra những lời chân thật nhất lại tổn thương người nhất.

Không khí rơi xuống nhiệt độ đóng băng, tràn ngập một loại nhân tố làm cho người ta sợ hãi. Thốt ra câu này, Lương Sơ Lam thậm chí không hề cân nhắc hậu quả, sự xúc động hoà với lý trí, khiến cho bản thân mình thuận theo trái tim một lần đi.

Không muốn tiếc nuối, cũng không muốn lại chọn nhầm người nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tình Cảm – Thanh Kiếm Đây, Rốt Cuộc Có Thể Đồng Thời Tôn Thương Mấy Người?

Cứ như vậy một khắc, đầu óc Cảnh Đẳng trống rỗng, sau thoáng kinh ngạc hoảng hốt đau lòng không rõ lại là một thoáng thờ dài nhẹ nhõm không biết tên, tựa như một kết quả đã rõ ràng biết trước, sau nhiều năm phập phồng lo sợ, trốn tránh, đập nổi chìm thuyền, vài lần đều đã nghĩ muốn từ bỏ, lại vẫn không hiểu vì sao tiếp tục. Đợi đến ngày hôm nay, đáp án này rốt cục gặp được ánh mặt trời, mà tâm tình lúc lên lúc xuống cũng hạ xuống.

Không đau lòng hay bị thương thống khổ như mình nghĩ, bỗng nhiên có cảm giác như mình thay thế biến thành một người bạn cũ lâu năm, đó là một cảm giác rất kỳ diệu. Giống như bạn trong tâm lý vẫn ám chỉ mình yêu người này, kết quả lại phát hiện, thì ra không hiểu mình không phải là người khác, mà chính là bản thân mình.

Không phải không đau, chỉ là suy nghĩ không thể chấp nhận cũng không nghiêm trọng như mình tưởng tượng. Thích một người nhiều năm như thế, là sự yêu thích đối với cô bé lép dưới ngực ngô, cùng với sự luyến tiếc không nỡ khi trưởng thành. Cảm giác tim đập rộn ràng khi còn trẻ, là khúc biến tấu vĩnh hằng. Không nỡ, khổ sở, có đau lòng, nhưng không hận.

Ngược lại có một người, ở trong sinh mệnh của Cảnh Đẳng đã để lại cho hắn một nỗi hận. Hắn bỗng nhiên sáng tỏ, hận là sự thăng hoa của tình yêu. Không yêu đến khắc cốt khi tâm, lại làm sao hận đến tận trời. Trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của hắn tràn đầy đau thương, không biết là không nỡ một đoạn tình yêu mà không phải tình yêu này, hay vẫn là do sâu vì nỗi tương tư trong lòng.

Lương Sơ Lam thực áy náy, nàng có được một người đàn ông khoắc lên mình xiêm y hoàn mỹ nhất, tâm hồn hoàn mỹ nhất, mang theo chìa khoá đến gần trái tim mình, nhưng đáng tiếc là, không đúng chính là không đúng, chiếc chìa khoá không mở được cửa thì dù có dùng sức thế nào cũng không vào được.

“A, anh rất mừng vì em nói thật với anh.”

Cảnh Đẳng quay mặt đi, một giọt nước mắt của người đàn ông lặng yên rơi xuống bụi cỏ trong đêm tối, chỉ có đầu vai run rẩy là nhìn ra được hắn khổ sở. Đợi đến khi quay đầu, gương mặt tuần lãng đã khô nước mắt, như lúc ban đầu, thật giống như một màn thương tâm vừa rồi chưa từng tồn tại. Chỉ là, vô số hạt nước lấp lánh trong suốt nơi khoé mắt lại bán đứng vẻ kiên cường nguy trang của hắn.

“Em xin lỗi.” Lương Sơ Lam lặp lại lần nữa, lại biết dù mình có nói một vạn lần cũng không thể chuộc lại sai lầm. Thanh âm trầm thấp mang theo giọng mũi dày đặc, nàng tháo chiếc nhẫn tượng trưng cho tình yêu thuần khiết trên ngón út ra, kéo tay Cảnh Đẳng, đặt vào lòng bàn tay dài rộng của hắn, bàn tay của người đàn ông mà nàng cho dù không thương, lại quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Mọi lời nói ở khoảnh khắc này đều mất đi công dụng của nó, mặc người tìm kiếm từ ngữ xác thực nhất cũng không thể giải nghĩa được tâm tình của hai

người hiện tại. Sự im lặng vô tận theo bọn họ một đường về nhà, thế nhưng lại cứ như vậy mơ mơ màng màng đi tới cuối. Mà suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, không bởi vì đoạn đường dài dòng đã đi qua mà trở nên rõ ràng.

Không biết khi nào lại đã đến nhà Lương Sơ Lam. Hai người nhìn nhau, Cảnh Đằng do dự thật lâu, rốt cục nói ra. Đọc đường, hẳn suy nghĩ rất nhiều, có những chuyện trước kia không dám nghĩ, hiện tại lại cảm thấy mình ngu xuẩn. Sắc mặt hắn có chút chán nản, lại phi thường bất ngờ đem nhả lại một lần nữa đặt vào tay Lương Sơ Lam “Anh không biết, nhưng có lẽ em sẽ cần chiếc nhẫn này.”

Nụ cười còn khó coi hơn khóc hiện lên mặt Cảnh Đằng. Sau khi nói rõ sự tình, hắn ngược lại trở nên sâu sắc rất nhiều, với cả tính trước kia của Lương Sơ Lam, căn bản không có chuyện gì nàng bận tâm trong lòng, mà chuyện có thể làm nàng khổ sở hay cư xử khác thường như vậy cũng chỉ có một, đó chính là nàng gặp một người chân chính mở ra trái tim nàng.

Trước kia không dám đoán, hiện tại lại rõ ràng giống như đặt ngay trước mặt. Lương Sơ Lam cũng không lộ ra biểu tình gì thái quá, cũng không đáp lại, chỉ là thời điểm nghe cái tên kia, rõ ràng hơi run một chút, sau đó lại khôi phục về trầm mặc thật sâu. Nàng không giải thích, cũng chưa bao giờ giải thích. Chỉ là, bị hành động Cảnh Đằng đưa nhẫn lại làm cho thoáng kinh ngạc. Nàng cũng không hiểu Cảnh Đằng rốt cục có ý gì.

“Em đi lên đi, chuyện này chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn, dù sao cha mẹ hai bên cũng không dễ nói chuyện. Em đừng lo, mọi chuyện cứ giao cho anh, anh tôn trọng sự lựa chọn của em.”

Cảnh Đằng kéo tây trang đang khoác trên người Lương Sơ Lam sát lại, tỏ ý nàng không cần cời ra trả lại. Từ sắc mặt của Lương Sơ Lam và phản ứng của nàng cũng đủ để tìm được đáp án, chỉ là mọi người đều là người trưởng thành, cha mẹ không thể so với chính mình, không phải dùng lời nói là có thể giải quyết được hết thảy vấn đề.

Một tiếng thở dài cực nhẹ tiến vào tai Lương Sơ Lam, so với lời quở trách còn làm nàng khó chịu hơn, áp lực trầm trọng cùng lời chất vấn đè nặng trong lòng, mọi tội lỗi đều do một mình nàng. Lương Sơ Lam bỗng nhiên cảm thấy mình là một kẻ tội ác tày trời. Nàng có lỗi với cha mẹ, có lỗi với Cảnh Đằng, có lỗi với cha mẹ anh ấy, có lỗi với Mặc Mặc. Làm tổn thương Cảnh Đằng, tổn thương Trần Mặc, cũng làm tổn thương chính mình. Có lẽ tương lai sẽ còn làm tổn thương càng nhiều người hơn nữa.

Cảnh Đằng cố gắng nặn ra một nụ cười trấn an Lương Sơ Lam, từ nhỏ đã được giáo dục về cách cư xử của một người đàn ông, cũng như quán tính chăm sóc Lương Sơ Lam từ trước tới nay làm cho Cảnh Đằng cứng rắn nhìn xuống đau lòng, miễn cưỡng cười vui giống như không có việc gì, có lẽ đây là lần cuối cùng. Cứ để cho hắn tốt bụng một lần đi, cũng sẽ không có lần tiếp theo.

Lương Sơ Lam cảm kích gật đầu, lại nói không ra lời cảm ơn, nàng thật sự áy náy với Cảnh Đằng, nhưng hiện tại nàng lại chỉ có thể siết chặt áo khoác trên người, bắt đầu đi xoay người, không quay đầu lại đi lên cầu thang. Khoảnh khắc nàng xoay lưng lại, nàng không thấy được vóc dáng cao lớn của Cảnh Đằng lại đột nhiên rũ xuống, hết thảy mặt nạ nguy trang đều ứng theo cũng rớt rơi. Hắn trở mặt nhìn nàng Công Chúa vốn dĩ sẽ biến thành Hoàng Hậu của mình lại biến mất trong tầm mắt mình, biến mất khỏi thế giới của mình.

Lương Sơ Lam hao hết một tia khí lực cuối cùng đi vào phòng mình, đóng cửa lại, thậm chí ngay cả sức lực để giải thích với cha mẹ vì sao mình thất thường đến thế cũng không có, liền kéo thân thể ngồi lên chiếc giường mà nàng đã từng cùng Trần Mặc ngủ chung. Khắp căn phòng, mọi ngõ ngách đều tràn ngập hơi thở của Trần Mặc, hiện tại muốn rút ra, nhưng lại đau đớn đến máu thịt toàn thân cũng nhức nhối theo.

Nàng lấy di động, vẫn không một tin nhắn hay cuộc gọi, ngay cả nhắc nhở sẽ có sau khi máy khởi động cũng không có, nỗi lo lắng ngập trời đã vượt qua nỗi đau xót, nàng chỉ muốn biết Trần Mặc có mạnh khỏe không. Với tính tình cương liệt như Trần Mặc, có thể nào sẽ làm chuyện gì khiến người ta không dám tưởng tượng không.

Thời gian mỗi một giây một phút đều như lắng đọng trái tim Lương Sơ Lam, nước mắt cũng biến tầm mắt trở nên mờ hồ, thân thể nóng lên, tế bào toàn cơ thể đều ngâm trong hồ nước tuyệt vọng. Nếu thế giới này có loại thuốc nào khiến người ta mất trí nhớ, Lương Sơ Lam hiện tại nhất định sẽ không cần nghĩ ngợi mà nuốt nó, quên hết thảy những chuyện khiến mình phiền lòng hay đau khổ, quên đi người con gái ở trong lòng mình nhắc lên ngăn tảng sống.

Lương Sơ Lam rút quyển nhật ký trên bàn ra, nhìn tất cả những gì viết bên trong có liên quan đến Trần Mặc, khi nào thì bắt đầu, ngày qua ngày, những dòng chữ trong nhật ký bắt đầu từ chuyện cô học trở còn chưa thành thực lại khiến mình không yên lòng, lại đến từ khi nào mình bị sự nhiệt tình của em ấy làm cho cảm động, bị sự bảo hộ và quan tâm của em ấy hoà tan.

Thật muốn nghĩ tất cả mọi thứ xảy ra đều chỉ là giấc mộng, ước ao còn có thể tiếp tục tham lam hưởng thụ hết thảy cảm giác mới mẻ mà bất đồng Trần Mặc mang đến, mỗi ngày đều cảm thấy phong phú mà mỹ mãn, mỗi ngày đều chờ mong, cảm ngộ. Ít nhất nếu không có chuyện xảy ra ngày hôm nay, mình vẫn còn có thể ích kỷ cho rằng mình không biết. Lương Sơ Lam vốn biết sẽ có một ngày như vậy, chỉ không ngờ ngày đó lại đến nhanh đến thế.

Từng dòng từng chữ trên mỗi trang như đang chất vấn lương tâm của Lương Sơ Lam, giống như lại một lần nữa quay trở về khoảnh khắc mới gặp gỡ Trần Mặc, như sống lại một lần, lại ngọt lại đau đi qua quá khứ một hồi. Vừa ngốc nghếch cười vừa rơi nước mắt, nhưng lại cứ như vậy mất hồn đọc nhật ký, dần dần gục xuống bàn nề man ngủ thiếp đi, trên mặt còn vương đầy nước mắt, cho dù đi vào giấc mộng, đôi mày vẫn nhíu chặt.

Trong mơ là Trần Mặc tuyệt tình lạnh lùng, bỏ lại cho mình thân ảnh khiến mình hối hận lại không níu giữ được. Đau đớn đến nỗi nàng ở trong mộng liêu liêu lác đác, liêu liêu níu kéo, lại vẫn không giữ được mặt tiểu dung tuyệt trần mà đi kia. Đợi đến khi chỉ còn lại một luồng hương quanh quẩn, trái tim đã tan nát.

Đợi đến ngày xôm sau khi ánh dương quang chói mắt xuyên thấu qua thủy tinh, chiếu lên khuôn mặt đầy nước mắt đã khô, phỉếm chút bạch quang của Lương Sơ Lam, một cú điện thoại của hiệu trưởng Mã kéo nàng từ vô biên vô hạn ác mộng bừng tỉnh dậy.

“Giáo sư Lương, phiền cô mau chóng đến trường một chuyến, ở trường xảy ra một chuyện cực kỳ khó tin. Có một sinh viên nhảy lầu tự tử, bây giờ ở

trường đang mở cuộc họp khẩn cấp. Người chết là...”

“Lạch cạch ~”

Còn không nghe xong hiệu trưởng Mã nói, bàn tay Lương Sơ Lam đã run rẩy đến nỗi không cầm được di động. Từ khoảnh khắc nàng nghe nói có sinh viên nhảy lầu tự sát, không biết vì sao cả người lại hoảng hốt, theo bản năng hiện lên nụ cười tuyệt vọng của Trần Mặc khi em ấy tuyệt trần mà đi. Trái tim co rút, giống như có một đôi tay bóp chặt trái tim, khiến cho nó trong nháy mắt ngừng đập. Toàn thân như bị rót đầy một chậu nước lạnh, lạnh từ chân đến tận đáy lòng.

Thời điểm nàng giật mình phát hiện, trên mặt đã ướt đẫm, mà trong lòng bàn tay lẫn trên lưng đều lạnh lẽo, có chút mồ hôi lạnh thấm ra. Chờ nàng phản ứng lại nhặt di động lên muốn hỏi rõ ràng, hiệu trưởng Mã đã tắt máy, muốn gọi lại, nhưng sợ hãi phải nghe cái tên đó. Nàng không biết hiện tại có tâm tình gì, chỉ là thời điểm còn không kịp tự hỏi, đã tự hung hăng tát mình một cái. Đánh đến cực kỳ vang dội, biến thành lỗ tai lù lù bưng.

“Không phải, nhất định không phải. Chỉ là nằm mơ mà thôi.” Lương Sơ Lam có chút như bị thần kinh thì thảo lắm bầm. Nàng luôn luôn lý trí, cái gì cũng coi thường lại cũng có một khắc không khống chế được cảm xúc như thế, sợ hãi đến nỗi chỉ có thể tin tưởng thần linh, chỉ có thể khẩn cầu phù hộ. Chỉ là, có một thanh âm khùng bố tương phản lại, như ma chú lặp đi lặp lại tên Trần Mặc. Lương Sơ Lam như hoá tâm thần tranh cãi với nó trong lòng, lại cũng không nói ra lời một câu, trái tim đã lạnh đi một phần.

Dọc đường đi, Lương Sơ Lam gắt gao siết chặt di động, vô số lần bấm số Trần Mặc, vô số lần nghe thanh âm lạnh như băng, vô số lần tự nhủ không phải, cho dù như vậy, cõi lòng nàng cũng đã rơi vào đầm lầy thật sâu, bóng tối vô hạn cắn nuốt niềm tin duy nhất của nàng. Nàng không chịu nổi loại từ vọng này, nàng thậm chí bắt đầu ảo tưởng, liệu có phải mình sẽ phát điên không.

Khi nàng tới trường học, địa điểm tự sát đã bị người xem bao vây ba tầng trong ba tầng ngoài. Cảnh sát căng dây cảnh giới ở hiện trường, tất cả mọi người không có quan hệ với vụ án không thể phá hư hiện trường. Bởi vì là giáo sư, Lương Sơ Lam xuyên qua đám người đông đúc, bất chấp ánh mắt của người khác, trực tiếp chen đến phía trước giới tuyến cảnh giới.

Thi thể đã bị đưa đi, này nọ cũng đều được rửa sạch, chỉ có vết máu ghê người trên đất cùng một đồng cảnh sát đang ghi chép điều tra nhân chứng. Lương Sơ Lam sốt ruột nhìn chung quanh, muốn tìm một người biết sự tình, nhưng không phát hiện thân ảnh hiệu trưởng Mã, cũng không có giáo sư khác. Gọi mấy lần, không ai bắt máy.

Bỗng nhiên, Lương Sơ Lam không để ý hình tượng, túm một sinh viên bên cạnh hỏi: “Em có biết người chết là ai không?”

Sinh viên bị túm bị vẻ mặt dữ tợn cùng lo lắng của Lương Sơ Lam dọa chết khiếp, run rẩy nói: “Em cũng không xác định, nghe nói hình như là một nữ sinh tên là... Trần Mặc.”

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

“Em nói... cái gì?” Cái tên kia vừa thốt ra, đôi mắt vốn sung đỏ của Lương Sơ Lam liền mở to vô cùng, đồng tử co rút, đáy mắt chột tối lại, mà sắc mặt lại thoáng chốc tái nhợt, tựa như một tờ giấy trắng. Hai chân nàng run rẩy, cả người như một chiếc lá khô giữa cuồng phong, phảng phất như chỉ cần một ngọn gió thổi qua sẽ ngã gục. Lão đạo một cái, nàng ngã ngồi dưới đất, bàn tay gắt gao lôi kéo vạt áo sinh viên kia, suýt nữa kéo cậu sinh viên đó cũng ngã xuống.

Trong lúc nhất thời, hiện trường vốn chật chội, đông đúc mọi người vây xem lại bởi vì Lương Sơ Lam té ngã, ai nấy lại tự động tránh ra, kinh ngạc nhìn nàng, lại không biết rốt cục xảy ra chuyện gì. Sinh viên quen với Lương Sơ Lam thì biết người chết là học trò cưng của nàng, còn người không quen thì nghĩ người chết là người thân hay người nhà của Lương Sơ Lam.

Thứ gì đó ở trong lồng ngực trái đột nhiên không nghe lời, bắt chột dừng lại. Lương Sơ Lam căn bản không kịp phản ứng, giống như câu nói vừa rồi là tiếng sao Hoả, nghĩ đi nghĩ lại cũng nghe không hiểu, hô hấp trở nên cực kỳ dồn dập mãnh liệt. Nàng ôm chặt ngực, lại như chết đi, toàn thân lạnh như băng. Móng tay cắm thật sâu vào da thịt ở lòng bàn tay, nhưng cảm giác đau đã hoàn toàn biến mất.

Lực chú ý của Lương Sơ Lam như bị một thứ gì đó không nhìn thấy bắt mất, một giáo sư luôn ở trước mặt sinh viên, ở trước mặt mọi người cũng chưa từng thất thố, thậm chí ngay cả cảm xúc cũng chưa bao giờ biến hoá phập phồng, nay lại cứ như vậy hoàn toàn không để ý hình tượng ngồi dưới đất, mái tóc tuy ý để gió thổi thành đủ hình dạng. Sự dịu dàng, khoáng hoạt, những kỷ niệm từng trải qua trong quá khứ, từng màn từng màn vụt qua trước mắt.

Thì ra khi con người đau đớn đến mức tận cùng, nước mắt sẽ cạn khô. Giây phút đó, Lương Sơ Lam hoàn toàn như bị ấn nút tạm dừng, không thể tự hỏi cũng không thể nói, chỉ có thể mờ trùng trùng hai mắt, há hốc miệng, lại phản ứng gì cũng không làm được, chỉ có thể ngơ ngác nhìn tiền phương, ánh mắt trống rỗng như bị hút mất hồn phách. Cậu sinh viên vừa rồi nói chuyện với Lương Sơ Lam nhìn thấy bộ dáng nàng như vậy, lập tức sợ tới mức chạy đi.

Qua thật lâu sau, trên mặt Lương Sơ Lam mới chậm rãi có một ít biểu tình, chỉ là nước mắt giống như vòi nước bị mở ra, nằng tụy ý để nước mắt từng giọt từng giọt đổ xuống nền đất. Chỉ chốc lát sau, khuôn mặt trắng nõn đã tắt cả đều là nước mắt.

Chẳng qua, Lương Sơ Lam hoàn toàn không chú ý tới, phía sau có một thân ảnh bất đắc dĩ, đau lòng đến thế đang từ từ tiếp cận mình. Trên khuôn mặt trẻ tuổi rục rở thế nhưng lại cũng đồng dạng nhuốm nỗi chua xót cùng tuyệt vọng không rõ.

Di động của Trần Mặc vẫn luôn tắt máy, quan trọng nhất là cô không nghĩ ra nên đối mặt với Lương Sơ Lam thế nào. Buổi tối ngồi trên sân thượng nửa đêm, suy nghĩ rất nhiều, hồi tưởng lại bắt đầu từ thật lâu trước kia, từ khi mình sinh ra, nhớ lại quãng thời gian đã qua. Chẳng mấy chốc, sau khi gặp gỡ Lương Sơ Lam, quỹ tích vận mệnh của mình vận vẹo, rất nhiều việc mà mình từng kính thường không bao giờ làm lại cũng vì Lương Sơ Lam mà đều thực tự nhiên làm được.

Không nỡ ép nằng, không nỡ thấy nằng khó xử, không nỡ nhìn nằng khổ sở bị thương, muốn tạo nên một thiên đường để yêu chiều Lương Sơ Lam, thế nhưng đôi lại lại bị vứt bỏ. Tuy biết cũng không phải Lương Sơ Lam tự nguyện, nhưng vẫn như trái tim bị đào ra, vẫn đau đớn đến đòi mạng. Quả nhiên, một đoạn tình cảm ngay từ đầu đã không ngang hàng, chung quy sẽ tổn thương chính mình.

Đón gió, nước mắt cứ như vậy tự nhiên chảy ra. Hối hận sao? Trần Mặc cười nhạo chính mình vì Lương Sơ Lam mà rất nhiều lần tự lấy cớ cũng như lý do thoái thác. Nhưng vừa nghĩ đến liệu có hối hận vì đã gặp gỡ, có hối hận vì những gì mình đã trả giá không, đáy lòng lại phi thường khẳng định là không.

Vì thế, ngẫm nghĩ liền nở nụ cười, có người thật sự chính là duyên, là kiếp, thế nhưng lại rõ ràng làm cho mình không hận nổi, oán không đành. Yêu đến không còn là chính mình, những lời này có phải chuẩn xác nói lên tình huống của mình không.

Tuy không hận, nhưng có vài thứ nếu không nói ra sẽ là nút thắt, mà nếu nói ra cũng là vết sẹo. Trong lòng chung quy có một cây gai đâm vào, nhìn không thấy, sờ không được, lại đau đớn nhức nhối. Trần Mặc không hối hận đã đáp ứng giao dịch với Trần Thượng Vũ, bởi vì có đôi khi trường thành là chuyện trong nháy mắt. Áo tưởng vốn dĩ ở trước mặt sự thật lại không chịu nổi một đòn. Nếu thật sự y theo lời ông ấy nói phát triển tiếp tục, chính mình và Lương Sơ Lam cũng sẽ không có kết quả, cũng sẽ thành kết cục bị kịch. Có lẽ như thế này rất tốt, sớm biết sự thật tàn khốc, còn có thể đánh cược một lần cuối cùng. Nếu thất bại, cũng không uổng một hồi thanh xuân.

Mà Lương Sơ Lam tựa như một chấp niệm, tựa như một giấc mộng, cho dù thiếu thân lao đầu vào lửa, cũng muốn ném thử một lần. Cho dù kết quả không nhất định sẽ tốt, cũng có thể tan xương nát thịt, hồi phi yên diệt, nhưng Trần Mặc vẫn nguyện ý thử. Không muốn oán hận hay trách tội Lương Sơ Lam, nhưng không cách nào lập tức tha thứ. Mặc cho ai rơi vào tình huống này, đều không thể lại tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Gió lạnh lúc nửa đêm thổi không tiêu tan được u sầu trong lòng Trần Mặc, lại mở ra một mảnh trời khác. Có thứ động lực được che dấu sâu đậm bắt đầu gọn sóng, vì chính mình, cũng vì người con gái mà mình muốn có được. Lúc trở về phòng ký túc, Trần Mặc không cẩn thận để quên di động trên sân thượng, mà chính mình cũng không chú ý. Sau khi trở lại phòng, tâm sự cùng Hạ Đông Noãn cho tới khuya, cũng hoàn toàn không nghĩ tới di động.

Vạn lần không ngờ hôm sau lại có người nhảy lầu từ sân thượng, hiện trường cũng bị phong tỏa, chiếc di động duy nhất lưu lại đã bị rất nhiều người, thậm chí cả cảnh sát đều hiểu lầm là của Trần Mặc bỏ lại trước khi nhảy xuống. Sáng sớm, di động của Hạ Đông Noãn bị người ta gọi muốn cháy máy, một đám hỏi Trần Mặc vì sao lại tự sát, kết quả chính là Trần Mặc đang miệng đầy bọt đánh răng.

Cho nên, Trần Mặc không hiểu ra sao, cũng đi theo đại đội người chạy tới hiện trường xảy ra án mạng, thuận tiện điều tra một chút xem vì sao mình bị hiểu lầm. Sau khi cùng Hạ Đông Noãn đến hiện trường, đứng lúc nhìn thấy cảnh sát căn cứ vào vật chứng thu được ở hiện trường, chính là di động của mình liền cũng sáng tỏ nguyên nhân. Đang chuẩn bị rời đi, lại ngoài ý muốn phát hiện đám đông xông vào cả lên.

Dĩ vãng người thích vô giúp vui vẫn đều là Trần Mặc, chỉ là lúc này, cô cũng không có tâm tư đi suy nghĩ việc này. Hạ Đông Noãn cũng là kiểu người việc không liên quan đến mình thì sẽ hoàn toàn không quan tâm. Hai người vì thế nhẹ nhàng rẽ đám đông đi ra. Chính là Hạ Đông Noãn nặt sắc, hoặc là nói chiều cao so với mặt bằng tương đối thấp, thế nhưng lại xuyên qua đám người thấy được bộ dáng Lương Sơ Lam thất hồn lạc phách ngã ngồi trên đất.

Hạ Đông Noãn đi vài bước mới phát hiện Trần Mặc không đi theo, quay đầu mới thấy Trần Mặc thế nhưng lại ngơ ngác đứng đó, nhìn cô gái bị đám đông vây quanh. Hạ Đông Noãn đi qua, theo tầm mắt Trần Mặc nhìn lại, đổi mấy góc độ mới nhìn rõ, nhìn ra cô gái hoàn toàn không có hình tượng, yếu đuối bất lực ngồi dưới đất dĩ nhiên lại là toà băng sơn Lương Sơ Lam.

Tối qua khi nói chuyện phiếm, nằng biết Trần Mặc và Lương Sơ Lam xảy ra vấn đề rất lớn. Một khắc đó, nằng thực bất bình thay Trần Mặc, đau lòng vì sự trả giá cũng như dùng cảm của Mặc Mặc, càng đau lòng Mặc Mặc hy sinh vì Lương Sơ Lam, lại đổi lấy kết quả như vậy. Cho nên nằng nghĩ Lương Sơ Lam chỉ lợi dụng Trần Mặc, chứ cũng không yêu.

Nhưng trường diện hiện tại lại làm cho nằng sợ hãi kinh thán, nằng hoàn toàn chưa bao giờ thấy bộ dáng đó của Lương Sơ Lam. Cô gái ngồi gục trên đất, cô gái thất thanh khóc oà, cô gái thất thố đến cực điểm kia không ngờ lại là Lương Sơ Lam. Khoảnh khắc đó, nằng hiểu được tình cảm của Lương Sơ Lam chỉ sợ cũng không kém Trần Mặc mấy mây.

Nằng xoay người nhìn về phía Trần Mặc, phát hiện trong ánh mắt Mặc Mặc cũng lấp lánh nước mắt, không rơi xuống, lại nhìn mà bỗng dưng đau lòng.

“Mặc Mặc ~” Hạ Đông Noãn nhẹ nhàng gọi Trần Mặc, cô lại chỉ ngoái đầu, phát tay, chậm rãi đi về phía Lương Sơ Lam. Hạ Đông Noãn nhìn bóng lưng Trần Mặc, nhẹ nhàng thở dài một hơi, trong lòng đột nhiên nhớ tới Y Vận Hàm. Chính mình cũng đã lâu rồi không gặp chị ấy, bỗng nhiên thoáng sợ hãi, sợ mình và Y Vận Hàm cũng có một ngày khó có thể lựa chọn, cũng sẽ có một ngày trời sụp đất nứt.

Trần Mặc đứng phía sau Lương Sơ Lam, lẳng lặng nhìn, giống như toàn thế giới đều chỉ còn lại hai người các nàng. Dáng hình đơn bạc, mái tóc hỗn độn, còn có nỗi tuyệt vọng và hối hận không che giấu được trên nét mặt người ấy, lồng ngực Trần Mặc như có thiên ngôn vạn ngữ muốn lập tức trút xuống, nhưng đôi môi khô nứt khẻ mấp máy, lại không thốt lên nổi một lời.

Sóng mắt lưu chuyển, Trần Mặc không nghĩ nhanh như vậy liền gặp mặt Lương Sơ Lam, cô còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý, cũng không biết nên lấy cảm xúc gì để đối mặt, càng thật không ngờ sẽ lại ở một cảnh tượng như vậy. Nhưng nhìn Lương Sơ Lam suy sụp nghĩ mình đã chết, khóc thương tâm thể kia, thể nhưng lại sinh sôi kéo căng đau đớn mỗi một dây thần kinh của mình.

Mọi phần nộ, uỷ khuất, khó hiểu, thương tổn vốn có đều trong thoáng giây đau lòng này mà tan biến. Cô đột nhiên cảm thấy tình yêu của Lương Sơ Lam không ít như mình nghĩ, không phải không sâu đậm, mà đều đặt trong lòng, cho nên ở mặt ngoài không phát hiện được mà thôi. Trần Mặc vươn tay, lại khựng lại lưng chừng, để mặc cho cảm xúc của mình bừa bãi lan tràn, lại không biết vì sao cánh tay không thể hạ xuống. Không vì cái gì khác, chẳng qua là do trái tim bị tổn thương sâu đậm của mình ngăn lại mà thôi.

Thanh âm mọi người chỉ trở bên người càng ngày càng nhiều, ai nấy đều tò mò nhìn Trần Mặc và Lương Sơ Lam. Hai mỹ nữ, nhưng lại đột ngột xuất hiện trong tầm mắt như vậy, giống một bức họa tuyệt mỹ, tình ý ở trung gian làm cho người ta nhìn mà lòng chua xót. Hạ Đông Noãn nhìn bàn tay khựng lại giữa chừng của Trần Mặc, bóng dáng run rẩy của cô, đột nhiên hiểu được khúc mắc trong lòng cô. Thờ dài một hơi, rõ ràng hai người yêu nhau, lại thương tổn nhau đến thế, trái tim cũng co rút đau nhói.

Hạ Đông Noãn cắn răng, bước nhanh đi tới, vỗ vỗ vai Trần Mặc, đánh thức cô: “Mặc Mặc, ở đây nhiều người lắm, có chuyện gì trở về rồi nói sau, trước đỡ giáo sư Lương dậy đã.” Biết lúc này phản ứng của Trần Mặc không đáng tin, vì thế tự động đưa tay đặt lên bả vai đang run rẩy kịch liệt vì khóc của Lương Sơ Lam, tới gần bên tai nàng khẽ nói: “Giáo sư Lương, Mặc Mặc không sao cả, cô đứng lên trước đi.”

Lương Sơ Lam sớm không nghe được âm thanh gì, lại bị tiếng “Mặc Mặc” kia làm giật mình kinh hãi, quay phắt lại, nước mắt trên mặt chảy xuôi trên gò má, khó có thể tin nhìn Trần Mặc hoàn hảo không tổn hại gì đứng sau mình. Lương Sơ Lam chưa bao giờ sợ hãi như thế, đang trong nỗi khổ sở cùng cực đột ngột thừa nhận vui mừng lớn lao, cảm giác không chân thật sâu sắc làm cho nàng thoáng chốc ngáy ngẩn cả người.

Chỉ là theo bản năng đứng dậy, ôm chặt Trần Mặc đang vẻ mặt hỗn hợp đủ loại thần sắc phức tạp, ánh mắt loé ra vô số cảm xúc đứng đó. Lương Sơ Lam ôm thật chặt, sợ đây chỉ là ảo giác, thật giống như muốn đem Trần Mặc tiến vào thân thể của mình, siết chặt đến nỗi hô hấp của hai người đều ngưng trệ.

“Sao em lại có thể làm tôi sợ đến thế?”

Trong thanh âm Lương Sơ Lam chan chứa tiếng nức nở làm người ta tan nát cõi lòng, hoàn toàn giống một đứa trẻ bất lực. Nàng không quản được nhiều đến thế, không quản nỗi ánh mắt nghi hoặc của mọi người, không quản được những lời đồn đại sẽ bị lưu truyền thành dạng gì. Giờ khắc này, nàng thậm chí không hề nghĩ ngợi, chỉ muốn cứ thế nằm trong vòng tay của Trần Mặc. Giống như chỉ có vậy mới có thể bình ổn được trái tim vì sợ hãi đến cực điểm mà hỗn loạn nhảy lên của mình.

Chính một cái nháy mắt như vậy, Trần Mặc tựa hồ có thể buông hết mọi nỗi không cam lòng cùng uỷ khuất, là bởi vì chân tình của Lương Sơ Lam cùng vị trí của mình trong lòng nàng. Có lẽ mình thật sự không có biện pháp trách nàng, thật sự không có biện pháp lạnh lùng đối diện với nàng. Chỉ cần nàng ngoài đầu, chỉ cần nàng biểu hiện một chút để ý, trái tim mình liền hoàn toàn không chịu không chế lao về phía nàng.

Trần Mặc cam chịu vươn hai tay, vòng lấy Lương Sơ Lam đang run rẩy vì thiếu cảm giác an toàn, tùy ý để nàng sống chết ôm mình, ôn nhu mà thân mật vuốt ve lưng nàng, làm dịu đi thân thể bởi vì quá căng thẳng lẫn bị thương mà căng cứng, khẽ thờ dài một hơi.

“Đi trước đã.” Hạ Đông Noãn thật sự không đành lòng quấy rầy hai người, nhưng đây đang ở trước công chúng, hai cô gái, mà thanh danh của Trần Mặc đã sớm lan truyền bên ngoài, hiện tại hai người lại ôm nhau, Hạ Đông Noãn không thể không lo lắng thay cho các nàng. Người trong cuộc u mê, Hạ Đông Noãn dù có vô tâm vô phước tới đâu cũng biết như vậy không ổn, đành phải tiến lên bên tai Trần Mặc khẽ nói.

Trần Mặc khựng lại, buông Lương Sơ Lam ra, ba người nhanh chóng rẽ đám đông, đi ra cổng. Hạ Đông Noãn trực tiếp đón một chiếc taxi, hai người kia hiện tại về nhà cũng không được, tới ký túc xá cũng không ổn, đành phải trước tiên đưa đến căn hộ gần trường học của mình để cho hai người đó nói chuyện từ từ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62

Dọc đường, Lương Sơ Lam vẫn gắt gao lôi kéo tay Trần Mặc. Mặc dù yên tĩnh đến mức nặng nề, ai cũng không mở miệng nói chuyện, nhưng ánh mắt Lương Sơ Lam vẫn không hề rời khỏi người kia. Dù Trần Mặc có chút bất đắc dĩ quay đầu ra nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong lòng dù dầy vò, lại đổi không quay đầu lại.

Phong thủy luân chuyển, chẳng bao lâu trước kia, hành vi như vậy Trần Mặc cũng đã từng làm với Lương Sơ Lam, chỉ là, thế sự thay đổi trong nháy mắt, hiện tại người sợ hãi mất đi, lo lắng hãi hùng lại đổi thành Lương Sơ Lam. Nói không cảm động, không nghĩ đáp lại thì sẽ không là Trần Mặc, chẳng qua trong cổ họng như mắc một cây xương, những gì xảy ra ngày hôm qua còn rõ ràng trước mắt, mình bất lực kinh hoàng nhìn Lương Sơ Lam như thế, lại vẫn bị buông tay, bị từ bỏ lại trong thế giới một mình.

Kỳ thật, chỉ cần khoảnh khắc cô yếu đuối bất lực nhất kia, nàng có thể cho cô một ánh mắt khẳng định, với một người tính cách như Trần Mặc sẽ nhất định vượt lửa quá sông, đau khổ gì cũng đều sẽ vì Lương Sơ Lam mà nuốt vào bụng. Nhưng kết cục tại sao lại biến thành thế này? Lương Sơ Lam không hiểu, Trần Mặc càng không hiểu, tình yêu thuần túy mà tốt đẹp, không ngờ lại có kết quả đau đớn đến thế.

Về nhà, Hạ Đông Noãn dành ra một phòng cho hai người, lại rót hai ly sữa để trấn an tinh thần hai cô gái cõi lòng bất an. Cuối cùng, còn ở bên tai Trần Mặc nhẹ nhàng dặn dò một câu, rồi rời khỏi phòng, trong lòng lại trầm trọng, một nửa vì chuyện của Trần Mặc và Lương Sơ Lam, còn một nửa cũng là ăn ăn bất an đối với vận mệnh của mình.

Thế giới này nhiều đôi tình nhân đến vậy, mỗi một đôi đều muốn hạnh phúc, nhưng có thể bởi vì giới tính trời sinh mà sẽ thừa nhận dư luận chỉ trích, thậm chí xa lánh cùng nhục mạ. Bỗng nhiên, Hạ Đông Noãn chưa bao giờ sinh ra ý tưởng này cũng hiểu được ông trời kỳ thật không công bằng. Sáng tạo ra đàn ông và phụ nữ, lại cũng không cho phép bọn họ được chân chính tự do yêu đương.

Cảm xúc của Lương Sơ Lam đã dần dần ổn định xuống, sau khi hết mừng rỡ lại bi thương, trên mặt của nàng chỉ còn lại vẻ chết lặng cùng thần sắc tái nhợt, không đọc ra quá nhiều cảm xúc, chỉ có nỗi bất an cùng yếu ớt trong ánh mắt vẫn rõ ràng như vậy. Nàng nhìn Trần Mặc, muốn nói tới qua đã giả thích rõ với Cảnh Đăng, nhưng nhìn cái dáng cô đơn hiu quạnh bên cửa sổ của người kia, muốn nói lại thôi, không dám mở miệng, sợ là đã không thể cứu vãn.

Cảm giác mất đi hai lần còn rõ ràng trước mắt, trái tim Lương Sơ Lam chưa bao giờ đau đến thế, từng sợ hãi đến vậy. Nàng phát hiện yêu cầu của mình rất thấp, chỉ cần Trần Mặc mà thôi, đã quá muộn sao? Mọi dũng khí cùng khiếp đảm trong lòng Lương Sơ Lam đều đồng thời phát sinh.

“Mặc Mặc.”

Lương Sơ Lam từ phía sau dịu dàng ôm Trần Mặc, nhẹ nhàng tựa lên vai cô. Giờ khắc này, nàng mới phát hiện chỉ có hơi thở của Trần Mặc mới thích hợp làm cho mình quyến luyến. Nàng biết mình luyến tiếc, lại không biết sau khi ôm rồi sẽ có xúc động vĩnh viễn không muốn buông tay: “Em đừng đối xử với tốt với tôi như thế được không? Tôi sai rồi.”

Ngữ khí mềm nhũn của Lương Sơ Lam làm cõi lòng Trần Mặc lại một lần nữa không kìm được bắt đầu nổi lên gợn sóng. Cô cảm thụ được nhu tình mà Lương Sơ Lam chưa bao giờ từng thể hiện, không ngờ cũng không kiên định được tâm ý của mình.

“Lam.”

Trần Mặc xoay người, trên mặt là vẻ nghiêm túc và quyết tuyệt chưa từng có. Lương Sơ Lam ảm ảm cảm giác Trần Mặc sẽ nói ra suy nghĩ của mình, tế bào trong thân thể lại một lần nữa vì Trần Mặc mà khẩn trương hẳn lên, giác quan thứ sáu lại nói cho nàng đó không phải tin tức gì tốt. Quả nhiên: “Em come out rồi, hiện tại tính chuyển trường ra nước ngoài du học mãi cho đến khi xong nghiên cứu sinh rồi mới về, sau đó sẽ tiếp quản công ty của ba em.”

Trần Mặc gắt gao nhìn chằm chằm ánh mắt và vẻ mặt Lương Sơ Lam, nếu Lương Sơ Lam có một tia dũng khí, một tia thuận theo, thậm chí cho dù đó là sự xúc động nhất thời, cô đều sẽ vì câu cuối cùng của Hạ Đông Noãn “đừng tra tấn nhau nữa” mà thay đổi quyết định của mình. Nhưng cô nhìn thấy chỉ là sự kinh ngạc mãnh liệt, rồi chuyển thành thần sắc mập mờ không rõ vì người kia cúi thấp đầu.

Những sợi tóc nhỏ dài che khuất trán Lương Sơ Lam, bên trong bóng tối là thứ gì đó mà Trần Mặc không thấy rõ.

Bởi vì câu “em come out rồi”, Lương Sơ Lam theo bản năng có chút chột dạ. Những lời này giống như một câu cấm kỵ không dám nhắc tới, là một ác mộng trong lòng Lương Sơ Lam, không dám chạm đến cũng không dám nhắc tới.

Rồi những lời sau đó lại làm cho Lương Sơ Lam có chút hoang mang lo sợ. Điều Trần Mặc nói tuy không bức bách, nhưng ngầm ám chỉ cũng là đang nói hoặc theo em cùng come out, hoặc là em rời đi. Một lựa chọn khó khăn như thế xuất hiện trước mặt Lương Sơ Lam, nói thật, nàng thật sự không tính come out lúc này. Nàng vẫn trốn tránh, có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không come out.

“...Chuyện này”

“Lam, chúng ta cùng come out đi, hạnh phúc của chính mình cần do bản thân tự tranh thủ, nhất thời khó khăn cùng thương tổn đối lấy ba mươi năm, bốn mươi năm, năm mươi năm vui vẻ hạnh phúc sau này, chẳng lẽ chị cảm thấy không đáng sao?” Trần Mặc giận không thể át, không thể hiểu nổi thái độ bảo thủ của Lương Sơ Lam đến tột cùng là vì sao.

“Nhưng mà, ba mẹ tôi không có ba mươi năm, bốn mươi năm, hay năm mươi năm.” Lương Sơ Lam sâu kín nói, ngữ khí cực nhẹ hình thành sự đối lập rõ ràng với vẻ bức thiết của Trần Mặc, nhưng lại nói năng khi phách đến thế, tứ lạng bạt thiên cân.

Trần Mặc cũng im lặng xuống, rồi hiện lên một nụ cười giấu cợt. Cô bắt đầu hoài nghi không biết quyết định của mình có đúng hay không. Lấy thái độ của Lương Sơ Lam, cho dù mình công thành danh toại trở về, nàng cũng không chắc sẽ chấp nhận tình yêu danh chính ngôn thuận ở bên nhau của hai người con gái. Nhưng giờ khắc này, có một loại cảm giác, đó chính là bất lực không thể làm gì được, nản lòng thoái chí.

Đáp án như vậy chẳng lẽ còn không đủ trả lời chính mình sao? Trái tim Trần Mặc chôn vùi dưới đáy cốc, không thấy ánh mặt trời, không thấy hy vọng. Đến tận giờ khắc này, Lương Sơ Lam vẫn không buông được lý trí chết tiệt của nàng, cùng mình buông thả một hồi, chẳng lẽ thật sự muốn phải tại

trường hợp đặc biệt đột phát kia mới có thể nhìn thấy một Lương Sơ Lam chân thật nhất sao?

“Vừa rồi không phải chị nói chị sai rồi à? Sai ở đâu?”

“Ngày đó không nên đối xử với em như vậy.”

“Cũng chỉ như thế...”

“Tôi, tôi biết mình không dừng cảm như em, nhưng mà, em có thể dừng đi không? Tôi thật sự sẽ cố gắng.” Lương Sơ Lam nhìn ra Trần Mặc uể oải chán nản, sợ hãi nói. Nàng muốn vẫn hỏi, rất muốn vẫn hỏi, ý tưởng này đảo loạn lòng nàng tan nát. Nhưng nàng không giỏi nói lời ngon tiếng ngọt, giờ phút này nỗi lòng phức tạp, ý tưởng trong đầu toàn bộ đều hỗn loạn, mà đây đã là lời hứa hẹn lớn nhất, sự nhượng bộ lớn nhất mà nàng có thể làm. Nàng hy vọng Trần Mặc có thể hiểu.

“Aish, cố gắng lại có tác dụng gì, bên tình bên hiếu khó lưỡng toàn, chẳng lẽ muốn đợi đến khi ba mẹ của chị qua đời rồi, hai chúng ta cũng già hết không đi nổi sao? Em đã đồng ý chuyện đi du học, hướng chỉ, nơi này cũng không còn thứ gì để em lưu luyến nữa.”

Trần Mặc có chút quyết tuyệt nói, ánh mắt phiêu về phương xa, không nhìn ánh mắt tổn thương của Lương Sơ Lam. Lương Sơ Lam là người mà cô quyến luyến nhất, nhưng giờ phút này một cỗ nặng nề chiếm cứ lòng ngực, những lời khó nghe căn bản không kiềm chế được. Trong lòng cũng có thanh âm đang nói, chặt đứt đi chặt đứt đi, chị ấy vĩnh viễn sẽ không vì mày mà buông tha cho thể diện đâu.

Trần Mặc từ nhỏ cũng không cho rằng hai người con gái đến với nhau là một loại tội nghiệt, nhưng thái độ của Lương Sơ Lam lại sâu nặng tổn thương lòng tự trọng của cô. Cô không phải thành phẩm phụ thuộc, cô không thể chịu được cảm giác đang nắm tay đi trên đường, gặp được người quen, Lương Sơ Lam liền lập tức buông ra, càng không thể chấp nhận khi hai người cạnh nhau còn phải làm bộ như người xa lạ. Lòng tự trọng của cô không cho phép mình vẫn tiếp tục như vậy.

Lương Sơ Lam bị câu cuối cùng của Trần Mặc đẩy lùi lại vài bước, tay phải theo bản năng bưng kín miệng, dưới sự dả kích luân phiên, trái tim nàng đã bị bảo mòn chỉ còn chút khí lực run rẩy. Cái gì gọi là “đã không còn thứ gì lưu luyến”, Trần Mặc thể nhưng thật sự rút lại tình cảm dành cho mình, thật giống như rút hết máu trong thân thể nàng vậy. Đây là chuyện mà Lương Sơ Lam làm thế nào cũng không thừa nhận nổi.

Hiện tại sự hỗn loạn trong đầu làm cho nàng nghĩ không rõ, thật ra, một người tình cảm nồng nhiệt như Trần Mặc lại như thế nào có khả năng trong nháy mắt liền rút đi mọi tình cảm? Chỉ cần hai người yêu nhau ôm ấp, hôn môi, thậm chí chỉ vài lời ngon tiếng ngọt cũng có lẽ có thể làm cho cô mềm lòng.

Nhưng Lương Sơ Lam không biết, nàng cười nhạt bản thân vô dụng, không ngờ người mình vẫn tâm tâm niệm niệm muốn níu giữ nay đã không thương mình. Chuyện này còn khó chấp nhận hơn bất cứ chuyện gì.

Nàng vẫn luôn là một người kiêu ngạo, vừa rồi ăn nói khép nép, vừa rồi cầu xin đã là tư thái thấp nhất của nàng, thế nhưng lại đổi lấy một câu “đã không còn gì để lưu luyến” của Trần Mặc. Vậy thì mình còn cố chấp cái gì? Mọi hành vi đều biến thành nực cười.

Nàng xoay lưng đi không nhìn Trần Mặc, bóng lưng thon gầy giờ giang gờ khắc này đã hơi còng xuống: “Vậy đi đi, em đã không còn yêu thì tôi còn có lý do gì để ép em? Tôi đi trước.” Lương Sơ Lam nghẹn một hơi cuối cùng, uốn thẳng sống lưng, giống như cương thi, nói xong rồi đi ra cửa, mỗi bước đều như dẫm lên mũi dao, đau đớn dị thường.

“À, còn nữa, ngày thành hôn chắc em đã đi rồi, chúc tôi một đám cưới vui vẻ đi! Cũng chúc em hạnh phúc.” Lương Sơ Lam không biết vì sao mình lại nói thế, cứ như vậy bật thốt ra khỏi miệng, từng câu từng chữ hao hết tâm lực đều cảm giác như vạn tiễn xuyên tâm.

Trần Mặc với tay ra muốn níu kéo thân ảnh muốn rời đi của Lương Sơ Lam, muốn nói vừa rồi mình không có ý đó, không phải không yêu, lại bởi vì câu nói ấy của Lương Sơ Lam mà miễn cưỡng dừng lại, thu tay về. Đó là chỗ đau của cô, chỗ đau không thể nhắc tới, cô biết Lương Sơ Lam là nói mà không nghĩ, là dối, nhưng lại vẫn bị ngọn lửa không lý trí đốt cháy sạch mặt nhún nhường cuối cùng.

Cô cười cười, giữ lại thì thế nào, khoảng cách giữa hai người, là lạch trôi, bao gồm thái độ đối với tình yêu và giá trị quan. Muốn dùng cây cầu nào để có thể nói lên và thông nhau?

“Tốt thôi, chúc chị và Cảnh Đằng kết hôn vui vẻ!” Kết hôn chính là sự cười nhạt trần trụi đối với đoạn tình yêu của hai người, là câu trả lời châm chọc nhất.

Trần Mặc nghiêng răng nghiêng lợi nặn ra vài lời này, Lương Sơ Lam thoái nhượng lần rồi đi lại làm cho lòng Trần Mặc nặng nề như ăn phải một cú đấm, muốn phản bác, lại cũng chính mình nói trước, muốn vẫn hỏi, lại bị phá hỏng đường lui. Cảm xúc hối hận mà cũng không hẳn hối hận lại một lần nữa lắng tri cõi lòng cô.

Nhìn Lương Sơ Lam từng bước rời xa khỏi tầm mắt mình, kéo theo sợi dây trong lòng mình càng ngày càng xa, sau đó, cắt đứt.

Khoảnh khắc nhìn không thấy nữa, Trần Mặc mới cảm thấy sợi dây trong lòng hoàn toàn bị chặt đứt, nỗi xúc động muốn xông lên giữ chặt Lương Sơ Lam càng thêm mãnh liệt. Nhưng trong tim đã mất đi năng lực, lực lượng để làm chuyện đó. Cô ôm ngực mình, ngồi sụp xuống, nước mắt theo khoé mắt điên cuồng ứa ra, chỉ có gấu gao ôm chặt chính mình mới cảm thấy mình sẽ không gục ngã.

Trần Mặc đột nhiên nhớ tới mục đích ban đầu, vốn tính nói với Lương Sơ Lam, nói nàng chờ mình công thành danh toại, có điều kiện và lợi thế tốt hơn sẽ cướp nàng lại, nhưng không biết thế nào lời vừa ra khỏi miệng liền biến thành chấm dứt cuộc tình. Cuối cùng thế nhưng lại chúc phúc nhau rồi đi, đứng là kết cục chia tay.

Sự tình phát triển thế nào lại thành như thế, hoàn toàn bất đồng với tưởng tượng, mình không được tự nhiên, mỗi lần Lương Sơ Lam yếu đuối, lòng mình đau xót sẽ theo phản xạ mà tự vệ, tổn thương nàng. Mà Lương Sơ Lam lại tưởng thật.

Sau này, các nàng sao có thể cứ như vậy liên kết thúc đây?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Sự tình cứ như vậy đột nhiên im bất dừng lại. Thật giống như một khúc nhạc tuyệt vời, vừa qua khỏi màn dạo đầu, tiến vào khúc ca trào liên đột ngột bị đình chỉ, mọi âm điệu đều tiêu thất. Trần Mặc hung hãn căn môi dưới, không phát ra tiếng động, nước mắt lại vòng quanh hốc mắt.

Hạ Đông Noãn chậm rãi đến gần, bắt đầu hít sâu mấy hơi. Nàng thật không rõ, hai người thật lòng yêu nhau, vì có gì lại rơi xuống bước này. Nàng không phải không phát hiện ra vẻ tuyệt vọng và chán nản trên mặt Lương Sơ Lam. Nàng chưa bao giờ gặp một Lương Sơ Lam giỏi giang lão luyện tự phụ băng lãnh lại lộ ra thần sắc chán chường như thế.

Một người tông cửa xông ra không biết đi đâu, một người ở trước mặt mình thất hồn lạc phách. Yêu, nhưng lại thành lý do thương tổn nhau, tra tấn nhau. Là cái gì làm cho các nàng không thể yêu, không thể tiếp tục? Hạ Đông Noãn không hiểu, cũng rất đau lòng, đau lòng vì Trần Mặc. Nếu biết sẽ có một ngày như vậy, nàng thật hối hận lúc ấy không từ chối đối lóp với Trần Mặc.

Nhưng hiện tại nghĩ chuyện đó còn có tác dụng gì? Thương tổn mà Trần Mặc phải chịu, khi nói đến cảm xúc đã sớm không còn bộ dáng lạc quan như ánh mắt trời trước kia, trong ánh mắt nay vĩnh viễn hàm chứa ưu thương nhàn nhạt cùng do dự. Nụ cười thật lòng không biết bắt đầu từ khi nào đã ly khai khuôn mặt thanh xuân của cô.

Hạ Đông Noãn ngồi xuống bên cạnh Trần Mặc, kéo đầu cô vào lòng mình, cái gì cũng không nói, nhưng hiện tại điều duy nhất có thể làm là trao cho Trần Mặc một cái ôm động viên.

Khi đầu Trần Mặc chạm vào lòng Hạ Đông Noãn, cảm xúc rối cuộc không khống chế được. Đến bây giờ cô cũng không hiểu được đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, cô và Lương Sơ Lam rốt cuộc xảy ra vấn đề gì. Vì sao không nhớ được quãng thời gian mà chỉ cần thấy Lương Sơ Lam liền sẽ vui vẻ, cũng không tài nào nhớ được tháng ngày hai người vành tai mái tóc chạm nhau, không có mâu thuẫn.

“Khóc đi, khóc ra sẽ đỡ hơn.” Bộ dáng quật cường mê mẩn của Trần Mặc làm cánh mũi Hạ Đông Noãn chua xót.

“Tiểu Noãn, cậu nói xem đây là vì cái gì? Vì sao? Cái gì tôi cũng trao đi, thật sự cái gì cũng trao hết!” Thanh âm tuyệt vọng mang theo khó hiểu cùng không cam lòng. Trần Mặc thực sự không hiểu, cứ như vậy đau đớn khi mất đi người mình yêu: “Chị ấy sao có thể chối bỏ hết mọi tình cảm của tôi, sao có thể yên tâm thoải mái đi kết hôn! Có phải chị ấy chưa từng yêu tôi không? Cậu nói cho tôi biết đi!!!”

Hạ Đông Noãn không ngăn được Trần Mặc nghi vấn, càng không ngăn được trái tim như muốn chết lặng của cô: “Chị ấy yêu cậu, tôi...” Nàng không biết nên an ủi Trần Mặc thế nào, lời vừa ra khỏi miệng, lại cảm thấy thương tổn càng sâu. Yêu nhau mà không thể gần nhau chẳng phải từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy qua.

“Yêu tôi, nếu yêu tôi sao lại nỡ để tôi đau đớn đến thế, tổn thương tôi sâu đậm đến vậy?! Chị ấy rõ ràng biết tôi để ý.” Trần Mặc vùi đầu vào ngực Hạ Đông Noãn, giống như mặc kệ được ôm thế nào, thân thể vẫn rét lạnh từ trong ra ngoài. Trái tim run rẩy chết lặng, máu đông lại, có một khắc Trần Mặc tình nguyện mình ngất xỉu cũng không muốn chịu đựng kết cục đau đớn nhất từ khi chào tới tới nay này.

Hạ Đông Noãn bắt đầu dĩ vãng về lòng Trần Mặc, nàng không thể trả lời vấn đề này, không yêu sẽ không tổn thương, bởi vì có thể làm tổn thương một người sâu sắc nhất vĩnh viễn chính là người ở chỗ sâu đậm nhất trong trái tim. Muốn trách thì chỉ có thể trách thế gian không chấp nhận nỗi một đoạn tình thuần khiết như bách hợp. Lương Sơ Lam yêu không đủ dũng cảm, mà thứ Mặc Mặc muốn chính là sự thuần túy, muốn sự hoàn mỹ.

Điều duy nhất Hạ Đông Noãn có thể làm chính là cho Trần Mặc một nơi để giải tỏa một tình yêu vốn yêu thật sự rất ảm đạm thống khổ kia. Nàng biết Trần Mặc thật sự trả giá rất nhiều, cô ấy cũng không phải là một người nhẫn nại, thế nhưng lại vì một Lương Sơ Lam mà đi làm hết những chuyện vốn không phải phong cách của mình.

Có đôi khi Hạ Đông Noãn nghĩ, nếu người Trần Mặc yêu không phải Lương Sơ Lam, mà là một người đàn ông thì có lẽ cô ấy chính là người con gái hạnh phúc nhất thế gian. Đáng tiếc không phải, không có giả thiết đó, Lương Sơ Lam – cái tên này chính là sự đau khổ trong số mệnh Trần Mặc, nếu cứ như vậy cắt đứt, Hạ Đông Noãn thậm chí cảm thấy có lẽ cũng không phải chuyện xấu. Nhưng dù mình có nghĩ thế, Trần Mặc lại có thể làm được đến đâu.

“Khóc đi, đem tất cả những gì không vui đều khóc hết ra đi.”

“Tiểu Noãn, cậu biết không? Thì ra đau đến tận cùng sẽ không khóc nổi.” Trên mặt Trần Mặc quý dị hiện ra một nụ cười khổ khó coi, cùng mặt đỏ ửng bệnh trạng, giống như một người bệnh đang hồi quang phản chiếu, nước mắt trong hốc mắt cũng khô cạn, trên khuôn mặt tuyệt mỹ thoát có thứ ảo giác xa lạ.

“Mặc Mặc, xin cậu, khóc ra đi, nghẹn mãi trong lòng sẽ bệnh đó.” Hạ Đông Noãn lo lắng nhìn Trần Mặc, đối diện với phản ứng đột nhiên bình thường đến không thể bình thường hơn của cô, nàng sợ tới mức hoa dung thất sắc. Về mặt kia so với bệnh tâm thần còn làm cho người ta cảm thấy hoảng sợ hơn, thật giống như nhìn thấu hồng trần, nhìn thấu thế sự, rồi cuộc yêu không nổi nữa.

“Thật sự không có nước mắt. Tôi chỉ không thể tin được, tôi và chị ấy lại cứ thế xong rồi, cứ như vậy kết thúc rồi.”

Trần Mặc lắc đầu, miệng như uống phải thuốc cay, trừ một câu trên ra không nói được gì nữa. Cô rời khỏi vòng tay Hạ Đông Noãn, chưa đi được mấy bước liền một đầu ngã gục xuống.

“Mặc Mặc!!!”

Đây là lần đầu tiên Hạ Đông Noãn gặp người nhà Trần Mặc, nhìn thấy ba của Trần Mặc – Trần Thượng Vũ. Nàng tìm thấy danh thiếp cùng họ Trần của Trần Thượng Vũ ở trong ví của Trần Mặc, cho nên đánh cược gọi một phen, bấm dây số kia. Di động của Trần Mặc còn ở chỗ cảnh sát, Hạ Đông Noãn căn bản không biết số điện thoại của mẹ Trần Mặc.

Trần Mặc tuy ngất đi, nhưng cũng may chỉ là lừa giận công tâm, không có gì nguy hiểm, nhìn thấy cô có ba mình chăm sóc, Hạ Đông Noãn cũng yên tâm trở về trường học. Trần Thượng Vũ kêu lái xe đưa Hạ Đông Noãn trở về trường trước, chỉ là dọc đường đi, lòng Hạ Đông Noãn luôn cân nhắc xem có nên nói cho Lương Sơ Lam, đánh cược một lần nữa không. Cứ nghĩ đến tổn thương mà Trần Mặc phải chịu lại bốc hỏa.

Vừa không muốn Trần Mặc lại tiếp tục dây dưa không rõ với Lương Sơ Lam, không nỡ để bạn mình lại bị tổn thương một lần nữa, lại cảm thấy nếu làm như vậy sẽ lỡ mất một cơ hội tốt, như vậy mình sẽ là tội nhân thiên cổ. Lăn qua lộn lại, Hạ Đông Noãn vẫn cảm thấy mình hần nên để cho hai người đó một cơ hội cuối cùng. Sau khi trở lại ký túc xá, nàng nhủ thầm dây số của người kia trong đầu sẵn, khăn trương bấm số Lương Sơ Lam, lại ngoài ý muốn bị chuyển vào hộp thư thoại.

“Xin chào, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, vui lòng để lại tin nhắn sau tiếng ‘beep’.”

“Lương Sơ Lam, chị nghe đây, Trần Mặc đang nằm viện, nếu chị còn có một chút quan tâm cậu ấy, có một chút để ý cậu ấy, vậy thì đừng bận tâm thể diện chút tiết gì, nếu không chị cứ chờ mất cậu ấy vĩnh viễn đi. Địa chỉ là bệnh viện XXX, phòng XXX.”

Hạ Đông Noãn nói xong liền nhanh chóng cúp máy, vỗ mạnh ngực mình. Kỳ thật với cá tính của nàng, nói ra những lời tàn nhẫn như vậy thật đúng là có chút khó khăn, cũng may là có hộp thư thoại, dưới cơn tức xúc động hơn nữa mình có lý do hợp lý mới làm cho Hạ Đông Noãn đứng lý hợp tình nói vậy, bằng không câu tiếp theo có lẽ lộ ngay.

Nhưng mà, nàng đoán được phản ứng của Lương Sơ Lam, lại không đoán được hướng phát triển của câu chuyện.

Khi Lương Sơ Lam thu được tin nhắn thoại này, đã là nửa tháng sau, thời khắc đó Trần Mặc đã ngồi trên máy bay đi qua bờ bên kia của đại dương. Ngày đó đánh mất di động, lại vô tình không nghe được tin nhắn thoại, đợi lúc Lương Sơ Lam mở hộp thư ra nghe tin nhắn duy nhất trong đó, thẳng đến lúc đó, giọng nói ấy tựa như một quả bom nguyên tử nổ tung trái tim như đã chết cùng nước mắt hơn nửa tháng qua của Lương Sơ Lam.

Nàng có tình không gặp ai, đoạn tình cảm nàng cố ý muốn quên đi cứ như vậy lại bị gọi lên. Không phải nàng không muốn gặp Trần Mặc, mà là cảm thấy mình căn bản không có mặt mũi đi gặp. Ngày qua ngày trốn tránh, lại ngày ngày đứng trong văn phòng nhìn không gian từng trần ngập hơi thở của Mặc Mặc. Nghĩ đến một ngày nào đó quay đầu, Trần Mặc sẽ vẫn như trước đùa giỡn tiến vào văn phòng, đứng bên cạnh mình, hỏi han ân cần.

Nhưng mà, tất cả những thứ đó đều là ảo tưởng, Lương Sơ Lam thậm chí cũng không xác định những gì mình làm với Trần Mặc có phải sẽ khiến em ấy hận mình không. Nàng không thể làm việc cũng không thể tự hỏi bản thân. Đôi khi sẽ đứng ở phòng ngủ dưới lầu chờ đợi nhìn thấy mặt thân ảnh lửa đỏ như lúc ban đầu, thầm nghĩ vụng trộm nhìn một cái, nhưng cũng vẫn không có duyên phận.

Việc này, Trần Mặc đều từng làm, chỉ là hiện tại, Lương Sơ Lam mới cảm nhận được, yêu một người, lại muốn đem tình yêu chôn thật sâu trong đáy lòng là một chuyện tàn nhẫn cỡ nào.

Nàng lừa dối chính mình nửa tháng, tiêu tụy tự nhốt mình nửa tháng, một mình chịu đựng nỗi nhớ cồn cào dày vò nửa tháng, mỗi ngày đi làm chỉ ngăn người, sau đó không kiềm được vô thức rút nước mắt. Vô luận đêm bao sâu, vô luận thân thể của mình mệt mỏi cỡ nào, nhưng chỉ cần vừa nhắm mắt lại, tất cả đều là thân ảnh của Trần Mặc, nụ cười của cô, sự tri kỷ tốt đẹp của cô, và quan trọng nhất là tiếng tim đập độc nhất vô nhị mà cô mang đến. Chẳng qua hiện tại, đều biến thành nỗi nức nhối âm ỷ, đau đến cõi lòng.

Chính là, hết thấy những điều này đều không bằng một giọng nói, một tin nhắn thoại. Mọi cảm xúc tích lũy, tâm lý kiến thiết đều sụp đổ trong nháy mắt. Lương Sơ Lam nghĩ mình có thể không thêm để ý, có thể tỏ ra không có việc gì, lại không vượt qua được sự thành thực của thân thể, không giấu nổi nỗi bi thương ngập tràn trái tim.

Hết thấy đều đã quá muộn, ngày đó, Trần Mặc đi rồi, có lẽ sẽ trở về, có lẽ không trở lại, Lương Sơ Lam cũng không biết, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ. Thậm chí Hạ Đông Noãn đều dùng thái độ lạnh lùng, ngữ khí trào phúng, ngay cả một lời giải thích cũng lười nghe, đáp lại một câu mà ngay cả Hạ Đông Noãn cũng cảm thấy ác độc.

“Mặc Mặc đi đâu rồi???” Trần Mặc thật sự đi rồi, Lương Sơ Lam trong lòng còn ôm chút hi vọng giờ khắc này nắm chặt di động, thanh âm run rẩy đến nỗi không nghe rõ. Nàng hy vọng hết thảy đều là giả, hy vọng Hạ Đông Noãn nói cho nàng biết Mặc Mặc còn đang giận dỗi, như vậy dù sao cũng tốt hơn so với việc người ấy đi rồi. Lương Sơ Lam thừa nhận không nổi, lòng của nàng thật sự đã tới cực hạn.

“Chị đã không cần thì hỏi làm gì. Thời điểm cần chị nhất chị không ở bên cạnh cậu ấy, hiện tại cậu ấy đi rồi, không cần làm bộ.”

“Tôi không có, di động của tôi...”

“Được rồi, người chị cần giải thích không phải tôi. Cậu ấy đi Mỹ rồi, có tâm thì tự mình đi hỏi đi. Trên đời này không có thuốc hồi hận, chị đã bỏ lỡ người yêu chị nhất, cũng là người chị yêu nhất. Tự chị giải quyết cho tốt đi.”

Hạ Đông Noãn cúp máy giống như một cú tát liên hoàn đánh lên mặt Lương Sơ Lam. Chữ chữ như châu ngọc, từng lời khiển trách sai lầm của nàng. Tất tính nàng, lại phát hiện người mình thương đã đi rồi. Tin nhắn của Hạ Đông Noãn nhất ngữ thành sấm*. Lương Sơ Lam cũng không biết có phải ông trời thích đùa giỡn với mình không, hay ông trời căn bản cũng chán ghét, khinh thường vở kịch hai người con gái yêu nhau, cho nên không thể không chia rẽ, không thể không tạo nên bỏ lỡ.

(*lời nói tưởng như đùa mà trở thành sự thật)

Khoảng cách 4000km không trung, hai lục địa cách một cái Thái Bình Dương, Lương Sơ Lam đột nhiên ngộ ra, thật sự đã mất rồi, đã kết thúc, người thực lòng yêu mình những năm tháng qua đã bị sự ích kỷ cùng yếu đuối của mình ép bỏ đi mất rồi. Cứ nghĩ có thể vẫn hỏi, nghĩ tình cảm không phải không có đường lui, hiện tại đều biến thành không có về sau, không có tương lai, tất cả đều rơi vào bi kịch không thể cứu vãn.

Không một lời từ biệt, không nói đôi câu vài chữ, Lương Sơ Lam mới hiểu, cuộc tình này đã hoàn toàn kết thúc. Ngay cả cơ hội len lén tới gần, vụng trộm nhìn người đó cũng mất đi. Nỗi hoang mang mấy ngày qua tới giờ thể nhưng tất cả đều mờ, thì ra Trần Mặc làm cho mình đau, cũng giống như những gì mình làm với Trần Mặc. Giờ khắc này, Lương Sơ Lam cũng khinh thường bản thân mình.

Đáng tiếc, hết thảy đều vô dụng, các nàng, cứ thế lỡ mất nhau.

Vừa nghĩ đến đó, Lương Sơ Lam rốt cục có cảm giác, dù đánh mất toàn thế giới cũng không thể thừa nhận nỗi mất đi Trần Mặc. Nhưng thật sự đã quá muộn, đã quá muộn. Nước mắt cứ như vậy, bừa bãi lăn dài trên gò má thanh tú rơi xuống di động, dính ướt những ngón tay vì nắm chặt mà trở nên trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Hạ Đông Noãn tiến bước Trần Mặc, rồi nhận được điện thoại của Lương Sơ Lam. Nàng vĩnh viễn không quên được trong ánh mắt đậm đặc của Trần Mặc không giả vờ nổi một tia khoái hoạt cùng vui vẻ, vĩnh viễn không quên được ngày đó đối với Trần Mặc mà nói ngập tràn bóng tối, cùng bộ dáng lạnh im âm đạm thần thương của cô, thậm chí ngồi ăn cơm cùng nhau, khi cơm ăn được một nửa cũng ngăn người tuyệt vọng, cho nên khi Hạ Đông Noãn nói chuyện với Lương Sơ Lam ngữ khí cũng không thể nào tốt đẹp nổi.

Trần Mặc cắt tóc ngắn gọn gàng, là Hạ Đông Noãn đi cùng, có phong độ của soái ca. Cũng chỉ có mình Hạ Đông Noãn biết khi cắt tóc Mặc Mặc luôn không ngừng run rẩy. Hạ Đông Noãn không thấy Trần Mặc khóc lớn, lại biết cô như vậy kỳ thật lòng đã chết, bị thương đến chết lặng, đối với Trần Mặc mà nói, thân xác trống rỗng còn lại không rơi nổi nước mắt.

Nói thật, Hạ Đông Noãn thật lòng rất muốn mắng Lương Sơ Lam, mắng to nàng là đồ khốn kiếp, cũng muốn mắng chính mình lúc ấy vì sao không ngăn cản, để tạo thành hậu quả như vậy. Đoạn hội thoại giữa hai người phần lớn Trần Mặc chỉ lẳng lặng nghe, không khóc không cười, tựa như một con búp bê tinh xảo nhất, nhưng không có linh hồn.

Chẳng qua Hạ Đông Noãn vẫn không dứt khoát nhẫn tâm nổi, khi nhận được điện thoại vẫn nói cho Lương Sơ Lam biết Trần Mặc đi Mỹ, tuy khi Trần Mặc đi đã dặn dò duy nhất một việc, chính là mặc kệ ai hỏi cũng không được nói, coi như cô đã chết.

Dọc đường theo sân bay trở về, nàng gọi cho Y Vận Hàm, hẹn buổi tối gặp mặt. Tâm tình áp lực cùng nỗi nhớ nhưng dâng tràn lại không có cách nào giải tỏa khiến Hạ Đông Noãn cảm thấy mình cũng muốn nổ tung. Tuy trong điện thoại, thanh âm Y Vận Hàm vừa bận rộn lại nhuốm mùi mệt thật sâu, nhưng lần này Hạ Đông Noãn vẫn muốn tùy hứng. Nàng có rất nhiều điều muốn nói với Y Vận Hàm, có biết bao nghi vấn lần bất an muốn tâm sự.

Mấy ngày nay tới giờ vẫn ở bên Trần Mặc, tận lực trấn an cô. Sau khi Trần Mặc bệnh nặng, Hạ Đông Noãn vội vàng chăm sóc Trần Mặc, mà Y Vận Hàm bận rộn công tác, cơ hội hai người gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà tâm tình của Hạ Đông Noãn cũng vì thấy Trần Mặc kia ở một ngoài không đáng lo, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra sâu trong linh hồn bị rút đi chân tình, bộ dáng biến thành cực kỳ bất ổn.

Nàng ngồi xe đến quảng trường cách công ty nhà họ Y hai cái quảng trường, đi xuống, chậm rãi thong thả bước đi. Thời gian này, chuyện tình của Trần Mặc và Lương Sơ Lam làm cho nàng suy nghĩ rất nhiều, tuy chính mình cũng không biết rất nhiều chi tiết, nhưng điều duy nhất có thể khẳng định là hai người yêu nhau, hơn nữa phần cảm tình đó tuyệt đối không thấp hơn tình cảm giữa một đôi nam nữ.

Nhưng mà, vẫn đi đến bước đó, không ai bị tổn thương nặng hay tổn thương nhẹ, bởi vì phần tình cảm này tất yếu sẽ trở thành vết sẹo vĩnh viễn cũng không muốn nhắc lại. Nàng không muốn đem loại cảm xúc này đưa đến bên cạnh Y Vận Hàm, nhưng mỗi lần gặp nhau, nàng cũng không tự giác được cảm thấy bất an, đến cuối cùng, mấy lần gặp gỡ ít ỏi đều biến thành tan rã trong không vui.

Hạ Đông Noãn biết đây là do bản thân mình, nhưng mà, Y Vận Hàm thật sự không có cách nào cho mình cảm giác an toàn. Một người xinh đẹp rạng rỡ không ai sánh bằng, một khi bận rộn có thể quên đi nỗi nhớ, nhưng Hạ Đông Noãn không giống, mỗi ngày làm gì cũng thường xuyên nhớ tới Y Vận Hàm, nhớ quãng thời gian tươi đẹp ở bên nhau, nhớ tới nỗi xấu hổ cùng rung động khi mới gặp mặt.

Có đôi khi Hạ Đông Noãn nghĩ, nếu có một ngày mình và Y Vận Hàm cũng đi đến bước này thì sẽ thế nào? Có phải mình cũng sẽ giống Trần Mặc, mất đi tình yêu liền mất đi linh hồn? Hạ Đông Noãn lắc lắc đầu, cắn răng một cái, đem mọi cảm xúc tiêu cực âm u đó đều đặt ở vị trí sâu nhất trong đáy lòng. Nàng thậm chí không có biện pháp tưởng tượng, chỉ vừa nghĩ đến trái tim liền co rút, ngay cả mũi cũng bắt đầu chua xót. Nàng không biết mình làm sao, hôm nay luôn tâm thần không yên, có lẽ việc Trần Mặc rời đi như vậy xúc động cảm xúc khổ sở nhất trong lòng nàng.

Nàng siết chặt nắm tay mình, lập đi lập lại nói với mình, mọi chuyện đều sẽ tốt. Hôm nay nàng muốn vui vẻ gặp gỡ Y Vận Hàm, muốn ôn lại chút ấm áp gì đó. Nàng thật sự nhớ nụ hôn tuyệt vời của Y Vận Hàm, đương nhiên còn có... đáng người mạn diệu cùng xúc cảm trọn vẹn.

Không thể tưởng tượng nữa, Hạ Đông Noãn cảm thấy mình còn nghĩ tiếp sẽ nổ tung. Bắt đầu từ khi nào mình lại háo sắc như vậy, giống một tiểu dâm ma. Kí ức tốt đẹp luôn có thể rất nhanh kéo Hạ Đông Noãn ra từ trong bị thương. Tốt nhất không cần đem những gì người khác trải qua cũng như khổ sở làm cho chính mình cũng trở nên đa sầu đa cảm.

Tuy không thể tránh né, nhưng Hạ Đông Noãn vẫn cảm thấy mình hẳn nên vui vẻ một chút, ít nhất muốn cho Y Vận Hàm vui. Mọi người đều có điều khó xử của riêng mình, khi ở bên nhau vui vẻ hạnh phúc là được rồi. Tự mình giấu âm chỉ trong lòng, quả thực tâm tình khá hơn rất nhiều. Hạ Đông Noãn cảm thấy mình hẳn nên cùng Y Vận Hàm đi xem phim hoặc nghe nhạc hội mới đúng, nếu không cũng không giống một đôi tình nhân bình thường.

Vừa nghĩ vừa đi vào một cửa hàng trang sức, đi dạo một lát, rốt cục chọn được một chiếc vòng tay tinh xảo cũng không quá phô trương. Sau khi mua, trong lòng hưng phấn rào bước nhanh. Hạ Đông Noãn không phải người lãng mạn, việc kinh hi duy nhất có thể nghĩ đến cũng chính là mua một món quà nho nhỏ, mặc dù không đáng gì, nhưng mỗi lần đều có thể dỗ Y Vận Hàm vui vẻ.

Nghĩ đến nụ cười tươi phong hoa tuyệt đại quyến rũ của Y Vận Hàm, Hạ Đông Noãn lấy đi động, bấm dầy số đã thuộc lâu lâu.

“Hàm, em sắp đến rồi, chị xuống dưới bây giờ luôn nhé?”

“Ừ, được, chị cũng mới họp xong, em ở dưới lầu chờ chị.”

Hạ Đông Noãn đứng ở góc đường đối diện công ty Đại Hạ, chờ mong nhìn cổng lớn của công ty, hy vọng giây tiếp theo có thể để cho nàng thấy thân ảnh mà vô luận khi nào nhìn cũng đều làm cho tim nàng đập loạn nhịp, trong tay siết chặt vòng tay. Quả nhiên, không tới vài phút, Y Vận Hàm liền đạp giày cao gót, mặc áo gió thành thực đi ra, nhìn nhìn xung quanh, tìm thân ảnh Hạ Đông Noãn.

Hạ Đông Noãn vừa định chào cô, đã bị một người đàn ông vội vã rào bước qua không cẩn thận va phải, tác động quá lớn khiến Hạ Đông Noãn suýt chút nữa ngã sấp, chiếc hộp trong tay “bộp” một tiếng rơi xuống đất. Hạ Đông Noãn sợ tới mức vội vàng ngồi xuống kiểm tra một chút, may mắn không hỏng, khi đứng lên đã phát hiện người đàn ông kỳ quái kia đã mặc kệ đèn xanh đèn đỏ, trực tiếp băng qua bên kia đường.

“Thực vô ý thức, cũng không biết xin lỗi nữa.” Hạ Đông Noãn thầm mắng, nhưng cũng may lắc tay không sao cả. Nàng vẫy vẫy tay với Y Vận Hàm, chỉ là tâm mất dĩ nhiên bị tên đàn ông cao lớn không lễ phép vô ý thức kia chắn mất, thật sự vận khí quá kém. Hạ Đông Noãn dịch qua một bên, trong lòng nghĩ thầm có phải hôm nay ra khỏi cửa không xem hoàng lịch không.

Y Vận Hàm thấy Hạ Đông Noãn mặc một cái áo khoác thực đáng yêu, thực loli, đột nhiên tâm tình tốt, nụ cười mím hiện lên khuôn mặt ưa nhìn. Đang định đi tới chỗ Hạ Đông Noãn, trong lúc điện quang hoá thạch, bàn tay trắng kiện của một người đàn ông đã vung tới, cầm chiếc khăn màu trắng trực tiếp bịt lên mũi mình, cả người mình bị ôm lấy từ phía sau.

Y Vận Hàm vừa định giẫy dụa lại người được một hương vị kỳ quái, toàn bộ hình ảnh trong đầu trở nên mơ hồ, một màn cuối cùng thấy được chính là Hạ Đông Noãn mờ to mắt, vẻ mặt hoảng sợ lo lắng lao về phía mình. Ý niệm duy nhất trong đầu là, xong rồi, mình bị bắt cóc. Sau đó trước mắt tối đen, cái gì cũng không thấy nữa.

Hạ Đông Noãn khó có thể tin nhìn Y Vận Hàm bị tên đàn ông vạm vỡ kia làm hôn mê, một chiếc xe van được bịt kín cẩn thận cấp tốc dừng trước mặt bọn họ, trước sau không đến nửa phút, Hạ Đông Noãn còn không kịp phản ứng, trên chân theo bản năng tiến lên.

Đội bảo vệ của công ty lao tới, Hạ Đông Noãn cũng lòng nóng như lửa đốt chạy qua bên kia đường, thân ảnh Y Vận Hàm đã không thấy đâu, chiếc xe kia cũng hoá tốc ly khai hiện trường, chỉ để lại một bên giày cao gót mà Y Vận Hàm rơi lại. Hạ Đông Noãn nhìn chiếc xe van màu trắng cũ nát hoá tốc chạy trốn, trong đầu như có một dây thần kinh bị hung hăng kéo, phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là liều lĩnh đuổi theo.

Nàng cũng không biết vì cái gì mình lại điên cuồng như vậy, nhưng đây là phản ứng đầu tiên của nàng, nàng co chân chạy đuổi theo hướng chiếc xe van kia, nhưng con người không thể nào so được xe ô tô, mới chạy không được bao xa, bóng dáng chiếc xe kia cũng không thấy nữa, chỉ còn lại làn khói màu xám. Phương hướng xe chạy đi, tựa hồ mang theo mọi tri giác của Hạ Đông Noãn.

Nàng vẫn ngo ngắc đứng ở giữa đường, cái gì cũng không phản ứng, mãi cho đến khi cảnh sát đến lấy lời khai. Khi Y Vận Hiền và nhân viên công ty đều vì giám đốc bị bắt cóc mà đi xuống, phóng viên khắp nơi đều chen chúc tới, Hạ Đông Noãn cũng chưa lý giải nổi chuyện Y Vận Hàm bị bắt cóc.

Nàng ngây ngốc đứng lặng ở đầu đường nửa giờ, trong tay gắt gao nắm chiếc vòng tay, đá khảm trên đó cũng sắp sửa ghim sâu vào da thịt. Tuy ý để gió thổi trên người, dòng xe tắc nghẽn phía sau. Nếu không phải Y Vận Hiền mất sắc nhìn thấy nàng, đúng lúc kéo nàng vào công ty, như vậy ngã tư đường chật chội người đến người đi, Hạ Đông Noãn không thể không bị thương.

“Tôi là người đầu tiên chứng kiến quá trình. Biển số xe là AXXXX.”

Ngay khi Y Vận Hiền chuẩn bị dẫn Hạ Đông Noãn vào Đại Hạ, lại bị phản ứng của Hạ Đông Noãn gây sốc. Hắn vốn thấy Hạ Đông Noãn hoàn toàn một bộ linh hồn xuất khiếu đứng giữa đường, tuy ý lái xe nhấn kèn chửi rủa mà một chút phản ứng cũng không có, tuy chuyện của chị gái làm sứt đầu mẻ trán, nhưng vẫn trước tiên muốn đem Hạ Đông Noãn an bài trong công ty, kết quả thanh âm không nặng của Hạ Đông Noãn lại mang theo sự khẳng định không thể nghi ngờ cùng sự sắc bén đâm sâu vào linh hồn vang lên.

Vừa đi đến phạm vi cảnh sát đang vây quanh, Hạ Đông Noãn lại đột nhiên nói với một người cảnh sát như vậy, trong đồng tử co rút lộ vẻ gì đó nắm không rõ. Lời nói lạnh như băng cùng trấn định, nhưng lại làm cho trái tim ai nấy bỗng dưng căng thẳng, giống như có một cỗ hàn khí chạy thẳng vào chỗ sâu nhất trong nội tâm.

Hạ Đông Noãn ép mình nhất định phải tỉnh táo, nàng không cho phép Y Vận Hàm gặp chuyện không may, tuyệt đối không cho phép. Nếu nàng rối loạn, vậy không giúp được cảnh sát. Nàng đột nhiên có một ý niệm trong đầu, đó chính là không thể không cứu Y Vận Hàm, mặc kệ phải trả giá đắt gì. Ý niệm trong đầu này làm nàng tiến nhập vào một trạng thái kỳ quái như bị nhen lửa.

Nghe thế, lập tức có một cảnh sát lại, lấy bút nhanh chóng ghi xuống biển số xe mà Hạ Đông Noãn nói, thực nghiêm túc bắt đầu hỏi Hạ Đông Noãn một số vấn đề.

“Cô quen biết người bị hại? Có quan hệ gì với cô ấy?”

Mà Hạ Đông Noãn cả người đều căng cứng, cho tới giờ Y Vận Hiền cũng chưa bao giờ thấy bộ dáng nghiêm túc như vậy của Hạ Đông Noãn, đồng thời cũng không rõ thế nào việc gì của chị mình cũng đều có quan hệ với nàng.

“Có quen... quan hệ cô trò, thêm quan hệ gia đình.”

“Hôm nay vì sao lại xuất hiện ở đây?”

“Hẹn ăn cơm tối.”

“Định trò chuyện cái gì?”

“Gặp mặt thôi, không nghĩ gì cụ thể.”

Hạ Đông Noãn theo bản năng siết chặt chiếc lược nắm trong tay, nhớ tới một buổi tối vốn tưởng tượng tốt đẹp, trong lòng lại như kim đâm, có cảm giác đau đớn khó có thể chịu được. Nàng nghĩ mình sẽ khóc, nhưng không, giống như chỉ cần vừa khóc một cái, Y Vận Hàm sẽ thật sự rời xa mình. Nàng tuyệt đối sẽ không cho phép Y Vận Hàm xảy ra chuyện gì, nếu chị ấy thiếu một cọng tóc, nàng nhất định sẽ làm cho tên bắt cóc kia sống không bằng chết.

Nàng đột nhiên nhớ tới trước đây khi mình còn ở nhà trẻ, vẫn đều là một cô bé ngoan ngoãn siêu cấp dễ bắt nạt, làm cho giáo viên đều đau lòng nàng thường xuyên bị một số bạn học nam bắt nạt, thương tích đầy người. Hạ Đông Noãn cũng không so đo với bọn họ, cũng không đánh trả, chỉ là khi bị thương cũng không khóc không nháo, chỉ mở to mắt khiến người ta đau lòng.

Nhưng có một lần, món quà sinh nhật mà nàng vẫn mang theo trên người, con gấu Teddy mà mẹ nàng mang từ công ty về tặng, nàng vẫn coi là trân bảo, kết quả lại bị một cậu bạn cùng lớp ném xuống đất, còn dùng kéo chọc đến nổi thũng khắp nơi. Mọi người đều nghĩ Hạ Đông Noãn sẽ lại lặng im thừa nhận.

Nhưng không ai ngờ Hạ Đông Noãn luôn luôn ôn hoà giống như ngây ngốc ngờ ngác thế nhưng trực tiếp kéo cậu nam sinh kia, quyền đâm cước đá, còn trực tiếp dùng kéo đâm, làm cậu bé kia đau quá khóc lớn. Nếu không phải giáo viên đứng lúc ngăn cản, cậu bé kia có lẽ đã đi gặp Thượng Đế. Chính như vậy, Hạ Đông Noãn còn nói với cậu nam sinh trong lòng giáo viên: “Gặp mấy một lần, đánh một lần.” Làm cậu nam sinh kia sợ tới mức không dám đến trường nữa, cha mẹ hắn đành phải cho hắn chuyển trường.

Mặt âm u trong lòng toàn bộ mạnh mẽ xuất hiện, tuy rằng nàng không biết là ai làm, nhưng nàng nhất định sẽ khiến kẻ đó trả giá đắt gấp trăm lần. Nàng đột nhiên nhớ tới ba mẹ mình cũng là kiểu người có tính chiếm hữu lẫn bao che khuyết điểm rất mạnh, nàng vẫn cảm thấy phương diện này mình không giống ba mẹ mình, thì ra, cũng không phải không giống, mà là không gặp được thứ gì làm mình để ý. Y Vận Hàm chính là thứ mà người khác không thể chạm vào, ai cũng không thể.

Chương 65

Hạ Đông Noãn giống như biến thành một người khác, một loại cực độ phần nộ khi lãnh địa của mình bị xâm phạm bạo phát trong lòng. Cái loại bùng nổ này làm cho nàng tìm lại cảm giác như hồi xảy ra chuyện khi còn ở nhà trẻ từ rất lâu trước kia. Tựa như lúc nhìn Trần Mặc bị tổn thương nàng mới có thể ngoài ý muốn giúp cô xả giận, mà thời điểm bình thường, nàng hoàn toàn chính là dạng người không thêm bận tâm người khác.

Hiện tại, Y Vận Hàm chính là vậy ngược của nàng, ai động đến, ngọn lửa giận lập tức bùng nổ tung toé phun trào. Đừng để cho nàng biết đó là kẻ nào, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Vậy cô có thể miêu tả một chút tình cảnh lúc đó không, tận lực nhớ lại bộ dáng nghi phạm một chút.” Cảnh sát đứng đó hy vọng Hạ Đông Noãn có thể cẩn thận miêu tả tình huống lúc đó, mau chóng xác định chuyện này rốt cuộc là ai làm, cũng có thể cứu con tin ra nhanh hơn.

“Được.” Hạ Đông Noãn nghiêm túc lại bình tĩnh đáp ứng, trên khuôn mặt còn chút non nớt lại tràn đầy thần sắc âm lãnh trầm tĩnh, nhìn sao cũng cảm thấy phổi trên khuôn mặt phần nộ có phần không hài hoà.

.....

Tuy nghi hoặc với câu trả lời của Hạ Đông Noãn, nhưng chuyện chị gái bị bắt có thật sự quá nghiêm trọng, Y Vận Hàm cũng lo lắng đến lòng nóng như lửa đốt, không quản được mấy việc nhỏ lông gà vỏ tỏi cùng lòng hiếu kỳ của mình, còn có Hạ Đông Noãn đột nhiên thay đổi khí trạng như biến thành một người khác, đành phải trước tiên để Hạ Đông Noãn lại trả lời mấy vấn đề của cảnh sát, còn mình đi vào trong công ty.

Vừa rồi mới gọi điện nói chuyện với ông nội, triệu tập toàn bộ người nhà họ Y về nhà, mà bởi vì thế lực nhà họ Y, công an đã thành lập một tiểu tổ chuyên án để giải cứu Y Vận Hàm. Bọn cướp lựa chọn bắt cóc Y Vận Hàm ở ngay trước cửa công ty nhà họ Y tất nhiên sẽ không sợ cảnh sát tham gia. Cho nên toàn bộ Y gia đều lâm vào trạng thái đề phòng cao cấp, đặc biệt dưới tình huống không rõ yêu cầu của kẻ bắt cóc, nếu là muốn trả thù, người nào nhà họ Y cũng đều gặp nguy hiểm.

Y Vận Hàm xem qua công văn cuối cùng, rồi nhét tất cả vào bao hồ sơ của mình, an bài cho trợ thủ đắc lực nhất hỗ trợ cảnh sát lấy chứng cứ, lại tìm phó tổng giám đốc để tạm thời toàn quyền xử lý sự vụ của công ty. Chờ Hạ Đông Noãn trả lời khẩu cung hết rồi hắn liền quyết định mang nàng về nhà trước, dù sao nàng cũng là nhân chứng đầu tiên tận mắt chứng kiến, trực tiếp lên xe cùng Hạ Đông Noãn còn có hai vệ sĩ, lái về nhà.

Hạ Đông Noãn ngồi trên chiếc xe hơi phóng đi như bay, trái tim chìm xuống đáy cốc, nhưng loại cảm giác này cũng không phải sợ hãi, mà là một cổ lửa giận rục rịch nơi đáy vực sâu, có lẽ có chút sợ hãi, nhưng cảm giác thì muốn đoạt lại Y Vận Hàm lại vượt xa nỗi sợ.

Một đám người Y gia đều sắc mặt ngưng trọng ngồi trong phòng khách, ngay cả cậu út Y Đông Diệu bình thường nhơn nhơn tùy tiện cũng thái độ phi thường khác thường, không nói một lời ngồi ở sofa, hút hết điếu này tới điếu thuốc kia không ngừng. Người cô thì tranh cãi âm ỹ, chửi mắng bảo vệ và cảnh sát, mắng bọn họ vô dụng, qua mấy tiếng đồng hồ rồi mà ngay cả một đầu mối cũng không có. Tất cả mọi người đã đủ phiền, còn bị bà làm loạn lên như thế, tâm phiền ý loạn nhảy mất tăng vọt lên theo lũy thừa vài lần.

Mà ở đây không chỉ có vài nhân vật quan trọng nhất của Y gia, Y Vận Hàm lên nói cho Hạ Đông Noãn, còn có mấy người là nhà họ Trần, người già nhất chính là ông ngoại Trần Tổ. Từ sau khi mẹ hắn mất, toàn bộ người nhà họ Trần đều coi Y Vận Hàm và Y Vận Hàm như bảo bối, đặc biệt Y gia bởi vì mẹ hai chị em mất, cũng hồ thẹn với Trần gia, lần này lại làm cho bọn họ nổi giận đến cực hạn, lại đây kiểm Y Thịnh đòi giải thích.

Hơn nữa Hạ Đông Noãn còn nhìn thấy một người rất đặc biệt, đó chính là Hạng Khả Hành, cô gái vĩnh viễn mang cái bộ mặt quan tài kia, một mình một người lẳng lặng ngồi ở trên sofa gần cửa nhất.

Y Thịnh mặt nhú chặt, nếp nhăn kéo dài ngang dọc trên khuôn mặt già nua, hiện ra một đám khe rãnh rõ ràng, trong đôi mắt già cả lại sáng ngời hữu thần loé lên ánh sáng đầy uy tín được tích lũy qua năm tháng, làm cho người ta không thể đối diện cùng ông. Bỗng nhiên, một bàn tay vỗ mạnh lên tay vịn sofa: “Đủ chưa? Im lặng hết cho ta!”

Cô của Y Vận Hàm nghe Y Thịnh rống giận mới sợ tức mức im bất, dạ thưa ngồi xuống, không dám hé một câu, uy khuất néo néo đuôi chông mình, mọi bức dọc đều đổ lên đầu hắn.

“Cô bé Hạ gia, con kể lại những gì đã xảy ra cho ông nghe một lần đi.”

Y Thịnh đem lực chú ý chuyển lên người Hạ Đông Noãn. Với công ty lớn như bọn họ, tuy rằng kẻ thù trên phương diện làm ăn buôn bán rất nhiều, nhưng Y Vận Hàm mới tiếp quản công ty không đến một năm, theo thường lệ sẽ không làm ra hành vi gì, nhưng chuyện này nói cũng chưa chắc, dù sao hiện tại Y Vận Hàm ngồi trên vị trí tổng giám đốc.

Còn một chuyện Y Thịnh vẫn đặt trong lòng, không lộ ra với con cháu của mình, chính là sau khi Y Đông Hùng gặp chuyện không may, ông đã âm thầm phái người kiểm tra đồ ăn ở khách sạn, không ngờ trong ly rượu của Y Đông Hùng lại đo lường được một số lượng hormone kháng lợi tiểu ADH, người nào bị huyết áp thấp mà dùng thì sẽ bị cao huyết áp. Điều đó chứng tỏ có người cố ý muốn làm cho Y Đông Hùng bạo phát cao huyết áp.

Tuy sự tình khẳng định sẽ có tin tức, nhưng dưới tình huống ông là người hắc bạch hai bên đều ăn thông không ngờ cũng không tra được người hạ độc phía sau màn, cho nên ông chỉ có thể gia tăng nhân thủ bảo hộ con cái của mình. Minh ở ngoài sáng, mà địch ở trong tối, quả nhiên không được bao nhiêu thời gian, lại có người xảy ra chuyện. Chỉ không ngờ lần này dĩ nhiên đến phiên cháu gái bảo bối Y Vận Hàm của mình bị bắt cóc. Lão thái gia của Trần gia đều ra mặt, trực tiếp ở nhà toạ trấn, chỉ sợ là muốn đem món nợ của Trần Thanh Thanh và Y Vận Hàm tính cùng nhau, nếu không thể bảo vệ Y Vận Hàm an toàn, Trần gia lần này nhất định sẽ trở mặt với Y gia.

Y Thịnh cũng cực kỳ tức giận, dù sao Y Vận Hàm cũng là cháu gái bảo bối của mình, bình thường lại nhu thuận lanh lợi làm mình vui, hiện nay bị người bắt trời đi mất, sống chết cũng không biết. Rong ruổi thương trường nhiều năm như vậy, tuy rằng ở mặt ngoài người nào không phải tất cung tất kính với mình, gọi Y lão gia, nhưng sau lưng không chừng có tiểu nhân muốn mình chết.

Đang lúc mọi người nghe xong Hạ Đông Noãn trần thuật đều lâm vào sự im lặng không tiếng động, chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Viên thanh tra cao cấp ở bên cạnh lập tức ra ý bảo mọi người im lặng, nhìn thoáng qua kỹ thuật viên gần đó, đều chuẩn bị thoả đáng rồi mới nói với Y Thịnh: “Tận lực kéo dài thời gian với hắn, làm theo lời tôi.”

Y Thịnh gật đầu, vươn bàn tay già cả, ấn nút nghe điện thoại.

“A lô.”

“Năm phút nữa tao sẽ gọi lại, để Hạ Đông Noãn nghe máy.” Thanh âm của kẻ bắt cóc hiển nhiên đã trải qua biến âm xử lý, kỳ quái là ngay cả thời gian để nói chuyện cũng không cho Y Thịnh, rất nhanh bỏ lại một câu liên lập tức cúp máy.

Bao gồm cả Hạ Đông Noãn, tất cả mọi người đều cực kỳ kinh ngạc, ngay cả trên mặt Hạng Khả Hình cũng xuất hiện thần sắc kỳ quái. Chính là, khi mọi người đều đang trầm nghĩ trong lòng, cảnh sát đã bắt đầu giảng giải với Hạ Đông Noãn kỹ xảo tiếp điện thoại, về phần vì sao hắn biết Hạ Đông Noãn ở nhà Y Vận Hàm, vì cái gì để cô sinh viên này nghe điện thoại, cứ chờ sau cú điện thoại năm phút nữa rồi hắn tính.

Hạ Đông Noãn nhớ kỹ những điểm quan trọng mà cảnh sát nói, trong lòng chỉ một tín niệm duy nhất là muốn cứu Y Vận Hàm về, mặc kệ bất kỳ giá nào.

“Reng reng reng !” Đúng năm phút sau, điện thoại vang lên. Theo tín hiệu đếm một hai ba của thanh tra cảnh sát, Hạ Đông Noãn nhấn nút nghe.

“A lô.”

“Hạ Đông Noãn, mày nghe đây, đúng chín giờ tối mai, đi một mình, nhớ kỹ là một mình, đừng cho là tao không biết bên cạnh mày có cảnh sát, nếu để tao nhìn thấy cảnh sát, đại tiểu thư của Y gia cũng sẽ không còn nữa. Đến cửa khẩu phía sau núi Đồng Hồ, vào dãy nhà đầu tiên, số nhà là XX, đến đó tao sẽ nói cho mày tiếp theo đi đâu.”

Tên bắt cóc tựa hồ phi thường tự tin rằng Hạ Đông Noãn sẽ đáp ứng yêu cầu của hắn, rồi trực tiếp cúp máy.

“Thế nào, có tra ra được không?”

“Phương vị đại khái là con đường Nhân Dân phồn hoa nhất, nhưng thời gian quá ngắn, không có biện pháp định vị chính xác.” Hai kỹ thuật viên lắc đầu, kết quả này coi như không tra được.

Ở khu đông đúc nhất, dưới tình huống lý tưởng, nhiều trạm định vị chỉ cần vài giây vài phút. Nhưng phần lớn tình huống cũng chỉ có thể xác định đại khái, muốn thông qua vệ tinh xác định vị trí chính xác cũng cần một hai phút. Vừa rồi nghe điện thoại nhiều nhất cũng chỉ nửa phút, chỉ có thể dò ra phạm vi chung chung, thời gian quá ngắn, căn bản không biết nhà nào, hoặc là gọi từ buồng điện thoại công cộng nào.

“Hạ tiểu thư, có khả năng cần cô tiến hành phối hợp với chúng tôi, dù sao tên bắt cóc đưa ra yêu cầu phi thường kỳ quái, nói lên hắn cũng không đến vì tiền, cho nên từ giờ trở đi đến tám giờ tối ngày mai chỉ có 24 giờ, nếu cô bằng lòng.”

“Tiểu Noãn, em...” Y Vận Hiền nhìn Hạ Đông Noãn, khó xử không nói hết câu. Tất cả mọi người không ai biết vì cái gì tên bắt cóc lại đưa ra yêu cầu cổ quái như vậy, bởi vì không ai biết quan hệ của Hạ Đông Noãn và Y Vận Hàm, đột nhiên muốn đề nàng lấy thân mạo hiểm, trên dưới Y gia cũng không thể không biết xấu hổ mở miệng năn nỉ Hạ Đông Noãn nhận lời.

“Cô bé Hạ gia, ta lấy danh nghĩa Y gia thề, nếu con đáp ứng, Y gia chúng ta liền nợ con một phần nhân tình, sau này chỉ cần ta giúp được, cứ tới tìm ta, ta chết rồi, lại tìm con trai con gái ta. Nhưng nếu con thật sự không muốn, ta cũng không cưỡng cầu.” Y Thịnh nghiêm túc mà nói câu xin nhìn Hạ Đông Noãn. Giờ khắc này ông không phải là người có thế lực nhất Y gia, mà là một ông già cao tuổi, một người vì sắp mất đi cháu gái mà lo lắng tới cực điểm.

Tất cả mọi người đều lẳng lặng chờ câu trả lời của Hạ Đông Noãn, chỉ có Hạng Khả Hình như đoán trước được, bình tĩnh ngồi đó, không phải vì cô biết được quan hệ giữa hai người kia hay gì, mà cô tin tưởng nhất định Hạ Đông Noãn sẽ đáp ứng, mặc kệ vì lý do gì, bởi vì tên bắt cóc tự tin như vậy, khẳng định là biết Hạ Đông Noãn nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của hắn.

Quả nhiên, Hạ Đông Noãn gật gật đầu, thần sắc có chút nghiêm trang nói: “Con nói một tiếng với ba mẹ, con nhất định sẽ cố hết sức. Chị, chị Hàm còn đang gặp nguy hiểm, con sẽ không chối từ.”

“Cám ơn con.”

Y Thịnh được bảo mẫu nâng lên, run rẩy đi đến bên cạnh Hạ Đông Noãn. Ai nấy cũng không biết Y Thịnh muốn làm gì, kết quả ông lại làm bộ muốn quỳ

xuống.

May mắn, Hạ Đông Noãn phản ứng nhanh chóng, khi thân hình già nua của Y Thịnh còn chưa kịp quỵ xuống nàng đã đỡ lấy ông, mà Y Vận Hiền cũng đã vươn tay ra đỡ ông mình.

“Ông nội!”

“Ba!”

Tất cả mọi người bị hành động của Y Thịnh dọa sợ.

“Ông à, trăm ngàn lần đừng làm vậy, con nhận không nổi.” Hạ Đông Noãn sợ tới mức vội vàng xoa tay. Nếu để Y Thịnh quỵ xuống trước mặt mình thì quả thật không biết là tình huống gì nữa.

“Y gia chúng ta nợ con.” Y Thịnh được đỡ lên, sâu thẳm trong ánh mắt loé lên cảm kích.

“Kia Hạ tiểu thư lại đây, chúng ta cần phải điều tra một chút, cũng cần phải nói xem chuẩn bị thế nào, thời gian chính là sinh mệnh, đã không còn nhiều thời gian lắm, cho nên rất hy vọng Hạ tiểu thư có thể nghe theo sự an bài chuẩn bị của chúng tôi.”

“Được.”

Hạ Đông Noãn an ủi nhìn thoáng qua Y Thịnh, trong lòng cũng lo lắng chịu không nổi, dù sao cũng chỉ có 24 giờ, nàng loáng thoáng cảm thấy tên bắt cóc có xu thế nhắm vào mình, cũng không biết phải làm thế nào, chỉ có thể vội vàng chuẩn bị. Vì thế, cũng không lãng phí thời gian từ chối Y Thịnh.

Phải, phải cứu Y Vận Hàm, cho dù dấn thân vào nguy hiểm.

“Yêu cầu của tôi đã được thông qua, án kiện này tôi có thể gia nhập thảo luận, thật cao hứng có thể hợp tác với anh.” Hạng Khả Hình nghe điện thoại xong liền nói với thanh tra, vừa nói vừa lấy ra thẻ ngành, vươn tay phải nắm tay thanh tra, mặt trên viết, khoa pháp y, pháp y cao cấp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

“Hạ tiểu thư, chúng tôi có đặt hệ thống định vị GPS và công cụ liên lạc ở trong vòng tay của cô, một khi phát sinh tình huống gì đặc biệt, không cần dấn thân mạo hiểm, nhất định phải liên hệ với chúng tôi, chúng tôi sẽ phái đồng nghiệp đi theo cô, trăm ngàn lần đừng nghe lời tên bắt cóc mà tháo vòng tay xuống. Tên bắt cóc nhất định sẽ bắt cô phải đem hết công cụ định vị và liên lạc cho hắn. Cái trâm cài ngực này là đồ nguy trang, nếu hắn yêu cầu như vậy, cô có thể đưa thứ này cho hắn!”

“Thế nếu xuất hiện thiết bị quá nhiều hệ thống thì phải làm sao?” Hạ Đông Noãn nghiêm túc hỏi, Hạng Khả Hình ở bên cạnh nghe thế đột nhiên có chút bất ngờ, tán thưởng nhìn Hạ Đông Noãn. Tiểu loli này ở thời khắc mấu chốt không bối rối như mình tưởng, ngược lại nhìn qua có nào hơn bình thường nhiều. Cô kỳ thật không biết Hạ Đông Noãn chính là loại người này, bình thường căn bản không thích dùng não, nhưng vừa đến thời khắc mấu chốt, chi tiết gì cũng chú ý cẩn thận hơn người bình thường.

“Nếu xuất hiện hệ thống quá nhiều, cô có thể ấn cái nút trong vòng tay, chỉ cần trong phạm vi 2km, chúng tôi đều có thể nhận được tín hiệu, thứ này bình thường không quá nhiều được, chúng tôi sẽ nhất định đuổi tới trong thời gian ngắn nhất. Còn nữa là...”

Viên thanh tra kéo Hạ Đông Noãn đến một chỗ chỉ có hai người, lấy một lọ thuốc đặc biệt trong túi ra, bôi lên để giầy Hạ Đông Noãn, còn cả lòng bàn chân của nàng.

“Thứ này có thể dùng thiết bị kiểm tra chuyên nghiệp để đo lường, cho nên không cần lo lắng, chúng tôi sẽ không đi theo.”

“Được, hy vọng không phải do kẻ có kiến thức quân sự chuyên nghiệp gây ra, có thể cứu được Hàm.” Hạ Đông Noãn gật gật đầu, thu lại số thiết bị, lại cân nhắc một lần nữa những gì vừa nói với thanh tra, lại bắt chước, luyện vài lần, đảm bảo khi trao đổi không xảy ra vấn đề, tận lực kéo dài thời gian, chờ trợ giúp. Trọng điểm là trước khi cứu được con tin nhất định phải bảo trì liên hệ, hết thấy hành động đều nghe theo an bài của cảnh sát.

“Vậy cô đi nghỉ ngơi một chút đi, bảo tồn thể lực.”

Hạ Đông Noãn nghe viên thanh tra cao cấp nói, liền ngồi xuống một góc trong phòng chuyên môn của cảnh sát. Từ lúc Y Vận Hàm bị bắt cóc đến giờ đã qua sáu tiếng, nàng cũng chưa từng buông xuống chiếc vòng tay vốn định tặng cho Y Vận Hàm. Hạ Lập rất nghiêm túc cảnh cáo Hạ Đông Noãn đừng đi, nhưng Hạ Đông Noãn vẫn bướng bỉnh không nghe.

Nàng hiểu ba mẹ lo lắng cho mình, nhưng Y Vận Hàm, sự tồn tại như muốn khoan vào tim này căn bản không thể bỏ qua. Nàng chưa bao giờ nhớ nhưng cô gái như yêu tinh đó đến thế. Từng nụ cười của chị ấy, từng cái khiêu khích, từng lời nỉ non, từng hô hấp, thậm chí từng ánh mắt đều sinh động từ trong đáy lòng hiện ra trước mắt.

Mọi dây thần kinh đều ần ần đau đớn, nàng không có biện pháp nào tưởng tượng được những cảnh diễn như trong phim truyền hình, Y Vận Hàm bị trói trên ghế, không thể tưởng tượng được bọn cướp vô nhân tính này sẽ làm gì chị ấy. Những hình ảnh ác liệt đó thỉnh thoảng kích thích Hạ Đông Noãn, làm cho nàng hận không thể tìm được bọn chúng, lập tức thiên đao vạn quả những kẻ đó.

Hạng Khả Hình nhìn quang mang tàn nhẫn loé lên trong ánh mắt Hạ Đông Noãn, em ấy nghiêm túc ngồi trong góc, tựa như một cô bé từ thiên sứ biến thành ác ma, cả người tản ra hơi thở âm lãnh. Cô thật sự rất tò mò, không phải cô chưa bao giờ tiếp xúc với cô bé loli này, nhưng biến hoá lớn như vậy, quả thực vượt qua nhận thức của cô nhiều lắm.

Bất quá vì Y Vận Hàm, Hạng Khả Hình vẫn nghiêm túc thảo luận vụ án với cảnh sát. Tuy rằng mình thuộc bên pháp y, nhưng vụ án gặp qua cũng nhiều không đếm xuể, cũng biết rất nhiều thủ pháp gây án. Trực giác nói cho cô, mục đích của tên bắt cóc không phải Y Vận Hàm, đột nhiên cô có chút lo lắng cho cô bé Hạ Đông Noãn – người vì Y Vận Hàm mà trở nên thất thường như thế.

“Thanh tra, anh cảm thấy để một mình em ấy tới đó sẽ không phải càng nguy hiểm hơn sao? Em ấy chỉ là một nữ sinh tay trái gà không chặt.”

“Tôi đã nghĩ qua vấn đề này, nhưng cô tính mà xem, tên bắt cóc không cần tiền, hơn nữa căn bản không giống bọn bắt cóc bình thường để người nhà xác nhận sống chết, càng không để người nhà nói chuyện, thậm chí căn bản không bận tâm. Loại tình huống như thế có hai nguyên nhân, một là hẳn rất tự tin Hạ Đông Noãn sẽ làm theo ý hắn, yêu cầu gì hắn đưa ra cũng đều sẽ được thoả mãn, nguyên nhân thứ hai là hẳn căn bản không tính cho con tin còn sống trở về.”

“Cho nên, anh cũng hiểu mục đích của tên bắt cóc cũng không phải đơn giản như vậy, không phải vụ bắt cóc bình thường?”

“Phải, Hạng pháp y cũng hiểu trong đó có chỗ kỳ quái đúng không. Nhưng đến giờ tôi vẫn không biết cụ thể là gì cái gì? Còn có vấn đề chính là nếu mục tiêu là Hạ Đông Noãn, vì sao không trực tiếp bắt cóc Hạ Đông Noãn mà lại muốn bắt cóc Y Vận Hàm rồi dụ Hạ Đông Noãn qua đó? Cho nên tôi có làm một số phỏng bị dự phòng.”

“Được, vậy là tốt rồi, bất quá theo góc độ tâm lý học mà nói thì có thể giải thích được.” Hạng Khả Hình có thâm ý nhìn thoáng qua Hạ Đông Noãn ngồi trong góc phòng, nói tiếp: “Có một số người, có tư duy ngoại lệ lại dưới tình huống đi vào ngõ cụt, mục đích cũng không phải người bình thường có thể đoán được.”

Một đêm không ngủ, Hạ Đông Noãn rất muốn ngủ để làm cho thể lực mình được bảo trì ở trạng thái tốt nhất, nhưng mỗi khi nhắm mắt lại đều hiện lên ánh mắt Y Vận Hàm xin mình giúp đỡ. Ánh mắt tôn thương đến thế, bất lực đến vậy. Đây là lần đầu tiên nàng đến nhà Y Vận Hàm, lại có thể cảm giác được trong mỗi điểm nhỏ nhỏ trong không khí đều mang theo hơi thở của Y Vận Hàm.

Từng màn từng màn vụt qua, tốt đẹp, cãi vã, chiến tranh lạnh, tất cả đều hiện lên trước mắt, Hạ Đông Noãn mới phát hiện, mỗi hành động của chị ấy, ngay cả bộ dáng làm cho mình chán ghét cũng đều đáng yêu đến thế. Nàng đột nhiên rất nhớ chuyện đầu võ mồm với Y Vận Hàm, quãng thời gian bị người kia đùa giỡn, ngay cả cãi nhau cũng đều trở nên tươi đẹp lạ thường. Hạ Đông Noãn nghĩ, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, đều phải tìm Y Vận Hàm trở lại.

Thời gian thấm thoát qua đi, cách cái đêm mấu chốt ngày càng gần. Trăng sáng dần dần hiện lên, điểm xuyết ánh sao, một vòng tròn tản ra quang huy sáng tỏ. Cũng trong đêm trăng tròn ấy, trời không nhìn thấy một ngôi sao, cũng không cảm thụ được một làn gió. Không khí quý dị dị thường.

Chiếc xe van đưa Hạ Đông Noãn và cảnh sát đến mục tiêu. Một mình Hạ Đông Noãn đứng giờ đứng ở địa phương đã hẹn, kim giây tích tắc chạy tới con số kia.

Đột nhiên từ hộp thư cách Hạ Đông Noãn không xa truyền đến tiếng chuông vang dội. Hạ Đông Noãn nhìn nhìn bốn phía, sau đó từ vòng tai truyền tới hiệu lệnh đi qua đó tiếp điện thoại. Nàng đi đến hộp thư, mở ra sau liền phát hiện một chiếc túi plastics, bên trong có một chiếc di động đang reo cùng một chiếc chìa khoá.

“A lô.”

“Rất đúng giờ, được rồi, dùng chìa khoá mở cửa phòng ra, đi đến phòng khách rồi tao sẽ nói cho mày kế tiếp nên làm thế nào. Ném mọi thiết bị thông tin trên người xuống, nhớ kỹ, tất cả.”

Hạ Đông Noãn hít sâu một hơi, mọi động tác đều chậm lại, cảnh sát trên xe đều vẻ mặt chăm chú xuyên qua kính viễn vọng nhìn động tác của Hạ Đông Noãn.

Nàng tựa hồ sắc mặt khó xử, sau đó lấy chậm rãi ngực cùng di động trong túi ra bỏ vào bao plastic, sau đó đóng lại hộp thư, đi tới căn nhà kia. Bốn phía im lặng đáng sợ, ngay cả tiếng tim đập đều phóng đại một trăm lần, trái tim đập “thình thịch” chấn động trong lồng ngực trái.

Chiếc chìa khoá kia rất thuận lợi mở cửa ra.

“Khoá cửa lại!!!” Từ di động truyền đến thanh âm sau khi biến dạng, Hạ Đông Noãn đành phải nghe theo, khoá cửa lại. Bên trong không tối như tưởng tượng, ngược lại tất cả đèn đều bật lên.

“Đừng là không nghe lời mà, nhóc con, tao nói mày ném hết tất cả công cụ liên lạc trên người xuống, dĩ nhiên còn đem theo khuyên tai chết tiết kia, tương tao ngu lắm hả? Xem ra không ăn chút đau khổ thì không biết tao nghiêm túc.”

“Ba!” Một tiếng vang, tựa hồ rơi nện lên cái gì, phát ra thanh âm trầm đục, sau đó chính là tiếng rên hữu khí vô lực của một cô gái.

“Đừng!!! Tôi nghe lời anh.”

Hạ Đông Noãn nghe ra đó là thanh âm của Y Vận Hàm, nàng vẫn đều rất trấn định, nhưng khoảnh khắc đó, tiếng kêu của Y Vận Hàm phá vỡ mọi suy nghĩ của nàng. Nàng theo bản năng kéo xuống khuyên tai, nhất roi kia như quất lên trái tim mình, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn. Nàng chung quy không nghe lời cảnh sát nói, một roi đó đã đảo lộn hết mọi tâm tư trong lòng. Làm thế nào cũng không thể chịu được nhất roi ấy đánh lên người Y Vận Hàm.

Cảnh sát trên xe đều mặt mày xanh mét, khuyên tai bị lấy xuống tức là tình huống rơi vào trạng thái bọn họ không thể khống chế. Viên thanh tra cao cấp lập tức quyết định thật nhanh, để cho toàn bộ cảnh sát mai phục gần đó tới gần kiến trúc, nếu phát sinh tình huống ngoài ý muốn, lập tức mạnh mẽ tiến vào giải cứu con tin. Nhiệm vụ của bọn họ là cam đoan cứu ra con tin, dưới tình huống đặc thù có thể đương trường hạ gục kẻ bắt cóc.

“Như thế này còn không kém nhiều lắm, đặt dưới đất là được rồi. Tốt, cởi toàn bộ quần áo trên người ra, thay bộ quần áo trên xô pha vào, đừng để tao phải lặp lại nhấn mạnh.”

Hạ Đông Noãn đi đến xô pha, thay quần áo. Nàng kinh ngạc phát hiện đây không phải quần áo gì, căn bản chính là áo liệm. Hiển nhiên, người kia đang ra oai phủ đầu, không muốn cho nàng còn sống đi ra ngoài. Nàng cắn chặt khớp hàm, đi theo chỉ thị trong điện thoại, tới trước một ngăn tủ, sau khi mở ra không ngờ lại là cầu thang đi xuống dưới. Ngọn đèn hôn ám chiếu xuống vách đá chật hẹp, phản xạ ra quang vạm vỡ kỳ dị, trái tim Hạ Đông Noãn run rẩy.

Nàng thuận theo chỉ dẫn, nhắm mắt theo đuôi đi tới cuối đường hầm.

Đập vào mắt là cảnh Y Vận Hàm bị trói tay bị miệng ngời trên ghế, mà trên đàn ông trước mặt một tay cầm di động đang nghiền ngẫm nhìn mình, trong ánh mắt khiêu khích lấp lánh tinh quang giao hoạt. Hắn một tay cầm roi đứng bên cạnh Y Vận Hàm, tựa vào lưng ghế gỗ.

Ánh mắt Hạ Đông Noãn ngay từ đầu cũng chưa rời khỏi Y Vận Hàm. Thực rõ ràng, trên người Y Vận Hàm có mấy chỗ quần áo rách toang, bên trong mơ hồ có thể thấy làn da sưng đỏ. Hạ Đông Noãn siết chặt nắm tay, đau lòng không nhìn được, cả người giận đến phát run.

“Anh muốn thế nào?” Hạ Đông Noãn hỏi, mấy chữ này cơ hồ từ kẽ răng cứng rắn nện ra.

“Chắc chắn, nhanh như vậy liền chịu không nổi ah, thật sự tình chân ý thiết! Nhưng tao còn chưa chơi đủ, sao có thể nóng vội như vậy chứ?”

Tên đàn ông kia nhướn mày với Hạ Đông Noãn, thanh âm không thông qua máy biến giọng không kỳ quái như thế, nhưng đứng trong tầng hầm nghe vào tai cũng dị thường âm lãnh quỷ dị. Hắn vừa dứt lời, lại một roi thật mạnh quất lên người Y Vận Hàm, rất rõ ràng, Y Vận Hàm đã mất ý thức, thân thể chỉ theo bản năng co rúm một chút.

“Dừng lại!!! Anh rốt cuộc muốn thế nào???” Hạ Đông Noãn hoàn toàn không khống chế được, trực tiếp muốn đi thẳng tới chỗ Y Vận Hàm.

“Dừng lại!!! Mấy tiền thêm một bước nữa tao sẽ trực tiếp giết cô ta!”

Tên đàn ông kia hung thần ác sát nhìn Hạ Đông Noãn nói, cảm xúc trong lòng lập tức bị Hạ Đông Noãn tới gần suýt chút nữa đốt lên. Về chán ghét và hung ác trong mắt lập tức bao phủ toàn bộ tầm mắt.

Hạ Đông Noãn không có cách nào, đành ngừng lại, nhìn gã đàn ông kia, suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể tới gần Y Vận Hàm, hơn nữa mình khẳng định không có biện pháp hất ngã tên đàn ông cao lớn cường tráng lại điên cuồng kia. Nàng len lén bấm cái nút màu đen vẫn nắm trong lòng bàn tay, cầu nguyện cảnh sát có thể mau chóng tìm đến tầng hầm này.

Tầm mắt gã đàn ông kia lại đột nhiên chuyển lên người Y Vận Hàm, dĩ nhiên khó hiểu quỳ xuống, biểu tình cũng trở nên thập phần kỳ quái, như muốn khóc. Hắn không coi ai ra gì ôm đầu Y Vận Hàm, than thở khóc lóc.

“Tiểu Hàm, em thấy đau không? Nhưng cái đau này cũng không bằng một phần mười cái đau em đem đến cho anh! Tại sao phải thích một đứa con gái chứ? Anh thật lòng với em như vậy, em cũng không thèm liếc nhìn anh một cái, anh kém cô ta ở chỗ nào? Em nói đi!”

Gã đàn ông kia đột nhiên thay đổi cảm xúc làm cho Hạ Đông Noãn hoàn toàn không biết tên ma quỷ này đang muốn làm trò khi gì. Chẳng qua là, bỗng nhiên hiểu được ý đồ của hắn. Thì ra hắn yêu thầm Y Vận Hàm, nhưng xem ra đã hoàn toàn đánh mất lý trí.

Vừa nghĩ đến đó, Hạ Đông Noãn đã có chủ ý.

Chương 67

“Người Y Vận Hàm thích là tôi, anh đừng hy vọng hảo huyền, anh càng chạm vào chị ấy, chị ấy càng chán ghét anh. Nếu không sao lại không thêm đề ý tới anh, cũng bị anh ép buộc chứ. Đường đường đàn ông con trai lại không biết xấu hổ như thế, còn dùng thủ đoạn bắt cóc ti tiện. Anh không ngại dọa người, tôi cũng cảm thấy ngại thay anh. Hàm chắc chắn cũng cảm thấy anh quá hèn nhát, càng sẽ không coi trọng anh. Nếu tôi là chị ấy, chắc chắn cả đời này cũng không muốn gặp anh. Hừ.”

Hạ Đông Noãn không nhìn ánh mắt sắc bén của hắn, cố ý cười lạnh nhìn thẳng, cố tình nói những lời không hay mà từ khi sinh ra đến giờ chưa từng nói, cực kỳ có thứ tự nói một lần. Đây không phải tính cách của nàng, nhưng nàng không có lựa chọn nào khác.

Tận lực chọc giận hắn, đồng thời làm cho hắn rời xa Y Vận Hàm, kéo dài thời gian của hắn, để cảnh sát có thể tìm tới nơi này. Trăm ngàn lần hi vọng thuốc bôi trên chân mình có tác dụng. Nếu có thể dụ hắn đến gần cửa ra vào, đợi cảnh sát xuống tới nơi, như vậy hết thảy đều sẽ phát triển theo chiều hướng tốt đẹp. Tuy rằng như vậy phải lấy chính mình làm con mồi, nhưng nhìn bộ dáng Y Vận Hàm mất ý thức, còn cả vết thương trên người kia, không gì có thể ngăn cản được Hạ Đông Noãn cứu cô.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, gã đàn ông kia nghe những lời cố ý hạ thấp của Hạ Đông Noãn, lập tức bị chọc giận. Một người vốn vì yêu sinh hận, sự tàn nhẫn giờ khắc này lại phá tan đạo phòng tuyến lý trí cuối cùng của hắn.

“Nếu không phải con đàn bà khốn kiếp như mày nói gì đó với tiểu Hàm, lại làm gì đó mới làm cho cô ấy biến thành cái dạng này. Cô ấy vốn là một người phụ nữ bình thường, đều là do cái loại đồng tính luyến ái không biết xấu hổ như mày. Bản thân mình đáng ghê tởm còn chưa tính, còn tai họa cô ấy nữa. Mẹ nó, nếu không phải tại mày, cô ấy sao có thể như vậy chứ???”

Gã lửa giận hừng hực nhìn Hạ Đông Noãn, như thể bị nàng chọc đúng chỗ đau, lập tức nổi trận lôi đình. Vô luận thế nào hắn cũng không hiểu được sao Y Vận Hàm lại có thể thích phụ nữ. Phụ nữ sao có thể thích phụ nữ? Hắn cho rằng Y Vận Hàm trúng phải bùa mê thuốc lú gì đó của Hạ Đông Noãn.

“Ha ha, được lắm! Chờ anh giết con đàn bà khiến em tẩu hỏa nhập ma kia, rồi sau đó chúng ta sẽ song túc song phi, sống cuộc sống thần tiên của chúng ta! Tiểu Hàm, em chờ anh!”

Hắn đột nhiên chuyển hội thoại, lau nước mắt làm người ta sợ hãi trên mặt, nói với Y Vận Hàm, trong ánh mắt đầy áp bức ánh sáng muốn nuốt chửng người khác. Hắn đứng phắt dậy, rút một con dao từ trên người ra, dùng sức nắm chặt trong tay, vẻ mặt đáng sợ như đang nói ngày cuối cùng của mày đến rồi. Ngay sau đó, hắn đi từng bước tới chỗ Hạ Đông Noãn.

Mũi dao nhọn hoắt loé lên dưới ngọn đèn, ánh lên quang mang chói mắt, theo bước chân của gã từng bước một tới gần Hạ Đông Noãn.

“Anh có giết tôi cũng sẽ không chiếm được trái tim của Hàm! Trái tim của chị ấy vĩnh viễn cũng sẽ không trao cho anh!”

“Ha ha ha, giết mày, cô ấy sẽ nhận ra mình chỉ là bị mày lừa gạt mà phạm sai lầm thôi, sau đó tao sẽ dẫn cô ấy tới một nơi không còn đau khổ! Mà mày sẽ vĩnh viễn không tới được nơi đó!!! Mày chỉ có thể xuống địa ngục!!!”

Hắn đột nhiên như bị tâm thần cười ha hả, hoà với nước mắt, căn bản không nghe lời Hạ Đông Noãn nói, lời hắn nói có một sự cố chấp điên cuồng như khi hành hương, một niềm tin kỳ lạ không rõ nào đó đang chống đỡ hắn, như thể điên cuồng sau khi bị một giáo phái tà ác tẩy não.

“Anh muốn dẫn chị ấy đi đâu???”

“Sao tao có thể nói cho mày chứ! Mày chờ chết đi! Con tiện nhân!!!”

Hạ Đông Noãn nhìn gã đi từng bước tới gần, trong lòng lo lắng đến cực điểm, sao cảnh sát còn chưa đến, một khi hắn tiếp cận mình, mình lại không tìm được hắn, như vậy hậu quả thật sự không tưởng tượng nổi. Nàng một bên sốt ruột, một bên bất động thanh sắc lùi lại.

Ngay khi gã ta sắp tiếp cận nàng, trái tim Hạ Đông Noãn cũng sắp tuyệt vọng chìm xuống tận đáy vực, đột nhiên từ đường ngầm truyền đến tiếng bước chân dày đặc. Hạ Đông Noãn vui vẻ, một đám cảnh sát cũng tràn ra từ đường hầm.

“Cảnh sát đây, không được nhúc nhích, bỏ vũ khí xuống!!!”

Trong nháy mắt Hạ Đông Noãn được bảo vệ phía sau mấy viên cảnh sát, Hạng Khả Hình cũng theo xuống tầng hầm. Mà viên cảnh sát đầu tiên xuống dưới cũng không hề nghỉ ngơi trực tiếp xông lên, muốn đoạt con dao trong tay tên bắt cóc, cảnh sát phía sau đều cầm súng chia thẳng vào gã đó, quát lớn kêu hắn buông vũ khí, ngừng phản kháng.

Chỉ tiếc là viên cảnh sát kia chậm một bước, vô hựu. Kỳ thật khi nghe được tiếng bước chân, tên bắt cóc đã miễn cảm nhanh chóng lùi lại, thế nên mới khiến cảnh sát thất thủ.

Vì thế, hắn cầm dao dè dặt trên cổ Y Vận Hàm, vẻ mặt phẫn nộ mà tuyệt vọng nhìn một đám người trước mặt: “Chúng mày đừng tới đây!!!!”

Hắn oán hận nhìn Hạ Đông Noãn mà mình để vuột mất. Hắn biết dưới tình huống như vậy mình không thoát được, nhưng không sao cả, hắn vốn tính sẽ cùng chết với Y Vận Hàm, chỉ là việc muốn bắt Hạ Đông Noãn chết trước mặt Y Vận Hàm chắc chắn thất bại, nhưng chỉ cần tiểu Hàm còn ở bên cạnh là được rồi.

Kiểm giữ lẫn nhau, cảnh sát cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao con tin còn ở trong tay hắn, phải bảo đảm nhân chứng an toàn. Thần sắc của gã đàn ông đó trở nên thực uể oải, trong sự phẫn nộ mang theo mất mát cùng bị thương nhìn thấu hồng trần. Vung dao, thân thể lẫn tâm linh đều không giữ được bình tĩnh nữa.

“Hiện tại anh dừng lại còn kịp, đừng phạm thêm sai lầm nữa. Chúng tôi có thể xin quan tòa giảm nhẹ hình phạt.” Viên cảnh sát trưởng hô, nhưng sao biết được lại chỉ rước lấy tràng cười ha hả như phát điên của gã nọ.

“Xử nhẹ? Tao còn muốn dẫn người con gái tao yêu đi đến nơi không còn đau khổ, quan tòa con mẹ nó sao có thể quản được!!!”

Trong lòng Hạ Đông Noãn và Hạng Khả Hình như có sợi dây đứt phụt, thềm kêu không ổn. Những lời này vừa nghe chính là muốn ôm Y Vận Hàm cùng chết, nào có nơi nào là nơi không còn thống khổ, cái này ám chỉ chính là thiên đường. Gã đàn ông nọ đã hoàn toàn đánh mất lý trí, mà Y Vận Hàm còn đang hôn mê, toàn bộ thế cục trở nên hỗn loạn dị thường.

“Chúng mày mau bỏ súng xuống! Đặt dưới đất! Mau!!!”

Nhóm cảnh sát thả chậm động tác, rơi vào đường cùng đánh phải đặt súng xuống dưới chân.

“Tiểu Hàm, đến giờ rồi, chúng mình đi thôi! Em đi trước, anh sẽ lập tức đi theo em.”

Hắn ta nhìn mọi người trên tay đều không có vũ khí, an tâm quỳ xuống, dán sát mặt Y Vận Hàm, thì thào bên tai cô, ngữ khí ôn nhu lại mang theo vô tận tuyệt vọng dưới hiệu quả khuếch đại âm thanh ở tầng hầm tựa như một lời cảnh báo, nặng nề đánh vào lòng mỗi người. Thần sắc trên mặt hắn có một loại trung thành kỳ dị, thật giống như Thượng Đế đang triệu hồi.

Sắc mặt Hạ Đông Noãn tái nhợt dị thường, nàng không biết gã ta sẽ làm gì Y Vận Hàm, chẳng lẽ trơ mắt nhìn hắn giết Hàm sao? Nàng căn bản không hề nghĩ ngợi liền xông ra. Cảnh sát bên cạnh căn bản không phản ứng lại, cũng không ngăn cản nàng.

Trong lúc điện quang hỏa thạch, gã ta giơ dao lên, nhắm ngay tim Y Vận Hàm đâm mạnh xuống.

“Đoàng! Đoàng!” Hai tiếng nổ vang lên, khoảnh khắc lúc Hạ Đông Noãn lao ra, Hạng Khả Hình đã nhặt khẩu súng ở dưới chân một đồng nghiệp, lưu loát dùng súng bắn, mà một cảnh sát viên khác cũng làm y như thế. Hai phát súng gần như đồng thời trực tiếp bắn ra, nhắm thẳng trái tim tên bất cóc.

Hắn không ngờ tốc độ súng bắn lại nhanh đến thế, không tin nổi nhìn viên đạn xuyên qua lồng ngực mình cùng hai hòng súng toả khói ở xa. Hắn cũng thấy Hạ Đông Noãn như cung rời tên, liều lĩnh lao tới. Hắn nhìn máu tươi mãnh liệt trào ra từ ngực mình, mà bên tai là tiếng ong ong của đạn nổ.

Hắn đưa tay ôm ngực, mỗi lần tim đập đều kéo theo hô hấp toàn bộ ngưng trệ ở yết hầu. Bởi vì hai phát đạn này, con dao lệch đi, lướt qua cánh tay Y Vận Hàm, để lại một vết thương không sâu.

Toàn bộ máu trong thân thể đều chảy ngược về tim, làm cho khí lực của hắn mau chóng xói mòn. Nhưng hắn không cam lòng, hắn cùng với tiểu Hàm nên chết cùng một mồ. Không ai có thể ngăn cản, đây là chấp niệm cuối cùng không thay đổi của hắn.

Ai cũng không ngờ một người đã bị trúng hai phát đạn lại có thể dựa vào niềm tin duy nhất kích phát tiềm năng của thân thể. Cùng với cơn đau đớn kịch liệt, hắn vung dao lên rồi đâm xuống, so với lần đầu còn vội vã hơn.

Nhưng thời gian trì hoãn vừa rồi đã đủ để Hạ Đông Noãn chạy tới trước mặt Y Vận Hàm. Nàng nhìn thấy con dao kia lập tức sắp rơi xuống, thế nhưng lại trực tiếp dùng thân thể mình nhào lên người Y Vận Hàm, ôm Y Vận Hàm đang bị trói chặt trên ghế ngã xuống.

Bởi vì cơn đau đớn kịch liệt trên cánh tay, Y Vận Hàm hơi tỉnh lại từ trong hôn mê. Nhưng vừa mở mắt ra đập vào mắt chính là toàn bộ thân thể Hạ Đông Noãn gục trên người mình, động tác va chạm mãnh liệt đánh úp lại, cả người nặng nề té xuống đất. Cô không có biện pháp cũng không có sức nói chuyện, hết thảy đều phát sinh thần tốc như tia chớp, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn, nhìn con dao sắc bén ấy ở trước mặt mọi người, đâm thật sâu vào thân thể Hạ Đông Noãn.

Hao hết khí lực trong thân thể, tên bất cóc khó tin nhìn con dao của mình đâm vào thân thể Hạ Đông Noãn, kinh ngạc cùng không cam lòng, lẫn phức tạp hiện lên trong cặp mắt đã bắt đầu tan rã. Thân thể nặng nề gục xuống, hắn cũng không nhắm mắt lại. Cánh môi giật giật, giống như muốn nói gì đó, vì cái gì đến cuối cùng vẫn không chiếm được, vì sao ngay cả chết cũng không được tại nguyện.

Hạ Đông Noãn cảm giác toàn bộ sự tình đều xử lý dựa theo bản năng của mình, căn bản không có thời gian để tự hỏi. Nàng cảm giác được lưỡi dao lạnh như băng xâm nhập vào thân thể mình. Cảm giác đặc biệt của kim loại, thậm chí có thể cảm giác được mũi dao bén nhọn nhanh chóng xuyên qua nội tạng của mình.

Đau đớn luôn chậm một bước, đợi đến khi cơn đau đớn kịch liệt toàn bộ xông lên não, tầm mắt hết thảy đều trở nên mơ hồ không rõ, những chuyện đã xảy ra giống như một pha quay chậm trong một bộ phim. Ánh mắt tuyệt vọng mà không cam lòng sâu sắc của kẻ đó, khuôn mặt không chút máu, còn có cảnh sát lao tới, thần sắc khó tin cùng lo lắng trên mặt Hạng Khả Hình. Còn cả nước mắt trong đôi mắt trùng to dị thường của Y Vận Hàm, điên cuồng lắc đầu.

Nàng đều biết, chỉ là không còn sức lực suy nghĩ. Hầm an toàn. Đây là chuyện duy nhất Hạ Đông Noãn bận tâm. Một khắc ấy, tựa hồ tế bào toàn thân đều run rẩy, thế giới trở nên không tiếng động. Nàng đột nhiên rất muốn đáp lại Y Vận Hầm một nụ cười trấn an, nhưng độ cong nhếch lên nơi khóe miệng lại khó coi đến cực điểm.

Máu từng tia từng tia chảy ra từ trên lưng, thấm ướt toàn bộ áo liệm, trên quần áo màu trắng, giống như một đoá hoa đào bùng nổ trên nền tranh sơn dầu, nở rộ giữa mùa đông, một lần rực rỡ cuối cùng. Chẳng lẽ thật sự cứ kết thúc như vậy sao? Hạ Đông Noãn bỗng nhiên nghĩ tới cha mẹ, có chút áy náy, thân thể cảm giác rét lạnh không biết tên, sau đó toàn thân bắt đầu run rẩy như rơi xuống hầm băng.

Y Vận Hầm không nói nên lời, Hạng Khả Hình rất nhanh tách hai người ra, một đám người coi trời cho Y Vận Hầm, người khác gọi điện thoại xin chỉ viện, người cần lấy cang cứu thương và dụng cụ thi đi lấy, ý thức của Hạ Đông Noãn cũng chỉ có thể dừng lại ở chỗ này.

Đầy thần kinh căng thẳng suốt hai ngày qua rốt cục buông lỏng. Trước mắt tối đen, toàn bộ linh hồn nàng rơi vào bóng đêm giờ tay không thấy năm ngón.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Y Vận Hầm tỉnh lại như phù dung sớm nở tối tàn, khi nhìn thấy Hạ Đông Noãn được nâng lên một chiếc xe cứu thương xong, cô lại hôn mê tiếp. Hai chiếc xe cấp cứu cấp tốc lao tới bệnh viện cao cấp nhất. Già trẻ lớn bé nhà họ Y nhận được tin tức bình an của Y Vận Hầm cũng đều chạy tới bệnh viện.

Hạ Lập và Diệp Văn Phương ở nước ngoài nghe tin cũng suốt đêm chạy tới, khi đến bệnh viện thì Hạ Đông Noãn đã được đưa vào phòng cấp cứu, đang tiến hành phẫu thuật. Sắc mặt hai người khó coi hơn bình thường, bọn họ đều không hiểu con bé Hạ Đông Noãn này nghĩ thế nào, dĩ nhiên lại dám tự dấn thân mạo hiểm vì Y Vận Hầm, còn biến thành dạng này.

Vết thương của Y Vận Hầm còn hoàn hảo, đều là một ít thương tích ngoài da, nghiêm trọng nhất cũng chỉ là vết thương không trúng chỗ hiểm do con dao kia gây nên. Khi ở trên xe cứu thương đã được xử lý đúng lúc, cầm máu rồi cũng không có trở ngại gì. Chỉ là một ngày trời chưa ăn cơm, hơn nữa kinh hãi quá độ, cho nên tạm thời hôn mê. Hiện tại đưa vào phòng bệnh bình thường nghỉ ngơi.

Nhưng thương thế của Hạ Đông Noãn khá nghiêm trọng, nhát dao cuối cùng đó tiến vào thân thể Hạ Đông Noãn rất sâu, hơn nữa vị trí lại vừa lúc ở bên cạnh phổi, thật sự nếu không cẩn thận một chút sẽ làm tổn thương lá phổi, dẫn đến không thể hô hấp. Như vậy dù có là Đại La thần tiên cũng không cứu được. Nhưng cũng may nhát dao đó dù sao cũng nhắm không chuẩn, không gây tổn thương phần quan trọng cùng nội tạng, chỉ mất máu hơi nhiều mà thôi.

Hạ Lập và Diệp Văn Phương đứng trước cửa phòng giải phẫu, đau lòng đến tột đỉnh, lo lắng cũng gia tăng theo thời gian mỗi phần mỗi giây trôi qua. Hai người gia trưởng không sợ trời không sợ đất, ở bên ngoài hô mưa gọi gió, hiện tại lại yếu đuối đến nỗi chỉ có đối phương là có thể dựa vào. Y Thịnh muốn đi tới an ủi một chút, lại không nói được gì. Ông biết cảm giác này, khi Y Vận Hầm vừa bị bắt cóc, chính ông cũng lòng nóng như lửa đốt, không làm được gì, chỉ có thể bất đắc dĩ và lo lắng.

Y Vận Hầm nằm mơ, mơ thấy mình và Hạ Đông Noãn đứng trên đỉnh núi, trên mặt Hạ Đông Noãn đầy nước mắt, khóc đến nỗi mình đau lòng muốn chết. Cô muốn lau đi, lại dù vươn tay thế nào cũng không với tới. Sau đó, Hạ Đông Noãn đẩy mình ra, xoay người bỏ chạy, mà phía trước là vách núi, dưới đó là vực sâu vạn trượng. Cô liều mình đuổi theo, lại làm thế nào cũng không đuổi kịp. Y Vận Hầm chưa bao giờ bối rối đến thế, ngay cả khi bị bắt cóc, chuẩn bị sẵn tinh thần phải chết cũng chưa từng hoảng loạn đến vậy.

Cô ở phía sau kêu tên Hạ Đông Noãn, kêu đến nỗi có thể nghe tiếng vọng lại từ phía chân trời, nhưng Hạ Đông Noãn vẫn nhắm mắt ngay cả đầu cũng không ngoái lại, dù đến vách đá cũng không dừng chân, cứ thế thả người nhảy xuống.

“Dừng!” Y Vận Hầm sống chết giữ chặt quần áo Hạ Đông Noãn, lại chỉ đủ chạm đến viền váy của nàng.

“Xoẹt ~” một tiếng, nếp váy bị kéo rách, mà thân ảnh Hạ Đông Noãn cứ như vậy không chút do dự rơi xuống.

Y Vận Hầm không chút nghĩ ngợi nhảy xuống theo. Cảm giác không trọng lực mãnh liệt làm cho cô lập tức bùng tỉnh từ trong mộng.

“Tiểu Noãn!!!” Y Vận Hầm vô ý thức giơ tay lên, đụng tới vết thương trên tay, đau thấu tim. Cô về mặt kinh hồn chưa định, hàm chứa nước mắt. Ngay lúc còn không biết chuyện gì xảy ra, đã được môi đôi tay nắm trong lòng bàn tay.

“Em ấy không sao, bị thương ở lưng, đang nằm nghỉ ngơi trong ICU.”

Bây giờ đã nửa đêm, Hạ Đông Noãn sau khi cấp cứu được bốn mươi phút cũng rốt cục qua tình trạng nguy hiểm, được đẩy vào phòng bệnh theo dõi. Sau khi Hạng Khả Hình từ hiện trường trở về liền đợi ở trong phòng bệnh cùng Y Vận Hầm, không buồn ngủ chút nào.

Nhìn dáng vẻ đó của Y Vận Hàm cũng biết cô gặp ác mộng. Cũng khó trách, sự tình xảy ra đột nhiên như vậy, ngay cả mình cũng bị hành động của Hạ Đông Noãn dọa sợ, nhưng cũng may không ai bị sao cả.

Y Vận Hàm nghe nói Hạ Đông Noãn không có việc gì, mới từ hoảng loạn lơ lửng xuống.

“Ngủ tiếp một lát đi! Em trai và ông em đều về rồi.” Hạng Khả Hình chỉnh lại chăn giúp Y Vận Hàm.

“Em không buồn ngủ, em muốn đi thăm tiểu Noãn.” Y Vận Hàm nhìn Hạng Khả Hình, có chút khó thờ lại có chút vô lực, trước khi thấy được Hạ Đông Noãn, làm thế nào cô cũng không yên lòng. Cứ nghĩ đến cảnh đáng sợ trong mơ vừa rồi, toàn thân Y Vận Hàm lại phát run, lạnh như băng, ngực trái như trống rỗng.

“Nhưng em thế này, làm sao đi gặp em ấy được? Tự chăm sóc bản thân mình trước đã, ba mẹ em ấy đều ở bên cạnh, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Hạng Khả Hình có chút bất đắc dĩ nói. Không phải cô xem không hiểu sự mong chờ cùng lo lắng trong ánh mắt Y Vận Hàm, chỉ là một người đang trọng trạng thái toàn thân bồi thuốc, lại đói bụng suốt một ngày trời, có lẽ ngay cả ngồi cũng không vững, thì làm sao có thể đi nổi đến phòng chăm sóc đặc biệt được.

“Nhưng mà... Em thật sự không yên lòng.”

“Chờ sáng mai thể lực của em khôi phục lại một chút, tôi sẽ dẫn em đi gặp cô bé đó.” Hạng Khả Hình cũng không biết sao mình lại sẽ kiên nhẫn giải thích với Y Vận Hàm như thế, khẩu khí còn như đang dỗ con nít, có chút sùng nịnh lại có chút bất đắc dĩ, khuyên nhủ Y Vận Hàm, người mà ngay cả nói chuyện cũng thờ không ra hơi kia.

Cũng may Y Vận Hàm nghe lời cô hứa rồi cũng không có chấp nữa, vô lực chuyển động ánh mắt rồi chậm chậm mê man. Chỉ là đôi mày nhíu chặt bán đứng nỗi đau đớn khắp thân thể cô. Hạng Khả Hình thờ dài, đổ một ít tinh dầu bạc hà lên làn da chỗ gần vết thương của Y Vận Hàm. Đối với người bị thương mà nói, cảm giác mát lạnh có thể làm dịu cảm giác đau đớn một chút.

Một lát sau, đôi mày Y Vận Hàm mới dần dần ra, lại tiến vào mộng đẹp.

Hạng Khả Hình thấy Y Vận Hàm ngủ rồi, cũng an vị trên sofa trong phòng bệnh, đề xuống huyết Thái Dương không ngừng nhảy lên, lâm vào tự hỏi thật sâu, bỗng nhiên, nụ cười phai nhạt. Có lẽ Y Vận Hàm không yên lòng Hạ Đông Noãn, cũng giống như mình không an tâm Y Vận Hàm vậy.

Chỉ là, hôm nay Hạ Đông Noãn làm cho cô rung động nhiều lắm, trong thân thể nhỏ nhỏ ấy lại có năng lượng phi thường như thiêu thân lao đầu vào lửa. Vốn cứ nghĩ tình cảm không hề thua kém, khoảnh khắc đó cũng làm cho cô hiểu được, đối lại là cô, có lẽ cũng sẽ không dứt khoát rõ ràng quên mình như thế.

Thế giới lớn như vậy, những người đêm nay mất ngủ giống cô cũng cả ngàn cả vạn. Đó có phải có người giống cô, nghĩ không rõ, không hiểu bản thân mình, cho nên ngồi suốt một đêm cho đến hừng đông?

Một buổi tối bình an trôi qua, công việc lấy lời khai của cảnh sát cũng được lùi lại cho đến khi hai nạn nhân khôi phục đến trạng thái tinh thần có thể lấy lời khai. Thể lực của Y gia và Hạ gia cũng cản trở phóng viên khắp nơi, toàn bộ tin tức Y Vận Hàm bị bắt cóc đã được phong tỏa vào đêm trước khi lên báo, tin tức chưa được phát ra đã chết non.

Y Vận Hàm ngủ thẳng đến giữa trưa, mọi chức năng cơ thể cũng đều được điều chỉnh, áp tới chính là cảm giác đau nhức chưa xốt toàn thân, còn cả vết cắt thật dài do dao gây ra, thỉnh thoảng lại âm ỷ nhức nhối.

Trong lúc đó, Y Thịnh và Y Vận Hiền đều đến bệnh viện thăm cô, nhưng cô đều còn đang ngủ. Hai ngày cô bị bắt cóc đã tồn đọng vô số công văn, mà thân thể già cả của Y Thịnh cũng không chịu nổi sự tra tấn hai ngày qua, hai người đó vội vàng đến, lại vội vàng đi. Là người phụ trách cả gia tộc, cho dù Y Vận Hiền rất lo lắng cho chị của mình, nhưng cũng không có cách nào, đành phải rời đi.

Lúc Y Vận Hàm tỉnh lại, Hạng Khả Hình vừa vặn bụng cháo vào. Vì có thể sớm đi gặp Hạ Đông Noãn, cô ngoan ngoãn ăn từng thìa cháo Hạng Khả Hình đút cho, tuy rằng không có khẩu vị. Đương nhiên, Hạng Khả Hình cũng không nuốt lời, nhìn bộ dáng Y Vận Hàm nghe lời lại che dấu lo lắng, có chút bất đắc dĩ nhưng không có cách nào cự tuyệt, đẩy xe lăn đến, cũng không để ý tá bối, ôm Y Vận Hàm để lên xe lăn.

“Vận Hàm, chỉ có thể mười phút, y tá sẽ tới đổi thuốc. Em phải biết, tình hình hiện nay em thật sự không thích hợp xuống giường.”

“Em biết, em chỉ muốn nhìn một chút thôi, chỉ nhìn một cái thôi là được rồi.”

Y Vận Hàm gắt gao siết chặt nắm tay, tuy rằng không có sức nắm quá chặt, nhưng mấy ngón tay không có huyết sắc, tái nhợt làm cho người ta nhìn có chút ghê người. Trên mặt cô cũng có chỗ bầm ứ máu, ở trên làn da trắng nõn có vẻ rất nổi bật, mặc cho ai nhìn thấy cũng không nhận được thôn thức. Khuôn mặt vốn xinh đẹp lại không có thần thái nào.

Hạng Khả Hình đưa cô đến phòng chăm sóc đặc biệt. Hạ Lập và Diệp Văn Phương vẫn ngăn người đứng trước cửa kính, nhìn Hạ Đông Noãn trên giường bệnh, vẫn y như ngày hôm qua khi mới đến, giống như chưa hề di động chút nào. Cảm giác không đành lòng này, có lẽ chỉ có thể từ ánh mắt của người làm cha mẹ mới có thể thấy rõ ràng và đau lòng như thế. Hạng Khả Hình lắc lắc đầu, có chút tự trách.

Y Vận Hàm nhìn thấy cha mẹ Hạ Đông Noãn, đáy lòng nảy lên một trận áy náy, nhưng lực chú ý không cách nào rời khỏi người Hạ Đông Noãn. Tiểu Noãn của cô sao lại biến thành cái dạng này?! Trên tay cầm đầy dụng cụ, chỉ có thể nằm úp sấp trên giường, khuôn mặt không chút máu thoát nhìn qua

giống một con búp bê không có sức sống, ngay cả đôi môi cũng nhợt nhạt.

Cô nghĩ mình đã chuẩn bị tốt tâm lý để đón nhận hết thảy trước mắt. Nhưng cô nhận ra mình sai rồi, khi cô nhìn thấy Hạ Đông Noãn suy yếu nằm trên giường bệnh, cái cảm giác mình thấy được nhưng không chạm được vào người đó, thứ cảm giác mãnh liệt đó làm cho cô như muốn tan vỡ. Nỗi đau đớn trên cơ thể cũng không bằng sự thống khổ của một cái liếc mắt, giống như một cái gai nhọn đâm sâu vào tim, mỗi một lần đâm đều đổ máu như trút nước.

Cho dù hiện tại đã qua khỏi thời kỳ nguy hiểm, nhưng Hạ Đông Noãn thoát nhìn vẫn không có sinh khí, yếu ớt đến vậy, giống như chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ vỡ tan vậy.

Y Vận Hàm theo bản năng cắn chặt môi mình để không cho mình khóc thành tiếng, nước mắt lại không kiềm được rơi xuống. Cô tình nguyện người bị thương nặng như vậy là mình, cũng không mong nhìn Hạ Đông Noãn vì cứu mình mà phải chịu thống khổ như thế.

Hạ Lập và Diệp Văn Phương thấy Y Vận Hàm đến, muốn trách lại không biết trách gì. Quyết định là do tự bản thân tiểu Noãn, mà nỗi bi thương trên mặt Y Vận Hàm cùng sự hối hận áy náy phát ra từ nội tâm lại làm cho hai người không nói được một câu.

Diệp Văn Phương yên lặng nhìn Y Vận Hàm trong chốc lát, lại phát hiện ánh mắt cô căn bản không hề rời khỏi tiểu Noãn. Trong ánh mắt ấy ẩn chứa thứ gì đó rất kỳ dị. Bà không nói rõ được lý do gì, lại có thể nhạy cảm cảm giác được sự dị thường lưu động trong đó.

Bà không hiểu tiểu Noãn cho tới giờ vẫn luôn chẳng thêm bận tâm chuyện của người khác, tại sao lần này lại tình nguyện mạo hiểm tính mệnh cũng muốn cứu tiểu Hàm. Sự mờ ám bên trong, bà không thể không nghĩ. Sống ở nước ngoài lâu như thế, bà không phải không biết giữa con gái và con gái cũng có tình yêu, nhưng bà cũng không dám dễ dàng nghĩ theo chiều hướng đó. Mà lúc này đang bị thương thế của tiểu Noãn làm cho sút đầu mẹ trán, ý nghĩ đó cũng chỉ lướt qua trong đầu chứ không để lại thắc mắc nghiêm trọng gì.

“Bác trai, bác gái, con thực có lỗi với tiểu Noãn, có lỗi với hai bác.”

Y Vận Hàm nghẹn ngào thật lâu, vất vả lắm mới có thể ổn định cảm xúc của mình một chút, rồi mới nói với Hạ Lập và Diệp Văn Phương.

Diệp Văn Phương khoát tay áo nói: “Tiểu Hàm, con nên đi nghỉ ngơi đi.”

Trong lòng bà không thể ngăn được không trách cứ Y Vận Hàm, rõ ràng không phải chuyện liên quan đến tiểu Noãn, người bị thương gần chết lại là tiểu Noãn. Bà không có cách nào an ủi, nhưng thấy cô khổ sở thế, lại là cô bé từ nhỏ đến lớn mười phần hợp ý mình, cho nên lời đến miệng cũng chỉ là nhắc Y Vận Hàm nên đi nghỉ ngơi cho khỏe.

“Chúng ta đi thôi, cũng đến giờ rồi.” Hạng Khả Hình nhìn nhìn Hạ Đông Noãn bên trong, lại quay đầu nói với Y Vận Hàm. Nếu cứ tiếp tục ở đây, cô sợ Y Vận Hàm không khống chế được cảm xúc.

“Để em nhìn em ấy thêm một chút nữa thôi.”

Y Vận Hàm si ngốc đem tầm mắt dừng trên người Hạ Đông Noãn đang nằm trên giường bệnh. Giờ khắc này, đầu óc của cô không đủ khả năng để khiến cô tiếp tục kiên nhẫn, không đủ khả năng để cô bận tâm cái nhìn của người khác, chỉ thầm nghĩ muốn ở bên tiểu Noãn, thầm nghĩ muốn nói cho em ấy biết, mình sợ hãi mất đi em ấy biết bao. Chỉ nhìn một lần, nhìn một lần thôi, lại nhìn lâu như vậy, cũng không nỡ chớp mắt, không nỡ quay đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Hạng Khả Hình đứng bên cạnh Y Vận Hàm, nếu nói ban đầu còn có chút nghi ngờ về quan hệ giữa hai người đó, nhưng giờ khắc này cô tin tưởng hai mắt và trực giác của mình, cũng không thể không tin. Cô chưa từng thấy Y Vận Hàm dùng ánh mắt chuyên chú mà thân thiết như thế nhìn ai đó, cho dù khi còn nhỏ chịu đá kích cũng không thấy nỗi đau đớn khắc sâu đến vậy trong ánh mắt Y Vận Hàm. Xem ra, có những thứ, cứ giữ trong lòng mình là được rồi.

Nhưng mặc kệ thế nào, cô vẫn đưa tay kéo tay Y Vận Hàm đang đặt trên mặt kính thủy tinh đặt lại lên đùi, không cự tuyệt được, đành phải trầm mặc đẩy Y Vận Hàm trở lại phòng bệnh.

“Nếu không tại em, em ấy sẽ không như bây giờ.” Trong mắt Y Vận Hàm đọng đầy nước mắt, như đang hỏi Hạng Khả Hình, lại như đang thì thào tự lẩm bẩm.

“Nếu em ấy náy, tôi nghĩ đó không phải điều Hạ Đông Noãn hy vọng.” Hạng Khả Hình nghe Y Vận Hàm tự trách, liền nói ra những gì mình nghĩ trong lòng. Tự đặt mình vào trường hợp của Hạ Đông Noãn suy ra, chắc hẳn cô bé đó cũng không muốn thấy Y Vận Hàm áy náy như vậy: “Đôi khi, trả giá cũng không cần báo đáp.”

“Nhưng mà, chị có thấy không? Em vốn không giúp gì được cho em ấy!” Y Vận Hàm đột nhiên quay đầu, nhìn Hạng Khả Hình, đầy bất lực, cũng cảm ghét bản thân mình. Cảnh cuối cùng khi bị bắt cóc giống như một bộ phim kinh dị không ngừng xoay tròn lặp lại trong óc cô. Chỉ cần nhắm mắt cũng có thể thấy nụ cười trấn an vào phút cuối của Hạ Đông Noãn. Cảm giác lo lắng mất đi như một con ác mộng quấn chặt lấy cô.

“Em ấy sẽ không sao cả, cũng vượt qua giai đoạn nguy hiểm rồi. Em yên tâm đi, hiện tại quan trọng nhất là chăm sóc thân thể mình cho tốt mới có sức đi chăm sóc cho em ấy chứ! Lát nữa còn phải lấy lời khai, giờ em nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, hai người đều lâm vào trầm mặc thật sâu. Cảm xúc của Y Vận Hàm dịu xuống, nhưng cũng không ai biết có để lại bóng ma tâm lý gì không. Có những chuyện Hạng Khả Hình cũng không có cách giải quyết giúp Y Vận Hàm, chỉ có cô mới có thể tự cứu mình, cũng chỉ có cô mới có thể tự mình thoát khỏi.

Lấy lời khai rất thuận lợi, không tốn bao nhiêu thời gian, dù sao tên bắt cóc bị bắn chết tại chỗ, động cơ rõ ràng, có lẽ cũng chỉ là một số vấn đề nhỏ nhỏ không đáng kể về quan hệ với tên bắt cóc. Khi nghe nói gã đàn ông đó là mối tình đầu của Y Vận Hàm, Hạng Khả Hình vẫn lắp bắp kinh hãi.

Gã đàn ông đó bộ dáng khó coi không nói, còn rất tầm thường, theo tư liệu cũng không phải nhà giàu có gì, càng không phải nhân vật nổi tiếng, bình thường đến nỗi ở trên đường quơ tay một cái là có cả một rổ. Cô biết Y Vận Hàm đã chia tay bạn trai đầu tiên được 5, 6 năm rồi, sau đó từ đây đến nay, Y Vận Hàm cũng từng quen một đồng bạn trai. Cô là không hiểu vì sao bây giờ gã ta lại phải làm ra hành động điên cuồng như thế.

Nhưng người cũng đã chết, có một số câu hỏi cả đời này cũng sẽ không hiểu được. Chỉ là, chuyện này làm cho Hạng Khả Hình phải nghiêm túc đặt tay lên ngực tự hỏi. Tình yêu, thật sự có thể làm cho con người điên cuồng đến mức dù sống không thể ở bên nhau, cũng muốn chết chung một mộ sao? Một tình yêu phải tuyệt vọng tới mức nào mới dẫn con người ta đi một con đường không lối về như thế.

“Chị à, chị về đi, em có thể tự chăm sóc mình mà, cũng chỉ là mấy vết thương ngoài da thôi, cũng không khó khăn gì.”

Y Vận Hàm cũng ngại lại phiền Hạng Khả Hình, dù sao không thân cũng chẳng quen, vẫn làm khó người ta giúp mình, thậm chí làm chậm trễ công việc của người ta, vô công bắt tội như thế làm Y Vận Hàm mất tự nhiên. Huống chi cô quen thói độc lập.

“Ừ, ở với em đến tối sẽ đi.” Hạng Khả Hình không từ chối, về tình về lý mình cũng không còn lý do để tiếp tục ở lại. Hơn nữa, trải qua một số chuyện, trong tâm lý của cô cũng sinh ra gợn sóng mãnh liệt, có lẽ nên tìm thời gian để tự hỏi lại lòng mình.

“Cám ơn chị!”

“Không cần khách sáo như vậy, tôi nói rồi.”

“Dạ.”

Y Vận Hàm nằm trên giường bệnh, nhìn trần nhà, tuy vẻ mặt Hạng Khả Hình lạnh như băng, lại làm cho cô tự dung cảm thấy ấm áp thân thiết. Cô không thấy sự im lặng này có gì xấu hổ. Hạng Khả Hình cũng không cố ý hỏi gì, mà cô cũng không cần làm bộ tìm đề tài. Hai người cứ như vậy có chuyện thì tán gẫu vài câu, không có gì để nói thì đều tự ngẩn người chờ thời gian trôi.

Hạng Khả Hình ăn cơm tối xong vừa định rời đi, một cô y tá đẩy cửa vào, nói với hai người: “Hạ Đông Noãn tiểu thư đã tỉnh.”

“Thật sao??” Y Vận Hàm gần như giãy dụa nhòem dậy từ giường bệnh, bởi vì dùng sức quá mà đụng tới vết thương, đau đến nỗi nhe răng trợn mắt. Nhưng toàn bộ tâm tư cô đều ở chỗ tiểu Noãn, dù đau đớn nhưng động tác cũng không hề chậm lại.

“Y tiểu thư, xin lỗi, cô không thể ra khỏi phòng bệnh. Y tiểu thư……” Y tá đuổi theo sau xe lăn của Y Vận Hàm, Hạng Khả Hình đành phải quay đầu tỏ ý xin lỗi với y tá, rồi vội vàng đẩy xe vào thang máy.

Giờ khắc này Y Vận Hàm cũng không biết mình nghĩ gì, hưng phấn, kích động, còn cả nỗi nhớ nhung sâu đậm. Trái tim kịch liệt nhảy lên, chỉ ngại thang máy quá chậm, ngại xe lăn quá chậm, cô mong biết bao chỉ cần nháy mắt là có thể đến bên cạnh Hạ Đông Noãn. Hy vọng biết bao giây phút đầu tiên khi Hạ Đông Noãn mở mắt, người đầu tiên em ấy nhìn thấy sẽ là mình.

Khi cô được đẩy vào phòng bệnh, Hạ Đông Noãn đã tỉnh lại, Hạ Lập và Diệp Văn Phương đang đứng trước giường nàng, khó nén vui sướng và lo lắng. Tâm tình căng thẳng suốt mấy ngày rốt cục lo lắng, ngay cả trong mắt Hạ Lập cũng hàm chứa nước mắt trong suốt, khó có thể kiềm chế.

Y Vận Hàm vừa vào cửa, Hạ Đông Noãn đã trông thấy, thấy cô ngồi trên xe lăn, mặc đồng phục bệnh nhân giống mình. Tuy nằm úp sấp phải cố hết sức, nhưng Hạ Đông Noãn vẫn gian nan cử động, muốn nhìn rõ hơn một chút.

Nàng không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ là trong lúc mơ hồ vẫn đi về hướng có ánh sáng. Mỗi khi mệt mỏi muốn dừng lại nghỉ ngơi, luôn có một thanh âm kêu gọi nàng tiếp tục đi tới, đi tiếp đi tiếp, rốt cục đến khi chạm vào ánh sáng đó, sau đấy liền tỉnh. Cảm giác này, dường như đã trải qua mấy kiếp, rất nhiều suy nghĩ đều thay đổi.

Vừa mới tỉnh, đập vào mắt là cha mẹ đầu tiên, có chút mất mát cho nhỏ, nhưng không bao lâu Y Vận Hàm liền xuất hiện. Nàng đột nhiên phát hiện mọi mất mát đều biến thành hư ảo ngay khoảnh khắc nhìn thấy ánh mắt lo lắng lẫn vui sướng của người kia. Hàm không sao cả là tốt rồi, như vậy mọi chuyện mình làm đều đáng giá.

Bỗng nhiên Hạ Đông Noãn rất muốn cười, từ nhỏ đến lớn, nàng vốn rất ngoan. Hiện tại không ngờ bị người đâm, nằm trong bệnh viện, chứng kiến người

ta bị bắt cóc, bị kẻ khác uy hiếp tính mệnh, lại nhìn một người bị súng bắn chết, hết thấy thật giống như một giấc mộng không quá thực thể, đảo điên hết thảy suy nghĩ của nàng.

Diệp Văn Phuong phát hiện Hạ Đông Noãn khác lạ, theo tầm mắt của nàng quay đầu mới phát hiện Y Vận Hàm ngồi trên xe lăn, đứng cạnh cửa. Bà gạt đầu, vì bà biết Y Vận Hàm đang đợi mình cho phép. Tiểu Noãn đã tỉnh, chứng tỏ đã không sao cả, ý trách cứ trong lòng cũng giảm không ít. Tuy còn chưa thể tiêu tan, nhưng nhìn bộ dáng Y Vận Hàm muốn nói lại thôi, đành phải nhận mệnh gạt đầu.

Hạ Đông Noãn nhìn Y Vận Hàm được đầy tới, chỉ có thể nhìn, nhưng không có khí lực nói chuyện. Hai người ánh mắt đối diện, giống như mọi thứ xung quanh đều âm ỉ, cho dù ở đây còn có người, nhưng trong mắt đã sớm chỉ còn lại đối phương. Hạ Đông Noãn hiểu, kia không phải tình tiết chỉ có trong tiểu thuyết, sau khi trải qua một số việc, thật sự có thể từ ánh mắt đọc được tâm tư của một người.

Y Vận Hàm được đẩy tới bên giường, há miệng thở dốc, rõ ràng thiên ngôn vạn ngữ, rõ ràng có rất nhiều điều tràn đầy lồng ngực muốn nói ra, nhưng nhìn vết thương sau lưng tiểu Noãn lại chỉ biết rơi lệ, không nói được một lời. Cảm xúc như vậy đối với quan hệ giáo sư sinh viên hay quan hệ gia đình lâu đời mà nói cũng quá kỳ lạ.

Hạ Đông Noãn rất muốn đưa tay ra lau nước mắt cho Y Vận Hàm, nói cho người ấy biết mình không sao cả, đừng lo lắng. Nhưng tình trạng cơ thể lại làm cho nàng không nói gì được, mà tư thế quay lưng lên trên cũng làm cho nàng cực kỳ không thoải mái lần mỗi một. Chỉ hơi dùng sức, vết thương trên lưng sẽ đau đớn như bị xé rách.

Hạng Khả Hình nhìn hai người, đành phải tiến lên vỗ vai Y Vận Hàm, hy vọng cô trấn định một chút. Tuy Hạng Khả Hình cũng không nghe Y Vận Hàm chính miệng thừa nhận, nhưng giác quan thứ sáu nói cho mình biết hai người này có quan hệ “đó”. Mà Diệp Văn Phuong và Hạ Lập đã đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Y Vận Hàm và Hạ Đông Noãn.

“Đã hết giờ thăm, bệnh nhân cần nghỉ ngơi.” Y tá đánh gãy dòng suy nghĩ của mọi người, bởi vì Hạ Đông Noãn là bệnh nhân nghiêm trọng, cho nên thời gian thăm hỏi sẽ không quá mười phút, mà trạng thái hiện tại của nàng căn bản không thích hợp một môi quá.

Y Vận Hàm cảm giác được lực đạo trên vai, liền hít sâu một hơi, ngừng khóc, nói: “Tiểu Noãn, em chú ý nghỉ ngơi đi, chị sẽ tìm thời gian đến thăm em.”

Tuy không nở, nhưng Hạ Đông Noãn vẫn chớp mắt tỏ vẻ đồng ý, hiện tại nàng còn chưa có khí lực nói chuyện, chờ điều dưỡng một thời gian sẽ tốt hơn. Y Vận Hàm bị đẩy ra khỏi phòng bệnh rồi vẫn quay đầu nhìn, cách bức tường, lại vẫn có thể cảm giác trái tim được kéo lại cùng nhau. Chỉ là, lực chú ý của cô đều dừng trên người Hạ Đông Noãn, không phát hiện ánh mắt nghi hoặc mà đánh giá của Diệp Văn Phuong.

Sau khi Hạng Khả Hình đưa Y Vận Hàm về phòng bệnh, không bao lâu sau cũng ly khai. Trong phòng bệnh chỉ có một mình đột nhiên lạnh lẽo hẳn. Tuy khi Hạng Khả Hình ở đây cũng không nóng nực gì, nhưng rõ ràng sau khi cô ấy đi rồi, lại có thể cảm giác được một sự vắng lặng rõ rệt.

Suy nghĩ trong đầu Y Vận Hàm thực loạn, bởi vì trải qua chuyện này làm cho cô hiểu được mình đã không có cách nào chấp nhận mất Hạ Đông Noãn. Cô biết ở trong lòng mình Hạ Đông Noãn có địa vị rất nặng, nhưng không ngờ đã quan trọng đến mức đó. Cảm giác hỗn loạn và khủng hoảng khi nghĩ đến chuyện sẽ vĩnh viễn mất đi, những người không trải qua sẽ không biết thứ cảm giác sống không bằng chết đó.

Khi tình cảm nồng đậm đến tận cùng, sẽ tự dung sinh ra cảm giác nguy cơ, sợ hãi mất đi, đau khổ khi tưởng tượng tới lúc đánh mất, tra tấn dày vò trái tim mình. Suốt một đêm, Y Vận Hàm không ngủ được, mở mắt hay nhắm mắt cũng đều là Hạ Đông Noãn. Nhớ lại quãng thời gian vui vẻ sẽ vô thức cười, ký ức khổ sở sẽ lại giống như trải qua một lần nữa, lại một lần buốt nhói tim gan.

Thời gian trôi qua từng ngày, thân thể Y Vận Hàm sau khi ăn canh gà tổ yến thuốc bổ gì gì đó do Y Thịnh đề di Phuong mỗi ngày hàm mang đến, rất nhanh liền khôi phục. Không tới vài ngày là có thể xuống giường tự hoạt động gần cốt, mà vết bầm trên da và vết dao chém cũng đều khép lại. Hơn nữa sau lại sử dụng phương pháp trị liệu bằng điện tiên tiến nhất làm cho nó lành lại càng mau.

Ngày nào Y Vận Hàm cũng đi thăm Hạ Đông Noãn, không nói gì nhiều, chỉ là trong lòng cũng kiên định hơn. Bởi vì chuyện của công ty, ba mẹ của Hạ Đông Noãn sau khi xác nhận Hạ Đông Noãn không có gì trở ngại, liền sắp xếp quản gia nhà mình tới chăm sóc cho nàng, rồi tới ngày thứ tư thứ năm cũng lần lượt rời bệnh viện.

Y Vận Hàm thấy thế thật ra lại thở phào nhẹ nhõm một hơi. Thẳng đến khi mọi cảm xúc đều lắng lại mới phát hiện mấy ngày qua mình căn bản không hề che dấu hành vi của mình, người sáng suốt vừa thấy liền biết có vấn đề, mà hiện tại không phải thời điểm come out tốt nhất. Có chút lo lắng nho nhỏ nảy lên trong lòng Y Vận Hàm.

Nhưng Hạ Đông Noãn đã có thể ăn cơm nói chuyện, tinh thần cũng tốt lắm, trừ việc phải nằm úp sấp ra, nằm giống một chú gấu nhỏ thì không có chuyện gì có thể làm người ta vui hơn chuyện này, cũng bởi vậy hoà tan rất nhiều sầu tư trong lòng Y Vận Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

“Đau quá đau quá! Đau quá!”

“Còn đau à? Kia phải làm sao bây giờ?”

Y Vận Hàm lo lắng nhìn Hạ Đông Noãn nằm sấp trên giường, mặt nhăn mày nhú, lại không ngừng kêu đau, cũng không biết phải làm thế nào. Thuốc cũng bôi rồi, vết thương đã khép lại, theo lý thuyết nếu không cố ý dùng sức kéo căng cơ bắp trên lưng thì hẳn chỉ còn hơi ngứa thôi mới đúng chứ.

“Chị thôi thôi cho em đi. Hi hi.” Hạ Đông Noãn vui đầu vào gối, nhìn không được nhận nhạo cười. Mấy ngày qua việc này đều do mẹ làm, hiện tại ba mẹ đều đi rồi, có thể để Hàm tới thôi thôi cho mình. Vừa nghĩ đến đôi môi xinh đẹp kia của Y Vận Hàm hà hơi lên lưng mình, trong lòng như nở hoa.

“Được.” Y Vận Hàm nhìn Hạ Đông Noãn, tưởng nàng then thùng, trong lòng thầm buồn cười, vén chiếc chăn trắng muốt lên, lại cời mấy nút buộc phía sau bộ đồ bệnh nhân của Hạ Đông Noãn, lộ ra một mảnh da thịt trắng nõn. Chỉ là, tám lưng vốn hoàn mỹ không tỳ vết, hiện tại đập vào mắt một vết sẹo rất sâu do dao gây nên. Đột ngột như thế, chơi mất đến vậy, tựa như mảnh mẽ vạch một dao lên một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

Tuy rằng sau khi khâu lại vết thương đã bắt đầu kết vảy, nhưng nhìn vào vẫn ghê người. Y Vận Hàm ngây dại, cảm giác đau lòng lan tràn trong lồng ngực. Cô chỉ bị thương ở cánh tay, mấy ngày nay tuy tiện chạm vào cũng đau thấu tim. Cô không có cách nào tưởng tượng nổi Hạ Đông Noãn phải chịu đựng điều gì. Chiếc đồng hồ cát trong lòng đột nhiên tăng tốc, mỗi hạt cát đều sắc bén đến nhức nhối cõi lòng.

Hạ Đông Noãn nghi hoặc nhô đầu ra, bởi vì sau khi cời nút, nàng một mực chờ Y Vận Hàm thôi cho mình, nhưng lại phát hiện không xảy ra chuyện gì, thời gian chờ đợi khá lâu làm cho nàng cảm thấy kỳ quái. Đến khi nàng cố hết sức ngoái đầu lại nhìn Y Vận Hàm mới phát hiện trong mắt cô đọng đầy nước mắt, lại quật cường đến nỗi không cho chúng rơi xuống.

Không phải nàng không đọc hiểu sự khổ sở lẫn đau lòng như có như không trong ánh mắt Y Vận Hàm mấy ngày qua, cho nên mới muốn dùng hết khả năng để cô vui vẻ lên một chút. Có một số việc đã xảy ra chính là đã xảy ra, cho dù hối hận hay áy náy cũng vô dụng, cần gì phải làm cho chuyện đã xảy ra biến thành một sự ngăn cách. Nàng thích là ngự tỷ không sợ trời không sợ đất, trên mặt luôn lộ nụ cười hấp dẫn người khác cơ.

Bộ dáng đau lòng ảo não đó như một con rắn độc chui vào lòng Hạ Đông Noãn, nhắc lên sóng biển ngập trời.

“Hàm, em không sao, chị đừng khóc! Em... thực sự không có việc gì mà! Chị nhìn đi, không phải em sinh long hoạt hổ đó thôi!”

Hạ Đông Noãn cố ý lắc cổ lắc mông, muốn chứng minh mình không sao cả. Nàng thật lòng không muốn nhìn Y Vận Hàm khổ sở. Không phải chỉ là một vết thương còn con thoi à, nàng lập tức có thể hiểu trong đầu bậc quân vương muốn phong hoá hi chữ hầu nghĩ gì. Mỹ nhân nhũ mày uy khuất, thật sự còn khó chịu hơn tự chém bản thân mình.

Chỉ là do quá căng thẳng, biên độ quá lớn, kết quả thật sự động đến đường chỉ khâu vết thương.

“Á!!!”

Lần này thì thật sự đau. Vừa rồi muốn Y Vận Hàm thôi cho, ba phần thực bảy phần giả, nhưng hiện tại thực sự từ giả lại đau đến tê tâm liệt phế. Thịt liền với tim mà, cái loại đau đớn này, làm cho Hạ Đông Noãn đỏ mặt hồi lạnh.

“Ngu ngốc!! Em cứ động làm cái gì há???”

Mặt Y Vận Hàm tái mét, cô thật sự chưa thấy ai thần kinh thô như Hạ Đông Noãn. Bị khâu mấy mũi còn dám lộn xộn. Vội vàng lau nước mắt, không kịp suy nghĩ liền cúi xuống, đôi môi trực tiếp dán lên, không phải thổi mà nhẹ nhàng liếm gần miệng vết thương. Đây thuần túy là hành vi bản năng, có lẽ cũng giống động vật, dùng đầu lưỡi liếm vết thương có thể giảm bớt đau đớn. Đây chính là một loại bản năng.

Hạ Đông Noãn bị Y Vận Hàm quát liền quên đau, vừa định cãi lại, trên lưng cảm giác được một cổ mềm mại hơi lạnh lạnh. Hạ Đông Noãn đương nhiên biết đó là cái gì, máu huyết toàn thân đều vọt lên não, lưng từng chút một trở nên nhạy cảm. Đầu lưỡi mềm mại ướt át từng chút một dịu dàng chạm khẽ, giống như một chiếc lông vũ phớt qua trái tim, làm cho Hạ Đông Noãn có cảm giác khó nhịn.

Cảm giác đau đớn bị xúc cảm nhẹ rất nhỏ này thay thế từng li từng tí. Mặt Hạ Đông Noãn đỏ bừng, giữa ban ngày ban mặt lại còn ở ngay trong phòng bệnh, tư thế trong tưởng tượng làm cho toàn thân nàng từ trên xuống dưới đều biến đổi, làn da cũng bắt đầu nổi lên một tầng hồng nhạt, thẩm thấu qua làn da, mang theo sự dụ hoặc đặc hữu của thiếu nữ. Nàng nín thở, không dám thở mạnh, chỉ cảm thụ đầu lưỡi ôn nhu chạm rai hiếm có của Y Vận Hàm nhảy múa.

“Ngứa ~ ah ~”

Hạ Đông Noãn rốt cục không nhịn được, chắc chắn Y Vận Hàm cố ý, dĩ nhiên sau đó còn dùng đầu lưỡi đánh vòng vòng trên lưng mình. Tuy mình không cảm giác được đau đớn truyền đến từ vết thương, nhưng vẽ vòng vòng như thế rất trâu chọc người ta đó! Đây một chút cũng không giống giảm đau, mà căn bản là đang quấy rối nữa.

“Vừa rồi thanh âm của em nghe êm tai lắm.”

Y Vận Hàm ngừng đầu, chậm rãi nói, trong lòng lại cười thầm. Nói thật vừa mới đầu cô quả thực sốt ruột muốn giúp Hạ Đông Noãn giảm đau, nhưng

khi đầu lưỡi chạm được da thịt trắng nõn như sương tuyết kia, tự nhiên cứ thế trút xuống niềm yêu thích của mình đối với chủ chân của thân thể quyến rũ này. Cô cũng không biết mình làm sao nữa, như thể nhập ma bắt đầu hôn môi. Có lẽ do lâu lắm rồi không chạm vào, lại có lẽ khối thân thể này lưu giữ trên người mình kỉ ức sâu sắc đến vậy.

“Chị...”

Hạ Đông Noãn khó có thể tin nổi nhìn Y Vận Hàm đang thoải mái đánh giá mình, trên mặt lập tức nổi lên hai áng mây đỏ. Nhưng Y Vận Hàm không biết là Hạ Đông Noãn nghe lầm cô nói “thanh âm” thành “rên rĩ”, cho nên mới phản ứng quá mức như vậy.

Hạ Đông Noãn thầm nghĩ mình lại bị bộ dáng yếu đuối đáng thương ban nãy của Y Vận Hàm lừa, căn bản chính là phúc hắc mà, bằng không thể nào vừa rồi còn khóc, hiện tại lại đùa giỡn mình, thật sự đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

“Tiểu tử tông, giận à?”

Y Vận Hàm buồn cười ngồi bên giường Hạ Đông Noãn, tựa đầu mình lên giường bệnh, khẽ cọ cọ chóp mũi với Hạ Đông Noãn, có chút nũng nịu nói. Cô chính là thích trêu chọc Hạ Đông Noãn. Khi đùa giỡn nàng, tâm tình đặc biệt tốt, hơn nữa cho dù Hạ Đông Noãn không nói, cô cũng biết nàng thích mình trêu chọc nàng.

“Không, chị mau cài lại áo cho em đi.”

Hạ Đông Noãn gian nan dịch người, không nhìn cặp mắt hút hồn người ta kia nữa, bằng không với công lực của mình đâu không lại chị ấy. Hơn nữa trên lưng lạnh lẽo, áo cởi ra, lộ cả tám lưng. Hạ Đông Noãn cảm thấy tư tưởng của mình còn chưa cởi mở đến mức đó, nếu cứ để thế nhỡ có ai đi vào, còn không xấu hổ chết mất.

“Thế, kêu nghe êm tai một chút đi. Bao giờ chị vừa lòng mới cài áo lại cho em.” Y Vận Hàm một bàn tay không an phận để hờ trên lưng Hạ Đông Noãn, không hoàn toàn chạm xuống, lại có thể dựa vào lồng ngực trên cơ thể cảm giác được sự đụng chạm rất gần cùng sự ái muội khi chưa tiếp xúc.

Hạ Đông Noãn rõ ràng cảm giác được eo mình cong lại. Nữ nhân này, thật sự là, nàng đã nói không nên lời nên dùng từ nào để hình dung. Cơ thể co rụt, quyết đoán phản ánh lên trên lưng, lại hơi ần ần nhói đau.

“Đau quá!”

“Vậy để chị thổi cho em nhé?”

“Không cần không cần, không cần ngài mất công, mau cài lại áo cho em là được rồi.”

Hạ Đông Noãn cảm thấy mình có chín cái mạng cũng không đủ để Y Vận Hàm hành hạ. Bị bắt cóc thậm chí suýt chết cũng không căng thẳng như hiện tại, giờ vừa nghe nói “thổi thổi”, liền như chim sợ cành cong. Có câu tự làm bậy không thể sống, Hạ Đông Noãn xem như cảm nhận sâu sắc. Đùa giỡn mưu mẹo với Y Vận Hàm, vậy chắc chắn người chết là mình.

“Yêu cầu của chị nói rồi đó!”

“Hàm~~~~”

“Không êm tai chút nào!”

“Cưng à!!!”

“.....”

“Honey!!!”

“Hàm cục cưng! ~~~~”

“.....”

“Hàm đại gia!!”

“Phi~”

“Rốt cuộc em là bệnh nhân hay chị là bệnh nhân hả?!!!!” Hạ Đông Noãn rốt cuộc nhin không được gằm nhẹ một tiếng, nhìn về mặt ghen cười lại không chịu thỏa hiệp của Y Vận Hàm, cũng lộ vẻ thất bại. Nàng thật sự thua người con gái này. Nàng thề nguyền khi vừa rồi đã dọa đến mức mình nghe cũng buồn nôn, làm nũng gi đó, thật sự da gà nổi lên sắp rơi đầy đất.

“Phi~ ha ha ha.”

Y Vận Hàm rất không hình tượng bật cười. Hạ Đông Noãn thật sự là bảo bối của cô. Lo lắng suốt mấy ngày qua, hôm nay cô mới chân chính phát ra tiếng cười từ tận đáy lòng.

“Cười cái gì mà cười! Cứ để em đau chết đi!” Hạ Đông Noãn đổi quay đầu đi, vùi đầu vào gối.

Y Vận Hàm nghe chữ kia liền rõ ràng giật mình một cái, không trả lời, lại đưa tay đem từng chiếc cúc áo trên lưng cẩn thận cài lại, cúi người thâm tình hôn lên cổ Hạ Đông Noãn. Nhìn dáng vẻ không được tự nhiên của Hạ Đông Noãn, đôi mắt nâu của Y Vận Hàm đột nhiên thâm thúy, màu sắc trở nên đậm hơn, biểu tình cũng theo cảm tình chuyển biến mà trở nên nghiêm túc.

“Tiểu Noãn.”

“Sao, sao thế?” Hạ Đông Noãn đột nhiên không theo kịp sự biến đổi cảm xúc đột ngột của Y Vận Hàm. Mỗi lần Y Vận Hàm nghiêm túc, linh hồn của Hạ Đông Noãn đều bị khí tràng cường đại tác động đến run rẩy.

“Em có biết tôi sẽ hận bản thân mình không?”

“Chuyện đó...”

“Em có ba đầu sáu tay hay biết Kim Chung Tráo, Thiết Bố Sam? Vì cái gì lại nhận lời đi đến chỗ hẹn? Chẳng lẽ không thể để cảnh sát xử lý à? Gã đàn ông đó, hẳn ta điên rồi em biết không? Em cũng không chịu nghĩ xem mình liệu có bị hắn gây hại không nữa. Em có biết khoảnh khắc khi em bị đâm, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, không có cách nào tự hỏi không! Tôi không cho phép có chuyện gì xảy ra với em!!!”

Y Vận Hàm kích động hét lên. Cô không biết vì sao mình phần nộ, rõ ràng Hạ Đông Noãn làm thế là để cứu mình, nhưng trong lòng lại bùng lên lửa giận, lại tức. Không biết là giận mình vì khiến Hạ Đông Noãn phải dấn thân vào nguy hiểm, hay giận mình vì không bảo vệ được nàng, dù sao chính là giận không ngớt.

Vốn không chế tốt lắm, lại bởi một chữ mà Hạ Đông Noãn nói, xúc động nỗi sợ sâu kín nhất trong lòng, giống như một quả khí cầu căng đầy bị kim đâm một cái, cả quả khí cầu liền nổ tung.

“Em chỉ muốn cứu chị thôi, không nghĩ nhiều thế.”

Hạ Đông Noãn sắp bị thâm tình trong mắt Y Vận Hàm bao phủ, run run môi nói. Không phải vì mệt, mà chẳng biết vì lý do gì ở trước mặt Y Vận Hàm đang trong tình trạng như thế, nàng không có cách nào cao giọng nói. Ánh mắt uý khuất lại đau lòng như lòng ấy, thế nhưng lại làm nàng cảm thấy như mình thật sự làm sai. Nhưng trong lòng lại ảm đạm dào, giống như được ánh mặt trời chiếu lên cơ thể.

“Không có lần sau, em hẳn phải do tôi bảo vệ. Còn nữa... không cho phép nhắc đến từ ‘chết’!” Y Vận Hàm lặng yên nhìn Hạ Đông Noãn, giống như đưa ra một quyết định gì đó, trịnh trọng nói. Sau đó chậm rãi tới gần đôi môi bởi vì mất máu mà tái nhợt, không có huyết sắc ngày xưa kia, lại vẫn như thể như một vết son hồng trên lồng ngực mình, là bảo vật vô giá.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Một nụ hôn nhẹ nhàng điềm tĩnh, không tiến vào điên cuồng mà nhiệt liệt, chỉ có ôn nhu chiếm hữu. Nhưng trong lòng hai người lại có hàm nghĩa bất đồng. Chính là một nụ hôn ở cảnh giới khác, như vậy khẳng định đối phương là người duy nhất của mình, xác định chần chẫn như thế, trừ người kia ra sẽ không ai có thể trao cho sự cảm động và chân thật đồng dạng như vậy.

Tình yêu nhẹ nhàng lan tràn trong phòng bệnh, Y Vận Hàm đỡ đầu Hạ Đông Noãn vì nàng không thể dùng sức. Sự săn sóc và ôn nhu ấy, hoá thành tình yêu mềm mại như nước vuốt ve trái tim. Trạng thái đó hôn môi rất vất vả, nhưng Hạ Đông Noãn cũng rất hưởng thụ, giống như mọi lỗ hổng trong lòng đều được chậm rãi bổ sung, mọi cảm xúc nôn nóng đều lắng đọng.

Cái loại cam tâm tình nguyện bị ràng buộc, cam tâm tình nguyện không hề lưu luyến phong cảnh ven đường mà cảm giác chính người con gái ở trước mắt này làm cho nụ hôn trở nên thành kính, ôn hoà. Dây dưa không nở chia lìa, đầu lưỡi cùng múa, làm cho thời gian tuy ý lạng lẽ chảy xuôi giữa hai người.

Đang lúc cả hai đều say mê chìm đắm trong màn hoà hợp tươi đẹp này, đột nhiên cửa phòng bệnh bị mở ra. Ngay sau đó là thanh âm chói tai của thủy tinh rơi vỡ trên mặt đất.

Hạ Đông Noãn và Y Vận Hàm bị tiếng vỡ kia dọa sợ, trong nháy mắt tách ra quay đầu nhìn, thấy biểu tình kích động, không thể tin được tràn đầy trên mặt của quần gia, dì Cẩm.

“Đại tiểu thư...”

Di Cầm hiển nhiên bị hình ảnh hai người thâm tình hôn nhau dọa sợ. Ở trong thế giới xưa cũ của bà, hai cô gái hôn môi là chuyện kinh thế hãi tục cỡ nào, huống chi trong đó có một người vẫn là đại tiểu thư mà mình nhìn lớn lên, chăm sóc suốt hai mươi mấy năm. Sợ tới mức bà quên luôn chùi nhọ đã rửa sạch đang cầm trên tay.

“A! Di Cầm...” Hạ Đông Noãn thờ dài, vừa rồi còn vui vẻ, nay trên khuôn mặt lại dày đặc mây mù.

Nàng nhìn Y Vận Hàm “Hàm, chị về nghỉ ngơi trước đi, em...”

“Được, có vấn đề gì thì gọi chị, lúc nào chị đến cũng được.”

Y Vận Hàm ăn ý tiếp nhận lời nói của Hạ Đông Noãn. Cô hiểu nàng. Vuốt tóc Hạ Đông Noãn, ôn nhu nói, cầm tay Hạ Đông Noãn đặt bên môi mình, nhẹ nhàng hạ xuống dấu son. Cô đứng dậy, không sợ hãi nhìn di Cầm, rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

“Di Cầm, đi thu dọn dưới đất trước đi.” Hạ Đông Noãn nhìn theo bóng dáng Y Vận Hàm biến mất, suy nghĩ, cũng thấy có chút phức tạp, nhưng không một tia khiếp đảm.

Viên Cầm nhìn mặt đất bừa bãi, liền phản ứng lại. Tuy vừa rồi sững sốt ngây người, nhưng vẫn lập tức hành động, cho dù trong lòng phiền giang đảo hải, nhưng dù sao cũng ở nhà họ Hạ nhiều năm như vậy, biết có những lời, có một số chuyện dù nghe được hay nhìn thấy cũng phải coi như không nghe, không thấy.

Chẳng qua, bởi vì đối tượng là Hạ Đông Noãn, một tồn tại trước giờ vẫn giống như tiểu công chúa, cho nên mới có thể khiến cho người phụ nữ đã 50 tuổi này kinh hãi.

“Di Cầm, có phải dù rất kỳ quái, rất kinh ngạc khi chứng kiến màn vừa rồi không?”

Hạ Đông Noãn ăn nhọ đã bóc vỏ, ánh mắt loé sáng, hỏi Viên Cầm này giờ vẫn né tránh mình. Nàng có thể lựa chọn không nói gì, nhưng đây là quán gia trong nhà, là người mình tiếp xúc nhiều nhất trừ cha mẹ. Hơn nữa nếu thấy, nàng cũng không tính trốn tránh, nàng còn chưa chuẩn bị sẵn sàng để cha mẹ biết, cho nên một cửa này của di Cầm phải vượt qua.

“Đại tiểu thư, di biết mình không nên xen vào việc của người khác, không nên hỏi, nhưng mà, cô và tiểu thư Y, này... Tôi thật không biết chuyện đó là thế nào.”

“Chỉ là hai người con gái yêu nhau thôi, rất đơn giản, rất bình thường, cũng rất tự nhiên.” Khoé miệng Hạ Đông Noãn tự nhiên cong lên, bởi vì nàng nhớ lại sự bối rối khi mới gặp Y Vận Hàm và sự động tâm không thể ngăn chặn trong lòng.

“Cái gì!!! Hai người con gái?” Viên Cầm thực hoài nghi mình nghe lầm hay lắng tai, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc mà chấp nhất của Hạ Đông Noãn, trong ánh mắt tràn đầy ngọt ngào nên có khi đang yêu, Viên Cầm mới bắt đầu tin tưởng những gì mình mới nghe đều là thật.

Mấy từ như “đồng tính luyến ái” vẫn chỉ xuất hiện trên báo, cũng là từ nhạy cảm trong cuộc sống, bà cũng chỉ ngẫu nhiên nghe người ta nhiều chuyện nhắc tới, nhưng đến khi nó rõ ràng xuất hiện trước mắt, cảm giác bị đánh sâu vào, hoàn toàn dao động kinh nghiệm sống được xây dựng nên suốt mấy thập niên qua.

“Đúng vậy, di Cầm, đừng nói cho ba mẹ con biết, được không? Hiện tại con còn chưa nghĩ ra nên nói với họ thế nào.”

“Nhưng mà, đại tiểu thư à, khó nghe mà nói, di Cầm sống đến gần này tuổi rồi còn chưa tiếp xúc tình huống như vậy, nhưng di biết, này... Không được người đời ủng hộ đâu, ít nhất những người cùng thế hệ với di không có ai có tư tưởng thoáng đến thế.” Viên Cầm nhìn chằm chằm Hạ Đông Noãn mà mình nhìn từ nhỏ đến lớn thật lâu mới tận tình nói ra những lời khuyên bảo này. Bà thật lòng hy vọng mình có thể thay đổi suy nghĩ của Hạ Đông Noãn.

Chuyện này, trong mắt bà không chỉ bất bình thường, mà còn nguy hiểm. Cảnh hôn môi vừa rồi không biết bà phải mất bao lâu mới có thể tiêu hoá nổi, huống chi lão gia và phu nhân, còn phải thừa nhận con gái mình yêu một cô gái khác, đó quả thực khó hơn lên trời.

“Con biết, nhưng yêu chính là yêu, không thể lựa chọn, cũng không thể quay đầu. Di Cầm, nếu muốn đi phải chọn rồi xa chú Long, cũng không thể phải không?”

“Chuyện đó, đại tiểu thư, chuyện đó không giống, ông ấy là đàn ông mà! Nếu không, cô lại cố gắng xem, xem có thể thích con trai không.”

“Chuyện này sao có thể cố gắng được, vấn đề không phải bởi vì Hàm là nam hay nữ, mà chị ấy chính là chị ấy, mặc kệ là nam hay nữ, con đều yêu. Di Cầm, con không xin di hiểu cho tụi con, nhưng chỉ cần di đừng kể cho ba mẹ con biết, được không? Con sẽ nghĩ cách để cho bọn họ chấp nhận con và Hàm, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc.”

Hạ Đông Noãn cảm thấy buồn cười, việc này sao có thể cố gắng? Chuyện tình cảm nếu có thể cố gắng thì sẽ không xuất hiện nhiều người si tình phức tạp đến thế. Mà một người si tình như mình, không thể không có Y Vận Hàm.

“.....”

“Di Cầm, được không, di nhận lời con đi mà!”

“Đại tiểu thư, không phải di không muốn nhận lời con, nhưng mà, chuyện này di Cầm gần này tuổi không chấp nhận được! Khẳng định lão gia và phu

nhân cũng không thể!”

“Di Cầm, không phải con muốn đi chấp nhận, đi chỉ cần làm bộ như mình không biết là được rồi, chuyện đó cứ để con gánh vác, cho dù sau này ba mẹ con phát hiện, con cũng sẽ nói đi không biết!”

“Nhưng đi biết mà, đi không thể trở mặt nhìn con nhảy vào hố lửa!”

“Nếu giờ đi nói ra, chính là đẩy con vào hố lửa! Chia rẽ uyên ương, tội lỗi lắm đó!”

“Đại tiểu thư, cô đừng làm khó tôi mà, phu nhân muốn tôi báo cho bà ấy mọi tình hình của cô!”

“VẬY ĐI RỒT CUỘC CÓ ĐỒNG Ý KHÔNG, NẾU ĐI KHÔNG NHẬN LỖI, VỀ SAU CON SẼ LẤY NƯỚC MẮT RỬA MẶT, KHÔNG ĂN KHÔNG UỐNG KHÔNG NGỦ, TRỰC TIẾP ĐƯA VÀO PHÒNG CẤP CỨU, ĐI NHẮN TÂM SAO? ĐI NỖ LÒNG NÀO? KHÔNG PHẢI ĐI NÓI ĐÃ SỚM COI CON NHƯ CON GÁI RUỘT CỦA MÌNH CÒN GÌ?”

“A... này... chính vì coi con như con gái ruột nên mới sốt ruột đó thôi!”

“Di Cầm, con biết đi rất tốt với con, nhưng hiện tại con không xa chị ấy được, xa chị ấy rồi con sẽ chết mất!” Hạ Đông Noãn kéo tay Viên Cầm làm nũng, mỗi lần làm nũng đều có thể khiến di Cầm thuận theo ý mình.

Viên Cầm nhìn vẻ mặt uỷ khuất đáng thương của Hạ Đông Noãn, tâm lại không cứng rắn nổi, nghĩ nghĩ, cũng hiểu hiện tại không nói được gì, đành phải gật gật đầu.

“Kia đại tiểu thư, cô nhận lời tôi, gấp gỡ mấy cậu con trai nhiều hơn một chút. Đàn ông con trai trên thế giới này nhiều như vậy, không cần nhất thiết phải chọn con gái, cô nói phải không?”

“Được rồi được rồi, con biết mà, con sẽ cố gắng.”

Nhìn Viên Cầm gật đầu, lòng Hạ Đông Noãn cũng buồn lòng, về phần đề nghị kia thì cứ vào tai phải lại ra tai trái thôi, dù sao nói cố gắng đi gấp, cuối cùng kết quả thất bại cũng không phải lỗi của mình.

Viên Cầm nhìn Hạ Đông Noãn chỉ trả lời mình cho có lệ, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, trong đầu vẫn là cảnh hai người hôn nhau đối với bà mà nói rất đáng sợ mà bà nhìn thấy khi mới đẩy cửa vào kia, dù thế nào cũng cảm thấy hết hồn. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện nằm viện còn một thời gian, mình có không ít cơ hội phải giả bộ như mù, Viên Cầm đột nhiên hối hận mình nhận lời. Điều này có khác gì mình thành đồng lõa, phải, một người đồng lõa bị hiếp bức, rất không tình nguyện.

Hạ Đông Noãn cao hứng lấy đi động, cố sức nhấn một tin: “Thu phục rồi! Buổi tối tới chỗ em lấy ngôi sao may mắn nhé.” cho Y Vận Hàm, còn mình thì vui tươi hơn hờ nằm trên giường tiếp tục ăn nho, nghe nói rất có lợi cho việc lành vết thương. Từng trái từng trái, ngọt ngào ăn ngon cực.

Tuy Y Vận Hàm không hiểu cái gì gọi là “ngôi sao may mắn”, nhưng vừa tưởng tượng cảnh Hạ Đông Noãn cầm đi động liền cảm thấy buồn cười. Đợi đến tối đến phòng bệnh của Hạ Đông Noãn mới phát hiện cái gọi là “ngôi sao may mắn” thì ra là một sợi lắc tay. Có lẽ đã trải qua mới có thể cảm thấy thứ gì cũng trân quý. Một sợi lắc tay vốn không quá xuất sắc, hiện tại rơi vào mắt lại cũng mê người đến thế.

Y Vận Hàm lại thành thực bị cảm động một phen, đôi lấy vô cùng thân thiết động tay động chân với Hạ Đông Noãn, thẳng đến khi Hạ Đông Noãn phải kêu to xin ngoan dung, làm cho di Cầm đứng trên hành lang mặt đỏ tai hồng, thật sự nghe không được, ăn không tiêu đẩy cửa vào thì cô mới dừng lại trò đùa dai của mình.

Mấy ngày sau, mỗi lần Y Vận Hàm đến thăm Hạ Đông Noãn đều cảm thấy sau lưng mình có một đôi mắt đầy phẫn nộ, ngoài đầu nhìn sẽ thấy bộ dáng không được tự nhiên lại tức giận của di Cầm, buồn cười cực. Cô cũng không so đo, phát hiện bác gái trung niên này thật sự rất đáng yêu, không dám nói không thể nói đành phải nghẹn lại, dùng ánh mắt để thảo phạt, mười phần giống phiên bản đáng yêu của Dung ma ma trong “Hoàn Châu cách cách”.

Vì không phải chịu khổ, mấy ngày sau ngoài ý muốn có thêm một tỷ muội Quê ma ma đồng bệnh tương liên, đó chính là di Phương tới để chăm sóc Y Vận Hàm. Bất ngờ phát hiện chuyện này, Viên Cầm nhìn vẻ mặt kinh hoàng của tiểu Phương kia mà đặc ý cực kỳ, thật giống như kiều ngạo lúc ấy phản ứng của mình không thái quá như thế, bình tĩnh hơn tiểu Phương nhiều.

Đôi trẻ có hai toà núi để dựa vào, thật ra lại càng không thêm kiềng dè. Khi Hạ Đông Noãn có thể xuống giường, hai người đi trong vườn hoa của bệnh viện, ngồi trên ghế, sờ sờ cái tay nhỏ bé, hôn hôn cái miệng xinh xinh. Mỗi lần bị Viên Cầm bắt gặp, có thể từ trên mặt bà nhìn được vẻ thống khổ khóc không ra nước mắt cộng thêm như bị táo bón, giống như đang nói: “Tiểu tử tông, cô không thể kiềm chế một chút được à!”

Chẳng qua hai người cũng không dám lớn mật làm quá, chỉ hưởng thụ những ngày nghỉ hiếm hoi cùng những ngày thư thái hiếm có thể dính lấy nhau, cho dù ở bệnh viện cũng vui vẻ như một đôi chim câu liên cánh.

Thời gian Y Vận Hàm xuất viện sớm hơn Hạ Đông Noãn nhiều ngày, nhưng bởi vì Hạ Đông Noãn cứu mình, chỉ bằng lý do này nói với Y Thịnh, cũng danh chính ngôn thuận được cho phép tiếp tục ở lại bệnh viện chăm sóc Y Vận Hàm. Mà di Phương lại như trút được gánh nặng, đồng tình nhìn Viên Cầm, dù sao mình cũng đã thoát ly biển khổ, có thể nhắm mắt làm ngơ, nếu không cứ tiếp tục theo dõi hai người đó, trái tim già nua của mình thêm mấy tháng nữa cũng ăn không tiêu.

Nhưng có những bí mật, không biết khi nào thì trở thành công khai, dù sao Diễm Chiêu Môn* còn có thể phát sinh, đã nói lên bí mật gì đó cũng không đáng tin cậy. Một ngày nào đó giấy sẽ không gói được lửa.

(*Điểm Chiều Môn: chỉ các vụ scandal ví dụ như về tình dục, bị tung clip ảnh nóng.)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Hạ Đông Noãn được Y Vận Hàm cùng đi chung về căn nhà ấm áp đáng yêu. Viên Cầm cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, về nhà rồi có xảy ra chuyện gì cũng sẽ không liên quan đến mình, mấy ngày qua nói dối không ít, khi báo cáo với phu nhân, cố ý bỏ qua chuyện của đại tiểu thư và Y tiểu thư, toàn thân vẫn trong trạng thái căng thẳng cao độ, nói cái gì cũng phải lưu ý trăm lần.

Viên Cầm cảm thấy mình sống đến gần đây tuổi cũng chưa từng một mối tâm thần như vậy, hiện tại nhìn căn biệt thự rộng lớn này miễn bản thân thiết biết bao. Ngay cả hành vi ôm nhau thật lâu của hai người kia rơi vào mắt cũng không chối mắt như khi ở bệnh viện.

Chẳng qua vừa bấm chuông, người giúp việc mở cửa rồi, người đầu tiên nhìn thấy chính là Diệp Văn Phương đang ngồi trên ghế sofa đẹp đẽ quý giá, khí thế và khí chất kia tuyệt đối như mây bay chiến đấu của lão Phật gia. Ba người đều cả kinh.

“Mẹ?!”

“Phu nhân?!” Hai người bật thốt.

“Sao thế, mọi người nhìn thấy tôi kinh ngạc đến vậy cơ à?” Ánh mắt Diệp Văn Phương lướt qua, không buông tờ báo trên tay xuống, nhưng tầm mắt lại hơi dừng trên người Y Vận Hàm trong chốc lát, có chút thâm ý nhìn nhìn, nụ cười tiêu chuẩn trên mặt lại vẫn không hề biến đổi.

“Phu nhân, tiểu thư, tôi đem hành lý lên phòng trước.” Viên Cầm ở Hạ gia nhiều năm như vậy, vừa thấy thần sắc Diệp Văn Phương liền biết không khí không đúng. Phu nhân nghiêm túc như thế, vậy chứng tỏ có người sắp bị khai đao, mình vẫn nên đi trước để giữ toàn thân. Cụp mi buông mắt nói, nhìn thấy Diệp Văn Phương gật gật đầu, liền như được đại xá, nhanh như chớp cầm hành lý lên lầu.

“Mẹ, ha ha, sao trở lại cũng không nói một tiếng, có mệt không? Cũng không tới bệnh viện đón con nữa?”

Hạ Đông Noãn lập tức sấp lại làm nũng, trong giọng nói lộ vẻ oán trách, chỉ là trong lòng cũng rất kỳ quái khi mẹ luôn thích trò chuyện với mình tại sao lại không nói một câu nào đã về, quanh thân còn tràn ngập áp suất thấp như vậy, rất làm cho người ta sinh nghi.

“Hắn con cũng không hy vọng mẹ tới bệnh viện đón con mà.”

Tuy nói với Hạ Đông Noãn, ánh mắt lại nhìn Y Vận Hàm. Một câu không nặng không nhẹ, lại làm cho trong lòng hai người đồng loạt như trùng xuống, mặt Hạ Đông Noãn lập tức như dài ra. Trong lòng Y Vận Hàm như nghiêng trời lệch đất, trên mặt lại không biểu hiện mấy may.

“Mẹ, mẹ nói gì thế?! Sao con lại không hy vọng mẹ đến chứ!”

Hạ Đông Noãn không biết Diệp Văn Phương rốt cuộc đã biết những gì, cũng không biết rốt cuộc bà biết đến mức nào, đành phải nói lảng đi.

“Được rồi, không có gì, vết thương trên lưng đỡ hơn chưa? Hiếm khi tiểu Hàm đến đây, cùng ăn cơm tối nhé.”

Hạ Đông Noãn nhìn Y Vận Hàm, nhẹ nhàng lắc đầu: “Tốt hơn nhiều ạ, nhưng mà chị, chị Hàm hình như có hẹn rồi, phải không?”

“Dì Diệp, tôi nay con có hẹn rồi ạ, ngại quá, đề lần sau được không ạ?”

“Hẹn bạn trai à?”

“Về nhà ăn bữa cơm với ông thôi ạ, đã lâu rồi không gặp, cũng nên về gặp người nhà.”

“Vậy dì cũng không giữ con lại, lần sau đến đi, không cần hẹn trước, ăn bữa cơm với dì và chú, cả tiểu Noãn nữa.”

“Đó là chuyện đương nhiên mà, nếu tiểu Noãn đã về nhà an toàn, con cũng nên đi.”

“Được, dì không tiễn, để tiểu Vương đưa con về.”

Diệp Văn Phương cầm điện thoại bên cạnh, lẹ tay gọi, dặn dò tài xế tiểu Phụng, coi như không phát hiện về mặt nguyên bản muốn từ chối của Y Vận Hàm, lời tuy hàn huyên khách khí, nhưng ngữ khí lại không có ý giữ khách chút nào. Diệp Văn Phương lạnh nhạt như thế tựa như biến thành người khác,

dưới ánh trăng cường đại, tất cả mọi người có chút nhấp nhô như ngồi trên bàn chông.

Y Vận Hàm lo lắng nhìn Hạ Đông Noãn vừa khỏi bệnh, còn hơi tái nhợt, rất lo lắng để nàng một mình đối mặt với Diệp Văn Phương đang toả ra khí tức đáng sợ, tuy người đó là mẹ em ấy. Nhưng mình cũng không có cách nào, đành phải miễn cưỡng cười gật gật đầu, tạm biệt hai người.

“Mẹ, để con đi tiễn một chút, chị Hàm.”

“Đi đi.” Diệp Văn Phương gật gật đầu, trên mặt nở nụ cười bí hiểm, Hạ Đông Noãn trong lòng rồi muốn chết, vội vàng đứng dậy, vọt tới bên cạnh Y Vận Hàm.

Hai người như đứng ngồi không yên đi tới cửa, một chiếc xe hơi xa hoa đã dừng ở cổng lớn, hai người chậm rãi thông thả đi ra.

“Noãn, nhớ kỹ, nếu mẹ em biết, đừng cãi cố, có yêu cầu gì cũng cứ đồng ý đi, nếu không bị giam lỏng sẽ khó chịu lắm. Chúng ta không cần tranh cãi thiệt hơn.”

“Hàm, chị cảm thấy đây chỉ là tranh cãi thôi à? Một ngày nào đó chúng ta phải làm cho ba mẹ chấp nhận.” Hạ Đông Noãn có chút quyết tuyệt nói.

“Hiện giờ chị không tranh luận với em vấn đề này, nhưng nghe lời chị một lần được không? Giờ thời cơ còn chưa tới.”

“.....Được.”

Hạ Đông Noãn nhìn sự kích động trong mắt Y Vận Hàm, đau lòng gật đầu, nàng có trực giác nếu mẹ của mình không có căn cứ chính xác thì sẽ không làm như vậy, mà mọi việc đều nhất định sẽ ở dưới sự kiểm soát của bà. Nàng hiểu mẹ của mình, thủ đoạn một kích tất trúng, không đạt được mục đích không thôi đó, không phải nàng chưa từng thấy qua.

Nhưng nàng không nói cho Y Vận Hàm biết, cũng không kịp nói. Dự cảm không lành lan tràn trong lòng, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười trấn an, muốn Y Vận Hàm an tâm. Khuôn mặt như yêu nghiệt này vẫn thích hợp với nụ cười sung sướng can rở hơn, không thích hợp với vẻ u sầu lo lắng hiện tại.

“Vậy là tốt rồi, chị chờ em.” Y Vận Hàm nghe câu trả lời khẳng định của Hạ Đông Noãn mới thư thái đáp lại một nụ cười. Nhẹ nhàng nắm tay Hạ Đông Noãn, hứa hẹn. Trải qua chuyện bất cóc, Y Vận Hàm đã sớm không còn e ngại gì, việc e ngại duy nhất chính là mất đi Hạ Đông Noãn, đó mới là cảm giác như khoét một miếng thịt trong tim.

Hạ Đông Noãn nhìn Y Vận Hàm đi được một bước lại ngoái lại đến bên xe ô tô, kéo cửa kính xuống, nhìn Hạ Đông Noãn. Cũng không biết vì sao, trong lòng Hạ Đông Noãn cứ run rẩy, giống như đây là lần gặp mặt cuối cùng, có cảm giác biệt ly làm người ta khó có thể chịu được. Nàng vẫn nhìn theo cho đến khi chiếc xe biến mất trong tầm mắt mình, nụ cười giả vờ treo trên mặt mới rũ xuống.

Những gì sắp nghênh đón nàng chỉ sợ không đơn giản, với hiểu biết của nàng về mẹ mình, nếu mẹ đã biết chuyện, như vậy hôm nay chính là một đường ranh giới rõ ràng, không phải mình hoà hiệp thì là mẹ nhượng bộ. Nhưng làm thế nào để đạt được mục đích của mình, Hạ Đông Noãn không nắm chắc chút nào, thật giống như thỏ trắng nhỏ và lão hổ, không có một chút phần thắng.

Hạ Đông Noãn chưa bao giờ cảm thấy bước chân nặng nề đến vậy, đi bước một tiến vào căn nhà ấm áp từng là bến bờ che gió chắn mưa cho mình, chỉ là lúc này lại cảm giác được cơn rét lạnh đáng sợ trước nay chưa từng có. Nàng cố gắng đè nén kích động trong lòng, đi vào.

“Tiểu Noãn à, vào phòng khách đi.”

“Dạ, được.”

Diệp Văn Phương nhìn con gái mình, sao bà lại không biết, con gái chính mình nuôi lớn đương nhiên mình hiểu hơn bất kỳ ai. Con bé này mỗi khi căng thẳng sẽ không ngừng sờ lỗ tai, mà theo nàng từ cửa đi đến sofa, tay lại không hề buông tai ra. Đang ở Mỹ lại bị nội dung đáng sợ của một cuộc điện thoại gọi về, rồi biết một chuyện làm cho mình giật mình đến không thể chấp nhận. Lớn đến ngần này tuổi, gặp qua nhiều trường hợp đến vậy, cho tới giờ đều là đã lường trước, lại cũng không thốt thòm không yên lòng bằng một lần nói chuyện trên điện thoại đó. Nhưng dù sao bà cũng là Diệp Văn Phương, dù sao đã đi đường nhiều đến thế, bà cũng nên cho tiểu Noãn cơ hội giải thích.

Hạ Đông Noãn đi theo phía sau Diệp Văn Phương, trong lòng thiên nhân giao chiến, ngàn ngừ nói biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nhưng hiện tại nàng hoàn toàn không nắm giữ được tình hình của mẹ mình. Có một khác, nàng rất muốn đi tìm Y Vận Hàm trở lại, cho dù chỉ đứng bên cạnh mình như một con rối gỗ cũng có thể làm cho mình an tâm hơn một chút.

Thì ra, mình không dùng cảm như mình vẫn tưởng.

“Tiểu Noãn, vết thương trên lưng còn đau không?”

Diệp Văn Phương kéo Hạ Đông Noãn lại, ngồi trên sofa trong phòng khách, nhẹ nhàng vén áo của nàng lên, đến khi nhìn thấy vết sẹo rõ ràng kia vẫn nhìn không được đau lòng.

“Mẹ, không có việc gì, cũng không đau, chỉ là lâu rồi không tắm rửa, con thấy ghê chết được.”

“Bây giờ còn chưa thể chạm vào nước, chờ lành thật sự mới có thể tắm. Lần sau nếu lại để ba mẹ lo lắng, ba mẹ sẽ nhốt con trong nhà không cho con ra ngoài.”

“Ai nha, sẽ không sẽ không đâu mà.”

“Ừ, tiểu Noãn, con có chuyện gì muốn nói với mẹ không?”

“...Chuyện gì, muốn nói chuyện gì cơ? Không có gì ạ.”

“Thật sự không có sao?”

Diệp Văn Phương nhìn con gái mình, lúc nghe Hạ Đông Noãn nói không có việc gì, lần đầu tiên bà cảm thấy đứa con gái mà mình vẫn nghĩ chưa trưởng thành đã có thể giới của riêng mình, không còn giống ngày trước chuyện gì cũng chia sẻ với mình, Khoảnh khắc đó, lòng bà có chút chua xót.

“Mẹ, mẹ muốn biết gì à?” Hạ Đông Noãn trong lòng trống rỗng, lớn tiếng hỏi.

“Con cảm thấy mẹ cần biết gì? Con không tính giải thích với người mẹ đã sinh thành dưỡng dục con vì sao lại tự dấn thân vào nguy hiểm, vì cái gì lại làm một chuyện không hợp với tính cách con như vậy à? Mẹ cũng không ngốc đâu!”

“Đó, lúc ấy tình huống khẩn cấp quá mà thôi! Lúc đó con cũng không nghĩ cần thận, kỳ thật giờ nghĩ lại con cũng sợ, về sau con sẽ không xúc động như thế nữa, mẹ yên tâm đi.” Hạ Đông Noãn quyết định, nếu Diệp Văn Phương không lấy ra chứng cứ, mình cứ đánh Thái Cực là được rồi.

“Tiểu Noãn, giờ con còn học được dấu điểm mẹ, mẹ không đáng tin tưởng, làm con cảm thấy đáng sợ đến thế à?”

Nghe thế, Hạ Đông Noãn thật sự bị xúc động, trong nháy mắt nàng thật sự muốn nói ra quan hệ của mình và Y Vận Hàm, hy vọng được mẹ ủng hộ và chúc phúc. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cố nén xuống.

“Con dấu mẹ gì cơ?”

“Aish, vậy con nói đi, con và tiểu Hàm có quan hệ gì?” Diệp Văn Phương giờ khắc này xem như có chút tin tưởng vào tính chân thật của sự việc, dù sao Hạ Đông Noãn giấu đầu hở đuôi quá nhiều, dấu vết nói dối rất rõ ràng, mà về mặt kia không cần phải nói chính là có chuyện gạt mình, tâm không tự giác nổi lên phần nộ.

“Thì, quan hệ cô trò, hiện tại cũng có quan hệ bạn bè thôi.” Hạ Đông Noãn nói ra một hơi, mặt hơi đỏ lên, nàng rất ít khi nói dối, vừa nói dối, mặt sẽ không chịu không chế.

“Đến giờ con còn nói vậy?! Con thật sự cho rằng mẹ sẽ tin con và tiểu Hàm chỉ có quan hệ đơn giản như thế?”

“Thì chính là quan hệ đơn giản như vậy thôi mà! Cứu chị ấy là vì lúc ấy tình huống khẩn cấp không kịp nghĩ nhiều thôi!”

“Tiểu Noãn à, con nói vậy làm mẹ rất thất vọng, mẹ còn không biết nói chuyện này thế nào, trong khoảng thời gian này con cứ ở nhà trước đã, mẹ sẽ để vệ sĩ trông chừng con, trước hết con không cần liên lạc với bên ngoài.”

Diệp Văn Phương cường chế tức giận, lạnh như băng nói. Bà có thể cung chiều Hạ Đông Noãn đủ thứ, để nàng có được bất cứ thứ gì nàng muốn, nhưng không có nghĩa sẽ tán đồng nàng làm ầu.

“Cái gì!!!”

Diệp Văn Phương ấn mấy phím trên di động, mấy người đàn ông đi tới.

“Các anh trông chừng tiểu thư, đừng để con bé ra ngoài, cũng không để nó liên lạc với bất kỳ ai.”

“Mẹ!!! Mẹ làm gì vậy??? Giam lỏng con??? Mẹ cần gì làm thế chứ?”

Hạ Đông Noãn hoàn toàn không ngờ sự tình sẽ phát triển mãnh liệt như thế, khoa trương như vậy, hoàn toàn không giống tác phong của mẹ. Nàng siết chặt nắm tay, điên cuồng vận vẹo, tác động đến miệng vết thương, lại rên rỉ mấy tiếng.

“Mẹ!!! Mẹ nói rõ ràng đi, chết tiệt! Tình huống gì đây chứ???”

“Gọi đi Cẩm lại đây, tôi có chuyện muốn hỏi, thuận tiện bảo đi ấy nấu mấy món cho tiểu Noãn bồi bổ. Đưa con bé về phòng.”

“Rõ.”

Diệp Văn Phương vung tay áo, không nhìn ánh mắt kinh ngạc của Hạ Đông Noãn, trực tiếp nói với mấy gã đứng sau lưng, trong lòng cũng như vỡ nát cả bình ngũ vị.

Chương 73

Diệp Văn Phương nhìn bức ảnh gia đình treo trên tường từ nhỏ đến lớn mà hàng năm đều kiên trì chụp. Từ khi bà và Hạ Lập quen nhau rồi yêu nhau, kết hợp môn đăng hộ đối, một năm sau thì sinh ra Hạ Đông Noãn. Thời điểm ấy Hạ Đông Noãn mới nhỏ như chú mèo con, nhưng cảm giác trong lòng cũng đã biến hoá nghiêng trời lệch đất.

Sinh mệnh trẻ tuổi năm đó kết hợp với nhau tạo nên một sinh mệnh hoàn toàn mới, cho tới giờ Diệp Văn Phương cũng có thể nhớ lại cảm giác vui sướng khi hai tay ôm Hạ Đông Noãn lúc ấy là thế nào. Cảm giác trở thành một người mẹ quả thực không thể dùng lời nào hình dung được.

Mà sự xuất hiện của Hạ Đông Noãn, làm cho gia đình đã ấm áp càng thêm nồng đậm, người một nhà bình an, thuận thuận lợi lợi trải qua cuộc sống vô ưu vô lo. Bà và Hạ Lập tuy chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng vẫn duy trì một phần tình yêu đắm say hết sức chân thành, mà sự cung chiều đối với Hạ Đông Noãn lại tăng lên theo năm tháng.

Bà cảm tạ trời xanh trao cho mình một tiểu thiên sứ, chỉ cần vừa thấy Hạ Đông Noãn, mọi phiền não ưu sầu đều có thể bỏ qua một bên.

Con cái nhà người khác không hiểu chuyện, tựa hồ chuyện đó cho tới giờ cũng không xuất hiện ở Hạ Đông Noãn. Con bé luôn có thể tự quản bản thân mình, cho dù cha mẹ có dung túng nằng vô pháp vô thiên thế nào, nằng cũng đều có thể nhận thức được việc gì có thể làm, việc gì không thể. Tuy Hạ Đông Noãn nhìn qua không để bụng cái gì, nhưng như vậy càng làm cho Diệp Văn Phương cảm thấy tiểu Noãn kỳ thật là một đứa trẻ trưởng thành sớm.

Thẳng đến khi bà nhận được một giọng già nua mà uy nghiêm gọi điện thoại tới, thẳng đến khi bà thấy tình cảm bất thường của tiểu Noãn và tiểu Hàm bị phơi bày ở trước mặt mình, cảm giác đau lòng mới trong nháy mắt ủa vào nội tâm. Sự đau lòng ấy lại càng gia tăng khi Hạ Đông Noãn trốn tránh giấu diếm.

Đây là một nghịch lý, một mặt, bà hy vọng Hạ Đông Noãn có thể thẳng thắn thành khẩn với mình, có thể vẫn như dĩ vãng mọi năm, Hạ Đông Noãn vẫn là Hạ Đông Noãn của mình, nhưng lại sợ Hạ Đông Noãn nói ra sự thật mà mình không chống đỡ nổi. Nhưng một mặt khác lại muốn né tránh một sự thật tựa hồ đã thành kết cục đã định, cứ hy vọng hết thảy đều là giả.

Làm một người mẹ, bà không thể không lo lắng cho tương lai của con mình, chuyện kinh thế hãi tục đó, mãi cho đến hiện tại, nghĩ đến thôi mà tim bà vẫn nhin không được khản trương. Thật giống như một tin tức có tính bùng nổ, làm cho trái tim không thể trấn định.

“Phu nhân, bà tìm tôi?”

Viên Cẩm bị vệ sĩ kêu lên, nhìn Hạ Đông Noãn bị kéo đưa vào phòng, trong lòng cũng bất ổn, phỏng chừng bà chủ đã biết ngọn nguồn. Trong lòng không sợ hãi, ngược lại sinh ra vài phần đồng tình, chuyện này nếu đặt trên người mình, phát hiện con gái mình như vậy, chỉ sợ sẽ không bình tĩnh hơn nhiều. Mà nếu mình là tiểu Noãn, có lẽ trong lòng cũng không biết phải làm sao mới tốt.

“Chị Cẩm, lại đây ngồi đi.”

“Ừ.”

Viên Cẩm cũng xem như người có tuổi ở Hạ gia, bị mời ngồi cũng không từ chối quá, ngồi xuống chiếc sofa đơn cách Diệp Văn Phương gần nhất.

“Chị Cẩm, một chuyện khi tiểu Noãn ở bệnh viện, tôi nghĩ chị là người rõ ràng nhất. Làm mẹ như tôi cũng quả thực quá thất bại, con gái gây ra chuyện lớn đến thế, tôi cũng không có cách nào ở bên cạnh nó, là tôi xem nhẹ tiểu Noãn cho nên mới để nó có cơ hội đi lầm đường. Cũng đều tại tôi, không biết con bé có cảm thấy tôi và ba nó không yêu nó đủ nhiều không.”

“...Phu nhân, đại tiểu thư tuyệt đối sẽ không nghĩ như vậy, cô ấy vẫn rất hiểu cho hai người mà. Đừng nhìn tiểu thư một bộ không thèm để tâm gì, kỳ thật chuyện gì cô ấy cũng đều xem trong mắt, biết trong lòng. Bà đừng lo lắng, thân thể đại tiểu thư hồi phục không tệ, bác sĩ nói vết sẹo kia đến lúc đó làm trị liệu bằng laser thì sẽ không nhìn thấy nữa.”

Viên Cẩm an ủi Diệp Văn Phương, người phụ nữ vẫn mạnh mẽ rồi cuộc cũng có mặt yếu ớt tổn thương như thế. Quả nhiên, làm cha mẹ, con nhỏ chính là sợi tơ vương bận ở chỗ sâu nhất trong lòng, vừa kéo một cái liền thương gân động cốt. Chị là, Viên Cẩm cũng biết, mình dù sao cũng chỉ là người ngoài, bà coi như không nghe ra ý ngầm ám chỉ trong lời bà chủ, chỉ nói mấy lời an ủi.

“Chị Cẩm, chị đừng gạt tôi, chuyện của tiểu Noãn và tiểu Hàm tôi đều biết, chị nói thật với tôi đi. Tôi biết nhất định tiểu Noãn muốn chị giữ im lặng, nhưng tôi là mẹ con bé, tôi có quyền được biết.”

“Phu nhân, chuyện này...”

Viên Cẩm có chút khó xử, nếu bà chính miệng nói ra, chỉ sợ về sau sẽ bị tiểu Noãn trách chết mất, nhưng nếu không nói, việc này cũng không phải do mình không chế, cho dù không nói, nhất định phu nhân cũng có cách biết được chuyện bà ấy muốn biết.

“Tôi nghe đây.”

“Hai đứa nó cũng không có gì.”

“Chị Cẩm, chẳng lẽ ngay cả chị cũng gạt tôi sao? Tôi chẳng hề không có tư cách biết rõ cuộc tiểu Noãn rơi vào tình huống gì? Ngay cả hiện tại con bé yêu ai, ai yêu nó tôi cũng không có tư cách biết sao?”

Diệp Văn Phương có chút không khống chế được cảm xúc, làm một người mẹ, bị lừa gạt, không được tin tưởng tựa hồ khổ sở đến khó có thể chấp nhận. Một mình Hạ Đông Noãn đã như thế, ngay cả Viên Cẩm mà mình quen biết tin tưởng nhiều năm cũng như vậy, cảm giác như bị vứt bỏ sâu sắc cuốn lấy Diệp Văn Phương, làm cho bà tức không thở nổi.

“Không phải không phải. Phu nhân, không phải như thế.” Viên Cẩm suy nghĩ, dù gì thì cũng là mẹ của đại tiểu thư, vô luận thế nào thì bà thật sự cũng cần biết.

“Vậy chị nói đi.”

“Phu nhân, kỳ thật cũng không nghiêm trọng như bà tưởng đâu, tiểu Noãn hẳn còn nhỏ, không biết yêu là gì cho nên mới có thể đem sự sùng bái đối với Y tiểu thư trở thành tình yêu, chỉ cần khuyên bảo thì nhất định sẽ không thành vấn đề.

“Xem ra chuyện này là sự thật. Tôi ở nước ngoài mấy năm nay, cũng chứng kiến không ít trai lẫn gái giống thế, nhân viên ở văn phòng công ty bên Mỹ cũng không hiếm thấy, nhưng tiểu Noãn, này, tôi thật sự không ngờ. Sao lại sẽ là tiểu Noãn? Nếu đổi lại là ai khác tôi cũng đều có thể chấp nhận, nhưng đó là con gái tôi, tôi dù có bị nói là ích kỷ thì cũng không có cách nào chấp nhận.”

“Chuyện đó, phu nhân, bà cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, tìm thời gian tâm sự với đại tiểu thư đi, nói không chừng có thể cứu cô ấy về, hơn nữa, đại tiểu thư từ nhỏ đến lớn luôn nghe bà nói, nhất định sẽ có hiệu quả.”

“Hy vọng như thế, được rồi, chị đi xuống đi, để tôi cẩn thận nghĩ lại.”

Diệp Văn Phương về mặt ủ rũ nói, Viên Cẩm đi rồi, bà ngắm ảnh chụp gia đình tương thân tương ái, nhớ tới thứ tình yêu không được dư luận công nhận, nhớ tới biểu tình thương tâm bất lực mà kinh ngạc của tiểu Noãn, nhớ tới tình yêu trao đổi qua ánh mắt của hai người đó. Hết thấy hết thấy đều làm cho người làm mẹ đã qua tuổi trung niên này vui mặt thật sâu vào lòng bàn tay.

Cuối cùng bà gọi cho Hạ Lập, một người phụ nữ dù có mạnh mẽ đến đâu cũng cần một vòng tay, một bờ vai để dựa vào. Giờ khắc này Diệp Văn Phương lại bất lực không biết làm sao đến thế.

Hạ Đông Noãn bị kéo vào trong phòng, hai người vệ sĩ to như con gấu đứng trước cửa, mọi cửa sổ và cửa ra vào đều bị khoá, nàng gào thét kiểu gì cũng thử qua, nhưng hai người ngoài cửa lại làm như không nghe thấy gì, không phản ứng chút nào.

Nàng thất bại bất đắc dĩ ngồi trên giường công chúa tư tưởng của mình, bị sự kiện đột ngột phát sinh này hoàn toàn làm cho như nằm trong mộng. Ngay cả cơ hội đàm phán cũng không cho đã giam lỏng mình, rốt cuộc sao lại thế. Trong lòng Hạ Đông Noãn bất giác sinh ra oán hận không lý do.

Nàng sờ soạng trên người, di động để trong túi ở phòng khách, dây điện thoại bàn bị rút ra, không có cách nào liên lạc bên ngoài, mình giống như chú chim hoàng yến bị nuôi trong lồng. Nỗi phiền muộn khi mất đi tự do làm cho Hạ Đông Noãn chậm chậm đi qua đi lại, mỗi một giây như bị kéo dài thành một phút, chỉ ngắn ngủi mấy phút, Hạ Đông Noãn đã xúc động muốn phát điên.

“Đại tiểu thư, đây là canh gà, phu nhân nói tôi nấu cho cô, để bồi bổ thân thể.”

Viên Cẩm bưng bát canh gà mới hầm xong ở trong bếp, bưng vào phòng Hạ Đông Noãn, lại thấy Hạ Đông Noãn ngây ngốc ngồi đầu giường, trên mặt không ngờ vương đầy nước mắt. Dù cho lúc đau đớn nhất khi vết thương bắt đầu lên da non, Viên Cẩm cũng chưa từng thấy Hạ Đông Noãn bất lực lại thương tâm như thế, mà hiện tại nàng lại lặng yên khóc không một tiếng động, làm cho người ta đau lòng.

“Ôi chào, đại tiểu thư, cô, cô khóc làm gì? Đừng khóc đừng khóc mà.”

Viên Cẩm đặt canh gà xuống, rút mấy tờ khăn giấy, đau lòng đi qua.

Hạ Đông Noãn lẳng lặng lau nước mắt, nàng không hiểu cách làm của mẹ mình, không hiểu vì sao sự việc lại biến thành như vậy một cách nhanh chóng đến thế, không rõ câu nào mình nói lại làm cho mẹ đưa ra quyết định đáng sợ đó. Nàng luôn là người không hay biểu lộ cảm tình chân chính của mình, nhưng lúc này, lại ứa khuất sâu đậm. Nàng hung hăng cắn chặt môi dưới, không để mình phát ra tiếng khóc.

“Đại tiểu thư, cô làm thế phu nhân sẽ đau lòng lắm.”

Viên Cẩm cầm khăn tay lau mặt cho Hạ Đông Noãn, lại phát hiện càng lau nước mắt càng chảy ra mãnh liệt, làm cho bà không biết phải làm sao.

“Đừng khóc, không sao cả không sao cả.”

“Hu hu hu, di Cẩm!” Hạ Đông Noãn nhìn di Cẩm đã chăm sóc cho mình từ nhỏ đến lớn, rốt cuộc nhìn không được, ôm lấy bà. Mọi cảm xúc bất bình đều bộc phát: “Sao mẹ con có thể làm vậy chứ? Sao có thể làm vậy, ngay cả nói cũng không nói liền nhốt con lại, di động cũng không đưa cho con. Mẹ không thể làm như vậy, đó là phạm pháp đi biết không?! Bà ấy làm vậy làm phạm pháp!”

Hạ Đông Noãn đúng là vẫn rất lì lợm, không thể làm như không có chuyện gì xảy ra. Tính tình ít quan chuyện của nàng đều bởi vì không bận tâm, nhưng mẹ và Hàm đều là tình cảm không thể dứt bỏ. Dù có bình tĩnh đến đâu cũng không có cách nào không rối bời, không thể không phát điên như bị tâm thần.

“Ngoan nào, ngoan!”

“Hu hu hu, con muốn gặp Hàm, con muốn gặp chị ấy, con đã hứa với chị ấy tối sẽ gọi cho chị ấy, nếu không chị ấy sẽ nghĩ con không cần chị ấy, con không có mà. Di Cầm, đi nói giúp với mẹ con đi, cái gì con cũng đồng ý với mẹ, chỉ cần mẹ đưa đi động cho con, lấy điện thoại cho con đi mà!”

“Đại tiểu thư, cô như vậy, phu nhân sẽ càng không chiều ý cô, cô chấm dứt với tiểu thư Y đi. Đau dài không bằng đau ngắn, như vậy phu nhân cũng sẽ không đối xử với cô thế này.”

Hạ Đông Noãn nghe Viên Cầm nói thế, đột nhiên đẩy người đang ôm ra, biểu tình đột ngột lạnh như băng. Những lời này giống như một chậu nước đá, xối thẳng từ đầu xuống chân. Sự tình cũng không đơn giản như nàng tưởng, cho dù ở chung lâu đến thế, di Cầm vẫn không thể có cái nhìn mới với tình cảm của nàng, những gì đã thâm căn cố đế dù thế nào cũng không loại trừ được.

Mà di Cầm không có tư cách quản mình, cho nên chỉ có thể dễ dàng tha thứ, mà dễ dàng tha thứ cũng không có nghĩa có thể chấp nhận. Nhưng mẹ thì khác, nàng phải đạt được cả sự chấp nhận lẫn chúc phúc của bà, nếu không, hoặc là hủy diệt tình thân, hoặc là hủy diệt tình yêu. Hạ Đông Noãn cảm thấy thất bại sâu sắc.

“Vi sao di cũng nói như thế, trừ chuyện chị ấy là con gái ra, chị ấy đối xử với con có gì không tốt? Con và chị ấy đều thật lòng, đi ở bệnh viện cũng thấy đó. Vì cái gì các người đều thế tục như thế, dùng ánh mắt bất công để đánh giá hai chúng con, không cho phép tình yêu phát sinh giữa hai người con gái, đây là vì cái gì chứ?”

“Đại tiểu thư, đó không phải chuyện bình thường, từ xưa đến nay, nam nữ kết hợp mới là chính đạo, cô làm thế là phá vỡ luân lý đạo đức bình thường.”

“Cái gì gọi là bình thường, cái gì gọi là bất bình thường? Ở trong mắt con chỉ cần thật lòng yêu nhau thì đó là bình thường, ai nói không bình thường? Thượng Đế nói sao? Hay chẳng qua do chính con người tự hạ lời nguyên ác độc cho mình?”

“Đại tiểu thư, cô trước tiên đừng kích động, bình tĩnh một chút, cô vừa mới xuất viện, nguyên khí tổn thương, trước đừng giận, uống chút canh gà, chúng ta từ từ nghĩ biện pháp.”

Viên Cầm bưng canh gà cẩn thận tới, trong lòng cũng biết việc này chốc lát cũng không nói rõ được, nếu tổn thương thân thể sẽ không tốt lắm.

“Choang!” Bát bị Hạ Đông Noãn ném toàn bộ xuống đất, chiếc bát bằng gốm sứ nện lên nền đá cẩm thạch, mạnh mẽ vỡ vụn, tạo nên một vệt nho nhỏ, canh gà chảy đầy đất: “Tôi không uống, sao có thể bình tĩnh nổi? Di Cầm, đổi lại là đi bị giam lỏng, đi sẽ bình tĩnh được sao hả?”

“Đại tiểu thư, làm gì cần hành hạ thân thể của mình chứ?” Viên Cầm bị động tác đó của nàng dọa sợ, xoay người đi ra ngoài, lấy chổi và khăn lau tới dọn dẹp, để lại Hạ Đông Noãn một mình trong phòng.

Hạ Đông Noãn nhặt một mảnh sứ vỡ lên.

Bạn đang đọc truyện *Trúng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Viên Cầm cầm khăn lau vừa tiến vào liền thấy Hạ Đông Noãn nắm một mảnh sứ ngơ ngác đứng trước những mảnh vỡ của bát canh gà. Miếng sứ thoáng loé lên phản chiếu ánh sáng, trong khoảnh khắc, lại tăng thêm một loại cảm giác làm cho người ta tâm hoảng ý loạn. Mạt tàn nhẵn loé lên trong mắt Hạ Đông Noãn lại làm cho Viên Cầm có phần khẩn trương quá độ.

“Đại tiểu thư, cô muốn làm gì???”

“Đừng tới đây.” Hạ Đông Noãn cầm mảnh vỡ để sát động mạch cổ tay của mình, gắt gao nhìn Viên Cầm, cảnh cáo bà. Kỳ thật Hạ Đông Noãn cũng không biết vì sao mình phải làm vậy, nàng không muốn chết, cầm mảnh sứ cũng chỉ là phản ứng theo bản năng, thật giống như một loại bản năng, một động tác từ trong cội u minh. Nhưng sau khi cầm lên lại khiến di Cầm hiểu lầm, hiểu lầm thì cứ hiểu lầm đi. Không muốn bị ai tới gần, mà việc đó có thể dùng để uy hiếp rất có hiệu quả. Huống chi còn cần làm cho di Cầm đồng tình với mình để đạt được mục đích.

“Cô bỏ xuống đã, chuyện gì cũng có thể thương lượng mà, đại tiểu thư, cô trăm ngàn lần đừng làm chuyện gì điên rồ, cô nói...” Viên Cầm bị dọa đến nói năng lộn xộn, muốn đi gọi phu nhân, nhưng lại sợ mình vừa rồi đi một chút sẽ kích thích Hạ Đông Noãn, mà phòng này hiệu quả cách âm vô cùng tốt, vệ

sĩ ngoài cửa không nghe được bên trong đang xảy ra chuyện gì.

“Di Cầm, con không muốn làm cho cha mẹ chấp nhận, cũng không có ý muốn tranh cãi với mẹ, con chỉ muốn liên lạc với Hàm mà thôi. Một thỉnh cầu nho nhỏ như thế chẳng lẽ cũng quá phân sao?”

“Vậy cô bỏ thứ cô đang cầm trên tay xuống đã rồi nói sau, cô cầm như thế, làm mình bị thương thì sao!!!”

“Di Cầm, con chỉ có một yêu cầu như thế, cho tới giờ con cũng chưa từng cầu xin đi cái gì, nhưng lần này, con dùng tính mệnh của mình cầu đi.”

“Chao ôi, cô bỏ cái thứ trên tay xuống đã! Chuyện gì đi nữa chúng ta cũng có thể từ từ thương lượng mà!”

“Di Cầm, đi không cần nhiều lời, chỉ một câu thôi, đi có chịu giúp con hay không? Đơn giản thế thôi.” Hạ Đông Noãn nhìn chăm chăm Viên Cầm, kỳ thật nàng rất sợ Viên Cầm sẽ không chịu, quay ra tìm mẹ mình. Như vậy sẽ không đạt được mục đích. Trong lúc điện quang hoá thạch, nàng chỉ có thể tiếp tục diễn.

“Được rồi, tiểu thư, nhưng đi chỉ có thể đáp ứng cô lúc này thôi, phu nhân và cô đều có nỗi khổ riêng, mà đi Cầm tôi lại mềm lòng, không nhìn nổi hai người như thế. Nhưng đi căn bản cũng không biết nên làm thế nào mới phải, để đi đi lấy một sợi dây nối điện thoại, nhưng chỉ có thể gọi một lần mười phút, gọi xong rồi đi sẽ lập tức lấy đi, nếu không phu nhân trách tội xuống tôi thật sự không gánh nổi.”

Hạ Đông Noãn suy nghĩ, đành phải thoả hiệp, dù sao làm cho Viên Cầm hy sinh lẫn mạo hiểm nhiều như vậy, Hạ Đông Noãn vẫn có chút băn khoăn trong lòng. Nàng gật gật đầu, bỏ mảnh sứ trên tay xuống, chỉ là, nàng không đưa cho Viên Cầm, vẫn cầm trong tay.

Viên Cầm bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhìn về mặt cảnh giác cùng bộ dáng kinh hoàng của Hạ Đông Noãn, vừa đau lòng lại bất lực, biện pháp nào mới là cách giải quyết tốt nhất đây, thật sự sâu chết người mà.

Bà thừa dịp Diệp Văn Phương không chú ý, lén lút vào kho chứa đồ, tìm một sợi dây cáp điện thoại giấu trong túi áo, mang tới cho Hạ Đông Noãn. Lần đầu tiên làm loại chuyện này, Viên Cầm là người thành thật, trong lòng vẫn như đánh trống, chỉ hy vọng trong vòng mười phút không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Tút ~ tut ~ tut”

Dây điện thoại trong phòng được kết nối, Hạ Đông Noãn liền khẩn cấp bấm dây số làm lòng mình rục rịch không yên, tràn đầy hy vọng đều trút xuống dây số này, cũng không chú ý tới Viên Cầm đã len lén dọn hết mảnh bát vỡ đi rồi.

Chỉ là, Hạ Đông Noãn không ngờ từ ống nghe truyền đến vẫn là tiếng tổng đài đơn điệu không ngừng lặp đi lặp lại, “thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Nàng nghĩ trong lúc nhất thời Y Vận Hàm không nghe tiếng chuông di động, cũng không từ bỏ ý định, tiếp tục gọi một lần, nhưng ngay cả gọi bốn năm lần cũng không có ai nghe máy, không liên lạc được? Tình huống gì? Không phải tắt máy hay hết pin, bị dọa một lần Hạ Đông Noãn như chìm sợ cảnh công, bắt đầu dần dần hoảng loạn. Bấm mấy lần, đều lo mình bấm nhầm số.

Thời khắc quan trọng như vậy, Hạ Đông Noãn thật sự hy vọng thanh âm của Y Vận Hàm sẽ lập tức xuất hiện ở tai nghe, tiếng tổng đài lạnh như băng lặp đi lặp lại không ngừng lại càng làm nàng chói với. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nàng không biết, nhưng Y Vận Hàm không nghe máy lại làm cho niềm tin duy nhất mà nàng coi như cứu mạng bị ăn mòn từng chút từng chút một.

Nước mắt lăn chã rơi xuống bàn phím. “Hàm, nghe máy đi! Cầu xin chị nghe máy đi mà!” Hạ Đông Noãn có chút không chống đỡ nổi nữa, sắp hồng mắt. Nàng chưa bao giờ ngờ mình yếu đuối đến thế, một cú điện thoại không thông, có thể phá vỡ toàn bộ cột trụ tinh thần của mình.

Viên Cầm nhìn về mặt tuyệt vọng của Hạ Đông Noãn, muốn an ủi lại không biết mở miệng thế nào.

“Đại tiểu thư, thôi đi.”

“Chị ấy sẽ tiếp điện thoại mà.”

Hạ Đông Noãn không biết Y Vận Hàm xảy ra tình huống gì, vì thế càng thêm lo lắng, càng làm cho người ta hoảng hốt. Không thể ngừng động tác bấm số trên tay, giống như chỉ có hành động lặp đi lặp lại ấy mới làm cho trái tim tiếp tục đập. Giống như chỉ có kiên định như thế mới có thể làm cho mình không bị cảm xúc tiêu cực nhấn chìm.

“Kết ~”

Cửa bị mở tiến vào, giày cao gót của Diệp Văn Phương dẫm trên sàn, phát ra tiếng vang thanh thúy. Bà vốn nghĩ đến việc vào nói chuyện tử tế với Hạ Đông Noãn, lại thấy Hạ Đông Noãn vừa khóc, vừa kích động bấm điện thoại, còn có Viên Cầm mặt mày xanh mét bối rối. Nhìn dây điện thoại cắm phía sau, ngữ khí của Diệp Văn Phương rốt cuộc trở nên không tốt.

“Chị Cầm, chị ra ngoài trước đi. Lần sau còn như vậy thì đừng trách tôi không khách khí.”

“Xin lỗi, phu nhân.” Viên Cầm cúi đầu, nhanh chóng đi ra ngoài, bà cũng biết mình làm không đúng, cho nên không nói gì, cầm túi rác ra ngoài, đóng cửa lại.

“Đừng gọi nữa, con bé sẽ không nghe máy của con đâu.”

“Mẹ! Có phải mẹ làm gì chị ấy không? Lỗi đều do con, mẹ đừng...” Hạ Đông Noãn khó có thể tin nhìn Diệp Văn Phương đang đi ngày càng gần tới mình, ngữ khí khẳng định như đã đoán trước kia làm cho lòng nàng như có sợi dây đứt phụt, tựa như rơi vào bóng tối vô tận. Thế cho nên nàng căn bản không kịp tự hỏi đã bật thốt ra, trên mặt tràn ngập vẻ hoảng loạn trước nay chưa từng có. Nàng không phải không biết, đến một cấp độ nào đó, có thể dùng tiền mua sinh mệnh.

“Tiểu Noãn, ở trong mắt con, mẹ là người như vậy sao?” Diệp Văn Phương tận lực nén giận, muốn làm gì đó căn bản không phải bà, nhưng lời chất vấn của Hạ Đông Noãn tựa như một mũi tên ghim thẳng vào chỗ sâu nhất trong lòng, máu chảy thành sông.

“Mẹ! Hàm không làm gì cả...”

“Tiểu Noãn, con đừng có càng nói càng quá đáng! Mẹ có nói mẹ muốn làm gì nó sao?”

“Nhưng mà, vì sao con không gọi được cho chị ấy?”

“Chuyện đó thì có liên quan gì với mẹ? Con ngay cả mẹ mình mà cũng không tin à???”

“Không phải không tin, là con...lo cho chị ấy.”

Hạ Đông Noãn nhìn Diệp Văn Phương đã tức giận đến cực hạn, không dám nói gì nữa, nhưng trong lòng lại khản trương muốn chết đối với việc Y Vận Hàm mất tích, đành phải sợ sệt trả lời.

“Được, để mẹ nói cho con biết rõ ràng. Con có biết vì sao mẹ lại biết chuyện của con và tiểu Hàm không? Tất cả đều là do ông nội con bé gọi cho mẹ, kêu mẹ từ Mỹ về. Nếu mẹ có làm gì thì cũng chỉ là mẹ lo ông ấy sẽ làm gì với con đó biết không!!!”

Trong đôi mắt thành thực của Diệp Văn Phương loé lên quang mang tổn thương, thậm chí ứa ra một chút nước mắt. Người mà mình càng để tâm, chỉ tùy tiện nói một câu thôi cũng sẽ làm cho mình thương tích đầy mình. Bà thật sự đau lòng, ở trong mắt con gái, mình thế nhưng lại biến thành một kẻ không từ thủ đoạn.

“Cái gì?! Là ông ấy, sao có thể?” Hạ Đông Noãn nghe những lời không kiềm chế được chưa từng thấy của Diệp Văn Phương, tựa hồ tìm lại được một tia lý trí, đồng thời cũng bị dọa. Ông nội của Hàm sao biết được, không có khả năng chứ? Nhưng đột nhiên nhớ tới tên bất cóc muốn cùng chết chung với Hàm cũng đều biết chuyện của mình, liền cảm thấy chuyện này không phải không có thể xảy ra.

“Tin hay không tùy con, dù sao trong mắt con mẹ cũng đã không đáng tin gì rồi.” Diệp Văn Phương tức giận nói.

Hạ Đông Noãn đột nhiên ý thức được những lời mình thốt ra mà không kịp nghĩ đã tổn thương mẹ mình biết bao nhiêu. Nàng vốn luôn là một đứa con biết ý người khác, đối với nàng mà nói, thốt ra những lời như vậy là tội không thể tha thứ. Nàng ngẩng đầu, mắt sưng đỏ, khoé mắt còn vương nước mắt, có chút ăn năn nói: “Con xin lỗi, mẹ à, con...con không cố ý, chỉ là con lo quá thôi.”

“Không cần xin lỗi, mặc kệ con nghĩ thế nào, mẹ cũng sẽ không chấp nhận cho con và tiểu Hàm. Cứng mềm gì cũng không thể giải quyết, con nghĩ cũng đừng nghĩ. Máy ngày này, con ngoan ngoãn ở trong nhà đi, không cần ra ngoài, bên trường học mẹ sẽ xin phép giúp con.”

“Cái gì! Thế nào thì mẹ cũng phải cho con một lý do chứ, vì sao lại nhốt con trong nhà?”

“Không vì lý do gì cả, lý do chính là mẹ là mẹ con, mẹ sẽ không hại con!”

Diệp Văn Phương giữ mọi chuyện lại trong lòng, kỳ thật đối với bà mà nói, so với sự bài xích đối với tình cảm của hai đứa con gái, bà càng sợ Y gia sẽ áp dụng hành động gì đối phó với Hạ Đông Noãn. Y Thịnh là “lãnh diện vương” trong thương trường, không có gì mà ông ta không dám làm. Nhưng bà không nói cho Hạ Đông Noãn biết, bà tình nguyện Hạ Đông Noãn hận mình, cũng không muốn để nàng lại lấy thân mạo hiểm vì tiểu Hàm nữa.

Nói xong, Diệp Văn Phương xoay người, đột nhiên từ phía sau truyền đến thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Hạ Đông Noãn: “Con sẽ chết, không có Hàm, con tình nguyện chết.”

“Con sẽ không, con là con gái của mẹ, tính cách và giá trị quan của con mẹ hiểu, con sẽ không phí hoài bản thân mình, bởi vì con biết một khi chết rồi thì chẳng còn cơ hội gì cả.”

Diệp Văn Phương dừng bước, quay đầu nhìn thật sâu Hạ Đông Noãn, giống như muốn nhìn thấu con gái mình. Tiếp thu ánh mắt kinh ngạc lại vụt sáng của Hạ Đông Noãn, bà hít một hơi, xoay người đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Con là do mẹ sinh ra, sao mẹ có thể hại con được, sao có thể không lo lắng cho con đây, nhưng tất cả những chuyện này lại đều làm tổn thương con. Diệp Văn Phương thật sự không biết phải làm sao bây giờ, bà từng nghĩ chỉ cần Hạ Đông Noãn thật lòng thích, chàng trai kia dù gia thế điều kiện thế nào, cho dù mình có chương mất đi nữa cũng sẽ vì Hạ Đông Noãn mà cố gắng thích.

Nhưng hiện tại người đó dĩ nhiên lại là tiểu Hàm, không ngờ lại là một đứa con gái. Tất cả chuyện đó, như một cây gậy đập nát lý trí của Diệp Văn Phương. Làm mẹ của Hạ Đông Noãn, chuyện này thật sự quá khó khăn để chấp nhận, cũng quá thoát ly thế giới hiện thực.

Cho nên, đôi khi vận mệnh khó xử như thế đó, tưởng thành toàn, lại hoá ra chia rẽ. Tới tới lui lui giống nhau đều đã thương người, huyết nhục mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Hạ Đông Noãn có chút hoảng hốt, ngơ ngác ngồi đó, nhìn cánh cửa bị khoá chặt, cả căn phòng chỉ còn lại mình mình. Câu nói cuối cùng của Diệp Văn Phương phá hỏng toàn bộ chiêu số của Hạ Đông Noãn, giống như đệ tử đang luận võ với sư phụ, ban đầu sư phụ luôn nhường đệ tử, làm cho hắn nghĩ hắn có cơ hội thắng, lại vào chiêu cuối cùng, dễ dàng tung ra đòn sát thủ. Lúc đó mới phát hiện, mình căn bản chỉ là phí công, si tâm vọng tưởng.

Trong lòng nhớ về Y Vận Hàm, lo lắng cho cô. Nghĩ không biết Hàm có bị chất vấn hay gây áp lực nặng nề không, nghĩ không biết Hàm có phải chịu đựng ánh mắt trách cứ lẫn khinh bỉ của vô số người nhà không, nghĩ liệu họ có dùng thủ đoạn đặc thù nào đó để ép cô buông tay mình không. Đáng sợ nhất không phải ly biệt, mà là sau khi ly biệt hoàn toàn không có tin tức gì, mọi chuyện đều chỉ có thể dựa vào trí tưởng tượng, mà trên thế giới này đáng sợ nhất chính là tưởng tượng tiêu cực.

Hạ Đông Noãn không có cách nào tiếp tục nghĩ, bởi vì tưởng tượng sẽ làm mình đau lòng đến chảy máu. Nàng không làm gì được, chỉ có thể nhìn thời gian trôi qua từng chút trên đồng hồ, kim giây chạy được sáu mươi lần, kim phút mới nhảy tới trước một lần. Thời gian chưa bao giờ chậm như thế, mỗi một giây đều như nuôi lớn con quái vật thời gian trưởng thành, cắn nuốt lý trí cũng như niềm tin của Hạ Đông Noãn.

Dù cho nỗi nhớ nhung dây dưa này thống khổ đến đâu, từ đầu tới cuối Hạ Đông Noãn cũng không hề nghĩ tới chuyện muốn buông bỏ đoạn tình cảm này. Nàng chỉ lo lắng phải vượt qua cửa ải này thế nào, thậm chí ngay cả một ý niệm từ bỏ cũng chưa từng hiện lên trong đầu. Bởi vì, ở trong lòng nàng sẽ luôn luôn có một con đường để lại cho nàng và Hàm, con đường duy nhất không đi thông chính là con đường chia rẽ các nàng.

Hạ Đông Noãn từng dùng vô số phương pháp muốn chạy ra khỏi nhà giam, trốn ra khỏi căn nhà đã từng là cảng che gió chắn mưa cho mình. Trèo tường, trộm dây điện thoại, chạy trốn... Nàng dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, là vì nàng đã chịu đủ nỗi nhớ da diết tra tấn, chỉ thầm nghĩ muốn gặp Y Vận Hàm. Nhưng nàng không thể hiểu nổi, mẹ mình lại tuyệt tình đến mức đó, không chịu nhượng bộ chút nào.

Cho dù mình có khóc lê hoa đới vũ, mẹ vẫn hoàn toàn không chút cảm tình đưa mình vào phòng khoá lại. Có một khắc, Hạ Đông Noãn thật sự nghĩ tới việc lấy cái chết để đe dọa, nhưng vừa nghĩ tới Y Vận Hàm vẫn còn chờ mình, niềm tin ấy lại làm cho nàng không thể tiếp tục ý niệm tìm cái chết trong đầu.

Sau đó Hạ Đông Noãn không khóc cũng không náo loạn nữa, nhưng trong lòng lại vẫn bị đủ ý niệm trái ngược nhau tra tấn, giằng co. Một chốc thì thấy nếu chịu đựng thêm mấy ngày nhất định có thể nghĩ ra được biện pháp gặp được Y Vận Hàm, một lát lại cảm thấy đây là kết thúc của mình, có lẽ vĩnh viễn sẽ bị nhốt trong này, trừ khi mình đồng ý vĩnh viễn không gặp Y Vận Hàm nữa.

Suy nghĩ đó giống như một con dao đâm sâu vào lòng nàng, rút ra hay không cũng giống nhau, làm cho người ta cắn răng chịu đựng cũng không chịu nổi.

Hạ Đông Noãn ngày càng tiêu tụy, có chút tinh thần hoảng hốt, lại như có chướng ngại về việc biểu đạt. Cũng không biết vì sao Diệp Văn Phương lại nhất định không chịu nhả ra, cho dù nhìn Hạ Đông Noãn sắp hỏng mắt cũng quyết không chịu nhượng bộ.

Hạ Lập dứt ra khỏi công việc bận rộn đã trở lại, nói chuyện với Hạ Đông Noãn một lần, cũng cuối cùng thất bại mà lui, chỉ còn Hạ Đông Noãn cười lạnh ngồi trong phòng, nhìn cánh cửa bị đóng thật mạnh, cười cười đến rơi nước mắt. Đây cũng là lần cuối nàng rơi lệ sau nhiều ngày trời qua. Cảm giác người thân nhất cũng không thấu hiểu cho mình, thật sự đáng cười cũng thật đáng buồn hơn bất kỳ kẻ nào phản đối.

Viên Cẩm nhìn ba người tra tấn nhau, muốn mở miệng khuyên, lại phát hiện thái độ hai người làm cha làm mẹ đó đều kiên quyết kỳ lạ. Chỉ có thể nhìn hai người sắc mặt ngày càng kém, trao đổi ngày càng ít, đến cuối cùng, Hạ Đông Noãn đã bắt đầu nhận mệnh ở trong phòng, không ra nửa bước, ngay cả thời điểm ăn cơm cũng không xuống dưới.

Tất cả những chuyện đó mọi người đều xem trong mắt, lại không thể làm gì được. Giống như rơi vào một cái vòng lẩn quẩn, đi vào một cái thành bị bao vây, không đào thoát được sự mâu thuẫn gia đình phiền lòng này, mà nguyên nhân là vì một cô gái thích một cô gái khác.

Nhưng mọi chuyện lại luôn phát triển vượt ngoài dự kiến của con người. Ai cũng không tính được tương lai, cho dù Hạ Đông Noãn và Y Vận Hàm đều từng suy tính sẽ cùng nhau sống đến hết quãng đời còn lại, nhưng không thể lường trước được điều gì...

Thẳng đến nửa tháng sau, Diệp Văn Phương cùng Hạ Lập về mặt mặt mũi đi vào phòng Hạ Đông Noãn, nhìn cô gái đáng người gầy gò không giống con gái mình chút nào kia, không có sinh khí như một con búp bê, vẫn không nhúc nhích nhìn trần nhà.

Bà nói: “Con tự do rồi.” Khi nói câu này, Diệp Văn Phương thế nhưng lại không có cảm giác thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngược lại càng thêm khẩn trương.

Ấn ấn, lại cũng ứa nước mắt. Mấy ngày qua, bà vì chuyện của Hạ Đông Noãn mà tạm gác lại hết công việc. Mỗi khi bà nhìn bộ dáng như phát điên của Hạ Đông Noãn, thật sự mềm lòng, thật sự muốn thành toàn cho hai người. Bà cũng đã thương lượng với Hạ Lập, thật sự không thể chấp nhận sao? Thật sự vì thể diện hay gì đó sao?

Mỗi một người làm cha làm mẹ cũng đều không nguyên nhìn con mình biến thành dạng con nước không màng, chuyện gì cũng không thể khiến nàng chú ý. Đến cuối cùng, bọn họ thật sự bại trước sự cố chấp của Hạ Đông Noãn. Mà cái loại không lúc nào không đau lòng này, làm cho thái độ của bọn họ cũng mềm xuống.

Thẳng đến khi bà nhận được điện thoại của Y gia, chuẩn xác mà nói là nhận được lời thông báo, sắc mặt hai người đều lạnh xuống, tâm cũng cứng rắn lên.

“...”

Hạ Đông Noãn nằm trên giường, cảm thấy mình xuất hiện ảo giác, câu nói kia u u tiến vào lòng mình. Nhưng khi mình không hề ôm hy vọng có thể trốn thoát, dĩ nhiên nghe được một câu như ảo giác đó, trong lúc nhất thời, nàng hoàn toàn không kịp phản ứng.

Qua mấy chục giây Hạ Đông Noãn mới miễn cưỡng xoay đầu, nhìn Diệp Văn Phương, cánh môi giật giật, cổ họng khô khốc không nói lên được một chữ.

“Con tự do.”

Diệp Văn Phương như nhìn thấu điều Hạ Đông Noãn muốn nói, lặp lại một lần, nhìn phản ứng của Hạ Đông Noãn, lòng lại nhức nhối. Bà kỳ thật càng lo lắng là nếu mình nói câu kế tiếp, con gái mình sẽ thế nào.

Lúc này, Hạ Đông Noãn đã phản ứng lại. Đầu óc thật lâu không vận chuyển, thế nhưng mắc kẹt một chỗ không thể đáp lại. Nàng đột nhiên nghĩ, lại cảm thấy không đúng, vì sao lại giải trừ lệnh cấm? Chuyện này còn làm cho người ta lo lắng hơn là không có tin tức, là Hàm chịu cúi đầu sao? Hay là đã xảy ra sự cố gì?

“Vì sao? Có chuyện gì xảy ra?”

“Tiểu Hàm đi rồi, không biết đi nơi nào, Y gia thông báo cho chúng ta biết, cho nên con tự do.”

Hạ Lập nhìn vợ mình lung lay như sắp đổ, hạ nhãn tâm, trực tiếp nói ra chuyện tàn nhẫn nhất. Bọn họ đã chần chừ lâu lắm rồi, sau khi giam lỏng Hạ Đông Noãn một tuần liền nhận được điện thoại, vốn muốn chờ Hạ Đông Noãn bình tĩnh rồi mới nói chuyện, nhưng trạng thái của Hạ Đông Noãn ngày càng kém, gần như tới mức trầm cảm, cho nên hai người mới cảm thấy phải nói ra sự thật. Mặc kệ thế nào, cứ kéo dài tiếp tục sẽ càng bất lợi. Tuy sợ Hạ Đông Noãn sẽ làm ra hành vi gì, nhưng cái gì phải đến thì cũng sẽ đến.

“Ba nói gì?”

Hạ Đông Noãn như nghe không hiểu rốt cuộc Hạ Lập đang nói gì. Nàng giống như từ giác quan thứ sáu cảm giác được có chuyện không lành, ví dụ như Hàm nhượng bộ, nhưng câu nói vừa rồi vẫn làm cho trái tim nàng trong nháy mắt khựng lại, tai như lùnh bùng, đầu ong ong, tầm mắt cũng không có cách nào tập trung.

Nàng giữ chặt tay Hạ Lập, bắt đầu run rẩy hỏi, thanh âm cực nhẹ, nỗi bi thương trong mắt như muốn bao phủ cả hai người làm cha mẹ. Diệp Văn Phương thậm chí có một khắc hoài nghi không biết quyết định của mình và Hạ Lập là đúng hay sai, bởi vì thời gian qua, bọn họ thật sự sâu sắc hiểu được, tiểu Noãn thật lòng thích tiểu Hàm, không phải trò chơi của con nít, là thật sự khác tên đối phương vào tim mình.

Nhưng điều đó thì có gì hữu dụng đâu? Cho dù hiện tại mình chấp nhận cũng đã không phải việc đơn giản như vậy nữa rồi. Tiểu Hàm đã đi, về phần đi thế nào, bà và Hạ Lập không có tư cách hỏi, nhưng con bé từ bỏ Hạ Đông Noãn là sự thật, mà hết thảy những gì không thể thay đổi này cũng là sự thật.

“Ba nói lại lần nữa, tiểu Hàm đi rồi, sẽ không trở lại.”

Hạ Lập gần từng tiếng, đầy nhịp điệu nói ra. Ông biết nếu hiện tại lại cho Hạ Đông Noãn hy vọng, nhất định sẽ làm nàng vĩnh viễn không bước tiếp được. Nhưng nếu tổn thương triệt để, vậy chỉ dành xem tạo hoá của con gái mình, cho nên ông chỉ có thể sắm vai một nhân vật tuyệt tình.

Hạ Đông Noãn ngoác nhìn hai người, mọi lời mắc kẹt bên miệng, ngay cả những lời chỉ trích đều không nói được, giống như có một cỗ lực lượng hung hăng đem lục phủ ngũ tạng của mình vặn xoắn lại với nhau, đau đến mức biểu tình vặn vẹo.

“Sẽ không trở lại...” Hạ Đông Noãn thì thào lặp lại, đồng tử chột co rút.

“Tiểu Noãn, quên con bé đi, ba mẹ không phản đối con tìm bạn gái.”

Diệp Văn Phương đau lòng tiến lại ôm Hạ Đông Noãn đang thất hồn lạc phách, muốn giảm bớt đau đớn cho nàng, lại không biết câu nói này càng châm chọc, làm cho cơ mặt Hạ Đông Noãn co rút run rẩy.

Diệp Văn Phương vốn định kéo đầu Hạ Đông Noãn tựa lên vai mình, lại bị một sức mạnh kéo ra. Trong ánh mắt Hạ Đông Noãn chứa đầy oán hận chưa từng thấy, về mặt âm lãnh đó, ngay cả Hạ Lập cũng cả kinh, giống như biến thành một người khác, một con quỷ nhập vào.

“Vi sao? Các người...các người, rốt cuộc đã làm cái gì?” Hạ Đông Noãn chỉ vào hai người, bàn tay phẫn nộ đến không ngừng run rẩy, nàng chất vấn, lại không biết lời chất vấn này còn có nghĩa lý gì? Hàm bị đuổi đi sao? Như thế sẽ không tình nguyện đến nhường nào, nàng chỉ cần vừa nghĩ mình là Hàm, liền cảm thấy bầu trời như muốn sụp xuống.

“Ba mẹ không làm gì cả, cũng chỉ nhận được tin tức mà thôi. Tiểu Noãn.”

“Các người đi ra ngoài!” Hạ Đông Noãn lạnh lẽo nói, gần từng tiếng rất nhẹ, lại mang theo thái độ không thể nghi ngờ. Giờ khắc này, nàng đã đánh mất mọi lý trí, nàng sợ nếu ba mẹ còn ở trong phòng thêm một giây, mình sẽ nhìn không được lao lên hung hăng tát họ. Nàng thật sự có loại xúc động này, nhưng chút lý trí còn sót lại nói cho nàng không thể.

“Tiểu Noãn!”

“Tôi nói các người ra ngoài!” Hạ Đông Noãn quay lưng lại, lớn giọng hét lên.

“Được, nhưng con cần nghỉ thoáng một chút. Ba mẹ ở ngay ngoài cửa, con gái ngoan, còn có ba mẹ ở đây mà.” Diệp Văn Phuong thật sự lo cho Hạ Đông Noãn, bởi vì hơi thở tuyệt vọng trên mặt con gái dọa bà sợ hãi, nhưng những lời nói ra lại hèn mọn đến thế. Cảm giác sợ hãi đến nổi trong khoảnh khắc đem mọi tức giận thu liễm vào lòng, Diệp Văn Phuong và Hạ Lập nguyện ý thay nàng thừa nhận. Nhưng sự thật là, bọn họ phải rời khỏi căn phòng này, nếu không sẽ càng chọc giận Hạ Đông Noãn làm ra chuyện gì đó không lý trí.

Diệp Văn Phuong cùng Hạ Lập cuối cùng yên lặng nhìn thoáng qua Hạ Đông Noãn, lần lượt đi ra ngoài. Vội vàng đi đến cửa, Hạ Lập ở cửa lén lút bỏ lại một chiếc pinhole camera, rồi mới nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Dáng Hạ Đông Noãn run rẩy, kìm nén nước mắt, khoảnh khắc khi cửa bị đóng lại, từng giọt từng giọt giống như đập chứa nước tích tụ mười ngày bị mở ra, trút xuống. Nàng cũng không biết thì ra nước mắt lại rẻ mạt thế, chỉ một câu nói thôi lại có thể phá vỡ mọi chuẩn bị cùng phòng vệ của mình, làm cho mình yếu ớt như một đứa trẻ mới sinh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Thì ra sự kiên trì của mình không đổi được sự vĩnh hằng. Nàng không muốn đi cân đo đong đếm tâm tư của Y Vận Hàm cũng như tâm tư hay sự khó xử của cô khi đưa ra quyết định đó. Nàng không biết khó khăn gì có thể ép Y Vận Hàm thỏa hiệp. Nổi uỷ khuất lẩn không cam lòng tràn đầy tâm trí, nàng muốn hỏi cho rõ ràng!

Hạ Đông Noãn vừa nghĩ vừa chạy xuống lầu vào phòng khách, cầm điện thoại lên, cũng không màng ánh mắt kinh ngạc của Diệp Văn Phuong và Hạ Lập, bắt đầu bấm dãy số làm cho lòng mình thắc thóm kia. Chỉ tiếc, nó đã không giống mười lăm ngày trước, có một thanh âm ngọt ngào mà ôn nhu ở đầu bên kia, ni non thâm tình, không còn là một thứ môi giới chuyên trò tình yêu.

Số điện thoại đã không còn hoạt động, cái gì cũng không lưu lại. Y Vận Hàm giống như biến mất khỏi thế giới. Diệp Văn Phuong và Hạ Lập không lay chuyển được Hạ Đông Noãn, đành gọi đến Y gia. Sau khi báo tên Hạ Đông Noãn, người nghe máy lại là thanh âm già cả của Y Thịnh.

“Tôi muốn gặp Hàm.” Hạ Đông Noãn mặc kệ đối phương là ai, nàng chỉ có một mục đích, đó là phải gặp được Y Vận Hàm. Mặc kệ Y Vận Hàm đưa ra quyết định gì, kết cục cuối cùng là gì, đều phải tự chị ấy nói cho mình biết, người khác nói gì cũng không tính.

“Con bé đi rồi.” Thanh âm Y Thịnh chậm rãi truyền đến từ ống nghe, mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ.

“Đi nơi nào, dù thế nào tôi cũng muốn gặp chị ấy, hoặc nghe được tiếng chị ấy.”

“Con bé sẽ không gặp cô.”

“Ông không phải chị ấy, ông dựa vào cái gì để quyết định cho chị ấy? Dựa vào cái gì khoa tay múa chân với cuộc đời chị ấy? Cho dù chia tay, tôi cũng muốn tự chị ấy nói!”

Y Thịnh nghe được lời chất vấn của Hạ Đông Noãn, trầm mặc thật lâu, nhưng không trách cứ nàng vô lễ. Ngày hôm đó, ông cũng bị hành vi của Y Vận Hàm dọa rất nhiều, cũng làm một chuyện khiến đời này mình hối hận nhất.

“Được, để ta khiến cô thật sự hết hy vọng.” Ông lão ở bên đầu kia điện thoại gắt gao siết quai trượng trong tay, sống đến ngàn này tuổi, trải qua nhiều sóng to gió lớn đến thế, nhưng lại thấy được sự quật cường cùng chấp nhất vô cùng trên hai cô bé này.

Chuyển tiếp điện thoại phải chờ gần ba bốn phút, nhưng đối với Hạ Đông Noãn mà nói, thời gian dài đằng đẳng không chỉ có hàm nghĩa trên mặt chữ.

Nàng khấn trượng, khấn trượng đến tột đỉnh, Đây là cơ hội đầu tiên sau nhiều ngày như vậy tới nay rốt cục có thể nghe được tin tức lẫn thanh âm của Y Vận Hàm. Tay nắm điện thoại đều căng thẳng đến đổ mồ hôi. Ánh mắt nhìn chăm chăm điện thoại, giống như muốn thông qua đường dây điện thoại nhìn được Y Vận Hàm ở đối diện.

Nàng không chú ý tới Diệp Văn Phương và Hạ Lập bắt đầu đi lẫn không đành lòng, không nhìn thấy bàn tay nắm chặt với nhau của bọn họ. Bởi vì bọn họ đã sớm biết được đáp án, nhưng đáp án tàn khốc này nếu như do chính miệng người mà Hạ Đông Noãn yêu nhất nói ra, tổn thương người nhất định thẳng thêm theo lũy thừa lớn vô cùng.

Hạ Đông Noãn nghe thấy điện thoại được cầm lên, một tiếng thờ dài rất nhỏ truyền tới từ một đầu ống nghe.

“Hàm” Dây thanh quản của Hạ Đông Noãn rung lên, nàng biết đối diện là Y Vận Hàm, đó là một loại cảm giác mãnh liệt, cho dù không nói một câu, nàng cũng biết người kia là Y Vận Hàm.

“.....”

Y Vận Hàm không tiếp lời, sự trầm mặc dài lâu khiến người ta nóng vội lan tràn giữa hai người.

“Hàm, em là tiểu Noãn đây.” Hạ Đông Noãn rốt cục nhận không được lại một lần nữa ôn nhu đến không thể ôn nhu hơn lên tiếng. Nàng che miệng, sợ mình kích động một chút, sẽ khóc không thành tiếng.

“Ừ, tiểu Noãn.”

“Hàm, em yêu chị, rất nhớ chị, em muốn gặp chị, hiện tại muốn gặp chị.” Hạ Đông Noãn sợ vĩnh viễn không kịp nói ra, nên nói toàn bộ. Trong đôi mắt to tràn ngập nỗi chờ mong làm người ta thương tiếc.

“Không cần, tôi đã rời khỏi thành phố này rồi... chúng ta... chúng ta không cần... gặp lại.” Thanh âm ở đối diện tựa hồ phải dùng khí lực rất lớn mới nói hết câu, nhưng sự kiên định trong giọng nói lại là điều ai cũng có thể nghe ra được.

“Hàm, chị có nỗi khổ riêng phải không, em biết chị có nỗi khổ riêng, chỉ cần chị nói chị có, em sẽ chờ chị, mặc kệ dù cho vĩnh viễn đến thiên hoang địa lão em cũng sẽ chờ chị.” Hạ Đông Noãn không tin người yêu mới hơn mười ngày trước còn ngọt ngào quấn quýt với mình, chỉ trong thời gian ngắn ngủi liền có thể buông tay mình. Nàng hiểu, nàng thật sự biết điều đó.

“.....”

“Không có nỗi khổ riêng, tiểu Noãn, tôi nhận ra hai chúng ta thật sự không thích hợp, ở bên nhau không có tương lai, còn không bằng gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình. Không cần dây dưa... lẫn nhau.”

Y Vận Hàm nói có chút vội vàng, giống như lời kịch phải luyện rất nhiều lần, một hơi đọc ra hết, nhưng những câu cuối cùng lại làm cho lòng cô đau đớn như bị lancing.

“Hàm, chị bị ép buộc nên mới nói thế với em, phải không? Chị nói đi, nói đi.” Nước mắt đã lăn dài trên má Hạ Đông Noãn. Khi nàng nghe câu “gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình” kia, cảm xúc đã bắt đầu không khống chế được.

“Tôi...” Y Vận Hàm nghe được tiếng khóc nức nở cầu xin, giây tiếp theo như muốn nói ra tình hình thực tế, lại vẫn nhẫn nhịn nuốt trở về trong bụng, tuyệt vọng tiếp tục nói, ngữ khí cũng trở thành tàn nhẫn lạnh như băng: “Không ai ép tôi cả, thật sự đừng chờ tôi, tôi... thấy rõ được tương lai của chúng ta, thật sự cũng nghiêm túc nói, chúng ta... chia tay đi.”

“Cho em một lý do, em không cần thứ lý do không đâu vào đâu, không có sức thuyết phục đó. Nếu lý do chị đưa ra mà em không hài lòng, em sẽ không chấp nhận.” Hạ Đông Noãn lau nước mắt, bắt đầu đàm phán, làm bộ như không nghe được hai tiếng làm cho trái tim mình như đột nhiên ngừng đập kia. Nàng không tin lý do Y Vận Hàm dựng lên, không tin một chút nào, cho nên cũng không hài lòng.

“..... Vốn nghĩ rất yêu em, nghĩ sẽ ở bên em suốt cuộc đời này, nhưng sau khi em bị giam lỏng, tôi rời xa em rồi, khổ sở mấy ngày, cũng suy nghĩ rất nhiều. Tôi nhận ra không có em, tôi cũng không đau khổ như vẫn tưởng, hơn nữa tôi... vốn thích đàn ông, yêu em, cũng chỉ vì muốn chữa vết thương lòng. Mấy ngày vừa rồi, tôi đã suy nghĩ thông suốt, tôi không thể chậm trễ em. Bởi vì... tôi nhận ra, em không phải duy nhất đối với tôi, cũng không phải tương lai của tôi. Tôi sẽ kết hôn với một người đàn ông, rồi... sinh con.” Y Vận Hàm tận lực không gợn sóng nói xong, nhưng thanh âm lại vẫn run rẩy không kìm được. Cô biết sự quật cường cùng nhấp nháy của Hạ Đông Noãn, biết nếu lý do của mình quá gượng ép, tiểu Noãn vẫn sẽ chờ đợi. Cô không muốn kết quả này, cô muốn tiểu Noãn quên mình đi, quên đoạn tình này, buông tình yêu đó, cho dù kết quả ấy ngay chính bản thân cô cũng không thừa nhận nổi.

“...”

“Hy vọng, chúng ta... sau khi chia tay còn có thể tiếp tục làm bạn bè.” Y Vận Hàm cảm thấy mình đã đem những lời trái lương tâm nhất trong đời đều nói cả, tim đau cũng đau rồi, còn lại đơn giản chỉ là thể xác. Trong lòng trống rỗng như có một cái động, nhìn máu của mình từ trong chậm rãi chảy ra khắp nơi, mà cảm giác đau cũng đều chết lặng.

“Bạn bè? Ha ha ha ha.”

Hạ Đông Noãn nhẹ nhàng lặp lại, đột nhiên không để ý hình tượng bật cười to với ống nghe. Tiếng cười rơi vào tai thê lương thâm thiết đến thế, rợn cả

người. Thật đúng là một tiếng châm chọc biết bao, người đã dạy cho mình tình yêu cùng được yêu, đã ôm hôn làm tình, giờ lại còn nói sau này gặp lại sẽ chỉ là bạn bè.

Nàng sao có thể tin tưởng đây là những lời Y Vận Hàm nói ra, nhưng thanh âm này lại quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, không ai có thể làm giả. Nàng đột nhiên hiểu ban nãy Y Thịnh nói hết hy vọng là có ý gì. Thì ra, bản thân mình sau khi nghe cha mẹ nói, vẫn chưa từ bỏ ý định, nhất định phải bị coi thường, lại tìm nhục một lần nữa mới gọi là hết hy vọng.

Mà những lời vừa rồi, quả thực chính là sự vũ nhục cũng như khinh bỉ lớn nhất đối với mình. Nàng đáng giận trái tim, thầm mong đôi lấy một tình yêu linh lung trong trẻo. Ước nguyện ban đầu lại là kết quả như thế, động cơ vậy đó. Nàng đột nhiên nghĩ tới nụ hôn sau khi say năm ấy, nghĩ tới mình thì ra chỉ là cái bóng của một người, chỉ là vật thay thế.

Là mình diễn trò quá lâu, quá nhập tâm đến quên cả thân phận của mình, nàng ban đầu vốn không tin lý do Y Vận Hàm nói, nhưng câu nói “tôi vốn thích đàn ông” kia lại cảnh tỉnh nàng, làm cho Hạ Đông Noãn hoàn toàn tin những lời này. Thì ra là thế, thì ra, mình chỉ là đồ dự bị. Đồng dạng thanh âm, từng ngân nga những lời ngon tiếng ngọt đưa mình bay tới thiên đường, hiện tại cũng là đao phủ đẩy mình xuống địa ngục.

Từng nghĩ không rời không bỏ, không mất không quên, chẳng qua lại chỉ là một âm mưu, một liều thuốc chữa thương. Dùng qua rồi chỉ còn là bã thuốc, đương nhiên bã thuốc phải đổ bỏ, ai còn giữ lại làm gì. Bệnh nhân được chữa khỏi có được tương lai hạnh phúc khoẻ mạnh, mà phần bã thuốc đó cũng chỉ có thể bị đổ vào thùng rác.

Đột nhiên bị mọi người xa lánh, ngay cả cột trụ chống đỡ cuối cùng cũng bị lấy đi, đáng kiếp để trái tim sụp đổ đúng không. Hạ Đông Noãn tùy ý cất tiếng cười to, tùy ý mình điên cuồng rơi nước mắt. Cảm giác đau đớn như độc được lan tràn lồng ngực, muốn đào trái tim ra, lại vẫn không tìm được gân mạch đau đớn làm cho Hạ Đông Noãn tình nguyện lập tức chết đi.

Nàng không oán trách bất luận kẻ nào, mọi oán hận vào khoảnh khắc này đều biến mất hầu như không còn. Nàng chỉ hận chính mình, hận mình nhảy xuống vực sâu, hận mình chuẩn bị sẵn sàng cả đời bên nhau lại đôi lấy cũng chỉ là tình duyên như sương sớm. Hận mình tin người, kết quả tất cả mọi người lại dùng lá thư phản bội đến viết nên kết cục, nói cho mình biết để trưởng thành cần phải trả giá đắt.

Nhưng cái giá này thật sự quá đắt, chẳng lẽ không ai nghĩ tới nàng thật sự sẽ cứ thế chết đi sao? Có lẽ cũng không ai để ý tới mình. Trái tim Hạ Đông Noãn lạnh lẽo như băng, cảm xúc tiêu cực ăn mòn nội tâm nàng, từng điểm từng điểm, dùng sự rời đi của Y Vận Hàm để dạy nàng một mặt xấu xí của mình.

Hàn ý toát ra từ chỗ sâu thẳm nhất trong đáy lòng, lạnh đến phát run, lạnh đến làm lòng người như tro tàn, không thể chống đỡ. Nàng không rõ tại sao Y Vận Hàm lại bỏ mình đi, không rõ vì lý do gì toàn bộ sự tình bất tri bất giác rơi vào ngõ cụt. Khi nàng và Y Vận Hàm trong thời kỳ lớn gan yêu đương cuồng nhiệt không để tâm hậu quả nếu bị phát hiện, khi nàng phấn đấu quên mình cứu người đó không hề đo lường động cơ của mình bị nghi ngờ, càng không ngờ thân phận và gia thế của hai người sẽ là lực cản lớn nhất.

Hạ Đông Noãn cảm thấy mình nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, những ngày qua cân nhắc thật lâu, hối hận rất nhiều, giấc ngủ cũng nhiều lắm. Nhưng làm cho nàng không thể chấp nhận, dĩ nhiên là sự thống khổ khi mất đi. Nàng thật sự không thừa nhận nổi, nàng tình nguyện nghênh đón hình phạt tàn khốc nhất, cũng không nguyện trái tim mình cứ thế bị tươi sống khoét mất một khối.

Không phải nói thất tình là một loại sai lầm, mà sau khi thất lòng chân thành yêu rồi, đổi lại kết cục như thế, sẽ làm cho con người ta đánh mất tất cả hy vọng sống, ngay cả ý niệm sinh tồn cũng nhanh chóng biến mất hầu như không còn.

Hạ Đông Noãn cười mình thật đáng buồn, cười mình không biết, càng cười mình si tâm vọng tưởng.

“Tiểu Noãn.” Y Vận Hàm không tìm được gọi nàng, bởi vì tiếng cười tuyệt vọng kia, thật sự cười đến nỗi trái tim mình cũng phát run, giống như tiếng rít gào từ địa ngục, làm cho người ta nghe mà kinh hồn táng đảm.

“Đừng gọi tôi! Tôi không giống chị, sau khi chia tay còn có thể làm bạn bè, tôi không làm được! Tôi không làm được, chị nghe rõ rồi chứ hả? Y Vận Hàm tiểu thư!!! Không phải tình nhân... thì chính là người xa lạ!!!” Hạ Đông Noãn nghiêng răng nghiêng lợi nói, tàn nhẫn dùng sức đập tay cầm điện thoại xuống thân máy, kết thúc cuộc gọi. Lại dường như không nỡ, cúp máy rồi lại đem cả chiếc điện thoại bàn ôm vào lòng, dùng sức siết chặt trong ngực, giống như ôm tình yêu vụn nát của mình. Nước mắt từng giọt từng giọt, qua khoé mắt đỏ ửng rơi xuống.

Y Vận Hàm nghe tiếng cắt đứt cuộc gọi từ ống nghe, trái tim giờ khắc này như vứt bỏ mọi cảm giác thuộc về nhân loại. Không đau, không yêu, không cần. Nước mắt cũng không có, chỉ là đôi mắt nhử nhối, tay nhẹ nhàng đưa lên ôm hai mắt, thì ra, đôi mắt đã không nhìn được, nay ngay cả nước mắt cũng keo kiệt không thể rơi.

Trước mắt một mảnh tối đen, cho dù dụng tâm nhìn, cũng bị hắc ám cản nuốt hết thảy.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Vết hồng trên cổ tay giống như sợi tơ hồng của vận mệnh, loá mắt mà ghê người. Đây là lần thứ hai trong tháng này nàng nằm ở phòng bệnh đồng dạng. Có lẽ tháng này phạm vào tai ương đồ máu. Cũng gian nan khổ cực khi ở trên bờ sông chết, mở mắt ra đầu tiên thấy là ánh mắt lo lắng đau lòng của ba mẹ.

Hạ Đông Noãn đột nhiên ngộ ra, có lẽ trên thế giới này, hai người duy nhất mà mặc kệ bạn không kiêng dè gì phạm sai lầm, âm ý làm loạn hay oán hận cũng sẽ vẫn bao dung bạn, chính là ba mẹ đã sinh thành và dưỡng dục bạn. Lần này, cảm giác bên lẫn ranh giữa sự sống và cái chết càng khác sâu, trái tim đã đánh mất, đôi mắt chỉ còn sót lại thân xác. Nhưng nàng sẽ không bao giờ tìm đến cái chết nữa.

Bởi vì, giờ hiểu chuyện rồi, không thể tiếp tục tùy hứng nữa.

Hạ Đông Noãn ngắm nhìn vết sẹo trên cổ tay, vuốt ve, vẫn ần ần đau đớn, nhưng đã không còn cảm giác tê liệt xé rách bén nhọn. Trong đầu chiếu lại một màn cuối cùng, về mặt đau đớn tột cùng của ba mẹ cùng nước ảm trong bồn tắm dần dần dâng lên.

Mảnh sứ giấu trong ngăn kéo rất sắc bén, tâm tình khi cầm nó lại hoàn toàn bất đồng với lần đầu. Ngày đó khi ném vỡ chiếc bát, là không cam lòng và tín niệm, còn khi dùng nó cắt lên cổ tay lại tuyệt vọng đến không thiết sống.

Nàng còn có thể rõ ràng nhớ lại, cắt một đường rồi, cảm giác đau thấu tim lúc đó, lại làm cho người ta muốn bật cười khi được giải thoát. Nguyên lai trong sách nói sai rồi, nước ảm không làm cho đau đớn giảm bớt nửa phần, cảm giác dòng máu khi được nhiệt độ hâm nóng gia tăng tốc độ xói mòn ấy, làm cho trái tim nặng nề đập đều. Sợi tơ máu trên cổ tay như một con rắn, tiến vào mỗi góc trong bồn tắm. Thiên ti vạn lữ, giống một bức tranh thủy mặc tuyệt mỹ.

Ý thức dần dần rời khỏi đầu óc, nàng không rõ vì sao khoảnh khắc cuối cùng mình vẫn nhớ tới người con gái tuyệt tình đó. Si tình như thế rất đáng bị coi thường phải không? Hạ Đông Noãn cảm thấy mình không có cơ hội chứng minh điều đó, bởi vì thân thể không ngừng chìm xuống, giống như ngã vào biển rộng, xanh thẳm, lam đậm, một mảnh tối đen.

Câu đầu tiên Hạ Đông Noãn nói, như đột nhiên biến thành một người khác: “Con sẽ không để ba mẹ phải lo lắng nữa.” Chỉ là rốt cuộc cười không nổi. Hạ Đông Noãn mà trước kia cười thật lòng đã chết, chết trong bồn tắm ngày đó rồi. Có lẽ ai cũng cần một cơ hội để trưởng thành, cần một cơ hội để hiểu ra, không muốn sống cũng phải nghĩ cách sống thế nào.

Chỉ là Hạ Đông Noãn hiểu một số chuyện bí trắng đã xảy ra để lại bóng ma hơi nghiêm trọng một chút mà thôi.

Một tuần sau đó, Hạ Đông Noãn lại một lần nữa từ bệnh viện về nhà, về lại căn phòng đã chôn vùi bản thân mình của quá khứ kia. Mọi thứ đã không còn giống nữa. Vì để mình không còn nhớ lại quá khứ, cả căn phòng đều thay đổi cách trang trí, phong cách cũng có ý trở nên nhẹ nhàng trong sáng.

Nhưng Hạ Đông Noãn không cười nổi, chỉ có thể lý giải, chỉ có thể cảm ơn, nhưng không có cách nào thật sự vui vẻ. Mấy ngày nay làm cho nàng có thời gian cân nhắc tương lai của mình, cảnh tình quá khứ của mình. Quên đi một người tên Y Vạn Hàm, làm bộ như một năm qua chưa từng gặp gỡ người đó. Người nọ trong ký ức, cố ý dùng gạch phủ kín lại. Chỉ là khi nhớ tới, trái tim và tay cũng vẫn còn có thể âm ý nhói buốt.

Diệp Văn Phương và Hạ Lập ở bên nàng như hình với bóng, buông hết mọi công việc quan trọng, mỗi ngày đều nghĩ biện pháp dỗ Hạ Đông Noãn vui vẻ. Hạ Đông Noãn thật lòng muốn cười cho bọn họ xem, cũng không biết thế nào, nụ cười đến bên miệng rồi, khoe miệng sẽ không ngừng run rẩy. Cho nên, nàng chỉ có thể lặp lại một lần lại một lần: “Con không sao, con vui lắm.” Nhưng những lời này lại càng làm cho Diệp Văn Phương và Hạ Lập thêm lo lắng.

Thẳng đến khi Hạ Đông Noãn đưa ra đề nghị muốn gia nhập công ty giải trí quốc tế của Hạ Lập, làm diễn viên, thế này hai người mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi. Mặc kệ yêu cầu này kỳ quái lại nghi hoặc cỡ nào, dù sao cũng không vạn hồi cận kề. Có một chỗ kỳ thác tình thần cũng có thể mau chóng quên đi đau khổ trước kia.

Mà yêu cầu này cực kỳ tiện lợi, Hạ Lập lập tức đáp ứng, tuy ông cũng không thích Hạ Đông Noãn gia nhập giới giải trí, nhưng ông có niềm tin vừa có thể làm cho nàng nổi tiếng lại bảo vệ nàng ở trong cái chảo nhuộm lớn này tồn tại mà ở trong bùn lại không dính bùn. Chỉ là, ông cũng không ngờ, người nào đó lại có ý tự mình bị nhuộm thành đủ loại nhan sắc. Bởi vì nàng chán ghét sự trắng trong thuần khiết trước kia, nhìn qua giống một đũa ngọc.

Không ai hiểu được quyết định của nàng, chỉ có lần đó sau khi gặp lại Trần Mặc, cô ấy cười yếu ớt nói, cậu chẳng qua là muốn chứng minh không có người đó cậu vẫn sống tốt, thậm chí càng sống tốt hơn. Cậu chính là không muốn người ta quên cậu. Cậu nhìn nghệ danh của cậu mà xem, dám nói không nhớ người kia sao?

Thế này Hạ Đông Noãn mới giật mình nhận ra, nguyên lai, chuyện gì nên quên lại vẫn không quên được.

Thời gian hai năm, không nhanh không chậm. Tạm nghỉ học, đào tạo sâu, sau đó một lần nổi tiếng.

Hạ Đông Noãn dùng nghệ danh “Hạ Hàn” nổi tiếng ở trong giới giải trí. Khắp phố lớn ngõ nhỏ, ngay cả trong giới cũng bị vô số người lên án là dùng quy tắc ngầm, nhưng nàng cũng chưa bao giờ thêm quan tâm. Trừ lộ hàng ra, vai diễn gì có chừng mực cũng đều nhận diễn. Vì chuyện này mà nàng cùng Hạ Lập tranh cãi một trận, nhưng sau sự kiện ngày đó, Diệp Văn Phương và Hạ Lập cơ bản sẽ không ép Hạ Đông Noãn làm gì. Về phần chừng mực, Hạ Lập cũng đều có cách bảo đảm, hơn nữa có ông đại diện, cũng không ai dám đụng vào Hạ Đông Noãn.

Dùng hình tượng ngọc nữ dần thân vào thị trường, đến bị người ta dè bieu, nói nàng dựa vào ba mình, Hạ Đông Noãn cũng không để ý. Nàng chỉ biết

mình dùng thời gian hai bộ phim điện ảnh liền biến thành thiên hậu có giá trên trời. Mặc dù có Hạ Lập giúp đỡ, nhưng Hạ Đông Noãn vẫn liều mạng đi học, đi diễn. Đi vào cuộc sống cùng thế giới của mỗi nhân vật, tiến vào lòng mỗi người, cảm thụ những gì bọn họ cảm nhận, sống từng chi tiết trong cuộc sống của họ.

Thành công không phải một lần là tới. Nàng đồ mồ hôi, chịu thương, ở sau lưng mới hiểu được muốn rực rỡ hào quang thì càng phải trả giá nhiều. Hạ Đông Noãn dùng thân phận của Hạ Hân đi suy diễn một cuộc sống mà mình giả dối tự tạo nên. Nhưng đó không phải là Hạ Đông Noãn, có lẽ chính xác ra, Hạ Đông Noãn chỉ có thể trong đêm tối không người mới có thể len lút trở về một lần.

Nhưng mà, dứt ra từ nhân vật của mình rồi, khi biến trở lại là chính mình, Hạ Đông Noãn sẽ cảm thấy trống rỗng đáng sợ. Con quái vật thời gian tựa hồ chưa từng buông tha nàng, khuôn mặt tươi cười trong giấc mộng, đáng ai kia, cho dù lúc mệt mỏi nhất cũng vẫn xuất hiện, không rời không bỏ.

Hạ Đông Noãn làm càn kết giao bạn gái, cũng không sợ phóng viên viết, không sợ bị chụp ảnh, mấy tháng đôi một lần. Chỉ là, chưa bao giờ dẫn về nhà.

Tin tức nàng chỉ thích phụ nữ, cơ hồ xuất hiện theo nàng khi nổi tiếng, chỉ là nàng chưa bao giờ thừa nhận người nào là bạn gái mà thôi. Fan của nàng không chỉ không vì nguyên nhân này mà giảm bớt, ngược lại thích ngôi sao ngay thẳng này, so với những kẻ thích giả bộ, càng làm cho người ta cảm thấy chân thật, càng được mọi người theo đuổi. Mà Hạ Đông Noãn cũng không công khai come out, chỉ cùng các ngôi sao nữ khác có chút ái muội mà thôi. Cho dù có người muốn viết này nọ, cũng sẽ bị người hâm mộ trung thành đánh trả trở về.

Hiện tại nàng có thể từ từ diễn, có thể chọn kịch bản, chọn đạo diễn, chọn đối thủ, nhưng vẫn sắp xếp thời gian của mình kín mìn, nhiều đến nỗi không có thời gian để Hạ Đông Noãn kia trở về. Nhiều đến nỗi dùng nội tâm của những người khác để bao trùm lên vô số vết thương dày đặc của mình. Một đến nỗi một khi về nhà là có thể ngủ, không có thời gian để suy nghĩ miên man mới là mục đích cuối cùng của nàng.

Nàng và Trần Mặc gặp lại nhau ở một dịp rất trùng hợp. Hai người đều bận bịu nhiều việc với sự nghiệp của riêng mình, liên lạc đã ít lại càng ít, hơn nữa trái mũi giờ, gần như chỉ vào ngày lễ và sinh nhật mới có thể liên hệ.

Ngày ấy nếu không phải nàng mệt mỏi, trợ lý không ở đó, chỉ có thể tự mình đi đến tiệm cà phê bên đường mua cà phê, mà vừa vặn cà phê nàng muốn cũng cần chờ một lát mới có, làm cho nàng có thời gian hết nhìn đông nhìn tây, nàng sẽ không nhìn thấy Trần Mặc một đầu tóc ngắn gọn gàng ở đầu đường thành phố Paris, so với trước kia giản dị hơn không ít ngồi trước một chiếc bàn tròn trong một góc sáng sủa, trên tay đang bấm di động.

“Mặc Mặc?!”

“Tiểu.....tiểu Noãn??”

Hai năm sau hai người nhìn qua đều thành thực không ít, mái tóc Trần Mặc như trốn đi khi cắt phẳng độ dài, khuôn mặt động lòng người vẫn tán ra sức quyến rũ trí mạng, vẫn là đôi mắt to sáng ngời hữu thần đó, sống mũi duyên dáng yêu kiều, đôi môi gợi cảm mê người, nhưng làm sao còn giống nữa. Có lẽ, mỗi một điểm đều trở nên thu liễm, áo khoác dài kéo cao, toàn thân có vẻ khiêm tốn lại xa hoa. Cho nên, từng kiểu điểm như hoa hồng, nay thu lại hết hào quang trong quá khứ, hiện tại cô ngược lại càng giống một đoá mẫu đơn.

Trần Mặc không thể không nói, lúc mới nhìn thấy Hạ Đông Noãn, cô không nhận ra nàng. Cô biết Hạ Đông Noãn làm diễn viên, cũng xem mỗi bộ phim nàng diễn. Nhưng dù cô có một trăm cái đầu cũng không tưởng tượng nổi cô gái có đôi môi đỏ mọng như lửa cháy, trang điểm rất đậm, mặc quần áo da, trên áo thậm trí lộ ra một số điểm đặc trưng của người có sự nghiệp đứng trước mặt lại là cô bé loli thanh thuần đáng yêu năm nào. Nhìn Hạ Đông Noãn hoàn toàn thay đổi thành một người khác, mười phần phong vận ngôi sao, đi đến đâu cũng là tiêu điểm kia, có một khắc Trần Mặc kinh ngạc đến nỗi không nói gì được.

“Đừng nhìn tôi như thế, đi chụp hình chân dung nên mới phải trang điểm thế này.” Hạ Đông Noãn biết Trần Mặc đang nhìn gì, liền bỏ cà phê trên tay xuống, sau đó ôm cô một cái thật chặt.

Cảm giác thật tốt, bạn tốt vẫn như trước, ngẫu nhiên gặp nhau thế này, đột nhiên làm cho tâm tình rạng rỡ như ánh mặt trời. Giống như một niềm vui không nằm trong dự tính, sự sung sướng tột có được. Mãi cho đến khi liên hoàn call đoạt mệnh của đạo diễn gọi tới thúc giục, Hạ Đông Noãn mới nhớ ra còn phải làm việc.

Hạ Đông Noãn vội vàng trở về tiếp tục quay chụp, mà Trần Mặc thì chờ nàng cùng ăn cơm tối. Nỗi kích động khi gặp mặt và vô số chủ đề nói mãi không hết dễ dàng tan gấu làm cho cuộc sống mà hai người cố ý bình thản lựa chọn quên đi như lại nhắc lên sóng to gió lớn.

“Làm ngôi sao không phải là không có sinh hoạt cá nhân à? Mỗi ngày đều bị chụp không phải rất phiền sao?”

Trần Mặc và Hạ Đông Noãn đi dạo trên đường phố Paris đầy những người tóc vàng mắt xanh, không khí ẩm ướt mang theo hơi nước. Cũng bởi vì đang ở nước ngoài, Hạ Đông Noãn mới có thể tùy ý nhìn ngắm không hề cổ kị. Nhìn về mặt thả lỏng lại thoải mái của Hạ Đông Noãn, Trần Mặc yếu ớt cười hỏi.

“Đúng là rất phiền, nhưng có bọn họ, thời gian của mình mới có thể càng ít, không phải sao?”

“... Vẫn nhớ phải không?” Trần Mặc khựng lại một chút, cô biết ngọn nguồn chuyện xảy ra với Y Vận Hàm, cũng là do không bao lâu sau lễ Giáng Sinh gọi điện thoại về mới nghe nói toàn bộ chuyện của hai người đó. Nghe Hạ Đông Noãn giọng nói vững vàng, lúc kể đến đoạn mình cắt cổ tay lại như đang kể chuyện của người khác. Trần Mặc cũng thần thức không thôi.

Bởi vì biết, cho nên có thể nói, sẽ đau. Hạ Đông Noãn phải tuyệt vọng đến mức nào mới có thể để lại dấu ấn không thể xóa nhòa trên tay mình.

“Mặc Mặc, tôi vẫn không quên được.” Hạ Đông Noãn có chút âm đạm nói, giống như thực ảo não, lại giống như thực bất đắc dĩ. Có cảm giác như không đào thoát được, bị cầm tù, làm cho nàng chỉ có khi đối diện với Trần Mặc mới có thể nói được ra lời.

“Tôi cũng vậy. Ha ha, không biết nên nói là chúng ta si tình, hay căn bản ngu ngốc đây.”

Trần Mặc cười khổ một chút, nhớ lại khi mình mới qua Mỹ, tình cảnh khốn quẫn khi một mình tự lực cánh sinh, nỗi thống khổ không chứa nổi, còn đủ loại bóng ma dưới đáy lòng. Nhưng cũng may đều vượt qua, chỉ là không dám yêu nữa. Hạ Đông Noãn cũng không thiệt thòi ít hơn mình, điều này làm cho cô đột nhiên tin, tình yêu của les, mười người thì đến chín thống khổ.

“Đúng là rất ngốc, chúng ta sao lại ngốc đến thế chứ? Có vết xe đổ của cậu trước đó rồi, tôi đi sau vẫn té nhào như thế, mà tôi còn ngốc hơn cậu nữa.” Hạ Đông Noãn lắc lắc đầu, trào phúng cười cười, bất giác nâng tay lên, nhìn vết sẹo hồng đã nhạt đi: “Tôi sống tiếp, lại càng hận chính mình.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

Trần Mặc thở dài, đưa tay đặt lên vai Hạ Đông Noãn bóp khẽ, cô cũng không biết nên nói cái gì, chỉ là sự lạnh lẽo băng giá trong giọng nói của Hạ Đông Noãn lại chẳng khác mình năm đó chút nào, giống như toàn thế giới đều bỏ rơi mình. Mà cảm giác sợ hãi bị bỏ lại đó, hơn nữa lại phải làm bộ không thêm bận tâm làm cho lòng người mệt mỏi muốn chết đi.

Tiểu Noãn cũng đã chống đỡ lâu lắm rồi, lại không thể nhắc tới chuyện ấy ở trước mặt bất kỳ ai, không phải không muốn nói, mà sợ phải nhìn đến vẻ mặt mờ mịt khó hiểu thậm chí khinh bỉ.

“Tôi không sao, hai năm qua cũng quen rồi, chỉ cảm thấy bản thân mình thực vô dụng mà thôi.”

Hạ Đông Noãn miễn cưỡng nặn ra nụ cười, lớp trang điểm trên mặt có hơi tái nhợt, dưới ánh đèn neon rực rỡ thoát nhìn hơi thiếu huyết sắc. Nàng cũng không biết mình đã vượt qua thế nào, mỗi một ngày đều vật lộn thực sự vất vả. Thì ra, đóng giả một người khác cũng là chuyện mệt mỏi muốn chết.

“Ừ, lúc tôi tiền bạc đầy đủ, một mình một người thậm chí không biết nên làm gì. Đừng quá hà khắc với bản thân, chẳng phải tôi cũng không làm được đó thôi!”

“Aish... Hoá ra, chúng ta đánh mất toàn bộ thanh xuân ở đại học.” Hạ Đông Noãn tự giễu, mới mấy tuổi đầu cũng đã dùng hết khí lực để yêu, chỉ sợ rốt cuộc không có cách nào có thể cuồng nhiệt nóng cháy như thế nữa. Chẳng qua là, vì sao còn có cảm giác không cam lòng đây, nàng không hiểu.

“Đúng thế, còn đem cả đời mình chôn cùng.” Trần Mặc cười khổ đáp lại, con đường vận mệnh sau này nhìn không tới, nhưng cô hiểu rõ chính mình, sau hai năm vẫn không thoát khỏi bóng ma tâm lý. Tuy thoát nhìn không có việc gì, nhưng cô biết, vết sẹo một khi sinh ra hư thối, nếu gặp phải thứ gì đó như đã từng quen thuộc, sẽ lại phát đau.

“.....”

Hai người cứ thế sống vai nhau đi tới, không thể tránh né nhắc tới hai người kia, sau đó không thể tránh né rơi vào trầm mặc. Bởi vì đây là một vấn đề khó giải quyết, cứ nghĩ rất dễ dàng, lại không làm được.

“Hai năm qua cậu đã làm những gì?” Hạ Đông Noãn cất tiếng hỏi, phá vỡ sự trầm mặc.

“Mất một năm rưỡi hoàn thành chương trình học hai năm, thần kỳ nhỉ, chẳng qua là dùng toàn bộ thời gian để học, làm tê liệt bản thân. Sau đó đi khắp nơi một chút. Năm năm qua luôn đi du lịch, đi qua rất nhiều bang bên Mỹ, cũng đi một số nơi nghèo khổ ở Nam Phi.”

“Vậy cậu có tính về nước lại không? Lâu thế rồi, vẫn chưa quay về phải không?”

“Đúng thật nên trở về, chẳng qua còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý.”

“Sợ gặp cô ấy?”

“Cũng không hoàn toàn, chỉ sợ bất gặp chuyện mà bản thân mình không chấp nhận nổi thôi.”

Hạ Đông Noãn gật gật đầu, nàng hiểu được ý của Trần Mặc. Một thành phố, nếu thấy Lương Sơ Lam chỉ sống một mình thì còn đỡ, nếu chứng kiến cô ấy và Cảnh Đăng vui vẻ hoà thuận, chính là sự trào phúng lớn nhất đối với những năm khổ sở vừa qua.

“Tránh né cũng không phải biện pháp, cậu trước sau gì cũng phải đối mặt, không bằng cương quyết nhìn thẳng trở lại xem.”

“Cậu nói đúng. ....” Trần Mặc đưa ánh mắt phóng ra xa, tới một điểm nào đó không có tiêu cự, tạm dừng trong chốc lát, tiếp tục nói: “Chỉ là tôi muốn đến một chỗ này trước, chấm dứt tất cả kỷ ức, sau đó không còn gì vướng bận trở lại thành phố của chúng ta. Có lẽ dù có luyến tiếc đến đâu, qua hai năm rồi, cũng nên buông tay.” Ngữ khí Trần Mặc có chút quyết tuyệt, có lẽ nếu không mạnh mẽ ép buộc mình một lần thì không biết liệu mình có thật sự làm được không nữa.

“Mùa này nơi đó khá ẩm áp, về sớm một chút đi. Chờ tôi về nước rồi chúng ta lại tụ hội sau.”

Hạ Đông Noãn ân ân biết nơi đó là Hải Nam, bởi vì nàng từng chứng kiến những ngày Trần Mặc vui vẻ hạnh phúc nhất là sau khi trở về từ Hải Nam, tuy thời tùy chỗ đều có thể bật cười, hiện tại nghĩ đến thật đúng là châm chọc.

Kỳ thật nàng có chút hâm mộ Trần Mặc. Ít nhất cậu ấy còn có thể biết Lương Sơ Lam ở nơi nào, còn có thể đi xem coi người đó sống thế nào. Mà nữ nhân ở trong lòng mình kia, lại như biến mất khỏi thế giới này. Chuyện ở Y gia do Y Vận Hiền xử lý, Y gia cũng không hề nhắc tới Y Vận Hàm. Hạ Đông Noãn thật sự không biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chậm rãi, nỗi hận dần chuyển biến thành nỗi nhớ, lại cũng không hay biết.

“Được. ....đừng nhắc mấy chuyện mất hứng này nữa. Chúng ta uống một chén đi!”

Trần Mặc vỗ vỗ vai Hạ Đông Noãn, dúi dúi áo khoác trên người, cười lôi kéo nàng lên taxi, cố ý nói thực hưng phấn. Cô không muốn hai người gặp mặt mà không khí lại nặng nề như thế. Hơn nữa theo lời dân bản xứ biết một quán pub, rượu cocktail hoà điệu ở đó uống rất ngon, vô số người đều mộ danh mà tới. Chính cô du lịch ở Paris mấy ngày cũng thường xuyên ghé thăm.

Quả thực mà nói, cảm giác trôi xuống họng có loại hưng phấn như muốn tê liệt, tự ngược, nhưng lại thoải mái, điều này làm cho cô nghiện.

Trần Mặc và Hạ Đông Noãn ở pub gọi đủ thứ rượu, cậu một ly tôi một ly, bất tri bất giác uống vô số đồ có cồn, thật sự say không tỉnh nổi. Hai cô gái như hoa như ngọc cũng không sợ gặp phải người xấu, giống như muốn phát tiết những gì không vui tồn đọng trong lòng ngực nhiều năm qua ra ngoài hết. Cồn vừa vào bụng, đáng vẻ lúc bình thường thật khác quá xa.

Uống đến phun ra, uống đến nước mắt dừng không được, còn vẫn không ngừng gọi rượu. Hai người không bao giờ biểu lộ yếu ớt cùng chua xót ở trước mặt người ngoài, đều ở khoảnh khắc này, ở một nước xa xôi tha hương xứ người, nói tiếng Trung Quốc mà người ngoài nghe không hiểu, liền buông thả nói ra toàn bộ.

Đến cuối cùng, nếu không phải trợ lý của Hạ Đông Noãn dựa vào vô số tin nhắn thông báo trả tiền rượu của nàng, tìm được quán pub này mới có thể đem hai cô gái say như chết vừa bị thâm gào thét vừa khóc trở về, chỉ sợ hai người sẽ qua đêm ở pub đó.

Chính là nâng về, hai người còn mỗi người một bên không ngừng hô to “khôn kiếp”, khiến cho tiểu trợ lý bị kẹp ở giữa như cái bánh thịt, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là gan mật của mình bị đè ép đến muốn phun ra, còn phải mỗi tay một người kim hai người lại, làm cho người tài xế nước ngoài ngồi hàng trên cứ nghi hoặc nhìn ba người da vàng ở ghế sau, không biết đã đại chiến được mấy trăm hiệp.

Cũng may nhân viên khách sạn giúp đỡ đưa người lên, nếu không tiểu trợ lý thật không biết mình có phải cần học Na Tra biến ra ba đầu sáu tay, rồi ăn thêm rau chân vịt biến thành thủy thủ Popeye không mới có thể đem hai tổ tông hoàn toàn không có tính giác ngộ đang tha hương ở nước ngoài lại còn uống say mềm này lên lầu.

Hai người vừa ngã xuống giường liền ngủ, ngủ thẳng đến chiều hôm sau mới mơ mơ màng màng tỉnh lại. Trần Mặc lỡ chuyến bay đi Brussels, mà Hạ Đông Noãn thì trễ lịch trình cả một ngày chụp ảnh chân dung. Hai người sau khi tỉnh lại, ôm nhau cười đến đau bụng.

Bắt đầu từ lúc nào, ở trong mắt các nàng, tuy hứng lại trở nên hiếm hoi như thế, mà cười thật lòng lại trở thành xa xỉ đến vậy. Trách không được, người trưởng thành luôn nói không muốn lớn lên, có lẽ đã gắng gượng lâu lắm rồi, ngay cả dục vọng và tính trẻ con của mình đều thu vào chỗ sâu nhất trong đáy lòng, không dám lấy ra nữa.

Chẳng qua, thời gian của hai người cũng không nhiều, Hạ Đông Noãn lại muốn trang điểm đậm, mặc đủ thứ quần áo hở hang hoà vào lịch trình quay chụp bận rộn. Mà Trần Mặc nếu đã bỏ lỡ chuyến bay, cũng coi như lỡ rồi thì thôi, mua vé máy bay về nước. Say rượu một đêm, ngược lại thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Hạ Đông Noãn nói đúng, chuyện gì nên đối mặt thì cũng phải đối mặt. Cho mình một dũng khí cùng cơ hội, để đi kết thúc đoạn tình cảm đó. Hạ Đông Noãn bị quyết định của Trần Mặc dọa sợ, hoá tốc như thế, nhưng lại vẫn ủng hộ cô, chỉ là mình không thể cùng đi với cô, cảm thấy thật đáng tiếc. Nhưng đồng thời lại thật lòng cao hứng, bởi vì Trần Mặc về nước, liền có nghĩa cơ hội hai người gặp mặt gia tăng rất nhiều. Tri kỷ khó cầu, huống chi lại là tri kỷ biết chuyện cũ của mình. Hai người đều rất cần một người có thể tận tình thổ lộ. Nàng hy vọng Trần Mặc có thể thật sự buông tay, bởi vì bản thân nàng có thể sâu sắc cảm nhận được sự tra tấn thống khổ này.

Hai người lưu luyến tạm biệt nhau, nhưng nghĩ đến có thể ở thành phố ban đầu gặp mặt, lại tràn ngập mong đợi.

Trần Mặc ngủ rất say trên máy bay, không biết có phải đã lâu lắm không về không, khi còn khoảng 2 giờ sẽ tới nơi, bất tri bất giác lại khản trương hẳn lên. Cô nhìn ánh mặt trời chói mắt ở xa ngoài tầng mây bên kia cửa sổ, nhớ lại hai năm qua, đã bao nhiêu lần một mình ngồi máy bay, đi khắp nơi, xem đủ xứ.

Muốn có một người làm bạn, nhưng không có cách nào mở ra nội tâm. Chỗ bên cạnh thay đổi hết lần này đến lần khác, vẫn chỉ là người xa lạ. Quãng đường đã đi trong thế tích lũy dặm bay càng lúc càng nhiều, trái tim lại ngày càng trống rỗng. Gặp gỡ những người bất đồng, trải qua những chuyện khác nhau, trong lòng càng trưởng thành, lại phát hiện mình đã lười quen biết bạn bè mới, lười bắt đầu tự giới thiệu mình từ đầu.

Có lẽ dần dần già đi chính là một quá trình như thế. Trừ bản thân, nhưng lại không tìm được một người có thể tin tưởng.

Nước mắt bắt tri bắt giác rơi xuống khay để thức ăn trên máy bay, một người da trắng thấy được, kỳ lạ mà lễ phép hỏi thăm, Trần Mặc chỉ mỉm cười lắc đầu, đón nhận tờ khăn giấy anh chàng đó đưa để lau nước mắt, sau đó cảm ơn.

Cảm giác trong lòng phức tạp đến không thể miêu tả. Không phải sợ hãi cũng không phải hưng phấn, chỉ là một loại tưởng niệm cùng ưu thương nhàn nhạt. Hai năm qua có lẽ thay đổi rất nhiều, nhưng thật ra có những thứ lại vẫn ngoan cố không thay đổi.

Hai giờ sau máy bay vững vàng đáp xuống sân bay quốc tế Quảng Châu. Nhìn những gương mặt quen thuộc cùng ngôn ngữ thân thiết xung quanh, Trần Mặc đột nhiên ngân vạ cảm khái. Nhìn quen những người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, trở lại quê hương mình, cái doạ thân thiết đột nhiên sinh ra làm cho Trần Mặc hít sâu một hơi hương vị tổ quốc.

Làm xong thủ tục chuyển máy bay, Trần Mặc ngồi ở sân bay xem tin tức, cùng đội máy bay đến Hải Nam. Phòng chờ rộng lớn, người đến người đi, người trẻ trẻ nhỏ kéo theo hành lý, đều bước đi vội vã, hiển lộ đủ loại biểu tình.

Có lẽ đã rất gần nơi mình từng vô vàn hạnh phúc, ký ức tựa như thủy triều chảy ngược ủa về, làm cho Trần Mặc bất ngờ không kịp phòng bị. Mỗi cái nhăn mày hay nụ cười, mỗi một động tác rất nhỏ của Lương Sơ Lam, Trần Mặc không biết mình dùng tâm tình gì để nhớ, thế nhưng rõ ràng đến vậy. Cô bỗng nhiên sợ hãi, đến nơi đó, mình thật sự có thể buông sao?

Trái tim nhói buốt như bị xé nát, vết sẹo đã kết vảy lại bị vạch ra, thế nhưng phát hiện bên trong ù nước mù làm người ta ghê tởm. Thì ra không có gì khác hơn cả, thì ra nói không sao cả hoá ra đều là gạt người. Nỗi đau đớn khi bị vứt bỏ cùng nước mắt tuyệt vọng ấy, còn rõ ràng trước mắt, sự thân mật ngọt ngào thật giống một bàn tay, không ngờ chỉ một lần nghĩ tới liền bị giáng cho một cái tát vang dội.

Trần Mặc quả thật không ngờ cô sẽ ở chính nơi mình từng suy nghĩ ngàn vạn lần, rơi lệ đầy mặt chậm bước trên cát mịn vàng óng, nghĩ về những gì tốt đẹp lẫn khổ sở trong quá khứ, nghĩ cả đời này sẽ cùng Lương Sơ Lam đặt dấu chấm tròn, khi đạp giày cao gót trên bờ cát cách nước biển không xa, để lại hàng loạt dấu giày hoặc nông hoặc cạn, lại sẽ bắt gặp thân ảnh cao gầy lãnh diễm ấy, trong lòng ôm một cậu bé, ngồi trên bờ cát, về mặt từ ái nhìn đứa trẻ, sau đó không biết cùng thì thăm cái gì.

Cô đột nhiên hiểu được, có một người chính là số kiếp của mình, muốn cắt đứt lại không chặt đứt được sạch sẽ. Ông trời căn bản không muốn buông tha cô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Tịch dương tươi đẹp vô ngần chiếu rọi lên thân thể hai người, cô gái kia thi thoảng cúi đầu nhìn một chút cậu bé có lẽ đã chơi đùa đến mệt mỏi kia. Nhìn đứa bé an tường ngủ, phần lớn thời điểm sẽ ngẩng đầu nhìn mặt trời sắp hạ xuống phía sau đường chân trời, khoẻ mắt tựa hồ có thứ gì đó trong suốt loé lên, sức lực trên tay lại mạnh hơn một chút, có vẻ không có cảm giác an toàn, càng ôm bé trai chặt hơn.

Năm tháng không làm cho cô gái kia biến hoá một chút nào, chỉ là thoát nhìn gầy yếu hơn, về mặt dịu đi không ít. Đã không còn vẻ trong trẻo lạnh lùng như quá khứ, mang theo một chút ôn nhu, tàn mạn ra không khí, thấm đượm đến đáy lòng. Thật giống như năm đó khi mới gặp gỡ, làm cho người ta nhận không được phải nhìn thêm vài lần.

Tuy tiện ở trong mắt người nào hình ảnh đó cũng đều tươi đẹp mà hạnh phúc, nhưng ở trong mắt Trần Mặc lại châm chọc đến đáng sợ. Trần Mặc ngừng hô hấp, trái tim trong lồng ngực như thỉnh thoảng nhảy lên. Cô không chuẩn bị sẵn sàng, chưa chuẩn bị gặp lại Lương Sơ Lam dưới tình huống này.

Theo bản năng xoay người, muốn trốn tránh, nhưng đã không còn kịp rồi.

“Mặc.....Mặc?!”

Thanh âm mà mình từng nhớ vô số lần trong mộng rõ ràng đến thế, bức thiết truyền đến từ nơi bờ cát cách đó không xa, Trần Mặc giật mình khựng lại. Không ai lại không có phản ứng bản năng đối với tên của mình, cũng là vì thứ bản năng này, Trần Mặc bại lộ.

Lương Sơ Lam có năm mơ cũng không ngờ mình còn có thể gặp lại Trần Mặc. Nàng đang nhìn mặt trời lặn, nhớ lại những kỷ niệm ngày xưa, từ dày vò đến lạnh nhạt, không phải tình cảm phai nhạt, mà tình cảm càng nồng đậm, nhưng cuộc sống lại vẫn phải tiếp tục. Sẽ không tiếp tục trốn trong thế giới nhỏ nhỏ của mình không lên nổi bục giảng, nói không được, ngay cả tay cầm phấn viết cũng run rẩy nữa.

Nhưng Lương Sơ Lam không thể làm giáo sư được, bởi vì nàng sẽ luôn ở giữa đám đông nhìn thấy thân ảnh Trần Mặc, nhưng mỗi lần đều nhìn lầm. Áo giáp cùng hiện thực tra tấn trái tim lẫn thần trí nàng, làm cho nàng không có tâm tình soạn giáo án lên lớp. Khi đứng trên bục giảng đều nhớ lại những ngày

sớm chiều ở chung, rồi bất giác rơi nước mắt.

Sau lại kết hôn, Cảnh Đẳng để Lương Sơ Lam từ chức, người nhà cũng không biết sự tình, lại cũng không phản đối, chỉ mình Lương Sơ Lam tự biết, sợ cả đời này cũng không thể đứng trên bục giảng nữa.

Cho nên giờ khắc này, Lương Sơ Lam sợ đó chỉ là ảo giác của mình. Nàng buông cậu bé trên tay xuống, sai bước chạy đến trước mặt Trần Mặc. Mặc cho giày dẫm trên cát mềm, không kịp giữ thăng bằng, Lương Sơ Lam lại quá sốt ruột, thiếu chút nữa ngã sấp trước mặt Trần Mặc.

Trần Mặc theo bản năng xoay người, ở khoảnh khắc cuối cùng đỡ Lương Sơ Lam. Một làn hương quen thuộc xông vào mũi, giống như năm đó, chiếm cứ tâm thần của cô. Lương Sơ Lam gầy, đây là cảm giác đầu tiên, nhẹ đi nhiều lắm, thế cho nên dưới tác động mạnh như thế đánh tới, cô lại không cảm giác phải cố sức.

Lương Sơ Lam còn chưa đứng vững đã ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua mắt kính lộ ra sự lo lắng và kích động cho tới giờ cũng chưa lộ ra bao giờ.

“Thật sự là em???”

“.....” Trần Mặc khinh bỉ phản ứng tự nhiên của thân thể mình, vì cái gì phải đỡ chị ta, cứ để mặc chị ta ngã sấp xuống không phải tốt hơn sao, dù sao cũng đã không còn quan hệ gì với mình. Nhưng mà trái tim vẫn bị tổn thương, đau nhói, chỉ một câu “thật sự là em”, chỉ cần một vẻ mặt vui đến phát khóc kia, Trần Mặc liền không im lặng làm ngơ nổi.

“Là tôi thì sao? Giáo sư Lương, lâu quá không gặp.” Trần Mặc đứng vững, hít sâu một hơi, theo bản năng vén tóc qua sau tai, cố ý nói xa cách, làm cho người ta nhìn không ra sự do dự hay một tia dao động, mà mặt đau lòng bất cần lộ ra tựa như chỉ là ảo giác. Thoảng chớp mắt, đã thay thế bằng một nụ cười chuyên nghiệp.

“Mặc Mặc. Tôi không phải đang nằm mơ đấy chứ?” Lương Sơ Lam còn không kịp phục hồi sự kích động trong nội tâm, nàng muốn chạm đến, nhưng sợ hãi đây chỉ là một giấc mơ hoa lệ, vừa chạm vào, Trần Mặc sẽ biến mất. Biết bao lần trong mộng, cô đều lạnh nhạt mà tuyệt tình rời bỏ mình mà đi như thế, cho nên cũng không tỏ vẻ mới lạ khi nghe những lời đó, chỉ si ngốc nhìn.

“Chắc.....đừng giả bộ nữa, diễn phim thần tượng cho ai xem!”

Trần Mặc nghiêng đầu qua một bên, phản cảm với phản ứng của Lương Sơ Lam. Rõ ràng trước kia người bị bỏ rơi là mình, dựa vào đâu mà chị ta lại biểu hiện đáng thương như thế. Cô đã không còn là Trần Mặc trước kia, bị tổn thương rồi, chỉ cần vung tay tùy tiện vậy sẽ lon ton vác mặt tới đón chào. Huống chi, hiện tại quan hệ của các nàng chẳng là gì cả.

“Tôi.....” Lương Sơ Lam bị một câu châm chọc của Trần Mặc như dội một thau nước lạnh từ đầu xuống chân, tỉnh táo lại. Bàn tay ở lưng chừng liền sợ hãi rút về. Đôi mắt nâu chột co rút, ẩn nhẫn tất cả cảm xúc, chỉ tham lam nhìn Trần Mặc, giống như muốn đem hai năm chia lìa xem bùa lại.

“Nếu giáo sư Lương không có việc gì, tôi đi trước.” Trần Mặc nhanh chân muốn đi, bởi cõi lòng đã loạn thành một đoàn. Cô không có cách nào tiếp tục chịu đựng ánh mắt của Lương Sơ Lam nữa, không rõ qua hai năm, ánh mắt Lương Sơ Lam như thế nào lại trở nên khi thế bức người đến thế. Nhưng vừa quay người lại, đã bị Lương Sơ Lam khấn trương tóm chặt tay.

“Đừng đi!”

“Á, chị làm gì thế, đau chết mất.”

“Xin lỗi!”

Lương Sơ Lam hoàn toàn phản ứng theo bản năng, khó tránh khỏi dùng khí lực hơi có chút ngoài tầm khống chế. Nghe Trần Mặc kêu lên đau đớn, liền thả lỏng sức, nhưng không chịu buông ra: “Chuyện đó, em trở nên trưởng thành hơn nhiều rồi.” Lương Sơ Lam thốt lên từ đáy lòng, kỳ thật nàng không biết nên nói gì, nhưng nàng phải tìm đề tài, nàng thầm nghĩ muốn kéo dài thời gian, để có thể ở bên Trần Mặc lâu hơn chút lát.

“Giáo sư Lương cũng mặt dày mày dạn hơn trước nhiều lắm đó.”

“.....” Lương Sơ Lam bị đáp trả một câu này, cũng không cãi lại. Lúc trước mình không đứng, hai năm qua nàng đã suy nghĩ rất rõ ràng, nếu đổi lại là mình, cũng sẽ hận cũng sẽ chán ghét. Nàng chỉ cầu ông trời, lại cho nàng thêm một cơ hội, nếu Trần Mặc trở về, nàng nhất định sẽ quý trọng.

“Sao không nói gì?”

Trần Mặc bị ánh mắt Lương Sơ Lam nhìn có chút hoảng hốt. Cõi lòng vốn đã rối bời nay bị vài câu quan tâm này càng luống cuống tay chân. Cô phát hiện mình thật sự chán ghét bộ dáng như cô vợ nhỏ đó của Lương Sơ Lam. Cô thật sự không rõ hai loại khí chất nhân tâm và nhu nhược sao lại có thể cùng thể hiện trên một người như thế.

“Muốn nhìn thật cẩn thận, tôi sợ không nhìn kỹ, em sẽ lại biến mất.”

Lương Sơ Lam nhìn thẳng vào mắt Trần Mặc, không buông tha một nét nhỏ trên gương mặt kia. Cho dù chỉ là nàng nhất sương tình nguyện cũng được, giờ khắc này đừng đánh gãy suy nghĩ của nàng, đừng phá vỡ dũng khí mà nàng đã rất vất vả mới tích lũy được.

“Giáo sư Lương từ khi nào cũng học kiểu nói buồn nôn thế, có thể tùy tiện thân thiết với một người quen cũ không quen thân.”

“Tôi.....” Lương Sơ Lam bị hai chữ “không quen” cùng tiếng cười nghiền ngẫm của Trần Mặc đâm vào lòng đau đớn, vừa định giải thích, lại nghe thấy từ phía sau truyền đến một thanh âm non nớt.

“Mẹ, mẹ, oa oa oa oa oa.....”

Cậu bé kia tựa hồ tỉnh lại không tìm thấy mẹ, có chút lo lắng, thanh âm thanh thúy vang lên trên bờ cát có chút nặng nề mà kích động dội vào màng tai. Ánh mắt của Trần Mặc và Lương Sơ Lam đều theo thanh âm nhìn qua.

“Tiểu Ý, mẹ ở đây.” Lương Sơ Lam theo thói quen xoay người, đi đến chỗ cậu bé kia, hoàn toàn không phát hiện sắc mặt của Trần Mặc ở phía sau đã hoàn toàn xanh mét.

“Đừng khóc đừng khóc.” Lương Sơ Lam vuốt ve lưng cậu bé, cổ bị cánh tay nhỏ bé kia gắt gao ôm chặt, giống hệt Lương Sơ Lam vừa rồi, cực độ khuyết thiếu cảm giác an toàn.

Trần Mặc như bị đánh trúng một quyền, một tiếng gọi của cậu bé đó làm cho cô không biết nên phản ứng thế nào. Cô cũng không rõ vì sao giờ khắc này mình còn không đi, không nhanh chân biến mất khỏi hình ảnh mẹ con hoà thuận ấm áp tình thương tốt đẹp lại cực độ chương mất này, ngược lại như trúng tà đi đến chỗ bọn họ.

Cô nhìn cậu bé kia nước nờ khóc, bộ dáng lại có ba phần tương tự Cảnh Đằng, trong lòng như có một sợi dây đàn nặng nề vang lên, giống như muốn tấu khúc ca vong linh, muốn hoàn toàn kéo trái tim xuống địa ngục.

“Giáo sư Lương hành động nhanh thật đó, mới xa cách hai năm mà con cũng lớn đến thế rồi cơ đấy.” Trần Mặc bật thốt một câu chua loét, ghen đều không nín được. Cô căn bản không không chế được mình, có loại xúc động muốn bùng nổ.

“Mẹ, cô ấy là ai?” Lực chú ý của con nít luôn có thể dời đi rất nhanh, nếu gặp phải người hoặc chuyện gì khiến chúng tò mò, lập tức trực tiếp đánh gãy lời phủ nhận của Lương Sơ Lam.

“Cô ấy là dì Trần Mặc, tiểu Ý ngoan, gọi đi đi.” Lương Sơ Lam ôm Cảnh Ý, biết hiện tại không phải thời điểm giải thích, dù sao tiểu Ý vẫn là đứa nhỏ.

“Ồ ha ha, không cần gọi già như thế, con của giáo sư Lương, gọi tôi là chị Mặc được rồi.”

Trần Mặc cũng không biết có phải mình nghiêng răng nghiêng lợi nói ra không, cô chỉ biết là mình muốn kéo dẫn bối phận của mình và Lương Sơ Lam. Mà bé trai nhìn qua thật đáng yêu trước mặt này, thật sự làm cho cô không ưa nổi.

“Mặc Mặc, trở về tôi giải thích với em sau. Tiểu Ý nó.....” Lương Sơ Lam nhìn trông mắt đen bóng trong suốt của Cảnh Ý, lại đem lời nói nuốt vào bụng.

“Giải thích cái gì? Tôi phải đi, chúng ta sau này không gặp lại.” Trần Mặc rốt cục hoàn toàn lạnh xuống, những lời này hai năm trước đã nói rồi. Cô hận nhất, ghét nhất bị Lương Sơ Lam bày ra bộ dáng uỷ khuất lại có nỗi khổ riêng, nói cái gì mà trở về giải thích, vừa giải thích liền giảng ra một đồng đạo lý. Mà những đạo lý đó không phải cô không hiểu, mà lại làm cho cô hoàn toàn hiểu, mình so với đạo lý nào trong đó cũng không bằng.

“Đừng đi, Mặc Mặc, tôi, thật sự đừng đi mà.”

“Đừng tỏ vẻ lưu luyến không rời như thế, bớt giả bộ đi. Lương Sơ Lam, ngần này tuổi rồi, cũng không ngại nói cho chị biết, hai năm trước tôi xem đủ rồi, hiện tại chị đã già làm vợ người ta, làm mẹ rồi, còn bày ra cái dạng đó làm gì, có ai chà đạp chị đâu.” Trần Mặc cũng không biết bằng cách nào mình có thể nói ra những lời ác động đó, chẳng qua thấy sự bất ngờ không thể tin lan tràn khôn cùng trong ánh mắt Lương Sơ Lam kia. Sự bi thương ấy làm cho Trần Mặc sau khi hung hăng giẫm nặng một phen lại hoàn toàn không vui vẻ, thoả mãn nổi, mà ngược lại, trong lòng lại bắt đầu ần ần nhức nhối, giống như tự mắng chính mình.

“Coi như tôi cầu xin em, đừng đi được không? Cho tôi một cơ hội cuối cùng đi.” Cánh tay Lương Sơ Lam ôm Cảnh Ý run rẩy. Cảnh Ý cảm giác được như mình nghiêng ngả sắp ngã, kỳ lạ nhìn hai người phụ nữ kia, ngoan ngoãn không lên tiếng. Chỉ là, cậu không hiểu vì sao mẹ phải khúm núm với một người nhìn qua có vẻ thù địch như thế. Cậu chưa từng chứng kiến cảm xúc của mẹ mình dao động nhiều đến vậy.

“Chị cầu tôi hả? Cầu thế nào?” Trần Mặc hai tay khoanh trước ngực, kiêu ngạo đứng đó, cười như không cười, giống như hưởng thụ Lương Sơ Lam ăn nói khấp nép với mình.

“Em muốn thế nào?”

“Làm mẹ rồi, tôi muốn thế nào, chẳng lẽ chị không biết sao.”

Trần Mặc gắt gao nhìn chăm chăm Lương Sơ Lam, nỗi ghen tỵ như ngọn lửa hùng hực cháy trong lòng, thiêu đốt trái tim cô, sau đó cô tà ác mà nhẹ nhàng nói, nghiền ngẫm từng biểu tình của Lương Sơ Lam.

Chương 80

Nụ cười phóng đảng bữa bãi hiện trên nét mặt Trần Mặc cùng câu hỏi cấm kỵ đó lại khiến Lương Sơ Lam đỏ mặt, không biết nên phản ứng gì. Nhưng không đáp ứng lại không thể giữ Trần Mặc lại. Bộ dáng ngây thơ vô tội á khẩu không trả lời được, làm cho Trần Mặc càng nhìn càng không vừa mắt. Cố ý thanh cô hòng, cô lắc đầu, giống như phi thường không để tâm, tiếp tục nói: “Không muốn thì thôi, dù sao tôi cũng không ép chị.”

“Không!” Lương Sơ Lam rất nhanh sắp lại: “.....Có thể, em đừng đi.” Lương Sơ Lam cúi đầu, trên khuôn mặt thanh tú phỉếm đỏ ửng khác thường, đặc biệt trên tay còn ôm Cảnh Ý, làm cho những lời nói ra càng nói càng nhẹ bằng.

“Thật sự nhìn không ra nha, thì ra giáo sư Lương lại thêm khát đến thế cơ à. Tiểu Ý, một lát nữa để chị Mặc đây ‘yêu’ mẹ cưng thật tử tế nhé!” Trần Mặc chuyển hướng Cảnh Ý, cũng không biết vì sao, nghe lời níu giữ của Lương Sơ Lam, ngược lại càng giận. Nhìn như thân thiết vượt khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Cảnh Ý một chút, sự thân thiết vô cùng không được tự nhiên làm cho Trần Mặc không chạm vào được bao lâu liền dừng lại, chán ghét buông tay. Cô cũng không hiểu vì sao mình lại đi so đo với một đứa trẻ, dù thế nào, con nít thật sự vô tội. Nhưng mà, cô làm không được, cô chính là đang giận chó đánh mèo.

“Mặc Mặc, em đừng như vậy, tiểu Ý còn nhỏ.”

Lương Sơ Lam đổi tư thế ôm Cảnh Ý, để thằng bé dựa lưng về phía Trần Mặc, bởi vì lời Trần Mặc nói có điều ám chỉ, cho dù tiểu Ý còn nhỏ, nhưng nàng vẫn không muốn để nó nghe được những lời này.

“Đau lòng? Con trai bảo bối quan trọng mà. Ha ha.” Trần Mặc cười đến có chút làm người ta nổi da gà.

“Mặc Mặc, chúng ta trở về rồi nói sau được không?” Ngờ khí Lương Sơ Lam chưa bao giờ mềm nhẹ lại cầu xin như thế. Nàng không biết tư thái của mình phải thấp đến mức nào mới có thể làm cho Trần Mặc không miễn cảm, khí thế bức nhân như vậy nữa. Đôi con người trong treo nhưng lạnh lùng lại tràn đầy khẩn trương bất an cùng áp lực.

Trần Mặc làm một động tác mời, về mặt lại cực kỳ coi thường. Ngay cả nhìn cũng không nhìn Lương Sơ Lam và Cảnh Ý, trực tiếp đi lướt qua hai người bọn họ. Thẳng đến khi dựa lưng về phía hai người đó, mới phát hiện thân thể mình đang run rẩy, mới hiểu được vừa rồi mình phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể hoàn thành cuộc đối thoại vừa rồi.

Thủy triều lên xuống, Trần Mặc đã không còn tâm tư thương thức, cõi lòng vừa mới bình tĩnh trở lại nay bị sự tình cò tương ngộ Lương Sơ Lam làm đảo điên, càng bị cậu bé kia phá tan thành mảnh nhỏ. Có gì để giải thích, cô không biết Lương Sơ Lam sẽ lại nói gì. Vì cha mẹ? Vì gia đình? Trần Mặc cảm thấy mình thật đáng buồn, giống như một con chuột chỉ có thể sống dựa vào gạo ở trong một cái chai, nhưng rồi lại ra không được. Ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng.

“Mặc Mặc, đừng, tiểu Ý còn ở đây.....”

Trần Mặc căn bản không khống chế được cảm xúc của mình, Lương Sơ Lam vừa mới buông Cảnh Ý và túi xách xuống, còn chưa kịp nói chuyện, Trần Mặc vừa vào cửa liền đẩy nàng áp lên tường, đè lên vách tường cứng rắn lạnh lẽo như băng, trực tiếp cắn nát đôi môi nàng. Lực đạo lớn dọa người, kia không phải ôn nhu dịu dàng cọt sọt, mà thật sự cắn, làm cho Lương Sơ Lam đau nhói từng đợt, lại không đẩy ra được.

Cô không biết đây là dục vọng hay trừng phạt, là muốn cho hả giận hay muốn làm gì, chỉ không muốn cho Lương Sơ Lam có cơ hội nói chuyện, có cơ hội thờ đốc. Bởi vì cô chán ghét bản thân mình khi chứng kiến đáng về uỷ khuất như bị hại của nàng sẽ lại mềm lòng.

Môi Lương Sơ Lam bị Trần Mặc ngậm trong miệng, răng bị cạy mở, đầu lưỡi như điên rồi luồn vào, bá đạo không chút ôn nhu, làm cho nàng thiếu chút nữa hít thở không thông. Thân thể chịu ma sát như bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng lý trí vẫn nói cho nàng căn phòng này không chỉ có hai người.

“Tôi muốn để cho nó nhìn thấy rõ mẹ nó là một kẻ phóng đảng thế nào! Ha ha.”

Trần Mặc dờ đầu lưỡi, bật cười như phát rồ. Dùng sức bắt lấy tóc trên gáy Lương Sơ Lam, oán hận nhìn nữ nhân mà dù hoá thành tro mình cũng nhận ra trước mắt.

Cô cũng không ngờ mình thì ra còn có thể cảm thú như vậy. Chính là ngọn lửa trong thân thể sắp thiêu đốt cô thành tro. Chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện người con gái mình để ý lâu như vậy, đau lòng bao lâu, dùng thời gian miệt mài cũng quên không được nay dĩ nhiên đã bị kẻ khác chạm vào, còn sinh con nữa.

Tê bào toàn thân đều phản nộ đến cực hạn, đem một chút lý trí còn sót lại đều chuyển hoá thành lửa giận. Cô sẽ không bao giờ dịu dàng ôn nhu với nàng nữa, sẽ không bao giờ chân tâm thật sự đối với nàng nữa. Cô muốn làm cho nàng thống khổ, còn thống khổ hơn mình. Ý niệm cừ hận cùng ghen tỵ quay cuồng trong đầu, làm cho Trần Mặc phát điên lưu lại ấn ký trên người Lương Sơ Lam. Mặc kệ nơi đó có lộ không, cũng đều hạ xuống một dấu hôn nhỏ nhỏ.

“Mặc Mặc, đừng mà!!!”

Lương Sơ Lam đẩy Trần Mặc, nàng thật sự không có cách nào để Cảnh Ý nhìn mình và Trần Mặc làm việc này. Quần áo bị kéo xuống một mảng lớn, dây lưng đều lộ ra. Nàng cũng không ngờ Trần Mặc sẽ thô bạo như thế, không biết do đau đớn hay khổ sở, một hàng thanh lệ chảy ra từ đôi mắt.

Trần Mặc sao lại không cảm giác được nàng run rẩy, không hôn đến nước mắt của nàng, chỉ là tự nói với chính mình, đừng đau lòng, đừng để ý. Nhưng tiếng khóc trầm thấp ẩn nhẫn của Lương Sơ Lam làm cho cô tâm phiền ý loạn, đành phải ngừng đầu.

“Chị không muốn đến vậy sao?”

“Không phải, có thể xin em chờ một chút được không?”

Lương Sơ Lam thở hổn hển nói, cảm nhận được Trần Mặc giảm bớt sức, mới rút thân ra, đi đến bên cạnh Cảnh Ý, bế hắn lên. Quay đầu nhìn thoáng qua Trần Mặc tỏ vẻ như không xảy ra chuyện gì, giật giật môi, lại không nói.

“Mẹ, sao mẹ lại khóc? Có phải cô ta bắt nạt mẹ không?”

Tiểu Ý nhìn nước mắt trên mặt Lương Sơ Lam, lại trở mắt nhìn Trần Mặc đẩy mẹ hắn đè lên vách tường, không biết làm gì mẹ mình, nhìn qua mẹ thực chặt vật.

“Không có gì, tiểu Ý ngoan, đi ra sân pha xem ti vi một lát được không? Mẹ và chị Mặc bàn một số chuyện, bàn xong sẽ ra chơi với con, nhé?”

“Được, nếu cô ấy bắt nạt mẹ, mẹ gọi tiểu Ý nhé, tiểu Ý là con trai mà.”

Cảnh Ý gật gật đầu, trong đôi mắt còn tính trẻ con hàm chứa một tia tức giận nhìn Trần Mặc.

Trần Mặc lau son trên môi, phát hiện Lương Sơ Lam vẫn dùng chiêu bài hai năm trước kia, nhìn ánh mắt địch ý mà trực tiếp của Cảnh Ý, ánh mắt kia thật sự rất quen thuộc, đột nhiên cảm thấy mệnh của Lương Sơ Lam tốt lắm, luôn có người đối xử với nàng thật lòng như thế. Minh trước kia chỉ sợ cũng giống thằng nhóc này, vô tri ấu trĩ toàn tâm tin tưởng nàng.

Nhưng hiện tại, cô không có cách nào để mình tiếp tục ngu xuẩn nữa. Ai có thể biết loại dây dưa không rõ này có phải lại là một chuyện ngu xuẩn khác không.

Lương Sơ Lam ôm Cảnh Ý tới một phòng khác, dàn xếp tốt cho đứa bé rồi mới trở lại trước mặt Trần Mặc. Son môi đã bị ăn mất, huyết sắc trên môi có chút mờ nhạt.

“Giải quyết ổn thỏa thằng nhóc đó rồi?” Trần Mặc không vui hỏi, trời biết trong lòng nàng khó chịu đến mức nào.

“Mặc Mặc, em nghe tôi nói đã, tiểu Ý nó.....” Lương Sơ Lam cân nhắc cơ hội vừa định giải thích.

“Làm rồi nói sau.” Trần Mặc trực tiếp áp sát môi lại che đi, không cho Lương Sơ Lam có cơ hội giải thích, đẩy nàng ngã lên giường, nghiêng người đè lên.

Kỳ thật cô biết, mình ghét nhất nghe được tên người khác vang lên từ miệng Lương Sơ Lam, ngay cả hồi còn thân thiết cũng không buông tha. Trước kia là Cảnh Đằng, hiện tại là Cảnh Ý, Trần Mặc có loại xúc động muốn biến Lương Sơ Lam thành cảm điếc.

Lương Sơ Lam bị sự nhiệt tình lỗ mãng của Trần Mặc làm cho không thoải mái. Đả lưỡi tùy ý làm loạn, mứt, hai tay lớn mật vuốt ve mỗi một tác da thịt trên dưới toàn thân. Trọng lượng trên người tăng lên, hai chân Trần Mặc còn cứng rắn muốn chen vào giữa hai chân mình. Tư thế như vậy thật sự làm cho Lương Sơ Lam cảm thấy khó chịu.

Cũng vì người đang đè trên người mình là người mà mình ngày nhớ đêm mong, cho nên mới có thể tùy ý để cô làm càn, tùy ý để cô làm những việc mà mình chưa từng trải qua.

Lương Sơ Lam mất tự nhiên vặn vẹo, Trần Mặc cởi quần áo trên người Lương Sơ Lam, ngón tay kéo dây cài phía sau, Lương Sơ Lam cảm thấy thứ trôi buộc trước ngực mình lỏng xuống. Ngay sau đó cảm nhận được chính là bàn tay nóng cháy như linh xà của Trần Mặc chui vào, bắt đầu nhào nặn xoa bóp đủ loại, làm cho khoả anh đào kia bắt đầu cứng rắn sưng lên.

Tay kia của Trần Mặc lại bắt lấy hai tay đang khua lung tung của Lương Sơ Lam, cảm nhận được người dưới thân vặn vẹo tựa hồ như không quá thích ứng, mới ngừng đầu, về mặt ác liệt nhìn nàng, con mắt bị dục vọng tràn ngập đỏ như máu.

“Cũng không phải lần đầu tiên, chị già bộ ngây thơ làm cái gì?”

Trần Mặc không hề có kỳ khiêu khích, bàn tay trực tiếp luồn vào từ dưới vạt váy, xâm nhập vào khu tam giác thần bí. Ở xung quanh bụi cỏ dè dặt, nắn bóp, căn bản mặc kệ Lương Sơ Lam trừng to mắt cùng tiếng rên rỉ như vỡ nát.

“Ấm ướt thế này, muốn sao? Cầu xin tôi đi.” Trần Mặc trêu chọc Lương Sơ Lam, chà đạp rồi lại chà đạp hạt đậu cương cứng sung huyết kia, thẳng đến khi Lương Sơ Lam không giữ nổi về thanh lãnh nữa, những lời giải thích khi tràn ra khỏi miệng đều biến thành tiếng rên rỉ lấy lòng.

“Rên êm tai một chút, tôi sẽ thỏa mãn chị, tiểu đảm phụ.” Trần Mặc nhìn biểu tình thống khổ mà hưởng thụ của Lương Sơ Lam, nói càng không giữ

miệng, càng lửa giận công tâm. Cô không muốn nói, có một khắc, cô lại vừa hận vừa yêu, Lương Sơ Lam quỵên rũ thế này, chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện cùng chia sẻ với người khác, cô liền thống khổ đến sắp điên mất.

Động tác của Trần Mặc ngày càng quá phận, cởi hết quần áo của Lương Sơ Lam, mà trên người mình vẫn còn mặc đầy đủ. Cấn xé để lại vô số dấu đỏ sẫm trước ngực, một bàn tay bắt Lương Sơ Lam mở miệng, quấy phá đảo quanh trong miệng nàng, tay kia thì không ngừng làm ác ở thân dưới của nàng.

Lương Sơ Lam sao có thể chịu nổi cô trêu cợt như thế, toàn bộ thân thể giống một vũng nước, hoà tan trên giường. Thân dưới sưng lên mà nóng cháy, trống rỗng đáng sợ, muốn thoát mãi, lại ần ần. Dưới từng đợt sóng làm cho thân thể mình khoái cảm đến dần phát tiếng rên rỉ, Lương Sơ Lam mặt đỏ tai hồng, cho tới giờ cũng không biết mình lại có thể phóng túng thế.

Hơn nữa những lời dâm uế của Trần Mặc, làm từng đợt nóng bỏng dâng lên ở bụng dưới, như dòng điện từ nơi đó nổi thẳng đến khu vực đang bị tùy ý đùa bỡn.

“Uhm ~ Mặc ~ Mặc.....”

Lương Sơ Lam cảm thấy mình sắp chết chìm, nhưng trong thân thể lại giống như có một linh hồn khác đang kêu gào muốn giải phóng. Trên mặt thể nào còn giữ vẻ thanh lãnh nổi.

“Nói đi, cầu xin tôi yêu chị, cầu tôi muốn chị đi! Giáo sư Lương!” Trần Mặc ngậm vành tai của Lương Sơ Lam, lời nói càn rỡ lập tức tiến vào màng tai nàng, động tác trên tay cũng không tạm dừng.

“Tôi.....”

Trần Mặc nhìn bộ dáng ần ần của Lương Sơ Lam, muốn lại vẫn làm bộ thánh nhân, trực tiếp tăng thêm lực đạo, tại điểm u lên kia hơi dùng sức xoa bóp một chút, khiến cho thân mình Lương Sơ Lam lập tức không chịu nổi cong lên.

“Cầu.....cầu em”

Lương Sơ Lam không nhìn Trần Mặc, nghiêng đầu đi, phun ra những lời ngượng ngùng. Thân thể trong một khắc đó hoàn toàn bị Trần Mặc nắm trong tay, Lương Sơ Lam chỉ có thể thuận theo nhịp điệu của nàng.

“Cầu xin tôi cái gì?” Trần Mặc kéo cầm Lương Sơ Lam xoay lại, ép nàng nhìn thẳng mình, để nàng biết hiện tại là ai nắm nàng trong tay, là ai đang ở trên người nàng.

“Cầu xin em.....cầu xin em yêu tôi, muốn.....muốn tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Lương Sơ Lam cơ hồ cảm rằng nặn ra những lời đó, thân thể dưới sự quấy phá của Trần Mặc, mỗi tế bào toàn thân đều sôi trào kỳ quái. Bàn tay khó có thể điều khiển, tự động bám lên lưng Trần Mặc, thốt ra những lời rõ ràng không biết xấu hổ nhất từ trước tới giờ.

Trần Mặc nhìn ánh mắt Lương Sơ Lam tan rã, vẻ mặt mê ly, vốn ý định ban đầu là trả thù, để nàng tới thời điểm muốn ngừng mà không được sẽ không cho, vô mộng chạy lấy người. Nhưng khoảnh khắc này, nỗi nhớ nhung suốt hai năm qua trùng khớp sâu sắc với thân ảnh dưới người, làm cho Trần Mặc thể nhưng không dứt ra được.

Lương Sơ Lam bất an giãy dụa, dáng người thon gầy hơn hai năm trước, xương quai xanh tinh xảo đều nhô lên rõ ràng. Hai năm trước cô chưa từng thấy ánh mắt chuyên chú nồng cháy như thế của Lương Sơ Lam. Trần Mặc thậm chí không phân biệt được sự cuồng nhiệt chiếm hữu đòi lấy này đến tột cùng là vì muốn làm cho Lương Sơ Lam thống khổ, hay căn bản là do ham thích của bản thân.

Trần Mặc thoáng ngơ ngác, làm cho Lương Sơ Lam có chút nghi hoặc, đôi mắt nâu long lanh lệ gât gao nhìn chăm chăm người kia, thân thể lại vẫn không kiềm chế được run run. Nàng nâng cánh tay vô lực, áp lên khuôn mặt tinh xảo của Trần Mặc, khuôn mặt đã xuất hiện vô số lần trong mộng.

“Đừng chạm vào tôi!” Trần Mặc cảm giận gạt phắt tay Lương Sơ Lam, trong oán hận chất chứa phần nộ, còn có cảm giác mình chậm rãi trầm luân làm cho Trần Mặc bị mâu thuẫn tra tấn. Cô không muốn Lương Sơ Lam tỏ vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, hiện tại các nàng chỉ tính là “quan hệ”, không yêu, không cần cảm tình!

Chẳng qua ma xui quỷ khiến, cô lẽ đau lòng vì một ánh mắt của Lương Sơ Lam, Trần Mặc vẫn đưa ngón tay từ bên cửa chậm rãi trượt vào, bên trong khít chặt đến lạ kỳ. Cô không nghĩ nhiều, chỉ muốn lúc này coi như hoàn thành mọi ân oán giữa hai người, thầm nghĩ cho mình một kết thúc.

“Giữa chúng ta không cần động tác đó.” Trần Mặc không nhìn ánh mắt tổn thương của Lương Sơ Lam, những lời nói sắc bén như dao nhọn phá nát trái tim nàng, cũng đâm vào tim mình.

Nhưng rút cuộc là giải phóng tình yêu của mình hay là trả thù cũng chỉ mình Trần Mặc biết rõ.

Chỉ tiếc, Trần Mặc hoàn toàn không ngờ là trong quá trình tay cô xâm nhập vào thể nhưng lại chạm được một tầng mỏng manh.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn mặt đỏ ửng bất thường nhuộm trên gò má Lương Sơ Lam, nàng nhú chặt mày, tựa hồ đang chịu đựng một chuyện rất thống khổ, hay tay gắt gao siết chặt eo cô. Trong đầu Trần Mặc như bị sét đánh, nghĩ mình sinh ra ảo giác, nhưng cảm giác trên đầu ngón tay vẫn cảm nói cho cô biết sự thật rốt cuộc là cái gì. Nhưng sự thật này lại làm cho Trần Mặc hoảng sợ.

Cô không ngờ Lương Sơ Lam đã gả làm vợ người ta, sinh con rồi mà vẫn là thân hoàn bích, còn băng thanh ngọc khiết.

“Chị. ....!!!”

Chẳng lẽ Lương Sơ Lam vẫn là. ....? Điều đó không có khả năng, Cảnh Ý thì sao?

Trong đầu Trần Mặc như nghiêng trời lệch đất, theo bản năng muốn rút ngón tay ra, lại trong một khắc cảm giác được tay Lương Sơ Lam đột nhiên giữ chặt tay mình, sau đó cảm nhận một cái, đầu ngón tay phá tan tầng trở ngại mỏng manh, bị vách tường thịt gắt gao hút chặt.

Đây là ý trời sao? Ý trời muốn cho mình cùng nữ nhân này vĩnh viễn dây dưa không rõ, vĩnh viễn tiếp tục tra tấn nhau?

Lương Sơ Lam bị sự xâm nhập đột ngột gây ra đau đớn, theo bản năng kẹp chặt hai chân lại. Có lẽ đây là việc can đảm nhất đời này nàng từng làm. Nàng không có thời gian tự hỏi thì đã làm thế rồi. Nàng hy vọng mình thuộc về Trần Mặc, nguyện vọng này từ khi chia ly càng sâu sắc thêm. Cho nên lúc này, nàng cũng không biết mình có bị nhập ma không, thể nhưng lại phóng đảng đến vậy.

Trần Mặc cảm giác ngón tay mình bị gắt gao kẹp chặt, ngón tay ở trong lối đi nhỏ hẹp nửa bước khó nhúc nhích. Cô kinh ngạc nhìn Lương Sơ Lam, trên trán cùng khoe mặt đều chảy ra vô số hạt nước trong suốt. Hết thấy đều đảo điên tâm tưởng của Trần Mặc, cô không làm rõ được suy nghĩ hiện tại, huống chi đang ở dưới tư thế xấu hổ thế này.

Giờ khắc ấy, Trần Mặc đột nhiên cảm thấy Lương Sơ Lam thật sự thay đổi, nữ nhân trước kia thanh lãnh tuyệt tình sau hai năm mình rời đi đã dần dần rút đi lạnh lùng, khi đối mặt với mình có lẽ thật tâm, toàn ý. Nếu không, đổi lại là trước kia, cô tuyệt đối không tin hành vi vừa rồi Lương Sơ Lam sẽ làm được.

“Mặc Mặc. ....” Lương Sơ Lam cau mày, cảm giác như xé rách truyền đến từ phía dưới làm cho nàng đau đến không nói nên lời, nhưng sự điềm tĩnh và biểu tình kinh ngạc của Trần Mặc làm cho không khí trở nên kỳ quái dị thường. Nàng không tỏ thái độ gì, không hề che dấu trước mặt Trần Mặc, yêu chính là yêu.

“Lương Sơ Lam!” Trần Mặc biết mình không nên dừng lại lúc này, nhưng đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Giống như một giấc mộng xuân, làm cho cô không phân biệt rõ rốt cuộc cái gì là hiện thực cái gì là cảnh trong mộng. Vì sao khi gọi tên Lương Sơ Lam, nước mắt cứ thế tuôn rơi, giống một đứa trẻ bất lực đến thế.

“Đau không?”

Tay kia của Trần Mặc đưa ra vuốt lên đôi mi nhú lại một chỗ trên gương mặt xinh đẹp của Lương Sơ Lam. Đây không ngờ lại là lần đầu tiên của Lương Sơ Lam. Rất kinh ngạc sợ hãi, rất làm cho người ta không thể thừa nhận.

Trần Mặc sớm đã chuẩn bị tốt đã thương địch thủ một vạn, tự tổn hại ba ngàn, nhưng hiện tại, sự tình trở nên khác biệt quá lớn so với ước nguyện ban đầu. Cô không cần đây chỉ là một hiểu lầm, cô tha Lương Sơ Lam nợ mình, tha Lương Sơ Lam sống rất tốt, cũng không muốn hai người xa cách hai nơi, mà kỳ thật đều sống như cái xác không hồn.

Lương Sơ Lam lắc lắc đầu, thật ra rất đau, nhưng nhìn Trần Mặc, theo nét mặt cô trông thấy thoáng đau lòng chợt lóe qua vô cùng trân quý, nàng cũng thấy đủ rồi.

Trần Mặc nhìn Lương Sơ Lam hai mắt long lanh mỉm cười, giống như một đóa hoa đào kiều diễm mà không thô tục nở rộ. Hai năm trước mình đã từng hy vọng Lương Sơ Lam có thể toàn tâm trao bản thân cho mình. Nếu lúc ấy Lương Sơ Lam có thể dung cảm như bây giờ, có lẽ sự tình đã hoàn toàn khác. Nhưng hiện tại, cõi lòng Trần Mặc loạn thành một đoàn.

Vì cái gì lại là hiện tại, cô không rõ vì sao ông trời lại muốn mình rơi vào rối loạn lúc này. Dứt khoát cắt đứt, trả lại rõ ràng không phải tốt hơn sao? Vì sao còn muốn để mình nhớ mong, làm mình dao động? Chẳng lẽ cả đời, thật sự không thoát được tình kiếp này sao?

Nhưng mà, thân thể không chịu nghe theo khống chế của tư duy, trên đường bị tư duy hỗn loạn khuấy phá, ngón tay của Trần Mặc vẫn chậm rãi bắt đầu cử động, cảm thụ được cảm giác chưa từng có ai đặt chân qua lại dưới tay mình mở ra một thiên địa mới. Nước mắt không rõ nguyên do dừng không được, Lương Sơ Lam cũng thế.

Cô phát hiện, cho dù ở trong cơn sóng nhiệt, khí chất thanh nhã sâu sắc của Lương Sơ Lam vẫn không có gì thay đổi. Khẽ cắn môi dưới, tràn ra tiếng nỉ non, làm cho Trần Mặc thật sự cảm thấy hết thảy đều là ảo giác.

Nước mắt cùng mồ hôi của hai người đồng thời nhuộm đẫm ga giường, cảm giác đau đớn xé rách ban đầu chậm rãi bị một luồng khoái cảm thay thế. Kích thích dần dần tích lũy làm cho thân thể trầm tĩnh lại. Nụ hôn của Trần Mặc kịp thời tới, nóng cháy mà mang theo bi thương. Vì sao rõ ràng đang lúc kết hợp thân mật nhất, lại vẫn đau lòng muốn chết.

Lương Sơ Lam theo tiết tấu của Trần Mặc, từng chút, từng chút lắc lư, thân thể giống như quả khí cầu bị thổi phồng, bị cảm giác bão hòa vây quanh. Làn da trắng nõn hiện lên nét hồng lộ vẻ ẩm áp, nhiệt độ cơ thể làm cho nhiệt độ cả căn phòng đều tăng lên. Hai con thỏ ngọc trước ngực bị Trần Mặc chà đạp, đầu lưỡi bay múa trên thân thể, ngón tay tăng tốc chạy trong thông đạo ẩm ướt chật hẹp.

Lương Sơ Lam không phải không biết đây không thật sự là hạnh phúc, nhưng giờ khắc này, nàng cảm thấy mình có thể gạt đi hết mọi thế tục. Nếu Trần Mặc muốn vẫn muốn dẫn mình đi, nàng sẽ theo cô cao chạy xa bay.

Hơi thở dày đặc nặng nề, nước mắt lăn dài trên má, hai thân thể càng không ngừng run rẩy, ngón tay Trần Mặc tùy ý cử động trong chốn thiên đường, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng gấp.

Trong một nháy mắt, thân thể Lương Sơ Lam căng thẳng, ngón tay Trần Mặc cảm thụ được áp lực co rút lại đột ngột, kèm theo sương sớm thơm ngát phun ra.

Trần Mặc chậm rãi rút ngón tay ra ngoài, dùng một loại ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn Lương Sơ Lam có chút hư thoát, lồng ngực kịch liệt đập phồng, không biết nên mở miệng nói gì, không biết sau khi thu tay lại nên làm gì. Vô số nghi vấn nổ tung trong lòng, cũng không rõ rốt cuộc nên hỏi gì trước.

Trần Mặc kéo chăn qua, đắp lên người Lương Sơ Lam. Nhìn một vệt màu đỏ chói mắt trên giường, từ vồng mạc chạy lên đại não làm cho cô như ở trên mây, lơ lửng không chân thật. Cô vốn định đứng lên dọn dẹp một chút, lại bị Lương Sơ Lam kéo góc áo.

“Đừng đi!”

Lương Sơ Lam vô lực cầu xin, sợ hãi không biết có phải Trần Mặc sẽ giống năm đó, không từ mà biệt không. Cảm giác cực độ không an toàn cho cho nàng một mối vô cùng lại cũng không dám nhắm mắt, làm cho Trần Mặc không kiềm được đau lòng. Cô cũng không biết có phải mình đáng bị coi thường không, nhưng lại mềm nhẹ nói với Lương Sơ Lam: “Ngủ đi, em không đi, chỉ đi thu dọn một chút thôi, em còn muốn chờ chị giải thích.”

Lương Sơ Lam nghe được Trần Mặc hứa hẹn rồi mới chậm rãi nhắm mắt, thẳng đến khoảnh khắc cuối cùng ngủ thiếp đi vẫn nhìn Trần Mặc. Hai năm qua, chưa từng an tâm như thế. Có lẽ nhờ thời gian làm cho nàng hiểu được, mọi thống khổ đều không bằng chia ly, mọi khó khăn đều không bằng một ánh mắt dè ý mình.

Trần Mặc thu dọn mọi thứ xong xuôi, nhìn Lương Sơ Lam một cái thật sâu. Lương Sơ Lam khi ngủ vẫn giống một đứa trẻ, gấu gao ôm chân cuộn thành một đoàn. Nước mắt trên mặt có mờ có nhạt, cho dù thiên ngôn vạn ngữ, giờ phút này cũng hóa thành ngón tay mềm.

Cô đi tới một căn phòng khác, phát hiện Cảnh Ý đã ngủ, trên ti vi còn đang chiếu Tom và Jerry chỉ có nhạc đệm không có phối âm.

Cô bỗng nhiên phát giác, mình có lẽ không nên trở về, bởi vì trái tim thật vất vả mới bình tĩnh lại bị hai người đang ngủ say trong phòng biến thành hoàn toàn rối loạn. Từ khi tình cờ gặp lại rồi phát sinh quan hệ đến hiện tại, hết thấy đều cực độ hư ảo, làm cho người ta không nghĩ thấu, làm cho cô không hiểu rõ chính mình.

Toàn bộ sự việc tựa hồ cất giấu một câu chuyện đằng sau nó, nhưng bản thân cô không dám chạm vào. Không biết sợ cái gì, có lẽ chính là một lần bị răn can, mười năm sợ dây thừng.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Kỳ thật Lương Sơ Lam tỉnh lại rất nhanh, không nở ngủ, hoặc ít nhiều lo lắng Trần Mặc sẽ đi, sau khi ngủ được mấy chục phút đã tỉnh lại.

Không thấy Trần Mặc, nàng phản xạ có điều kiện bật dậy từ trên giường. Nhìn quần áo được xếp gọn gàng chỉnh tề, màn kéo lại, hết thấy đều giống một giấc mộng. Chỉ có phần eo đau nhức cùng cảm giác ê ẩm ả ả truyền đến từ hạ thân làm cho Lương Sơ Lam biết những gì phát sinh vừa rồi cũng không giả.

Nàng cũng không biết vì cái gì trái tim mình vẫn đập rộn ràng, vẫn sợ hãi, liền đeo kính lên, mặc một lớp quần áo mỏng manh, đi qua phòng khác. Nhìn Trần Mặc đang ngơ ngác ngồi trước cửa sổ, mái tóc rũ trên trán, ngón tay mảnh khảnh áp lên mặt, bàn tay nâng cằm, nét ngưng trọng cùng sự phân vân nghi hoặc trên mặt càng sâu đậm sau mỗi lần hô hấp.

Lương Sơ Lam thở phào nhẹ nhõm, sau khi nhìn thấy Trần Mặc vẫn ở đây liền có chút an lòng. Tình yêu làm người ta trầm luân tựa như một thứ độc được trí mạng, làm cho mỗi một khoảnh khắc đều trở nên lo được lo mất.

“Chỉ tình rồi?” Trần Mặc theo ánh ngược phản chiếu trên cửa sổ nhìn thấy Lương Sơ Lam đứng xa xa không nói lời nào đang nhìn mình, quần áo mỏng manh làm cho dáng người mại diệu như ẩn như hiện. Bởi lo lắng tìm người, Lương Sơ Lam cũng không mặc quá chỉnh tề, không giống dĩ vãng khi mặc đồ công sở chín chu, hiện tại nàng lại tản ra nét thanh nhã mang theo quyến rũ, làm cho Trần Mặc trong lúc nhất thời rung động tâm thần. Chỉ là, lý trí làm cho hết thảy trở nên dị thường lúng túng.

“Ừ.” Lương Sơ Lam gật gật đầu, nàng vốn muốn hỏi Trần Mặc có mệt không, nhưng nghĩ đến những gì mới xảy ra vừa rồi, lại thoáng đỏ mặt. Vô luận đã trôi qua bao lâu, ở trước mặt Trần Mặc, Lương Sơ Lam cảm thấy mình vẫn dễ dàng đỏ mặt như thế.

Nàng đến gần một chút, Trần Mặc cũng đứng lên, ánh mắt đồng thời rơi lên người Cảnh Ý đang nằm ngủ trên sofa không hề có kỵ, không buồn không lo. Ánh mắt Trần Mặc vụt sáng mà rời rạc, mang theo cảm xúc không được tự nhiên. Lương Sơ Lam thật cẩn thận kéo cô qua, tuy Trần Mặc theo bản năng né tránh làm cho Lương Sơ Lam vẫn có chút đau lòng, nhưng nghĩ lại trước kia người đưa tay ra luôn là Trần Mặc, hiện tại đối lại là mình cũng thấy có lý.

Vết sẹo không lành lại nhanh như vậy, huống chi lại là một vết thương đã lâu không chữa trị, cứ để mặc nó hư thối tanh tưởi.

“Mặc Mặc, em nghe tôi nói xong rồi mới quyết định được không? Tôi có rất nhiều điều muốn nói với em.”

“Ừ, chị nói đi. Hai năm, quả thật có thể xảy ra nhất nhiều chuyện.” Trần Mặc không nhìn ánh mắt Lương Sơ Lam, cúi đầu, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

“Chính xác mà nói thì là.....804 ngày.” Lương Sơ Lam hơi cười khổ, đẩy gọng kính, thần sắc cũng có chút ảm đạm, dù sao đoạn ký ức sống không bằng chết đó ai cũng không muốn nhắc lại một lần nữa. Từ khi Trần Mặc đi rồi, mỗi ngày nàng đều đếm thời gian trôi qua, trôi qua không có kết cấu gì, trôi qua không có hy vọng. Bởi vì nàng không biết Trần Mặc có còn trở về không, cho nên hiện tại nàng hết sức quý trọng cơ hội thứ hai mà ông trời bố thí cho mình.

Trần Mặc cũng không nói gì, nếu đối với Lương Sơ Lam mà nói, mỗi ngày cũng chỉ đếm thời gian trôi qua, sao cô lại không y như thế đây. Mỗi ngày sống sót từ trong tra tấn dưới địa ngục, gian nan vượt qua đêm tối cô độc, càng khổ sở hứng chịu sự thanh tịnh của ban ngày. Lương Sơ Lam có bao nhiêu đau, Trần Mặc lại càng đau hơn thế.

“Kể bắt đầu từ khi em đi nhé.” Lương Sơ Lam hít sâu một hơi, rốt cục nói.

Có đôi khi nhớ lại cũng không phải là một chuyện thoải mái hay bằng lòng nguyện ý.

“Tôi và Cảnh Đằng kết hôn là sự thật, sau khi em đi được ba tháng, chúng tôi cử hành hôn lễ.”

Lương Sơ Lam nhớ lại áo cưới ngày đó, hòa hợp hai người nhưng người bên cạnh lại bằng mặt không bằng lòng. Nàng thấy Trần Mặc nghe được tên Cảnh Đằng bỗng dưng siết chặt nắm đấm, liền đưa tay ra nắm tay cô. Lần này, Trần Mặc không né tránh, chỉ là sự run rẩy từ một cơ thể này truyền qua một cơ thể khác.

Đoạn ký ức kia, vĩnh viễn là nỗi đau của Lương Sơ Lam, làm sao lại không tổn thương Trần Mặc.

“Nhưng anh ấy không yêu tôi, cũng như tôi không yêu anh ấy. Bởi vì, hai chúng tôi chỉ kết hôn trên mặt hình thức. Cảnh Đằng yêu người khác, người nọ em cũng biết. Đó là Lâm Mộc Phong.”

“Cái gì?” Trần Mặc nghe cái tên đó, sợ tới mức ngẩng phắt lên. Cái tên đó từng tồn tại thời đại học của cô, là người bạn tri kỷ khác phái. Nhưng hân và Cảnh Đằng không ngờ lại tới với nhau, đây quả thực làm cho người ta khó có thể tin nổi.

“Ban đầu tôi cũng phản ứng giống em, nhưng tôi thấy hai người đó rất nghiêm túc. Cho nên thế giới này thật sự rất kỳ diệu. Sau đó, chúng tôi cũng biết thời biết thế, thực hiện việc kết hôn hình thức. Sau khi kết hôn vẫn tương kính như tân, cho nhau không gian riêng lớn nhất, không vượt mức nửa phần.”

Lương Sơ Lam nhìn phản ứng kinh ngạc của Trần Mặc, rất hiểu, ban đầu nàng cũng không hiểu được giữa hai người cùng giới tính sao có thể nảy sinh tình yêu, nhưng sau khi mình đã tự trải qua, chuyện của Cảnh Đằng và Lâm Mộc Phong đó, nàng thật sự cảm thấy rất bình thường.

“Kia Cảnh Ý thì sao?”

Trần Mặc bật thốt. Cô không thể không thừa nhận, Cảnh Ý và Cảnh Đằng là cái gai ghim trong lòng cô, cô không thể không để ý, không thể không bận lòng. Một tiếng “mẹ” đó, cô thật sự không biết nên lấy thái độ gì để đối mặt.

“Em nghe tôi từ từ nói. Cảnh Ý thật sự là một đứa trẻ đáng thương.” Lương Sơ Lam xoay người, nhìn cậu bé trở nã tinh xảo kia, dịch dịch chân giúp cậu: “Nó là con của anh trai của Cảnh Đằng, anh trai của anh ấy và chị dâu sau khi sinh Cảnh Ý không được bao lâu, đại khái khoảng một năm sau khi em bỏ đi, liền gặp tai nạn xe cộ, song song qua đời, chỉ để lại Cảnh Ý còn chưa hiểu chuyện.”

“.....” Trần Mặc không thể tưởng tượng được sự thật lại như vậy, cảm xúc trong lòng không ngừng quay cuồng, lại không biết nói gì, chỉ có thể tiếp tục nghe Lương Sơ Lam nói.

“Cánh Đẳng và tôi đều biết khẳng định hai chúng tôi sẽ không sinh con, mặc kệ dùng cách gì đi nữa. Nhận nuôi cũng không khả thi, mà Cánh Ý cũng thật sự không có ai chăm sóc, lúc đó tôi đã nghĩ việc, tâm tư rối bời, không có nơi ký thác tinh thần, cho nên chúng tôi liền quyết định để Cánh Ý gia nhập vào cuộc sống của chúng tôi. Hơn nữa, vốn tôi và anh ấy quyết định lấy lý do tính cách không hợp để ly hôn, nhưng bởi vì sự kiện đó, không dám lại kích thích ba mẹ của Cánh Đẳng, cho nên kệt ở đó. Vì thế, ngày cũng cứ thế trôi qua.” Trong mắt Lương Sơ Lam phủ kín một tầng sương mù, bởi vì nghĩ tới chuyện mình đánh mất công việc mà mình thích nhất, cùng nỗi thống khổ khi đó, trong lòng lại âm ỷ đau. Nhưng cũng chính nhờ khoảng thời gian đó làm cho nàng hiểu được điều gì mới quan trọng nhất, cũng làm cho nàng qua một đêm trưởng thành trong thế giới của ái tình, hiểu được những lời tình thoại vừa quyến rũ lại tổn thương người ấy.

Nàng tiếp tục giải thích.

“Thứ nhất, Cánh Đẳng dù sao cũng là thân nhân của thằng bé, máu mủ tình thâm, mà tôi cũng có nơi để ký thác tinh thần. Đồng thời lâu ngày, cho dù tôi và anh ấy không sinh con cũng sẽ không bị ai đàm tiếu. Thứ hai, Cánh Ý còn nhỏ, thật sự đáng thương, mới còn bé như thế đã mất cả ba lần mẹ, cho nên chúng tôi cũng rất vui lòng chăm sóc nó. Lần này đến Hải Nam cũng bởi vì tôi nghĩ đến em, nhưng lại không yên lòng thằng bé, cho nên đành phải dẫn theo.”

“Ừ.” Trần Mặc nhẹ nhàng lên tiếng, lại nhìn thoáng qua Cánh Ý đang say ngủ, hỏi: “Vậy chị.....hiện tại tính làm thế nào?”

Trần Mặc cuối cùng vẫn hỏi ra lời. Cô đã trưởng thành, có lẽ nói là cô giờ rất thực tế, không cần những lời giải thích hư ảo, cần là sự nghiêm túc và hành động thực tế của Lương Sơ Lam. Thân thể của Cánh Ý quả thật đáng thương, nhưng không có nghĩa là cô có thể chấp nhận đứa bé, Cánh Đẳng hay người một nhà của Cánh Ý. Cô căng thẳng chờ đợi đáp án của Lương Sơ Lam, sợ hãi mình lại bị tổn thương, lúc đó mình thật sự sẽ không gượng dậy nổi, nhưng vẫn cắn răng hỏi ra.

“Tôi sẽ ly hôn với Cánh Đẳng. Mà tiểu Ý, tôi sẽ để lại nhà họ Cánh, bởi vì, em.....đã trở lại. Tôi muốn cùng em ở bên nhau.” Lương Sơ Lam chân thành mà nghiêm túc nhìn Trần Mặc, gần từng tiếng, trịnh trọng nói. Nàng chưa từng hy vọng người khác có thể hiểu được sự chân thành và quyết tâm của mình đến thế, cũng chưa từng có thời khắc nào không biết sợ thế này.

Nàng có lẽ có chút luyến tiếc Cánh Ý, có lẽ sợ hãi mưa rền gió dữ trong tương lai, có lẽ không muốn làm tổn thương người nhà tốt bụng lương thiện, nhưng khi phải lựa chọn giữa hết thảy những thứ đó và Trần Mặc, Lương Sơ Lam vẫn muốn tùy hứng một lần, ích kỷ một hồi. Nếu nói, người đó bỏ đi hai năm, nàng còn có thể sống sót, nhưng hiện tại nếu Trần Mặc lại muốn đi, có lẽ nàng sẽ không thể tha thứ cho mình.

Nói không khiếp sợ ngạc nhiên, đương nhiên là giả. Trần Mặc thế nào cũng không tin nổi những lời quyết tuyệt đó sẽ được thốt ra từ miệng Lương Sơ Lam. Thái độ của nàng mà hai năm trước mình mong mỏi, đến tận hiện tại mới có thể nghĩa vô phân cố giao cho mình.

Chỉ là đột nhiên, trong lòng giống như bị hất đổ một bát nước, tẩm ướt mọi ký ức trong đầu. Vì cái gì phải chờ tới hiện tại mới nói, vì cái gì phải chờ tới khi mình muốn buông tay mới chịu thể hiện thái độ rõ ràng. Nếu đặt trong quá khứ, đặt trước một Trần Mặc của ngày đó luôn phấn đấu quên mình ấy, hẳn sẽ vui vẻ đến phát điên.

Trần Mặc đột nhiên cảm thấy hai năm thời gian làm cho Lương Sơ Lam thay đổi, cũng làm cho chính mình thay đổi. Trong lúc nhất thời thái độ trở nên không tin tưởng, nhất thời mừng như điên sau lại vẫn nghi ngờ sâu nặng.

“.....Chị như thế nào biết, tôi...dựa vào cái gì còn chờ chị? Nếu tôi nói.....Tôi đã không còn yêu chị thì sao?” Trần Mặc bình thản mà thâm ý nhìn Lương Sơ Lam, cô chưa bao giờ từng nói những lời này, nhưng ý niệm đó hai năm qua không ngừng ăn mòn chính mình. Đã biết bao lần cô muốn quên đi cùng buông bỏ, chẳng qua đều thất bại mà thôi. Cô không biết vì sao mình lại hỏi điều đó, nhưng sự thiếu tin tưởng với thái độ của Lương Sơ Lam trong đầu vẫn làm cho cô không kim được.

Mà Lương Sơ Lam nghe được giả thiết thốt lên từ miệng Trần Mặc xong, hoàn toàn ngẩn người.

Nàng quả thực quên, không phải mình nhớ mãi không quên thì người khác cũng sẽ giống mình, không quên được đoạn tình cảm này. Nàng nhìn chăm chăm Trần Mặc, một câu đều không nói được, hốc mắt dần dần đỏ lên.

Lời chất vấn ấy, một câu “dựa vào cái gì” làm cho Lương Sơ Lam bị ép buộc phải suy nghĩ lại.

Đúng vậy, Trần Mặc xinh đẹp thế này, có sức hấp dẫn như thế, lúc trước ở trường chính là được vạn người mê, huống chi ở nước ngoài cõi mở hơn. Bỏ lỡ hai năm, làm sao có thể ích kỷ đòi hỏi cô còn đem ánh mắt giữ lại trên người mình.

Lương Sơ Lam đột nhiên như bị một cú tát hung hăng đánh cho tỉnh mộng. Tay nắm chặt tay Trần Mặc, theo còi lòng tan nát cũng chậm rãi buông lỏng. Biểu tình trên mặt cứng ngắc nơi khóe miệng, một hàng nước mắt chậm rãi lăn dài từ hốc mắt. Không chớp mắt nhìn Trần Mặc, trong lòng lại loạn thành một đoàn.

Ngẫm lại cũng đúng, lúc trước là mình tổn thương Trần Mặc sâu như vậy, thế thì có lý do gì yêu cầu cô chờ đợi mình, chờ một người đã gả làm vợ người khác? Lòng tự tin của Lương Sơ Lam trong khoảnh khắc tan rã. Thì ra không phải ông trời trao cho mình một cơ hội, cảm giác đơn phương tình nguyện đến cuối cùng tan biến làm cho Lương Sơ Lam lại một lần nữa đau đến thấu tim gan.

“Thực xin lỗi, tôi.....”

Nước mắt điên cuồng tuôn rơi, Lương Sơ Lam muốn rộng lượng tha cô đi, lại làm không được, đành phải xin lỗi, đã có chút khóc không thành tiếng. Thân thể run rẩy như chiếc lá, cây cột trụ chống đỡ cuối cùng nháy mắt sụp xuống. Nhìn Trần Mặc, nhìn gương mặt từng cuồng nhiệt yêu mình, hiện tại lại lạnh lùng băng giá, nguyên lai, mình vẫn không đủ kiên cường, không thể kiên cường để chống đỡ lời phủ nhận, một lời cự tuyệt của Mặc Mặc.

Lý trí trong đầu nói cho Lương Sơ Lam, buông tay đi, buông tay, thân thể lại cứng ngắc không thể nhúc nhích.

Trong lòng Trần Mặc đã qua trăm núi ngàn sông. Biểu tình kinh ngạc như thế, nước mắt đờ đẫn mờ mịt đó, mỗi một giọt đều như làm phỏng con tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

“Không cần giải thích, trước cứ như vậy đi, sau này... chuyện sau này để sau này gặp lại hẳn nói.” Trời biết Trần Mặc phải mất bao công sức mới ép ánh mắt mình dời khỏi người Lương Sơ Lam, trời biết giả bộ như không có việc gì, xoay lưng bước đi đau biết bao nhiêu. Cấn đầu lưỡi, không cho nước mắt rơi xuống, khớp ngón tay trắng bệch, nhưng Trần Mặc thực sự sợ hãi mình sẽ lại một lần nữa xé mở vết thương chất chồng trong tâm linh kia ra. Đau đớn nhường ấy, chỉ một lần cũng đủ khó quên suốt đời.

“Mặc Mặc.....” Môi Lương Sơ Lam giật giật, nhưng không phát ra âm thanh, một tiếng hô cuối cùng hoàn toàn tiêu tan trong không khí. Nàng không có tư cách gọi cô dừng lại, không có lý do gì giữ cô lại. Lúc trước là chính mình buông tay, hiện tại muốn cứu vãn, nhưng lại đã quên thì ra người đã từng nói yêu mình cả đời cũng sẽ quên mình, cũng sẽ không yêu mình nữa.

Nàng nhìn Trần Mặc bỏ đi, nhìn một luồng khí tức cuối cùng phiêu tán, lại không làm gì được. Nguyên lai, không yêu nữa, cảm giác buông tay đau đớn đến thế, khổ sở đến mức này. Dần vật đến mức muốn đào trái tim mình ra, nhìn xem đến tận cùng là dạng vết thương gì lại có thể đau đớn đến thế.

“Mẹ, sao mẹ lại khóc?” Cảnh Ý vừa tỉnh liền thấy Lương Sơ Lam thất hồn lạc phách ngồi ở sô pha, nó còn nhỏ, cũng không biết về mặt đó tượng trưng cho tuyệt vọng, chỉ là nước mắt vương đầy trên má Lương Sơ Lam, nhìn mà thương tâm. Nó biết, chỉ có khi món đồ chơi mà mình thích nhất bị người khác làm hỏng mới có thể có cảm xúc khổ sở như vậy.

“Tiểu Ý, mẹ không sao.” Lương Sơ Lam miễn cưỡng nặn ra nụ cười, xoay người lau nước mắt, ôm lấy Cảnh Ý. Nhìn đứa bé xuất hiện khi tâm linh mình bể nát thành vô số mảnh, trao cho mình một điểm tựa, bỗng nhiên không thể khắc chế vui đầu mình vào vòng tay nhỏ bé của nó, nức nở.

Cảnh Ý ngờ ngác cảm giác sự run rẩy truyền đến từ trên người Lương Sơ Lam, hiểu chuyện im lặng không nói gì, lẳng lặng để Lương Sơ Lam ôm. Còn tuổi nhỏ, nó đột nhiên liên tưởng đến cảnh ba mình và anh Mộc Phong cũng khóc ôm nhau như thế, liền cảm thấy hành vi của mẹ và chị Mặc đó giống nhau.

Sau khi Trần Mặc rời khỏi, cũng không đi xa, chỉ từng bước từng bước thật chậm đi vòng quanh bờ cát. Cô không có biện pháp ngừng lại, một khi dừng sẽ bị nỗi nhớ bao phủ đến hít thở không thông. Cô sẽ không tự chủ được ngẩng đầu lên nhìn căn phòng kia. Vững máu chó mắt đó, cảm giác trên đầu ngón tay, môi, cảm giác khi hôn còn rõ ràng in dấu trên mỗi tác da thịt của thân thể, gọi lại ký ức.

Cô đột nhiên thực ảo não không biết rốt cuộc mình làm cái gì? Vì sao còn muốn dây dưa không rõ với Lương Sơ Lam như thế.

Mọi chuyện xảy ra đều mặc danh kỳ diệu khó có thể lý giải. Vốn trở về định chấm dứt hoàn toàn quá khứ của mình, nhưng sự thực không biết thế nào lại còn xảy ra quan hệ với Lương Sơ Lam, mà người mình cho rằng đã làm vợ người khác không ngờ lại bị mình lấy mất lần đầu tiên. Quan hệ không chặt đứt hẳn được lại còn loạn hơn phơi bày rành rành trước mặt Trần Mặc.

Muốn chạy trốn, muốn rời đi, lại vô hình trái tim như bị giằng xé, mỗi một bước đều đổ một giọt máu. Vết thương bị xé toang phơi dưới ánh mặt trời. Cô không hiểu, vì sao ông trời muốn an bài như thế, an bài một màn hồi tâm chuyển ý, an bài một màn gương vỡ lại lành. Đau đớn tê tâm liệt phế đã từng ném trái, Trần Mặc thật sự cảm thấy đủ rồi.

Cảm xúc sợ hãi ở trước mặt nỗi nhớ rất thành thật lại ben thành đối trá. Trần Mặc cảm thấy tình yêu giống một con nhím, ôm nó sẽ đẩy mình thương tích. Nhưng vô luận thế nào, hiện tại cô không thể, không thể làm như chẳng hề xảy ra chuyện gì, đi chấp nhận Lương Sơ Lam. Không đơn giản chỉ vì sợ hãi, mà là một loại bất đắc dĩ cùng số mệnh chú định khắc sâu.

Ngày hôm sau, Trần Mặc dậy không quá sớm, bởi vì buổi tối làm thế nào cũng không ngủ được, gọi cho Hạ Đông Noãn lại bị chuyển tới hộp thư thoại. Nói vậy chắc hẳn cậu ấy đang công tác suốt ngày đêm. Không có người để trò chuyện, càng nghĩ càng nhiều, càng nghĩ càng loạn, đến cuối cùng cũng không biết thế nào, nhìn ánh trăng cứ như vậy mơ màng hỗn loạn ngủ thiếp đi.

Thăng đến hơn mười giờ cô mới mơ màng tỉnh lại. Đầu không ngờ đau đớn, giống như đêm trước say rượu. Cô nặng nề xoa bóp huyệt Thái Dương, nhìn mặt trời đã lên cao, lắc đầu mấy cái, đứng dậy khỏi giường.

Rửa mặt xong, chuyện thứ nhất không phải đi tìm Lương Sơ Lam, cũng không phải chạy loạn xung quanh, mà gọi cho Trần Thượng Vũ để ông an bài công tác cho mình. Bởi vì ở bên nước ngoài một thời gian dài làm cho Trần Mặc nuôi dưỡng thành thói quen một khi gặp phải vấn đề không nghĩ ra liền

đặt qua một bên. Có lẽ cách của Hạ Đông Noãn rất đúng, làm cho mình không có thời gian tự hỏi mới là cách giải cứu mình tốt nhất.

Cô đã quyết định, về trước rồi tính sau. Chuyện của Lương Sơ Lam không thể giải quyết trong chốc lát, trái tim mình rối cuộc muốn gì, Trần Mặc cũng không rõ. Cô chỉ biết nếu tiếp tục ở đây, nhất định sẽ bị dòng suy nghĩ miên man của mình bức điên.

Có lẽ hiện tại điều duy nhất Trần Mặc biết, cũng là điều chăm chọc nhất chính là rút linh hồn của mình ra khỏi thân thể, nhìn thân thể đau đớn, linh hồn giống như hồn nhiên không biết. Không gào thét khàn cả giọng cũng không có nghĩa không tan nát cõi lòng, chỉ là thẳng đến không thể khép lại, liên tâm tính của quần chúng, chịu đựng khoái cảm của con hành hạ, nhìn chính mình giẫy dụa không ngừng dưới vực sâu không đáy.

Trần Mặc sửa sang lại hành lý, đến đại sảnh trả phòng, lại ngoài ý muốn thấy Cảnh Ý một mình vui vẻ chơi ở khu vui chơi của trẻ em, càng kỳ quái là Lương Sơ Lam lại không ở bên cạnh.

Trần Mặc cố ý không nhìn nó, cố ý trở thành người xa lạ, không thèm nghĩ xem vì sao Lương Sơ Lam không ở đây, nhưng ánh mắt vẫn không kiềm được bay tới vị trí đó. Qua thật lâu, thậm chí cả sau khi việc kiểm tra phòng đã xong xuôi, Lương Sơ Lam vẫn không xuất hiện.

Trần Mặc thầm trách cứ trong lòng không biết rốt cuộc Lương Sơ Lam đi đâu, chẳng lẽ không biết để một đứa con nít ở một mình rất nguy hiểm sao, hiện tại bọn lừa đảo buôn người nhiều như vậy. Nhưng lại ngại ngần không được tự nhiên, không muốn ra hỏi, kỳ thật ở đại sảnh căn bản không có ai chú ý cô, chỉ có mình cô đứng đó rồi rầu.

“Trần tiểu thư, thủ tục trả phòng của cô đã xong xuôi, đây là hoá đơn, mời cô kiểm tra một chút. Hoan nghênh lần sau lại tới.” Giọng ngọt ngào của cô tiếp tân trước quầy vang lên, Trần Mặc mới thoát ra khỏi dòng suy nghĩ miên man rồi bời. Nhìn hoá đơn trên tay, đáp lại một nụ cười, sau đó thờ dãi một hồi, bước nhanh tới chỗ Cảnh Ý.

“Tiểu Ý, mẹ em đâu?”

Trần Mặc bày ra nụ cười thân thiết nhất, đây là một lần duy nhất mà cô bày ra thái độ tốt nhất với tiểu quý này. Nhưng Cảnh Ý vẫn thờ phỉ phỉ không để ý cô, ai bảo cô là đồ xấu xa bắt nạt mẹ nó. Thái độ đó chọc Trần Mặc bốc lên lửa giận phừng phừng, bắt quá xem xét lại nó chỉ là một đứa trẻ, Trần Mặc thật ra cũng không so đo gì, tiếp tục lấy lòng hỏi.

“Tiểu Ý, chị Mặc muốn hỏi em đó, sao lại ở đây chơi một mình thế? Mấy đồ chơi này nhìn xấu quá. Mẹ em đâu rồi?” Trần Mặc cố ý nói như vậy. Cậu nhóc này được Lương Sơ Lam nuôi nấng, cũng trở nên trầm mặc ít lời giống nàng.

“Không nói đâu, hừ, mẹ thấy chị là khóc, chị là đồ xấu xa. Em không nói cho chị biết mẹ đi đâu!” Cảnh Ý ngọng nghịu phản bác, quả nhiên tranh cãi là thiên tính của trẻ nhỏ. Nhưng cũng may rốt cục cũng đáp lời Trần Mặc.

Trần Mặc đang nghĩ biện pháp lừa Cảnh Ý nói ra, một người đàn ông ăn mặc như quản lý đại sảnh đi tới. Tây trang giày da, nho nhã lễ độ gọi lại Trần Mặc: “Vị tiểu thư này, xin hỏi cô là người nhà của đứa bé này sao?”

“À, tôi không phải, tôi có quen mẹ thằng bé.” Trần Mặc đáp lại: “Phải rồi, anh có biết mẹ của nó đi đâu không?”

Anh ta lắc đầu: “Xin lỗi, tôi cũng không rõ, chỉ là Lương nữ sĩ đem đứa bé nhờ nhân viên đại sảnh chăm sóc dùm, vốn nói hai tiếng sau sẽ trở lại, hiện tại đã gần ba giờ còn không xuất hiện, tôi còn tưởng cô là người nhà của cháu bé chứ.”

“Cái gì?! Ba tiếng rồi còn chưa về?”

Trần Mặc nghe lời quản lý nói, kinh hoàng sợ hãi. Cô biết Lương Sơ Lam là người cực kỳ đúng giờ, đây là nguyên tắc của nàng. Đừng nói chuyện đó, chỉ riêng việc để một mình Cảnh Ý ở đây cũng đã không phù hợp với tính tình nàng rồi. Chắc không phải xảy ra chuyện gì chứ.

“Tiểu Ý, em nói cho chị Mặc, mẹ em rốt cục đi nơi nào?” Về mặt Trần Mặc trở nên nghiêm túc.

“Không nói cho chị đâu, không nói.” Cảnh Ý mặc kệ Trần Mặc có thái độ gì, bữu môi, về mặt đắc ý hướng về phía Trần Mặc, chỉ thiếu điều hát lên, tiếp tục nghịch cái trống đồ chơi trong tay.

Người đàn ông kia nhìn dáng vẻ có chút lo lắng của Trần Mặc, liền ôm Cảnh Ý, đưa thằng bé vào một góc, không biết lén lút nói gì đó, lại ôm nó trở lại cạnh Trần Mặc, buông thằng bé xuống rồi, nói với cô: “Cậu bé này nói, Lương tiểu thư sáng sớm nói muốn xuống thế giới dưới đáy biển tìm mỹ nhân ngư, nhưng cụ thể đi nơi nào, nó cũng không biết. Cô xem có thể đoán ra Lương tiểu thư rốt cục đi đâu không?”

“Xuống thế giới dưới biển tìm mỹ nhân ngư?.....” Trần Mặc lặp lại một lần, đúng rồi, không phải Lương Sơ Lam đi lặn biển đấy chứ?!

Trần Mặc hồi tưởng lại bộ dáng Lương Sơ Lam suýt nữa gặp bất trắc trước kia, nháy mắt biến sắc. Có rất nhiều khu lặn, phản ứng đầu tiên của Trần Mặc chính là Lương Sơ Lam đi tới chỗ năm đó từng đi.

“Xin hỏi đường nào đi tới khu lặn biển số bảy?”

“Để tôi đưa cô đi.” Quản lý theo lời Trần Mặc cũng hiểu được lời Cảnh Ý nói là ám chỉ nơi nào, kéo một nhân viên lại, dặn dò vài câu, để hẳn trông chừng Cảnh Ý, rồi lấy xe đưa Trần Mặc đi, dù sao từ nơi này đến khu lặn số bảy cũng không phải đoạn đường gần.

“Cảm ơn.” Trần Mặc phi thường cảm kích người đàn ông này, cũng không chối từ, trực tiếp lên xe.

Anh ta lái rất nhanh, phong cảnh bên ngoài mờ hồ vút loé phía bên kia lớp kính thủy tinh. Trần Mặc trong lòng bối rối. Khuôn mặt Lương Sơ Lam chợt hiện lên trước mắt Trần Mặc, lạnh đậm, trong trẻo, cảm động, ngưng ngưng, ảm đạm, khóc nức nở, mỗi màn như từng phân cảnh trong một bộ phim, cứ thế lướt qua.

Đồ ngốc, chị thử xảy ra chuyện gì cho em xem!!!

Đọc đường đi, cô thầm mặc niệm trong lòng. Bàn tay siết chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, sắp sửa chảy máu, nhưng đau đớn cũng đã chết lặng đến không còn cảm giác.

Trần Mặc đột nhiên phát hiện, mình căn bản không buông bỏ được Lương Sơ Lam. Chỉ cần vừa nghĩ đến việc nàng có khả năng gặp chuyện không may, mình liền nhin không được run rẩy, nhin không được tâm hoảng ý loạn. Thì ra, vô luận nhìn người đó hạnh phúc hay thống khổ, đều là một loại hành hạ. Biện pháp duy nhất để giải thoát mình cũng chỉ có đem nàng cột thật sâu vào bên người mình, để mình trao cho nàng hạnh phúc mới được.

Xe dừng ở bãi đỗ xe trên bờ cát, biển rộng mênh mông vô bờ nối liền một đường với bầu trời. Trầm tĩnh mà xa xưa, từng đợt sóng đánh vào bờ cát, cuốn theo một ít cát bùn, lại không mang nổi vương bận trong tim.

Trần Mặc cơ hồ dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến khu của giáo viên hướng dẫn lặn biển, hỏi thông tin những thuyền đã ra khơi. Nỗi lo lắng trên mặt dù thế nào cũng không che dấu được. Bởi vì chạy quá mau, những lọn tóc rối bời dán lên má, thoát nhìn chật vật vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

“Xin hỏi có cô gái nào tên là Lương Sơ Lam từng đến đây thuê thuyền rời bến, nói muốn lặn biển không?”

“Tiểu thư, cô chờ một chút, để tôi đi hỏi.” Quản lý khu lặn biển nhìn về mặt cấp bách của Trần Mặc liền lập tức tra tìm trên máy tính: “Lương tiểu thư tám giờ sáng có ra khơi, nhưng bây giờ còn chưa có ghi chép thuyền về, có hai người giáo viên hướng dẫn đi cùng. Nhưng mà.....”

“Cho tôi một chiếc thuyền, tôi muốn ra khơi!” Trần Mặc trầm nghĩ không ổn, còn chưa nghe hết liền cướp lời người nọ.

“Chuyện này...” Người kia vẻ mặt khó xử. Bình thường muốn lặn cơ bản đều phải chờ hoặc hẹn trước, gấp gáp vội vàng như Trần Mặc cũng không nên ra khơi: “Chỉ sợ không có thuyền nào rảnh, hơn nữa hiện tại giáo viên hướng dẫn đều đã đi ăn cơm trưa, cũng không có ai có thể cùng cô lặn xuống nước.”

“Phiền anh thu xếp giúp tôi một chút, cô ấy là người rất quan trọng với tôi, nếu cô ấy gặp chuyện gì không may.....” Trần Mặc cam chịu vội vàng nhìn người trước quầy.

“Mặc Mặc.” Tiếng hô đã từng nghe cả trăm lần vang lên đằng sau, trong nháy mắt Trần Mặc tưởng mình nghe lầm. Thuận theo thanh âm xoay người, phát hiện Lương Sơ Lam đưa lưng về phía mặt trời, mái tóc còn ướt sũng đứng ở cửa. Bởi vì bóng râm, Trần Mặc không nhìn rõ biểu tình trên mặt nàng, chỉ một màu tối đen.

Bất quá giờ khắc này, biểu tình gì cũng không quan trọng, bởi vì Lương Sơ Lam an toàn, cội lòng đang căng thẳng của Trần Mặc cũng buông lỏng xuống. Theo tầm mắt, dáng người linh lung cũng không mất tao nhã kia, chỉ mình Lương Sơ Lam có, mái tóc dài phiêu dật cùng hơi thở đầy cảm tính lại cũng chỉ mình Lương Sơ Lam sở hữu. Cho dù về ngoài người ấy hoàn toàn thay đổi, chỉ cần liếc một cái, cô cũng biết người kia là Lương Sơ Lam.

Chẳng qua, sau khi phát hiện Lương Sơ Lam cũng không sao cả, Trần Mặc bỗng nhiên phát giác mình chật vật như thế thực buồn cười. Cảm xúc bối rối rất nhanh bị trấn định thay thế. Cô gạt tóc mai hỗn loạn trên trán, đi lướt qua người Lương Sơ Lam không ngừng lại, rồi đi ra ngoài.

Lương Sơ Lam lại vui vẻ, ít nhất nàng biết Trần Mặc quan tâm mình. Đặc biệt là câu kia “cô ấy là người quan trọng với tôi” trong nháy mắt khiến cho trái tim Lương Sơ Lam như co lại.

Cảnh sắc trên biển cùng phong cảnh dưới đáy biển đẹp đến nao lòng. Lương Sơ Lam chỉ định một lần chân chính khám phá con đường ở thế giới dưới đáy biển kia, thực sự cảm nhận sự tươi đẹp ấy. Nhiều năm qua không dám làm, lại vào khoảnh khắc sau khi Trần Mặc xuất hiện đột nhiên có dũng khí.

Nàng chỉ muốn chứng minh một vấn đề mà ngay cả nàng cũng không rõ. Thời tiết đẹp kỳ lạ, cho nên người trên thuyền tắt động cơ, để mặc thuyền trôi lững lờ một hồi lâu cho nên mới về chậm. Phong cảnh tuyệt vời không thể trừ bỏ nỗi lo lắng trong lòng Lương Sơ Lam, lên tới đất liền rồi, vẫn vương bận về Trần Mặc.

Vốn định đến chỗ quầy thu ngân trả tiền, lại nghe những lời tràn đầy lo lắng nói muốn ra khơi của Trần Mặc, trong lòng đột nhiên dậy lên cơn sóng nhiệt

cảm động đến tận đáy lòng. Có một thứ hy vọng lan tràn trong lòng. Có lẽ, Trần Mặc cũng không phải không còn yêu mình, có lẽ em ấy còn để bụng. Lương Sợ Lam vừa định nói chuyện với Trần Mặc, lại bị cô lựa chọn không thèm nhìn, trực tiếp đi lướt qua người.

Lương Sợ Lam xoay người đuổi theo Trần Mặc, ngăn đường đi của cô: “Mặc Mặc, vừa rồi có phải em lo lắng cho tôi không?” Nàng nóng lòng muốn chứng thực.

“Tôi nào có? Tôi chẳng qua chỉ vừa lúc cũng muốn lặn biển thôi.” Trần Mặc lấp liếm. Cô không muốn bị Lương Sợ Lam bắt thóp, lại vẫn đề mỗi bước đều bị nắm.

“Em đang làm trò mất tự nhiên cái gì thế?” Lương Sợ Lam đương nhiên biết lời nói dối này hơi quá khó tin. Nào có ai chạy tới bến tàu, còn lo lắng như vậy, huống chi nếu muốn ra khơi thì vì sao mình vừa xuất hiện liền quay đầu bước đi? Cho dù Lương Sợ Lam là đồ ngốc cũng không tin tưởng Trần Mặc chỉ đơn thuần muốn đi lặn.

“Tôi cần gì giấu dối mất tự nhiên chứ?!”

“Vậy em đứng lại nói chuyện tử tế với tôi đi.”

“Tiểu thư, tôi muốn lên máy bay được không? Còn phải đi cho kịp thời gian đó hiểu không?”

Trần Mặc rút cục dừng chân, nhìn Lương Sợ Lam, gần từng tiếng, đầy nhịp điệu nói. Trước kia khi nhìn thấy Lương Sợ Lam, cười nhiều nhất, mà hiện tại lại chỉ nhũn mảy.

“Em lại muốn đi?” Giọng của Lương Sợ Lam âm trầm xuống: “Đi đâu thế?”

“Liên quan gì tới chị?! Chị cũng không phải là gì của tôi.” Trần Mặc có chút phiền não đáp trả.

“Tôi.....” Đôi mắt nâu khẽ chuyển động, thắm đượm sương mù mỏng lung, lại như bỗng nhiên có dừng khí, nhìn Trần Mặc, như thể muốn nhìn thấu cô, nói: “Đương nhiên có liên quan tới tôi rồi, bởi vì tôi là.....người phụ nữ của em.”

Lương Sợ Lam không ngờ mình sẽ không biết xấu hổ nói những lời đó, cho nên đến cuối cùng gần như nói không ra tiếng, nhưng Trần Mặc vẫn nghe được. Ngực khí ngưng ngừng đó, không biết vì cái gì lọt vào tai Trần Mặc, da gà toàn thân nổi lên. Giống như bị điện giật, khó có thể tin nổi.

“Chị nói cái gì?? Chị lặp lại lần nữa?” Trần Mặc hơi đỏ mặt hỏi.

“Không có gì.” Lương Sợ Lam cúi đầu, không thể nói lại lần thứ hai, tình hình vừa rồi cùng lời chất vấn của Trần Mặc làm mình bật thốt ra, không có nghĩa mình còn đủ dũng khí lần da mặt để lặp lại những lời đó lần thứ hai trước công chúng. Hai năm qua, nàng đã trở nên không quá bận tâm những người chung quanh, là trở nên không để ý ánh mắt người khác, nhưng không có nghĩa mặt dày không tìm không phôi.

“Tôi không nghe thấy gì hết. Quên đi, tôi về nhà.” Trần Mặc bỏ lại một câu, mất tự nhiên trả lời Lương Sợ Lam, rồi đi về phía đường lớn. Tuy hành vi này chính cô cũng vẫn không hiểu ra sao.

Lương Sợ Lam ngậy người, đột nhiên hiểu những lời cô nói có ý gì, rồi mới đuổi theo cước bộ Trần Mặc.

“Chúng ta tiện đường, cùng đi đi.” Lương Sợ Lam nhẹ nhàng kéo góc áo Trần Mặc, có chút nấn nỉ nhìn cô.

Tuy trên nét mặt đôi mày vẫn giữ biểu tình lãnh đạm, nhưng Trần Mặc biết, mình vẫn luôn khiêu chiến điểm mấu chốt của Lương Sợ Lam, làm cho nàng hạ mình, làm cho nàng cầu xin.

Mấy mansion họ ở khách sạn cao cấp, hành lý của Trần Mặc được bảo quản rất tốt, Cảnh Ý cũng vẫn ngoan ngoãn chơi ở đó. Bất quá, thời gian chuyến bay của Trần Mặc cũng quá thật cách không còn xa, cho nên cô cảm ơn quản lý đại sảnh rồi vội vàng cầm hành lý lên xe taxi. Cho dù biết Lương Sợ Lam vẫn ở sau xe nhìn theo mình, cô cũng giả vờ như không biết.

Không thể nói rõ là chạy trốn chết, nhưng xác thực, trái tim Trần Mặc cũng không bình tĩnh.

Cô về tới thành phố mình quen thuộc hai năm trước, nhưng hết thấy lại trở nên không còn thân quen chút nào. Đường rộng hơn, có thêm tàu điện ngầm, nhà cao tầng gia tăng không ít. Nhà phá đi rồi lại xây lại, khu nhà ban đầu từ lâu đã không còn cái tên cũ. Cô chưa bao giờ biết thì ra ở trong nước, hai năm có ý nghĩa nghiêng trời lệch đất như thế.

Trần Mặc suy nghĩ thật lâu, lo lắng nhiều lắm mới bước vào vườn trường năm xưa, mới giật mình nhận ra nơi này là nơi thay đổi ít nhất trong toàn thành phố.

Hàng cây bên đường vẫn trồng long não và bạch quả, về phần cao hơn hay không cao hơn thì thật đúng là không nhìn ra. Bác bảo vệ năm đó vẫn ở đây không rời. Đi trên con đường mình từng đi đến khu nhà dạy học cùng ký túc xá, nghĩ về những ngày mình theo đuổi Lương Sợ Lam, nhớ lại ngày tháng mình đến đưa bữa sáng cho nàng, nhớ lại quãng thời gian sau khi thăng thấn lòng mình có thể nhân lúc đêm dài nhân tĩnh, len lén nắm tay Lương Sợ Lam.....

Trần Mặc suy nghĩ rất nhiều, từng chuyện từng chuyện đều không quên. Cô đột nhiên hận trí nhớ sắc bén của mình, sắc bén giống một con dao. Cô ngỡ mình không có lòng tự trọng, nhưng dù mất thế nào cũng không quên được lòng mình. Chạm mặt là vô số khuôn mặt xa lạ lại tinh thần phấn chấn,

non nốt như gọi lại năm tháng đó. Thanh xuân thật sự rất tươi đẹp, tốt đẹp đến nỗi không chứa nổi một hạt cát.

Ngay cả gió trong trường cũng thậm chí đều mang theo hương vị thanh xuân, làm cho Trần Mặc sầu não, lại làm cho nội tâm hỗn loạn của cô thoáng an ổn. Sự tình phát sinh trở tay không kịp. Cô chiếm lấy Lương Sơ Lam, đây là chuyện cô không dự đoán được. Đó là lần đầu tiên của Lương Sơ Lam, cô càng không ngờ. Quanh đi quẩn lại, cũng không thấy hi vọng, lại là một tương lai càng mờ mịt.

Trên đường, Trần Mặc chạm mặt hiệu trưởng Mã, hô một tiếng “chào thầy”, nhưng hắn chỉ gật gật đầu, lại không nhận ra mình. Trần Mặc bỗng nhiên phát hiện, có lẽ không nhớ rõ mới là chân lý. Bao nhiêu điểm tâm chui vào cái bụng như mạng bầu sáu tháng của hiệu trưởng Mã, nhưng hắn lại quên mình. Vậy mà vì sao mình không thể quên được Lương Sơ Lam, không thể quên được những gì liên quan tới nàng, thậm chí dù chỉ một nếp nhăn nhỏ.

Trần Mặc nhận ra con đường tuổi trẻ của mình, đột nhiên cảm thấy những gì phấn khích sáng lạn nhất cũng đều có liên quan với Lương Sơ Lam. Nếu không có Lương Sơ Lam, vậy thì Trần Mặc vẫn là Trần Mặc sao?

Tuy rằng suy nghĩ còn không rõ ràng, chẳng qua, lần này trở về cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, ít nhất Trần Mặc thấy được một người, tuy rằng làm cho cô phi thường sợ hãi, nhưng cũng may tìm được cô ấy, mặc kệ người đó hiện giờ thế nào, nhưng Hạ Đông Noãn chắc hẳn sẽ rất vui.

Khi cô trên đường đi đến căn tin liền thấy đáng một cô gái rất giống Y Vận Hàm đang đi cực kỳ thong thả, còn cầm gây cho người mù. Cô vốn định lại gần nhìn rõ một chút, sau khi xác nhận rồi lại đột nhiên có chút chần chừ. Tại sao Y Vận Hàm lại biến thành thế này, hoàn toàn chỉ dựa vào xúc giác chạm rãi đi trên đường. Cánh mũi Trần Mặc ê ẩm.

Trên mặt cũng không trang điểm, mà để mặt mộc, thoát nhìn qua có vẻ thiếu huyết sắc. Trần Mặc rất khó tưởng tượng Y Vận Hàm sẽ có một ngày bộ dáng lại biến đổi khác đến thế. Rút đi nhan sắc diễm lệ, biểu tình diễm đam chưa từng xuất hiện, lại phủ kín nhàn nhạt ưu thương.

“Cẩn thận!” Mất thấy bởi vì trên đường có một hố nhỏ, Y Vận Hàm lại hồn nhiên không biết sắp sửa bước vào, Trần Mặc liền lên tiếng ngăn cản, đỡ cô đi vòng qua.

“Cám ơn cô.” Ánh mắt trống rỗng của Y Vận Hàm chuyển dời đến hướng Trần Mặc, cũng không nhận ra thanh âm của cô, cười yếu ớt tỏ lòng cảm ơn, tiếp tục đi tới.

Trần Mặc không nghĩ hỏi, lại vẫn dừng tay, nhìn chằm chằm dãy số của Hạ Đông Noãn trên điện thoại, không biết có nên gọi không.

Cuối cùng cô vẫn bấm dãy số của Hạ Đông Noãn.

“Tiểu Noãn, tôi thấy Y Vận Hàm.” Bên đầu dây kia là một trận trầm mặc, loáng thoáng có thể nghe được tiếng hít thở có chút hỗn loạn dồn dập.

“Ồ.....chỗ nào?” Hạ Đông Noãn tận lực làm cho mình có vẻ bình tĩnh một chút, nhưng khoảng ngừng lưng chừng vẫn bán đứng tâm tình run rẩy kích động của nàng.

“Trường cũ, nhưng tiểu Noãn.....Cậu phải chuẩn bị tốt tâm lý. Có lẽ bộ dáng Y Vận Hàm bây giờ cũng không giống như cậu tưởng tượng đâu.”

“Chị ấy, làm sao vậy?”

“.....Mù.” Trần Mặc tạm dừng một chút, cô cứ chần chừ không biết có nên nói cho Hạ Đông Noãn không, nhưng sau lại vẫn nói, quyền lợi quyết định hẳn nên giao cho cậu ấy mà không phải mình.

“.....Tôi lập tức tới đó.” Hạ Đông Noãn nghe xong, ước chừng im lặng nửa phút mới đáp một câu, bàn tay cầm di động bắt đầu run rẩy không ngừng.

“Tiểu Noãn, cậu.....không sao chứ?”

“Tôi không sao. Cậu yên tâm.” Hạ Đông Noãn không biết hiện tại tâm tình của mình đến tột cùng là cái gì, đợi nàng cúp máy rồi mới phát hiện nước mắt đã ướt đầm gò má, khiến cho màn hình cơ hồ một mảnh mờ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Còn hận sao? Hạ Đông Noãn không biết, nàng chỉ biết sau khi nghe được tin tức của Y Vận Hàm, trái tim như bị treo lên, đến khi nghe được chữ “mù” đó, mới phát hiện thì ra trái tim cứ nghĩ đã chết còn có thể đau đớn. Nhưng hận thì sao? Nỗi hận mình từng cứ nghĩ sẽ không bỏ xuống được ấy lại không hề chiếm cứ tâm linh dù chỉ một khắc. Chuyện của quá khứ, nàng không hề quên, nhưng khi nghe Trần Mặc nói Y Vận Hàm mù, mọi tế bào đều rơi vào

run rẩy.

Chị ấy phải nên sống rất tốt mới đúng, mới đúng với câu “còn có thể làm bạn bè” năm đó. Chị ấy phải sống hạnh phúc hơn mình mới không làm thất vọng nỗi thống khổ khi chia ly năm đó mới phải. Hạ Đông Noãn gần như mất khả năng hô hấp, khó có thể dừng lại dù một khắc không suy nghĩ về cuộc sống và đáng về của Y Vận Hàm.

Nếu Hạ Đông Noãn có thể lập tức trở về, khẳng định sẽ. Nhưng hiện tại Hạ Đông Noãn đã không còn là một người không bị trói buộc, bởi vì nàng còn có một thân phận khác, đó là Hạ Hàn, một ngôi sao phải gánh rất nhiều cảm xúc của fan. Cho nên Hạ Đông Noãn chỉ có thể nhịn xuống mọi cảm xúc phức tạp, sau đó đợi chụp ảnh xong rồi liền lập tức lên máy bay.

Điện thoại vừa thông, nàng hoàn toàn ôm tâm lý may mắn gọi tới số điện thoại ngày trước của Y Vận Hàm. Cứ nghĩ đã hơn một năm không gọi, khẳng định sẽ không được, lại bất ngờ ngoài ý muốn gọi được. Khi nghe được tiếng đầu tiên vang lên, Hạ Đông Noãn đột nhiên như điện giật tắt máy, vuốt ngực, đau đốn, khăn trương, ngũ vị tạp trần.

Hạ Đông Noãn mang theo kính mắt đen, vành nón thật to che khuất khuôn mặt không hề trang điểm, áo gió kéo lên, che khuất khuôn mặt hai năm trước có thể tùy ý đi lại trên đường.

Bởi vì nàng đột nhiên trở về, ngay cả trợ lý cũng không đi theo, cho nên cũng không thông báo sân bay mở đường riêng. Nếu bị fan ở nơi này nhận ra, Hạ Đông Noãn cảm thấy mình nhất định bị dẫm bẹp. Để mình có thể sống sót trở về nhìn thấy Y Vận Hàm, nàng phải che kín mình, tuy rằng nhìn qua vẫn có chút chói mắt, dù sao đây là trang bị chuẩn bị đặc trưng của một ngôi sao. Một đường rào bước đi qua, vẫn có mấy người đem ánh mắt nghi hoặc dừng trên người Hạ Đông Noãn.

Bởi vì chuyến bay hạ cánh trễ, Hạ Đông Noãn tới sân bay trong nước có hơi trễ, nhưng nàng vẫn khẩn cấp nhờ Trần Mặc dẫn mình đến chỗ đã bắt gặp Y Vận Hàm ngày đó.

Dọc đường đi, Hạ Đông Noãn không nói một câu, Trần Mặc gạt tay nắm cửa sổ bắt cửa chạm vào tay Hạ Đông Noãn mới phát hiện tay nàng thế nhưng lạnh lẽo dọa người.

“Tiểu Noãn, cậu. ....đừng khăn trương.” Trần Mặc mềm nhẹ nói.

“Mặc Mặc, cậu biết không, tôi làm không được.” Hạ Đông Noãn đem tầm mắt từ ngoài cửa sổ chuyển tới trên mặt Trần Mặc: “Cậu không biết mấy ngày qua tôi khổ sở thế nào đâu, tôi chỉ hận không thể mọc một đôi cánh bay về. Nhưng mà, tôi sợ.....”

“Sợ chị ấy không chịu gặp cậu?” Trần Mặc thờ dãi, trong lòng chua xót, sợ Hạ Đông Noãn gặp Y Vận Hàm rồi sẽ khóc.

“Cảm xúc nhiều lắm, tôi không biết mình hiện tại nghĩ gì nữa.” Hạ Đông Noãn cúi đầu, chọc chọc ngón tay, nhìn không ra đang nghĩ gì: “Huống chi, cậu nói chị ấy.....bị mù.” Hạ Đông Noãn cơ hồ nặn ra những lời đó qua kẽ răng, không thể tin được, cũng không muốn tin.

“Tiểu Noãn.” Trần Mặc hy vọng mình nhìn lầm, lại hy vọng mình không lầm. Cô hy vọng mình có thể giúp tiểu Noãn tìm được Y Vận Hàm, lại hy vọng người mình tìm được sẽ hoàn hảo không sút mẻ gì. Nhưng Y Vận Hàm hiện tại sẽ làm cho Hạ Đông Noãn đeo trên lưng cảm giác tội lỗi vô tận.

“Cậu không cần phải nói gì. Tôi biết mà, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng.” Hạ Đông Noãn cố ý ngắt đầu, miễn cưỡng nở nụ cười. Thật sự chuẩn bị tốt rồi sao? Hạ Đông Noãn cũng không rõ, chỉ là, không chuẩn bị tốt cũng phải đi gặp Y Vận Hàm, mặc kệ kết quả thế nào. Nắm tay siết chặt đầm mồ hôi lạnh, Hạ Đông Noãn cũng không biết những ngày lo lắng rồi bởi vừa qua mình vượt qua thế nào.

Hai người lững thững bước đi, trầm mặc đến trường. Thời gian đã trễ, đúng như Trần Mặc đoán trước, Y Vận Hàm cũng không xuất hiện ở nơi đó. Giờ này cũng chỉ có mấy đôi tình nhân mới ăn xong cơm chiều đang tản bộ, cũng không gặp nhiều giáo sư, bởi vì đều đã tan tâm về nhà.

Hai người sống vai đi trên đường, không có ai nhận ra Hạ Đông Noãn, cho nên cũng không ai quấy rầy. Nhìn nhau không nói gì bước đi, đồng dạng một con đường, lại không có niềm tưởng đồng dạng, chuyện xưa của mỗi người cũng khác biệt. Có lẽ mỗi con đường đều gánh trên mình vô số ký ức. Tuy nó không kêu một tiếng, nhưng ký ức của tôi, của bạn, của mọi người, nó đều biết.

Hồi ức ngây ngô lại cũng không nở mắt đi, khắc ghi thanh xuân chỉ chớp mắt là qua. Khi nhìn thấy các đôi tình nhân thẹn thùng ngọn ngào đó, Trần Mặc và Hạ Đông Noãn mới nhìn nhau cười, phát hiện bọn họ thật sự già đi.

Cảm xúc của Hạ Đông Noãn có chút dao động, chỉ là làm diễn viên lâu, ngay cả bản lĩnh khắc chế cảm xúc cũng cao cường hơn rất nhiều. Mắt nhìn ánh đèn đường hôn ám phương xa, một con đường, dài như vậy, lại cô độc đến thế.

Cuộc tản bộ không tính là không thu hoạch được gì, cuối cùng làm cho Hạ Đông Noãn vốn thất vọng lại dấy lên nhiều điểm hy vọng. Bởi vì có lòng mong mỏi được gặp lại, cho nên so với hai năm đã qua, có vẻ kiên định hơn nhiều.

Mấy ngày sau đó, ngày nào Hạ Đông Noãn cũng đều đi dạo trong trường, vì sợ người ta nhận ra, nàng an vị trong xe, tránh gió khắp nơi, hy vọng có thể ở chỗ rẽ tiếp theo liền nhìn thấy thân ảnh mình vẫn ngày nhớ đêm mong. Bạn học của Trần Mặc ở bên Mỹ đến Trung Quốc chơi, cho nên cũng không rảnh đi cùng Hạ Đông Noãn, đành phải ngàn vạn dặn dò Hạ Đông Noãn gặp Y Vận Hàm rồi đừng không khống chế được cảm xúc.

Chẳng qua ông trời không tha lòng người, Hạ Đông Noãn chung quy không đợi được Y Vận Hàm. Hạ Đông Noãn thật ra tưởng mình sẽ mất kiểm soát, nhưng lại vẫn không có cơ hội. Qua một tuần, từ khăn trương chờ mong, đến dần dần phai nhạt, mất mát. Mọi cảm xúc chậm rãi nhạt đi, hy vọng dần nhỏ lại. Hạ Đông Noãn gần như có thể cho rằng Y Vận Hàm sẽ không xuất hiện ở trường học nữa.

Những ngày qua lượng công việc nàng chậm trễ cũng sắp sửa chất thành núi, làm cho nàng không thể không lo lắng. Thật sự nếu không xuất hiện, fan cũng hoài nghi nàng bị bắt cóc. Cho nên vào buổi tối ngày thứ mười, Hạ Đông Noãn rốt cục không còn cách nào tiếp tục khất nọ một tiết mục hỏi đáp trực tiếp có lượng xem rất cao, một loại tiết mục hỏi đáp kiểu “Chicken soup for the soul”, cũng đã thông báo sẽ quay từ rất lâu rồi.

Hạ Đông Noãn cứ nghĩ mình có thể giống trước kia mỗi lần đứng trước ống kính, bình tĩnh làm bộ như núi băng, bình tĩnh chỉ nhẹ nhàng băng qua hoặc thực hoặc giả nói một đồng đạo lý nhân sinh. Cho người khác một ít hy vọng, sau đó không lộ ra nửa điểm tuyệt vọng của mình. Sẽ làm fan khóc, nhưng Hạ Đông Noãn chỉ cảm thấy buồn cười mà thôi.

Chỉ là lần này, có lẽ đơn vị chế tác rất dễ tính, người dẫn chương trình cũng rất biết điều, fan rất nhu thuận, không khí rất tự nhiên. Lại có lẽ là tha hương nơi đất khách quê người gặp lại Trần Mặc, về lại ngôi trường mình không dám về, biết được một tin dữ, đợi mười ngày vẫn không đợi được người đó. Rất nhiều nhân tố hội tụ một chỗ, làm cho khi Hạ Đông Noãn nhìn thấy bức ảnh lúc mình còn ngây ngô non nớt không biết bị ai đào ra bán, trên đó lại bắt ngờ có Y Vận Hàm, nước mắt bất tri bất giác rơi xuống.

Lần đầu tiên ở trước màn ảnh trực tiếp, chân chính chân tình biểu lộ. Người dẫn chương trình tri kỷ đưa khăn giấy qua, bốn phía đàm luận thanh xuân. Chỉ mình Hạ Đông Noãn biết, nàng khóc vì ai, vì chuyện gì mà rơi lệ.

Cửa sổ tâm hồn mở ra, nàng cũng không biết vì sao mình phải nói những lời kỳ lạ không hiểu từ đâu thế. Vì cái gì khi người dẫn chương trình hỏi đề tài tình cảm vốn rất nhạy cảm với mọi ngôi sao nữ, nàng lại không phủ nhận. Tuy rằng một mực im lặng, nàng vẫn trò chuyện về Y Vận Hàm, cho dù trên ti vi, phần phụ đề ghi thật to “anh ta”.

Hạ Đông Noãn không biết Y Vận Hàm có ở trước TV không, cho dù không nhìn được, có bằng lòng nghe thanh âm của mình không. Nàng nói mình vốn có thể không cần gia nhập giới giải trí cũng có thể áo cơm không lo, nhưng vì muốn khiến mình quên đi bản thân, cho nên liều mạng ra nước ngoài, đóng phim, làm đại diện. Thanh xuân của nàng, giống như nàng luôn không tự chủ được phân đầu vì người đó, làm những chuyện mình không cần cũng không thích.

Nàng nói nàng từng giả thiết nếu một người có thể giống máy tính, có một bộ nhớ, có thể tùy ý xóa đi cài lại trở về bất cứ tình trạng nào trước đó, không biết mình có nguyện ý cắt bỏ đoạn hồi ức quá đau đớn lại siết bao ngọt ngào đó hay không. Nàng không ngừng giả dục, lại mỗi lần sắp thỏa hiệp, chỉ cần một hồi ức nhỏ nhỏ cũng có thể làm cho nàng vứt bỏ bình giáp, nâng cờ đầu hàng.

Cho nên, yêu một người thật sâu, một lần liền vĩnh hằng.

Chuyện cũ không có quá nhiều tình tiết, lại không biết vì sao đánh trúng tâm lý rất nhiều người. Có lẽ mỗi người đều từng có một thời gian như thế, liều lĩnh yêu một người, bất kể giá đắt, bất kể trả giá gì.

Cho nên toàn trường lâm vào yên tĩnh, ngay cả người dẫn chương trình đều bị những lời tâm huyết chân thành của Hạ Đông Noãn làm rung động. Cô đã từng gặp vô số diễn viên, họ dùng hành động để làm cảm động khán giả, nhưng một khắc này cô biết, Hạ Hàn ở trước mặt cô nói chân thật như vậy, kiểu biểu lộ tình cảm này cô cảm giác được.

Hạ Đông Noãn chưa xót cười, đột nhiên đối diện màn ảnh dị thường nghiêm túc mà chân thành nói: “Nếu chị nghe được giọng nói của em, nếu chị nhận ra được thanh âm của em, làm ơn thành thực đối mặt với em. Em chờ chị.”

Máy quay số 3 quay đặc tả Hạ Đông Noãn, ngàn vạn người xem trên cả nước đang ngồi trước TV chứng kiến đôi con ngươi chân thành được phóng đại cùng thái độ cố chấp của nàng.

Nhưng có tình, người nên nhìn thấy lại không có cách nào nhìn được. Nàng cố ý dùng chữ “nghe”, chính là muốn ám chỉ cho người kia biết mà thôi.

Tối hôm đó, vô số báo chí đưa tin trên diện rộng, nào là “Phân tích màn thổ lộ của Hạ Hàn”, “Mối tình đầu gian nan của Hạ Hàn hé lộ”, “Sự thật về màn diễn mối tình đầu khổ sở của Hạ Hàn”, đủ loại tiêu đề. Tin tức trên internet thì bị lời Hạ Đông Noãn nói bạo phát, có fan còn tuyên bố muốn làm thật tên đàn ông tuyệt tình kia.

Đương nhiên Hạ Đông Noãn sẽ không để chuyện này xảy ra, tuy nàng rất muốn mượn lực lượng của phóng viên và fan để tìm Y Vận Hàm, nhưng thật sự sợ thân phận của mình sẽ quấy rầy cuộc sống của chị ấy. Sau vài ngày tin tức nóng hổi, Hạ Đông Noãn vẫn thực hối hận những lời mình nói ngày đó, chung quy lo lắng không đủ chín chắn.

Có lẽ nàng không biết, nếu không phải có những lời đó của nàng, nhờ tiết mục ấy, có lẽ vĩnh viễn nàng cũng sẽ không gặp được Y Vận Hàm. Cũng nhờ lời thề “Em vẫn sẽ chờ chị” cùng ngữ khí kiên định đó, làm cho hơn mười ngày sau, nàng nhận được một tin nhắn từ một số điện thoại đã im lặng suốt hơn hai năm.

Thời điểm ấy Hạ Đông Noãn đang tham dự một buổi khánh công. Khi nàng mệt đến trong tình trạng kiệt sức ngồi vào xe ô tô đã là rạng sáng hai giờ, nhưng tin nhắn mang theo khẩu khí dò hỏi đó vẫn đánh tan mọi cơn buồn ngủ của Hạ Đông Noãn.

“Ngày mai buổi chiều lúc bốn giờ có rảnh không? Gặp nhau ở quán trà trong trường được chứ?”

“Có thể.”

Hạ Đông Noãn gắt gao nắm chặt di động, run rẩy, không để cho người khác phát hiện sự bất thường của mình, nhưng sao khi nhận được hai chữ đó, khi lực toàn thân lại như bị rút sạch.

Hạ Đông Noãn ngẩng đầu lên, nhìn ánh sao chớp loé trên bầu trời qua cửa sổ trên nóc xe, đột nhiên cười khổ, chỉ là một tin nhắn, có lẽ mình sẽ lại mất ngủ một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Khi Hạ Đông Noãn nhìn thấy Y Vận Hàm, vẫn khóc, khóc thật sự không có hình tượng, khóc đến nỗi cô bé phục vụ trong tiệm trà cũng không nhận ra cô gái này chính là Hạ Hàn cực kỳ nổi tiếng trên TV.

Suốt một đêm, Hạ Đông Noãn cảm thấy mình đã chuẩn bị đầy đủ, tâm lý sẵn sàng nếu Y Vận Hàm thật sự mù thì sẽ thế nào. Nhưng tất cả đều không bằng khi thực sự đối mặt với hiện thực. Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy vẫn giống như bị đánh một quyền.

Ánh mặt trời có tình lại tươi đẹp đến vậy, hồ nước được bố trí trong quán trà dọc theo trường học cũng tĩnh lặng không một gợn sóng. Hết thấy đều tươi đẹp giống như sự ban ân của tạo hoá, nhưng vì cái gì trong mắt Y Vận Hàm đã chỉ còn lại sương mù, không thể bắt giữ được một biểu tình gì.

Hạ Đông Noãn cắn cắn môi, không cho mình khóc thành tiếng. Bàn tay nắm ly trà dùng sức đến nỗi sắp bóp nát nó. Nàng cũng không lên tiếng, chỉ nhìn Y Vận Hàm lẳng lặng ngồi đó, gió nhẹ vờn bên thái dương của cô, khuôn mặt vẫn xinh đẹp như năm ấy, chỉ là, trên mặt sử tình mỹ bị rạch ra một cái khe, chói mắt dị thường.

Y Vận Hàm có lẽ cảm kích đôi mắt mù loà của mình, quả thật bởi vì không nhìn thấy, vì hết thấy đều là bóng tối nên cô mới không lộ ra tình cảm dao động quá mãnh liệt, mới có thể thản nhiên bày ra vẻ mặt hiện tại ở trước mặt Hạ Đông Noãn, mới đủ để có thể đối mặt với sự kinh ngạc và biểu tình phức tạp của người kia trong tưởng tượng.

Có những chuyện hai năm trước đã quyết định rồi, cô không hối hận. Hạ Đông Noãn có cuộc sống của chính mình, không thể bị một người không có khả năng tự chăm sóc bản thân ràng buộc. Cô từng rất khinh bỉ những người vừa gặp chuyện liền nghĩ đến việc chia tay. Nhưng đến khi chuyện tương tự chân chính rơi xuống đầu mình, Y Vận Hàm lại chọn làm vậy.

Thì ra, đó không phải giả mồm nói láo, mà là một loại yêu trong bất lực. Là một loại bản năng muốn trốn tránh. Là hy vọng người đó hạnh phúc trong một thế giới không có mình. Mà đồng thời, lại sợ hãi để cho người trong lòng nhìn thấy bộ dáng của mình hiện giờ, ích kỷ lại ích kỷ đến đau triệt nội tâm.

Y Vận Hàm lựa chọn một mình yên lặng gánh vác mọi tội lỗi, vì tình yêu, mà cứu rồi. Nhưng cố tình, sự si tình và chờ đợi của Hạ Đông Noãn lần lượt làm cho trái tim chết lặng, lần lượt làm cô hoài nghi lựa chọn của mình. Nói không cảm động khẳng định là giả, không đau lòng cũng là giả, nhưng tất cả sự kiên trì này sẽ làm cô càng tự thấy xấu hổ, xấu hổ vô cùng.

Hạ Đông Noãn cứu cô khi bị bắt cóc, chẳng lẽ còn phải chăm sóc cho một người mù cả đời sao?

Cho nên lần này, cô phải làm cho Hạ Đông Noãn hết hy vọng. Bởi vì, ngay cả bác sĩ giỏi nhất cũng nói, mắt cô chữa không được. Trừ khi làm phẫu thuật mở hộp sọ để làm tan máu bầm trong não. Nhưng việc này có tính phẫu thuật rất lớn, không có bác sĩ ngoại khoa nào dám mổ mà có thể cam đoan xác xuất thành công trên 50%.

“Em nhìn thấy tôi rồi, cho nên không cần đợi thêm nữa. Chúng ta đã nên chấm dứt từ hai năm trước rồi.”

Hạ Đông Noãn không ngờ Y Vận Hàm lại biết mình đã đến, mà câu nói đầu tiên không phải hàn huyên, không phải một cách bắt chuyện trong tưởng tượng. Nàng còn chưa mở miệng cũng đã bị một câu này phá huỷ mọi con đường.

“Hàm.....”

Hạ Đông Noãn kéo giọng mũi dày đặc, mọi lời muốn nói đều biến thành một tiếng gọi phủ đầy bụi suốt hai năm.

“Em không làm được.” Hạ Đông Noãn không kêu khàn cả giọng, không như bị tâm thần, chỉ chậm rãi lộ ra bất lực. Bởi vì mọi nỗ lực khi đối diện trước tình yêu, hoàn toàn không chịu nổi một đòn.

“.....”

Y Vận Hàm cứ nghĩ lòng mình đã đủ cứng rắn, cứ nghĩ mình không nhìn được dáng vẻ Hạ Đông Noãn thì sẽ không kích thích tiếng lòng mình. Nhưng cô đã sai, khi thanh âm bất lực mà như khóc đó của Hạ Đông Noãn truyền đến, một câu “Em không làm được” cũng tương tự như những gì mình hình dung trong lòng, mọi lời tuyệt tình đã lên tới miệng cũng rút cuộc không thốt ra được.

“Hàm, chị nói cho em biết đi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với mắt của chị. Em đưa chị đi tìm bác sĩ giỏi nhất thế giới, chắc chắn có thể chữa được.” Hạ Đông Noãn kim lòng chẳng dặng nắm chặt hai tay Y Vận Hàm, ngồi xồm xuổng trước mặt cô.

Tuy không nhìn được, nhưng Y Vận Hàm biết ánh mắt của Hạ Đông Noãn chất chứa chân thành chưa từng thấy.

“Em tự cho mình là ai chứ?!”

Y Vận Hàm mạnh tay hất tay Hạ Đông Noãn ra, lại bôi vì dùng sức không chuẩn, cũng không nhìn thấy mà hung hăng đập tay vào góc bàn. Ly trà trên bàn cũng đổ nghiêng, nước trà nóng bỏng theo mặt bàn nhỏ xuổng, rơi lên mu bàn tay Y Vận Hàm. Nóng đến đồ ửng lên.

“Ah~” Đau thấu tim cùng cảm giác nước nóng bỏng làm cho Y Vận Hàm phản xạ có điều kiện rút tay lại.

“Sao thế? Có bị bỏng không?” Hạ Đông Noãn nhìn chuyện xảy ra, khăn trương bắt chắp Y Vận Hàm giấy dựa, bắt lấy tay cô đặt vào lòng bàn tay mình, đau lòng không thôi.

“Không cần cô quản!! Đây là cuộc sống của tôi bây giờ, đại minh tinh! Cho dù muốn từ thiện cũng khỏi cần tìm tôi được không hả?!” Y Vận Hàm bị bàn tay cùng nỗi đau đớn trong lòng biến thành phi thường bức bối. Cô không biết đã bao lâu rồi mình sống mà như đã chết, cô cứ nghĩ cảm xúc của mình đã chết lặng. Nhưng vì cái gì giờ khắc này lại vẫn phần nộ, vẫn khó chịu như thế, lại cảm hận sự vô dụng của mình đến vậy. Thật giống như đang cười nhạo mình là một người mù, rõ ràng rành một kẻ mù từ đầu tới đuôi, phé vật.

“Xin lỗi, em xin lỗi.....” Hạ Đông Noãn càng không ngừng xin lỗi, không biết xin lỗi vì năm đó nàng rời đi cùng không tiếp tục tin tưởng, hay là vì vừa rồi sơ sẩy không cẩn thận chu toàn. Nàng nhìn ánh mắt trống rỗng của Y Vận Hàm tràn ra nước mắt, đau lòng tưởng chết.

Có lẽ là chuyện ngoài ý muốn, có lẽ là do ông trời trừng phạt hai người con gái yêu nhau. Cái tát ngày đó của Y Thịnh đánh nát trái tim Y Vận Hàm, cũng đập vỡ mọi kiêu ngạo của cô. Gây đập lên cây cột, tầm mắt bỗng nhiên một mảnh mờ hồ, sau đó chính là tin dữ không ngừng truyền đến từ miệng bác sĩ.

Không nhìn được, rốt cuộc không còn nhìn được. Y Vận Hàm chưa bao giờ chán ghét mình như thế. Cô từng kiêu ngạo, độc lập tự chủ như thế, mà hiện tại cũng chỉ là một kẻ tàn phế. Cô đã mất biết bao thời gian mới có thể chấp nhận những ngày tháng không thể tin tưởng bất cứ người nào, hiện tại Hạ Đông Noãn lại trực tiếp khẳng định muốn chen vào cuộc sống của mình. Cô sao có thể chấp nhận, sao có thể bằng lòng nguyện ý để nàng mang theo một gánh nặng trong cuộc sống.

“Cô không cần xin lỗi, chỉ cần cách xa tôi ra một chút là được!” Y Vận Hàm theo bản năng nhắm mắt lại, quên mất cho dù mình có mở to ra cũng không nhìn thấy gì. Có lẽ, nhắm mắt lại ẽ làm cõi lòng mình dễ chịu hơn một chút. Cô trấn định xuổng, khôi phục lại cảm xúc của mình. Cô không thể loạn, rồi loạn rồi thì sao có thể tiếp tục cuộc nói chuyện này nữa.

“Hàm, để cho em chăm sóc chị đi. Hiện tại em có khả năng chăm sóc cho chị.”

“Hạ Đông Noãn, cô nghe rõ cho tôi, tôi không cần cô chiếu cố!” Y Vận Hàm nói có chút lớn tiếng, nhưng có thể nào thanh âm cũng run rẩy. Dù làm thế nào cũng không nhìn được rơi nước mắt, nhưng ánh mắt không còn nhìn thấy, thoạt trông tựa như một con búp bê tinh xảo đang khóc.

“Em không nghe, không nghe, chị nói gì em cũng không nghe! Em hối hận muốn chết, lúc trước vì sao em lại buông tay chứ. Em mặc kệ chị có nguyên nhân gì, em sẽ không để chị rời xa em nữa. Em biết chị có nỗi khổ riêng, em biết mà.” Hạ Đông Noãn như tìm được lý do để ký thác tinh thần, chết sống cũng không chịu tin lời Y Vận Hàm nói.

“Hạ Đông Noãn, em còn nhớ không, năm đó em còn nợ tôi một yêu cầu, hiện tại thực hiện đi!” Y Vận Hàm chậm rãi bình ổn xuổng, dựa vào một tia lý trí cuối cùng quật cường chống đỡ: “Đừng dây dưa không ngót với tôi nữa! Rời xa tôi! Sau đó.....quên tôi đi!”

Hạ Đông Noãn nghĩ, hai yêu cầu lần đó, lúc trước Y Vận Hàm dùng một yêu cầu cột mình vào bên cạnh chị ấy, hiện tại lại dùng một cái khác ép mình rời xa. Nàng đột nhiên cảm thấy thực buồn cười, buồn cười đến sắp rơi huyết lệ. Nhưng mà, Y Vận Hàm còn nhớ rõ, nhớ rõ chuyện ngày cả mình cùng tưởng quên rồi, điều ấy chứng tỏ cái gì, chứng tỏ trong lòng chị ấy còn có mình. Hạ Đông Noãn đột nhiên trở nên thực thông minh.

Cảm xúc luống cuống trong lòng đều lắng lại. Nàng không biết vì cái gì, bão táp mà mình nghĩ sẽ đến lại đột nhiên tan thành mây khói. Hạ Đông Noãn nở nụ cười, cho dù Y Vận Hàm không nhìn thấy, nàng vẫn nở nụ cười sáng lạn nhất với cô.

“Y Vận Hàm, em chỉ nói một lần cuối cùng, chị nghe cho kỹ đây.” Hạ Đông Noãn ngừng một chút, lại nắm tay cô, mặc kệ cô giấy dựa thế nào cũng không chịu buông tay, trịnh trọng nhìn cô nói. Nàng chưa bao giờ hứa hẹn vĩnh hằng, nhưng lúc này, nàng hy vọng có thể trao cho Y Vận Hàm khái niệm về sự vĩnh viễn.

“Em sẽ làm được yêu cầu của chị. Người kia là Hạ Đông Noãn, người đó đã quên chị, rời xa chị. Nhưng hiện tại người đứng ở trước mặt chị là Hạ Hàn. Cô ấy muốn theo đuổi chị, sẽ thương chị, muốn chăm sóc chị. Hy vọng chị trở thành bạn gái của cô ấy, sẽ cả đời tương thân tương ái, mặc kệ sinh lão bệnh tử, tất cả đều hoá phúc không rời. Hai người cùng nhau vượt qua gian khổ, cùng chia sẻ vui vẻ hạnh phúc. Cô ấy sẽ vĩnh viễn tin tưởng chị, không rời không bỏ, trao cho chị ngập tràn cảm giác an toàn. Cho nên, Y Vận Hàm tiểu thư, hiện tại em trịnh trọng xin hỏi chị, chị có bằng lòng vĩnh viễn ở bên Hạ Hàn không?”

Những lời tình ý chân thành bảo Y Vận Hàm sao lại không cảm động, nhưng cảm động không có nghĩa là có thể liên lụy cả đời Hạ Đông Noãn, cảm động cho nên mới không thể ích kỷ đem nhân sinh của mình áp đặt lên người Hạ Đông Noãn. Cho dù mắt không thể nhìn, cô vẫn có thể cảm giác được ánh mắt ấm áp của Hạ Đông Noãn gất gao tập trung vào mình.

“Xin lỗi, tôi.....không thể nhận lời Hạ Hàn, bởi vì tôi, không có cách nào yêu một lần nữa.” Y Vận Hàm xé nát trái tim, gian nan nói, cảm linh hồn để lên tấm thốt gỗ mặc cho xâm lược: “Cũng không còn tư cách để yêu.” Hít vào một hơi hắt sâu, thật sâu cắt vào phế phủ, làm cho toàn thân đau đớn đến phát run.

“A, lần này, em không nghe chị nói.” Hạ Đông Noãn thất bại đứng lên, cười khỏ, cũng không rời đi. Nhìn bộ dáng của Y Vận Hàm thật lâu, nghĩ tới Trần Mặc và Lương Sơ Lam tra tấn lẫn nhau. Nàng không muốn kết cục đó, cũng không muốn để mình thống khổ, lại càng không tin đây là suy nghĩ trong lòng Y Vận Hàm. Chỉ cần kiên trì, một ngày nào đó sẽ làm chị ấy thoát khỏi nỗi lo lắng.

Nàng lác lác tay Y Vận Hàm, cố ý dịu dàng đến cực điểm, như làm nũng nói: “Để em ở bên chị, cho dù với thân phận bạn bè. Được không?”

Y Vận Hàm không nhìn thấy biểu tình khổ sở của Hạ Đông Noãn, nhưng Hạ Đông Noãn không buông tha làm cho lòng cô phức tạp vô ngần. Tư thái khản cầu hạ thấp như thế, lấy cớ làm bạn bè, Y Vận Hàm làm thế nào cũng không từ chối được.

“Hàm, em chỉ là người bạn tốt nhất của chị, không ép chị phải yêu em. Chỉ làm bạn thôi, chúng ta không nói chuyện yêu đương” Hạ Đông Noãn sợ Y Vận Hàm còn muốn cự tuyệt, liền bỏ sung.

Rốt cục, lời này đổi lấy cái gật đầu của Y Vận Hàm, Hạ Đông Noãn nín khóc mỉm cười. Chỉ là nụ cười nhuốm đau thương, sau đó dần dần vùi vào đáy lòng. Cho dù làm bạn bè cũng tốt, để cho em bảo vệ chị, chỉ cần ở bên thủ hộ là được rồi.

Lặng lẽ dựa sát vào nhau, chiều cổ, không xa cầu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Thời gian của Hạ Đông Noãn thật sự rất eo hẹp, luôn ngựa không dừng vó từ thành phố này chạy tới thành phố khác, xuất hiện ở một kênh này, lại xuất hiện trên một biển quảng cáo. Nhưng chỉ cần có thời gian rảnh rỗi sẽ cùng Y Vận Hàm đi dạo vườn trường, tâm sự, tận lực để có thể gặp mặt Y Vận Hàm nhiều hơn. Cho dù chỉ mang tiếng là “bạn bè”, nàng vẫn sẽ mỗi ngày không nghĩ nhảnh tin cho Y Vận Hàm.

Điều đó như hạnh phúc lén trộm được. Có một người vương bận trong lòng, lại không cảm thấy phiền chút nào. Tuy thái độ của Y Vận Hàm vẫn lãnh đạm trước sau như một, cũng không bao giờ nhả tin trả lời. Khi đối mặt với Y Vận Hàm, Hạ Đông Noãn sẽ không tự chủ được giúp đỡ cô, lại mỗi lần đều chọc giận Y Vận Hàm. Đôi khi Hạ Đông Noãn phi thường uể oải khó hiểu.

Nhưng từ khi có một lần bảo mẫu của Y Vận Hàm nói cho nàng biết, kỳ thật mỗi tiết mục của nàng Y Vận Hàm đều chăm chú nghe, ngay cả quảng cáo không quan trọng cũng không bỏ sót. Thế này Hạ Đông Noãn mới hiểu, không phải chị ấy không cần mình, mà rất để ý cho nên mới không thoát được ra khỏi con ác mộng của bản thân, mới sợ đem khó khăn đến cho mình. Cho nên nàng càng phải kiên trì tin tưởng. Lần này, sẽ không buông tay.

Hạ Đông Noãn biết ba mẹ mình và người nhà họ Y khẳng định biết mình lại liên lạc với Y Vận Hàm. Bởi vì nàng thường xuyên ra vào biệt viện mà Y gia chuẩn bị cho Y Vận Hàm, có một lần còn chạm mặt Y Vận Hiền, anh ta suy sút rất nhiều, nàng cũng suýt nữa không nhận ra. Nhưng kỳ quái là mọi người giống nhau đều làm bộ như không biết.

Tập thể giả ngu, Hạ Đông Noãn cũng vui vẻ khỏi cần giải thích, càng đến thường xuyên, càng càng tự nhiên. Nàng hy vọng biết bao mình có thể bù đắp lại hai năm mình rời đi. Cho dù có ngăn cách, có thống khổ lẫn uỷ khuất, Hạ Đông Noãn cũng biết, những chuyện đó so với Y Vận Hàm đều nhỏ bé không đáng kể.

Nàng nghĩ kỹ rồi, cuối tuần sẽ dẫn Y Vận Hàm đi nghe một buổi hoà nhạc. Nhạc trường đẳng cấp thế giới cùng dàn nhạc hàng đầu, cơ hội này trong nước cũng không phải có thể thường xuyên gặp được, thường thường không mua được vé. Hơn nữa, không làm tổn thương lòng tự trọng của Y Vận Hàm, đây mới là chuyện quan trọng nhất.

Thuận tiện còn có thể kéo theo Trần Mặc và Lương Sơ Lam đang trong trạng thái mất tự nhiên. Nghĩ đến Trần Mặc bị một cô gái tây tên cái gì mà Linda dây dưa, liền thốn thức một trận, quả nhiên là chị em khó khăn giống nhau. Nghĩ rằng đây sẽ là một cơ hội, cho nên nàng nhờ trợ lý đi đến trung tâm bán vé đặt vé, lại còn vận dụng một chút quan hệ mới lấy được vé, thành công rồi nhả một tin cho Trần Mặc.

Kỳ thật mấy ngày nay, Trần Mặc chưa gặp lại Lương Sơ Lam lần nào, không gặp vì mình còn chưa suy nghĩ rõ ràng đoạn tình cảm này cho lắm, hướng chi, đang bận đón tiếp bạn bè nên không có thời gian.

Tuy hai tháng trước bạn gái cũ Linda bay từ Mỹ tới Trung Quốc tìm mình, muốn cùng mình nói duyên cũ, nhưng Trần Mặc vẫn thẳng thừng từ chối. Không chỉ bởi vì Lương Sơ Lam, cũng bởi vì mình đã sớm hiểu rõ cái gì mới gọi là yêu. Nhưng Linda vẫn lấy lý do chưa từng tới Trung Quốc, muốn Trần Mặc tận tình địa chủ, quán quýt lấy mình. Cô cũng không có cách nào.

Cũng bởi vì thế, Trần Mặc đành phải thẳng thừng đuổi cô nàng người Mỹ này tới khách sạn, nếu không ở nhà lại nói hươu nói vượn. Trần Mặc còn chưa chuẩn bị sẵn sàng để come out.

Cuối tuần, Trần Mặc bị Linda kéo đi khắp phố lớn ngõ nhỏ. Cái gì Linda cũng cảm thấy hứng thú, ngay cả tiệm bán vòng hoa cũng phải đi vào nhìn một cái. Trần Mặc thực bất đắc dĩ, nhưng lại chỉ có thể duy trì vẻ tươi cười. Người Mỹ tính vốn nhiệt tình, không câu nệ tiểu tiết. Trần Mặc cũng quen thói Linda hành động thân mật với mình.

Linda cực kỳ vui vẻ nhìn người nặn tượng đất trước cửa siêu thị. Trần Mặc liền mua một cái cho nàng, kết quả thu được một làn môi thom nhiệt tình. Cho dù không phải người yêu thì hôn trán, hôn má gì đó cũng rất bình thường. Trần Mặc cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ là cô không biết một màn này đều bị Lương Sơ Lam thu vào mắt.

Thứ bảy nào Lương Sơ Lam cũng đến siêu thị này mua ít đồ ăn vặt cùng vài đồ cho trẻ em cho Cảnh Ý. Ngày hôm đó, nàng gọi vào di động Trần Mặc, đi tìm cô, nhưng vẫn luôn không thu được hồi đáp. Trần Mặc hiển nhiên đang tránh né nàng, không thể rõ ràng hơn.

Chẳng qua không ngờ lại ở chỗ này tình cờ gặp Trần Mặc, càng không ngờ Trần Mặc dĩ nhiên lại bị một cô gái tóc vàng mắt xanh thân mật kéo. Trên mặt hai người tràn đầy vẻ tươi cười khoái hoạt. Lại cả nụ hôn hào phóng khi đứng trước người nặn tượng đất đó nữa. Người làm cổ ý, người nhìn có tâm.

Cô gái kia không kém hơn Trần Mặc chút nào, ngũ quan thâm thúy lập thể cùng đôi mắt màu xanh lam trong suốt, nhìn Trần Mặc, vui vẻ mà thoải mái, thi thoảng còn có thể vô cùng thân thiết vuốt vuốt đầu Trần Mặc, hoặc tựa lên vai Trần Mặc. Một bộ chị em em thân mật. Trần Mặc cũng không bài xích, dễ dàng tha thứ sùng nịnh đối với hành vi của cô gái ấy, căn bản không ngại những ánh mắt xung quanh ném lại.

Lương Sơ Lam bị ma quỷ ám ảnh, quên rồi đi, nhìn các nàng, cũng thu hết một màn kia vào mắt. Trái tim Lương Sơ Lam như bị bắn trúng một tên, từ một điểm đau đớn lập tức lan tràn đến toàn thân. Lương Sơ Lam đột nhiên nhớ tới lời cự tuyệt của Trần Mặc ngày đó, nghĩ đến câu “Dựa vào cái gì còn chờ chị”, lại cả “Không yêu”. Thì ra, bên cạnh em ấy đã có một người xứng đôi với em ấy như thế. Cảm giác chột hiệu như sét đánh trúng đỉnh đầu lập tức phá nát chút niềm tin còn sót lại trong lòng Lương Sơ Lam mấy ngày qua.

Thì ra, cảm giác khi người mình yêu đã yêu người khác là thế này. Lương Sơ Lam coi như hiểu. Nhưng nỗi đau đớn khi tình ngộ này, làm sống lưng nàng thẳng tắp căng cứng, toàn thân phát lạnh run rẩy, lòng bàn tay đỏ mề hời lạnh, muốn nói với bản thân mình nhìn lầm rồi, nhưng cũng hiểu đây là sự thật.

Trần Mặc cũng không biết vì sao đang đứng lại đột nhiên cảm thấy phía sau có người chăm chú nhìn mình, một loại cảm giác khó hiểu dựa vào giác quan thứ sáu làm cho cô vô duyên vô cớ ngoái đầu lại.

Liếc một cái liền thấy Lương Sơ Lam đứng trong đám người, mảnh mai đơn bạc như tờ giấy, nắm tay siết chặt, dịch thể sáng chói trong ánh mắt giống như đang phải chịu đựng thống khổ tận cùng.

“May, What’s going on?” Linda cảm giác được cánh tay mình đang kéo lại đuổi ra sau, nàng nhìn đám đông cũng không biết Trần Mặc đang nhìn ai, liền tò mò lên tiếng hỏi.

“Nothing.” Trần Mặc lắc lắc đầu, quay đầu nhìn Linda, cổ ý vô cùng thân thiết vuốt hai má Linda, mỉm cười nói. Trong nụ cười tươi hàm chứa mị lực phong hoa tuyệt đại. Cô thậm chí không biết vì nguyên nhân gì.

Trần Mặc như ý nguyện thấy được cảm xúc tuyệt vọng trên nét mặt Lương Sơ Lam. Nàng thế mà lại nở nụ cười, cười đến làm người ta sợ hãi, cười phảng phất như ngay cả sức nặng của sinh mệnh cũng không có cách nào cheo chống. Trần Mặc đột nhiên nhìn hiểu, hiểu được hàm nghĩa của nụ cười kia, giống như đang nói, em hạnh phúc là tốt rồi, tôi sẽ lặng im rồi đi.

“Ok, Let’s go.” Linda vỗ vỗ Trần Mặc, lôi kéo cô tiếp tục đi.

Trần Mặc gật gật đầu, lòng ngực lại bị nụ cười ý vị thâm trường kia như nặng nề chịu một cú đấm, lại vẫn giữ nụ cười xoay đi, khoe miệng vẫn duy trì một dạng run rẩy, dùng khí lực lớn nhất để lại một bóng lưng cho Lương Sơ Lam. Trần Mặc không biết sau đó Lương Sơ Lam thế nào, cô chỉ biết mình không còn tâm tư đi dạo phố, trong đầu tất cả đều là nụ cười như nhìn thấu hồng trần đó của Lương Sơ Lam.

Đây chẳng lẽ không phải là kết cục mình muốn sao?

Trần Mặc cười khổ, vì sao lại vẫn không buông bỏ được, nghĩ không thấu. Cho dù cho mình một thế kỷ, có lẽ cũng không cương quyết chấm dứt được. Nhưng vì cái gì, người lựa chọn luôn không phải là mình. Lương Sơ Lam, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì làm dao động tâm mình, dựa vào cái gì mỗi lần mình đều phải chấp nhận kết quả mà nàng trao cho.

Trần Mặc không phục, nhưng cũng sâu sắc biết, là chính mình cho Lương Sơ Lam cơ tồn thương mình, cho nàng chia khóa để tiến vào sâu trong nội tâm mình.

Sau đó đi dạo phố gian nan dị thường, Linda vẫn duy trì sự nhiệt tình không giảm, nhưng Trần Mặc cuối cùng không có cách nào chuyên tâm nói chuyện với nàng, chỉ giới thiệu với nàng một số thứ đặc trưng của Trung Quốc. Thẳng đến khi làm cho miệng của Linda nhồi đầy đủ loại đặc sản, bên tai mới thoáng thanh tịnh một chút.

Trần Mặc trong tình trạng kiệt sức trở lại khách sạn, chân cũng sắp sưng lên rồi. Linda ngồi trên giường, thưởng thức một đồng chiến lợi phẩm của mình. Trần Mặc nhìn thoáng qua Linda hứng trí dạt dào, liền mở TV, ngồi xuống sofa để mát xa bàn chân, ngay cả khí lực để trả lời cũng không có.

Phim thần tượng cầu huyết, chương trình giải trí rẻ tiền khá thú vị, chọn qua chọn lại, làm cho Trần Mặc đổi hết kênh này đến kênh khác, kết quả bất gặp đúng chương trình vẫn đáp của Hạ Đông Noãn được phát lại. Vừa xem vừa cười, thật không biết Hạ Đông Noãn còn có tế bào hài hước như thế. Chỉ là, hỏi đáp vĩnh viễn không có khả năng chỉ có vui vẻ.

Thẳng đến khi tiết mục tiến vào giai đoạn phiên tình, Trần Mặc nhìn về mặt của Hạ Đông Noãn thay đổi, trên màn hình lớn hiện lên tấm ảnh chụp chung rõ ràng, Trần Mặc mới biết lần đó thật sự đập trúng tuyến lệ của Hạ Đông Noãn, chẳng qua bức ảnh kia giống như cũng động đến vảy ngược của mình.

Trong lòng thế nhưng cũng bởi vì hình ảnh phiên tình cùng ngôn ngữ mà trở nên ảo não dị thường, giống như có một ngọn lửa không biết tên đang thiêu đốt. Hồi ức tươi đẹp đã qua không thêm chào hỏi từ trong ký ức ngây ngô vụt loé, thay đổi bộ dáng. Tình yêu ngày ấy giống như thanh xuân sáng lạn, một tình yêu nồng nhiệt mà khắc sâu, cũng là một kết cục làm người ta không thể chấp nhận. Sự thật tàn nhẫn cứng rắn cắt nát trái tim Trần Mặc.

Chuyện xảy ra lúc chiều lại hiện lên trong đầu Trần Mặc, một thứ cảm xúc muốn bắt lại bắt không được cứ thế xé rách lý trí cùng đầu dây thần kinh trong thân thể. Thế cho nên, khi Linda thay đổi mấy bộ quần áo hỏi ý kiến Trần Mặc, lại không hiểu sao bị hung hăng mắng mấy câu. Trần Mặc biết ngữ khí của mình đã cực kỳ khó chịu, vì không để mình giận chó đánh mèo, cô xem xong tiết mục liền lấy một bộ quần áo đi tới phòng tắm.

Cô cố ý dùng nước lạnh như băng xối lên đầu, bọt nước trong suốt mang theo hơi lạnh từ mái tóc nhỏ xuống, rơi trên mặt đất, tạo nên từng đóa gợn sóng nho nhỏ. Trái tim bị đông lạnh đau nhói, lý trí lại im lặng không được. Trần Mặc biết mấy ngày qua mình vẫn ở trong trạng thái thấp thòm lo âu.

Luân phiên hít sâu, làm cho mỗi tế bào trên da đều truyền lại cảm giác rét lạnh. Trần Mặc rùng mình, lại cảm thấy như vậy mới có thể làm cho nội tâm mình trong lúc chịu đựng ngược đãi đạt được sự an tĩnh mà chân thật.

Để nước lạnh thấu xương rửa sạch nỗi đau đớn, lại không mang đi được trái tim vỡ nát của Trần Mặc. Khi cô cầm lấy di động, đọc tin nhắn của Hạ Đông Noãn, nụ cười chưa xốt hiện lên gương mặt còn ướt hơi nước. Cái tên Lương Sơ Lam này chỉ sợ sẽ không còn liên quan gì tới mình nữa. Lòng Trần Mặc bị suy đoán này biến thành âm ý đau đớn.

Trần Mặc suy nghĩ, liền hỏi Linda có muốn đi nghe không, kết quả đương nhiên chắc chắn mời thành công. Tuy Linda không đi hội chùa, không có hứng thú đi mấy hoạt động du sơn này nọ đặc sắc của Trung Quốc, nhưng vẫn rất cao hứng, nhập gia quỳ tục mà thôi.

Hôm đó, Trần Mặc cùng Linda đã sớm đến ghé lô chờ, bởi vì Hạ Đông Noãn hoàn thành công việc rồi còn muốn đi đón Y Vận Hàm, cho nên sẽ đến chậm.

Hai người bọn họ mặc không tính là quá trang trọng, cũng không đơn giản xuề xoà quá, chẳng qua màu sắc phối hợp nhìn qua rất giống đồ tình nhân, lại làm nổi bật khí chất hai người, chọc cho nhân viên phục vụ bụng trà đưa nước đều nhìn không được nhìn nhiều vài lần.

Bởi vì Hạ Đông Noãn đặt là ghế dài khu ghế VIP, cho nên đến lúc đi vào cũng không cần xếp hàng soát vé, mà trực tiếp đi đường riêng. Cho nên mặc dù sắp đến giờ khai mạc chỉ còn nửa tiếng, Hạ Đông Noãn cũng không sốt ruột. Nàng ôn nhu lại cẩn thận che chở Y Vận Hàm, tuy chị ấy không muốn để mình đỡ, nhưng ít ra chấp nhận đến, Hạ Đông Noãn cũng rất vui vẻ.

Từ bãi đỗ xe đến rạp hát vẫn còn một khoảng cách. May mắn Hạ Đông Noãn mắt sắc, không biết là ai để lộ tin tức, trước cửa rạp hát thế nhưng lại đột nhiên xuất hiện rất nhiều fan giới biển hiệu “Hàn khí đột kích, ai dám tranh phong”, ngó nghiêng khắp nơi xem có thân ảnh của Hạ Đông Noãn không.

Thần kinh của Hạ Đông Noãn căng thẳng, bởi vì hôm nay nàng cũng không mang theo vệ sĩ, rạp hát cũng không chuẩn bị bảo vệ.

“Mọi người nhìn người đó kia! Hạ Hàn ở đó!!!”

Đột nhiên có một cô bé hét lên. Nhiều người như vậy, luôn luôn có một người có thể ở giữa đám đông phát hiện ra Hạ Đông Noãn đang muốn lên trời về. Cô bé kia cực kỳ hưng phấn, thanh âm có lực xuyên thấu làm cho ánh mắt của mọi người đều theo tay nàng chỉ nhìn lại.

Hạ Đông Noãn giật mình ngẩn ra, nhìn đám người đông nghìn nghịt tập thể lao tới, toàn bộ tế bào trong não đều đình chỉ tự hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Trong tầm mắt Y Vận Hàm là bóng tối, nhưng theo tiếng gọi thừa thốt chung quanh dần biến thành tiếng gào đĩnh tai nhức óc, cô cũng biết sự tình đã cực kỳ bất ổn không bình thường. Có lẽ sau khi mất đi thị lực, con người sẽ trở nên không có cảm giác an toàn lạ thường. Y Vận Hàm không biết chung quanh đã xảy ra chuyện gì, chỉ là tiếng gào thét chói tai liên tiếp phát ra ngày càng gần.

“Đừng sợ.” Hạ Đông Noãn vội vàng nói với Y Vận Hàm. Nàng bình tĩnh nhìn thoáng qua nét mặt mờ mịt lại tràn ngập lo lắng của Y Vận Hàm, theo bản năng muốn ôm cô, ngăn trở mọi người lao tới. Nhưng sau nghĩ lại thấy không ổn, làm thế vẫn có khả năng bị thương, mà quan trọng hơn mục tiêu của

họ là mình, cũng không phải Y Vận Hàm.

Xem ra cũng chỉ có thể làm vậy.

“Tự ôm mình, chờ em!” Hạ Đông Noãn nói với Y Vận Hàm, nhét chìa khoá xe vào tay cô. Hít sâu một hơi, nhanh chóng cởi giày cao gót cao tám phân dưới chân ra, ném qua một bên, để chân trần đột nhiên vọt tới trước. Hành động này làm cho đám đông đang giờ biến hơi sững sốt. Trong phút chốc đó, khoảnh khắc sắp lao tới chỗ họ, Hạ Đông Noãn đột nhiên chuyển hướng liều mạng chạy như điên về phía sườn tây của quảng trường, vừa chạy vừa lấy đi động trong túi ra.

“Mặc Mặc, tôi ở quảng trường bị fan nhận ra, cậu mau đến đây đưa Y Vận Hàm đi đi. Tôi đang ở phía tây, chạy trên con đường bên sườn tây.” Hạ Đông Noãn không kịp thở nói một hơi.

“Được, tôi lập tức đi ngay, cậu kiên trì một chút, tôi sẽ đi đón cậu.” Trần Mặc bị lời Hạ Đông Noãn nói dọa cho giật thót, vội vàng nói một tiếng với Linda, để nàng ngồi chờ, bỏ chạy ra ngoài. Cô không chú ý tới có một ánh mắt rất đỗi quen thuộc, cũng đã rất lâu không liên lạc đầy thâm ý nhìn theo mình. Cô đi thẳng xuống lầu, chạy tới quảng trường.

Y Vận Hàm ngờ ngác đứng đó, bị nổi bất lực đầy trời che phủ. Thính giác nhạy bén làm cho cô bỗng nhiên cảm thấy kinh hoàng. Rốt cuộc Hạ Đông Noãn muốn làm gì? Khi cô theo bản năng cảm giác được Hạ Đông Noãn muốn bỏ lại mình để đi làm một chuyện nguy hiểm, cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có nảy lên trong lòng.

“Tiểu Noãn?” Cô cảm giác được Hạ Đông Noãn nói xong câu kia liền không biết chạy đi đâu, bên người lập tức trống không.

Hình như có vô số người lao về phía mình, nhưng thực rõ ràng mục tiêu không phải mình. Cô đột nhiên nghĩ ra, không phải lại Hạ Đông Noãn bị người ta nhận ra đấy chứ?! Y Vận Hàm vốn tưởng sẽ bị chen lấn lôi kéo đùn đẩy, nhưng thần kỳ là tiếng ồn ào đó thể nhưng chỉ nửa phút sau lại chuyển qua hướng khác, càng ngày càng xa.

Giờ khắc này, cô cho tới giờ cũng không ngờ quảng trường trống trơn rộng lớn có thể làm mình rét lạnh như thế. Cô đơn đứng đó, mỗi một phút một giây đều bị kéo dài vô hạn. Cô lo lắng cho Hạ Đông Noãn, lo lắng nhiều người như thế sẽ chẳng may ngộ thương nàng.

Hạ Đông Noãn đi nơi nào, sẽ ra nào, cô không thể tưởng tượng, cảm xúc bất an nhanh chóng lan tràn. Cô đột nhiên hận mình vì cái gì lại mù. Bị mù đã lấy đi mọi tự tin cùng kiêu ngạo của cô, cũng mang đi mất tình yêu và lòng can đảm được yêu. Con gió đêm đượm rét lạnh tận xương gào thét bên tai, sau đó từng đợt từng đợt tiếng vang tịch liêu, phóng đại tiếng tim đập lo lắng bồn chồn của mình.

Cảm giác này thật giống như bị mất một thứ quan trọng. Trong tay gắt gao siết chặt chiếc chìa khoá Hạ Đông Noãn để lại, gót chân như bị đóng đinh, không thể cử động.

Trần Mặc vừa ra khỏi cửa liền thấy Y Vận Hàm một mình thực bất lực đứng đó, giống một pho tượng không thể di chuyển, run rẩy trong gió lạnh.

“Y, Vận Hàm.” Trần Mặc vốn định kêu “giáo sư Y”, lại phát hiện toàn bộ tình huống thật sự có chút cảnh còn người mất, gọi thế cũng không phù hợp nữa rồi, cho nên mới cứng rắn ngừng lại, gọi tên đầy đủ của Y Vận Hàm: “Tôi là Trần Mặc, tiểu Noãn nhờ tôi tới đưa chị đi.”

“Em ấy sao rồi??? Đang ở đâu???” Y Vận Hàm dựa vào nơi phát ra âm thanh, như muốn bắt lấy cọng rom cứu mạng, túm lấy Trần Mặc, lo lắng hỏi.

“Chúng ta hiện tại đi đón cậu ấy.” Trần Mặc nhìn Y Vận Hàm cau mày, ánh mắt trống rỗng yên lặng nhìn phương xa, biểu tình đó không thể nào là giả. Vừa nghĩ đến quan hệ kỳ quái của hai người, theo bản năng thờ dãi. Cô đỡ Y Vận Hàm, nói một câu trấn an. Chẳng qua nói thật, cô cũng không biết Hạ Đông Noãn sao rồi, mà có lo lắng cũng tuyệt đối không để Y Vận Hàm biết.

Trần Mặc vốn không biết nên dùng phương tiện giao thông gì, thẳng đến khi Y Vận Hàm cầm chìa khoá đặt lên tay mình mới đột nhiên bội phục Hạ Đông Noãn, trong lúc nguy nan như vậy còn có thể nghĩ chu đáo thế. Trần Mặc cũng không bận tâm mình không có bằng lái trong nước, trực tiếp nổ máy, đỡ Y Vận Hàm lên xe, hoả tốc lái về hướng Hạ Đông Noãn đã đi qua.

“Tiểu Noãn, giờ cậu đang ở chỗ nào?” Trần Mặc thấy di động gọi được, cũng thoáng yên lòng.

“Không biết nữa, đi lòng vòng vào một ngõ nhỏ, bọn họ không tìm được tôi. Đón được Hàm chưa? Chị ấy không sao chứ?”

“Đón được bảo bối của cậu rồi. Lo cho mình trước đi.” Trần Mặc cố ý nói lớn, để Y Vận Hàm nghe được.

Hạ Đông Noãn đỡ tường, nghe Trần Mặc nói Y Vận Hàm không có việc gì, cũng yên tâm. Chẳng qua đá vụn cắt qua lòng bàn chân, lúc chạy không phát hiện, giờ thấy đau thấu tim. Ngẩng đầu nhìn xem, ngõ nhỏ tối thui, chính mình cũng không biết chạy vào từ lúc nào, rẽ trái rẽ phải, cũng không biết chạy tới đây kiểu gì. Nơi này ngay cả đèn đường cũng không có, chỉ thấp thoáng ánh đèn loé ra từ cửa sổ. Vừa mới đầu còn không sợ hãi, hiện tại cũng bắt đầu run rẩy.

“Bây giờ cậu đi ra sẽ bị phát hiện phải không?”

“Không biết nữa, quan trọng là tôi không biết đường ra. Có nhiều ngã rẽ lắm, ngay cả người đề hỏi đường cũng không có.” Hạ Đông Noãn lẩm bẩm: “Cậu chờ chút, lát tôi gọi cậu. Trước mắt không xảy ra chuyện gì, cậu đi đến con đường phía tây trước đi.”

Hạ Đông Noãn cúp máy, gom một chút can đảm, chuẩn bị tốt tâm lý rồi hô lớn với cửa sổ của một hộ gia đình: “Có ai không???” Tuy rằng Hạ Đông

Noãn rất muốn tìm một cái bao che mặt mình lại.

Qua nửa phút, một bác gái trung niên trên đầu có lô cuốn tóc, một tay cầm hạt dưa, tay kia đỡ bệ cửa sổ nhỏ đầu ra: “Cô kia, có chuyện gì thế?” Khẩu khí của bác gái đó không tốt lắm, tám phần là coi Hạ Đông Noãn trở thành người làm ngành nghề đặc thù nào đó. Đặc biệt Hạ Đông Noãn mặc một thân quần áo lộn xộn ngồn ngang trên người, hoàn toàn không phù hợp với không khí trong con hẻm này, muốn bao nhiêu chật vật là có bấy nhiêu chật vật.

“Chị gái xinh đẹp, ngại quá cho hỏi một chút, làm cách nào để đi ra đường lớn ạ?” Hạ Đông Noãn nhìn bác gái kia, vì đi ra ngoài, đành cười bời.

“À, đi tới trước rẽ trái, đến khúc quanh thứ hai thì rẽ trái tiếp, đến giao lộ tiếp theo rẽ phải là được.” Bác gái kia thấy Hạ Đông Noãn gọi êm tai, cũng không so đo với nàng. Chẳng qua trong lòng khó hiểu, sao người này nhìn giống cô diễn viên diễn nữ nhân vật khổ vì tình trong TV thế nhỉ. Chẳng qua nghĩ thế thôi chứ chắc mình nhìn lầm rồi, ngôi sao như thế nào có khả năng tới rồi còn bộ dạng nghèo túng đi lạc đường trong hẻm nhỏ này, chuyện đó rất không đáng tin.

Hạ Đông Noãn cảm ơn một câu, gọi cho Trần Mặc, trong lòng âm thầm thề, về sau đi ra ngoài nhất định phải mang theo vệ sĩ, chuyện hồng bét như thế nàng cũng không muốn lặp lại lần thứ hai. Nàng vịn vách tường, đi từng bước ra ngoài. Đi cả buổi mới thấy khúc quanh thứ hai thì ra xa đến thế, vậy mới biết, vừa rồi mình chạy một quãng đường rất xa.

Vừa qua ngã rẽ liền thấy xe Trần Mặc đỗ ở cửa, hạ cửa kính xe xuống, lo lắng nhìn lại. Trần Mặc thấy Hạ Đông Noãn để chân trần, trọng tâm cả người cũng không đúng, liền vội vàng mở cửa xe, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Thế nào rồi?” Y Vận Hàm cảm giác được động tĩnh của Trần Mặc, lo lắng hỏi.

“Tiểu Noãn hình như bị thương.”

Một câu của Trần Mặc làm cho trái tim Y Vận Hàm như vọt lên, nhưng cô lại không làm gì được, chỉ có thể chờ.

Trần Mặc một đường đỡ Hạ Đông Noãn ra khỏi con hẻm nhỏ: “Cậu, bị thương nghiêm trọng lắm à?”

“Đau chết tôi, chân liên với tim biết không? Cái này tắm cũng không cần, trực tiếp đã thông nhâm đốc nhị mạch.” Hạ Đông Noãn nghe răng trợn mắt. Trần Mặc không nói thì thôi, nói ra rồi nghe càng thấy đau hơn.

“Cậu còn có tâm tư nói giỡn nữa, lần sau mang theo vệ sĩ cho tôi. Đại minh tinh còn không biết tự giác như thế!” Trần Mặc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Hạ Đông Noãn, thật tươi sống bị nàng làm tức chết.

“Được rồi được rồi, mẹ trẻ Trần!” Hạ Đông Noãn đáp.

Lên xe, nhìn bàn chân chảy máu đầm đìa của nàng, Trần Mặc vừa định tiếp tục mở miệng đã bị Hạ Đông Noãn dùng ánh mắt ngăn lại. Nàng khoát tay áo, ý bảo Trần Mặc thôi đi, nàng không muốn Y Vận Hàm lo lắng, cũng không muốn cô ấy lại phải chịu đựng thêm gì. Tuy chảy chút máu, chẳng qua so với thương tích mình phải chịu khi ở trường quay thì cũng chỉ coi như một bữa sáng. Mà quan trọng nhất là nàng không muốn Y Vận Hàm phải lo.

“Cậu thế này chắc chắn không đi nghe nhạc hội được, tốt hơn vẫn nên đi khur trùng trước đi, nhìn xem có cái gì ghim sâu vào không.” Trần Mặc bắt đầu nhìn Hạ Đông Noãn vẫn còn muốn giấu diếm, cuối cùng vẫn nói ra, dù sao vết thương ở chân này thoát nhìn không dễ xử lý. Đá vụn này nọ rất do, nếu có vi khuẩn gì bị lẫn vào, thật sự sẽ dọa chết người.

“Ừ, để tôi gọi trợ lý tới đón, hai người tiếp tục đi nghe nhạc đi.” Hạ Đông Noãn ngồi ở ghế sau, nhìn chân mình, ngẫm lại lời Trần Mặc nói cũng đúng, liền lấy di động ra, bắt đầu gọi ít mà ý nhiều tóm tắt tình huống ngoài ý muốn của mình. Trợ lý thật ra đã chuẩn bị tâm lý, vừa nghe Hạ Đông Noãn mở miệng là biết tổ tông này lại rước họa lớn gì đó cho mình.

Y Vận Hàm ngồi ở ghế phó lái, nghe hai người nói, biết Hạ Đông Noãn bị thương không nhẹ, trong lòng âm ý đau nhức. Cô không giúp được gì cho Hạ Đông Noãn, thậm chí ngay cả nàng bị thương nặng nhẹ thế nào cũng không biết. Cô biết rõ Hạ Đông Noãn là vì mình mới lựa chọn chạy đi, rất rõ Hạ Đông Noãn vì bảo hộ mình cho nên mới dẫn fan đi hết.

Cũng bởi vì thế, phòng tuyến trong lòng cũng buông lỏng một chút, cảm động, lại khắc chế. Giờ này, ý nghĩ mình là một phế vật trong nháy mắt bao phủ đại não Y Vận Hàm, làm cho cô chỉ hận không thể bật khóc lớn một hồi.

“Em, bị thương thế nào?” Ánh mắt Y Vận Hàm không nhìn được Hạ Đông Noãn, nghe hai người nói cũng không biết nàng đang ở đâu.

“Không sao cả, chỉ là chân bị đá cắt phải thôi, đừng lo.” Hạ Đông Noãn cười cười với Y Vận Hàm, hoàn toàn không cảm thấy cô căn bản không nhìn thấy.

Qua hơn hai mươi phút, trợ lý lái xe lại đây, nhìn bộ dáng Hạ Đông Noãn một bộ bại trận, trong lòng vừa kỳ quái lại bắt đầu đi. Thế này làm sao báo cáo với cấp trên đây, tiêu đề trên báo ngày mai suýt chút nữa thành “Ngôi sao nổi tiếng bị fan điên cuồng truy đuổi đến tàn phế.”

“Đi bệnh viện à?”

“Đương nhiên không thể tới bệnh viện, tôi cũng không muốn lại bị vây xem.” Hạ Đông Noãn nhớ tới lần trước phát sốt bốn mươi độ phải tới bệnh viện, kết quả vừa khỏi bệnh, không ít người đến xin chữ ký.

“Mấy vết thương nho nhỏ này, tôi tìm bác sĩ Vương là được rồi.” Hạ Đông Noãn cảm thấy mình cũng không bị bệnh nặng gì, còn không bằng tìm bác sĩ riêng của nhà.

“Đề tôi đưa em đi.” Y Vận Hàm rốt cục mở miệng, tuy cô không giúp được gì, nhưng cô thật sự lo lắng cho thương thế của Hạ Đông Noãn, huống chi bây giờ cô cũng đâu còn tâm tư đi nghe hoà nhạc. Cô không thể phủ nhận, mình rất muốn ngồi cạnh Hạ Đông Noãn, trái tim vì em ấy mà bồn chồn lo lắng căn bản không có chỗ nương tựa, chỉ có thể tận lực ở bên cạnh Hạ Đông Noãn, hấp thu hơi thở đặc trưng của người đó mới có thể an tĩnh.

Lời này vừa thốt lên, Hạ Đông Noãn bất ngờ, giống như một niềm kinh hồ đột ngột đến, nụ cười sáng lạn tình chân ý thiết lần đầu tiên không chút giấu diếm lộ ra trên mặt. Lời Y Vận Hàm như một dòng nước ấm tiến vào lòng mình, nàng đột nhiên cảm thấy đây là Tái ông mất ngựa, trong hoạ có phúc, chịu chút thương tích cũng không phải không thể.

Trần Mặc nhìn Hạ Đông Noãn ngây ngô cười, gật gật đầu, ý bảo nàng tiếp tục cố lên. Nhưng nhớ ra Linda còn ở trong hội trường, cho nên cô đành phải trở lại.

Nhìn ba người bọn họ bình yên vô sự ngồi vào xe rời khỏi, thế này Trần Mặc mới đột nhiên nhớ ra mình phải lái xe về. Trời ạ, lần thứ hai lái xe không có bằng. Trần Mặc thầm cầu xin trong lòng, trăm ngàn lần đừng gặp phải cảnh sát, cô cũng không muốn mới về đã bị bắt vào đồn.

Bạn đang đọc truyện *Trúng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Trần Mặc lái xe trở lại hội trường buổi hoà nhạc, tự giễu trước quảng trường người đi nhà trống, phát giác kỳ thật làm ngôi sao không phải một chuyện thuận tiện dễ dàng. Tuy tiện đi xem ca nhạc cũng có thể bị thương. Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, thế mà đã qua hơn nửa giờ, có lẽ mình vừa đậu xe đi vào, hẳn cũng đến lúc khán giả đứng dậy vỗ tay.

Trần Mặc giống như rời xa một củ khoai lang nóng phỏng tay, thoát khỏi chiếc xe hơi không có bằng lái, sau khi nhét chìa khoá xe vào túi tiền, lại để Linda đem về tới mới có thể thông qua cửa bảo an, vào ghế lô. Quả nhiên như cô dự liệu, tiết mục diễn tấu đã tiến hành hơn nửa, cũng bỏ lỡ rất nhiều bản nhạc kinh điển.

Có lẽ xuất phát từ phép lịch sự với người diễn tấu của nhạc hội, Linda chỉ đơn giản hỏi mấy câu, rồi chăm chú nghiêm túc lắng nghe. Nhạc hội bình thường cơ bản sẽ dựa theo trình tự, biên độ thời gian dao động cũng rất nhỏ, không giống những buổi biểu diễn ca nhạc bình thường, có thể dây dưa kéo dài lâu. Cơ bản Trần Mặc còn chưa ngồi nóng mông, nhóm nhạc công trên đài cũng đã bắt đầu cảm ơn khán giả.

Trần Mặc thờ dài, mình ngay cả cảm xúc còn chưa hoà vào đã phải đi. Cô nhìn xung quanh, qua mười phút nữa, có lẽ phần lớn mọi người hẳn đều đi rồi, mới cùng Linda ra khỏi ghế lô. Vừa ra đã bị một thanh âm ản ước từ tính gọi lại.

“Trần Mặc!”

Trần Mặc quay đầu, không ngờ thấy được Lâm Mộc Phong hai năm qua chưa gặp, cảm thấy kinh ngạc không thôi: “Lâm Mộc Phong! Không ngờ lại gặp cậu ở đây.” Lâm Mộc Phong so với năm đó thành thực hơn không biết bao nhiêu, đặc biệt sau khi mặc vào tây trang, dĩ nhiên hoàn toàn không có khí chất của một chàng trai trẻ năm đó, ngược lại ngồi ngồi quân tử, phỏng chừng không biết mê đảo bao nhiêu cô gái.

“Kỳ thật, ha ha, tôi đã trông thấy cậu từ sớm rồi, chẳng qua không biết cậu vội vã đi đâu, tôi liền đứng đây chờ. Nếu cậu không quay lại thì chắc mấy phút nữa tôi cũng đi rồi. Vị này là.....” Lâm Mộc Phong giải thích, chỉ cảm thấy kỳ quái nhìn cô gái Tây bên cạnh Trần Mặc, xuất phát từ phép lịch sự cũng muốn hỏi một chút.

“À, là bạn của tôi bên Mỹ, vừa lúc cùng đi xem hoà nhạc. Nàng tên Linda.”

“Linda, this is Lâm Mộc Phong.” Trần Mặc nhìn vẻ mặt buồn bực của Linda, có lẽ nàng cảm thấy cô đi đến đâu cũng có thể gặp được người quen, cảm thấy ngạc nhiên lại không thể tin được, cộng thêm bất đắc dĩ không thể làm gì. Hai người chào nhau rồi cũng không có gì để nói tiếp.

“Cậu đi một mình à?” Nhìn bên cạnh Lâm Mộc Phong không một bóng người, cảm thấy kỳ lạ hỏi.

“Không phải, chỉ là tôi thấy chắc hẳn cậu không muốn gặp anh ấy. Chúng ta vừa đi vừa tán gẫu đi.” Lâm Mộc Phong trêu chọc. Cảm thán duyên phận thật có điểm kỳ diệu.

Trần Mặc nghĩ nghĩ, cũng đoán được người kia là ai: “Cậu, thật sự cùng Cảnh Đằng đến với nhau?”

“Đúng vậy, ít nhiều nhờ cậu, bằng không tôi cũng không gặp được anh ta.” Lâm Mộc Phong cười cười, nụ cười tươi tràn đầy hương vị hạnh phúc như

ánh mặt trời, không khác lắm với chàng trai mềm mại như bông, mang theo hơi thở sáng lạn như ánh dương quang năm ấy.

Trần Mặc không khỏi cảm thán khi hắn có thể giữ lại phần đơn thuần này: “Trước kia cho tới giờ tôi cũng không ngờ mình sẽ trở thành một thành viên của đại bản doanh hội gay.”

“Chúc mừng cậu nha!” Trần Mặc tròn mắt lờm lờm một cái, như quay trở về quãng thời gian cười đùa âm ỹ năm đó, trêu chọc chúc mừng.

“Cậu không tính hợp lại với giáo sư Lương à?”

Lâm Mộc Phong trầm mặc trong chốc lát, tỏ vẻ không sao cả hỏi. Hắn đã nghe Cảnh Đằng nhắc qua, mấy ngày vừa rồi Lương Sơ Lam vẫn mắt hờn mắt vía, mình lại ở đây gặp Trần Mặc, liền đoán được là vì Trần Mặc trở lại mới làm cho cô gái tâm như nước lặng giống một ngọn núi băng kia lại gọn sóng.

“Cậu không ghen à?” Trần Mặc không trả lời, đột nhiên nhìn Lâm Mộc Phong tỏ vẻ nghiêm túc, liền hỏi một vấn đề không liên quan.

“Có chứ.” Lâm Mộc Phong trả lời.

“Vậy cậu.....”

“Nhưng tôi càng thích anh ấy đắm đuối, hơn nữa tôi biết trong lòng anh ấy chỉ có tôi, đối với giáo sư Lương mà nói, sự quan tâm của anh ấy cùng giúp đỡ chỉ thành lập dựa theo tình bạn nhiều năm cùng thói quen mà thôi. Chẳng qua.....” Ánh mắt sáng ngời của Lâm Mộc Phong nhìn phương xa, trào phúng cười cười, năm đó hắn cũng bởi vì ghen mà suýt chút nữa bỏ lỡ Cảnh Đằng: “Tôi cũng từng điên cuồng phát tác. Cũng giống cậu thôi.”

“Tôi.....”

Lâm Mộc Phong cũng không kiêng kỵ loại đề tài này, ngược lại giống như đang kể chuyện người khác. Nhìn Trần Mặc bị câu cuối cùng làm nghẹn họng không trả lời được, muốn phản bác lại không có lập trường phản bác, nhìn rất tức cười. Hắn nói tiếp: “Chẳng qua, ghen là chuyện rất bình thường.”

“Vậy hai người làm hoà thế nào?” Trần Mặc cố ý đưa ánh mắt tới phương xa, thuận miệng hỏi.

“Chia tay, rồi hợp lại, lại chia tay, hợp lại.....Sau lại phát hiện, trò chơi này căn bản không vui, đến cuối cùng vẫn không chịu nổi tưởng niệm, tiếp tục ở bên nhau. Quá trình đau đớn ở trung gian rất vô nghĩa. Không phải sao?”

“Nếu, chia tay, rồi tái hợp, lại chia tay.....sau không thể tái hợp thì sao?”

“Cậu thử thật lòng tự hỏi mình đi, có thể chấp nhận cả đời không có người đó, chấp nhận đời này đều sống trong bóng ma tâm lý không thể yêu ai hay được ai yêu không. Nếu có thể, vậy thì ok.” Lâm Mộc Phong neho mắt, nhếch môi. Cố ý nói mát, bởi vì hắn biết rõ, tình yêu thật lòng sao có thể buông tay dễ dàng như vậy.

“.....” Trần Mặc đột nhiên cảm thấy đây là sự khác biệt giữa nam và nữ, vì cái gì qua lời nói của Lâm Mộc Phong lại chỉ là một việc đơn giản như thế, nhưng mình lại luôn cảm thấy không vượt qua được vực sâu đó. Hay là do Lâm Mộc Phong căn bản đơn giản hoá quá trình, làm nhạt đi mọi thương tổn.

“Quan trọng là, cậu làm tổn thương cô ấy, sẽ thấy vui sao? Cô ấy hạnh phúc bên người khác, cậu sẽ không tìm được ghen tuông, phát điên. Cô ấy không hạnh phúc, cậu lại cảm thấy hả hê phải từng ở bên nhau, để cuối cùng cho nhau toàn tổn thương. Cậu nói xem làm thế để làm gì? Đời người ngắn lắm, tổn thương nhau vui lắm sao?”

“Tổn thương nhau.....”

Trần Mặc thì thảo luận lại một lần, khuôn mặt tuyệt vọng của Lương Sơ Lam lại một lần nữa vụt loé, làm ánh mắt đau nhói. Lời Lâm Mộc Phong nói thật sự như đang cười nhạo mình, loại cảm giác này thật giống đời đang châm chọc mọi sự giận dữ không được tự nhiên của mình, chẳng qua không thể không thừa nhận, những lời hàm ý chỉ trích này rất có đạo lý.

Trần Mặc tự hỏi chính mình, Lâm Mộc Phong nói không đúng sao? Nếu trở về nhìn thấy Lương Sơ Lam và Cảnh Đằng ân ái, chỉ sợ mình sẽ hồng mắt, nhưng hiện tại thấy Lương Sơ Lam sống cũng không tốt, chẳng lẽ trong lòng mình lại thoải mái sao? Vẫn không tìm được đau lòng đó thôi. Suy nghĩ, tuyến lệ bắt đầu tiết ra chất lỏng. Trần Mặc nhìn lên trần nhà, ngăn không cho nước mắt mình rơi trước mặt Lâm Mộc Phong.

“Đúng vậy, chẳng lẽ thật sự phải chờ tới khi hoa tàn ít bướm mới phát hiện mình đã lãng phí nhiều thời gian đến thế? Đừng tàn nhẫn với mình và cô ấy như thế. Kiếp sau tôi sẽ không còn là Lâm Mộc Phong, anh ấy cũng không phải Cảnh Đằng. Thời gian chúng ta sưởi ấm cho nhau cũng không nhiều lắm, không phải sao?” Lâm Mộc Phong nhìn Trần Mặc đang lâm vào trầm tư, có chút lạnh nhạt nói. Rất nhiều thời điểm hắn đều tự nhủ với bản thân như thế, rốt cuộc cố chấp gì, nghĩ đến cái chết ở điểm cuối cuộc đời, liền cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục so đo cân nhắc ai hơn ai kém. Chỉ cần trong lòng biết rõ tình yêu của đối phương, thế không phải là tốt rồi sao.

Kỳ thật hắn chờ Trần Mặc cũng có tư tâm, bất động thanh sắc khai đạo cho cô cũng có tâm tư riêng, ai bảo người đàn ông của hắn hiện tại lại kết làm vợ chồng với người phụ nữ của Trần Mặc. Lâm Mộc Phong cũng muốn Cảnh Đằng sớm thoát khỏi cái nhà giam đó, dù sao hôn nhân hình thức cũng không thể kéo dài cả đời. Tuy rằng hắn vẫn tin tưởng Cảnh Đằng và Lương Sơ Lam, bởi vì hai người bọn họ thấy thế nào cũng không giống như hạng người phản bội.

Trần Mặc xác thực bị những lời gián dị lại bình thản này của Lâm Mộc Phong làm cho phiên giang đảo hải. Cô giống như có thể nhìn thấy kết cục của mình và Lương Sơ Lam, không buông được, chạy không thoát, không thể quên, lại còn muốn giả vờ không hề để ý. Ai lại biết, có bao nhiêu đêm chỉ có

thể ôm gối, bị vô số hồi ức tươi đẹp quấy nhiễu, sau đó suốt đêm ngủ không yên.

Vì cái gì từ miệng Lâm Mộc Phong nói ra, thật sự có cảm giác tang thương, thật sự có cảm giác tội lỗi khi hoang phí thời gian. Cô miễn cưỡng nặn ra nụ cười, như không để ý chút nào nói lảng sang chuyện khác: “Hiện tại cậu đang làm gì thế?”

“À, quản lý bộ phận tiêu thụ của một công ty IT.” Lâm Mộc Phong nói.

Hai người dọc theo lối ra vừa đi vừa tán gẫu. Đến cửa lớn, một chiếc xe hơi màu đen đỗ cách đó không xa, người trên ghế lái rõ ràng là Cảnh Đằng, đang nhìn phía cửa.

“Trần Mặc, quý trọng người trước mắt đi, hiện tại bùng binh gì đó, đợi hai mươi năm sau nhìn lại sẽ thấy đó chỉ là chút ấu trĩ cố tình gây sự mà thôi. Còn nữa, cậu thật lòng nhớ thương một người, người ấy sẽ xuất hiện.” Lâm Mộc Phong đi được vài bước, đột nhiên ngoái lại nói với Trần Mặc, sau đó phát tay, kéo áo khoác ngoài, rào bước đến xe.

“Hai mươi năm sau. ....” Trần Mặc giống như bị cảnh tỉnh, trong lòng bị con số này cào xé có chút đau đớn khó nhin. Ai có nhiều hai mươi năm để có thể lãng phí, có thể bừa bãi tiêu xài đây. Ai có nhiều tình lực để vì đau mà đau, vì cuộc sống mà sống.

Cô đột nhiên cảm thấy thực bất lực, rất bất lực, giống như một chuyện mà mình cố chấp lâu đến vậy, bị một người dùng vài câu nhẹ nhàng băng quơ làm tan rã. Sự cố chấp của mình trở nên vô nghĩa, trở nên thật sự như cậu ta nói chỉ là cố tình gây sự. Nhưng mình thật sự có thể vượt qua sao? Thật sự có thể đối mặt với Lương Sơ Lam, lại yêu một lần, không sợ hãi nỗi đau toàn tâm kia không?

Trần Mặc bất lực ngồi sụp xuống. Linda không biết đã xảy ra chuyện gì, hỏi Trần Mặc cũng chỉ nhận được nước mắt mãnh liệt cùng lắc đầu không ngừng, đành phải lấy khăn giấy trong túi ra lau nước mắt cho cô. Trần Mặc nói Linda về trước, mình cần một mình yên tĩnh một chút, bây giờ cô thật sự không có sức lực để ứng phó với Linda.

Tuy Linda lo lắng nhưng cũng tôn trọng ý Trần Mặc, tự mình bắt xe về khách sạn.

Con gió đêm sắc bén giống như một lưỡi dao vô tình thổi qua mặt Trần Mặc, cũng cắt lên tim cô. Nước mắt bị gió thổi làm lệch hướng, những hạt nước mắt trong suốt theo gió bừa bãi lan trên mặt. Trần Mặc gặt gao ôm chặt cơ thể, trái tim như cánh lục bình không nơi nương tựa, cùng sự mâu thuẫn trong lý trí đấu tranh. Trần Mặc thật sự muốn cứ thế ngất đi.

“Mặc Mặc, em sao rồi????” Một thanh âm cực kỳ lo lắng lại dị thường quen thuộc truyền tới.

Lúc Lương Sơ Lam đang chuẩn bị tắm rửa cho Cảnh Ý thì nhận được điện thoại của Lâm Mộc Phong, nói Trần Mặc ở buổi hoà nhạc đã xảy ra chuyện, kêu nàng mau tới. Nàng lại bị dọa đến ruột gan như muốn thoát ra, ngay cả quần áo mặc ở nhà cũng không kịp đổi, trực tiếp giao Cảnh Ý cho ba mẹ chăm sóc, cấp tốc thúc giục người lái xe, một đường bão táp đến hội trường.

Vừa đến cửa liền thấy Trần Mặc ngồi xõm dưới đất, túi sách bỏ một bên, hai tay ôm thân thể, cuộn mình thành một đoàn như con thú nhỏ bị thương. Bóng dáng bất lực như thế, lại làm người ta đau lòng đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Nước mắt trên mặt còn không chịu khô ngừng rơi xuống, cô nghi hoặc quay đầu, nhìn thấy thân ảnh Lương Sơ Lam bị ánh đèn đường kéo dài, mái tóc bị gió thổi tán loạn không thành hình, ngay cả kính mắt cũng hơi nghiêng lệch. Cô không biết có chuyện gì mà Lương Sơ Lam phải vội vã như thế, càng kinh ngạc là vì sao Lương Sơ Lam lại xuất hiện ở nơi này, hoàn toàn không phù hợp.

“Mặc Mặc.” Lương Sơ Lam đi qua, ngồi xõm xuống, đưa tay tới kéo tay cô, cầm lấy tỉ mỉ kiểm tra. Trong điện thoại Lâm Mộc Phong cũng không nói Trần Mặc bị làm sao, cũng không biết có phải bị thương không. Nàng có chút nóng vội muốn biết thương thế ở nơi nào.

“Chị, sao chị lại ở đây?” Trần Mặc rút bàn tay đang bị Lương Sơ Lam nắm soi, đứng lên, giọng mũi dày đặc như khóc, hồ nghi hỏi. Thân thể bất giác lùi về phía sau, kỳ thật cô vẫn không rõ tình trạng cho lắm, tuy cô thừa nhận trong đầu mình toàn bộ đều là Lương Sơ Lam. Mà khi Lương Sơ Lam rõ ràng đứng trước mặt, cô lại cảm thấy giống như ảo giác.

“Lâm Mộc Phong nói em đã xảy ra chuyện, gọi cho tôi, cho nên. . .” Lương Sơ Lam cũng đứng lên theo, bởi vì Trần Mặc né tránh, trên mặt chợt lộ thần tình không rõ, tiếp tục nhìn chăm chăm Trần Mặc không tha.

Nghe cái tên kia, Trần Mặc hồi tưởng lại nụ cười giảo hoạt của Lâm Mộc Phong trước khi đi, câu nói không phù hợp với tình hình đó, thì ra là hấn gọi Lương Sơ Lam đến.

“Em không sao.” Trần Mặc bình tĩnh lại, cũng vì buổi nói chuyện với Lâm Mộc Phong, ngữ khí của cô bất giác mềm xuống, không đông cứng như mấy ngày trước đó.

“Vậy em, vì sao ở đây khóc? Rốt cuộc có chuyện gì?”

Lương Sơ Lam đi tới trước, đáy mắt nâu nhạt gắt gao khoá chặt Trần Mặc, ý đồ tìm ra chút manh mối trong ánh mắt như lê hoa đái vũ của cô. Tuy không còn làm giáo sư, nhưng khí thế khi chất vấn vẫn ần ần toát ra. Chẳng qua, quần áo trên người và không khí trước cửa hội trường có vẻ không quá hợp nhau.

“Bất quá một vài chuyện phiền lòng mà thôi, nếu không thì còn vì chuyện gì chứ?”

Trần Mặc bị khí thế của Lương Sơ Lam làm cho tim đập gia tốc. Cô không thể nói bởi vì nghĩ đến những gì liên quan tới chị mà đau lòng, sau đó vì quá đau nên khóc. Chẳng qua, câu hỏi lại này quá mức vụng về, Trần Mặc nói xong, chính mình cũng cảm thấy mình thấp kém. Hai người nói chuyện với nhau thế nhưng trong lúc lơ đãng biến thành trao đổi tâm tình.

“Có chuyện gì phiền lòng, có thể nói với tôi không?” Lương Sơ Lam thờ phào một hơi, Trần Mặc không có chuyện gì là tốt rồi, thần kinh đang căng thẳng cũng loĩ loĩ, tiếp theo ôn nhu hỏi.

“Đừng đứng ở chỗ quý quái này.” Trần Mặc liếc Lương Sơ Lam, nhìn quần áo trên người nàng cũng mỏng manh đơn bạc giống nàng, như thể chỉ cần gió thổi qua sẽ bay. Về mặt khăn trương đỏ của Lương Sơ Lam, Trần Mặc đều thu vào mắt, ngay cả tiếng thờ phào nhẹ nhõm rất nhỏ đó cô cũng nhạy bén cảm giác được. Không biết vì sao, trong lòng Trần Mặc tựa hồ có cảm giác kỳ dị nào đó yếu ớt biến hoá.

Trần Mặc tự mình mặc đủ quần áo, cũng bởi vì buổi tối đi ra mà đặc biệt chuẩn bị áo khoác, nhưng Lương Sơ Lam không có. Nhìn Lương Sơ Lam run rẩy, trong lòng Trần Mặc không thoải mái, cho dù muốn trò chuyện thì cũng muốn đổi chỗ khác. Nhưng giờ này lại không đón được xe, Trần Mặc sờ sờ chìa khoá xe trong túi, đột nhiên bị kịch phát hiện mình lại phải lái xe mà không có bằng lái.

“Uh.” Lương Sơ Lam về mặt cô đơn, nàng tưởng Trần Mặc lại cự tuyệt mình, khuôn mặt thanh nhã như nước đành phải miễn cưỡng gượng gạo cười, nghĩ mình điên cuồng chạy tới, thực tại lại buồn cười đến có chút tan nát cõi lòng.

Trần Mặc đi thẳng tấp đến bãi đỗ xe, đi được vài bước lại phát hiện thế nhưng phía sau không có cảm giác Lương Sơ Lam đi cùng, vừa quay đầu lại mới thấy Lương Sơ Lam đang lục lọi ví.

“Chị đứng đó làm gì?” Trần Mặc nhìn không được quay lại, nhìn đôi mi thanh tú của Lương Sơ Lam gắt gao nhíu lại một chỗ, trên mặt còn có nét xấu hổ khó có thể phát hiện.

“Đi vội quá nên không mang đủ tiền.” Lương Sơ Lam ngượng ngừng ngẩng đầu, trên mặt nổi lên một mạt đỏ ửng.

“Cũng không bắt chị tự đi, không phải muốn nghe em tâm sự à? Vì sao không đi cùng?” Trần Mặc tức giận nói, nhưng trong lòng lại vì câu nói và vẻ ngượng ngừng kia làm nứt ra một lỗ hổng.

“Tôi tưởng.....”

“Chị tưởng cái gì? Đừng nói nhiều thế, lên xe rồi nói sau. Lạnh chết mất.”

Trần Mặc cởi áo khoác, trực tiếp bá đạo phủ lên người Lương Sơ Lam, dùng sức kéo chặt cổ áo, không nhìn biểu tình gật mình của Lương Sơ Lam, trực tiếp xoay người đi, căn bản không cho nàng cơ hội tiếp tục nói.

Bởi vì cô biết Lương Sơ Lam muốn nói gì, cô không muốn nghe những lời uỷ khuất đó. Những lời tội nghiệp đó của Lương Sơ Lam luôn làm cho cô nảy sinh cảm giác tội lỗi vô tận, cảm giác này sẽ bao phủ toàn bộ lý trí, làm cho cô phát điên.

Lương Sơ Lam bị bắt mặc áo khoác của Trần Mặc, trong lòng như có một mảnh trời đất sụp đổ. Động tác quan tâm nhỏ nhỏ thế nhưng lại làm cho nàng có loại xúc động muốn khóc. Chiếc áo khoác ấm áp mang theo nhiệt độ cơ thể của Trần Mặc, mang theo hơi thở độc đáo của cô, còn có sự ôn nhu bá đạo ấy. Lương Sơ Lam đột nhiên cảm thấy mình trở về năm đó, khi em ấy liều lĩnh đối xử tốt với mình.

Lương Sơ Lam nhìn bóng dáng Trần Mặc xa dần, vội vàng đi theo.

Cởi áo khoác, Trần Mặc quả thực bị nhiệt độ buổi tối làm kinh sợ, không kim được rùng mình một cái, chà xát tay, vội bước đến trước xe. Dọc đường cũng cảm giác được Lương Sơ Lam đi theo, trong lòng cũng thoáng kiên định hơn một chút. Cô không biết vì lý do gì mình còn muốn dùng loại thái độ này để đối đãi với Lương Sơ Lam, nhưng hình như không có cách nào từ từ nói chuyện với nàng. Trần Mặc cũng thực ảo não.

Cô lên xe, liền đem túi xách đặt ở giữa hai người, ngay sau đó mở máy sưởi lên mức lớn nhất. Thanh âm động cơ chạy vì hai người không nói gì mà trở nên rõ rệt dị thường. Trần Mặc đưa tay gờ ra trước chỗ thông gió, trong luồng hơi ấm áp có một loại khô ráo khó chịu, làm cho nhịp tim của Trần Mặc cũng trở nên hỗn loạn dị thường.

“Hiện tại đi đâu?” Trần Mặc nhìn phía trước hỏi. Kỳ thật trong lòng cũng lo lắng sợ Lương Sơ Lam nói muốn về nhà. Nhưng cũng may Lương Sơ Lam chỉ dẫn đo một lát rồi nói để tự cô quyết định là được.

Trần Mặc suy nghĩ, trên đường đi rẽ về phía con đường ven hồ, nơi đó lúc này hẳn không nhiều xe lắm, có khoảng trống để dừng xe, hơn nữa quan trọng là mấy anh cảnh sát không lượn qua lượn lại chỗ này. Trần Mặc lái xe, dọc đường đi đều suy tư mình nên mở miệng thế nào, lại bị một cú điện thoại đánh gãy, đổ một thân mồ hôi lạnh.

Nhưng Trần Mặc đang lái xe cũng không biết ai gọi, lại không có tay lấy điện thoại trong túi ra, đành phải nhờ Lương Sơ Lam lấy giúp.

“Là... Linda.” Lương Sơ Lam lục lọi trong túi xách của Trần Mặc, thấy hình cái đầu hiện lên rõ ràng trên di động của cô, chính là hình cô gái ngoại quốc ngày đó ở trước cửa siêu thị vô cùng thân thiết với Trần Mặc, còn tình cảm hôn nhau. Thì ra cô ấy tên là Linda. Trong lòng Lương Sơ Lam nổi lên một cổ ghen tị.

“Ồ, thế à...” Trần Mặc đột nhiên nhớ lại hành vi của mình ngày đó, có chút xấu hổ. Vốn định không nghe cũng không cần giải thích gì với Linda, nhưng dù sao mình cũng là chủ nhà, nàng là khách, Trần Mặc cân nhắc một chút vẫn đỗ xe ven đường, nghe máy.

Đơn giản tóm tắt một chút mình có khả năng sẽ về trễ, để nàng ngủ trước. Trần Mặc cũng không biết trong lòng mình đắn đo cái gì, lén thoáng thấy sắc mặt xanh mét của Lương Sơ Lam.

Chuyện ngày đó Lương Sơ Lam đã cố tình quên đi, cố ý không đi quấy rầy cuộc sống của Trần Mặc. Bởi vì nàng muốn cho mình cao thượng một chút, vĩ đại một chút. Kết quả lại phát hiện không làm được, hôm nay nhìn đến, tim vẫn đau, vẫn có loại ảo giác như tìm ngừng đập.

Xe lăn bánh dưới ánh đèn hân ám, dòng xe cộ trên đường đã thưa thớt hẳn, Trần Mặc và Lương Sơ Lam lại lâm vào trầm mặc như ban đầu.

“Cô ấy là bạn gái của em?”

So với trước kia, Lương Sơ Lam quả thật thay đổi rất nhiều, nếu đổi lại là hai năm trước, có lẽ nàng căn bản sẽ không hỏi ra lời, nhưng lúc này, nàng lại thuận theo tâm ý của mình. Bởi vì cái tên Linda kia, còn chuyện tình ngày đó giống một cây xương cá mắc kẹt trong cổ họng, cho dù muốn rách họng cũng hy vọng có thể lấy nó ra.

Trần Mặc cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng, mà ngừng xe lại, trước mặt là bóng tối mênh mông vô bờ, chỉ có thể nghe được thủy triều một lần lại một lần lên bờ, truyền đến tiếng thét gào nặng nề.

“Bạn gái cũ.”

Trần Mặc không muốn lừa dối Lương Sơ Lam, cũng căn bản không tính lừa. Cô và Linda quả thực từng có một đoạn chuyện cũ, chẳng qua, trong lòng cũng rõ ràng mình thật lòng mấy phần và gặp dịp thì chơi mấy phần. Cô nói ra chỉ là muốn biết phản ứng của Lương Sơ Lam, đây không tính là một thủ vùi ác ý, mà là một loại thử theo bản năng.

Lương Sơ Lam không biết mình nên vui hay buồn. “Bạn gái cũ”, cái từ này như một lời chế nhạo, không chỉ bao phủ trên đầu Linda, mà cũng treo trên đầu mình. Linda là ex, như vậy mình thì sao, chỉ sợ là “cũ” trước cả “cũ”.

Trần Mặc quay đầu thấy nụ cười chua xót của Lương Sơ Lam, không hề hợp với khuôn mặt thanh nhã suốt hai năm qua cũng không thay đổi, giống như ai đó phẩy lên một vết son đỏ trên bức tranh thủy mặc, làm người ta cảm thấy đột ngột vô cùng.

“Vậy thì vì sao ngày đó ở siêu thị, hai người hôn môi?”

“Bởi vì.....”

Trần Mặc muốn nói là bởi vì phép lịch sự, nhưng lại phát hiện ngày đó hành vi của mình đâu có điểm nào giống chỉ là lịch sự thôi đâu, vui vẻ chấp nhận, cho dù có vi lịch sự cũng không có khả năng hôn môi. Cho nên mạnh mẽ kiểm lại lời giải thích, đột nhiên hồi hận trước hành vi ấu trĩ của mình.

“.....” Lương Sơ Lam nghĩ Trần Mặc yên lặng là thừa nhận, không có lời gì để nói. Nàng lại không biết trong lòng Trần Mặc xoắn xuýt nhiều đến thế. Trái tim như bị đâm một dao, đau đến không nói gì được. Hơi ấm trong xe quá cao, làm cho nàng cảm thấy có phần hít thở không thông.

Trần Mặc nhìn đầu Lương Sơ Lam cúi thấp, tóc bên sườn mặt che khuất biểu tình của nàng, làm người ta không bắt giữ được cảm xúc gì, chỉ biết là Lương Sơ Lam giữ im lặng.

Trần Mặc thậm chí muốn Lương Sơ Lam tranh cãi gây sự với mình, nhưng cô biết, Lương Sơ Lam chính là kiểu người ần ần như thế. Nàng không mở miệng yêu cầu, cũng không tranh cãi với người khác. Tu dưỡng quá tốt, làm cho người ta muốn xé rách tầng nguy trang chết tiệt kia, ép nàng như bị tâm thần một lần, điên cuồng mà nói tiếng yêu một lần. Như vậy, Trần Mặc sẽ có cơ hội nói cho nàng biết, em cũng yêu chị, chưa bao giờ hết yêu.

Nhưng Lương Sơ Lam sẽ không nói, nàng chỉ biết nuốt mọi khổ sở vào bụng, cho dù là thứ độc được khó uống nhất, nàng cũng vẫn sẽ duy trì thái độ rụt rè, mỉm cười rót vào lòng.

“Vì sao không nói gì.” Nhìn nhau không nói gì, nỗi khổ sở đó làm cho Trần Mặc ngay cả hô hấp cũng cảm thấy có hết sức, cô thật sự rất muốn thoát khỏi bầu không khí này.

“Em muốn tôi nói gì, chúc mừng em hai năm qua sống không tệ chút nào sao?” Lương Sơ Lam sâu kín trả lời, trong giọng nói là nỗi ghen tuông ngay cả mình cũng không phát hiện ra.

“Không! Em sống không hề tốt.” Trần Mặc nhìn Lương Sơ Lam u oán, chưa bao giờ nghiêm túc như thế nói với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Lương Sơ Lam giật mình ngẩng đầu, đáy mắt nâu nhạt lộ ra một loại tình tứ không biết tên. Nàng lơ mơ cảm giác được Trần Mặc tựa hồ muốn nói gì đó, mà nội dung đó rất quan trọng, quan trọng đến mức sẽ thay đổi cuộc sống của mình sau này. Nàng nhìn Trần Mặc, thân mình cũng theo bản năng hơi chuyển động về bên trái.

Nhưng nàng cũng không nghĩ ra ẩn ý đằng sau những lời này của Trần Mặc là gì, càng không rõ nhất cử nhất động của cô hiện tại, luôn thoát khỏi lẽ thói bình thường, cũng dòng suy nghĩ khó có thể nắm bắt.

“Vì sao không tốt?” Sau một khoảng tạm dừng ngắn ngủi, Lương Sơ Lam đón nhận ánh mắt Trần Mặc, hỏi lại.

“Thế còn chị thì sao? Có sống tốt không?” Trần Mặc cũng không trả lời, hỏi ngược lại, cố ý dè dặt con sóng trào mênh mông chậm rãi dâng lên trong lòng: “Cuộc sống có hạnh phúc không? Em còn nhớ lúc gần đi, câu cuối cùng mà chị nói với em đó. Cho nên, thật sự vui vẻ không?” Bắt đầu từ lúc ngồi trên xe, Trần Mặc có chút bất an, thứ bất an này đang lan tràn, khuếch tán thành phiền não cùng những lời nói tổn thương người. Cũng bởi vì những lời đó từng là do Lương Sơ Lam nói, cho nên cô mới nhớ rõ như vậy, nhớ lại một lần, liền giống như tự cho mình một cái tát.

“Em biết rõ, tôi và Cảnh Đằng. ....” Lương Sơ Lam có phần nhìn không hiểu biểu tình của Trần Mặc, nghe không hiểu vấn đề cô hỏi, bởi vì ngày đó nàng đã từng giải thích, vậy thì vì sao bây giờ còn phải nhắc tới: “Không có gì. Em muốn nghe câu trả lời thế nào, hy vọng tôi sống tốt hay không tốt?” Hai năm, Lương Sơ Lam không rõ vì sao Trần Mặc trở nên không phân biệt phải trái thế.

“Em cũng không biết mình muốn đáp án gì nữa. Lương Sơ Lam, chị rất có bản lĩnh!”

Trần Mặc nghiêng đầu, không cho Lương Sơ Lam nhìn thấy sắc mặt âm trầm cùng biểu tình bất đắc dĩ gần như điên cuồng của mình. Ngón tay Trần Mặc gõ tay lái không theo tiết tấu, cau mày. Biết rõ cái gì, biết rõ kỳ thật Lương Sơ Lam sống không hề tốt, nhưng những gì xảy ra, dù cố gắng thế nào cũng không thể lấy lại làm cho cô phát điên. Cô không muốn biết, giống như mọi chuyện cứ như thế chính cô có tình gây sự.

“Tôi có bản lĩnh gì? Mặc Mặc, em có thể nói rõ ràng không? Vì sao luôn làm cho tôi nghe không hiểu rốt cuộc em muốn gì thế? Tôi không muốn chơi trò bí hiểm với em.” Lương Sơ Lam có phần không kiềm chế được ngữ khí kén cỏi. Trần Mặc như vậy thật sự rất xa lạ, giống như luôn có một cái khe vát ngang giữa hai người, giống như có rất nhiều chuyện thật ra có thể trao đổi thấu hiểu, nhưng Trần Mặc lại cũng không nguyên ý mở miệng.

Lời chỉ trích chối tai đến thế, đột sảng mà Trần Mặc vẫn dè dặt có nguy cơ vỡ òa. Những lời này dựa vào cái gì mà Lương Sơ Lam nói, những lời này rõ ràng nên do mình nói mới phải.

“Chị đã bao giờ nói rõ ràng với em đâu. Em hỏi chị, lúc trước, chị từ bỏ em rồi kết hôn, chị có từng nghĩ tới em sao? Chị nói yêu, rồi cuộc được mấy phần, chính chị đã từng suy nghĩ bao giờ chưa? Còn nữa, em ở trong lòng chị rốt cuộc xếp ở vị trí nào, chị chẳng lẽ không rõ? Nếu những chuyện đó chị còn mơ hồ không rõ, vì cái gì còn muốn trêu chọc em, cứ dứt khoát gặp lại coi nhau như người xa lạ không phải tốt hơn à?” Mấy vấn đề này đã giấu trong lòng cô rất lâu, lâu đến nỗi lên men thành vô biên vô hạn oán giận. Cô biết, nếu mấy vấn đề này không giải thích rõ ràng, cô sẽ vĩnh viễn sống trong bóng tối, không chỉ không có tương lai, ngay cả quá khứ đã qua cũng vô cùng thâm trầm.

Lương Sơ Lam bị mấy câu hỏi của Trần Mặc làm cho không biết nên trả lời thế nào. Nàng không nghĩ tới Trần Mặc sao? Sao có thể, nếu không nghĩ, lúc đó thế nào lại đau khổ rồi rầm như thế, như thế nào lại sợ một quyết định có thể tạo thành sai lầm không thể cứu vãn. Mà yêu, sao Trần Mặc lại có thể không hiểu, một tình yêu nồng nhiệt sâu đậm ngay cả chính mình cũng không gánh vác nổi, em ấy tại sao lại có thể không hiểu đây.

“Mặc Mặc, đó là những điều hai năm qua em muốn hỏi rõ?”

“Đúng vậy, em thật sự không hiểu nổi chị, có lẽ cho tới giờ cũng chưa bao giờ từng.” Trần Mặc bỗng nhiên tự giễu nở nụ cười. Trong ánh mắt sâu thẳm tuyệt mỹ như có vô số sao băng của tuổi xuân rơi xuống, đẹp đến mức tận cùng, nhưng cũng ngắn ngủi như thế.

“Tôi không khó hiểu, là do em không tin mà thôi. Lúc trước, vì sao em không hỏi tôi, không nghe tôi giải thích?”

“Mỗi một câu chị nói, em đều coi là chân lý, nhưng chị không hề phải không? Nếu em hỏi chị, chị sẽ cho em đáp án chân chính à? Hơn nữa đáp án đó chỉ sợ ngay cả chị cũng không dám tin tưởng, cũng không nói nên lời. Không hỏi là vì lúc đó em rõ ràng căn bản không thừa nhận nỗi câu trả lời của chị.”

“Đáp án chân chính??? Em thật sự biết đáp án à??? Chính là bởi vì em không biết nên mới đặt câu hỏi đó thôi, nhưng em lại tự mình tìm một cách giải thích để tin là thật, đây rốt cuộc tính cái gì. Câu trả lời, quả thật ngay cả bản thân tôi cũng không dám tin tưởng, bởi vì tôi chưa bao giờ ngờ. ...em lại có thể quan trọng đến thế, quan trọng đến mức nếu không có em, tôi sẽ héo mòn đến chết! Kỳ thật, em căn bản chưa từng tin tôi.” Lương Sơ Lam bị lời

Trần Mặc nói đánh trúng chỗ đau đớn nhất trong nội tâm. Nàng xác thực không dễ đoán ý, lại không hề có kinh nghiệm trong tình yêu. Nhưng hiện tại nàng biết mình rất cuộc muốn gì, chẳng lẽ dừng khí đến muộn một chút, liền bỏ lỡ tình yêu?

“Mỗi một lời chị nói em đều ghi tạc trong lòng, chính là bởi vì tin chị mới có thể bị tổn thương, mới có thể vì một câu nói của chị mà đau đến hơn hai năm cũng vẫn đau!!!”

“Em tin tôi??? Tôi nói yêu em, em tin à? Tôi nói sẽ giải trừ hôn ước với Cảnh Đằng, chẳng lẽ em tin? Tôi nói tôi sẽ nói cho ba mẹ biết, em tin sao? Em cần bản không tin tôi sẽ trả giá vì em, ngay cả một cơ hội em cũng không cho tôi!”

“.....” Trần Mặc bị lời chỉ trích của Lương Sơ Lam làm cho nói không nên lời.

Ngữ khí của Lương Sơ Lam không kiềm chế nổi, uy khuất liên tiếp thăng cấp: “Tôi đến cuối cùng không có cách nào rung động với người khác, chỉ có thể kéo khối thân thể này như một cái xác không, nhưng mà em, không phải còn có Linda gì đó à. Đây là sự khác biệt giữa cuộc sống không hề tốt đẹp của tôi và em!!!”

Tuyến lệ ở sau mỗi một chữ nhanh chóng tích lũy hơi nước, nước mắt trong suốt bắt đầu rơi xuống, không chỉ vì ghen tuông, còn có cảm xúc sắp hỏng mất. Nước mắt nóng bỏng rơi xuống mu bàn tay Trần Mặc đang đặt ở lỗ thông gió, cô giống như bị điện giật rụt tay về. Giọt nước mắt kia giống như rơi thẳng xuống trái tim cô, rơi xuống ký ức mà những năm qua cô không hề mở ra.

“Em không có!!! Lương Sơ Lam, chị cho rằng chỉ một mình chị sống trong đau khổ? Sao chị có thể ích kỷ tự cho rằng như thế!” Trần Mặc quay đầu lại rít gào, cô không chịu nổi nhất là bị Lương Sơ Lam hiểu lầm, uy khuất siết bao khi bị nàng phủ nhận: “Sao có thể ngay câu đầu tiên đã phủ định em, cho tới giờ chị vẫn luôn như vậy, cho tới giờ chị cũng vẫn luôn là thế!!!”

Cô không phủ nhận, nhưng sự thật cũng như nội tâm mình nghĩ lại rõ ràng không phải thế, cảm giác muốn khóc vừa dừng, khi nhìn đến nỗi ai oán trong ánh mắt Lương Sơ Lam lại bắt đầu tràn ra, là tủi, là yêu mọi nỗi tủi hờn mà về sau Lương Sơ Lam phải gánh chịu. Từ sau lần đó, Trần Mặc cũng chưa từng khóc giống một đứa trẻ bất lực như bây giờ.

“Lương Sơ Lam, vì cái gì sai lầm vẫn đều do em, vì cái gì ngay cả sai lầm của chị, người đau vẫn là em? Vì sao chứ???” Tiếng nức nở của Trần Mặc theo kẽ ngón tay thỉnh thoảng truyền ra, tuyệt vọng đến thế, lại khắc sâu đến vậy.

Nhưng khi Lương Sơ Lam nhìn Trần Mặc ôm mặt, nước mắt theo khe hở giữa những ngón tay không ngừng chảy xuôi xuống, nàng lại nở nụ cười, nụ cười hàm chứa nước mắt lại động lòng người như nắng. Nàng từ chối cho ý kiến, khơi cảm Trần Mặc lên, tay lướt qua khoé mắt cô, lau đi nước mắt, giống như trong nhất mắt hiểu được địa vị của mình trong lòng Trần Mặc, chưa bao giờ xác định đến thế, không thể không có người đó.

Trần Mặc còn có thể khóc vì mình, còn có thể đau vì mình, còn có thể quan tâm mình, thế này còn chưa đủ chứng minh sao? Hai năm qua, Lương Sơ Lam hiểu được nhiều lắm, có một số hành vi sẽ bán đứng tâm tư của một người, cho dù những lời cô nói có khó nghe bao nhiêu, có tổn thương người biết bao. Nàng cũng biết hạnh phúc phải dựa vào mình đi tranh thủ. Nếu không phải do Trần Mặc dạy mình yêu, có lẽ nàng vẫn sẽ là cô gái hoàn hảo lại không biết đau cũng không biết hạnh phúc.

“Em nghĩ tôi và em không đau sao?” Trên gương mặt thanh tú, lộ ra vẻ kiên định: “Hiện tại, tôi chỉ hỏi em, nếu tôi còn yêu em, em có bằng lòng buông bỏ mọi chuyện trước kia, quên đi những gì không vui giữa chúng ta, lại ở bên tôi, tương tự như năm đó khi em hỏi tôi ấy.”

Lương Sơ Lam tách mấy ngón tay, để lộ gương mặt Trần Mặc, ánh mắt lấp lánh không hề trốn tránh, nàng chưa bao giờ chủ động như thế. Nhưng lúc này, đáp án quá quan trọng, nàng không muốn tiếp tục rồi rầm rột cục ai đúng ai sai. Trong thế giới của tình yêu sao có thể nói rõ ràng. Giờ phút này, nàng chỉ muốn biết Trần Mặc còn yêu mình hay không, có còn nguyện ý bắt đầu lại một lần nữa không. Nỗi bồn chồn không yên trong lòng làm cho hô hấp của nàng bắt đầu trở nên không có quy luật.

Nếu Trần Mặc không có cảm giác an toàn, vậy thì cố gắng để em ấy có được. Nếu hiện tại em ấy thiếu dũng khí, vậy cũng như em ấy năm đó, dùng dũng khí của mình để bù vào. Chỉ cần, còn ở bên nhau. Đây là yêu cầu duy nhất của nàng, từ sau khi gặp lại Trần Mặc, nàng không bao giờ muốn tiếp tục sống một cuộc sống mà như đã chết đó nữa. Trái tim, bởi vì Trần Mặc trở về, như cuộn lên ngàn tảng sống, một khắc đều không thể ngừng lại.

Trần Mặc đã sớm bị những lời không hề giống tính cách của Lương Sơ Lam đó làm kinh ngạc giật mình, những lời tình cảm thâm thiết này, còn có động tác rất mực dịu dàng đó, nước mắt giống như thật sự bị nàng lau đi, biến mất hầu như không còn. Trong lòng Trần Mặc giống như có một khối thủy tinh vỡ nát, rơi xuống đất, bang bang rung động. Sự tổn thương cùng đau đớn từng nghĩ không thể xóa nhòa, thế nhưng lại như vậy, không chịu nổi một đòn, nhanh chóng khép lại. Lốp phòng ngự cứ nghĩ đã đủ chắn chắn, lại chỉ vì mấy lời ít ỏi ấy mà yếu ớt không chịu nổi.

Lời Lương Sơ Lam nói có thể tin sao? Có thể lại một lần nữa ở bên nhau? Trần Mặc sợ, sợ đau lòng, vết sẹo này vẫn ần ần giấu trong lòng, cho nên mới do dự, mới có thể rõ ràng đã không kiềm chế được bước về phía Lương Sơ Lam, nhưng lý trí vẫn còn giằng dụa.

“Bảo em làm thế nào để tin tưởng chị?” Trần Mặc sâu kín hỏi, bức tường trong tim cũng đã sụp đổ. Cô muốn một lời hứa để chống đỡ niềm tin đã lung lay sắp đổ của mình. Cô sợ hãi một ngày nào đó trong tương lai mình sẽ phải thừa nhận đau đớn một lần nữa, đó sẽ nhất định cướp đi tính mệnh của mình.

Lương Sơ Lam kinh ngạc nhìn Trần Mặc, khuôn mặt động lòng người kia tràn ngập bối rối lẫn mờ mịt, mỗi đường nét đều làm cho nàng đau lòng cùng mê muội. Nàng không không chế được nước mắt của mình, cũng không dừng được động tác. Không biết làm thế nào để trả lời câu hỏi cần bản không thể trả lời này. Một loại bản năng làm cho Lương Sơ Lam như nhập ma, chậm rãi tới gần Trần Mặc.

Bởi vì khăn trang mà những ngón tay lạnh như băng theo mi tâm trượt xuống môi, giống như muốn xác định vị trí của nó, thông thả mà ôn nhu phác họa

một đường cong, sau đó theo tiếng lòng đem môi mình áp lên.

Trần Mặc hoàn toàn không thể cử động, theo xúc cảm lạnh như băng kia chạm lên mí tâm mình, đôi mắt nâu nhạt ấy giống như nhìn thấu lòng mình, khoá chặt mình. Trần Mặc tựa như bị điểm huyết, không thể phản ứng gì.

Lương Sơ Lam nhắm mắt lại, chỉ nhẹ nhàng chạm vào môi Trần Mặc, chuyên chú thật giống như trên thế giới không còn sự tình gì có thể quấy rầy các nàng. Nàng nhớ đôi môi Trần Mặc, xúc cảm mềm mại ấy, mang theo chút run rẩy, còn cả hơi thở độc đáo của người đó, không bị đẩy ra, không có oán hận, chỉ có nhập tâm cùng ôn nhu vô tận.

Hôn rồi hôn, nước mắt Lương Sơ Lam liền như vỡ đê. Không khí ấm áp bao quanh hai người, có một thứ ôn nhu chậm rãi khuếch tán. Trần Mặc ngừng lại hô hấp, dần dần nhắm mắt lại, cảm thụ sự đụng chạm rụt rè cẩn thận, nước mắt hai người rốt cục hoà vào nhau, hương vị mặn chát chảy vào miệng, làm ướt nhoe bốn phía môi, càng như rót vào hai trái tim hoang vu con suốt của hy vọng. Trái tim đã sắp rơi vào tử vong lại cứ thế bắt đầu chậm rãi sống lại.

Trần Mặc chưa từng nghĩ chỉ một nụ hôn mềm nhẹ như thế lại có ma lực đến vậy, có thể làm cho cô cảm nhận được sự ấm áp cho tới giờ chưa từng có. Có thể làm cho cô cảm nhận được trái tim Lương Sơ Lam, và cả tình yêu của nàng. Mọi cảm giác không đáng, hay đau xót đều ở khoảnh khắc này hoá thành những ngón tay mềm. Cô xem được, cũng hiểu.

Những gì mình bận lòng đều không bằng có được tình yêu của Lương Sơ Lam. Cảm xúc không được tự nhiên, cảm giác ghen tuông nảy sinh vì Cảnh Đẳng, đều là vì không tin tưởng Lương Sơ Lam. Cô hiểu mình rốt cuộc không thể trách cứ gì, bởi vì, trái tim của cô còn đang đập vì Lương Sơ Lam, giờ khắc này cô mới hiểu rõ, chỉ có Lương Sơ Lam mới có thể dễ dàng làm tổn thương mình, đồng thời làm mình cảm động. Cho dù nỗi đau còn sót lại, cô vẫn chấp nhận nhảy vào cạm bẫy ôn nhu của nàng, rốt cuộc không đi ra được.

“Như vậy đủ không? Em có cảm giác được nó chân thành không?” Lương Sơ Lam tách khỏi đôi môi Trần Mặc, nước mắt trên mặt còn phản chiếu ánh tượng bốn phía. Nàng cầm tay Trần Mặc lên, đặt nó ở vị trí trái tim mình.

Trần Mặc cảm nhận được Lương Sơ Lam run rẩy, lần đầu tiên chủ động cầm lại tay nàng, đau lòng vì nước mắt của nàng, cũng giống như hai năm trước. Cô cuối cùng đã hiểu, có những người chính là kiếp nạn trong số mệnh của mình, dù có trốn tránh thế nào cũng đều vẫn ở một thời điểm thích hợp, đi vào lòng mình, cho dù mình không muốn.

“Đồ ngốc! Em không muốn yêu chị chút nào, một chút cũng không!!! Hu hu hu ~” Trần Mặc như cam chịu đem Lương Sơ Lam đang sắp khóc sụt sùi húng hắng kéo vào lòng, như muốn để nàng hoà vào cơ thể mình. Nước mắt rốt cục không thể ngăn cản trào ra. Cô suyt chút nữa, suyt chút nữa bỏ lỡ Lương Sơ Lam, thiếu chút nữa sẽ vĩnh viễn mất đi hạnh phúc. Nhưng mà, ông trời vẫn nhân từ, đúng không?!

Lương Sơ Lam đã sớm khóc không thành tiếng.

“Nhưng mà, em còn yêu chị, không tự chủ được yêu chị, ngay cả hận chị cũng vẫn không nguyện buông tay chị! Lương Sơ Lam, sau này nhất định phải nắm chặt tay em, đừng bao giờ buông tay nữa. Trần Mặc chỉ có thể là của Lương Sơ Lam, Lương Sơ Lam cũng chỉ có thể là của Trần Mặc, hiểu chưa???” Trần Mặc cầm gặm nói, nước mắt cũng lăn dài trên gò má tinh xảo. Nước mắt cùng nỗi không cam lòng, sự tra tấn hai năm qua, làm sao có thể nói hoàn toàn không hối hận.

Lương Sơ Lam cảm thụ được vòng tay ấm áp như ngày trước, giống như có thể đem trái tim đã tổn thương trong giá rét lại một lần nữa ấm áp trở lại. Nàng sẽ quý trọng, thật sự sẽ trân trọng tình cảm đã mất mà tìm lại được này, không bao giờ tổn thương Trần Mặc nữa. Nếu có một ngày, phải đối diện với toàn thế giới, cũng sẽ vì có Trần Mặc tồn tại và làm bạn mà chẳng đáng sợ.

“Chúng ta đều là đứa ngốc, biết không? Ngốc lắm!” Trần Mặc cắn răng, tràn đầy tình yêu cùng oán hận, nhưng lại dùng sức lực nào cũng không thể nói rõ hoàn toàn. Chỉ có sống chết ôm chặt, tới gần cốt nhục của mình mới có thể cảm thụ được sự tồn tại của đối phương, mới có thể an tâm. Giờ khắc này, hai trái tim đã tìm được bên nhau rồi, không bao giờ còn là cánh lạc bình, phiêu đảng trong một hồ nước không tên nữa. Cảm giác này thật tốt.

Cũng không biết hai người ôm nhau khóc bao lâu mới ngừng, trên vai áo đều ướt đẫm, mắt sưng đỏ không chịu được, một phen nước mắt một phen nước mũi. Thời điểm hai người nhìn đối phương cũng không tự chủ được nở nụ cười. Bộ dáng này, thật đúng là mắt mắt xấu hổ.

Trần Mặc và Lương Sơ Lam tựa lên ghế, hai tay mười ngón gấu gao siết chặt nhau, ngẩng đầu nhìn mặt hồ tối đen. Bầu trời tản ra ánh sao nhấp nháy yếu ớt. Vầng trăng cong cong hé lộ trên ngọn cây, nhìn qua thật gần, lại với không tới.

“Lam, về sau đều như thế này thì thật tốt!”

Trần Mặc cảm khái nói, mang theo giọng mũi dày đặc. Cô cảm thấy sinh mệnh này có vô vàn thứ không xác định. Trải qua hai năm giãy dụa cùng nỗi đau tê tâm liệt phế khi rời đi lúc trước, cô đột nhiên cực kỳ quý trọng, nếu không phải cuộc nói chuyện lúc tối với Lâm Mộc Phong, tháo mở nút dây mà mình mua dây buộc mình bấy lâu, có lẽ cô và Lương Sơ Lam sẽ thật sự rời xa nhau.

“Sau này đều sẽ như vậy, tin tôi.” Lương Sơ Lam quay đầu, nhìn sùn mặt làm cho mình mê luyến mà thương xót của Trần Mặc, trịnh trọng nói.

“Ừ, tin chị.” Trần Mặc cũng ngoái đầu, ánh mắt còn hơi hồng hồng đối diện cặp mắt nâu nhạt của Lương Sơ Lam.

Nếu hai năm trước mình cũng có một chút kiên nhẫn, càng lựa chọn tin tưởng một chút mà không phải tự tạo cho mình một cái nhà giam, có lẽ sự tình đều sẽ khác biệt. Nhưng cô không hối hận, nếu không, sao có thể biết quý trọng niềm hạnh phúc nho nhỏ khó có được này, lại như thế nào sẽ cảm nhận được niềm vui sướng khi tưởng mất mà có lại.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

Một buổi tối gần như đem tất cả những gì có thể tâm sự đều hàn huyên một lần, cô cũng quên không biết mình khóc bao nhiêu lần, chỉ là khóc đến nỗi sau cuối khăn giấy trong xe đều bị dùng hết, hơn nữa đêm còn phải đến cửa hàng tiện lợi 24 giờ để mua thêm vài hộp. Thẳng đến hai người đều bắt tri bất giác mệt mỏi, khóc mệt rồi ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, mắt sưng vì không mở ra nổi, thông qua khe mắt nhìn thấy Lương Sơ Lam tựa lên vai mình ngủ, nằm trong lòng mình, cảm giác thoải mái đột nhiên ập tới, làm cánh mũi Trần Mặc lại cay cay. Chỉ là, tuyến lệ thật sự không tiết ra được nước mắt, theo thói quen hít hít mũi, hành động rất nhỏ này đánh thức Lương Sơ Lam dậy.

Hai người đều có chút xấu hổ, tuy loại xấu hổ đó có phần không rõ tên, nhưng Lương Sơ Lam vẫn đỏ mặt nắm tay phải của Trần Mặc mỉm cười. Đợi Lương Sơ Lam về nhà cũng đã hơn bảy giờ sáng.

Sáng sớm Trần Mặc mang theo đôi mắt sưng vì, thâm quầng cùng cổ họng khàn khàn đưa nàng trở về nhà ba mẹ để đón Cảnh Ý còn đang say ngủ, sau đó về nhà. Dọc đường đi Trần Mặc không nói gì, chỉ thoáng liếc nhìn Cảnh Ý rồi chìm vào suy nghĩ, lái xe. Lương Sơ Lam bắt đầu nhìn nhìn Trần Mặc, lại nhìn Cảnh Ý trong lòng, muốn mở miệng nói gì đó lại không biết nói thế nào.

“Được rồi, em không sao, chẳng qua vẫn không có cách nào nhìn thẳng bé thuận mắt, ai kêu nó giống Cảnh Đăng thế.”

Trần Mặc từ kính chiếu hậu nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Lương Sơ Lam, buổi tối đã nói rõ ràng làm cô không muốn bởi vì sự mất tự nhiên và ghen tị của mình lại làm Lương Sơ Lam khó xử, chẳng qua vẫn nhìn không được muốn quan tâm Lương Sơ Lam, tận lực không để mình giận chó đánh mèo người khác, cho nên dưới tình huống lý trí còn có thể khống chế, đành phải làm bộ như vô tình nói, nhưng trong lòng vẫn chưa không chịu được.

Lương Sơ Lam không trả lời, trong lòng lại biết mình nên làm gì. Nếu nói hai năm trước Lương Sơ Lam không thể quyết đoán đưa ra lựa chọn như vậy, hiện tại nàng đã trở nên càng thoải mái dứt khoát, càng biết rõ mình thật ra muốn gì, mà những chuyện xung quanh, tư duy, cảm xúc, nhận thức bên ngoài gì đó so ra đều kém tình yêu và niềm vui sướng trong nội tâm.

Ánh mắt của nàng vẫn ôn nhu đuổi theo Trần Mặc, giống như xem thế nào cũng không đủ. Sau khi Trần Mặc đưa nàng về nhà, Lương Sơ Lam muốn giữ cô lại để nghỉ ngơi từ từ, nhưng Trần Mặc nói mình không muốn ngủ ở một nơi tràn ngập hương vị của một người đàn ông, huống chi cô còn phải tới công ty báo tin, mau chóng làm quen với nghiệp vụ, cho nên cũng không vào cùng.

Thu xếp cho Cảnh Ý xong, lần đầu tiên Lương Sơ Lam cẩn thận nhìn căn phòng tân hôn bởi vì kết hôn mà trang hoàng này, không lớn nhưng bài trí rất có nội hàm. Cảnh Đăng thích hầm rượu ngâm, còn nàng lại rất thích thư phòng, màu thảm, kiểu sofa, dụng cụ phòng bếp đều chọn theo sở thích của Lương Sơ Lam. Cho dù nàng không yêu người đàn ông đó, nhưng cũng đã quen thuộc với bố trí của toàn bộ căn phòng và nơi mà mình đã dùng để tự liếm láp vết thương.

Chỉ là, cả căn nhà thiếu một loại ấm áp, một thứ xúc động khiến mình muốn ở mãi, nó, càng giống một trạm dừng chân tình xảo mà hoàn mỹ.

Không phải luyến tiếc phần tình cảm này, nàng biết mình yêu Trần Mặc, rốt cuộc không chứa nổi ai khác, nhưng không thể tránh khỏi có chút không nỡ với một nơi trên danh nghĩa là nhà này, đặc biệt với Cảnh Ý mà mình đã chăm sóc hơn một năm qua. Lương Sơ Lam đi từ phòng trong ra phòng ngoài một lần, toàn bộ các căn phòng phần lớn là hơi thở của mình, cơ bản Cảnh Đăng không trở về nhà ngủ qua đêm, ngẫu nhiên trở về cũng ngủ ở phòng khách, hiện tại đã đến thời điểm phải rời khỏi nơi này.

Lương Sơ Lam ngồi xuống rồi, gọi vào số di động của Cảnh Đăng. Có lẽ đây là thời điểm tốt để bàn luận chuyện ly hôn. Chẳng qua những chuyện như ly hôn, không giống như mấy màn trình diễn trên TV, một tờ giấy ly hôn là có thể giải quyết, dù sao hai người kết hợp không đơn giản chỉ là chuyện của hai người, đặc biệt nhà của Cảnh Đăng và nhà nàng đều thuộc loại gia đình Trung Quốc truyền thống.

Cảnh Ý cũng cần thu xếp từ từ, cũng phải cân nhắc xem nên nói thế nào với người lớn của hai nhà. Về phần chuyện có nên come out hay không cũng phải thận trọng cân nhắc, chọn một thời cơ thích hợp nói rõ ràng. Dù sao Cảnh Đăng và mình đều nên cho Lâm Mộc Phong và Trần Mặc một sự thừa nhận thiết thực.

***

Chuyện đầu tiên Trần Mặc phải làm chính là gọi điện thoại cho Hạ Đông Noãn, trả xe lại, tuy cô có thể nói lái xe của công ty chạy tới đổi xe, nhưng dù sao còn chưa nhận chức, Trần Mặc không muốn để nhân viên cấp dưới có chủ đề để bàn tán. Cho nên cô vẫn lái xe tới bệnh viện mà Y Vận Hàm ở. Bởi vì Hạ Đông Noãn trong lúc ngồi ngủ chỉ nói một địa chỉ, nói là chỗ ở của Y Vận Hàm, ở một vùng ngoại thành rất hẻo lánh.

Giảm chân ga, Trần Mặc phóng qua đường chính hướng về con đường vắng vẻ, mò theo địa chỉ đi. Trên đường, mua mấy phần điểm tâm, đoán đồ lười như Hạ Đông Noãn, trước kia khi đến trường lười đến mức ăn cơm cũng lười đi xuống, hiện tại làm ngôi sao hẳn bệnh lười càng nặng thêm. Cô ca ngợi lòng lương thiện của mình một chút mới cảm thấy mỹ mãn tiếp tục lái xe.

Quả nhiên cô không đoán lầm, chờ cô tới nơi, thấy Hạ Đông Noãn nhảy tung tung, cao hứng dị thường, còn mặt mày hơn hờ mở cửa cho mình, nhìn thấy bữa sáng nóng hôi hổi trên tay cô, quyết đoán thò tay ra cầm, miệng còn than thở: “Má Trần tốt quá đi!” Làm Trần Mặc tức đến nỗi thật muốn cầm toàn bộ bánh bao nhét vào miệng Hạ Đông Noãn.

Vừa vào cửa, Trần Mặc không phát hiện Y Vận Hàm, cũng không thấy người giúp việc đâu, căn phòng có phần rộng rãi trống không. Đợi Hạ Đông Noãn đặt mọi thứ lên bàn cơm, Trần Mặc ngồi xuống rồi, nhìn cái chân tổn hại bị bó có phần khoa trương của Hạ Đông Noãn: “Chân cậu thế nào rồi? Sao nhìn giống chân heo thế?”

“Xùy, cậu đây là ghen tị với cái chân ngọc thon thả máu chảy đầm đìa của tôi chứ gì, cho cậu một cơ hội, hừ.” Hạ Đông Noãn ngồi rồi, thực không hình tượng gác chân lên một chiếc ghế, nếu để cho fan nhìn thấy, có lẽ sẽ mở rộng tầm mắt. Chờ không kịp mở túi đồ ra, nhìn thấy mấy cái bánh bao trắng trẻo lại bắt đầu cười ngây ngô. Tuy nàng lười ăn, nhưng sau khi làm ngôi sao hàng đầu, ăn linh tinh này ăn nọ trở thành thứ duy nhất có thể trông cậy vào, cho nên liền dưỡng thành thói quen không thể kháng cự với mỹ thực.

“Y Vận Hàm đâu? Còn chưa dậy à?” Trần Mặc nhìn bốn phía, không phát hiện thân ảnh Y Vận Hàm đâu liền hỏi.

“À, sáng sớm chị ấy có đến, đang ở ngoài sân hít thở không khí trong lành, tôi thật vất vả mới đợi được một cơ hội nghỉ ngơi, ngủ nhiều một chút vẫn tốt hơn.”

Hạ Đông Noãn cười trộm, dù sao, những ngày tháng công tác suốt ngày đêm làm cho nàng nhớ tới liền sợ, hiện tại không cần làm việc để phân tán lực chú ý, cho nên không có động lực gì, lại nhớ những ngày làm con sâu gạo. Quả nhiên, tính lười nhác trời sinh là không có thuốc nào chữa được.

“Y Vận Hàm thật đúng là dẫn sói vào nhà mà.” Trần Mặc uống một ngụm sữa đậu nành, ung dung nói. Cô biết tâm tư của Hạ Đông Noãn, ngày nào đó bị ăn sạch cũng thuận tình thuận lý, chẳng qua cô đột nhiên nghĩ đến công việc của Hạ Đông Noãn: “Thế còn công việc của cậu tính làm gì đây?”

“Có lẽ thấy làm không ổn thì rút lui thôi, thứ cơm thanh xuân này cũng không phải ăn cả đời.” Hạ Đông Noãn tiếp tục ăn bánh bao trên tay, bên miệng cũng dính ít dầu. Dù sao công việc này cũng không có áp lực gì, cùng lắm nói báo một tiếng với ba, theo ý tưởng mà Hạ Đông Noãn tự cho là rất cao của mình mà nói, nàng vẫn có khả năng không cần dựa vào khuôn mặt này để nuôi sống mình.

“Cũng tốt, vậy cậu có nghĩ chưa, định tính thế nào với Y Vận Hàm?” Trần Mặc không phải không lo lắng, nhìn Hạ Đông Noãn. Cô biết Hạ Đông Noãn giấu tâm sự trong lòng, nếu không bị kích thích mạnh mẽ thì có thể giữ bí mật đến chết.

“À, chuyện đó thật sự còn chưa nghĩ tới, cậu không nhận ra Hàm vẫn không thèm để ý tới tôi à?” Hạ Đông Noãn theo bản năng sờ sờ vết sẹo đã nhạt đến mức nhìn không rõ trên cổ tay, thần sắc có chút âm trầm, nhưng cũng chỉ chột lơ mà qua.

“Tôi và Lương Sơ Lam đã hoà lại rồi. Tôi nghĩ, ngay cả tôi đều có thể bước qua vực thẳm khó khăn như thế, Y Vận Hàm cũng sẽ không có vấn đề gì đâu, chỉ là phụ thuộc vào thời gian cùng cơ hội thôi.” Trần Mặc nghĩ đến đêm qua mình và Lương Sơ Lam bên nhau, còn có sự tình ngộ và thấu hiểu sau cuộc trò chuyện như đào móc tìm gan phế phủ đó ra, chân thành an ủi.

“Trời!” Hạ Đông Noãn bị câu đầu tiên Trần Mặc nói ra dọa sợ, hôm trước Trần Mặc còn ở bên tai nói không thể tha thứ, sau giờ lại chưa gì đã giải quyết rồi. Hạ Đông Noãn đột nhiên sinh ra tâm tư muốn lãnh giáo Lương Sơ Lam để nàng chỉ điểm: “Trách không được nhìn mắt cậu đen xì như thế mà rất có tinh thần, thì ra là tinh thần ăn được liều thuốc bổ!”

“Thần kinh!” Trần Mặc oán trách một câu, khoé miệng cũng không tự giác nhếch lên một đường cong.

“Có bản lĩnh cậu đường cưỡi, dối trá! Thế quan hệ gia đình cực kỳ phức tạp kiêm hỗn loạn của cô ấy thì sao? Tính làm gì?”

“Chị ấy nói sẽ giải quyết.” Trần Mặc lựa chọn tin tưởng lời Lương Sơ Lam.

“Mặc Mặc, chuyện đó……” Hạ Đông Noãn vừa nghĩ đến Lương Sơ Lam liền thấy đau đầu, đặc biệt qua lời Trần Mặc miêu tả, cô gái đó không giống kiểu người có thể vì tình yêu mà từ bỏ gia đình.

“Lần này tôi tin chị ấy!” Trần Mặc theo bản năng gật gật đầu, cô không thể quên được ánh mắt tổn thương mang theo kiên định của Lương Sơ Lam: “Cho dù nàng làm không được, tôi vẫn rất yêu nàng.”

Trên đường lái xe, Trần Mặc cũng tự hỏi chính mình một vấn đề, nhưng phát hiện mình hoàn toàn không bỏ được Lương Sơ Lam. Huống chi, nếu đã lựa chọn ở bên nhau, cô có nghĩa vụ tin tưởng nàng, không cần vấp ngã cùng một chỗ hai lần.

“Bốp bốp bốp!” Hạ Đông Noãn không nói gì nữa vỗ tay: “Quả nhiên là Trần Mặc mà tôi biết, si tình đến nỗi mười con trâu cũng kéo lại không được!”

“Được rồi, nói chuyện của cậu đi! Định tính thế nào hả?” Trần Mặc tức giận cắt đứt màn biểu diễn của Hạ Đông Noãn, như thế này rồi mà còn diễn, thế chẳng phải mình phải diễn vai bà nội còn gì.

“Thì giả bệnh chứ sao! Dù sao tôi không sợ từ từ mà! Hơn nữa, chị ấy lại không nhìn thấy, ha ha. Tôi mua chuộc được bác sĩ là ổn rồi.” Hạ Đông Noãn hừ nhẹ, nói bình chân như vại, về mặt bất cần, nhìn qua rất vô lại, nhưng treo ở trên cái mặt giả bộ thanh thuần kia, thấy thế nào cũng không hợp.

“.....Đúng là phương pháp tốt, lúc trước sao tôi không phát hiện da mặt cậu dày thế nhỉ!” Suýt chút nữa phun sữa đậu nành trong miệng ra. Thực mệt Hạ Đông Noãn có thể nghĩ cách này, vết thương ngoài da có thể giả vờ bao lâu chứ, chẳng qua cũng vì mặt Y Vận Hàm, nàng thật đúng là có thể giả bộ đến khi nào không muốn nữa thì thôi.

“Tôi đi rồi, cậu tự chăm sóc mình nhé, đừng để què thật. Bị người ta mắng, rồi đánh cho què!” Trần Mặc đem miếng bánh bao còn lại nhét vào miệng, đứng lên “chúc phúc”. Phất phất tay, nói cô gái đang hành động bất tiện này khỏi đứng lên tiễn.

“Nhờ cát ngôn của cậu, tôi nhất định sẽ sinh long hoạt hổ mang chị dâu về cho cậu. Chào nhé.” Hạ Đông Noãn hùng hồn nói mấy câu, rồi tiếp tục ăn bữa sáng đã sắp nguội trước mặt.

Kết quả còn chưa được một lát, thân ảnh Trần Mặc vừa lướt qua cửa được vài phút đã vòng lại.

“Sao thế? Không nhớ xa tôi hả?” Hạ Đông Noãn đầu cũng chưa nâng, còn tưởng Trần Mặc lại muốn nói gì, Trần Mặc đã nóng máu tung một tràng: “Thối lắm, bị chặn đường rồi, tất cả đều là phóng viên, tôi ngất! Suýt chút nữa bị tóm!”

Trần Mặc như mới bị một đám chó săn đuổi: “May mà có người gác cổng, bằng không tôi thật sẽ nổi tiếng.”

Bạn đang đọc truyện *Trúng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

“Bọn họ tìm tới nơi này bằng cách nào?” Hạ Đông Noãn nghe Trần Mặc nói, sắc mặt hơi tái xanh. Theo lý thuyết mình tới nơi này trừ Y Vận Hàm, Trần Mặc và trợ lý ra thì hẳn không có ai biết chứ. Đám phóng viên không khỏi cũng quá thần thông quảng đại. Tuy nàng đã đủ thân kinh bách chiến, nhưng Y Vận Hàm là vây ngược của nàng, giờ lại bị phóng viên bao vây, Hạ Đông Noãn khó tránh khỏi có chút khí huyết dâng tràn.

“Không biết, tụ tập một đám lớn, nhìn thấy tôi liền như quỷ đói thấy mồi nhào tới, may mà tôi đã tu luyện qua, bằng không cũng bị ăn sống nuốt tươi.” Trần Mặc vừa đi vừa vỗ ngực, tỏ vẻ kinh hãi quả độ còn chưa khỏi phục.

Hạ Đông Noãn nhảy lò cò đi đến cửa sổ vén rèm lên nhìn ra đường cái, vừa nhấc một góc nhỏ liền thấy ngoài cửa đột nhiên đổ đầy xe, đủ loại phóng viên cả nam lẫn nữ, vây quanh cửa bảo vệ của nhà họ Y, miệng không biết đang nói gì, máy quay loang loáng lia khắp nơi không ngừng. Còn có một số máy quay chĩa về hướng này của Hạ Đông Noãn, ý đồ nhắm vào một số góc mong có thể chụp được chút gì đó.

Hạ Đông Noãn nhìn thoáng qua liền che rèm lại, may mắn chất liệu rèm rất dày, lớp trong cùng lại bằng vật liệu chắn sáng, mới không thể xuyên thấu qua bức màn nhìn thấy cảnh tượng trong phòng. Con tức bùng lên, cũng chính từ khi gặp lại Y Vận Hàm mới phát hiện mình có chút hối hận vì nổi tiếng.

“Đề tôi đi gọi điện thoại.” Hạ Đông Noãn nhảy đến sofa, lấy di động trong túi ra, nói với Trần Mặc. Tội thiếu nàng muốn biết rõ mục đích của đám phóng viên này, chẳng qua mình thật ra không vội, dù sao cần nghỉ ngơi, nhưng chỉ sợ Trần Mặc cũng bị vây ở chỗ này.

“Không có việc gì, tôi cũng phải đi gọi điện thoại.” Trần Mặc khoát tay áo, vẻ mặt bất đắc dĩ, đi vào phòng trong gọi cho Lương Sơ Lam, phòng chừng trước khi Hạ Đông Noãn có thể giải quyết được vấn đề, trừ khi mình mọc cánh, nếu không không thể ly khai.

“Tiểu Vương, giờ anh ở đâu?”

“Hàn tỷ, tôi đang ở công ty, đang định gọi cô đây!” Ngữ khí của trợ lý cũng có chút sốt ruột, bởi vì hẳn cũng mới nhận được tin tức, nói tới qua chỗ ở của Hạ Đông Noãn đã bị vây chặt ba tầng trong ba tầng ngoài.

“Chỗ tôi qua tôi ở, hiện tại đây phóng viên, không ra được, anh có biết tin tức gì không?”

“Hàn tỷ, tôi mới nhận được điện thoại, nói cũng là chuyện này. Không biết bọn họ làm thế nào thu được tin tức, chẳng qua hẳn vừa mới ra tay, nói tôi qua cô bí mật hẹn hò với một cô gái, đoán hẳn là người yêu đồng tính của cô, hơn nữa đến giờ cô còn không ra khỏi nhà đó. Tin tức lộ ra đối phương là đại tiểu thư đã chương quản sản nghiệp của tập đoàn Y gia hai năm trước, cho nên mấy trang báo giải trí lớn đều có ghi chép, hiện tại tất cả tập trung ở chỗ cô đó, có lẽ muốn chụp hình ảnh gây sốc gì để đăng tin.”

“%/%\$&^....” Hạ Đông Noãn nhin không được con giận xả vài câu chửi thề, trong lòng lại nghi hoặc cực điểm.

“Ah.....Hàn tỷ, cô trước tiên ở đó đi đừng ra ngoài, để tôi đi an bài xe và nhân thủ, đợi đến lúc đó hẳn có thể đón được cô ra.”

“Được rồi.” Hạ Đông Noãn buồn bực cúp máy, gọi Trần Mặc muốn cô giúp đi ra sân tìm Y Vận Hàm, nói cho người kia tin tức này, còn phải nhờ cô gọi người giúp việc đang đi mua thức ăn đừng trở lại, nói nhiều sai nhiều.

Hạ Đông Noãn một tay kéo Trần Mặc, khắp khiêng đi đến vườn hoa, nhìn thấy Y Vận Hàm đang ngồi, cẩn thận đưa tay chạm vào đoá hoa đỏ quỳên điểm lè hơi hé mở, giống như sợ làm tổn thương đoá hoa nhỏ này. Hạ Đông Noãn trong lòng căng thẳng, Trần Mặc thấy được liền vỗ vỗ vai nàng. Hạ Đông Noãn lắc lắc đầu, dùng khẩu ngữ nói một câu không sao cả.

Trần Mặc cũng không làm bóng đèn, đỡ nàng đến bên cạnh Y Vận Hàm rồi liền ra ngoài. Ngoái đầu thấy Hạ Đông Noãn nhìn Y Vận Hàm chăm chú, trong lòng thật hy vọng hai người này có thể tu thành chính quả.

“Hàm, chuyện là.....” Hạ Đông Noãn cố ý phát ra tiếng động, sợ mình đột nhiên lên tiếng sẽ dọa Y Vận Hàm đang thực nhập tâm: “Hành tung của em đã bị phóng viên phát hiện, hiện tại bọn họ đều ở bên ngoài.....” Hạ Đông Noãn có chút ngượng ngùng.

“Đừng lo, dù sao em cũng cần ở đây đợi vết thương ở chân lành đã, bọn họ chờ lâu sẽ đi.” Y Vận Hàm đã sớm phát hiện Hạ Đông Noãn đến gần. Từ khi mắt không nhìn thấy, thính lực liền trở nên nhạy bén dị thường. Chẳng qua cô không ngờ Hạ Đông Noãn sẽ đứng một bên nhìn mình một lúc lâu mới mở miệng nói chuyện, trong lòng như có một góc nào đó không cẩn thận sụp xuống, đè lên dây thần kinh mắt cảm. Cô vẫn cố gắng coi Hạ Đông Noãn như bạn bè, lại phát hiện tiếng xưng hô “bạn bè” này làm lòng chua xót không chịu được.

Về phần chuyện Hạ Đông Noãn lo lắng, Y Vận Hàm lại không để ý. Hơn nữa, cô không thể không nói, khi có Hạ Đông Noãn ở bên, lòng của cô an ổn lạ thường.

“À.....” Hạ Đông Noãn kinh ngạc trước sự bình tĩnh của Y Vận Hàm, nhưng đồng thời lại vụng trộm mừng thầm: “Chẳng qua, như thế thì Trần Mặc cũng không ra được.”

“Em ấy cũng tới?” Thì ra trước đó mình nghe được tiếng bước chân của hai người, có một là của Trần Mặc.

“Đúng thế, lái xe đến trả cho em, kết quả cũng bị vây ở đây.” Hạ Đông Noãn nhích lại gần Y Vận Hàm: “Em đứng không được, chị đỡ em một chút nhé.” Vừa nói vừa chia một phần sức nặng của mình qua Y Vận Hàm, đương nhiên chỉ làm cho có lệ thôi, nếu không Y Vận Hàm không chống đỡ được, lại ngã cả hai người.

Hơi thở dị thường gần gũi của Hạ Đông Noãn chui vào mũi Y Vận Hàm, Hạ Đông Noãn còn cố ý dựa đầu lên vai cô, thân thể Y Vận Hàm lập tức cứng ngắc, theo bản năng muốn đẩy ra, lại bởi vì thương thế của Hạ Đông Noãn mà cố nhịn xuống. Nhưng bởi vì hành động dựa vào này, trong tiềm thức ý tưởng không phải mình cũng không còn gì cả lại bắt đầu chậm rãi nảy sinh.

“Vậy hai người định làm gì?”

“Chưa nghĩ ra, có thể người của công ty sẽ đến đón chúng ta, chị đi cùng em được không?” Hạ Đông Noãn đột nhiên nghĩ đến cái gì, hưng phấn đề nghị Y Vận Hàm, âm điệu cao lên đến quãng tám.

“Vi sao tôi cũng phải đi cùng?”

“Em sợ phóng viên quấy rầy chị, nơi này đã bị bọn họ phát hiện, có lẽ từ nay về sau sẽ không thể an bình. Đi cùng em nhé. Chúng ta tới chỗ khác tránh đầu sóng ngọn gió!” Hạ Đông Noãn lần theo cánh tay Y Vận Hàm, ngón tay chậm rãi trượt đến bàn tay cô, mười ngón nhu thuận đan xen.

Y Vận Hàm bị lời nói và động tác làm nũng của Hạ Đông Noãn chọc cho trong lòng mềm mại không kiềm được, quên mất phải đẩy ra, giống như một đầu gối tùy ý để Hạ Đông Noãn ở trong lòng mình làm nũng như đã từng. Y Vận Hàm cảm thấy có một khác, hai người giống như trở về thời gian ấy, chỉ một điều khác biệt duy nhất, chính là Y Vận Hàm không nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp toả ra hương vị như ánh mặt trời của Hạ Đông Noãn.

Y Vận Hàm bất giác gật gật đầu, đợi đến khi cô phản ứng kịp thì Hạ Đông Noãn đã cao hứng hô một tiếng: “Yay!”

Năng lượng hưng phấn đó của Hạ Đông Noãn tựa hồ có thể xuyên thấu qua, truyền lại lên người Y Vận Hàm, tinh thần cũng rung lên. Nhưng ngay sau đó là vô số cảm xúc phản đối ập đến.

Có vô số chuyện không thể kháng cự luôn chọn thời điểm vui vẻ nhất xuất hiện phá huỷ phong cảnh. Y Vận Hàm cũng muốn dứt bỏ hết thảy, nhưng Hạ Đông Noãn tốt đẹp như thế, được nhiều người yêu như vậy, không thiếu một người như mình. Thói quen và lòng tự trọng cũng không cho phép cô trở thành một tồn tại như gánh nặng. Cô đột nhiên nghĩ, nếu đi cùng nàng, có năng lực làm gì, mình có khả năng làm gì? Cô không muốn, vô luận thế nào cũng không muốn thành người như vậy.

“Xin lỗi, có lẽ tôi không thể nhận lời em.” Y Vận Hàm suy nghĩ lại thốt ra mấy lời, tiếng cự tuyệt vĩnh viễn gian nan hơn đồng ý.

“Vi sao chứ?! Vừa rồi không phải chị gật đầu à?” Hạ Đông Noãn không khỏi nghi hoặc khi Y Vận Hàm thỉnh thoảng đổi ý, không rõ vì sao Y Vận Hàm lại muốn nuốt lời.

“Tôi cảm thấy ở đây là tốt rồi.” Y Vận Hàm có chút ảo não gạt tay Hạ Đông Noãn ra, lại phát hiện mình căn bản bị nàng giữ chặt cứng.

“Đây căn bản không phải nguyên nhân!” Hạ Đông Noãn ngẩng đầu lên, kéo mặt Y Vận Hàm thẳng với mình, mặc kệ việc cô có nhìn được hay không, giống như một loại bản năng trao đổi, nhìn thẳng vào đôi đồng tử trống rỗng tối đen kia: “Rốt cuộc chị còn rối rắm gì?! Cứ ở đây cũng không có gì hay ho, có lẽ chúng ta có thể đi chơi khắp nơi, đi ra nước ngoài!” Hạ Đông Noãn lấy lòng miêu tả hành trình tươi sáng cùng nhau, lại không biết tương lai tươi đẹp mà nàng vẽ lên, đối với Y Vận Hàm mà nói lại càng thêm châm chọc.

“Hạ Đông Noãn, đủ rồi!”

Y Vận Hàm hắt đầu, rút lại bàn tay bị nàng nắm trong tay, vươn ra quờ quạng lần tìm quai trượng, lại sờ soạng mãi bên eo cũng không tìm được. Ở nước ngoài, cô không nhìn thấy gì cả, ra nước ngoài cũng có tác dụng gì, không thể thường thức cũng không có cách nào sống. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ là bộ dáng nôn nóng, không hề giống vẻ yêu nghiệt quyến rũ lại tự tin đến mức tận cùng như trước.

Hạ Đông Noãn đột nhiên hiểu ra nỗi phiền muộn của Y Vận Hàm, nhìn dáng vẻ ngơ ngác của cô, trong nháy mắt hiểu được. Có lẽ câu đó đủ để bưng tỉnh Hạ Đông Noãn, lại có lẽ do không nỡ để Y Vận Hàm tiếp tục tra tấn mình, đầu ngón tay nàng nhẹ nhàng chạm vào nơi trái tim của Y Vận Hàm, ngửi khi có phản thất bại, phập phồng bất định nói: “Y Vận Hàm, chị cứ như thế sẽ không ai có thể cứu được chị! Chị cứ hồi hận như vậy, chẳng lẽ muốn ở mãi trong căn phòng nhỏ nhỏ này cả đời sao? Chị có bệnh không phải ở mắt, mà là nơi này! Cho tới giờ em cũng chưa từng cảm thấy chị có gì khác trước kia, vậy thì vì lý do gì chị cứ mãi khăng khăng cô chấp, tự mua dây buộc mình đây???”

Y Vận Hàm như bị nói trúng tâm sự, đôi mắt trống rỗng trợn trừng, muốn phủ nhận, nhưng há miệng thở dốc lại không thốt ra được một chữ. Đặc biệt câu cuối cùng mà Hạ Đông Noãn nói, mình thật sự ở trong mắt em ấy không khác gì trước kia sao? Thật sự là do chính mình tự quy định phạm vi hoạt động, là chính mình cố ý hạ thấp, tra tấn bản thân?

“Em mặc kệ, chị đi theo em! Em muốn đưa chị ra khỏi cái nhà giam này, em không thể trơ mắt nhìn chị bị chính mình giết chết!” Hạ Đông Noãn là tính quán triệt thuộc tính vô lại của mình. Nàng là đang cá cược Y Vận Hàm không phải thật sự không muốn, nàng cược kỳ thật Y Vận Hàm biết rõ vấn đề của bản thân. Nếu ngay cả ý tưởng muốn cố gắng mà Y Vận Hàm cũng không có, thì có lẽ người con gái nàng yêu thật sự đã theo dõi mất chết rồi.

Y Vận Hàm thật ra không ngờ Hạ Đông Noãn sẽ cố tình gây sự như thế, ngược lại không kịp phản ứng, còn chưa kịp trả lời đã bị Hạ Đông Noãn kéo ra ngoài. Trần Mặc thấy Hạ Đông Noãn nắm tay Y Vận Hàm, nhảy lò cò ra, trên mặt còn có vẻ quyết tuyệt, liền cảm thấy bức tranh này nhìn sao kỳ lạ. Trần Mặc nghĩ người một chút, thở dài, đi lên một tay đỡ lấy cô gái khổ cực này: “Ngôi sao Hạ, giờ cậu tính an bài hai chúng tôi thế nào?”

“Đợi xe bảo mẫu đến, trực tiếp lái vào, chúng ta rời khỏi nơi này rồi nói sau. Tôi cũng không biết có nên mở hộp báo không, tốt nhất có thể trực tiếp giải nghệ thì hơn, vòng giải trí thật sự không hay ho chút nào.” Sắc mặt Hạ Đông Noãn kém vô cùng, Trần Mặc thề lưỡi, cũng không giống bình thường nhạo báng đâm chọc nàng.

Chẳng qua khi nghe xong, Trần Mặc than thở: “Vậy lúc trước cậu còn tự nguyện gia nhập làm gì!”

“Tôi còn không phải vì.....” Hạ Đông Noãn vừa định đáp trả, nhìn thấy bộ dáng tức giận của Y Vận Hàm lại đều nhìn vào bụng.

“Tôi biết, cậu là muốn khiến ai đó không quên cậu thôi! Tôi biết mà!” Trần Mặc cố ý nói lớn. Một người con gái ở trong ái tình tỏ ra không được tự nhiên, điều đó cô xem như tự nhìn chính mình hiểu được, cho nên cũng không trông cậy vào Hạ Đông Noãn và Y Vận Hàm có thể thoát được số mệnh. Chẳng qua mình nói xong, hai người kia đều quay đầu, không nói một câu.

“Khụ!” Trần Mặc cảm thấy không khí này thật sự quý dị, làm cho người ta ngồi không yên. Hạ Đông Noãn và Y Vận Hàm cũng không biết ăn phải thuốc gì, không nói một lời, nhưng hai tay lại đan cùng chỗ.

Thẳng đến một lúc sau Trần Mặc mới phát hiện là do Hạ Đông Noãn quán chặt Y Vận Hàm, Y Vận Hàm giãy dụa nửa ngày cũng không ra. Nhìn tay cô càng không ngừng vặn vẹo, sau đó Hạ Đông Noãn dùng hết sức lực từ khi bú ti mẹ như Thái Sơn áp đỉnh không cho cô cử động, Y Vận Hàm giãy dụa mãi đến sau cũng chỉ có thể tùy ý để nàng nắm, trên mặt thờ hờ hển, lại bất đắc dĩ không làm gì được. Cô không biết Hạ Đông Noãn diễn mấy bộ phim võ thuật xong, hiện tại lực tay khác hẳn ngày xưa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94

“Hai người làm cái trò gì thế?”

“Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chứ sao!” Hạ Đông Noãn không kịp nghĩ bật thốt, chọc giận Y Vận Hàm.

“Ai cần em tiếc nuôi làm gì, em có thể không cần mà! Tôi chính là vậy đó, em muốn làm gì thì làm, đừng ép tôi làm mấy chuyện đó được không. Hạ Đông Noãn, em không cần nói mình cao thượng như vậy, cuộc đời của tôi không cần em đồng tình, thương hại hay chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!!!” Lần này Y Vận Hàm dùng lực rất mạnh gạt tay Hạ Đông Noãn ra, cũng vì Hạ Đông Noãn không chú ý, liền để cô trực tiếp thoát khỏi gọng kềm của nàng. Trong ánh mắt trống rỗng thể nhưng lại loé ra quang mang phiền não.

Mãi đến khi bị Y Vận Hàm dùng sức hắt tay ra, Hạ Đông Noãn mới đột nhiên ý thức được mình nói thật sự quá nặng lời, vốn Y Vận Hàm đã cực kỳ nhạy cảm với đề tài này, đột nhiên lúc đó không kịp nghĩ nói ra những lời tổn thương người, thật giống như xát muối lên vết sẹo của chị ấy. Bàn tay kia rút về, ngay cả trái tim Hạ Đông Noãn cũng thấy đau.

“Em, em xin lỗi!” Hạ Đông Noãn rút rè nói xin lỗi, nàng cũng không biết vì sao cứ liên quan đến Y Vận Hàm, cảm xúc lại giống như không có nắp, dù làm thế nào cũng không khống chế được. Nàng cũng không muốn kết thúc như thế. Hạ Đông Noãn thật phần ảo não.

“Chuyện đó, tiểu Noãn, cậu ấy không cố ý đâu, cậu ấy cũng nói với em, nói nhìn chị thế này cậu ấy đau lòng muốn chết, lại không thể thay cho chị, nếu cậu ấy móc mắt mình ra cho chị mà có thể chữa khỏi cho chị, khẳng định cậu ấy sẽ làm thế! Chị là không muốn nhìn chị không vui thôi!” Trần Mặc thấy tình thế không đúng liền mở lời giảng hoà. Tuy nói hơi quá lời, nhưng cũng đủ để hình dung tâm tư của Hạ Đông Noãn. Trần Mặc đã tự mình trải qua dạng cảm xúc không được tự nhiên đó, cô biết tuy hai người trong cuộc cảm thụ sâu sắc, nhưng điều đó cũng không có nghĩa họ nhìn rõ ràng. Đôi khi cô nhìn Hạ Đông Noãn và Y Vận Hàm, không khỏi nghĩ có phải mình cũng từng làm tổn thương Lương Sơ Lam dưới dạng tình huống tương tự không.

“.....”

“.....”

Hai người đều bị một câu khoa trương đó của Trần Mặc làm đờ đẫn, lâm vào một dạng trầm tư kỳ quái.

Y Vận Hàm bị sự si tình của Hạ Đông Noãn làm cho cảm động một lần nữa, tình cảm mênh mông trong lòng giống như hồng thủy mãnh thú, sắp không khống chế được mà tràn ra. Từng cảnh từng cảnh trước kia hiện ra trước mắt, nụ cười của Hạ Đông Noãn, nước mắt của nàng, nàng tình nghịch cùng ân ân gọi cảm, thì ra hết thảy mọi thứ cô chưa từng quên, ngược lại bởi vì dụng tâm để nhớ mà ký ức càng khắc sâu.

Cô không rõ, với thái độ đó của cô, lại ở tình trạng này, sao Hạ Đông Noãn còn có thể lưu luyến như vậy. Rốt cuộc em ấy còn cố chấp cái gì? Mình còn có điểm nào đáng giá để yêu.

Nhưng cô lại không biết, yêu, vốn sẽ không nói lý lẽ. Chính là, không phải người không gả, không phải người không cưới.

Mà Hạ Đông Noãn lại bắt đầu thật sâu tự hỏi những lời này. Nếu lấy hai mắt của mình để đổi, mình sẽ nguyện ý sao? Câu tự hỏi trong vô đại não không theo kịp dây thần kinh phản xạ có điều kiện, Hạ Đông Noãn còn chưa kịp nghĩ, đáp án khẳng định liền bật ra. Lần đầu tiên Hạ Đông Noãn tình tường biết, rốt cuộc sự tồn tại của Y Vận Hàm đối với mình là gì. Nàng nhìn về mặt phức tạp của Y Vận Hàm, trong ánh mắt là thứ nhu tình như nước chưa bao giờ thấy.

Hạ Đông Noãn lại nắm tay Y Vận Hàm một lần nữa, lần này Y Vận Hàm cũng không né tránh theo phản xạ.

“Hai người đi chơi giải sầu đi, tôi cảm thấy Hà Lan không tệ.” Trần Mặc đề nghị.

“Được!”

Hạ Đông Noãn nhìn Y Vận Hàm, nghe lời đề nghị của Trần Mặc, không hề nghĩ ngợi, đáp ứng mà không hề do dự. Kỳ quái là Y Vận Hàm cũng không phản kháng, cũng không lên tiếng cự tuyệt, chẳng qua biểu tình phức tạp tràn ngập trên mặt, làm cho người ta không nhìn thấu rốt cuộc cô đang suy nghĩ gì.

Cùng trò chuyện với nhau chẳng mấy chốc đã đến xe, ba người vỗ trang hạng nặng, chỉ dựa theo thân hình cũng không nhìn ra ai là ai, ánh đèn flash không ngừng loé lên bắt đầu từ cửa, có người còn quấy rầy mấy hộ gia đình xung quanh, chụp từ trên cao xuống. Chẳng qua cũng đều chỉ có thể chụp được cảnh tượng vài người vỗ lên xe, trừ chụp được cảnh một người gắt gao nắm tay một người ra, căn bản ngay cả cơ hội phỏng vấn cũng không có. Mấy tấm ảnh đó căn bản không thể nhận ra ai là ai, nói là Trương Tam Lý Tứ đều được, lần này vô hạp khiến mấy tạp chí lớn tức giận đến gợn chân.

***

Đây cũng là lần đầu tiên từ sau sự kiện bắt cóc ngày đó Hạ Đông Noãn gặp lại Y Thịnh. Vấn đề về mắt của Y Vận Hàm, nàng hoặc ít hoặc nhiều cũng biết một chút, bởi vì từ sau khi nàng gặp lại Y Vận Hàm rồi phát hiện người đó mù, đã bắt đầu điều tra. Trên thế giới này không có bức tường nào không có gió lùa, không có giấy nào gói được lửa. Cho dù Y gia cố ý giấu diếm, nhưng vẫn có thể điều tra ra.

Cho nên khi nàng nghe nói sự việc là do một cái tát của Y Thịnh dưới con thịnh nộ, khiến Y Vận Hàm đứng không vững, ngã đập đầu vào cây cột khiến cho bị tụ máu chèn ép dây thần kinh trong não, tạo thành mất thị giác vô thời gian, nàng rốt cuộc không còn hảo cảm gì với ông lão đó, chỉ còn lại phần nộ cùng đau lòng. Trách không được khi đó nói gì Y Vận Hàm cũng đòi chia tay với mình, trách không được lúc đó cô lại nói những lời nhấn tâm như thế trên điện thoại, thậm chí cũng không nguyên gặp mặt một lần.

Nàng không nói cho Y Vận Hàm biết mình muốn đi gặp Y Thịnh, chỉ một mình đơn thương độc mã xâm nhập vào nhà họ Y. Nàng không cho rằng Y Vận Hàm sẽ tán đồng với cách mình thực hiện, nhưng nàng không thể không làm như vậy. Nàng phải vì Y Vận Hàm, cũng vì chính mình mà dừng cảm một lần, công khai tình yêu của mình, dùng tính mệnh để bảo hộ người mình muốn bảo vệ. Nếu không nói rõ ràng với người Y gia, về sau nếu lại xảy ra chuyện gì làm tổn thương Y Vận Hàm, Hạ Đông Noãn không biết mình sẽ phản kích gì nữa.

Hạ Đông Noãn đến Y gia, khi người giúp việc thông báo lên, Y Thịnh đang câu cá. Từ sau khi tự tay ông đánh cháu gái thành mù, Y Thịnh liền dùng phần lớn thời gian cho việc câu cá. Tuy nói là câu cá, nhưng câu lên rồi lại thả toàn bộ cá trở lại ao, như thế lặp đi lặp lại không ngừng.

Bởi vì chuyện của Y Vận Hàm, Y Thịnh suy nghĩ rất nhiều, nghi ngờ giá trị quan, nhân sinh quan mà hơn nữa đòi người cũng chưa từng nghi ngờ. Ông hối hận cái tát đó của mình, cũng đồng thời không ngừng nghĩ hoặc, quyết định mình đưa ra, thẳng tay đối với người bên cạnh rốt cục có phải chưa từng đứng ở góc độ của họ để suy nghĩ hay không. Cứ nghĩ mình muốn tốt cho bọn họ, cho nên quyết định thay cho họ, cũng chính vì thế nên mới làm cho con gái con trai của mình cho đến giờ cũng chưa bao giờ tâm sự với mình.

Hạ Đông Noãn xuyên qua đình viện, đi ở nơi mà mình chưa từng bước tới hai năm qua, theo phương hướng người giúp việc chỉ, đi tới bên cạnh ao, thấy Y Thịnh ngồi bên bờ, so với hai năm trước lưng càng còng, lại làm cho nàng trong nháy mắt cảm giác được ông già nua. Đây là điều hai năm trước nàng không cảm giác được. Đợi Y Thịnh xoay người lại, Hạ Đông Noãn quả thật kinh ngạc, chạm phải là ánh mắt thoảng đục ngầu mà không hề vững như Thái Sơn của Y Thịnh.

“Cô tới rồi?”

Y Thịnh nhìn cô gái rõ ràng trưởng thành hơn rất nhiều, không bao giờ còn cúi đầu khi nhìn thấy mình, không dám đối diện với mình ở trước mặt. Nghĩ tới khi đó, cũng là cô gái nhìn qua rụt rè khiếp đảm này đơn thương độc mã xông thẳng vào sào huyệt cứu cháu gái mình một mạng. Lúc ấy ông không hiểu, hiện tại lại biết đó là sức mạnh của tình yêu. Mấy năm qua, ông cảm thấy mình và đứa con gái của nhà họ Hạ có thể còn có cơ hội gặp lại, chỉ là không biết cần tận hai năm.

“Phải, Y lão gia tử, lần này tôi đến là vì muốn đưa Y Vận Hàm đi.” Hạ Đông Noãn đón nhận ánh mắt già nua của Y Thịnh, đi thẳng vào chủ đề, không quanh co lòng vòng chút nào, anh đứng giống như một nữ kỵ sĩ trên chiến trường, mà trong giọng nói cũng không nghe ra nửa phần khiếp đảm.

“Cô có biết mình đang nói gì không?” Thanh âm thương lão của Y Thịnh truyền đến, hàm chứa ản ản khiếp sợ.

“Tôi đương nhiên biết mình đang nói gì. Tôi nói tôi muốn đưa chị ấy đi!” Thanh âm không chút nghi ngờ đắn đo của Hạ Đông Noãn lại vang lên.

“Đưa con bé đi đâu?”

“Một nơi có tôi và chị ấy.”

“Rời khỏi thành phố này?” Y Thịnh ản ản có chút gợn dử.

“Cũng không nhất định, có lẽ chu du thế giới, có lẽ định cư ở nơi nào đó.” Hạ Đông Noãn nói rất kiên định.

“Hừ, cô dựa vào cái gì cho rằng tôi sẽ đáp ứng?” Quái tượng trên tay Y Thịnh đập xuống đất “bang bang”, cho dù có lỗi, cũng là cảm thấy có lỗi với cháu gái của mình, cũng không phải do một vấn đề như Hạ Đông Noãn dùng thái độ vô đoán mà thông tri như vậy nói ra.

“Là ngài mang đi ánh sáng của chị ấy, hiện tại sẽ do tôi phụ trách đem lại ánh sáng cho chị ấy một lần nữa. Cho dù ngài không đồng ý, cho dù ngài dùng hết thủ đoạn, tôi cũng sẽ không thoả hiệp, ai bảo tôi yêu chị ấy hơn ngài yêu chị ấy!” Hạ Đông Noãn không sợ hãi chút nào, trong ánh mắt uy nghiêm bắn ra hàn quang. Có lẽ cho dù đã trải nghiệm rèn luyện hai năm, nàng vẫn không học được cách dùng thái độ khản cầu để đạt được mục tiêu của mình. Nàng không muốn làm cô gái bị bó tay bó chân ngày trước, mà là một dũng sĩ có thể bảo vệ người mình yêu.

Khí huyết tràn lên khuôn mặt Y Thịnh, đối diện với lời chất vấn ngầm chứa chỉ trích của Hạ Đông Noãn, một câu ông cũng không nói được. Cô ta nói phải, là chính ông đã cướp đi ánh sáng của cháu gái mình, đây là chuyện mà ông hối hận cả đời này, cũng là chuyện ông vẫn muốn cố gắng bù đắp, nhưng lại chỉ có thể nhìn Y Vận Hàm càng tiêu cực mà không thể làm gì.

“Y lão gia tử, Y Vận Hàm sẽ không trách ngài, hôm nay tôi gạt chị ấy tới tìm ngài, hy vọng ngài có thể yên tâm giao chị ấy cho tôi. Cho dù tôi còn chưa đủ chín chắn, không đủ tiền vốn, nhưng trái tim này vĩnh viễn yêu chị ấy, thương chị ấy hơn bất kỳ ai khác.”

Những lời đó của Hạ Đông Noãn không phải nói khoác, Y Vận Hàm quả thật không oán hận ông của mình, cô chỉ oán hận vận mệnh mà thôi, nhưng chỉ oán hận cũng làm cho cô đau lòng khôn nguôi. Hạ Đông Noãn hy vọng dùng thành khẩn để cảm hoá Y Thịnh, nàng không cầu ông lão này có thể hiểu được tình cảm của hai người, chỉ cầu không ngăn trở, không cản lại đã bằng đánh uyên ương là được.

“Tình cảm kinh thế hãi tục như thế của hai đứa con gái, chẳng lẽ cho tới giờ cô cũng chưa từng nghĩ mình đã sai sao?”

“Cho dù có sai cũng không hối hận. Khi Y lão gia tử còn trẻ chẳng lẽ không từng huyết khí phương cương, không oán không hối như thế?”

Y Thịnh dùng đôi mắt già nua nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Hạ Đông Noãn, nhưng lại từ thân hình nho nhỏ ấy cảm nhận được thứ năng lượng cường đại, không chút ý thoái nhượng mình, ngược lại anh đứng cố gắng đấu tranh vì tình cảm của mình. Đây là một cuộc đánh cờ giữa hai người, nhưng ngay từ đầu Y Thịnh đã biết mình thua, thua bởi một cô nhóc.

Trong đầu ông quay cuồng hiện lên hình ảnh của rất nhiều người. Chàng trai nghèo mà con gái mình từng yêu, mối tình đầu của đứa con trai bị mình mắng đến phải rời đi, còn cả vì áp lực, tình cảm mà mình buông tay khi còn trẻ, lúc ấy chỉ sợ cũng có thứ cảm xúc không sợ trời không sợ đất này.

Đối mặt với Hạ Đông Noãn, Y Thịnh đột nhiên cảm thấy mình vĩnh viễn luôn sắm vai hung thủ đã cướp đoạt hạnh phúc của cháu gái, thậm chí là đao phủ giết chết hạnh phúc của chính mình. Người mong bọn họ hạnh phúc nhất là mình, nhưng làm cho bọn họ trở nên lạnh lùng vô tình cũng là mình. Giống như chỉ trong nháy mắt, Y Thịnh héo mòn, ngay cả khí thế cũng yếu đi.

Một kẻ độc tài mà trước giờ vẫn đinh ninh cho rằng mọi quyết định của mình đều đúng, muốn ông thừa nhận sai lầm của mình chính là khó khăn như vậy. Nhưng giờ khắc này, ký ức cùng sự thật luân phiên hiện lên, như thể không chấp nhận không được. Mặc kệ có phải lập trường bất đồng hay không, ông bị lòng dũng cảm của Hạ Đông Noãn làm cảm động. Cho dù khi còn trẻ mình từng có tâm tư như vậy, nhưng cũng không đủ dũng khí như thế để đối nghịch với toàn bộ thế giới.

Ông xoay người đi, nói: “Đưa con bé đi đi! Nhớ rõ lời cô nói, trao cho con bé hạnh phúc!” Trong ánh mắt già nua, lăn dài một giọt nước mắt đục ngầu,

lại không để Hạ Đông Noãn thấy.

“Tôi sẽ!” Hạ Đông Noãn gật đầu với bóng lưng kia, trịnh trọng hứa hẹn, cũng là lần đầu tiên từ khi mình gặp gỡ Y Vận Hàm, cho bản thân một câu trả lời.

Y Thịnh khoát tay áo: “Cô đi đi!” Nói xong, thân ảnh ở tuổi xế chiều tiếp tục ngồi xuống, nhìn cá mình câu lên, bỗng nhiên vươn tay ra, đồ toàn bộ chúng trở lại ao.

Thì ra, có những thứ cảm lâu như vậy, chung quy cũng phải buông tay. Sinh mệnh linh động như thế, há có thể dùng một cái thùng để giam giữ nó. Đại dương mênh mông mới là nơi nó chân chính thuộc về. Đáng tiếc, hiểu ra phải chăng đã quá muộn.

Hạ Đông Noãn lẳng lặng rời khỏi đình viện, từ sau khi ra khỏi Y gia, nàng thở phào nhẹ nhõm, tâm tình thoải mái như bầu trời sau cơn mưa. Ai nói nàng không sợ hãi không khăn trương, chẳng qua cái gì so ra cũng không bằng sự nhận thức của người nhà, lời chúc phúc của người thân mới là lời chúc phúc lớn nhất. Cho nên dù hiện tại nàng nhớ tới đều nghĩ mà sợ, nhưng vẫn thành công.

Y Vận Hàm biết Hạ Đông Noãn một mình đi tìm Y Thịnh là khi hai người đang ở trong một tiệm cà phê nhỏ ven đường ở Hà Lan, cô cầm cái ly gõ nhẹ nhẹ, nghe Hạ Đông Noãn ôn nhu kể lại những gì đã xảy ra. Hình ảnh rất bình thường, không có phát hiện gì kinh người, lại tràn ngập niềm hạnh phúc nhàn nhạt. Khi cô nghe khẩu khí bình thản đó của Hạ Đông Noãn, vô cùng đơn giản kể chuyện xảy ra giữa nàng và ông của mình, cô rất khó có thể tưởng tượng, Hạ Đông Noãn rốt cuộc đã dùng ngữ khí và thái độ gì để thuyết phục người ông tồn tại như đế vương đó.

“Cho nên chính là như vậy, em nói nếu ông ấy không chịu trả Y Vận Hàm lại cho em, em sẽ khóc cho ông ấy xem. Có lẽ ông ấy sợ em khóc ngập nhà mình, cho nên đồng ý. Ha ha.” Hạ Đông Noãn vừa cười vừa nói cho Y Vận Hàm, trong nụ cười tươi có sự ảm áp mà ngay cả thái dương cũng thẹn thùng, rạng rỡ toả ra.

“Ít dẻo miệng thôi!” Y Vận Hàm mới không tin khi Hạ Đông Noãn gặp ông mình sẽ nói thế. Cô không biết rốt cục Hạ Đông Noãn dùng cách gì để chinh phục người ông có chấp của mình, nhưng điều duy nhất có thể xác định là, không dễ dàng như nàng nói.

“Đâu có, thật sự là vậy mà. Để em dẫn chị tới chỗ này.” Hạ Đông Noãn vẫn duy trì mỉm cười, những ngày qua là quãng thời gian nàng an tâm nhất. Tuy tính tình Y Vận Hàm vẫn có chút không nắm bắt được, thường xuyên tiêu cực, nhưng cũng may số lần như vậy càng ngày càng ít. Dùng hai tay chạm vào hoa tulip, khi gặp cội xay gió trong ký ức, Y Vận Hàm sẽ bày ra lòng hiếu kỳ như một đứa trẻ nhỏ, làm cho Hạ Đông Noãn vừa đau lòng lại cao hứng.

Đề nghị của Trần Mặc thật sự rất có ích, quãng thời gian giản đơn bình lặng như người thường này có một loại ma lực, làm cho cõi lòng rối rắm vì mọi chuyện nơi thế tục đều lắng đọng xuống. Trẻ em ở Hà Lan mới hai ba giờ chiều đã tan học, nhiệm vụ duy nhất của chúng là nằm trên bãi cỏ phơi nắng. Những đứa trẻ đó gặp Y Vận Hàm cũng không hề sợ người lạ chút nào, vây quanh bên người các nàng ca hát, đùa giỡn, một loại cảm giác tràn ngập sức sống làm cho Y Vận Hàm vốn rất lo lắng cũng bắt đầu lộ ra nụ cười tươi như ánh mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

“Chúng ta định đi đâu thế?”

Mấy ngày qua, Hạ Đông Noãn không ngừng lôi kéo cô đi khắp nơi, cho dù không nhìn thấy thế giới bên ngoài, cô vẫn có thể cảm giác được ánh mặt trời ảm áp cùng sự bình lặng chưa từng có trong nội tâm. Ở nước ngoài, không ai biết các nàng, không có áp lực của dư luận, không có lời khiển trách về đạo đức, càng không có fan điên cuồng bao vây. Có chính là bàn tay dịu dàng của Hạ Đông Noãn một mực nắm tay mình chưa bao giờ chịu đầu hàng, cùng vô số địa phương các nàng để lại từng dấu chân.

“Đi sẽ biết mà!” Hạ Đông Noãn cười cười, thân thiết nheo nheo chớp mũi Y Vận Hàm.

Y Vận Hàm không trả lời, lại bị hành động thân mật tự nhiên của Hạ Đông Noãn làm cho tim đập lệch nhịp. Hành vi đó của Hạ Đông Noãn như một cánh bướm bay tán loạn, muốn bắt giữ phần linh động này để làm cho nàng ngoan ngoãn một chút, lại luôn bất ngờ tốt đẹp đến mức làm người ta muốn rơi nước mắt. Ngày đó, Y Vận Hàm nghĩ đến nhiều nhất chính là niềm hạnh phúc, nếu có thể vĩnh viễn như vậy thì tốt rồi.

Hạ Đông Noãn đạp xe chở Y Vận Hàm trên con đường ở Hà Lan, cảm thụ được Y Vận Hàm ôm eo mình, dán mặt lên lưng mình, vui vẻ chào hỏi mấy ông bà cụ đang tưới hoa ở sau vườn, lại huyết sáo cười vang với đám trẻ nhỏ. Hai người tựa hồ đồng thời đều quay ngược thời gian trở về thời thơ ấu, hết thấy đều nở rộ hơi thở rực rỡ như ánh dương quang.

Xe đạp lăn qua con đường nhỏ phủ đầy lá cây trong rừng, “kẽo kẹt kẽo kẹt” vang lên, tiếng côn trùng rả rích cùng tiếng chim hót hoà vào nhau tấu lên một bản nhạc, Y Vận Hàm chưa bao giờ cảm giác sinh mệnh lại tràn đầy năng lượng như thế, có thể làm cho một người không nhìn thấy gì cũng có thể từ đó đạt được niềm vui sướng cùng thoả mãn. Một đường đạp xe này, giống như có một thứ cảm giác đắm mình vào giữa thiên nhiên.

“Đến rồi! Chúng ta vào đi thôi.”

Hạ Đông Noãn bóp phanh xe, đậu xe đạp sát bên đường. Quay đầu lại, nàng giữ chặt tay Y Vận Hàm, nhìn toà giáo đường xưa cũ ở trước mặt. Trên vách tường giáo đường đầy dây thừng xoắn. Trên mặt tường loang lổ phủ đầy vết năm tháng cùng lịch sử. Khe hở giữa những phiến gạch phiếm xám nâu lộ ra cảnh lá đầy sức sống, một toà giáo đường theo phong cách Gothic thẳng nhập vào mây, khiến người ta cảm giác chạm ngưỡng cửa Thiên Đường.

Hạ Đông Noãn không thể không nói, dù chỉ mới đứng bên ngoài cảm thụ cũng có thể nghĩ được bầu không khí an hoà. Nàng không theo đạo Cơ Đốc, cũng không tin tôn giáo nào, nhưng nàng hiểu phần lớn tôn giáo có ý nghĩa giống nhau, hướng nội chiêm tu nội tâm của chính mình, tìm được con đường làm mình vui sướng, không còn theo đuổi thứ dục vọng hư vô mờ mịt cùng sự cưỡng cầu vốn không thuộc về mình.

Tiếng thánh ca truyền từ bên trong ra, lúc gần lúc xa, mang theo thứ lực lượng làm tâm thần an ổn, khiến cho bước chân của Hạ Đông Noãn và Y Vận Hàm cũng trở nên nghiêm túc lạ thường. Chiếc lá thông thả rơi, ở thời khắc cuối cùng của sinh mệnh múa một điệu vũ động lòng người, làn gió mềm mại hàm xúc thoảng hương cỏ xanh, thổi qua chóp mũi. Y Vận Hàm đại khái có thể đoán được rốt cục Hạ Đông Noãn đưa mình đến nơi nào.

Hạ Đông Noãn gõ cửa giáo đường, cánh cổng trải qua năm tháng tang thương rung động thật mạnh, bởi vì đang trong giờ làm việc, cho nên không quá nhiều người đến lễ bái, đương nhiên mục đích của Hạ Đông Noãn cũng không phải là tới dự lễ, chỉ là có một người quen cũ của Trần Mặc, hy vọng đến thăm một chút.

Hạ Đông Noãn đi vòng quanh giáo đường kể cho Y Vận Hàm nghe chuyện cũ về toà giáo đường này, còn cả vô số đồ vật mà lịch sử tồn tại còn nhiều tuổi hơn các nàng, cùng hơi thở mang theo phong cách cổ kính xông vào mũi. Phía sau giáo đường có một toà nhà hình tháp, mở cửa để đón du khách ghé thăm. Hạ Đông Noãn nắm tay Y Vận Hàm, nhắc nhở cô bậc thang và chú ý vật trước mặt, cùng đi vào sân giáo đường.

“Cô bé, con tới rồi đó à!” Một thanh âm ôn hoà mà lớn tuổi truyền đến từ miệng một người phụ nữ ngồi trên xe lăn ở trước mặt Hạ Đông Noãn, mang theo thứ lực lượng tâm linh tinh thuần gần như tôn giáo, làm cho người ta không có cảm giác đột ngột hay khó chịu.

“Đi chính là đi Hà mà Mặc Mặc đã kể phải không ạ?” Hạ Đông Noãn nhìn người phụ nữ với hai ống quần trống rỗng phía trước, có chút kinh ngạc, bởi vì theo lời Trần Mặc miêu tả thì hẳn phải là một ngư ty phi thường xinh đẹp sáng sủa, sao lại trở thành một người phụ nữ hành động không thuận tiện thế này.

“Đúng vậy, chính là đi! Lâu lắm rồi không gặp con bé, nó có khoẻ không?” Người phụ nữ kia ôn hoà hỏi.

“Hiện tại cậu ấy ở trong nước, sống rất tốt ạ.”

“Đi theo đi, đi đưa hai đứa đến chỗ này, đó là nơi đi thường đến, cũng là nơi đi tu dưỡng thể xác và tinh thần.” Bà bắt đầu đẩy bánh xe lăn, chậm rãi dẫn Hạ Đông Noãn và Y Vận Hàm theo con đường du lãm.

“Mặc Mặc có nói cho hai đứa biết đi là một bà cô già mất đi hai chân không?” Bà đẩy xe, tùy ý hỏi, cũng không kiêng kỵ mình tàn tật, mà giống như đang nói chuyện của người khác, bình bình thản thản.

“Không ạ, cậu ấy chỉ nói nếu tụi con gặp dì, sẽ biết thế giới này tốt đẹp nhường nào.” Hạ Đông Noãn cười cười, đem nguyên văn lời Trần Mặc nói ra. Y Vận Hàm ở bên cạnh nghe người phụ nữ kia tự miêu tả, trên mặt thoáng hiện lên tia kinh ngạc.

“Mặc Mặc đã liên hệ với dì, dì biết hai đứa sẽ tới, có đặc biệt chuẩn bị một phần lễ vật cho các con, Hạ Đông Noãn và Y Vận Hàm tiểu thư.” Bà ngoái đầu, nhìn ánh mắt trống rỗng của Y Vận Hàm, nghiêm túc nói, còn mang theo ý cười yếu ớt cùng chờ mong.

“Cho con?!” Y Vận Hàm càng thêm nghi hoặc. Nếu tặng cho Hạ Đông Noãn thì còn có lý, nhưng mà mình, vì sao chứ?

“Đúng vậy, đi theo ta.” Bà mở một cánh cửa gỗ nhỏ, bên trong thực đơn sơ, chỉ có một tấm ván gỗ giường không lớn không nhỏ cùng một cái bàn. Tuy đồ đạc bên trong không dính một hạt bụi, lại vừa nhìn liền biết những thứ này đều có tuổi.

Đi Hà mở ngăn kéo của chiếc bàn lâu năm được làm từ gỗ đỏ, lấy một chiếc hộp nhung ra, rất giống hộp đựng nhẫn: “Đây là thứ dì muốn tặng hai đứa.”

Bà thật cẩn thận mở hộp ra, trong ánh mắt tràn đầy ôn nhu cùng lưu luyến, bên trong thế nhưng quả thật là một đôi nhẫn, chẳng qua không giống nhẫn cặp bình thường một lớn một nhỏ, cặp nhẫn này lại kích thước không quá chênh lệch, là một cặp nhẫn có thể ghép lại, tinh xảo mà mỹ lệ. Từ trên nắp hộp có thể nhìn ra niên kỷ của đôi nhẫn này chỉ sợ có phần lâu đời, nhưng lại sáng lấp lánh, giống như có người thường xuyên tỉ mỉ chăm sóc.

“Đây...” Hạ Đông Noãn nhìn thứ quý báu đó, liền muốn từ chối: “Quá quý giá rồi!”

“Hai đứa bằng lòng nghe dì kể một câu chuyện cũ trước không?” Tầm mắt của bà cũng chưa rời khỏi cặp nhẫn, lâm vào hồi ức thời gian.

“Dạ được.”

Bà nhìn cặp nhẫn trong tay, không lập tức bắt đầu kể chuyện cũ, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve, một lát sau mới mở miệng.

“Dì cũng từng giống hai đứa, thích một người con gái, một cô gái cùng mình sớm chiều ở chung. Có lẽ khi còn trẻ hết sức lông bông, dì không giữ được miệng đi tỏ tình, sau đó không ngờ cô ấy cũng thích dì, thậm chí thích dì còn nhiều hơn đi thích cô ấy. Cho nên hai chúng ta liền danh chính ngôn thuận ở

bên nhau, hứa hẹn sẽ cùng bên nhau suốt đời.” Trên mặt bà tràn đầy hơi thở hạnh phúc.

Chẳng qua, Hạ Đông Noãn và Y Vận Hàm biết đây chỉ sợ không phải câu chuyện cổ tích với cái kết đẹp, nhìn hai ống quần trống rỗng lạnh lẽo của bà cũng biết đoạn tình cảm đó chỉ sợ đã phải trải qua vô số con ác mộng không muốn ai biết.

Bà nói tiếp: “Chẳng qua, muốn có được suốt đời suốt kiếp thì cần phải tu hành, đâu phải chỉ tùy tiện liền có được hạnh phúc. Dì gặp tai nạn xe, hai chân đều bị cắt, quả thật như bị mất đi tính mệnh, không tìm thấy ý nghĩa để sống, đã tìm đến cái chết vô số lần, thẳng đến ngay cả cô ấy cũng tuyệt vọng với đi. Có một ngày hai chúng ta cãi nhau, dì làm loạn lên đòi tự sát, uống nửa lọ thuốc ngủ. Cô ấy như phát điên, thế nhưng lại theo dì cầm nửa lọ thuốc ngủ còn lại uống toàn bộ. Lúc ấy dì bị dọa choáng váng, muốn gọi xe cứu thương cứu cô ấy, nhưng thần trí của hai người đã bắt đầu mơ hồ không rõ, căn bản ngay cả khí lực nhấc tay cũng không có. Đợi đến khi dì tỉnh lại mới phát hiện, dì – một người cứ nghĩ cuộc đời vô nghĩa lại sống sót, mà cô ấy lại bởi vì uống thuốc quá liều, tình trạng nguy kịch, cứu trễ nên cứ thế chết đi.”

Trên mặt bà hiện lên nỗi bi ai cùng hối hận, lại chỉ không có tuyệt vọng: “Sau đó, hai đứa liền thấy dì ở đây, dì cứ thế sống đến hiện tại, có công việc của mình, cũng không tiếp tục trần trở về cuộc sống mà mình đã đánh mất nữa. Tuy nhớ cô ấy, nhưng cũng không vì bất cứ chuyện gì mà hoài phí bản thân mình.”

“Dì Hà.” Bàn tay Y Vận Hàm siết chặt, mở miệng, lại không biết mình rốt cuộc muốn nói gì. Muốn an ủi, lại không đủ từ ngữ, giống như bị những lời đơn giản đó nặng nề đánh sâu vào lòng.

“Muốn hỏi dì đã làm thế nào phải không?! Kỳ thật, không phức tạp như con tưởng đâu, nếu con biết mình đến tốt cùng là ai thì sẽ không rối rắm như vậy. Ngay cả dì cũng không biết con người chân thật của mình trước kia thế nào. Con có hai chân phải không? Không có chân, chẳng lẽ con không còn là con? Con thống khổ lại tuyệt vọng? Không có những thứ cảm xúc này, chẳng nhẽ con cũng không phải chính mình? Mà cô ấy lại dùng sinh mệnh của mình để dạy cho dì, chỉ còn sống mới có cơ hội bắt đầu lại, nhưng chờ đến khi dì hiểu được, người mình yêu nhất đã không ở bên cạnh. Chiếc nhẫn đã chuẩn bị cho cô ấy cũng rốt cuộc không trao vào tay người được. Nhưng dì vẫn giữ nó, bởi vì hiện tại dì đã hiểu, tất cả mọi thứ hình thức, mọi tình yêu cũng không phải là để thể hiện cho người khác xem. Cũng giống như lòng hiếu thuận, không phải là để cho người khác khen, mà là để con có thể nhìn thấy ba mẹ tươi cười, thật lòng cảm thấy việc mình làm đáng giá. Đây mới là yêu. Hai đứa.....có hiểu không?”

Hạ Đông Noãn và Y Vận Hàm kinh ngạc ngẩn người đứng đó, những lời thật lòng cùng vấn đề mớ mớ đơn sơ này, lại có tác dụng làm chấn kinh lòng người, khiến hai nàng không phản ứng kịp, đều bị mấy câu hỏi này đánh vào tự hỏi thật sâu. Có bao nhiêu người mang theo mục đích vì một tình yêu để người đời chứng kiến, mà vì thế đau khổ chuốc lấy phần lớn đến từ phản ứng của đối phương.

Nếu, tôi yêu bạn, và bạn yêu tôi biến thành hai chuyện hoàn toàn bất đồng, như vậy có thể nào tình yêu cũng sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều lắm, cũng sẽ thiếu đi rất nhiều phiền não.

“Thật ra hai đứa còn trẻ, nhưng lại có được lẫn nhau, đó là đã có được lợi thế lớn nhất rồi, chỉ cần biết quý trọng, các con sẽ hiểu những điều dì nói. Cặp nhẫn này tặng hai đứa, hồi ức của dì và cô ấy đã khắc vào trái tim dì, không ai có thể mang đi, cho nên dù cặp nhẫn này có ý nghĩa đặc biệt, dì cũng muốn tặng cho người hữu duyên, đem tình yêu của chúng ta truyền bá ra. Dì vốn muốn tặng cho Mặc Mặc, nhưng lúc đó con bé cực kỳ bài xích với chuyện tình cảm, nhưng hiện tại các con càng cần nó hơn con bé.” Bà kéo tay Hạ Đông Noãn, trịnh trọng đặt vào tay nàng: “Cầm lấy, khi nào con cảm thấy thích hợp, cũng có thể kiên định cả đời thì hãy đeo nhẫn cho người con yêu.”

“Con sẽ!” Hạ Đông Noãn chưa bao giờ trân trọng như thế đáp ứng.

“Cám ơn dì!” Mà những lời này Y Vận Hàm lại phát ra từ phé phủ, thốt ra từ đáy lòng.

Ngày đó sau khi đôi mắt mất đi ánh sáng, Y Vận Hàm cảm thấy mình thật giống như rơi vào một vực sâu không đáy. Tâm tình vốn tràn đầy tự tin toàn bộ trở thành tự ti, không dám gặp người, không thể nghe người khác thảo luận bất cứ đề tài gì về việc “nhìn”, đã phải dùng bao nhiêu thời gian mới chấp nhận mình là một người mù, một kẻ mù triệt để.

Cứ tưởng mình đã đủ bình tĩnh, lại vì Hạ Đông Noãn một lần nữa xuất hiện mà lập tức liền tự ti tới cực điểm. Ai cũng không muốn để người mình yêu nhìn thấy một mặt kém cỏi của mình. Nhưng bởi vì những lời dì Hà nói, tuy rằng cô còn không hiểu, tuy còn có rất nhiều vấn đề không có được câu trả lời, nhưng trái tim đã bị mở ra một lỗ hổng, bắt đầu cảm thấy mình cũng không phải thật sự không còn cơ hội. Nguyên tắc mà bản thân từng chấp nhất tựa hồ có thể buông ra nhìn xem. Đây là một sự khởi đầu tốt đẹp, Y Vận Hàm thậm chí có thể thấy một hy vọng khác, một niềm hy vọng mà mặc kệ có thể khôi phục thị lực không, cũng đều tràn ngập ánh mặt trời.

“Phải biết trân trọng nhé, hai đứa.” Bà mỉm cười, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn ở dưới ánh mặt trời bỗng nhiên trở nên sinh động mê người, giống như biến trở về cô gái đang đắm chìm trong niềm hạnh phúc của tình yêu.

Lần này Hạ Đông Noãn không chối từ, bởi vì ý nghĩa của cặp nhẫn này đã vượt xa bản thân cùng câu chuyện xưa đó. Nàng đột nhiên rất muốn khiến nó chứng kiến tình yêu của mình và Y Vận Hàm. May mắn, hai nàng còn ở bên nhau, may mắn là mặc kệ đã từng xảy ra chuyện gì, các nàng không có tiếc nuối vĩnh viễn.

Đứng trên toà nhà hình tháp cao năm mươi mấy thước ở phía Tây giáo đường, Hạ Đông Noãn vòng tay ôm Y Vận Hàm, từ cửa sổ ngắm nhìn toàn cảnh thành phố Amsterdam. Gió lảng lảng thổi qua trán hai người, cuốn cuộn cuốn lên mái tóc dài, dây dưa cùng một chỗ, thật giống như đường số mệnh của hai người, không tìm thấy ngọn nguồn, cũng không tìm được điểm kết thúc.

Lời của dì Hà còn quanh quẩn bên tai, câu chuyện bà kể vẫn còn ảnh hưởng đầu óc hai người, ngón tay ngọt ngào đan xen, chưa bao giờ có nỗi xúc động muốn nâng niu trân trọng như vậy, giống như dùng cách nào cũng không thể kể rõ tình cảm tràn đầy trong lòng.

“Hàm, chúng ta trân trọng lẫn nhau được không, em. ....thật sự rất yêu chị. Dù chị biến thành bộ dáng gì đi nữa, mặc kệ sau này chúng ta có xa cách hai nơi, tình yêu, cho tới giờ cũng chưa bao giờ ngừng lại, chị tin em chứ?”

Hạ Đông Noãn nhẹ nhàng thổ lộ tiếng lòng bên tai Y Vận Hàm, có lẽ là câu chuyện xưa kia làm cho nàng sợ hãi một ngày nào đó sẽ ngoài ý muốn phải rời xa nhau, có lẽ hai năm xa cách rồi có được tình cảm làm cho nàng không kiềm được muốn nói cho người con gái này biết mình yêu người đó nhiều đến mức nào. Nàng chờ giờ khắc này đã lâu, dọn sạch mọi chướng ngại trên con đường tình, nếu có thể, nàng thật sự muốn có được tình cảm này hoàn chỉnh chính.

“Ừ, tôi tin.”

“Vây Hàm, chị. ....có nguyện ý.....để em làm ánh mắt của chị cả đời này không?” Hạ Đông Noãn lấy nhãn ra, dùng sức nắm chặt trong lòng bàn tay. Ôm Y Vận Hàm, kiên định chưa từng có.

Y Vận Hàm im lặng nghe, cảm thụ làn gió xung quanh, cảm thụ được không khí ở trên cao, còn cả những lời tình thoại của Hạ Đông Noãn, cô nở nụ cười: “Hiện tại tôi không thể nhận lời em, nhưng tôi cảm thấy...nếu có thể cùng nhau cố gắng, hình như cũng không phải không thể.”

“Thật vậy sao?!” Hạ Đông Noãn ôm Y Vận Hàm, cao hứng đến sắp nhảy dựng lên. Lâu vậy rồi, đây là lần đầu tiên Y Vận Hàm minh xác thừa nhận tình cảm hiện tại, chỉ dùng thái độ tích cực với cuộc sống để đối diện với mình, giống như một món quà mà mình mong ước đã lâu nay rốt cục đạt được, làm cho nàng có loại xúc động vui quá muốn khóc.

“Em muốn nghe đáp án thực sự à?” Y Vận Hàm như biến trở về con người thích trêu chọc Hạ Đông Noãn ngày đó, giả hoạt cười hỏi ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

“Là...là gì?” Trái tim Hạ Đông Noãn đập mạnh liệt, cảm giác Y Vận Hàm tới gần, cảm giác bởi vì tới gần mà hơi thở thơm ngát phả ra thổi lên mặt mình, mang theo mùi hương quen thuộc, nhịp tim bắt đầu vô cơ gia tốc, thậm chí cũng bắt đầu nói lắp.

Y Vận Hàm mỉm cười, nụ cười tươi như ánh mặt trời quét sạch mọi lo lắng ưu sầu hai năm qua, ôn nhu lấy tay ôm hai má Hạ Đông Noãn, chạm vào gương mặt tinh xảo kia, nhẹ nhàng lướt qua từng điểm từng điểm từ giữa hàng mi, giống như muốn đem khuôn mặt quen thuộc kia khắc trên đầu ngón tay. Sau đó cô như hao hết khí lực hạ một nụ hôn dịu dàng thật sâu lên khoé môi Hạ Đông Noãn.

Từ khoảnh khắc đầu ngón tay của Y Vận Hàm chạm vào mình, nàng như bị ấn nút tạm dừng, theo xúc cảm mềm mại lướt trên mặt, vẫn đứng im không nhúc nhích, tất cả đầu dây thần kinh đều run rẩy cảm thụ loại ôn nhu đã xa vắng lâu ngày này, nín thở giống như sợ mình chỉ cần dùng hơi nhiều sức một chút, thì chỉ một động tác của mình cũng sẽ phá nát cảnh trong mơ đẹp đến không giống hiện thực này.

Thẳng đến khi đôi môi mềm lạnh như băng ấy thật cẩn thận, cũng không đủ chuẩn xác khắc lên khoé môi mình, Hạ Đông Noãn cảm giác trong đầu “ầm” một tiếng, trong nháy mắt mọi lỗ chân lông đều mở ra, ngay cả hô hấp vốn tạm dừng cũng trở nên quý dị dị thường. Cảm giác âm áp đã lâu vắng bóng cùng tình cảm như toà núi băng bị nham thạch nóng bỏng hoà tan, trong nháy mắt đầy tràn, làm cho nàng nhìn không được muốn rút nước mắt.

Đã đợi bao lâu mới có lại, tình yêu này đã đợi biết bao lâu.

Nàng rốt cuộc không khống chế được, đỡ lấy đầu Y Vận Hàm, trực tiếp làm sâu sắc nụ hôn này. Đầu lưỡi tách khớp hàm còn ngưng trệ, cái lưỡi dính hương trượt vào khoang miệng hàm chứa thứ hương vị ngọt ngào. Nước mắt cuộn cuộn lăn dài, hoà chung với đầu lưỡi mềm mại, cùng phân tử hảo đến vô cùng múa một điệu. Hạ Đông Noãn chưa bao giờ lại khát vọng một vòng tay ấm cùng thân thể dựa sát vào nhau như lúc này, dù khoảng cách có kéo gần đến đâu cũng không thể biểu đạt rõ nỗi đau đớn trong lòng, đau vì tình.

Đầu lưỡi Y Vận Hàm trốn tránh, ít nhiều có phần trúc trắc, nhưng thứ kí ức đã khắc sâu vào lòng lại làm cho Hạ Đông Noãn quên cả lối về. Đuổi bắt đầu lưỡi đối phương, trốn tránh lại giống như mời gọi người càng tiếp xúc xâm nhập sâu hơn. Mỗi một góc, mỗi một nơi đều từng có bóng dáng mình tồn tại, có thứ cảm khái đột ngột chiếm cứ mọi suy nghĩ của Hạ Đông Noãn. Là thật sự khó khăn có được, mình lại một lần nữa có được người con gái này.

Nàng thật hy vọng thời gian cứ như vậy dừng lại ở khoảng khắc ấy, gió nhẹ mang theo hương hoa, đầu lưỡi là hương vị quen thuộc lại xa xôi, thân thể bị người thương quan trọng như chính bản thân mình ôm, cảm giác an tâm này, cảm giác tin cậy đó, làm cho Y Vận Hàm dù còn phiền não, nhưng cũng chìm đắm trong sự tốt đẹp. Thì ra mình vẫn luôn kháng cự chính là thứ cảm giác tươi đẹp như thế, thì ra thứ mình không dám muốn, không phải là trái tim của Hạ Đông Noãn, mà là sợ một khi mình phụ thuộc vào nó rồi lại còn muốn rút ra sẽ khó khăn đến gần như cướp đi tính mệnh.

Một nụ hôn lâu dài mà ôn nhu, làm cho hai người sau khi dừng lại đều đỏ mặt. Nếu Y Vận Hàm nhìn được, sẽ thấy một Hạ Đông Noãn đã quen ở dưới ánh mắt chăm chú của cả vạn người, chụp ảnh giường chiếu cũng không chớp mắt, hiện tại lại giống như một cô gái đang trong mối tình đầu, đỏ bừng mặt, gác đầu mình lên vai cô.

Kỳ thật, chỉ một nụ hôn, không cần ngôn ngữ, không cần nói chuyện, cứ như vậy rõ ràng biết rốt cuộc ở trong lòng đối phương mình có vị trí gì, mà đối phương đối với mình là một tồn tại thế nào.

“Khi nào thì chị có thể để em đeo nhẫn cho chị đây?” Hạ Đông Noãn nhìn chăm chăm Y Vận Hàm một lát, xem đủ, đột nhiên lôi kéo tay cô đỏ mặt hỏi, có ý làm nũng, ý đồ tranh thủ lúc Y Vận Hàm còn chưa hồi thần, đục nước béo cò, làm cho cô thuận theo mình. Mà xúc cảm chặt chẽ trong lòng bàn tay cùng hơi thở ấm áp bên tai quả thật chọc Y Vận Hàm lại dâng tràn khí huyết.

“Nhìn biểu hiện của em, khi nào được A+ thì mới đồng ý.” Y Vận Hàm bị hôn đến choáng váng mặt mày, nhưng lại hiếm hoi cười khẽ, bởi vì nụ cười quyến rũ này, làm cho khí sắc đều trở nên dị thường quyến rũ động lòng người.

“Không phải chứ, còn muốn chăm đêm! Vậy được rồi. Em biết, có một chuyện khẳng định sẽ làm chị vừa lòng, hi hi!” Hạ Đông Noãn cúi đầu, lại còn phải khảo sát, vào Đảng cũng còn không khó đến thế. Chẳng qua trong đầu nàng lại là tình cảnh khác. Trong cái đầu thuộc về người ngoài hành tinh của nàng, nếu có thể hầu hạ thân thể Y Vận Hàm thoải mái, như vậy, toàn bộ biểu hiện hẳn có thể đạt được A+++++, ha ha.

Nghĩ đến cái gì làm cái đó, dù sao thời gian cũng không sai biệt nhiều lắm. Vừa nghĩ thế, Hạ Đông Noãn liền dẫn theo Y Vận Hàm đi ăn cơm tối, ăn cơm rồi, liền gọn gàng dứt khoát không đi chơi đâu, trở về khách sạn. Khi Y Vận Hàm vừa vào phòng đã bị kéo vào phòng tắm, đè trên vách tường mà hôn, cô mới biết “chuyện” mà Hạ Đông Noãn nói rốt cuộc là cái gì. Tư duy còn gầy gù, thân thể cũng đã mềm nhũn thành một vũng nước.

Hạ Đông Noãn ra sức trêu chọc, rốt cục cảm thấy mỹ mãn nghe được tiếng rên rỉ ngọt ngào dính dính khó có thể ức chế tràn ra từ cổ họng Y Vận Hàm, cảm giác này đến từ niềm thỏa mãn cùng khoái hoạt mà trước nay hai người chưa nếm trải. Mồ hôi cùng nước mắt quần quýt lấy nhau, cảm giác ẩm ướt dưới lòng bàn tay cùng dấu vết động tình trên thân thể, chính là đáng vẻ đẹp nhất của tình yêu.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi xa nhau hai người kết hợp chặt chẽ, xâm nhập vào sâu tận cùng và thăm dò, nghiền cứu thân thể lẫn nhau thế này. Hạ Đông Noãn như một học trò cần cù, khắc khổ thăm dò, bắt giữ mỗi một phần cảm cùng tình yêu, không buông tha một chi tiết nào. Các nàng đều đem hoàn toàn chính mình cả bản thân, chân thành giao cho đối phương. Tin tưởng như thế, lại bức thiết đến vậy. Giống như một loại bản năng, vừa khóc, lại vừa khoái hoạt, mà cảm giác mất rồi có lại được tựa như một mối lửa, châm ngòi mọi kích tình cùng tình yêu.

Động tác của Y Vận Hàm tuy vẫn chỉ dừng lại ở cẩn thận sờ soạng, nhưng ở Hạ Đông Noãn cảm thụ, lại là một dạng truyền đạt tình cảm khác thường. Cảm xúc muốn lại không chiếm được bành trướng toàn bộ dục vọng, một khắc đó, cô tựa như một nụ hoa chưa bao giờ nở rộ, nhưng trong nháy mắt lại phô bày mỹ cảm yêu đã tốt cùng.

Đường cong quen thuộc, dáng người linh lung, thức tỉnh mọi hồi ức hai người đã trải qua. Mãn kết hợp ái tình của hai người đã ly biệt rất lâu tựa như một lễ rửa tội, tẩy đi mọi mờ mịt khó khăn của hai năm qua, cũng mở ra cho tâm linh của Y Vận Hàm một cánh cửa khác. Cô gái mà bởi vì xa cách mà có một loại phong bị khác, dưới lễ rửa tội này, tựa hồ đã trở lại. Thân mật kết hợp, tay chạm tay, còn cả nhịp đập tương hợp về linh hồn, đó là lần đầu tiên Y Vận Hàm có cảm giác cuộc đời ở giây phút này liên vẹn toàn.

Một tối kích tình làm cho hai người như mất đi mọi khí lực, rúc vào cùng nhau, an tĩnh ngủ, thẳng đến giữa trưa hôm sau mới dần dần tỉnh lại.

“Hiện tại có thể đeo nhẫn đúng không, hôm qua em nghe được thân thể chị nói OK đó.”

Hạ Đông Noãn ôm Y Vận Hàm chơi xấu, quả nhiên từ trên mặt cô nhìn thấy biểu tình bị mình nói bó tay không biết đáp gì.

“.....”

Y Vận Hàm cảm thấy không hiểu sao trước kia mình lại cho rằng Hạ Đông Noãn là một bé loli ngây thơ vô hại, thật đúng là lúc không mù còn không thấy rõ bằng lúc mù. Cho tới nay cô mới biết được Hạ Đông Noãn rất biết tính kế, mình không ngờ lại bị ăn gấu gạo. Cứ nghĩ không biết thế nào mình lại dưới tình huống bất tri bất giác cùng Hạ Đông Noãn hoan ái suốt một buổi tối liền cảm thấy nhất định là mình điên rồi.

“Im lặng tức là đồng ý, ha ha, em biết là chị ngượng mà.” Hạ Đông Noãn nhìn Y Vận Hàm đỏ mặt, liền lẩm bẩm, mặc kệ nửa người trên trần trụi, làn da trắng nõn trực tiếp lộ ngoài không khí, cầm chiếc nhẫn đặt trên đầu giường lên: “Đề em đeo cho chị.”

“Tôi đâu có đồng ý!”

“Vừa rồi chị mới cúi đầu khoảng 3 độ, em thấy mà, với lại im lặng tức là đồng ý, không cho nói không giữ lời, ngoan.” Hạ Đông Noãn giống một đứa trẻ, dám không thèm nhìn về mặt rồi rấm bết đặc dĩ của Y Vận Hàm, trực tiếp cầm nhẫn đeo lên ngón áp út của cô, còn kèm theo một nụ hôn buổi sáng ngọt ngào: “Như thế chị chính là người của em, chúng ta phải làm một đôi tình nhân ba đời ba kiếp, nếu không em sẽ không để chị đi! Ha ha.” Hạ Đông Noãn sang sang cười.

Lần này thật sự đến phiên Y Vận Hàm hết chỗ nói rồi, không biết là bị Hạ Đông Noãn vô lại chọc cho tức đến không còn gì để nói, hay là do sự ngọt ngào cùng ấm áp bất ngờ đột ngột đó biến thành đầu óc không phản ứng kịp, cứ như thế bị giam cầm. Cô đột nhiên cảm thấy mình còn chưa hiểu rõ Hạ Đông Noãn, nghe những lời vận vẹo méo mó không đúng sự thực đó của nàng, cô có cảm giác mình lên nhầm thuyền giặc.

“Buồn nôn! Làm gì đến mức thế?”

“Chị thích em buồn nôn còn gì! Ha ha, phải rồi, không phải chị cảm thấy em không đủ chính thức đấy chứ, yên tâm, lần sau em sẽ tổ chức một màn cầu hôn chính thức cho chị. Mua ~”

“Tuỳ em tuỳ em! Em đúng là đồ lưu manh!”

Y Vận Hàm cũng không tranh cãi với nàng, cô xem như đã hiểu Hạ Đông Noãn hiện tại giỏi nhất chính là trực tiếp xuyên tạc ý mình, bề cong mọi lời mình nói thành ý mà nàng muốn, rất đắc ý và vui sướng. Minh giải thích căn bản như đàn gảy tai trâu, hướng chỉ trong tiềm thức Y Vận Hàm căn bản không tính kháng cự, ý niệm trở thành người của Hạ Đông Noãn giống như mang theo một loại ma lực, làm cho tâm tình của cô sung sướng đến nở hoa.

“Dù là lưu manh thì chị cũng phải thích, ha ha. Hơn nữa quan trọng là, ông nội của chị cũng giao chị cho em rồi, chị không thể làm trái ý ông ấy được.” Hạ Đông Noãn tiếp tục càn không ngừng đầu võ mồm, nói đến vui vẻ không kiềm được. Ngừ khi còn cố ý ra vẻ già dặn.

Y Vận Hàm nghe Hạ Đông Noãn nói đắc ý như thế, không biết sao lại bùng lên ngọn lửa vô danh, đầu ngón tay thuận theo nguồn phát ra âm thanh tìm đến môi Hạ Đông Noãn, sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai trực tiếp nhào tới, tặng cho một nụ hôn hương diễm che kín miệng. Hôn đến mức Hạ Đông Noãn mất bay đầy sao, máu mũi chảy ròng ròng. Mới sáng sớm đã được một nụ hôn sâu thế này, khiến Hạ Đông Noãn đem những lời vừa định nói quảng hết ra sau đầu.

Chẳng qua, ngay khi Hạ Đông Noãn hôn vừa vận có một chút phản ứng, Y Vận Hàm đột nhiên rời môi, vẻ mặt đắc ý cười cười, chui vào trong ổ chăn, bỏ lại Hạ Đông Noãn một người về mặt say mê lộ ra ngoài không khí, tưởng tượng bộ dáng người kia muốn mà cô không cho, trong lòng liền sung sướng. Nhóc con, đầu với tôi, em còn non lắm.

Hạ Đông Noãn lại không cam lòng yếu thế chui vào ổ chăn báo thù rửa hận, hai người đùa giỡn âm ỹ, thẳng đến khi dạ dày bị hai người ngược đãi quá mức mà bắt đầu phản kháng, mới lưu luyến dậy.

Hạ Đông Noãn bấm số Trần Mặc, muốn báo với cô mình và Y Vận Hàm phát triển rất tốt đẹp, thuận tiện cũng muốn gọi cho trợ lý. Bởi vì vội vàng an bài chuyến du lịch này, công việc của mình còn chưa hoàn toàn kết thúc, hơn nữa tin tức mình giải nghệ cũng muốn mượn dùng tạp chí có tên tuổi lớn để thông báo, còn phải chuẩn bị cuộc họp mặt phóng viên.

Như thế lại nói, thật ra có rất nhiều việc mình cần làm, nàng muốn dẫn Y Vận Hàm về nhà, đạt được sự chấp thuận của ba mẹ, còn phải suy nghĩ làm thế nào để cho người con gái này mau chóng biến thành người vợ hợp pháp của mình. Mỗi ngày lo lắng đề phòng, Hạ Đông Noãn nghĩ mà sợ, vẫn cứ nên dùng danh nghĩa pháp luật ràng buộc cô mới là thực tế nhất.

Nhưng cô vừa mới gọi được cho Trần Mặc, đã bị người kia quát cho: “Làm cái gì thế, tôi đang bận!”, thái độ ác liệt chưa từng có, sau đó cúp máy.

Hạ Đông Noãn không hiểu gì cả, nghĩ thế nào cũng không rõ, Trần Mặc làm gì mà lại một bộ như ăn phải thuốc nổ thế. Chẳng qua sau nửa phút, nàng hiểu, khoe miệng lập tức dương lên đường cong không có ý tốt. Trong lòng thầm nghĩ, Trần Mặc à Trần Mặc, giờ này rồi cậu còn có thể cảm thú như thế, thật đúng là nhìn không ra!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97

Trần Mặc nằm trên giường đùa nghịch với mái tóc mềm của Lương Sơ Lam, nhìn nàng mệt mỏi ngủ thiếp đi, lưu lại một nụ hôn dịu dàng trên trán nàng, trong đầu vẫn còn quần quanh với hình dáng Lương Sơ Lam vừa rồi hoàn toàn rút đi nét thanh lãnh, toàn bộ thân thể nở rộ dưới đầu ngón tay mình. Cái loại mị hoặc đến cực điểm đó, suýt nữa đem đi mất linh hồn của Trần Mặc.

Cô đã quên rồi cuộc mình “muốn” Lương Sơ Lam mấy lần, dù sao thứ cảm giác sức cùng lực kiệt lại vẫn không muốn buông tha đối phương quá mức tuyệt vời, cũng làm cho tình yêu càng thêm nồng đậm. Thẳng đến khi cơn kích tình chấm dứt, Trần Mặc vẫn không buồn ngủ chút nào, tuy rằng có vẻ mình phải là người mệt hơn, nhưng không biết vì sao, cảm xúc hưng phấn vẫn không hạ.

Cô tuy ý thoáng nhìn thấy di động trên tủ đầu giường mới sực nhớ lúc này khi mình và Lương Sơ Lam làm tình đến chỗ cao trào, Hạ Đông Noãn lại không biết sống chết gọi một cuộc tới, làm cô phùng phùng lửa giận, dùng thái độ cực kỳ ác liệt cúp máy. Cảm giác áy náy kiêu trọng sắc khinh bạn sinh ra, Trần Mặc bủn rủn môi, cẩn thận rút cánh tay đang đặt phía dưới cho Lương Sơ Lam gối đầu ra, tùy tiện khoác một bộ quần áo lên người, cầm di động đi đến ban công, bấm số của Hạ Đông Noãn.

“A lô, tiểu Noãn hà, vừa này, khụ khụ, tôi bận.” Trần Mặc ngượng ngừng nói.

“Phải rồi phải rồi, tôi hiểu mà, bận thừa nhận sức nặng của một người thôi. Ha ha.” Khi Hạ Đông Noãn nhìn số điện thoại của Trần Mặc loé lên trên màn hình di động, liền không có ý tốt nở nụ cười. Nghe máy, vừa nghe ngừ khi áp a áp ứng của Trần Mặc liền biết mình đoán trúng.

“Cái đó.....gọi tôi có chuyện gì thế?” Trần Mặc vội vàng nói lảng sang chuyện khác. Sau hai năm không gặp, cô phát giác công lực tấn công người khác của Hạ Đông Noãn đã thăng cấp lên vài bậc so với hồi ở đại học, chưa gì đã đoán chuẩn mình vừa rồi đang làm “chính sự” gì, làm cho Trần Mặc nhớ tới màn điên cuồng vừa này, không khỏi ngượng ngừng một phen.

“Vừa rồi cậu đối xử với tôi như thế, chẳng nhẽ tính cứ qua loa đánh trống lảng cho xong chuyện? Bụng dạ tôi cũng không rộng rãi như thế đâu.” Hạ

Đồng Noãn đương nhiên không chịu buông tha cho Trần Mặc nhanh như vậy, thái độ người kia vừa nẩy hung dữ như thế, làm sao cũng khiến nàng ngửa miệng.

“Đâu có, hiện tại không phải tôi đang nhận lỗi đó thôi, đừng nhỏ mọn thế mà, bụng cậu không rộng rãi thì để Y Vận Hàm cắn cậu để làm một cái đi!” Trần Mặc cười khê đáp. Vừa đụng đến việc đầu võ mồm, đó chính là bản lĩnh của cô, chút ngượng ngùng rất nhạt vừa rồi đã bị lời Hạ Đồng Noãn nói làm cho hoàn toàn biến mất.

“Này này này! Sao Lương Sơ Lam không thêm quần cái miệng ba hoa này của cậu thế!

Hạ Đồng Noãn bị Trần Mặc trêu đùa khiến cho triệt để ở trong gió hỗn độn. Cô nàng này sao nói chuyện vẫn không đáng tin cậy như thế chứ.

“Cô ấy không có sức để quần tôi!” Trên mặt Trần Mặc lộ ra biểu tình đắc ý.

“Trần Mặc, cậu đủ rồi nha, rung đùi đắc ý quá nhỉ!”

“Thì sao chứ, nghe chưa thế! Muốn học tập à? Thế thì cần phải thu lễ bái sư nhé, chẳng qua xem xét chúng ta từng là bạn học, có thể tính cho cậu một giá hữu nghị.”

“Thôi đi, cho ít màu sắc liền muốn mở phường nhuộm! Nói chuyện đứng đắn chút coi.” Hạ Đồng Noãn xem như bại trận, Trần Mặc cái đồ không biết liêm sỉ này, mình thật đúng là nói không lại.

“Cậu sớm nói chuyện đứng đắn từ tế không phải tốt rồi sao, điện thoại đường dài quốc tế đắt tiền lắm đó! Đại minh tinh.” Trần Mặc chưa đã nghiền nói.

“Hừ, chờ tôi trở lại sẽ dạy cho cậu một trận! Có chuyện hỏi cậu đây, cậu tính khi nào thì cưới Lương Sơ Lam?” Hạ Đồng Noãn đổi chủ đề, bắt đầu nói nghiêm túc.

“Sao lại hỏi đột ngột thế?! Cũng chưa nghĩ kỹ nữa! Cậu vội vàng muốn đổi theo họ vợ thế cơ à?”

“Là chị ấy đổi sang họ tôi không được à?! Mỗi lần cậu đều nói sai chủ khách.” Trần Mặc chưa nói dứt lời, đã khiến Hạ Đồng Noãn không nhịn được phản bác. Rõ ràng người bị đề không phải là mình, làm chi suốt ngày bị người ta cho rằng mình yếu kém thế chứ.

“Được được được, tiểu Noãn ‘công’ nhất, tổng công đại nhân được chưa! Ha ha ha.” Trần Mặc không có hình tượng cười ha hả, đột nhiên lại nhớ ra Lương Sơ Lam đang ngủ, lập tức phi thường nhị thập tứ hiếu che miệng, lại không phát hiện có người đã sớm tỉnh.

Trần Mặc nghiêm túc nói: “Hai người còn chưa công khai, cậu còn nhiều thân phận như thế, đại minh tinh định tổ chức đám cưới bí mật à?”

“Chuyện đó cậu không cần lo lắng, trong vòng nửa năm chắc chắn tôi sẽ giải quyết mọi vấn đề. Cứ tiếp tục như thế này, tôi sợ đêm dài lắm mộng, kết hôn rồi tôi còn có pháp luật bảo hộ, chị ấy sẽ không thể nói muốn bỏ tôi là có thể bỏ. Cậu nói xem đúng không? Hi hi.” Hạ Đồng Noãn ảo tưởng Y Vận Hàm mặc bộ váy cưới màu trắng, sau đó khoảnh khắc mình vén khăn che mặt của cô, hôn lên môi cô, liền nở nụ cười rất đáng khinh.

“Tổng công đại nhân, sao cậu không có cốt khí thế chứ, Y Vận Hàm cho cậu ăn gì vậy, lại dễ bảo còn ngoan ngoãn khúm núm như thế. Mất rồi thì tìm người khác, khắp chân trời nơi nào không có cỏ xanh chứ.”

“Nói mát cái rắm, để Lương Sơ Lam vứt bỏ cậu xem, đến lúc đó đừng đến chỗ tôi roi nước giặt nước mũi thành thác.” Hạ Đồng Noãn ở bên kia điện thoại trợn trắng mắt, cực kỳ tỏ ra không cho là đúng với lời Trần Mặc nói: “Cho nên hỏi cậu đó, có muốn cùng tụi này không, tổ chức hôn lễ tập thể gì gì đó?”

“Ý kiến hay!.....Nhưng mà, Lam chị ấy.....”

Phản ứng đầu tiên của Trần Mặc đương nhiên là đồng ý, cùng khuê mật cử hành hôn lễ, biết bao người hâm mộ còn không được, nhưng nghĩ lại, chuyện nhà chưa giải quyết rõ ràng lại càng loạn hơn của Lương Sơ Lam liệu có thể xong xuôi trong nửa năm không lại là vấn đề lớn. Ép nàng, cô làm không được, huống chi trong lòng cũng không nguyện ép nàng, dù sao kết hôn là chuyện lớn, nói thế nào cũng cần cha mẹ Lương Sơ Lam chúc phúc, đây có thể là một khó khăn không dễ vượt qua.

Hơn nữa hai năm qua, bản thân cô cũng đã trải qua một tình yêu kinh thiên động địa, cái nhìn đối với người cha như Trần Thượng Vũ cũng quả thật thay đổi không ít. Ông ấy quả thật có lỗi, nhưng khi có chuyện gì xảy ra, trừ mẹ, người Trần Mặc muốn có được sự chấp thuận vẫn trong tiềm thức sẽ nghĩ đến người đàn ông đó. Cha mẹ của mình phải chấp nhận, rồi còn sắp xếp hôn lễ, chụp ảnh, áo cưới, cũng không phải lỡ hôn, huống chi, dù là lỡ hôn cũng có một loạt trình tự phức tạp phải theo. Trần Mặc nghĩ lại liền cảm thấy không nhất năm rưỡi thì không thể thực hiện được.

“Trước kia không phải cậu mạnh mẽ vang dội dứt khoát lắm à, khi nào thì trở nên lè mề thế! Vì hạnh phúc của mình còn không mau châm lửa sau mông, liều mạng chạy đi! Đây vẫn là điều trước kia cậu nói với tôi đó thôi!”

Trong lòng Hạ Đồng Noãn biết rõ tình huống của Trần Mặc và Lương Sơ Lam, cũng biết Trần Mặc không muốn ép Lương Sơ Lam, nhưng vấn đề chính là vấn đề, giải quyết sớm hay muộn cũng đều phải giải quyết. Trần Mặc nhất gan như thế thật đúng là xa lạ. Trong ấn tượng của nàng, còn tưởng Trần Mặc vừa nghe được sẽ nhất định một hồi đồng ý chứ.

“Để tôi hỏi nàng một chút xem, trong vòng nửa năm, hơi gấp nhỉ, bất quá cứ tích cực dựa theo chiều hướng sẽ tổ chức đi!” Trần Mặc hít sâu một hơi, trong đầu cũng thanh tỉnh hơn rất nhiều. Hai năm nói trường thành hơn, lại cũng không thay đổi cái gì, nhưng nếu nói không thay đổi không chín chắn, khi

tự hỏi vấn đề, Trần Mặc cũng trở nên chu đáo hơn trước.

Trò chuyện với Hạ Đông Noãn lâu như vậy, những lời này đánh thức phần mà Trần Mặc cho rằng đến nay vẫn có khối sương mù che phủ. Cô vẫn cảm thấy mình và Lương Sơ Lam khi ở bên nhau còn thiếu gì đó, hiện tại mới biết được, thì ra là thiếu sự đồng cảm thẳng thắn truy đuổi trước kia, thiếu đi dũng khí cái gì cũng không sợ hãi, nếu gặp phải sự tình gì sẽ trở nên khiếp đảm, quả thực rất không giống tính cách Trần Mặc.

“Tôi chờ tin tức của cậu!” Khoẻ miệng Hạ Đông Noãn cong lên nụ cười sáng lạn, giờ khắc này đột nhiên cảm thấy hạnh phúc rất đơn giản, là khi mình và người yêu ở bên nhau, sao đó bạn thân nhất của mình cũng tìm được tình yêu thực sự, cảm giác này, thật sự rất thoải mái.

Trần Mặc cúp máy, tựa vào lan can trên ban công, tùy ý để cho làn gió diễu tấu trên mặt, cuốn lên vạt áo, lâm vào trầm tư thật sâu. Cô hoàn toàn không phát giác có một cô gái đã đứng cạnh cửa ban công nhìn mình lâu thật lâu, từ lúc cô bắt đầu thảo luận cùng Hạ Đông Noãn vấn đề kết hôn, cũng nghe được toàn bộ cuộc đối thoại.

Lương Sơ Lam cảm giác được Trần Mặc có khúc mắc, nàng chậm rãi tới gần, sau đó từ phía sau cầm áo ngủ màu san hô bằng nhau khoác lên thân hình đơn bạc của Trần Mặc.

“Sax. . . . .Đi đường sao không phát ra tiếng động, làm em sợ nhảy dựng!” Trần Mặc bị cử động cùng sự tiếp cận trong im lặng của Lương Sơ Lam dọa giật mình, thiếu chút nữa di động trên tay rớt xuống. Xoay người, nhìn Lương Sơ Lam, vẻ mặt rõ ràng bị dọa.

“Là do em nghĩ nhập tâm quá, không phát hiện tôi đứng đó lâu rồi thôi!” Lương Sơ Lam cười yếu ớt, đôi mắt nâu nhạt ánh lên vẻ sùng nịnh.

“Được rồi, bên ngoài lạnh lắm, chúng ta vào đi!” Trần Mặc nhìn Lương Sơ Lam còn mặc áo đơn mỏng manh, đặt tay lên hai vai nàng, giữ vai nàng đẩy vào phòng.

“Đừng có nói tôi, chính em cũng mặc vậy đó thôi!” Lương Sơ Lam nhìn Trần Mặc, hiếm hoi phản nản một câu. Trên gương mặt thanh nhã trí thức hiện lên nét tươi cười, Trần Mặc cứ đem nàng trở thành một kẻ ngốc không hiểu gì về cuộc sống, như loại sản sóc quan tâm mọi mặt này mới đúng là Trần Mặc, cho nên sự ôn nhu của em ấy mới khiến mình cả đời không quên được.

“Em là đứa có luyện tập, chị là một cô gái yếu mềm, đương nhiên không giống nhau.” Trần Mặc bữu môi, siết chặt vòng tay mình.

“Đúng vậy, tôi là người phụ nữ của em” Lương Sơ Lam mỉm cười đáp lời, cũng không mải mai, nhân nhượng để Trần Mặc dương dương tự đắc. Chính nàng cũng không phát giác thốt ra là những lời yêu thương ngọt ngào cỡ nào: “Vừa rồi chuyện mà em và Hạ Đông Noãn nói, tôi đại khái đã nghe được.” Lương Sơ Lam ngồi trên sofa, tựa đầu mình lên vai Trần Mặc, an tâm đem mình giao phó cho cô gái còn nhỏ tuổi hơn mình này.

“Không vội, chúng ta cứ từ từ rồi sẽ đến.” Trần Mặc vui mặt vào mái tóc của Lương Sơ Lam, hương thơm mình quen thuộc mà yêu suốt cuộc đời tràn ngập chóp mũi. Có lẽ vì một câu tình cảm thuận miệng của Lương Sơ Lam, làm cho tâm tình cô lập tức tốt đến không cách nào hình dung.

“Lại nói trái lương tâm rồi. Sao em không nói thật với tôi.” Lương Sơ Lam nghe câu trả lời tinh tế của Trần Mặc, ngược lại có chút mất hứng.

“Ha ha! Em thật sự không vội mà!” Trần Mặc ngẩng đầu lên, lời này do Lương Sơ Lam nói ra, cứ cảm thấy buồn cười mà không hiểu sao, tiếp tục phát huy khả năng đùa giỡn, bắt đầu giở trò với Lương Sơ Lam, cộng thêm mở miệng trên đùa.

Trần Mặc hôn lên má Lương Sơ Lam: “Hay là do chị thấy em tốt quá, sợ bị người ta cướp mất, cho nên hận không thể lập tức gả cho em!”

“Đứng đắn một chút đi!” Lương Sơ Lam bị bàn tay không an phận của Trần Mặc biến thành bên tai phiếm hồng. Nàng cũng không muốn lại lặp lại một lượt nữa, thể lực vừa rồi tiêu hao mới khôi phục lại được một phần, nàng cũng không muốn chết trong ôn nhu. Lương Sơ Lam đẩy bàn tay ác ma nhỏ bé của Trần Mặc ra, cố ý nghiêm mặt.

“Được rồi được rồi, vậy chị nói xem phải làm thế nào bây giờ?”

“Vậy thì, ngày mai tôi đưa em về nhà được không?” Lương Sơ Lam quay đầu lại, nghiêm túc hỏi.

“Chị nói thật à?” Thần sắc Trần Mặc trở nên đứng đắn, thu hồi vẻ cợt nhả vừa rồi: “Chị thật sự chuẩn bị sẵn sàng? Như thế có lẽ sẽ rất vất vả.”

“Đã chọn đi con đường này, chẳng phải sẽ nhất định sẽ có một ngày như vậy sao?!”

Lương Sơ Lam hít sâu một hơi cực nhẹ, vẫn bị Trần Mặc phát hiện. Lần này nàng lựa chọn Trần Mặc, nàng từng dùng cha mẹ để lấy cớ, rồi đánh mất hai năm quý giá. Nếu không phải ông trời thương tiếc, có lẽ cả đời đều sẽ sống như một cái xác không hồn. Thời gian mất đi đó, nàng hiểu được rất nhiều đạo lý, sau khi gặp lại Trần Mặc, nàng thật sự không muốn lại đánh mất.

Kết quả xấu nhất chính là dứt khoát với người nhà. Vừa nghĩ đến đó, trái tim Lương Sơ Lam liền co lại. Cho tới giờ nàng vẫn luôn hiểu thuận, thậm chí hiểu thuận đến mức tình nguyện hy sinh hạnh phúc của mình cùng tình cảm chân chính. Nếu Trần Mặc không xuất hiện lần nữa, Lương Sơ Lam cảm thấy mình cũng sẽ vẫn sống một cuộc sống không có tình yêu như thế.

Nhưng hiện tại nàng thật sự chân thành, chưa bao giờ từng muốn cố gắng một lần vì hạnh phúc sau này của mình như thế.

Sự khó xử của Lương Sơ Lam, Trần Mặc xem vào mắt, đau lòng kéo nàng vào vòng tay. Giờ khắc này, cái gì cũng không cần nói, chỉ cần một cái ôm chặt, dùng dòng mạch đập nói cho nàng biết, có em ở đây, cho nên không cần sợ.

Có lẽ gánh nặng ngọt ngào chính là như vậy, ánh sáng nhu hoà rót xuống người một đôi tình nhân, giống như hạnh phúc chỉ vô cùng đơn giản là dựa sát vào nhau, sưởi ấm lẫn nhau. Nghĩ cùng một chuyện, có chung một niềm tin, tất cả mọi chuyện dù lớn đến đâu, ở khoảnh khắc này đều bị nhu tình hoá thành một đám mây mềm, đây ra là có thể nhìn đến ánh dương quang.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Trần Mặc không yên lòng, đợi cô kiểm tra kỹ càng mình không còn chỗ nào không ổn mới dám đến gần nơi đã từng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn kia. Khi đó cũng là lần đầu tiên cùng ở chung một phòng, ngủ chung một giường với Lương Sơ Lam.

Dòng ký ức như thủy triều ập tới, mang theo ảm ứot như muốn khóc, nhuộm đầm toàn bộ suy nghĩ, giống như đột nhiên quay ngược thời gian, đến nhà Lương Sơ Lam ăn chùa, vui vẻ trò chuyện việc nhà với ba mẹ của nàng.

“Mặc Mặc đó à, lâu quá rồi con cũng không tới chơi, nhớ con lắm đó! Còn ngần ra đây làm gì, mau vào đi.” Mẹ của Lương Sơ Lam thấy Trần Mặc đứng đờ ra ở cửa liền vội vàng nhiệt tình đón cô vào. Bà trợn mắt liếc Lương Sơ Lam một cái, khách đến mà cũng không tiếp đón, tuy nhìn thấy biểu tình có phần ngưng trọng mà kỳ quái trên mặt Lương Sơ Lam và Trần Mặc, nhưng tâm niệm vừa chuyển, cũng không nói gì, tiếp tục cười.

“Con chào cô! Cô đúng là càng nhìn càng trẻ mà!” Trần Mặc cười bắt chuyện, trong lòng lại thầm nghĩ, nếu bà ấy biết mình đến để bắt cóc con gái bà thì chỉ sợ cũng không tỏ vẻ hoan nghênh như thế. Nhất thời, về mặt trở nên có phần cứng ngắc cùng run rẩy.

“Con bé này ăn nói khéo quá. Ha ha.” Nghe lời khen đó, mẹ của Lương Sơ Lam lập tức lòng như nở hoa.

Ba của Lương Sơ Lam không đứng lên, nhưng ánh mắt lại dời từ trên ti vi lên hai cô gái đứng ở cửa, tuy vẫn nghiêm túc như cũ, nhưng ánh mắt có chút phức tạp. Trần Mặc nhìn thấy ba của Lương Sơ Lam, kêu một tiếng “Con chào chú”, liền vào phòng.

“Đến đây, uống một chén với chú.”

Hai năm qua từ khi Trần Mặc đi, ông đã lâu lắm rồi không uống rượu nói chuyện phiếm với cô bé này. Cảnh Đăng và Lương Sơ Lam đều thuộc loại cực kỳ chú trọng thân thể khoẻ mạnh, cơ bản đều chỉ uống qua loa, uống thế nào cũng không đã nghiệm. Đám bạn già của mình lại không có mấy người có thể tụ họp với nhau, thật lòng mà nói, ông thật đúng là có chút nhớ cô bé bộ dáng đáng yêu, lại từu lượng xuất sắc này. Chẳng qua.....ông không muốn tiếp tục nghĩ sâu xa thêm.

“Dạ được!”

Trần Mặc không chối từ, rất sáng khoái đáp ứng, sau đó mới cảm giác được Lương Sơ Lam nhẹ nhàng kéo cổ tay áo mình, vẻ mặt lo lắng. Trần Mặc xoay người, không dấu vết vỗ tay Lương Sơ Lam, ý bảo nàng yên tâm, lại không biết một động tác nhỏ này đều bị người khác xem vào mắt.

“Đừng chỉ mãi nói chuyện, lại đây ăn cơm đi.” Thức ăn nóng hổi hồi được bùng lên bàn, chỉ là vài món ăn gia đình, trong đó còn có món tôm rim mà Trần Mặc thích ăn nhất. Trần Mặc đột nhiên bị chút quan tâm nho nhỏ ấy cùng hồi ức làm cho có chút áy náy, bởi vì mục đích lần này cô đến.....

Trên bàn cơm, Trần Mặc cũng không nói nhiều lắm, nhưng cũng vẫn giống trước kia trò chuyện vui vẻ với người nhà của Lương Sơ Lam, chẳng qua kỳ quái là, bọn họ ăn cơm thế nhưng lại không hề nhắc tới Cảnh Đăng, trước kia khi chưa kết hôn còn thường xuyên nhắc tới, hiện tại dĩ nhiên ngay cả vài lời băng quơ cũng không có, thật sự làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ.

Trần Mặc uống chút rượu, nhưng so với bình thường vẫn khác chế một chút. Tay nghề của mẹ Lam vẫn tốt như trước, chẳng qua bởi vì áp lực, ảnh hưởng đến tâm trạng thêm ăn, làm cho Trần Mặc tuy tiện gấp vài cái liền no. Có lẽ bởi vì những lời muốn nói tiếp đó, cô cứ cảm thấy không khí rất căng thẳng, mà ánh mắt hai cô chú nhìn mình cũng rất khác thường.

Trần Mặc nhìn Lương Sơ Lam, phát hiện nàng cũng đang nhìn mình, trao đổi ánh mắt một chút, cảm thấy thời gian không sai biệt lắm. Cô dùng đũa, dùng khăn lau miệng, không muốn Lương Sơ Lam làm một người mang tội bất hiếu, chính mình vừa muốn mở miệng, Lương Sơ Lam đã đột ngột gọi ba mẹ mình.

“Ba mẹ, con có chuyện này muốn nói với hai người.”

Lương Sơ Lam dừng thật lâu, trong lòng đoán đo không nổi, nhưng đã chuẩn bị sẵn sàng để nói thì vẫn phải nói. Nàng ngẩng đầu, nhìn ba mẹ đang gấp thức ăn, nghiêm túc nói. Bởi vì một câu của nàng, chiếc đũa trên tay hai người đều khựng lại, quay đầu nhìn về phía Lương Sơ Lam, chờ câu tiếp theo của nàng.

Trần Mặc nhìn Lương Sơ Lam muốn nói lại thôi, há miệng thở dốc lại không nói được, liền đưa một tay đặt lên bàn tay đang để trên đùi của nàng, nắm chặt. Nếu nàng muốn nói, việc duy nhất cô có thể làm chính là trao cho nàng sự ủng hộ lớn nhất.

“Có lẽ con và Cảnh Đằng sẽ ly hôn, con. ....” Lương Sơ Lam nói ra những lời này, áp suất không khí trong phòng lập tức thấp xuống. Trần Mặc không nghe được vô số lời chất vấn dồn dập kinh hoàng, lại cảm giác được điềm báo núi băng sắp sụp đổ, ngay cả hô hấp lẫn tiếng tim đập đều trở nên lớn dị thường trong bầu không khí cực độ yên tĩnh.

“.....Nguyên nhân là gì?”

Ba của Lương Sơ Lam giả bộ phi thường bình tĩnh, bưng chén rượu lên, nhưng Trần Mặc vẫn nhìn thấy tay của ông khẽ run, sánh ra vài giọt chất lỏng. Mẹ của nàng chỉ nhìn chăm chăm Lương Sơ Lam, muốn từ trong ánh mắt con gái mình nhìn ra được nguyên nhân chính xác.

“Con muốn có được hạnh phúc thực sự của mình.” Lương Sơ Lam nhìn ba mẹ, cắn chặt răng, dám nói những lời này ra, tuy không phải đại nghịch bất đạo gì, nhưng đối với Lương Sơ Lam mà nói, đây đã coi như là sự đấu tranh mạnh mẽ nhất vì bản thân mình từ sau khi sinh ra.

“Hiện tại con không hạnh phúc à? Vì sao lại không?” Ba của Lương Sơ Lam uống một hớp rượu, nghiêm khắc nhìn Lương Sơ Lam, tận lực không chế ngự tốc cùng ngữ điệu, hỏi.

“Hiện tại. ....con không yêu anh ấy.”

“Vậy sao con biết mình không yêu cậu ta, gả cho cậu ta cũng hai năm rồi, hiện tại lại nói không yêu?”

“Bởi vì trước khi gả cho anh ấy, con đã yêu người khác, gả cho anh ấy cũng chỉ hoàn toàn là âm soa dương thác* mà thôi.” Lương Sơ Lam không biết phải giải thích tình hình lúc ấy thế nào, chỉ đành nói vậy.

(*thường vì sai thời điểm, sai địa điểm mà hiểu lầm nọ nói tiếp hiểu lầm kia)

“Con yêu ai?”

Trong giọng của ba của Lương Sơ Lam rõ ràng có thể cảm giác được tức giận. Ông là một người Trung Quốc truyền thống, ông dạy dỗ con gái mình phải biết lễ nghĩa liêm sỉ, phải biết làm một hiền thê lương mẫu, cũng vẫn luôn tự hào vì sự hiểu chuyện của nàng, lại không ngờ nàng sẽ làm những việc như ngoại tình, thật giống như hung hăng tát vào mặt ông một cái.

Tuy rằng một năm trước ông đã biết bí mật tây trời đó, nhưng ông vẫn nghĩ Lương Sơ Lam sẽ giữ kín bí mật này cả đời, lại không thể ngờ bí mật chung quy cũng phải nói ra.

“Là con!”

Trần Mặc thốt ra, không có cách nào tiếp tục nhìn Lương Sơ Lam bị ba mình ép hỏi, vẻ mặt đau lòng lại thống khổ mà rối rắm. Cô đã chuẩn bị trả bất cứ giá nào, sau khi nói ra, phát hiện cũng không khó khăn như mình tưởng, vừa nói xong, tâm tính lập tức chuyển thành lộn xộn chết không sợ nước sôi.

“Để cho nó nói!” Lời ông nói mang theo ngữ khí không thể nghi ngờ, còn có một tia không thể tin được.

“Phải, là em ấy, con yêu em ấy!” Lương Sơ Lam chung quy cũng dừng cảm một lần. Sau khi Trần Mặc thốt ra, nàng gần như trong nháy mắt cảm giác được một dòng nước ấm nhộn nhào tràn ra, cho dù kiên trì cũng muốn nói tiếp.

Một câu “con yêu em ấy” giống như một quả bom nổ tung cái gia đình nhỏ nhỏ này.

“Bộp!” Đôi đũa trên tay mẹ Lam rơi xuống như đáp lời, trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, mà càng nhiều là kinh ngạc.

“Ba hỏi con một lần cuối cùng, con xác định? Vĩnh viễn cũng không hối hận?”

“Con không hối hận.” Lương Sơ Lam nắm tay Trần Mặc, lòng bàn tay đỏ mỏ hôi lạnh, biểu tình lại kiên định chưa từng có.

Lại một lần rơi vào trầm mặc, tất cả mọi người không biết nên mở miệng thế nào, sau khi mở miệng lại muốn nói gì.

“Con à, con vào thư phòng, mẹ có chuyện muốn nói với con!” Mẹ của Lương Sơ Lam nhìn chồng mình, rốt cục phá vỡ trầm mặc, chỉ là lồng ngực còn phập phồng, xem ra còn không chế chế tốt cảm xúc.

“Đi đi!” Trần Mặc cười an ủi, nhìn Lương Sơ Lam lộ ra vẻ mặt lo lắng vì phải để lại mình đối diện với ba nàng một mình.

“Mẹ, con xin lỗi!” Lương Sơ Lam nhìn bóng dáng có chút lam lũ của người mẹ đã lớn tuổi của mình đóng cửa lại, trong nháy mắt nước mắt liền rơi xuống.

“Đừng nói xin lỗi, con có biết mình đang làm gì sao? Có rõ con đường sau này mình phải đi không?” Bà đau lòng kéo tay Lương Sơ Lam qua, ngồi trên ghế, trịnh trọng hỏi. Bà muốn nghe Lương Sơ Lam nghiêm túc nói một lần, con gái mình rất ngoan, ngoan làm người ta đau lòng.

“Con biết, mẹ, hai năm qua, con biết con thật lòng yêu em ấy. Con chưa bao giờ từng đòi hỏi cái gì, lần này, con thật sự muốn nghe theo trái tim mình.

Con biết, ba mẹ cảm thấy hai đứa con gái yêu nhau là chuyện đòi phong bại tục, cũng không có cách nào chấp nhận, nhưng mà, con. ....”

Nước mắt Lương Sơ Lam mãnh liệt rơi, nói xong liền nghẹn ngào không ra lời, cũng không biết nên nói gì, bởi vì đối với ba mẹ của mình, mặc kệ nàng nói gì đều sẽ không thể nhận được sự tha thứ.

“Con gái ngốc! Khóc cái gì! Mẹ lại không trách con! Aish, mẹ đã sớm biết rồi.” Mẹ của Lương Sơ Lam nghe nàng nói liên miên, từ nhỏ đến lớn hiếm khi luống cuống, giải thích mấy lời, cánh mũi cũng chưa sót muốn rót nước mắt.

“Mẹ biết?!” Lương Sơ Lam bị những lời này của mẹ dọa sợ, đã sớm biết? Chuyện này, chuyện này sao có thể?

“Con đem chuyện gì cũng giấu trong lòng, nhưng mẹ là mẹ con, con từ trong bụng mẹ sinh ra, con nghĩ gì chẳng lẽ mẹ không biết.” Bà từ ái rút khăn giấy ra lau nước mắt cho Lương Sơ Lam, bàn tay đầy nếp nhăn nhẹ nhàng run rẩy.

Kỳ thật, từ một năm trước bà đã biết chuyện này. Khi Lương Sơ Lam dọn ra ở riêng sau khi kết hôn, có lẽ vì ký ức quá mức thảm thiết, lúc ấy cũng không nghĩ kỹ, cho nên không mang theo quyển nhật ký tràn đầy những dòng tâm sự nửa chìm đắm trong tình yêu, nửa lại tan nát cõi lòng.

Có một ngày, khi bà dọn dẹp phòng của Lương Sơ Lam, lúc lau bàn vô tình làm rơi quyển nhật ký xuống đất. Khi bà cầm lên, trên trang giấy có viết tâm sự rối rắm của Lương Sơ Lam đối với tình cảm của Trần Mặc, bà lại vừa lúc thấy được. Trong nhất thời bị “nàng” dưới ngòi bút của Lương Sơ Lam đã kích sâu sắc chưa từng có. Bà cũng không quản đọc trộm nhật ký có phải hành vi không có đạo đức hay không, nhanh chóng lật giờ. Nội dung sau đó càng ngày càng kinh người, bà cảm thấy đã ngần đó tuổi, trái tim vẫn có chút chịu không nổi.

Đêm đó, bà liền cùng ba của Lương Sơ Lam thảo luận vấn đề này. Ngay từ đầu hai người cực kỳ không tin chuyện này là thật, càng dùng hành động ân ái của Lương Sơ Lam và Cảnh Đằng lúc bình thường cùng ảnh chụp của hai người trên tường để tự lừa dối, tự trốn tránh.

Nhưng sự thật chính là sự thật. Tuy trạng thái của Lương Sơ Lam thoát nhìn không có gì khác biệt, nhưng bởi vì bọn họ biết chuyện, cho nên khi quan sát Lương Sơ Lam lại càng cẩn thận. Họ cũng nhìn ra được nàng chưa từng có hành động gì thật mật với Cảnh Đằng, vốn nghĩ Lương Sơ Lam trời sinh tính tình lạnh nhạt, hơn nữa cũng có lẽ thân thể có vấn đề, cho nên vẫn không có con, nhưng hiện tại xem ra là có nguyên nhân khác.

Không phải bọn họ không chấp nhận, không phải bọn họ không tin, nhưng bọn họ ích kỷ tình nguyện Lương Sơ Lam cứ tiếp tục sống như thế, cũng không muốn mấy từ như “đồng tính luyến ái” quấy rầy cuộc sống bình lặng an ổn của họ. Nhưng khi họ chứng kiến nét tươi cười vốn đã ít ỏi trên mặt Lương Sơ Lam càng ngày càng ít, đến cuối cùng ngay cả nụ cười gượng có lẽ cũng không có, chỉ còn lại biểu tình chết lặng. Thế này hai người mới bắt đầu lo lắng, con gái mình cứ tiếp tục như thế, chẳng lẽ cả đời cũng sẽ không vui vẻ sao.

Nhưng bọn họ cũng không có biện pháp làm gì, chẳng lẽ đi tìm Lương Sơ Lam nói chuyện này? Tựa hồ không có lập trường. Dù nói bóng gió cũng hoàn toàn không mở được trái tim Lương Sơ Lam, cho nên chuyện này vẫn gác lại. Thẳng đến hôm qua, Lương Sơ Lam gọi điện nói muốn dẫn Trần Mặc về nhà ăn cơm, bọn họ mới giật mình, chuyện gì nên đến cuối cùng cũng sẽ đến.

“Mẹ biết con lúc nào cũng gắng gượng chống đỡ, chỉ cần con bé đối xử tốt với con, thật lòng với con, mẹ không ngại, coi như có thêm một đứa con gái.”

Hiện tại ngược lại là bà an ủi Lương Sơ Lam. Một năm, lòng của bà cũng thay đổi rất nhiều. Tuy lúc nghe từ miệng Lương Sơ Lam nói ra, quả thực vẫn có một chút cảm xúc phản kháng, nhìn hai nàng vẫn cảm thấy chói mắt, nhưng tình yêu đối với con gái mình đã chậm rãi vượt qua sự phản đối với thứ tình cảm này, mong muốn con mình thật sự hạnh phúc cũng chiến thắng sĩ diện.

“Mẹ!” Lương Sơ Lam nhào vào lòng của bà, dù có bao nhiêu lời cảm kích cũng không bằng sự chúc phúc và chấp thuận của người thân. Nàng đã nghĩ sẽ phải đưa ra lựa chọn giữa người nhà và Trần Mặc, phải buông tha một bên. Cho nên chuyện này vẫn như tâm bệnh, từ khi bắt đầu chấp nhận tình cảm này đến bây giờ, vốn chưa từng biến mất.

Nhưng hôm nay thật sự quá mức ngoài ý muốn, ba mẹ của mình không ngờ đã biết, thậm chí không phản đối. Tin tức tốt đến quá đột nhiên, làm cho Lương Sơ Lam cảm thấy mình thật sự nằm mơ, đang mơ một giấc mơ đẹp, cực kỳ không thật.

Nước mắt cảm động biết ơn rơi xuống, mặc dù khóc, mảnh đất cần cõi hoang vu không dám chạm vào trong lòng lại nhờ ấm áp, bắt đầu nảy mầm, trái tim thấp thỏm không yên rốt cục trong khoảnh khắc buông lỏng xuống.

“Chẳng qua, bên phía Cảnh Đằng, dù sao cũng là con có lỗi với người ta, nên nói rõ ràng, cái nào có thể phụ trách thì nhận trách nhiệm, còn cả Cảnh Ý nữa.”

Bà vừa xoa lưng Lương Sơ Lam, vừa ngượng ngùng nói. Dù thế nào thì Cảnh Đằng vẫn là một đứa con rể xứng chức, mình và chồng đều rất thích, nhưng hiện tại thế này, chỉ sợ có thể xin lỗi hẳn.

“Con sẽ.” Lương Sơ Lam gật gật đầu, về chuyện của Cảnh Đằng, trước mắt nàng còn không định nói cho ba mẹ mình.

Đợi cho hai người lau khô nước mắt, ổn định cảm xúc ra khỏi thư phòng, Trần Mặc và bà của Lương Sơ Lam đã uống đến cao trào.

“Bác trai, chú cứ yên tâm, con chắc chắn để Lương Sơ Lam có nhà ở, có xe đi, sẽ không loã hôn*, cũng sẽ không để chị ấy phải sống khổ sở.” Trần Mặc sắc mặt ửng hồng, vẻ mặt hưng phấn như sau khi trúng số rồi mua say.

(*một kiểu đám cưới đơn giản, cô dâu chú rể về sống với nhau hợp pháp với một tờ giấy đăng ký kết hôn mà không tổ chức đám cưới linh đình, không đi nghỉ tuần trăng mật, mà phía nhà gái cũng không yêu cầu chú rể phải có nhà, có xe và nhẫn cưới.)

Lương Sơ Lam và mẹ bị lời Trần Mặc nói làm cho dở khóc dở cười. Sau đó phát hiện, ông chú hơn sáu mươi tuổi càng không đứng đắn.

“Ừ, chuyện này chú tin, nhưng mà, con gái con đã lớn tuổi rồi, sinh em bé coi như là sản phụ nhiều tuổi. Cho nên nhiệm vụ này liền giao cho con. Trong vòng hai năm, cho ta ôm cháu mới cho con qua cửa!”

Ông lại hợp một ngụm, động tác trên tay có biên độ kinh người, hoàn toàn coi Trần Mặc như đàn ông.

“Phốc ~” Trần Mặc rất không có hình tượng phun rượu trong miệng ra, may mắn chỉ một chút, nếu không thì rất khó coi. Cô uống cao hứng, nhưng không có nghĩa đã say. Những gì bà Lương Sơ Lam nói cũng quá khoa trương rồi, lại còn trong vòng hai năm. Ông ấy chắc hẳn đang đánh giá cao sự phát triển về sinh lý học của nhân loại.

Đứng ở cửa thư phòng nghe đôi thoại của hai người bọn họ, hai mẹ con cười muốn chết, đặc biệt nhìn thấy phản ứng của Trần Mặc, ý cười phát ra thật lòng trên mặt Lương Sơ Lam cũng sắp xông lên trời.

Trong những ngày tháng sau này, Lương Sơ Lam từng hỏi Trần Mặc, tối hôm đó rốt cuộc ba nàng và cô đã nói gì, nhưng dù có vừa đâm vừa xoa gắng hỏi cũng không được. Theo lời Trần Mặc nói, chính là mình mặt dày mày dạn cùng thành khăn làm cảm động trời xanh, cảm động đất mẹ, cũng làm ba nàng cảm động sợ hãi không thôi.

Nhưng mà, Lương Sơ Lam biết độ tin cậy của những lời này là bằng không!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Trong vòng nửa năm, Hạ Đông Noãn dùng một phương thức làm cho tất cả mọi người phải rớt tròng mắt, trực tiếp ngay trong buổi họp báo ra mắt bộ phim điện ảnh cuối cùng công khai giới tính, hơn nữa tuyên bố giải nghệ. Kết quả là, bộ phim điện ảnh vốn có quy mô cực kỳ nhỏ lại bất ngờ đột phá doanh thu triệu vé, một số ngôi sao hạng hai cũng bởi vì một người đặc đạo, gà chó thăng thiên, nhanh chóng chen lên hạng nhất.

Đương nhiên đây không thể thiếu công lao của vô số công ty truyền thông giải trí có ý đồ tìm ra nữ nhân vật chính thứ hai, cùng với trận khẩu chiến giữa nhóm fan ủng hộ và không ủng hộ Hạ Đông Noãn công khai giới tính. Ở trong một thế giới tinh thần phù phiếm, lại cung cấp một đề tài thảo luận rất thú vị, gần như trở thành đề tài câu chuyện cho tất cả mọi người bàn luận trong lúc trà dư tửu hậu.

Chẳng qua, người khác nghĩ thế nào Hạ Đông Noãn không xen vào, quan trọng là ba mẹ mình nghĩ gì. Tuy nàng tiền trăm hậu tấu, nhưng không có nghĩa là có thể không “tấu”. Sau một lần nàng dẫn theo Y Vận Hàm về trò chuyện công bằng với ba mẹ mình, không chỉ gạo sống đều đã nấu thành cơm, hơn nữa dùng thời gian hai năm kiến thiết tâm lý cũng đại khái có thể thành công, cho nên bọn họ chỉ có thể hậm hực đáp ứng, ai bảo hai người chỉ có một đứa con gái bảo bối.

So với đôi này, chuyện của Lương Sơ Lam có vẻ phức tạp hơn một chút, té bào nào cũng chết một đám lớn, nhưng cũng may sự tình đều vẫn phát triển theo chiều hướng tốt. Tuy nhà họ Cảnh làm âm ỷ đến long trời lở đất, ba mẹ của Cảnh Đăng còn đi tìm Lương Sơ Lam, nhưng đây đã không liên quan đến chuyện của nàng và Trần Mặc.

Ly hôn đơn giản hơn kết hôn, chỉ cần một tờ giấy là xong xuôi. Chẳng qua, vấn đề duy nhất chính là, Cảnh Ý vẫn không chịu sửa miệng, mặc kệ Trần Mặc cường bức lợi dụng thế nào, thẳng bẻ vẫn vui vẻ gọi mẹ, cũng không sợ đủ loại uy hiếp của Trần Mặc.

Đến cuối cùng, siêu cấp đại mỹ nữ này vẫn thua trên tay tiểu chính thái*. Cũng không biết là thẳng nhóc thật sự quen thói sửa không được, hay là do thích cãi nhau với Trần Mặc. Bất quá dưới tình huống đó, tuy trong miệng Trần Mặc nói chán ghét nó, tăng ngăn cách trong lòng lại đã sớm biến mất đi nơi nào.

(*tiểu chính thái = shota: chàng trai/bé trai ngây thơ)

Cậu bé đó đối với việc ba mẹ ly hôn thật ra không có chút cảm xúc khó chịu nào, có một ngày còn phi thường giống ông cụ non nói: “Con đã sớm biết ba ba không thương mẹ, mà mẹ cũng không yêu ba ba.” chọc cho mọi người cười ngặt. Cho nên trăm ngàn lần đừng xem nhẹ sức quan sát của trẻ nhỏ, phải biết rằng, đám nhỏ chỉ là lười không nói, không có nghĩa là không biết.

Thời gian ở dưới bầu không khí ngập tràn tình yêu trôi qua thật sự mau. Cuộc sống mà mỗi ngày đều có người yêu ở bên cạnh cổ vũ động viên, mọi chuyện phức tạp cho dù cần rất nhiều tinh lực để ứng phó, cũng trở nên thích thú. Tuy đôi khi vẫn xảy ra tranh cãi nhỏ nhỏ, mâu thuẫn nhỏ, nhưng chỉ cần một buổi tối là thường có thể rất nhanh làm hoà. Về phần buổi tối đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thì lại là bí mật nhỏ nhỏ chốn khuê phòng.

Điều duy nhất có thể khẳng định là, ngày hôm sau hẳn là ngày nghỉ ngơi, bởi vì mỗi lần cãi nhau bọn họ đều có thể phát hiện một hiện tượng đáng kinh ngạc,

đó là hai nữ nhân vật chính ngày hôm sau đều vì eo xảy ra vấn đề mà không dời nổi giường. Cho nên cuối cùng về sau biến thành mỗi khi các nàng cãi nhau đều sẽ tìm dịp nào mà hôm sau là cuối tuần, còn nếu đang trong ngày làm việc, con tức có lớn đến đâu cũng đều sẽ để dành đến cuối tuần bùng nổ.

Cứ như vậy, cãi nhau rồi giận hờn vu vơ đến hơn nửa năm sau, bốn người liền vui vẻ khai hoàn xuất phát đến Hà Lan. Trên máy bay, Trần Mặc lại nhai suốt mấy tiếng đồng hồ, bởi vì dư uy của Hạ Đông Noãn làm cho bốn người giống kẻ trộm, phải tránh né giờ cao điểm đông người, lại còn không thể quang minh chính đại ăn cơm. Nếu để nữ nhân bảo bối của cô bị đói, cô thật sẽ không dễ yên cho Hạ Đông Noãn.

Đương nhiên, những chuyện oái oăm không bình thường của hai nàng cũng không chỉ mỗi việc đó. Ví dụ như đến cửa hải quan quên mang chứng minh thư, ra cửa quên chia khoá phải mất mấy trăm đô la thuê thợ khoá phá cửa. Những việc tương tự như thế, rất nhiều chuyện đáng xấu hổ đều nói không rõ ràng được. Cho dù Trần Mặc đã sinh hoạt ở nước ngoài hai năm, cũng thường xuyên ăn ở bữa bãi, nhưng kết quả vẫn phải nhìn túi tiền của mình dần dần gây mòn, thẳng cho đến khi khô quắt.

Ngày đó, Trần Mặc phi thường chờ mong đợi xem Lương Sơ Lam mặc áo cưới, kết quả liền phát hiện có hai người từ cách đó không xa đi tới, chuẩn xác mà nói là hai người đàn ông cao lớn.

Cô vẫn không rõ, vì sao đang yên đang lành hôn lễ của bốn người lại biến thành lễ cưới tập thể. Vì cái gì Cảnh Đăng và Lâm Mộc Phong cũng muốn lại đây giúp vui, phá hoại phong cảnh. Vừa thấy hai người đàn ông ngọt ngào gọi nhau bảo bối rồi cục cựa gì đó, liền cảm thấy lạnh người. Tuy rằng cô thường xuyên gọi Lương Sơ Lam đủ kiểu nghe buồn nôn. Đương nhiên, bản thân mình sẽ không giống, Trần Mặc coi mấy xưng hô nghe buồn nôn đó quy thành có tình yêu.

Nghi thức rất đơn giản, cũng rất ấm áp, bởi vì không ai theo đạo, cho nên cũng không cần tuân theo toàn bộ quá trình phức tạp, chỉ cần cùng nhau nói lời thề cùng trao đổi nhẫn là được. Bốn họ đều nghĩ đã ở bên nhau lâu như vậy, kết hôn hẳn cũng chỉ bất quá là một hình thức, nhưng khi chiếc nhẫn vừa vịn theo hai ngón tay của người kia lồng vào ngón tay mình, đẩy vào chỗ sâu nhất, bọn họ vẫn khóc đến nước mắt ràn rụa. Nước mắt nước mũi thành hàng, làm cho thợ trang điểm đã bỏ một số tiền lớn mời đến từ Hàn Quốc nhìn thấy lớp trang điểm mà mình mất công hoàn thành biến thành nhem nhuốc như thế, thiếu chút nữa đập đầu vào tường tự sát.

Nhưng người đẹp dù sao cũng là người đẹp, cho dù từ vẻ tươi mát biến thành lớp trang điểm như bị hun khói, vẫn đẹp rạng ngời. Đương nhiên đây là ở trong mắt đối phương, khách quý ở phía dưới nhìn thấy lại cảm thụ thế nào thì miễn bàn.

Khi Trần Mặc nhắc khăn voan của Lương Sơ Lam lên, khi Lương Sơ Lam mở to mắt, thấy người kia là Trần Mặc mà mình yêu nhất yêu nhất, nàng mới nhận ra, được gả cho người mình yêu là điều hạnh phúc cỡ nào. Mọi cảm xúc ở khoảnh khắc này đều hồng mất, mọi nỗi khổ từng chịu đựng, trong khoảnh khắc đó đều trở nên đáng giá.

Di Hà là người chứng hôn, vui mừng nhìn ba đôi mới cưới kia không kịp chờ đợi ôm hôn đối phương. Niềm hạnh phúc của tuổi trẻ cùng nỗi tiếc nuối vĩnh viễn, dường như ở một khắc này đều viên mãn. Bà thậm chí có thể tưởng tượng đáng về mình và người ấy mặc áo cưới, chắc hẳn cũng sẽ hạnh phúc nở nụ cười sáng lạn thế này.

Tuy mỗi người cha mẹ đều từng phản đối tình yêu đó, nhưng khi bọn họ chứng kiến nụ cười thật lòng của con gái mình, cùng tình yêu chân tình, sự tán đồng của nhân loại đối với một tình cảm tốt đẹp sẽ rất tự nhiên thể hiện ra.

Hôn lễ không quá lãng mạn, không có sân khấu xa hoa xa xỉ, càng không có bài trí phô trương, chỉ có vài người bạn tốt, người thân nhất của mình ở đây chứng kiến tình cảm đã trải qua biết bao thăng trầm gian khổ mới có thể đến bên nhau. Tất cả mọi người chân thành phát ra lời chúc phúc từ tận đáy lòng về phía các nàng.

***

“Vợ à ~~~” Trần Mặc bị chúc thật nhiều rượu dính bên cạnh Lương Sơ Lam, nhu thuận cọ cọ, tuy chỉ hô một tiếng, nhưng thế nào nghe vào tai lại đầy hương vị sắc tình như thế. Thật vất vả mới có thể thoát khỏi một đám từu quý đôi uống, đêm dài từ từ, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, tuy Trần Mặc cảm thấy hai mắt của mình đã sao bay đầy trời.

“Có phải mệt lắm không, chúng ta đi nghỉ ngơi nhé.” Lương Sơ Lam bởi vì mẫn cảm, cho nên vẫn lấy trà thay rượu, nhìn Trần Mặc thay mình cầm rượu, đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, cùng đôi mắt long lanh như sắp chảy nước.

“Được! Vợ yêu, hi hi, tắm yên ương!” Trần Mặc không e lệ chút nào, gác cằm lên giữa hai điểm mềm mại trước ngực Lương Sơ Lam, nói.

“Năm mơ à, nhanh đi tắm rửa!” Lương Sơ Lam dùng ngón tay mảnh khảnh oán trách gõ lên trán cô.

“Không, không có sức, tắm không nổi, chị tắm ~~~~ tắm giúp em, được không?” Trần Mặc lắc đầu như trống bỏi, cọ cọ cằm, Lương Sơ Lam bị biến thành thân thể mềm nhũn. Cũng không biết mình làm sao, thế nhưng lại nhận lời thỉnh cầu hoang đường của Trần Mặc.

Nhìn khối thân thể lồi lõm tràn đầy dấu vết mà vừa rời ở trước cửa phòng tắm mình kiểm chế không được chính miệng mình lưu lại, giống như tự tay khắc xuống vết tích, mỹ lệ làm cho người ta thỏa mãn.

Xuống nước, thân thể thon dài mượt mà như ẩn như hiện, vẻ mặt dung túng cùng mặc cho người bài bố của Lương Sơ Lam làm cho Trần Mặc không khắc chế được tâm thần rung động, không nhịn được cúi người hôn lên đôi môi như dính sương sớm, có vẻ kiều diễm ướt át, dưới bàn tay là cảm giác ẩm ướt, hơi ấm khi da thịt thân cận, lại một lần làm cho hai người gât gao dính chặt lấy nhau.

“Tắm rửa từ từ cho tôi.”

Lương Sơ Lam bị sự nhiệt tình cùng nụ hôn mang theo hương rượu say lòng người của Trần Mặc làm cho có phần hít thở không thông. Sau khi rút về cái lưỡi dính hương, há miệng dồn dập hít thở không khí ẩm ướt trong phòng tắm, oán trách. Không thể không nói, kỹ thuật hôn của Trần Mặc thật sự rất tốt, hơi thở độc đáo trên đầu lưỡi làm cho Lương Sơ Lam vốn thân thể nhạy cảm, không tự chủ được mềm xuống gần đụng làn nước.

Trần Mặc rên rỉ “đừng mà”, ngón tay lại tiếp tục ngả ngón trỏ đùa thân thể của nàng. Cô biết Lương Sơ Lam chính là ngại ngùng không được tự nhiên, cô sẽ có biện pháp làm cho nàng thoải mái phóng đảng. Trong lòng đầy ấp suy nghĩ xấu xa, trên tay không dừng lại, bởi vì khối thân thể này, cô thật sự rất quen thuộc, rất hiểu nơi nào có thể khiến cho Lương Sơ Lam động tình.

Lương Sơ Lam vẫn luôn cảm thấy mình là một người có dục vọng rất nhạt, cho tới giờ cũng sẽ không trầm mê trong đó, hiện tại mới biết, thì ra chỉ là dục vọng được che dấu quá sâu, một khi có thể nhìn thấy ánh mặt trời, lập tức sẽ nảy mầm trưởng thành. Mỗi một động tác của Trần Mặc, mỗi một cái động chạm đều như mang theo ngọn lửa, đốt lên thứ kích tình không biết tên trên thân thể. Cũng không biết vì cái gì, tay cô vừa tiếp xúc, thân thể của nàng sẽ lập tức đưa ra câu trả lời làm cho ngay cả chính nàng cũng cảm thấy xấu hổ.

Tuy nàng biết ở trong phòng tắm, nếu không cẩn thận sẽ xảy ra chuyện gì đó, nhưng không nghĩ tới Trần Mặc uống rượu rồi còn có sức chiến đấu mãnh liệt như thế. Nụ hôn nhiệt tình nóng bỏng ấy làm cho thân thể nhanh chóng sắp bị cọ ra lửa.

Trong phòng tắm nhỏ hẹp, không khí ẩm ướt mời gọi, mỗi một tế bào đều kêu gào đòi được phóng thích, tựa hồ âm ỹ một thứ cảm xúc khác, kích thích tâm thần hai người trong lúc đẩy đưa lui tới. Da thịt của Lương Sơ Lam bởi vì mẫn cảm mà trở nên ửng hồng, mỗi khi dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng kẹp khê, sẽ xuất hiện mặt đỏ ửng, giống như nhiệt độ trong phòng tắm lên quá cao, hai người đều cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Trong phòng tắm tràn ngập xuân sắc nồng đậm, giống như muốn đem mọi cảm xúc đều kích động đến đỉnh điểm, mọi cảm xúc đều chìm đắm trong không gian nhỏ nhỏ này. Tay chân đan xen, linh hồn gắn sát, Lương Sơ Lam thể nhưng lại phát hiện, mình đã hoàn toàn không thể ngăn cản sự nhiệt tình của Trần Mặc, ngón tay cùng đầu lưỡi ôn nhu bá đạo, thân thể bị nhồi đầy từng chút một, từng đợt sóng triều kích thích thần kinh trong đại não, đẩy nàng dạt lên bờ đối diện.

Trần Mặc cũng như phát điên, không dừng được, hơi thở gấp gấp ấy, động tác ần ần kháng cự, về động tình đó, mỗi một điểm đều mang theo lực hấp dẫn trí mạng làm cho người ta nghiện. Từng vòng khí trong suốt đậm mỹ theo tiếng thở dốc của hai người tràn ra, đốt cháy không khí, biến thành pháo hoa rực rỡ nhất rơi xuống.

Vốn chỉ là tắm rửa, lại trực tiếp trình diễn một màn hoạt sắc sinh hương diễm tình tiết mục như thế. Xuân sắc kiều diễm ở trong phòng tắm nhỏ nhỏ nở rộ một đóa hoa đào say lòng người, làm bạn với cánh bướm, phảng phất như cùng hoà vào sắc xuân, vạn vật sinh sôi.

Tối đầu tiên sau khi kết hôn không ngờ lại kích tình như thế, Trần Mặc cảm thấy mình về sau cuộc sống “tình dục” của mình nhất định sẽ hạnh phúc đến cực điểm.

“Vợ à, chị cảm thấy tiểu Noãn và Y Vận Hàm đang làm gì? Hi hi.” Trần Mặc ngoan ngoãn chà lưng cho Lương Sơ Lam, nhìn trên da thịt trắng nõn có vô số dấu vết được để lại sau khi ân ái, đột nhiên linh quang chợt lóe trong đầu, nở nụ cười đáng khinh bỉ.

“Làm sao tôi biết được chứ? Không biết!” Đương nhiên Lương Sơ Lam biết Trần Mặc muốn hỏi gì, chẳng qua nàng không muốn trả lời, bởi vì đáp án ... như thế, chỉ có người không biết xấu hổ ngược ngừng như Trần Mặc mới có thể nói ra lời.

“Chị cảm thấy có thể nào hai người đó cũng làm chuyện vừa rồi hai chúng ta làm không? Hắc hắc. Nhắm nháp hương vị thân thể.” Trần Mặc lại thích nhìn vẻ mặt ần ần lại e lệ của Lương Sơ Lam, đáng yêu chết mất, cổ họng cũng ngứa ngáy khó chịu.

“Người ta mới không nóng vội lại đáng ghét như em!” Tuy Lương Sơ Lam đưa lưng về phía Trần Mặc, nhưng mặt vẫn không tự chủ được đỏ lên.

“Sao chứ! Em thích nhất nhìn chị đỏ mặt, ha ha, không nghĩ nữa, vẫn là thương vợ mình quan trọng hơn.” Trần Mặc thấy vành tai của Lương Sơ Lam bỗng nhiên chuyển màu hồng, thân thể lại bắt đầu rục rịch, hung hăng hôn một cái, ngọt ngào nũng nịu nói.

“Á! Tôi mệt chết mất!” Lương Sơ Lam hoảng sợ, nàng đã được trải nghiệm mấy ngón tay không biết mệt của Trần Mặc: “Tôi lớn tuổi rồi, muốn đi ngủ.” Nói xong liền muốn đứng lên.

“Đừng mà, đến đây!” Trần Mặc tà ác ôm Lương Sơ Lam, mùi rượu phả lên nơi nhạy cảm nhất trên lỗ tai của nàng, cũng không tin mình không gọi lên được dục vọng của Lương Sơ Lam.

Chẳng qua lần này cô thất thủ, Lương Sơ Lam rất quyết tâm không tiếp tục làm chuyện đó với cô. Mạnh mẽ hất tay cô ra, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ngày mai còn phải gặp người khác, còn làm loạn nữa, tháng sau em ngủ phòng khách cho tôi!”

“Không phải chứ?!” Trần Mặc nghe được nửa câu sau, xem như bị dọa sợ: “Được rồi! Lão bà đại nhân.” Trần Mặc không có cách nào, chỉ có thể không có cốt khí bị vợ quản nghiêm. Ai bảo lão bà đại nhân lên tiếng chứ. Trần Mặc ngoan ngoãn thu hồi móng vuốt, vẻ mặt không tình nguyện cộng thêm bộ dáng như phải ăn mười cân hoàng liên đắng ngắt, ở trên lưng Lương Sơ Lam về vòng vòng.

Trần Mặc đột nhiên cảm thấy bi ai, xem ra cuộc sống “tình dục” hài hoà hạnh phúc mà mình khẳng định là quá sớm, còn không phải nắm trong tay mình.

Về phần buổi tối đoàn tụ sum vầy hôm đó, Hạ Đông Noãn và Y Vận Hàm ngao kiêu lại đã làm gì, nếu để cho Hạ Đông Noãn biết chuyện mà Trần Mặc và Lương Sơ Lam làm với nhau, nàng nhất định cảm thấy ông trời thật không công bằng, vì sao đồng nhân bất đồng mệnh* như thế chứ.

(*người giống nhau mà số mệnh khác nhau)

“Tiểu Noãn, tôi đột nhiên rất muốn ăn tiểu long bao ở Thặng Châu, còn cả thịt kho trong niêu đất nữa! Hi hi.”

“Sax.....cái gì cơ? Nơi này là Hà Lan mà!”

“Buổi tối không có thời gian ăn gì cả, hiện tại đói bụng quá, chính là đột nhiên rất muốn ăn thôi!”

“Ách.....Được được được, cục cưng, chị chờ một lát!” Hạ Đông Noãn cười bồi, kỳ thật diễn biến nội tâm đằng sau khuôn mặt tươi cười là: Trời giết ta, Hà Lan kiếm đâu ra tiểu long bao và thịt om niêu đất chứ, đây chẳng qua là cố tình lừa đi không chịu cho người ta ăn đại tiệc “thịt người” chứ còn gì! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lão Phật gia đã hạ ý chỉ thì thế nào cũng phải quán triệt thực hiện.

Hạ Đông Noãn cầm điện thoại lên, bắt đầu gọi loạn vô số đường dây nóng để cầu cứu, chỉ là không thấy được, Y Vận Hàm ở phía sau, trên mặt tràn đầy nụ cười của một người con gái hạnh phúc nhất thế gian.

Ngày hôm sau cuộc sống vẫn hé ra trang giấy trắng, các nàng đều phải học được cách sắm vai một nhân vật khác. Đương nhiên, hai người học trò hiện tại cũng không còn là sinh viên, còn có một thân phận khác đó chính là làm chồng ngoan, nhị thập tứ hiếu. Làm một người “chồng” tốt, phải học thuộc điều lệ khi kết hôn, đó là chuyện đương nhiên, nếu không, quỳ bần phỉm, ngũ phòng khách, đó đều là tuyệt chiêu của vợ.

Chuyện xưa đến đây, kỳ thật chỉ là một sự tạm dừng, các nàng còn có vô số thời gian để cùng học cách làm thế nào chung sống, làm cách nào để đối mặt với từng chút từng chút nhỏ nhất vụn vặt củi gạo dầu muối tương dấm trà trong cuộc sống.

Nhưng mà, yêu, không phải một hồ nước, mà là một hải dương. Khi bạn nhận ra có một ngày mình đã già đến mức đi đường không nổi, đã thờ không xong, tình yêu vẫn tràn đầy như thế đó.

Chính văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Phiên Ngoại

Có một ngày, không biết Hạ Đông Noãn từ nơi nào tìm được một lọ tinh dầu thơm nghe nói có thể gia tăng tình thú, mới đầu nàng còn không nghe hiểu lời giới thiệu hàm hồ mờ昧 của ông chủ tiệm, thẳng đến khi hần mang theo về mặt thần bí lại cực độ đáng kinh, chỉ vào cái chai tinh dầu nho nhỏ trên tay, nói chỉ cần nhỏ vào trong giá nên một giọt, rồi đốt một ngọn lửa nho nhỏ, cam đoan từ buổi tối đến suốt đêm đều sẽ hưng phấn đến hưng đông, Hạ Đông Noãn mới đột nhiên hiểu ra vì sao cái bình nho nhỏ này lại đắt tiền đến thế.

Nếu đặt ở quá khứ, cho dù có cho nàng một ngàn lá gan cũng không dám làm vậy, nhưng trọng điểm là ngày đó sau khi có được Y Vận Hàm, những ngày sau trong đầu căn bản như chiếu một cuốn phim, càng không ngừng xuất hiện ngọc thể của người kia. Hạ Đông Noãn cũng hoài nghi không biết mình có mắc bệnh gì không. Có lẽ là khả năng quảng cáo sản phẩm của chủ tiệm rất tốt, lại có lẽ do dục vọng xui khiến, nàng thế nhưng thật sự bị ông chủ đó giải mua, mua cái thứ tinh dầu thơm gọi là “có thể làm cho người ta sinh long hoạt hổ”.

Sau khi mua, nàng vẫn để trên bàn trà trong nhà, chờ đến khi Y Vận Hàm đến nhà qua đêm có thể sử dụng. Nhưng quan trọng là, Y Vận Hàm quá bận, bận đến mức ngay cả thời gian ngủ cũng không có. Cứ như vậy chờ mong chờ mong, Y Vận Hàm nhưng vẫn chưa tới qua đêm, qua vài ngày, Hạ Đông Noãn cũng quên mất thứ đó.

Đợi đến khi Y Vận Hàm giải quyết một vụ mua bán xong xuôi, rốt cục có thời gian đến nhà Hạ Đông Noãn, Hạ Đông Noãn đã không nhớ nổi có thứ đó tồn tại, tuy nó vẫn chói lọi đặt trước mặt, Hạ Đông Noãn đã sớm đối với nó nhìn mãi đến chán không buồn nhìn. Nhưng nàng là nàng, Y Vận Hàm là Y Vận Hàm, người ta cũng không nhìn quen đến phát chán.

Khi Hạ Đông Noãn tắm rửa, cô không có việc gì làm ngấm cái điều khiển, quan sát đồ bày trên bàn trà. Cô đột nhiên phát hiện một bình chất lỏng kỳ quái, mặt trên viết thật to bốn chữ “tinh dầu thơm”. Y Vận Hàm không chút nghĩ ngợi cầm lên xem, mấy thứ tinh dầu thơm thế này, cô rất thích. Cô cũng không hỏi Hạ Đông Noãn rốt cuộc cái này dùng thế nào, cứ dựa theo hàm lượng tinh dầu bình thường, đổ mấy ml vào giá, bắt đầu đốt. Lại không biết, số lượng tinh dầu mà cô đổ vào cũng đủ dùng bốn lần.

Một cổ hương kỳ dị mang theo chút khô nóng theo chớp mũi lan tràn ra bốn phía, tuy Y Vận Hàm cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng may hương vị không khó ngửi, cô cũng không để ý, ngồi ngay tại sofa bên cạnh, xem tivi.

Thời gian trôi qua từng chút, tiếng nước trong phòng tắm còn tí tách vang, chẳng qua, Y Vận Hàm cảm thấy thân thể có cảm giác gì đó khác thường. Thế nào đột nhiên cảm thấy không khí trở nên nóng như thế, trên khuôn mặt tuyệt mỹ thế nhưng chậm rãi nổi lên nét ửng hồng, thậm chí ngay cả trong ánh mắt đều xuất hiện tơ máu. Diễn viên trong quảng cáo trên tivi thế nhưng lại một chút cũng không lọt được vào mắt, trong đầu tưởng tượng toàn bộ là bộ

đáng của Hạ Đông Noãn đang tắm rửa.

Y Vận Hàm vỗ vỗ mặt mình, tận lực làm cho mình tỉnh táo, chỉ tiếc, tiếng nước truyền ra từ phòng tắm càng lớn, tiếng tim đập trong lồng ngực cô lại càng gia tốc, ngay cả hô hấp cũng có chút dồn dập.

Y Vận Hàm cảm thấy mình nhất định điên rồi, bằng không thế nào lại ma xui quỷ khiến trực tiếp đẩy cửa đi vào phòng tắm, liếc một cái liền thấy Hạ Đông Noãn ở giữa sương mù mờ mờ đang sát xà phòng, thân thể phát dục rất tốt, mái tóc ướt át mềm mại buông trước ngực, đáng vẻ kia lại có một loại ma lực dụ hoặc.

Trong đầu Y Vận Hàm như âm vang một cái, tim đột nhiên lỡ một nhịp, thân thể lại bắt đầu run rẩy rất khê. Hạ Đông Noãn bị Y Vận Hàm đột nhiên đẩy cửa vào dọa sợ, còn cả ánh mắt của cô, sao lại kỳ lạ như thế, có thứ xung động dọa người, giống như muốn lập tức ăn sạch mình.

“Hàm, chị, làm sao vậy?” Hạ Đông Noãn nhìn Y Vận Hàm vẫn không nhúc nhích, đứng ở cửa, đột nhiên từ chớp mũi truyền đến một làn hương. Một hương vị rất quen thuộc, không phải là??? Hạ Đông Noãn đột nhiên sực nhớ đến chai tinh dầu thơm mà ngày đó ông chủ tiệm cho mình gửi thử.

Nàng còn không kịp hỏi Y Vận Hàm có phải đã sử dụng nó không, cô đã đi tới, sau đó vội vàng áp lên môi nàng.

Y Vận Hàm cũng không biết mình làm sao, cô chưa từng kích động như thế, toàn thân nổi da gà, Hạ Đông Noãn trần trụi dưới thân có một thứ mị lực làm người ta mê muội mà một loli bình thường không có, thân thể ướt sũng vậy mà lại làm người ta nổi lên phản ứng ngược ngùng nhất. Cô cúi quần áo của mình, trực tiếp tiến vào bồn tắm.

Y Vận Hàm khẩn cấp cùng nàng miệng lưỡi quần quýt, khẩn cấp muốn làm càng nhiều chuyện. Hạ Đông Noãn đón nhận sự nhiệt tình chưa từng có của Y Vận Hàm, những nơi mà đôi bàn tay mềm mại vuốt ve qua như muốn đẩy lên ngọn lửa.

Ngọc thể nhấp nhô trong nước đẩy lên từng vòng gợn sóng làm cho Y Vận Hàm có thoáng hoảng hốt tinh thần, ánh mắt như mất đi tiêu cự, trong thân thể tựa hồ có một ngọn lửa tà ác càng không ngừng thiêu đốt. Cô đột nhiên có một linh cảm, hơi trầm mình xuống làn nước, hai tay đỡ vòng eo nhỏ đang hơi dướn lên của Hạ Đông Noãn, đụng đến gốc đùi, đột nhiên nhấc lên, đem nửa thân dưới của Hạ Đông Noãn trực tiếp nâng lên khỏi mặt nước, đặt trên vai mình.

Hạ Đông Noãn cảm giác được thân dưới của mình bỗng nhiên bị nâng lên, nhìn đến những lọn tóc ướt đẫm hỗn độn dán trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Y Vận Hàm, động lòng người như một đoá hoa sen mới nở, lại làm cho người ta hoàn toàn đui mù, xinh đẹp đến cực điểm, một mặt hàm chứa xuân tình, mau chóng làm cho nhịp tim của Hạ Đông Noãn như muốn vỡ tung.

Trên mặt Y Vận Hàm là biểu tình bối vì dục vọng mà biến thành hồng, hai mắt mê ly, giống như sắp phun lửa. Vừa bị kinh diễm, lại mạnh mẽ cảm giác được Y Vận Hàm không có ý tốt, tiến sát cửa động xấu hổ e ấp, đang nhỏ giọt dòng nước ấm áp kia, thân thể Hạ Đông Noãn bỗng nhiên như có dòng điện trăm ngàn volt chạy qua, khê run rẩy. Nàng chưa từng bị ai đối đãi tương tự, thân thể thiếu thốn trải nghiệm đang điên cuồng tiến vào một thế giới cho tới giờ cũng chưa biết.

“Hàm, chị muốn làm gì?” Hai tay Hạ Đông Noãn theo bản năng chống đỡ hai bên vách bồn tắm, chẳng qua hai tay đã hoàn toàn vô lực. Trong lòng nàng kích động, lại không biết Y Vận Hàm rốt cuộc muốn làm gì.

“Đừng nhúc nhích, để tôi tới.”

Y Vận Hàm cười ngớ ngẩn, khoe miệng là đường cong hoàn mỹ, cô ôn nhu hôn lên cửa vào ẩm ướt, đầu lưỡi nhẹ nhàng khiêu khích, tuy rằng mất đi sự kiềm chế ban đầu, nhưng lý trí vẫn còn, cho nên hết sức săn sóc, ôn tồn. So với ngón tay, đầu lưỡi quả nhiên càng có thể tìm được địa điểm mẫn cảm, càng trêu chọc lòng người, làm cho những lời Hạ Đông Noãn muốn nói biến thành tiếng rên rĩ vỡ nát.

Thân thể bị xâm nhập ở chỗ sâu trong, thể xác và tinh thần của Hạ Đông Noãn đều bị kích thích mãnh liệt, bị khoái cảm mạnh mẽ kích thích. Muốn kháng cự muốn chạy trốn, thân thể lại biến thành muốn tới gần, không kịp nói không, không kịp nói đã chuẩn bị tốt, bộ vị tư mật cũng đã rộng mở để nghênh đón Y Vận Hàm âu yếm. Đáng vẻ phong hoa tuyệt đại đang chìm đắm trong dục tình của người kia rơi vào mắt Hạ Đông Noãn, hoá thành liều thuốc thúc tỉnh tươi đẹp nhất, làm cho nàng cũng bắt đầu sôi trào cả lên.

Hạ Đông Noãn lơ đãng thoáng nhìn tư thế khoa trương của hai người phản chiếu rất rõ ràng trong gương, giống như đang nhìn mình diễn phim AV. Thị giác bị đánh sâu vào một cách mạnh mẽ như hung hăng đập vào lồng ngực của Hạ Đông Noãn, hai khoả tròn trịa trước ngực bị hai bàn tay đầy kinh nghiệm của Y Vận Hàm kim kẹp, hoa viên mê người bị cô dùng đầu lưỡi chiếm lấy, trong miệng còn không ngừng tràn ra thứ thanh âm làm người ta cảm thấy thẹn, không thể ản nhẫn.

Nàng cũng không biết vì cái gì thân thể sẽ có phản ứng như vậy, cũng không biết vì sao eo mình lại không chịu khống chế mà vận vẹo, giống như thay đổi cách thức, để làm cho Y Vận Hàm đến nhắm nhắm mình.

Không phải nàng không nghĩ đến việc để Y Vận Hàm làm chuyện đó với mình, nhưng đến khi thật sự xảy ra, thân thể vẫn trống rỗng đến mức đáng sợ, thật giống như sẽ lập tức sụp đổ. Không phải bởi vì nàng bảo thủ, mà là một người bị nhắm nhắm như thế, thân thể bị nghiền cứu thế này, còn có thể rành mạch nhìn mình bị chiếm giữ, cảm giác này hoàn toàn làm cho mọi lý trí của Hạ Đông Noãn sụp đổ, mọi sự rụt rè đều bị dỡ xuống.

“Chị vào đây!” Nụ cười mím như yêu nghiệt làm cho trái tim Hạ Đông Noãn nặng nề đập vội, có lẽ là vì câu này, lại có lẽ là đàm nước ấm áp ở nơi đó, cảm giác đau đớn như bị xé rách nhưng thật ra lại không thống khổ như nàng tưởng tượng.

Thời điểm ngón tay của Y Vận Hàm nhẹ nhàng đâm thủng lớp màng mỏng kia, một tia máu hồng hồng tràn ra theo dòng nước. Nhưng cô không cho Hạ

Đồng Noãn cơ hội để phản ứng, mà nhanh chóng hôn lên cái miệng non mềm hồng nhuận như anh đào, bắt đầu chậm rãi ra vào đưa đẩy.

Hạ Đồng Noãn bị mỗi một động tác của Y Vận Hàm nắm giữ trong tay, hoàn toàn không có cách nào nói chuyện, đầu óc cùng phản ứng thành thực của thân thể với khoái cảm sau khi đau đớn rút đi. Mỗi thứ tích lũy từng chút một, bành trướng từng điểm. Giống như mình có nhiều hơn một trái tim, mỗi một lần đều có thể cảm giác được sự thỏa mãn cùng trống rỗng chạy đua với nhau.

Tiếng hít thở nặng nề, hỗn hợp với không khí ẩm ướt kiều diễm trong phòng tắm, còn có hương vị nhàn nhạt từ xa xa bay tới, Y Vận Hàm yêu muốn chết Hạ Đồng Noãn mềm mại ửng hồng gần như nhiễm một tầng ánh sáng như thế, còn cả biểu tình ẩn nhẫn thẹn thùng trên mặt em ấy.

Tần suất nhanh hơn, áp lực gia tăng, đến lúc Y Vận Hàm gần như cảm thấy ngón tay mình sắp bị gắt gao khoá chặt, trên khuôn mặt phớt hồng của Hạ Đồng Noãn đột nhiên hiện ra biểu tình kích động đã lên đến đỉnh. Cảm giác thỏa mãn cùng được lấp đầy làm cho nàng bật khóc. Lúc này đây nàng thực sự trở thành một người phụ nữ, mà người có được mình, lại là người mà mình yêu nhất yêu nhất.

Cảm giác tuyệt vời này làm cho Hạ Đồng Noãn không nghĩ đến chuyện cử động dù một chút!

“Tiểu Noãn, em đẹp quá!” Y Vận Hàm rút ngón tay ra, nhìn Hạ Đồng Noãn vô lực còn đang ôm mình, nghiêm túc nói. Cho tới giờ cô chưa từng cảm thấy tiểu loli này diễm lệ, nhưng giờ khắc này, khi em ấy biến thành một người phụ nữ, cô có một loại cảm giác tươi đẹp hít thở không thông. Nhìn Hạ Đồng Noãn nở rộ trên tay mình, cô có thứ tâm tình kích động chưa từng có. Chẳng qua, như thế này còn không tính là chấm dứt.

“Tiểu Noãn! Tôi còn muốn ăn một lần nữa. Hi hi. Chúng ta tiếp tục đi!” Y Vận Hàm cảm thấy hoàn toàn không đủ, dục vọng trong thân thể không vì chiếm được mà vơi đi nửa phần, ngược lại càng thêm tràn đầy. Cô cũng không chế không được thân thể của mình, thông thả cọ cọ trên người Hạ Đồng Noãn.

“Cái gì?!!!”

Hạ Đồng Noãn nghe được trong thanh âm là lời mời gọi của Y Vận Hàm thấm đượm tình triều nồng đậm, thân thể mình một cơn hư thoát, cũng không có cách nào theo chị ấy trầm luân. Nàng đột nhiên nghĩ tới chai tinh dầu kia. Mùi hương nồng đậm đó đã tràn ngập toàn bộ phòng, mà nhiệt độ cơ thể của Y Vận Hàm lại không hạ chút nào. Nàng thật sự hoài nghi không biết có phải Y Vận Hàm đốt hết cả bình không.

“Hàm, không phải chị lấy chai tinh dầu trên bàn em ra đốt đấy chứ, rốt cuộc chị đổ ra bao nhiêu???”

“Đúng vậy, non nửa chai đó!” Y Vận Hàm mỉm cười ngậm vành tai của Hạ Đồng Noãn, hàm hồ trả lời.

“Trời ạ!!!” Hạ Đồng Noãn bị số lượng này sợ tới mức mặt tái rồi.

“Bé đưa ngực, chúng ta tiếp tục đi!” Y Vận Hàm cũng không quản Hạ Đồng Noãn kêu rên, chậm rãi ôm nàng đứng lên, dùng khăn tắm lau đi bọt nước trên cơ thể hai người. Ngay cả quần áo cũng chưa mặc liền lôi kéo Hạ Đồng Noãn vào phòng ngủ.

Đêm tối mê người còn đang diễm tuyệt với những con người thành thị sống về đêm. Là ai nói đêm đến sẽ yên ổn ngủ? Không! Y Vận Hàm phát giác mình điên rồi, cô càng không ngừng đòi lấy, giống như muốn tại một khắc này, đem toàn bộ năng lượng trong thân thể mình đều phóng ra. Kích tình thiêu đốt trong điên cuồng, tựa như ánh đèn nê ông ngoài cửa sổ, ở trong màn đêm toả ra quang mang chói mắt.

Chẳng qua một giây trước khi Hạ Đồng Noãn hoàn toàn mất đi tri giác, nàng rút cục nhắm mắt lại, eo mỗi lưng đau, cả người như bị chặt đứt, cũng hiểu được một đạo lý. Đó chính là cái gọi là ác giả ác báo! Cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống!

Tinh dầu thơm chết tiệt, bị đè ép suốt cả một đêm, suốt cả một đêm đó!!!

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Trùng Gà Yêu Tàng Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.